

۹۹۶

شاهنامه فریدون

کتابخانه

کلمات فارسی و ترکی و عربی
 و لغت و معنی و کلمات و معنی
 و لغت و معنی و کلمات و معنی
 و لغت و معنی و کلمات و معنی
 و لغت و معنی و کلمات و معنی

پادشاه کی کاوس
۵۳

بسم الله الرحمن الرحيم

۱۰۰	۱۰۱	۱۰۲	۱۰۳	۱۰۴	۱۰۵	۱۰۶	۱۰۷	۱۰۸	۱۰۹	۱۱۰	۱۱۱	۱۱۲	۱۱۳	۱۱۴	۱۱۵	۱۱۶	۱۱۷	۱۱۸	۱۱۹	۱۲۰	۱۲۱	۱۲۲	۱۲۳	۱۲۴	۱۲۵	۱۲۶	۱۲۷	۱۲۸	۱۲۹	۱۳۰	۱۳۱	۱۳۲	۱۳۳	۱۳۴	۱۳۵	۱۳۶	۱۳۷	۱۳۸	۱۳۹	۱۴۰	۱۴۱	۱۴۲	۱۴۳	۱۴۴	۱۴۵	۱۴۶	۱۴۷	۱۴۸	۱۴۹	۱۵۰	۱۵۱	۱۵۲	۱۵۳	۱۵۴	۱۵۵	۱۵۶	۱۵۷	۱۵۸	۱۵۹	۱۶۰	۱۶۱	۱۶۲	۱۶۳	۱۶۴	۱۶۵	۱۶۶	۱۶۷	۱۶۸	۱۶۹	۱۷۰	۱۷۱	۱۷۲	۱۷۳	۱۷۴	۱۷۵	۱۷۶	۱۷۷	۱۷۸	۱۷۹	۱۸۰	۱۸۱	۱۸۲	۱۸۳	۱۸۴	۱۸۵	۱۸۶	۱۸۷	۱۸۸	۱۸۹	۱۹۰	۱۹۱	۱۹۲	۱۹۳	۱۹۴	۱۹۵	۱۹۶	۱۹۷	۱۹۸	۱۹۹	۲۰۰
۱۰۰	۱۰۱	۱۰۲	۱۰۳	۱۰۴	۱۰۵	۱۰۶	۱۰۷	۱۰۸	۱۰۹	۱۱۰	۱۱۱	۱۱۲	۱۱۳	۱۱۴	۱۱۵	۱۱۶	۱۱۷	۱۱۸	۱۱۹	۱۲۰	۱۲۱	۱۲۲	۱۲۳	۱۲۴	۱۲۵	۱۲۶	۱۲۷	۱۲۸	۱۲۹	۱۳۰	۱۳۱	۱۳۲	۱۳۳	۱۳۴	۱۳۵	۱۳۶	۱۳۷	۱۳۸	۱۳۹	۱۴۰	۱۴۱	۱۴۲	۱۴۳	۱۴۴	۱۴۵	۱۴۶	۱۴۷	۱۴۸	۱۴۹	۱۵۰	۱۵۱	۱۵۲	۱۵۳	۱۵۴	۱۵۵	۱۵۶	۱۵۷	۱۵۸	۱۵۹	۱۶۰	۱۶۱	۱۶۲	۱۶۳	۱۶۴	۱۶۵	۱۶۶	۱۶۷	۱۶۸	۱۶۹	۱۷۰	۱۷۱	۱۷۲	۱۷۳	۱۷۴	۱۷۵	۱۷۶	۱۷۷	۱۷۸	۱۷۹	۱۸۰	۱۸۱	۱۸۲	۱۸۳	۱۸۴	۱۸۵	۱۸۶	۱۸۷	۱۸۸	۱۸۹	۱۹۰	۱۹۱	۱۹۲	۱۹۳	۱۹۴	۱۹۵	۱۹۶	۱۹۷	۱۹۸	۱۹۹	۲۰۰

[illegible]

[illegible][illegible]

۴۹۳	۴۹۴	۴۹۵	۴۹۶	۴۹۷	۴۹۸	۴۹۹	۵۰۰	۵۰۱	۵۰۲	۵۰۳	۵۰۴	۵۰۵	۵۰۶	۵۰۷	۵۰۸	۵۰۹	۵۱۰	۵۱۱	۵۱۲	۵۱۳	۵۱۴	۵۱۵	۵۱۶	۵۱۷	۵۱۸	۵۱۹	۵۲۰	۵۲۱	۵۲۲	۵۲۳	۵۲۴	۵۲۵	۵۲۶	۵۲۷	۵۲۸	۵۲۹	۵۳۰	۵۳۱	۵۳۲	۵۳۳	۵۳۴	۵۳۵	۵۳۶	۵۳۷	۵۳۸	۵۳۹	۵۴۰	۵۴۱	۵۴۲	۵۴۳	۵۴۴	۵۴۵	۵۴۶	۵۴۷	۵۴۸	۵۴۹	۵۵۰	۵۵۱	۵۵۲	۵۵۳	۵۵۴	۵۵۵	۵۵۶	۵۵۷	۵۵۸	۵۵۹	۵۶۰	۵۶۱	۵۶۲	۵۶۳	۵۶۴	۵۶۵	۵۶۶	۵۶۷	۵۶۸	۵۶۹	۵۷۰	۵۷۱	۵۷۲	۵۷۳	۵۷۴	۵۷۵	۵۷۶	۵۷۷	۵۷۸	۵۷۹	۵۸۰	۵۸۱	۵۸۲	۵۸۳	۵۸۴	۵۸۵	۵۸۶	۵۸۷	۵۸۸	۵۸۹	۵۹۰	۵۹۱	۵۹۲	۵۹۳	۵۹۴	۵۹۵	۵۹۶	۵۹۷	۵۹۸	۵۹۹	۶۰۰	۶۰۱	۶۰۲	۶۰۳	۶۰۴	۶۰۵	۶۰۶	۶۰۷	۶۰۸	۶۰۹	۶۱۰	۶۱۱	۶۱۲	۶۱۳	۶۱۴	۶۱۵	۶۱۶	۶۱۷	۶۱۸	۶۱۹	۶۲۰	۶۲۱	۶۲۲	۶۲۳	۶۲۴	۶۲۵	۶۲۶	۶۲۷	۶۲۸	۶۲۹	۶۳۰	۶۳۱	۶۳۲	۶۳۳	۶۳۴	۶۳۵	۶۳۶	۶۳۷	۶۳۸	۶۳۹	۶۴۰	۶۴۱	۶۴۲	۶۴۳	۶۴۴	۶۴۵	۶۴۶	۶۴۷	۶۴۸	۶۴۹	۶۵۰	۶۵۱	۶۵۲	۶۵۳	۶۵۴	۶۵۵	۶۵۶	۶۵۷	۶۵۸	۶۵۹	۶۶۰	۶۶۱	۶۶۲	۶۶۳	۶۶۴	۶۶۵	۶۶۶	۶۶۷	۶۶۸	۶۶۹	۶۷۰	۶۷۱	۶۷۲	۶۷۳	۶۷۴	۶۷۵	۶۷۶	۶۷۷	۶۷۸	۶۷۹	۶۸۰	۶۸۱	۶۸۲	۶۸۳	۶۸۴	۶۸۵	۶۸۶	۶۸۷	۶۸۸	۶۸۹	۶۹۰	۶۹۱	۶۹۲	۶۹۳	۶۹۴	۶۹۵	۶۹۶	۶۹۷	۶۹۸	۶۹۹	۷۰۰	۷۰۱	۷۰۲	۷۰۳	۷۰۴	۷۰۵	۷۰۶	۷۰۷	۷۰۸	۷۰۹	۷۱۰	۷۱۱	۷۱۲	۷۱۳	۷۱۴	۷۱۵	۷۱۶	۷۱۷	۷۱۸	۷۱۹	۷۲۰	۷۲۱	۷۲۲	۷۲۳	۷۲۴	۷۲۵	۷۲۶	۷۲۷	۷۲۸	۷۲۹	۷۳۰	۷۳۱	۷۳۲	۷۳۳	۷۳۴	۷۳۵	۷۳۶	۷۳۷	۷۳۸	۷۳۹	۷۴۰	۷۴۱	۷۴۲	۷۴۳	۷۴۴	۷۴۵	۷۴۶	۷۴۷	۷۴۸	۷۴۹	۷۵۰	۷۵۱	۷۵۲	۷۵۳	۷۵۴	۷۵۵	۷۵۶	۷۵۷	۷۵۸	۷۵۹	۷۶۰	۷۶۱	۷۶۲	۷۶۳	۷۶۴	۷۶۵	۷۶۶	۷۶۷	۷۶۸	۷۶۹	۷۷۰	۷۷۱	۷۷۲	۷۷۳	۷۷۴	۷۷۵	۷۷۶	۷۷۷	۷۷۸	۷۷۹	۷۸۰	۷۸۱	۷۸۲	۷۸۳	۷۸۴	۷۸۵	۷۸۶	۷۸۷	۷۸۸	۷۸۹	۷۹۰	۷۹۱	۷۹۲	۷۹۳	۷۹۴	۷۹۵	۷۹۶	۷۹۷	۷۹۸	۷۹۹	۸۰۰	۸۰۱	۸۰۲	۸۰۳	۸۰۴	۸۰۵	۸۰۶	۸۰۷	۸۰۸	۸۰۹	۸۱۰	۸۱۱	۸۱۲	۸۱۳	۸۱۴	۸۱۵	۸۱۶	۸۱۷	۸۱۸	۸۱۹	۸۲۰	۸۲۱	۸۲۲	۸۲۳	۸۲۴	۸۲۵	۸۲۶	۸۲۷	۸۲۸	۸۲۹	۸۳۰	۸۳۱	۸۳۲	۸۳۳	۸۳۴	۸۳۵	۸۳۶	۸۳۷	۸۳۸	۸۳۹	۸۴۰	۸۴۱	۸۴۲	۸۴۳	۸۴۴	۸۴۵	۸۴۶	۸۴۷	۸۴۸	۸۴۹	۸۵۰	۸۵۱	۸۵۲	۸۵۳	۸۵۴	۸۵۵	۸۵۶	۸۵۷	۸۵۸	۸۵۹	۸۶۰	۸۶۱	۸۶۲	۸۶۳	۸۶۴	۸۶۵	۸۶۶	۸۶۷	۸۶۸	۸۶۹	۸۷۰	۸۷۱	۸۷۲	۸۷۳	۸۷۴	۸۷۵	۸۷۶	۸۷۷	۸۷۸	۸۷۹	۸۸۰	۸۸۱	۸۸۲	۸۸۳	۸۸۴	۸۸۵	۸۸۶	۸۸۷	۸۸۸	۸۸۹	۸۹۰	۸۹۱	۸۹۲	۸۹۳	۸۹۴	۸۹۵	۸۹۶	۸۹۷	۸۹۸	۸۹۹	۹۰۰	۹۰۱	۹۰۲	۹۰۳	۹۰۴	۹۰۵	۹۰۶	۹۰۷	۹۰۸	۹۰۹	۹۱۰	۹۱۱	۹۱۲	۹۱۳	۹۱۴	۹۱۵	۹۱۶	۹۱۷	۹۱۸	۹۱۹	۹۲۰	۹۲۱	۹۲۲	۹۲۳	۹۲۴	۹۲۵	۹۲۶	۹۲۷	۹۲۸	۹۲۹	۹۳۰	۹۳۱	۹۳۲	۹۳۳	۹۳۴	۹۳۵	۹۳۶	۹۳۷	۹۳۸	۹۳۹	۹۴۰	۹۴۱	۹۴۲	۹۴۳	۹۴۴	۹۴۵	۹۴۶	۹۴۷	۹۴۸	۹۴۹	۹۵۰	۹۵۱	۹۵۲	۹۵۳	۹۵۴	۹۵۵	۹۵۶	۹۵۷	۹۵۸	۹۵۹	۹۶۰	۹۶۱	۹۶۲	۹۶۳	۹۶۴	۹۶۵	۹۶۶	۹۶۷	۹۶۸	۹۶۹	۹۷۰	۹۷۱	۹۷۲	۹۷۳	۹۷۴	۹۷۵	۹۷۶	۹۷۷	۹۷۸	۹۷۹	۹۸۰	۹۸۱	۹۸۲	۹۸۳	۹۸۴	۹۸۵	۹۸۶	۹۸۷	۹۸۸	۹۸۹	۹۹۰	۹۹۱	۹۹۲	۹۹۳	۹۹۴	۹۹۵	۹۹۶	۹۹۷	۹۹۸	۹۹۹	۱۰۰۰
-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	------

T. C.
Millî Eğitim Bakanlığı
Köprülü İ. T. İ. Hanesi
Başmemurluğu
Sayı : _____

۴۹۵

حمد و سپاس و ستایش مرخدايي را که اين
 جهان و آن جهان را بقدرت با لاف بيد آورده
 و نيک اندیش ترا و بدکاران را پاداش
 پادافره برابر داشت و درود بر بندگان
 و دين داران او پادافره بروج مطهر و قاطب
 معطر سيد المرسلين و خاتم النبيين و رسول
 رب العالمين محمد مصطفی صلی الله عليه و سلم
 و بر آل و صحابه او رضوان الله عليهم اجمعين
 و کارشائسته چنين آورده
 است ابو منصور المهری اول ايدون که بدو
 تا جهان بوده است مردمان کرد و اداس

و سخن را بزرگ بزرگ داشتند و نيکوترين
 کاری سخن داني داشتند و اندر جهان
 مردم بدانش بزرگوار تر و نامدار تر ندانند
 چون مردم بدانشند بگوشتند تا از ایشان
 چیزی بماند يا کار تمام ایشان در جهان
 بماند و نيک گوگرداری و خانای استوار
 و آباد اینها ساختی جان سپردند و انبیا
 جان در باختی و چیزهای نو آیین پرور
 آوردندی تا روزگار شاه شد که کلبه و منبر
 آوردند و مامون پسر مامون الرشید که منس
 پادشاهان و امت ستمان داشت با فرزانگان

پیران او بود ازین سنت کشور ایران شهر بزرگوار ترست بر سزی از آنکه سوی خضرت
چنان دارند و آنکه از سوی راست است مندان دارند و آنکه از سوی چپ است بزرگان
دارند و از راست او بر پیران دارند و خزان و ازبب افغان و پیران و ما زنده رانیان
دارند و مع کونند از ما زنده راست و این دیگر همه ایران زمین است و هر شهر و ایرانی
زمین است از هر آنکه ایران پیشتر است که یاد کردیم و بر آنکه در آغاز این کتاب هم
فرزادان سخن گویند و ما یاد کنیم کتاب هر کوی تا دانسته شود از آنکه خواهد بود و آن را
که خواهد نوشت آیش بران ره برود و اندر نامه بسر مقطع و حسن است و نامه
ایدهون شنیدم که از گاه آدم صغی صلوات الله علیه تا بدین گاه که آغاز این کتاب است
کردن و خنجر از او منقذ است و بخین مردی از زمین آدم بود علیه السلام و بخین از محمد
هم بر کی خبر آمد و از او ما سدی کاخی بخین آمد و از راه ساسان موسی و عیسی
خسروی و شام قاسم اصفهانی بخین آمد و از نامه پادشاهان پارس و کج خاند
نمون و بهر شاه و پادشاه کرمانی و از فرغانه سویدانی و بدانی و کرد و بهر یار و از
رایمن که بنده شهبه یار بود آگاهی بخین آمد و بر مرد ایشان بدویت سال پسند
و یاد کنیم که از گاه آدم باز چند است و ایشانین گفتار کرد آید که ما یاد کردیم
و این نامه را به جز از آنکه گفتار و سخنان بایه آورد و این پادشاهی است ایشان
بود از کار و رفتار و گفتار ایشان و ازین بود و کم و بیش ایشان دانسته سوار
گفتار ایشان بایه رفت پس از نامهای ایشان یافتیم کرد کردیم و این دشوار از آن
شد که بر پادشاهی که هزار کرد و بایه بدین سغری و سغری شدی و در و در که بر آمد بزرگان
آن کار فراموش کنند و از نامه دیگر دانند و بر فروری افتد چنانکه جهو و از افتاد
میان آدم و نوح از نوح با موسی بخین و از موسی با عیسی و از عیسی با محمد علیه الصلوة
و السلام و این هر آن گفتند که این زمین بسیار تکی بوده است از مردمان چون مردم
بودند پادشاه بخانیا بد که متر بکتران بود و هر جا که مردم بود از بهترین جا را
بود و متر بکتر از کوه مردم بایه چنانکه پناه بر مردم از مردم بایست و گویند پس
از هر کیو دشت صد و سیصد و اند سال پادشاه بود و جهانیان بد بودند چون کوفند
و ایشان و شک پیش داد و چهار بار پادشاهی از دیوانه ستانده و از آن

که چند گذشت و از روزگار جهو دان می گویند از توریست موسی علیه السلام که از گاه آدم
تا آنجا که محمد صلی الله علیه و سلم از آنکه برنت چهار هزار سال و دو سال بود و در
از انجیل عیسی علیه السلام که چند خنجر از او و دو سال بود و بعضی آدم را کیو دشت خوانند
اینست شمار روزگار که گفته شده که یاد کردیم از روزگار ایشان و از آنکه که
بود و آغاز بدید آمدن مردم را کیو دشت بود و ایشان که او را آدم گویند بدون گویند
که نخست پادشاهی که نخست کیو دشت بود که او را پیش داد خوانند که پیشتر کسی که
داد اندر میان مردم بدید آورد او بود و دیگر گروه کیان بودند و دیگر گروه اشکان
بودند و چهارم گروه ساسانیان بودند و اندر میان کار پیکار با و و اوریا افتاد از آنجا
کردن با یکدیگر و تا چنانچه پیشی کردن و بخین گویند که از پادشاهان کشور بسیاری
بودی و پیکار خانان اندر آمدندی و بگرفتندی و پادشاهی بفرستی چنانکه بجایه جشید
بود و بجایه بود و بجایه اسپکند بود و مانند این پس پیش از آنکه سخن شایان و کار
نامه آغاز کنیم از ابا منصور عبدالرزاق که این نامه را بنیسه فرمود آوردند تا جمع
کنند جا که خویش را ابو منصور المعری و از ادا ایشان نیز بگویم که چون و ایشان به
بودند تا اینجا رسیدند پس از آنکه بنیسه بود سلطان محمود بنکین حکیم ابو القاسم
محمد بن العزیز می بود تا زبان اری بنیسه کرد اند و جگه نکی آن جای خود بقعه
شود اول ابو منصور عبدالرزاق محمد بن عبدالرزاق عبدالله فرخ سپه بزرگشان
که از آنکه خبر ام آذر کتب کو در زاده آفرید فرخ داد بگرام که بجایه پوز
بسید بود پس فرخ بدینی که بجایه نوشیروان بسید بود پس آذر بیا دسپه برین
که بجایه اردشیر با بجان سالار بود پس پشیرن سپه کیو دشت که در ز سپه کشواد داد
شواد از بهر آن خوانند که سالار ایران بجایه آن آیین نیار و در که او آورد و
پهلوانی کشور با و رزانی بخش سنت کشور او کرد و بد دیگر مردم بوده و این
از آنکه گویند که در ز بجایه کخسرو سالار بود و پیر از اکت که اسپهبد از ایاب بود
و پیران سپهویه بود سپه جیو دشت و بشواری پیران پسر بندوی و بندوی بنیر
سوجه بود و سوجه بنیر ایرج بود و ایرج سپه از بدون بود و از بدون سپه
آبتن بود و آبتن از فرزندان جمشید بود و دب ابو منصور المعری ابو منصور

در نوشتن و نوشتن کرد و نصیب رحمت و رحمت پذیرد و در نیم خاص گشت چنانکه
 الهی نشسته بودی و کار استی بر بانی و پیش پادی و در پیش تخت بر بانی استادی
 و حکایت کردی تا سلطان در خواب شدی پس اتفاق جان افتاد که در میان سخن شاهانه
 برآمد که آثار و سیر ملک همه در آنجا گفته است و سلطان خود بخود پیش آوردی
 پس روزی حضری را گفت عجب است که شامانه را بنهم نیامده اند و حضرت حکایت
 واقعی و سرگذشت او باز گفت و سلطان حضری را بفرمود تا این کتاب را بنظم آورد و حضری
 گفت بنده را فراغ آن نباشد که از انظم تواند کرد اما دوستی دارم که فراغ آن دارد
 سلطان خود خواستاری کرد و گفت که بکس است و حال معلوم کرد و بدان فردوسی صبی است
 سلطان محمود غناب فرمود که مردی بدین معنی چه واجب کند که از پیش تخت دور باشد
 و خود را بر مایه خنده نکند پس حضری عذر آنخواست که او مرد در مقامت قانع کار
 بد افغان رسید که فردوسی را پیش خواند و شامانه بدو دادند و فرمود که بشنو آورد
 فردوسی هزار بیت از کین خواستن سیاستش گفت و پیش سلطان برد و سلطان بسیار
 خوش افتاد و فرمود تا هزار دینار رکنی از خزانه بداد او کند فردوسی دفتر و مقصدا
 بنظم می آورد تا در مدت سی سال تمام کرد و پیش تخت برد اما بر سر شامانه شرط
 ادب نگاه نداشته بود و سخن در مذنب خویش گفته بود و آنکه این بیت است
 برت زین بداید کنایت چنین است این رسم در آنجا که سلطان محمود را تحت ناخوش
 و سیاست فرمود پس حضری با جمل اندیمان بای مردی کردند و او را از آن سیاست خلاص
 دادند پس چون سخن بران قرار رسید که داده بودند شش هزار دینار رکنی می است
 گذارد بوجوب قرار شامانه که شش هزار بیت بود و دادنی بود و فرمود سلطان
 پس منصور سکوی که در پیش سلطان محمود بود و معتد ابو سهل الحمدانی که وزیر بود پیش
 تخت آمدند و گفتند شش هزار دینار رکنی یکی شاعر دادند چه واجب کند اگر غیر
 شش هزار دینار بسم بود بسیار بود و جزین به بر نابد که شش هزار است و خرج
 بسیار سلطان را بران داشتند که شش هزار درم حیتلی و خرفی کردند و آن اسم به
 باشد و آن اسم بدیده شد و بدو فرستادند با مدد نگاه که منو ز بکر مایه بود درم بدرای
 بردند تا بدید پست هزار بکر مایه داد و پست هزار دیگر قعاعی را داد و قعاع بدو

برده بود و باز خنده و پست هزار بکر مایه را داد که شش هزار درم از هزار برده بودند
 چون بکوش سلطان محمود رسید و بکر مایه سیاست فرمود تا جمل اندیمان زمین را
 بورداد و او را بخوابستند و بکر مایه سلطان بخشید و او چیزی گفت که تا جهان باشد
 میگویند می نویسند می شنوند که فردوسی بخشی که سلطان کرده بود چون بقول
 خود می کردند و او نیز اتفاق نمود در آن وقت که از کر مایه بیرون آمد و سه پست
 گفت مقارب بر وزن شامانه و آن بیت که او گفته است است

ای شاه محمود کشتی	ز کس می ترسی ترسی	که دیدی تو این غلطی	بیدیش شامان خورین
کری زین و پیش ازین	نمیشد ز پیش ازین	را غر کرد ز کای برین	مهر علی بنی شش کین
مراسم ادبی که در پای	تنت را با زو چو در پای	نم کشم که در پیش	بدل محرابان بی علی
چو سلطان بدین معنی	فرمای دست به بی	کو از نریشان کایت تر	چو محمود را صد تن ششم
برین زادم و هم بکر مایه	نکوی عجب و حیدرم	اگر شاه خود ازین بگذرد	برادر را بگویند خدیو
نم بنف سه و چهار سیخ	ز پیکر دست کند ز	جهان بود و خدایان	پیام بر نامه ان بود
فردوسی طبعی پاک	نیز ان نامه بر و خجوت	بنام بنی و علی گفته ام	در نامه معنی نه سفته ام
را کس که شامانه را کرد	نیکه و شکر که در کرد	چو فردوسی از زده نبود	به آن که شش جوان
که کنم من این به پور مایه	کرد او بدین نام من	نمای شایسته آن	بگفتار بدوی که کرد و کار
اگر شاه را شاه بودی	بس بر نادی آماج	چو اندیشه شایسته بودی	نیارست نام زده شامانه
همانند اگر شکی بدست	را سپهره بودی	بناش بند شاه را کس	و کرد و ایرش اندی بود
بسی رخ بوم درین سال	ختم کردیم چوین فارسی	بسی نامه داران کردی	که دادم جایک ازین شامانه
همه روز کار و کار	ش از کشتن عثمان را	و گفت خنده که بدست	مان ستره و من که بود
مرا در جهان شوم و کثوت	نشد و جو خجوت	بسی نامه ازین شامانه	که شامان بحث پس بی
مرا در جهان بی نیازی	نشان عیان سر فرازی	بیا و اش می کنی ازین	در جهان گفت بی
قاعی نیز دیدم از کج شاه	از ان من قاعی خدیو	بیشتری باز تو با حسن	که شش ازین شامانه
سزایان بر او شستن	و زیشان امید بی شستن	سزایان ازین شامانه	حسب از ان است
درختی که گفت از شش	اگر شش در شانی بی	و ازین شامانه	بسی ازین شامانه
سرایان کوه بکار آورد	سرایان کوه بکار آورد	بسی ازین شامانه	و ازین شامانه

ز به کوران بر باد چوب سیاهی شاید برین زبش شی کو تر به زهد بی بود بشماره او را بنایه ستود
ز به من بزم بی استن به خاک بریده است زنا پاکش این را بید که زکی شستن نکره بنید
بلک چون او را نه است به دند بعد از دوزی چند در غزنی بود و این چنان خوش و بدست ایازده
که او را بزرندی قبول کرد و دگفت یکروز که صاحب از اوت خوش شد این کاغذ بود
تا بخواند ایاز قبول کرد و انگاه فردوسی را بختی که داشت بر گرفت و با کاوه ان راه خراسان
گرفت و بطوس رفت بعد از دوزی چند ایاز سلطان را خوش وقت یافت آن کاغذ بدست
سلطان داد که این را فردوسی بگوید و زمین داد که سلطان ده و ده از روز غایط آمد سلطان
پنداشت که کمرنج نامه است بخواند و بیشتر شد پس فرمود که هر کس فردوسی را از من آرد پنجاه
مزار درم او را دم بپا رطلب کرد و نیافتند سلطان محمود پیران و دوزیر از اطلب کرد و
گفت که این زشتی از شما دادم وایش را سوزول کرد و فرمود بدین کردن پس جاعی بزرگا
شاعت کردند و خلاص ایشان دشوت مزار دنیا رو کنی بحرم از ایشان بستاند که قصه فردوسی
کرده بودند و سبب فردوسی را طلبند در غزنی و خراسان یافت و از کار خود ایشان بودند
سود داشت و این سنان به شعر جان و بزرگان سخنان کردند و می کنند و دیگر چنین آرد و اند
که فردوسی دی دقان بود و چون وفات یافت دو پسر داشت یکی حکیم ابو القاسم بنور
لوزوسی و یکی دیگر برادر کین مسعود و در طوس عالمی بود بدخش و با فردوسی و برادر او
غرضی داشت و تقیث ایشان بیاد فردوسی با برادر گفت این عالمی زحمت نماید فردوسی
که از او که ما را از اتفاقی چیزی رسد ازین قصبه جای دیگر رویم جمع آمده و عزم کردند که بجای
دیگر روند وستان ایشان را خبر شد بیامدند و گفتند که محبتت که شما و من بکارید از شما
برویم یکی پیش سلطان محمود و بید که پادشاه عادلست و قصه و حال خود بگوید و نشانی بپایند
و زحمت عالمی از خود دفع کنند و جلد بران ساختند که حکیم ابو القاسم الفردوسی برود و با حکمی
کرد و عزم غزنی نمود و چون بزرگی غزنی رسید بجان اتفاق افتاد که عضی عسجدی و
افرنی از معاشران گرفته بودند و شراب بخوردند و چون فردوسی ایشان را از دور دید
روی بدیشان نهاد و با خود گفت پیش ایشان روم و حال معلوم کنم چون عضی مسجدی
و فرنی او را دیدند که روی بدیشان دارد بایکدیگر گفتند که این شخص که بر ما می آید چون
ز دیگ شود خود راستان سیم و دشنام دیم تا برود و زحمت ببرد گفتند خوش باشد

دادن ما هر یکی مصران بگویم که مصراع چهارم قافیه نه داشته باشد پس چون بیاید گویم رفیق
ما کس است که این دو بیت تمام کند چون تواند برود و زحمت ببرد برین اتفاق کردند
چون فردوسی بیامد و سلام کرد جواب سلاش گفتند نیت از روی پرسیدند که تو از کجایی
گفت از قصبه طوس از خراسان و حال عامل با ایشان گفت و حال سلطان ابو بکر رسید پس
ایشان گفتند ما فلان و فلان و فلانیم و امر روز غلوت آمد ایم تقریر آنست که هر که
مصراع چهارم این بیت بگوید رفیق ما باشد و اگر نتواند گفتن برود و عیش بر ما منقض
نکرد اند فردوسی گفت فرماید اگر بتوانم گفت بگویم و اگر نه زحمت خود برم مضری
مصراع اول بگفت و فرنی مصراع دوم بگفت و عسجدی مصراع سیم بگفت و انانیت
چون حاضر تو ما باشد و من یک رخت گل بپوشم و اگر نتواند گفتن ما ندانان کیودر مجلس
ایشان سوال کردند فردوسی که جنگ شین بگویم بود فردوسی استان جنگ شین با ایشان گفت
که هرگز نشنیده بودند ایشان را خوش آمد احترام فردوسی کردند و از روز بایکدیگر عشرت
کردند چون ستان شدند بشهر رفتند و از یکدیگر جدا شدند روز دیگر عضی و فرنی و
عسجدی بایکدیگر گفتند اگر سلطان این مرد را بپند عزم ما برود و ما را پیش سلطان بروی نمایان
با حاجبان سلطان باز گویم تا اگر مردی بدین شکل برکاه رود او را بارند و بزرگ
سلطان کند از فردوسی چند روز برکاه میرفت و بار میخوردند و خودم باز می شت تا
یکروز در غار جمعه بود که خاصکی سلطان مجدد در آمد و در بیلوی فردوسی نماز بکند آرد و چون از
نماز فارغ شد فردوسی را با خود بخانه برد و چون بحالت او بدید او را بغایت خوش آمد و با هم
شراب خوردند و او را از دست نگذاشت و بدان سبب از خدمت سلطان باز ماند روز دیگر
سلطان کس فرستاد و گفت دوش چو اینا بدی جواب داد که دوش همان عزیز بارسید بود
و سبب آن از خدمت سلطان باز ماند بودم و سزای او باز گفت چون سلطان شنید کس
فرستاد و گفت بر دوشش نیاید تا فردوسی را بیاوردند فردوسی عضی در مدح سلطان
نظم آورده بود با خود بر گرفت و با خاصکی بزرگ سلطان شدند چون پایتخت حاضر
شدند آن مدح را خواندند سلطان را بغایت خوش و پسندیده افتاد و بنا بر آن چشمتان
بود عسجدی و ان و یکمان حاضر بودند چون سخن کرد دیگران نیز بو گفت
سلطان محسن کردند بعد از آن سلطان محمود او را گفت که میخواهم که دستا نمای شاه نامه

بنام آوری فردوسی بوال که من و جنه خبر آورده بود چون نزد اناناز کرد و وزارت از
پیش خواستن میادش گفت و پیش سلطان آورد و عرضی چون قوت سخن فردوسی بدید این بزرگ
آورده بود و همه را پاک بشت بعد از آن سلطان بفرمود تا خانه در پهلوی خانه او بجا فردوسی را
و گفتن میادش مشغول شد و یکی از کمان دولت و امیران پیش فردوسی تردد میکردند
و با او ارادت داشتند و بدین سبب جواب حسن میدی که وزیر سلطان بود با او چند
می بود که هرگاه که سخن حسن میدی پیش فردوسی گفتندی مرا و رادق که فنی بکوش حسن
میرسید و هیچ نمی توانست گفت سبب آنکه سلطان با فردوسی بغایت یکن بود علی هذا
چون فردوسی شامه را تمام کرد و با پیاصل بود و خدمت سلطان آورد سلطان
از او مطالعه کرد و پسندید و بفرمود تا شت هزار دینار رکنی بروی فرستند حسن
میدی بسبب عداوتی که با فردوسی داشت جماعتی دیران درگاه را گفت تا سلطان
گفتند که شت هزار دینار رکنی بسیار باشد شاعری داد و در این تابستان و در
که در جای ضروری دیگر بکاری باید شت هزار درم نقره جملی بدیم سلطان چون
پسندید گفت شما دیند شت هزار درم نسیم حیل بر او فرستادند فردوسی از راه
پس فرستاد و حال آن سلطان نمودند سلطان از فردوسی بغایت برچند حسن میدی
پیش سلطان بود با خود گفت که این ساعت که سلطان از فردوسی رنجیده است و شت
خوشت با سلطان گفت می بایستی که اگر شش درم از حضرت سلطان بوی برده
بودندی بر دیده نهادی و قبول کردی و بی ادبی نکردی و باز نخواستی و نیز نزد
رافعیان دارد و اعتماد بدست ماند ارد سلطان بدین گفت و کسی از نزدیکان
که دوست فردوسی بود برفت و حال یا فردوسی گفت که چنین سخنان رفت و سلطان
با تو بغایت خشمناک شد است تا بدانی تو اکنون که پیر کار خویش بخوشی که مصلحت
دانی بکن فردوسی از آن خانه که بود دری در خانه سلطان داشت همه در آنش بود
و چون وقت نماز با دعا شد برفت و بدینجا یک شد که سلطان و منو ساحتی چون
سلطان بیامد و وضو بجاخت فردوسی برفت و در پای سلطان افتاد و گفت که
من و آن سخن من و در حق سلطان عرض کنه اند بنده رافعی نیست و اعتماد
دست دارد سلطان بامد که سخن بگویند در حق بنده نشود که ایشان بنده

عرض داد بند و حمدی بر نند سلطان فردوسی را گفت که از سرگناه تو گذشته اما ازین
پس ترا پیش من راه نیست فردوسی چون این سخن از سلطان بشنید برفت و از آن پس
او را پیش سلطان باز ندادند چون چند روز بدین حال گذشت فردوسی خورده و خفت
که در غمی داشت بخراسان فرستاد و خود را برادر راه هندستان گرفت و چون غم
رفت میکرد آن چند بیت که از پیشش یاد کردیم بنوشت و بایا زد اد که او را بفرزد
قبول کرده بود و او را گفت که یکروز که سلطان را خوش وقت یابی این کاغذ بوی
ایا ز قبول کرد و ویرا داد اع کرد و هندوستان رفت و بشود آئی رسید پادشاه ابی
از حال فردوسی معلوم کرد بود پیش از آن چون بدانست که فردوسی بدینجا رسیده
است او را بر خود برد و احترام کرد و چندگاه پیش او بود ایاز بعد از یکماه آنجا ماند
سلطان آورد و چون بر خواند تخمین گشت و طلب فردوسی کرد ایاز گفت آنروز که
این کاغذ بدین داد بفر رفت از پنا سلطان مرد از پی او خراشان فرستاد تا او را بیاورد
و عذر خواهد و زردید او را بیا فرستاد و سلطان چند کای پیشانی میکشید و حسن میدی پیراز
برفت و در بند کرد و بفرمود که زربیا را از ایشان بستاند و گفت شما را بدنام کردید
بفرستی که با فردوسی داشته و او چیزی گفت که تا بهمان باشد بنویسند و خوانند پس
از انجاعتی بزرگان شفاعت کردند تا حسن میدی و دیر از آن بند پیرون آوردند
و سلطان ایشان را بخشید و معظم کرد ایند و این پنهان که فردوسی بدست ایاز داده
بود آمنت که پیش ازین نوشته شده مقارب بروزن شامه و سلطان چندگاه
پیشانی مخورده که چرا دل فردوسی گناه نداشت و در طلب او بود و او را می یافت
بعد از آن چون بدتی فردوسی پیش شاه دلی بود اجازت خواست بیا ز کردید و بگو
شاه او را خلعت و اسب و غلام و کینزک و زر و کوبزنا سپرد داد و عذر خواست
فردوسی باز پس کردید و در طوس وفات یافت و چون فردوسی بطوس باز آمد بود
سلطان جز بیاخت و دولت کرد و زر و نسیم بسیار بدست رسولی بطوس فرستاد
و چون سلطان بدر طوس رسید جاز را با غلبه تمام پیروی آوردند و رسول سلطان
پرسید که این جاز را چه کس است گفتند جاز را فردوسی طوسی است رسول سلطان
گفت فرستاد و سلطان از وفات حکیم ابوالقاسم فردوسی جز دانه حکم فرمایند

در این کتاب چند که منیر فردوسی
برای این کتاب که در این کتاب
در این کتاب که در این کتاب

پادشاهی اشکانیان سی سال بود و پادشاهی شاپور پسر اشکان پست سال بود
و پادشاهی کورز شاپور پانزده سال بود و پادشاهی نرسی شاپور دوازده سال بود
و پادشاهی کورز همت پانزده سال بود و پادشاهی اردوان اشکانیان پست سال بود
و پادشاهی اردوان اشکانیان هفت سال بود و پادشاهی اردوان اشکانیان هفت سال
بود و پادشاهی خسرو اشکانیان سی سال بود و پادشاهی اردشیر اشکانیان نه سال بود

[illegible]

بنام خداوند جان و خرد
 خداوندی که آن و کرد آن سخن
 به پیشندگان آفریننده را
 سخن بر زمین که هر آن کند
 ستودن نه اندکس او که گوشت
 بهین است و جایگاه و زبان
 سبیش باید که نشسته شوی
 توانا بود هر که توانا بود
 جلالت آن سخن کوی در خود
 سخن بی خود و منقطع خرد
 سخن تاج درین پار زخ
 خور نمایان خود و دلشای
 خود تیره و در دس زون
 میشد و پیرانه خاندان
 خدایم جانست چون بکرم
 به بس و کشت و چمن و باغ
 خدایم جان که بیاورست
 بهت و زبانه اندک جان و جان

گزین برترانه شیشه بر کند
 فروزنده ماه و امید مهر
 نهی بر جان دو بند
 نیاید به راه چای خود
 میان بندگی و بیا بدست
 ستود آفریننده را که توان
 ز کشته و پیکر و گیسوی
 ز دانش نزل به پناه بود

خداوند نام و خداوند جای
 ز نام نشان کان بر سر
 نه اندیش یاب به دین
 خود که سخن بر کشتی
 خود راه جان را می بندد
 که اوقا در حیات و زمان
 پرستند با شوی پیونده را
 ازین راه بر سخن است

بدینا که گفتن اندر خرد
 که کوشش شناسنده و خرد
 خود است که در دهان
 بنام شایسته و ان کیست
 جان خویش بکانه داند
 که بی چشم شاه جهان
 گزین سه رسیدن و بدین
 سخن نه آفرینش باید زود
 بکشتی بی و بر کس کوی

خود و نام و خداوند جای
 ز نام نشان کان بر سر
 نه اندیش یاب به دین
 خود که سخن بر کشتی
 خود راه جان را می بندد
 که اوقا در حیات و زمان
 پرستند با شوی پیونده را
 ازین راه بر سخن است

خود دیدار بیانی باشد سخن
 خود بهتر از هر چه از دست
 از خودی و از دردی
 کسی که خود را اندازد و پیش
 از وی برده سرای او چند
 خست ز پیش خود را نشان
 زبردانستی چون سخن شنوی
 تو بر کرده که دیگر جهان
 از آینه زبانه کرد آن است

خداوند روزی ده رسنای
 بخارنده بر شده گوشت
 که او برتر از نام و از جایگاه
 ما ز شایسته که چند
 در آینه شایسته کی کند
 چه چیز بر پستی او گوشت
 بزودی بفرمانش کردن نگاه
 بستی مرادش به دست
 که دانا ز کمال او بر خور
 بدان که دانش نیامین
 تایش خود را به از راه
 از ذات فروزی و زان کی
 شش کرد از کرد و پیش
 کشته خود پای دارد به بند
 گنجین جانست و آن است
 از آموختن که زمان نغزی
 نیانی ده اشک و دانه
 بر پای که هر آن از غمت

کتابخانه

سحر زینان زما بهر چه آفرید
 وز دود که بر این جهان
 خستین کز آتش زبانه
 چنین چاکه مرغان آفرید
 بدید آید آن بند تیر و
 درشتش داشت آفرید
 زمین را بندی بند جایگاه
 چه دیر به دشت و به باغ آفرید
 بنا لبه کوه آفرید
 باله در این جهان آفرید
 یارست با خنده و خست
 یکویا زبان و نه چای خمر
 چه دانا توان بدودا کرد
 جوین بکندی دم آفرید
 پذیرنده موش را آفرید
 راه خرد بگری آفرید
 ترا از او گیتی آفرید
 از اول به انجام خود را آفرید
 شیشه ز آه که گزین آفرید
 دلت گزین آفرید
 بخت را چیت راه جوی
 بخت آن خاوند تیر و
 عید کرد اسلام را آفرید
 مردم زمین آفرید

د افغانستان اولاد وایسته

برادر زاده است زایل در یک
 بکریش بس خشتی آید
 ز هر پیچی سرای آمد
 گشتنی نمایند و دوشو
 بخشیده آید با خون نر
 یکی در کز تیره بود سیاه
 زین شد کرد از دوشی
 برستی سون با کشید
 یو بر جو و بند کانه
 زده از زاده تر نشان غمت
 نه خاشه افروشتن پرده
 ازیر اکمرو اوج بهمان نر
 شد این چند را را نکند

که سنی مردم باشد کی
بغین میاخی پروردند
که کار می پانی ازین برکین
چو دایم را بر جهان آون
خواهی که دایم دین مند
مکر مردم خبره خوانی می
نشین فطرت پس شمار
دانش در اویخت را آورد
جو خواهی که یابی ز سر بدو را
زادانش زین را داشت

گفتار در وقت بی‌خوابی و صبحی و بعد از نماز

فداوند ارم خداوندی
بیارا شد کتی دیباغ بهار
که و را حق نشاید سوا
بحسب نبی و صاحبان

بدان آتو انای آه پند
 میان بود آب از برتره
 ز روی همان باز تری تو
 هر که نه کردن را خواست
 گرفتند هر یک نیز از ارجا
 بچیند چون کوه را
 چنانکه اندون روستای
 میشت کرد جهان آفتاب
 آنگه کرد باید این نایب
 سر رستی سوی آب کشید
 و زبان ز مذکی کام جوید
 نخواهد از فو نه کی کرد کار
 ندانند کسی شکاره بنان
 بیدار خوب خورد گاو بند
 مرا و راه و دیو فرمایند
 چو اینم شاری ندانی می
 توی خوشتر را بازی
 که خود بخوردن دانش سزا
 سر از نیادی بام بلای
 در سر کشد را بازی
 دل از ترس که آتش
 ناید هر کس بغیر از علی
 حد او نه فرم و نه او نه
 درت این من خدای
 جو خود در احد حیات غم

حاکم یک زورگاه	برادر خود سینه داد و خوا	سم دیده را پیش از خواب	بر آن کوهانش میباید
بدگفت منبر بر روی دهم	که بر کوی تا از کوه دست	خوشید و زود دست بر سر	که شایسته کار و راه
کلیله زبان در آسنگ	ز شاخش آید می بر سر	قشای در کار و راه	جواب خدایت کنی و راه
گرفت کشتور شای تر است	جواب و سخن میباید	شایسته باین میباید	بدان تاجان نام
که کشتار تو آید بدید	که بخت زبانی میباید	که راست را مغرور زمین	میداد و بدید ز آفرین
بهمه گفت را و بگریه	شکفت آمدش کان چمنها	بدو باز داد و فرزند	خوبی بستند پویند
بزمود بس کاوه را بایست	که باشد بدان محض از کوه	جو بر خواند کاوه و محض	بلک سواد لای لای
خوشید کاوه بدید	بریده دل از ترس کمان	همه سوی دوزخ نهاد	همه بدید با بخت
بناشم در محض از کوه	نه کرد بر این شمشیر	خوشید و بر صفت زان	بدید و سه محض
از نایه فرزند او پیش	از ایوان پادشاه	میشد را خواند آفرین	که ای مومنان
ز حوض فلک بر دست	نیامد کشتن روز بزد	هر ایش تو کاوه خام	بسان سالکان کد
محض کاوه پیمان تو	بدید و چید ز فرمان تو	کی نامور باخ آورد	که از من شایسته
که چون کاوه آمد ز کوه	دو کوش من آید از کوه	پیمان من از زان دست	تو فنی کی کوه
بیدون جو در کوه	شکفت را در دل آمد	ندامد شایسته بدین	که از بهری ندست
یو کاوه بدید ز کوه	درواخی کشت بازار کاوه	می بر خوشید ز کوه	سر بهار ز سوی
از ان جرم کاسان بخت			بوشند سخا
عنان جرم را بر سر نه کرد	حاکم ز بازار بر خاک	خوشان میرفت ز کوه	که ای عاران
شما کوه سوا میباید	ز دل مرخصا که بویکند	بویکین نه آمد	عنان از کوه
بدان میباید از کوه	بید آمد از دشمن ز کوه	میرفت پیش از کوه	سپای بر سر
براسته بدید و کوه	سر اندر کشید و محض	بیامد به راه سالانو	بر بدید ز کوه
جوان بخت ز کوه	بیشی کی اخه افکندی	بیامد از ایوان	ز کوه بدید ز کوه
ز کوه بدید ز کوه	بلی غل فرخ کی کاند	فروست از سرخ و ز کوه	می خواند سکه
از ان پس را کوه	بهر بر نادی سادگی	بدان میباید جرم	بر آید ز کوه
ز کوه بدید ز کوه	بر آن کوه شد اخه	که اندر شب تیر	کی بر آید
بخت از کوه بدید	می بود ز کوه	فیدون جو کوه	عنان کوه

سرمه آمد که بر میان	بهر بر نهاده کلاه کین	که من رفتی ام سوی کار	ترا چو پرستش میباید
ز کوه بدید ز کوه	برون بر بهر سیک و بدید	فروخت خون از کوه	می خواند با درد
بیزد ان کوه	بهرم ترای جهان	بکوه ان ز جان	بهر از کوه
ز کوه بدید ز کوه	سخن را از کوه	برادر بداد و فرخ	از کوه
یکی بود از ان کوه	دکوه بدید ز کوه	زیدون برایشان	که خرم زیدان
یک روز کوه	بما با ز کوه	بیا برید از کوه	که مارا کی
جو کوه	بکوه را دل یار	هر انکس کوه	بسی و بدید
جما ز کوه	وزان کوه	خاری خاری	میدون بسان
بدید و سه محض	جو شد شایسته	بیش جاندار	فرو زان کوه
بشد آمدش طرد	بخت شایسته	بسی نیشان	بسی و کوه
که کوه	بیشم شایسته	جما ز کوه	جواز نام
دکوه	کشته در کوه	برون رفت	بیک کوه
سپاه ایش	بهر را می	کوه	بیا بر اندر
بیرفت منزل	سر بهر	سبد ز کوه	ج کوه
بسی آمد بدای	فرستاد ز کوه	جوش تیر	خرمان
ز کوه	بکوه	سروشی بداد	کوه
بوی مستر	نامش	کوه	کوه
فریدون	از کوه	شازاد	کوه
خوشه	کی	جوشد	کوه
جوان	بدید	برادر	کوه
کی	برادر	ز کوه	کوه
بشد	کوه	ز کوه	کوه
جوان	بدان	از کوه	کوه
بمان	خوشه	بمان	کوه

داستان کوه

فریدون ماندن از انجا که	بر انداخته کلاه و پیش پای	را از آنکه کلاه بی درفش	معا و ن سیمای خورشید
نماند که گشت و گذار	نگردان سخن را بدیشان	با و دود و دانه و درو	خانجون بود شاه و سیم
که بملوانی نهانی زبان	تازی و اردو را بخوان	سیم نهان شاه آزاد	سب و جبهه شجره اکبر
جو آمد بزرگوار و درو	فرستاد دمی رو بایان	گشتی از ورقم از شب	کنداریه کیم بر روی آب
را با ساقم بدان سر	وزنهای بیستونان	نیاد و گشتی بکمان رود	نیاد و گشتی فریدون نود
بنین داد باغ که شایان	چرخ گشت با بس منی دریا	و گشت گشتی ران تانت	جواد یه بریم نیادی در
فریدون و بشیند شایان	از آن طرف دیه با مرکب	بندی میان کمانی بست	بران باره پل پیکر شست
شش ترسیدند و گشت	با سب از آنکه کلاه کرد	بستند یا رانش کیم کرد	عبودن بدینا نماند
براه با بایان با آه من	باب اندون غرقه کوه ناز	سرکش اندر آمد خوب	ز تازیدن دیان بر آب
باب اندون تن برادر و	جانب خون آب تیره باز خیال	خشی رسید آن بکینه جوی	بپست آمدند خاندان
جو بر بملوانی زبان را نماند	می گشت از جوش خواندن	تازی کون خانه پاکان	بر آورده یو خفا کوه
جواز گشت نزدیک شاهر آمد	از آن گشت جوینده بخراند	که یک رنگ کرد از فریدون خانه	یکی کاخ دید اندر شمشیر
که ایوانش بر تر کوه او	نوکستی ستاره خواهد بود	سان جای شادی آیم	فوزنده جوش شری بر سر
بدانست کمان قار از ده	که جای بزرگ حای ستار	پیا رانش اندر تیره خاک	بر او در جینای دار خاک
ترجمی از آنکه او با جهان	یکی راز او در می در تان	نایک و ما را بدینا جنب	تاپیدن آرد جای درنگ
گشت و بگریزان دست برد	خاک را تیز تر را سپرد	نوکستی کی آشی شد دست	کیمس کمان یون برست
جوان کرد بر داشت از پیش	نوکستی می در نود و من	کی از زبانان در نود	فریدون تان آفرین خواند
باب اندر آمد کاخ بزرگ	جهان سپرد جوان سر کرد	حسی گشتی کس زید بود	شش میان رفرا زید بود
فریدون ز لاف و در آورده	که ن جرم نام جهان را زید	زدی که ز کاه و سر بر سر	گشتی می همه شش
وزان جوانان کاخ را توان	مهره دیوان ایران نه	سرش که در کران کرد	نشت از بر که چاه دست
خدا از بر تخت خشی کباب	کلاه کی جت و بکشتی	مردن آورده از جت او	بتا کیمه یو خورشید و
فریدون شش سران گشت	زدن آن همه تیر گشت	ده داد و پاک جود شان	زالو کی سر بیالود شان
که بر او دست بر تان	سر کیمه برسان تان	پس آن عزت ان جهان در	ز کس گل سرخ را داد
گشت و بر فریدون سخن	که بپشت گشتی کمن	به اختر بدین بر تان گشت	چه یاری رنخ که ایس
که ایوان باین سر آمدی	سختی در بر دلمه	چه مایه جان گشت بر	ز کردار بیاد و ی سپرد

فریدون ماندن از انجا که	کشت اندر کلاه او آمدی	بدین با کلاه از سر بره داشت	نیمه کم سیمای خورشید
نماند که گشت و گذار	سرم بر آن گشت آفتاب	نماند کس چاه و دانه نخت	بنین ۱۰ با ج خورشید و
که بملوانی نهانی زبان	سان کاه و بر مایه کم دایه بود	نماند سرفتن خفا کردی	بگشتش بزاری و من کینه جوی
جو آمد بزرگوار و درو	که بسته ام لاجرم چکوی	چه آید بران مردن با کرای	ز خون جانانی ز با کرای
را با ساقم بدان سر	خفا جوشیند از او نواز	بجویم نه شایش آید نه	شش را بدین کلاه جهر
بنین داد باغ که شایان	بکاموش خفا کرد دست	کری بر کتی تپیل و جادی	بدو گشت شاهر و یو
فریدون و بشیند شایان	می جت با خواند و جت	شده رام با او زیم ملک	زخم کمان مایه بدیده
شش ترسیدند و گشت	بهرم پل از دمار از خاک	که کربلا جت را نیت راز	فریدون جت با ج آورد
براه با بایان با آه من	بر او خردی و یان کشت	که آن بی با از دما شش کای	باید شمار آن گشت
باب اندون تن برادر و	بهر سر کینان نزار	شد تاد بدند جادوست	بدو گشت کز سوس ندوست
جو بر بملوانی زبان را نماند	کس آید که کیر درخت تو	که پر دخت خواهد شد از من	بک گشت بدوش کی پیش من
جواز گشت نزدیک شاهر آمد	می خون دام و در دوزن	ماند ز کانی بر او ناخت	نماند ازین حال پانشت
که ایوانش بر تر کوه او	مان نیز از آن را بر دود	شود قالی اختر شاسان	کرجون مردن شود جوش
بدانست کمان قار از ده	باید کون کاه با از شش	زیرج و دما سیه نغود	ازین کشور آید بدید شود
ترجمی از آنکه او با جهان	جو کوش و خشی کردی تی	بدو کوش سر کردن واز	شده کار که خسته راز
گشت و بگریزان دست برد	در آنکه در خانه ندی نام	بدو سوز کی در سر اکد خدا	مکر او دشتی نخت و کج و سرا
جوان کرد بر داشت از پیش	نشت با رم در شش	در ایوان کی با جودید نو	کاخ اندر آمد دمان کند
باب اندر آمد کاخ بزرگ	نایک گشت و بدید	بدست و کرامه نماند	بکردار سر و سهی او نواز
فریدون ز لاف و در آورده	نشت تو با قوی	همیشه بزی ما جود روز	روا آفرین کرد کای نهر یار
وزان جوانان کاخ را توان	فریدونش فرمود و نشت	سست بر تان از بر اند	نماند گشت و ترانده
خدا از بر تخت خشی کباب	بید آرد و رانک از او	که دولت تخت شای یو	بخرمود شاه و لاف و دی
فریدون شش سران گشت	بیار جت کن نخت	بهرم اندون گشت	سی کور مس نرانت
که بر او دست بر تان	ی دوش او در و ران	بکردار فرمود و نشت	سخن را جوشیند از کوه
گشت و بر فریدون سخن	جوشند دام تی و دمان	بشی کرد جت خفا جوی	فریدون ی آورد و نشت
که ایوان باین سر آمدی	سور شاهی کینا درو		نشت از بر باره راه جوی

کتاب او زبان پدر است
نجات او زور او کبر است

بیاد دوش سبب رسید	سر اسرگشت ایچ دیو شیند	بدو کنت کای شاه کرد کشت	نزد گشت خست آمدن
سر اسر افرازان گری	بیاد دومان از دگر گشتی	از ان سکی کمتر از میان	بالا جو سر دوجها بک
بست کت زدن گشتن	وزان ستان از دباشی	یکی کر زارد دوجکنت کرد	تعی باد اند میان کرده
بر اسب از دباستان	دو بر مایه با او میدون	بیاد دخت کی برشت	نمده بند ویر کت تو کردت
سر اسر گری بود اندر او تو	ز فرزان کرد ان مردان	سر از بار یکسر فرورفتن	نمده بخون بر آختن
بدو کنت خنک بایشان	بهمان نوشت دیو شدن	همان دوا باخ و رشکا	کره من بکر ز کاسار
بیاد شیند با دهم تو	ز تاج و کمر ستر دنام تو	باین خویش آورد تابا سر	چین کر تو همان شناسی
بدو کنت خنک کچنر مثال	که همان کتخ سه تابل	چین دوا باخ بود کز دو	کر آری شیند تو باخ شنو
کر این نامورست همان تو	به کشتش از دشتان	که با دخت ان همان ارجم	شیند ز دیری بر من و
یکدست کرد رخ شو ناز	بیکر حسین لب از نواز	شب تیره کون خود تیر ز کند	بزم بر سر از سنگ باین کند
جوشک آن دو کیوی دوا	کر بود دند موده دوا تو	بر آشت خنک بر نواز	شیند آن مخی کا دوز و کرد
بستام ست و با دشت	شکفتی بشورید با شورت	بدو کنت سرگز تو در خان	بناسی از بر سس کنبان
چین دوا باخ بدو شکار	که ایدون کام من ای شرم	کر ان کت سرگز نیازی تو	بمن چون دی کو خدای تو
جوبی به باشی ز شمشیر	را کار سازد کی جوبی	جو ابر سازی می کاوش	که سرگز نیاید چن کار پیش
تاج بزرگ جوبی از خیر	بر ان آدمی نه اچاره کیر	ترا دشمن آمد کی برشت	یکی کاوس سرگز دار و دشت
نمده بند ویر کت از دم برد	بآرام نشت و مات سبز	همان دوا کاک از ان کت	جوش آمد و تیر مینا دوی
بزم نواز با بر ناند زین	بر ان راه جویان یکمین	بیاد دمان سپاه کران	نمده دیوان کجای و ان
مرفق فریدون بچناک صحاح			
یک راه رکاخ و بام در	همه سوی آن راهی رو شدند	زا اسبان چکی فزور شدند	کنت و کین از دوا آورد
سپاه فریدون جو اگر شدند	کشی گشتن جوی وری هر بود	ز دیوار داشت و از بام سنگ	بر انجای بام بر آوختند
همه بام در مردم شهر بود	کپی را بند بر زین چاه	بشتر از دوزن انی بر ناند	کبوی دوزن تیر ستان
همه دوزن زاله زار سنا	ز میان خنک پروش شدند	خوشی بر آید باشکده	همه پیران که در جنگ انا بدند
همه دوزن فریدون شدند	یکایک ز فرمان او کند و نم	خواسیم بر کاه خنک را	که بخت اگر شاه با بشود
همه پروش زانسان فرما نم	سر اسر بکند از دوزن کم بود	از ان شهر روشن کی تیر کرد	وان از دبا شمشیر با کرد
سای و شمری بکر دوا کرد	ز لشکر سوی تاج نهاد دوی	باین سر اسر بوشان	بر اندر خور رسیدند لاجر
از دشت خنک سنا			بدان نماند کشتن

براه جهان هم بکاخ بلند دورن زار و دورن زار میز اندر آتش و شعله بگلشن و ناله و زاری زبانها چو بر زین برنما بیاد سرش خفته مان	بجنبه از رون شت زاری کن کش و غزن صحا کای بایوان کنه اندر اکنه ران خون پری هر کان تنه بیامد بیدون بگردان گرچه از دشت و دشت و دشت	بیدید آن سیه ز کس نگر بدانت کان کارست ایزدی نه از تخت شاد و نه جان همان تیر نجر کشید ازینا بدان کر زه کاد و سرست که در دشت و دشت و دشت	پراز جوی با فزیدن هر دای نیاید ز دست بدی فرود آمد از با هم کج بلند نه بکشد را ز دهن برکت نام بزد بر سرش ترک بکشد خون گفت کوه را نیامد
نیمه بر سرش فریش میزد که کشید آن بندیل که سر کس کد اید بیدار بیک روی جویند بر دهن حما زار کردار او را کسی شمع از ناز و از کج دراه سربا یکم ساختن ز فال اختر بوستان نرم و کر ز من آید نشاید نشستن بکپی ز درگاه برخاسته آید بندگش جان خون سیر ببشت میونی بر اکنه که شست و بر ما خواست همی خواست که در دشت همی بر چنین تازان بل بکوه داند کردش بند همه داند کردش برکت که کرد غاری نشسته	بر نادره آید بر تن کندی پیارات از جرم شیر بر انداخت ناخواب نه زین راه جوید کس نام سزاوار کس بدست کار بشادی سوی منزل فرود مه دل بر ما نش آرات سی یاد کرد از جهان آفرین راکت سراز از هر کوه بیکای بیاید بگردن سی با شمار روز میوه دی خوشان بهان روز کوتاه وزان شاه تیا فته شهر جهاز را جویند میوه سوی شیرخان بر دشت خوبی کی از کفن کوش ببخت بختی بر کبریت سر سر کس جرم از و بر نبود از بدنت مانده	بدانجا که بکمن بندای بندی جیش و دست بفرود کردن بر بر خورش پسای نیامد که با چشم بند از دست اکنه نایاب وزان سحر نامداران فریدون فرزانه بوخت همی است کیر جا بکاست بدان تاجان از بدارت منم که خدای جهان سر همه پیش او خاک دادند که از دشت و دشت و دشت بیدید خنک و ناسته زار سار و زکار که بر کوه همه از او را بکوه اندر که ایست را تا دما و دکه بیاورد و خنک را چون بدان زه سرو پای و رست بکوه از دشت و دشت و دشت	پراز جوی با فزیدن هر دای نیاید ز دست بدی فرود آمد از با هم کج بلند نه بکشد را ز دهن برکت نام بزد بر سرش ترک بکشد خون گفت کوه را نیامد نیمه بر سرش فریش میزد که کشید آن بندیل که سر کس کد اید بیدار بیک روی جویند بر دهن حما زار کردار او را کسی شمع از ناز و از کج دراه سربا یکم ساختن ز فال اختر بوستان نرم و کر ز من آید نشاید نشستن بکپی ز درگاه برخاسته آید بندگش جان خون سیر ببشت میونی بر اکنه که شست و بر ما خواست همی خواست که در دشت همی بر چنین تازان بل بکوه داند کردش بند همه داند کردش برکت که کرد غاری نشسته

فرزنا شایسته تاج کلاه	راست و انانابین در راه	ز کام سه خواست بی نیاز	بر آرد دست ایشان
دین سکرانایه را بخت	می یادم شانه زاده خست	ز کار اکنان اکتی با ختم	بدان اکتی نیز بختانم
کجی از بس پرد بوشیدری	سبایکزه داری توانی جوی	ران سزده را نوز ناگرو نام	جوشید از و شد و شد و شد
که مایه نام سرفرخ زاده	جوانم خود آید کرم باد	کنون این گرای دکونه کمر	باید بر آست با لیکر
سپوشید رخ زار و نیم جوی	سزاوار باشد کتی کوی	فریدون پام مین کوی	تو باج کذا را بخت آید
بیاس جوشید شایه من	بشر و چون از خزان با من	یکت اگر پیش با من	نه چند سه مایه جهان من
مرا در روشن شود تار و شب	لیکن باج کشیم لب	ثبات باج نیاید کون	مرا جدر از دست بار من
برایش کشاد کنم دامن	بهر کار دستند انانابین	دست در زودجا و کوی	بس اکتی را از دین بخت
بیاید در بار دامن	بایوه اندیشگان دست	فرادان این بخت نیز و	پرویش خواند از و کون
نقشه برون آورد بخت	مرا از باجش ایشان کنت	که مار از کتی بگرد از جوش	شعبت روشن زوید بخت
فرستاد زین فریدون پام	بستر و چشم کی نغزاده	می کرد خواه ز چشم جاد	کی رای خواهم زدن با شاد
فرستاد کوی خن کنت شاه	که مار است زبانی	کرانه سه به پند من	به روی بوشید و زبانه
اگر کویم دل کنم زان تی	در و غم نه اندر خور دبا می	مکرار زو کام به من	شود دل پاتش پازان تی
و کمر به هم کنت راه	خفانی شود زین پراکتی	کسی کوی و شکر دبا من	نه بخت با و سکا لیکر
شید این سخن مردم راه جوی	که خفاک را زودجا آمد جوی	اذین در سخن مرجان شد	مرا اسر من بر بایک
جهان از موده دلاور مراد	کشت و نه کسر با خن زبانی	که مملکتان این نه پند رای	که به باد تو بختی ز جوی
اگر شد فریدون جهان شربار	نه ما بکایم با کوشور	خن کفن و خنش آس	غان و شنان فتن دبا
خوشتر با کنت نیکم	بیزه و مار اینستا نیکم	سه فرزند کبر و کور شد	سر برده کنتی با بند
و کرجار کاه و خای می	بزرگ زین دشتی می	ز و آرزوهای پرمایه جوی	که بایان از ان پند رای
جوشید از سکار و انانابین	نه سر وید پید از زبانی	دست و شاپش خواند	فرادان بخت فزونی براند
کرم شربار ترا کنت	باج فرزند شاه بخت		
کودش که به جند سستی بلند	سه فرزند تو بر تو بر جند	بسر خود کرای بود شاه د	بهر آرد دست ایشان
سخن از کوی بزم می	ز دخت می اندازد کرم می	که کربا و شاد دیدم خدای من	بدان اکتی نیز بختانم
و اخوان زون سر زودجا	نه پند من با بخت پیش	اگر شاد را بختی است کام	جوشید از و شد و شد و شد
بزمان شایه من فرزند	برون اکتی آید زبانه من	کجا من پندم سست ترا	باید بر آست با لیکر

بشادی یا بید زو یک من	شود روشن ایران تاریک	شودش دمان دل بیدار شاد	چمن روانای پدارش
بس اکتی سه دوش جهان من	دیش سبازم بایک شوش	به پند کشتان پازد اکت	بختارشان ستم کیم جوش
جوانم بیدار ایشان نیاز	فرستم بکشان برش باز	سراینده جندل جویا شید	بوسید دشت جان من
مرا از آفرین لب زبوان او	سوی شکر مار جهان کرد	بیاید جود فریدون رسید	بخت آن بخت و با شید
سه فرزند را خواند جهان	نقشه برون آورد از زبانی	ز بوییدن جندل و رای شاد	خنما به پاک بنا پیش
چین کنت کس سر دشت من	سر اکتی سه دسایه کنت	جوانم سخته و خن کوشش	بندش بر خنتر افش بود
مرا دشت را بیا به جایشان	دو در بر سر کی خاکبوس	ز بهر شاد از بد خواستم	سخنای بسته آرستم
کنون تان باید بر آست	بهر یک و به رای فوخ زود	سراینده به شید و بیار شاد	بختار او بر نماند دوش
جود به خنما شاد و دید	بر او هر دای فوخ نید	از و اگر پند زبانی	بیاید که باشد مکر پاد
سخن کوی روشن دل و پاک	سرای ستودن بر اکتی	زبان داسی پادشاه	خود خواست کرد کشت
شمار کیم ز من شونید	اگر کار نید خرم شونید	یکی ژرف پیشت شاد	که بخت و خنتر شاد
مست کج و دینا و دین کنت	مش خن و خن کنت	بروز خن کنت کی بخت	باز دشتا و دشتا
نیاید که با دشتا را بخت	بکار آورد دود و انانابین	سه خن شید و زبانی	بیاید پازد و زبانی
فشان بران فتن شاد	سه پند و زبانی	بیاید و دینا و دین	که از دشتا و دشتا
ازان سه کنت بود شاد	بیش زبانی در بیان	نشین کیم ز دشتا	همین ستم بزد کیم تاجور
میانه نشینم اندر میان	بدان نازدانش پادشاه	بهر شاد و کزین پند	که ایست شاد و دشتا
میانه کد است کنت کام	بیاید برین کون تان زبانی	بکویید کون تان کنت	همین رانشن نه اندر دشت
مانده خود اندر میان نام	براید ترا کام و ناکام	کرا نایه و پاک سر سب	مانده دشت کنت
ز پیش فریدون برون آمد	پراز دشتا و پند	بر رای دشتا و دشتا	بهر آرد دشتا و دشتا
بر شد سه بر آست	ایا خوشین مود و خن	کشته نه با کوی دشتا	نه نامداران خن
جواز آمدن شاد و ناکام	بیار است لشکر جوی پند	نوستادش کزین کنت	به بختا و فرزند کنت
شاد آن سه پرمایه دشتی	برون آمدن برین دشت	همه خن و دشتا و دشتا	می شکت با بی بر آست
سه یال لب پراز دشتی	پراکتی دینا و دشتا	یکی کاخ آراسته دشت	همین دشتا و دشتا
پرمایه دشتی	به مایه دشتا و دشتا	فرود آورد دشتا و دشتا	دشتا و دشتا
مرا دشتا و دشتا	بسید برون آورد دشتا	بیدار سه دشتا و دشتا	شاد کنت دشتا

نشت بر سران	که نقش فریدون ز کزانش	زان سه کرامت بر سید	کزین سستاره در است
بیان که است و کسر کلام	بگوید تا من شوم شاد کام	بگفتند از آن که ز کاه سوختند	بیک چشم نه یک برود خشت
بدانست شاه که انام زود	کز آنخن رنگ آیدش سود	چسبنت کاری نیست زه	مین و اید داد و که در یک
هر آنکه که پست شدی شاد	هم بر شکستند باز شاد	سه دختر بد از پیش نه	رخ نشان پرازشم بود از
سوی خانه رفتند با ناز و نغم	پیر آژنگ رخ لب پرا نغم	ستار زبان سر دشت مین	ی آورد و سخن از که کرد سخن
براش چارست کشاب	می بود تا به کونک شمشیر	نه پور فریدون سه داماد	خوردندی جز که بریداد
بد آنکه کی جیه شد رخ	کجا خواب آسایش از رخ	بیک بر سر یک کلاه	غرمه شان ساختن خا
بیا نیز ز کفشان دخت	نمخت آن سه آزاد یک	ستار زبان شاه منصور	یکی جاده اندیشه کرد از رخ
برون آمد از کفش فری	بیاراست آرایش عادی	برادر سر ما و باد مین	تکی سراسر در ایشان زمان
خان شد که منبه و مین	بسر زینارست بر رخ	سه فرزند آن شاه منصور	بگفتند از آن تخت مراد
بدان ایزدی فرود زانکی	با فصول شاه و دوداکی	ران بند و دوسند	انگور و سر ما در ایشان نگاه
چو فریدون بر سر آفرید	بیا به یک مرد منصور زود	بزد سه داماد آزاد	که چند رخ نشان شد از رخ
فرود ز سر ما و بر کتار	ماند سه دختر بد و یادگار	چنین خاست کردن مین	نه بر آفرید و کشت فریدون
سه داماد را دید چون فر	نشته بران سر و کای نو	بدانست کافون بیا به کای	بیا به ازین برود و روزگار
نشتن کجی خاست مین	همه نامه اراش شد مین	در کجیهای کمن کرد باز	کشت و آنچه بودش نموده بران
سه فریدون رخ را جوی	که دستان جویان مشهور	ایناج و با کج و دودا	که زلفش دیده می شمع
بیا و سه بر سر مین	که سه ماه نو بد و شمشیر	نیکینه بدل کشت شاه مین	که بد از فریدون نیامین
بدان مین که کز مین	که ازاده شد خمی بر مین	با ختر کسی آن که دخترش	چو دختر بود و دشمن خترش
بر پیش هم مین که کشت	که زیبا بود ماه رانخت	بدانند کمن سه مین	بردم بدیشان باین مین
بدان تاج و دیده بد	چو جان پیش ل بر کارید	چو فریدون با رخ پست	ا برت شره مین
ز کوه مین کشت از رخ	عماری که اندر کرد خسته	چو فرزند را باشد مین	کرای بدل بر جاده جاز
عماری و زانو سوزان	چنانچون بود ساز مین	ابا مال با خسته شمر	همیشه بکار اندرون نیکار
سوی فریدون نهاد مین	چو امان پندار مین	چو از باز کردید آن	شد اگر فریدون پادشاه
زدشان سوزان کاش	ز به کاش کشت کوه شود	بیا بدیشان کی لودا	کز او شمشیر کشتی نیاد
خوشان و خان و مین			می از دانشش آید و مین

چو سه بر سر اید و کشت	بگرد اندرون کوه تا یک	را نخت کرد بر اند خوش	جهان شد از او از او خوش
بیا به دمان سوی ستر	که او بود بر ما و ناجر	بگفت با از و در یک	نسا زود و یافته در دست
بیک شست بر کرد و برکت	چو زنی برادرش نهاد	بیا به برادر او را بدید	کاز از به کرده اندر کشید
را کشت کرد کار زار کار	چو شیر دهنده جی جکی بود	چو کشته بر زایشان	خوشید کان از و در اید
بد و کشت کز پیش ما و شو	بگفتی تو در راه شیران بود	کرت نام شاه آفرید	رسیدت کز بدیشان
کفر زنده ایم بر سر	همه کرد زاران بر خاست	کراز راه بی راه کیو شو	و کز نخت افروختی
فریدون فرخ چو شید	سرمه با دانت شد نایب	برفت و پادشاه و پیش	چنانچون بیا به باین
ابا کوس و با زنده پلک	مان کرد و کاه و پیکر	بر ز کاش کشت کشت	جهان آمده پاک و شست
چو دیدند بر یکان شاه	بیاده دمان بر کفتر راه	برفت و بر خاک اندیش	فرمانده بر جای پلان کوی
بر دست بگفت و بنواخت	باندازه بر یکا یک خاست	چو آمد بکاخ کرانایه باز	بر پیش جهان آفرید بران
سی آفرین کرد بر کرد کار	اگر و دیدنیک و بد روزگار	وزان پس جانی که کار خود	تخت یکان زود او بر خاست
چسبنت کان از و کای	که کفی میسخت کتی هم	بدر به کت از شمار دی	چو شید بر کشت بخری
کنون نامان ساختیم	چنانچون بیا به برادر	تو چون متری سلم نام تو	بگفتی پیر آفرید کام تو
که جتی سلات یک	بکاه نیت کفوی در یک	لا و کز نیت پیل و شیر	تو دیوانه خوش و شاد
بیا به کز آفرید نو	وزان سه و او فرید	و را تو زو انیم کرد دی	کجا زنده پیش نیاد بر
من خود دیرت بر جان	که بد دل باشد نه اید	در کشته آن مین و مین	کرم با شاست هم با یک
ز خاک و زانر مین	چنان کرد و مین	دیرو جوان بود و شیار	ز کتی جوار و شایست
کنون ابرج اندر زده	در متری با د فرجام او	بدان کز با خانه جری نو	بکاه دیبری در شستی زود
بنام پری خبر کان روز	کنون بر کشیم شادی	زن سلم را نام کرد از و	زن تو ز راه آزاد
زن ابرج نیک و راسی	کجا به جوی میسختی	بس از ختر کرد کز آن	که خترش سان بود نه
نوشته پیور و مین	بیا به ختر نامه اراش	بسم اندرون جت از رخ	ستاره فضل دید طالع
در طالع تو فرخند	خداوند فرخید سید	چو کرد ختر فرخ ابرج	کشت دید طالع خداوند
از ختر بریشان نشان نو	که آشوب بسیار خواست	شد اند و مین شاد	یکی با دمه از جگر کشید
بر ابرج بر آفرید	بند ساز کاشی اوند	زانده تو در کشتن	در کوهی بر دما
چو شاد بجان بد کرد	کزه ابرجش با نود	نمته بر و آفرید	بسم خترش فریدون

مهر تر یزدان بر اندرین	مهر استی خواستم در جهان	چو آباد دادند کتی بمن	نخستم بر آن گشتن ایمن
مگر همان گفتم آبادت	سارم بدو دیدن نیکت	نهار که کون از او بکن	بگری کشیدی سی ایمن
چنین تا کردی رهند	چنین از شما که خواهم پسند	یکی دستن کون او بشود	همان بر کار و عیان هر دو
چنین گفت با ماسنی رهنما	چرا نیست جادوید ماسنی	تخت جز بر پشت آستان	چرا شد چنین دیوانه زان
بترسم که در چنین این از دوا	روان باید از کالبدتان	مرا دزد کتی که رفتنت	نه شکام تیزی و آشتنت
و لیکن چنین گوید این سالورد	که بودش سه فرزند آزاد	که چون از کرد ز دلمای	همان خاک که هم گشت شمشیر
کسی کو برادر فرزند خاک	سزد که خوانیش از آب یک	جهان چون شما دید و بیند	خواه شدن رام با کسی
کنون بر چه اید که کردگار	بود مستقاری بر دوشما	بویید آن توشه و کینه	یکوشید تا کج کوه کینه
فرستاده میشد کتی راوی	زمین را بویید و رفت ی	ز پیش فریون خان بکشت	گوئی که با باد انا بکشت
فرستاده سلم چون کشت باز	شش شش و شش و شش در	کرای جانجوی را پیش خواند	همه بودی پیش او باز ماند
و راکت کان و دوشه کجوی	ز خاور سوی نهادند روی	ز اختر نبات تان بهر خود	که نماند شادان کردار
برادرت بدان برادر بود	که نام ترا بر سر افرو بود	چو بر مرده شد روی رکن تو	بگری که کسی کرد باین تو
تو از پیش شش نه آوری	ست کرده آسود ز دای	دو فرزند من کرد و کرد جان	بد جنان کشاد و برین جان
دست بر جاست مسج کار	در کج بکشی و بوبند بار	تو که جاست راست از جان	و کرده فرزند ای بهر تو شام
بنا بر کتی زایا و کس	به ازاری در استی کاس	که کردی ایچ نامور	بدان نامور پاک فرخ بر
چنین داد به خ کای شکر	انکه کن بین کدش روزگار	که چون باد برامی گذرد	و مدد دم ج افم خور
می برد از رخ ابرو فلان	کند تیره دیدار روشن ردا	تا غار ز بخت و فوجام رخ	بس از رخ رفتی برای سراج
آهسته ز جاست باین ز	در ختی چو اباد اهور	که هر چند جیح از برش گذرد	ش خون خورده بر کس آورد
خداوند شش و فاج باین	بوماید و ببار چندان	از آن تاج و تاجه ادا پیش	نه چینه کس از این خوش
چو دستور ماند از نر بار	بهر گذر انم کی روزگار	باید راتاج و تخت کلاه	شوم پیش ایشان روان سپاه
بگویم که ای نامداران	چنان خون کرای من و جان	بپودد از شهر یار دین	مدارید خشم و جویید کین
بکستی چه دارم کون به	نکر تاجه کرد و جاسند	را با شامم خرام کار	بباید جیشیدن بزر دنگ
دل کینه دشت من آید	سزاوار تر از آنکس آدم	بدو کنت شاه خورده	که باد ابد و دوا را ز تو داد
مر آن تن یا با به کون	ز دوشای نیای شکنت	ز تو پر جود باخ ایدون	کردل به و پوزد ایشان
و یکس جانی شود بی با	منه بخرد اندر دم از دوا	چو پیش ایدت جگر اید	ت از پیش جانی است

برای که چنین است رای	بر آرای کار و بر داری	پر بسته جند از میان سپاه	بغوی کایند با تو برادر
ز در دل اکنون یکی نام من	نخستم بر آن ایمن	مگر باز چشم ترا سدرست	ز روشن روانم دید است
خاور خدای و بسا لار من	نام فریدی ز بفرزندان و رفتن ایچ شکالت	دوستی و جکی شاه زمین	کی نام نهشت شاه زمین
چنین گفت کین نام نهشت	بزد و نور شد نهشت	مگر از نهشت خ کز کران	نگذارند نامدار افران
از آن س که هر کوه کرد جان	شد اسکار بر مرزبان	سهریما کشت آن روی	بدو خلق کتی بر آورد روی
نمانده بشت بر دوش سپاه	کشت بنده کج پیش امید	سه فرزند از خاتم از دم	از آن پس که بستم در کج
نخاستم می خدیشتن رکلاه	نه آنگاه کج و نه خن سپاه	دوان آمد از کج آرات	همان آرزو مند اندات
چو برادر کرد و بود آن بد	اگر چند سر کرد و با سدر	ز تخت اندر آمد برین بشت	رفت و میان من کی دابست
پس کشت سی خار کردید	چنان کرد و نه داران سر	کرامیشتن اید و نوشه خورید	چو بر وروده شد زور دوان
از آن کوبال از شاکت	نوازیین از شکران دوزخ	نماند بر نامه بر مهر شاه	با بیج بر دو کین کرد راه
چو از بود نش کز در روز	فرستید باز امش از چند	چونک اندر آمد بزدیشان	خود اگر از جان ماریشان
بشهر بستی چند بر نامه	چنان چون بود راه را تا کزیر	چو دیدند روی برادر بچهر	یکی تازه تر کشت و دنجهر
چیره شدندش باین شش	پیر سیر باز بر دوش	دودل پر ز کین و یکی دای	برفتند سر سه پره سرای
دو پر خاشجوی و یکی بیک	گرفتند پر شش بر آرزوی	ی آراشان شد دل از نه	دال از سر دیده بر زهرای
با بیج بیک کرد یکس سپاه	که او بد سره ارتخت کلاه	که است سره او ارشانشی	چو از راه باد اکلاه شی
سپاه بر کده شد جنت	سند نام ایچ بد از زنت	بشکر که آمد دل پر ز کین	چو بر ز خون ابروان پر
یک رنگ کرد سدا از کران	خود و نور بشت ماران	سخن داز و سید از مردی	ز تبقی شامی از تاج کوشی
سر برده برداشت از این	کریک سپاه از جبهه جنت	بیکجا باز کشتن ز راه	اگر می مانا بشکرگاه
چو آ زمانه دمان گشت	در بود و دیگر بیاز آمد	که چندان بی راه بکشد	کی چشم از ایچ نه زد شند
سپاه دوشه از پذیرش	بر اندیشه اندیشگان برود	سپاه و کشور چو کردم نگاه	ازین سس جزا نه شند
ز ایران دس مای تیره بود	ز تخت بلندت کند زریا	بدرین کوه از جای برجا	همه بشت می چاره آر شند
اگر چ او یکس نی زحای	بپیده بر آید پیاد و خوا	و پودد دل بران که گرم	که دیده بشویند دوز شرم
چو برداشت پرده و پیشان	نماند سر سوی پرده سرای	چو از خیمه ایچ بره کبیر	پرا از مردل شش ایشان
برفتند با شمع از آن جای	سخن پیشتر در جرات	بدو کنت تو را زوانا کای	چو از نهادهای کلاه می
رفتند با او پیچیده ارد			

ترا به ایران تان کین	مهر در ترک بسته میان	بهر در ترک بسته میان	بهر در ترک بسته میان
چون خشتی کان بنام کز	مهر نرد کمر پ روی کز	مهر نرد کمر پ روی کز	مهر نرد کمر پ روی کز
جواز تو بشیند بر چرخ	کی پاکست به باغ اطلال	کی پاکست به باغ اطلال	کی پاکست به باغ اطلال
من ایران توام نه تو را	نه شای بکسره روی	نه شای بکسره روی	نه شای بکسره روی
بهر لبه ارشد زین تو	سراجم خشت این تو	سراجم خشت این تو	سراجم خشت این تو
پسرم شمار اکل و کین	بها از ارم زین سچ کن	بها از ارم زین سچ کن	بها از ارم زین سچ کن
زمانه توام باز از آن	اگر دور مانم زوید از آن	اگر دور مانم زوید از آن	اگر دور مانم زوید از آن
چو تو در لاور بدو بگریه	مخمنی یایرج سراسر	مخمنی یایرج سراسر	مخمنی یایرج سراسر
زگر خشت اندر آرد پای	می گفت و بخت مردم	می گفت و بخت مردم	می گفت و بخت مردم
بهر بر سر خضر و ماهار			
نیاید تا کت ترس ز خدا			
کشت و دکت سراجم کار	به چاندان چون من کرد کار	کمن خوشی راز دکت	کمن خوشی راز دکت
پسند و تم بستی کی	اگر جان آری و جایت ناک	میا زار و سوری که دکت	میا زار و سوری که دکت
بند و کتم از جهان کوش	بگوشتش از آردم و ش	خون برادر جندی کر	خون برادر جندی کر
جاس خوشی باقی خفا	کمن جان آری زدن تیز	سخن چند بشیند به باغ	سخن چند بشیند به باغ
یکی خنجر از سوزه پروش	سراپای دجاده خوش	بدان تیز ز سر بکون خنجر	بدان تیز ز سر بکون خنجر
زود آمد از پای سرب	کست تا که کاره با فزی	روان خون از آن جگر آرد	روان خون از آن جگر آرد
جسار به و دریش در کنار	بس اندک آری جان زینا	نمانی نام ترا و دکت	نمانی نام ترا و دکت
سراجم زان تن پلوار	خنجره کرده بر کشت مار	بیا کد منش عشد و پیر	بیا کد منش عشد و پیر
بدوخت کایت سرب نیای	کوتاج نیایان بدوخت باز	کون خنجرش و دخت باغ	کون خنجرش و دخت باغ
برفته تا زان پیداد شود	کی سولی چن شد در سون	بایران رفت از شرم شاه	بایران رفت از شرم شاه
زین مادی و دود	چاه آرد و سیاه	چو خانه به شمع شاه بود	چو خانه به شمع شاه بود
می شاد ز وقت خیزد و شاد	می تاج او در دست	بیزر دست به دست	بیزر دست به دست
بیزر به پادشاه	بستد آیین به شمشیر	بدین آردن بود شاه	بدین آردن بود شاه
میونی بران آمد از کوه	نشسته بر سوک و رن	خروشی برادر دهن سوک	خروشی برادر دهن سوک

تا به ایران تان کین	مهر در ترک بسته میان	بهر در ترک بسته میان	بهر در ترک بسته میان
چون خشتی کان بنام کز	مهر نرد کمر پ روی کز	مهر نرد کمر پ روی کز	مهر نرد کمر پ روی کز
جواز تو بشیند بر چرخ	کی پاکست به باغ اطلال	کی پاکست به باغ اطلال	کی پاکست به باغ اطلال
من ایران توام نه تو را	نه شای بکسره روی	نه شای بکسره روی	نه شای بکسره روی
بهر لبه ارشد زین تو	سراجم خشت این تو	سراجم خشت این تو	سراجم خشت این تو
پسرم شمار اکل و کین	بها از ارم زین سچ کن	بها از ارم زین سچ کن	بها از ارم زین سچ کن
زمانه توام باز از آن	اگر دور مانم زوید از آن	اگر دور مانم زوید از آن	اگر دور مانم زوید از آن
چو تو در لاور بدو بگریه	مخمنی یایرج سراسر	مخمنی یایرج سراسر	مخمنی یایرج سراسر
زگر خشت اندر آرد پای	می گفت و بخت مردم	می گفت و بخت مردم	می گفت و بخت مردم
بهر بر سر خضر و ماهار			
نیاید تا کت ترس ز خدا			
کشت و دکت سراجم کار	به چاندان چون من کرد کار	کمن خوشی راز دکت	کمن خوشی راز دکت
پسند و تم بستی کی	اگر جان آری و جایت ناک	میا زار و سوری که دکت	میا زار و سوری که دکت
بند و کتم از جهان کوش	بگوشتش از آردم و ش	خون برادر جندی کر	خون برادر جندی کر
جاس خوشی باقی خفا	کمن جان آری زدن تیز	سخن چند بشیند به باغ	سخن چند بشیند به باغ
یکی خنجر از سوزه پروش	سراپای دجاده خوش	بدان تیز ز سر بکون خنجر	بدان تیز ز سر بکون خنجر
زود آمد از پای سرب	کست تا که کاره با فزی	روان خون از آن جگر آرد	روان خون از آن جگر آرد
جسار به و دریش در کنار	بس اندک آری جان زینا	نمانی نام ترا و دکت	نمانی نام ترا و دکت
سراجم زان تن پلوار	خنجره کرده بر کشت مار	بیا کد منش عشد و پیر	بیا کد منش عشد و پیر
بدوخت کایت سرب نیای	کوتاج نیایان بدوخت باز	کون خنجرش و دخت باغ	کون خنجرش و دخت باغ
برفته تا زان پیداد شود	کی سولی چن شد در سون	بایران رفت از شرم شاه	بایران رفت از شرم شاه
زین مادی و دود	چاه آرد و سیاه	چو خانه به شمع شاه بود	چو خانه به شمع شاه بود
می شاد ز وقت خیزد و شاد	می تاج او در دست	بیزر دست به دست	بیزر دست به دست
بیزر به پادشاه	بستد آیین به شمشیر	بدین آردن بود شاه	بدین آردن بود شاه
میونی بران آمد از کوه	نشسته بر سوک و رن	خروشی برادر دهن سوک	خروشی برادر دهن سوک

شاهان و پادشاهان	بخت و شکر و سواد	یکی خوب بچهره پرستند و	یکی نام او بود ماه آذر
که اینچ بدو مدبر است	تغنا را که از او بدو است	پری جگر را پی بدو است	از آن شاه و پادشاهان
از آن خوب رخ شد دل پر	بکین سه داد در اندر	چو سنان از او بدو است	یکی دختر آورد ماه آذر
شد امید کوه بر شد دراز	پرو دشت او را بر چو باز	جهانی گرفتند پرو دشت	بر او دیار و دیار و دیار
در آن خوب رخ را از سر تا پای	تو گشتی مگر از سببی جای	چو بر جنت و آتش شام	چو پروین شدش در آن نام
نیاناد کرد شوش پند	بدو داد و چندی بر اندر	بست اندر بود برادرش	نژاد از کرانی که بر سر
یکی پور را آن سر منده	چگونه سزاوارست و کلاه	چو از او در مهربان شد جدا	سکه ناختندش بیست
بر نده بدو گفتش از آن جور	یکی شاد کن دل با بر چو نگر	جهان بخش دل پر از خنده	تو گشتی مگر از سببی جای
نهاد آن کرانی را در کف	شایشی می کرد بر کردگار	بهر ای کاشکی دیده بودی	که نیروان رخ او نوز
بیدی کی رویی را شانه او	نکستی این دل پر از خنده	بسی کانت کان روز خنده	دل به سنان بود کلاه
حان که جهان توین کردی	بخشوده دیده بدو باز	فریدون که در دشت جهان	بچهره او که سبک بود
چنین گفت که با کلام دور	یکی شاخ شایسته آید	می روشن آمد ز پیرایه	همان تهر از منوچهر نام
چنان پروینش که با تو	بدو بر کشتی نیدی روا	پرستند و کمر بر آشتی	زین ای تیج که کشتی
بای اندر شکر را پی	روان بر سرش چه و پاک	جای توین را شایش رفت	بر او و یکی فراش رفت
زین کوه آرام و خنده	دل به سنان ماند کن	چنان قار آمد بدو سایان	نیانادش از خزانایان
سزا که بدو پادشاهان	بیاوختش نامور شکر بار	چو چشم و لاله شاد باز	سپید با او آمد آواز
نیانادش ازین کز کرد	بدو داد و دزدان	کلید درختی که	شکل درخت و تاج و کلاه
سر برده و دیده از کف	بدو اندرون خیمه های	چو اسبان تازی را	چو شیشه می بزرین نام
چو آن خوش و نازک و دوز	کشد و نرنگ مار که	فانهای جانی و تیر خنده	سپید ای چینی و دین خنده
برین کوه آراسته	شده و او از او در دنیا	سراسر نرنگی و نوچهر دید	ان فویش ز زور باز
کفید و کینه آراسته	بچرخ و داد این خوا	همان پهلوانان شکرش را	همان نامداران شکرش را
بزرگ و تپش او آمد	همه با دل به جوی آمد	شای پروا فرین خواند	ز بر جگر تپش بر فشان
بستی بر این و درین	شده و همان شکرش را	سپید و چون تار کاه	سپید و چو شیشه و آواز
چو شد و خنده و نرنگ	ببخاشد و نرنگش را	ببخاشد و نرنگش را	ببخاشد و نرنگش را
بسم و تهر ازین آفتی	که شد و نرنگش را	که شد و نرنگش را	که شد و نرنگش را

شده و پادشاهان	شده و پادشاهان	شده و پادشاهان	شده و پادشاهان
چنین از آن نام	چنین از آن نام	چنین از آن نام	چنین از آن نام
در کتی و کشت و دزد باز	در کتی و کشت و دزد باز	در کتی و کشت و دزد باز	در کتی و کشت و دزد باز
بگرد و نرنگش را	بگرد و نرنگش را	بگرد و نرنگش را	بگرد و نرنگش را
مراکش که بر دوشه	مراکش که بر دوشه	مراکش که بر دوشه	مراکش که بر دوشه
چو داد و نرنگش را	چو داد و نرنگش را	چو داد و نرنگش را	چو داد و نرنگش را
شش بر باد و نرنگش را	شش بر باد و نرنگش را	شش بر باد و نرنگش را	شش بر باد و نرنگش را
بیشا که نرنگش را	بیشا که نرنگش را	بیشا که نرنگش را	بیشا که نرنگش را
زایران چشم از خنده	زایران چشم از خنده	زایران چشم از خنده	زایران چشم از خنده
سازند و نرنگش را	سازند و نرنگش را	سازند و نرنگش را	سازند و نرنگش را
نرنگش را و نرنگش را	نرنگش را و نرنگش را	نرنگش را و نرنگش را	نرنگش را و نرنگش را
سازند و نرنگش را	سازند و نرنگش را	سازند و نرنگش را	سازند و نرنگش را
کرچه بزرگست را	کرچه بزرگست را	کرچه بزرگست را	کرچه بزرگست را
سیم دیو که نرنگش را	سیم دیو که نرنگش را	سیم دیو که نرنگش را	سیم دیو که نرنگش را
مراکش که نرنگش را	مراکش که نرنگش را	مراکش که نرنگش را	مراکش که نرنگش را
نرنگش را و نرنگش را	نرنگش را و نرنگش را	نرنگش را و نرنگش را	نرنگش را و نرنگش را
جو اندر سزا و نرنگش را	جو اندر سزا و نرنگش را	جو اندر سزا و نرنگش را	جو اندر سزا و نرنگش را
بد پای چینی پادشاه	بد پای چینی پادشاه	بد پای چینی پادشاه	بد پای چینی پادشاه
بیطوق و تاج و نرنگش را	بیطوق و تاج و نرنگش را	بیطوق و تاج و نرنگش را	بیطوق و تاج و نرنگش را
دور و کشته و نرنگش را	دور و کشته و نرنگش را	دور و کشته و نرنگش را	دور و کشته و نرنگش را
بر کاه ایوان کشته و نرنگش را	بر کاه ایوان کشته و نرنگش را	بر کاه ایوان کشته و نرنگش را	بر کاه ایوان کشته و نرنگش را
برون آمد از کف شاد و نرنگش را	برون آمد از کف شاد و نرنگش را	برون آمد از کف شاد و نرنگش را	برون آمد از کف شاد و نرنگش را
چو نرنگش را و نرنگش را	چو نرنگش را و نرنگش را	چو نرنگش را و نرنگش را	چو نرنگش را و نرنگش را
مراکش که نرنگش را	مراکش که نرنگش را	مراکش که نرنگش را	مراکش که نرنگش را
زین کشتن از پای نرنگش را	زین کشتن از پای نرنگش را	زین کشتن از پای نرنگش را	زین کشتن از پای نرنگش را

در این کتاب که در این باب است
در این باب که در این کتاب است

بیا م دوختی گشتن گرفت	ز کز او بدو پیش آراستند	خویشند شاه جهان که خدا	اگر بر منوچهر تان مهر هست	کنون چون ز ابرج بهر خند	ابا که زو باک و یانی فرشت	یکدست بر پیش خرو پای	درختی که از کسین ابرج است	نخوب آید دو فرزندش	بیاید کنون چون نر بر آید	سپای که از کوه تا کوه جای	که بر ما چنین گشت کرد آید	که هر کس که تخم جبار بکشت	هر آنکس که دارد درونش فرزند	لکافاتین بهر دو جان	بدین بهر دای که کوه کون	که کو به که جان کرای سپر	بدر تا بود زنده با سپر	بیست ششدم تو باشی	همه بود دنیا پرورش روت	بیاید بگردا بر باد و تان	بیاید بیای پرده برای	دو شاه و دو شورش	ما رست خرم در آردش	
بهر دستان کاخ میدان است	جو رفتیم بهر یک ابرج از	در پشت پناش بخت ز	تو کنی که میدان بخت	نشته بر منوچهر یاری جو	جنا از او دل بر سن آید	نشته بر شاه و پادشاه	جو سر و من شاه و ستی	نه کرد میدان دو بسته پای	سپا جویت و منوچهر	گر آید خا بخت آن کرده	بدرشان بهر برادر آید	نشته جسته بر کوه پای	باید که آن بهر بهر	بیه به جو شدرای زن پای	ز شور سواران بر تان خند	بسی که اورا که آید بود	بزم بهر منوچهر شاه	برام آید شش و شش	و کز بهر دم بهر شش	منوچهر گشتی بهر شاه	من آید بیاید و من	بزم و تان قارن بهر خوی	میرفت سکر کرد و آید	جنان بهر سکر کرد و آید
بیا لای ایوان اورا بخت	یکدست پیل و یکدست شتر	تیره زمانش چنان پای	خامان شدم سران خند	جو کافور موی چو کبک کرد	منوچهر چون زاده شد	پیش اندرون قارن زین	شمار در کتب نام بد	سپدار چون قارن کادک	جو اوست بر کوه بل کوه	معدول پر از کین و بخت	دور و جانشه راول زرد	بسم بزرگ کنی ز کین	جنان نامور و منوچهر	باید سیمیده را بخت	قادر اندام دم و بخت	دولت کز خانه بیاید کند	یکی دستان ز جهان بد	سپای و سواران خود	بیاید از بهر شاه پیل	کر بکسله بد و زک	ازان چن کس نام بد	سر اردو شاه بیرون کند	ز شور بر راه سر خود شش	
بهای میدان اورا بخت	جانی تحت اندر آید	ز سو خور سید کین	کلی تحت پروزه دیدم	ال آرزوی و زبان کرم	نشته جو لهر و تیر بند	بدست جیش سر و شاه	کس اندر جهان آن زین	به شش سپاه اندرون آید	سو کرد و از کوه و بخت	جز از خفا گشت بهر آید	به چید و شد ویشان کرد	که آرام و شاه و بخت	جو آید و کاشش و بخت	شاید آید و بخت	جانی بخت و نام و بخت	سما که خبر بهر دیون	که مرو جان چون دو بخت	بزم بران پیلان بام آورد	که قسبه و آید	جان و بخت و بخت	بخت یا زنده بخت	دشت عایون بام آورد	جو در با بخت و بخت	سی خور شد و بخت

بیا م دوختی گشتن گرفت	ز کز او بدو پیش آراستند	خویشند شاه جهان که خدا	اگر بر منوچهر تان مهر هست	کنون چون ز ابرج بهر خند	ابا که زو باک و یانی فرشت	یکدست بر پیش خرو پای	درختی که از کسین ابرج است	نخوب آید دو فرزندش	بیاید کنون چون نر بر آید	سپای که از کوه تا کوه جای	که بر ما چنین گشت کرد آید	که هر کس که تخم جبار بکشت	هر آنکس که دارد درونش فرزند	لکافاتین بهر دو جان	بدین بهر دای که کوه کون	که کو به که جان کرای سپر	بدر تا بود زنده با سپر	بیست ششدم تو باشی	همه بود دنیا پرورش روت	بیاید بگردا بر باد و تان	بیاید بیای پرده برای	دو شاه و دو شورش	ما رست خرم در آردش	
بهر دستان کاخ میدان است	جو رفتیم بهر یک ابرج از	در پشت پناش بخت ز	تو کنی که میدان بخت	نشته بر منوچهر یاری جو	جنا از او دل بر سن آید	نشته بر شاه و پادشاه	جو سر و من شاه و ستی	نه کرد میدان دو بسته پای	سپا جویت و منوچهر	گر آید خا بخت آن کرده	بدرشان بهر برادر آید	نشته جسته بر کوه پای	باید که آن بهر بهر	بیه به جو شدرای زن پای	ز شور سواران بر تان خند	بسی که اورا که آید بود	بزم بهر منوچهر شاه	برام آید شش و شش	و کز بهر دم بهر شش	منوچهر گشتی بهر شاه	من آید بیاید و من	بزم و تان قارن بهر خوی	میرفت سکر کرد و آید	جنان بهر سکر کرد و آید
بیا لای ایوان اورا بخت	یکدست پیل و یکدست شتر	تیره زمانش چنان پای	خامان شدم سران خند	جو کافور موی چو کبک کرد	منوچهر چون زاده شد	پیش اندرون قارن زین	شمار در کتب نام بد	سپدار چون قارن کادک	جو اوست بر کوه بل کوه	معدول پر از کین و بخت	دور و جانشه راول زرد	بسم بزرگ کنی ز کین	جنان نامور و منوچهر	باید سیمیده را بخت	قادر اندام دم و بخت	دولت کز خانه بیاید کند	یکی دستان ز جهان بد	سپای و سواران خود	بیاید از بهر شاه پیل	کر بکسله بد و زک	ازان چن کس نام بد	سر اردو شاه بیرون کند	ز شور بر راه سر خود شش	
بهای میدان اورا بخت	جانی تحت اندر آید	ز سو خور سید کین	کلی تحت پروزه دیدم	ال آرزوی و زبان کرم	نشته جو لهر و تیر بند	بدست جیش سر و شاه	کس اندر جهان آن زین	به شش سپاه اندرون آید	سو کرد و از کوه و بخت	جز از خفا گشت بهر آید	به چید و شد ویشان کرد	که آرام و شاه و بخت	جو آید و کاشش و بخت	شاید آید و بخت	جانی بخت و نام و بخت	سما که خبر بهر دیون	که مرو جان چون دو بخت	بزم بران پیلان بام آورد	که قسبه و آید	جان و بخت و بخت	بخت یا زنده بخت	دشت عایون بام آورد	جو در با بخت و بخت	سی خور شد و بخت

خویشد تا زان بستان	زبان قهوه می درکت	لشکر که بلوان تا دریل	کشیده دور و دیو صند و دیو
ازان شست بستان قش	برز اندرون جند کوه کمر	خویشد به بر نماند بار	خویشد صمدان از دیو
مهر بر کستوان از دیو	بندشان در از چشم سوز	سر پرده شاه پیون زد	ز غیث لشکر بهمان نزد
سپه دارون قارن کینه	سواران جنگی به سپیدار	همه نامداران در جوشن در	همه بسته برکن ابرج جهان
به پیش اندرون کاویانی در	بنگ اندرون تنهای غش	منوچهر با قارن پیل تن	برون آمد از پشته نادون
بیاد پیش بر برگشت	بیاراست لشکر دران سن	چپ لشکرش بکمر تان	ابریمینه سام پل با قبا
رود بر کیشند مرد و سپاه	منوچهر با سر و در قبا	تخت چون در میان کرده	جو خوشه پشته تان زابره کرده
پیشکش جوقان بهار جو	په بر کیشده صام از قبا	علیه به پیش اندرون قبا	کین در جو کرد ز جان نژاد
یکی لشکر ازات جوی سپاه	بشیران فکی و آوان کوس	تور و سلم اگهی تا خشد	که کین آوران جنگ را خشد
نوبه به سوار کیشده	ز خون بکوبد لب خند	دو خون تان سپاه	برفتد و آنگه زین
کشیده لشکر بهشت به	الانان دور با پیش اند	یکایک طلایه سپاه	تور و سلم اگهی تا خشد
بدو کشت نزد جهر شد	بر دو کوه کرای کا ره شاه نو	اگر دختر آمد ز ابرج نژاد	تراج و کوبال و دشمن کرد
بدو کشت آری کد ارم	بدینسان ککفی و بره قبا	و کین کرانید کرد	خرد بال تو نشند بر
بدانی که کاهیت سوست	تری ازین خام کف در جوش	اگر بر شادام و در دوش	همی برین سستی ز غیب
که از پشته نادون جهان	سواران جنگ و شیران کین	در خشدن تنهای غش	جو میشد به و یانی درین
بر دودل و مغز تان ارب	مندی ندانید باز ارب	جو بشیند کن فرج قبا	در شمشیر برشت با خج
قبا و اگهی شد به روی شاه	گفت ای خوشید ازان نژاد	منوچهر خندید و بکت اگهی	که چو بی کویه کمرایی
بیا س از جهان دار به جهان	شامنده لشکر دشمنان	که اندک ابرج منی است	فریدون فرج تو است
نور و نون جند زار به	شود لشکر ازاد و کمر	بزرگه اند خورشید را	که جند نام و راد است
که بر سر زنده چشم زه زار	نقش که روده می خراست	خوادم از کین فرج	گم یا شمشیرش زار
بر سر و تا خدان پارس است	ایارای زین سرد تان	بر اندک که دوشن مو ابر	خلدیه پر آنگه بر کرد است
به پیش سپه قارن زار	هم از دود کشت کین	خوشی بر اند پیش سپاه	اگر ای نامداران به شرا
بدانید کین جنگ امر است	بستی بر دشت با کینه	سواران کس از لشکرین دوم	همه در پناه جهاندار سپه
کسی که شود کشته زین	دعا ندانم فرده موبدان	هم از شته یا پدید	ز د ۱۱ از سر به یا پدید

جو پادشاه با کروز سفید	دو بهر به چای از چرخ شد	چندید یکسر میان می	ایا کروز و با خج کالی
بدارید یکسر به جای غیش	یکی از دگر پای سفید من	سران سپه بهتران دیو	کشیده صفت پیش سالار
با و از گفت ما بنده ام	خود اندر جهان شاه را زد	جو زمان و دمان عدول کنم	زین را بخون رود و جی کنم
سوی خیمه خویش را زد	همه با سر کینه ساز آمد	سپیده جوان با خج رسید	سیان شب تیره از خیمه
منوچهر رخا از خج	ابا جوشن و تنه ره کلاه	همه کینه خور و بر داشتند	شاهان با بر انداز داشتند
پرا از خشم ابرو ان بر جی	همی بر نوشند روی زمین	جب و راست قلب خج	بر آرات لشکر جویا
زین شد بگرد گشتی بر پای	تو کفنی سوی موج و از شتاب	بر دهره بر کوه زنده پای	زین جیب جیبان جویا
همه پیش پلان پیره زمان	خودشان و جوشان پلان	کین به کاست کفنی جای	ز شپور و نالیدن کرد
برفتد از جان یک بدو	داده بر اندر دو کرده	جنا خون در ادبها زد	همی زرم جیبند بر کین
زین من و تن و کبر ز کران	مانده در ایشان چشم و زبان	سیان با جویای خون شد	تو کفنی برین زمین کلاه
خود زنده پلان خون اند	جنا خون ز جاده شد	جین تابش تیره بر شد	در خشد خورشید شد
همه چو کی با شوخه بود	کر و مغز کفنی پرا زهر بود	ز نامه پیکان ندارد	همی زین شست و کاشی
همه کس را به	پرا اندیشان جان شاه	نمیفتد فرده ساریم جنگ	که این رو به ناست سار
که فرده سار شد کین	بنا که تن جانش و کین	دل تور و سلم آمد از غش	براه شپور نماند غش
جوش و ز شد سارید	دو جنگی کرفت سارید	جو کار اتمان اگهی یافت	دوان زنی منوچهر شد
شید و پیش منوچهر	آنگه تا برشت ز سپاه	منوچهر بشید و کلاه کوش	سوی جابه شد و بسیار
سپه را سر قبا و سپه	کین کا و کرفت سالار کرد	ببر از سران ناموری	ایا کروز و با خج
کین کا و با جوش	سواران کینی آسته	جوش تیره شد و با خج	بیاد کمر سیه کا و زار
شپور حیدر ساخته	سران سربازان از خج	جو آمد سرب و بر جی	دشمن زنده بر جی
خویش از زبان سپه	خویش از زبان سپه	ز کرد سواران سواست	جو برق و خشد و بولاج
سواران کفنی می بر فرخت	جو الکس روی زمین است	بنه تور را از دور دید	برادر و شاه از کین
منوچهر اندرون با کینه بر لاد	با بر اندرون آتش با خج	خانه زایه مجد و بر کاش	بر اندر لشکر کین
دندان از جیب منوچهر	رسید اندران نامور کینه	یکی با کینه بر زه پید	که پیش ای لشکر بخوش
سرم داغ دل پیران کینه	که او را خج کیدی	بهری سر کینه ان جین	نوائی خواه جهان از تو
یکی از انداخت بر	نکوشا شد خج	زین بر کشتن کرد	بر دهره زمین و ادر

سرش را حلقه زدن با کمر	برکش و دو دو اتم ساز کرد	مغان سر حاکم بزمای بی	بدادش بدست کی جاکری
یاد ملک بر خوشی باز	بدید آن شان نشین	ز بد خوا و از مردم نکوا	می آفرین بر منو جهش
بران زور و آن زور نی	برزی همان کرد و خون بک	بشاه آفریدون کی نام کرد	کرینک آدم روزگار بند
خست آفرین بر تها از	نامه منوچهر بنزدیک فریدی بر فریدی بوقی		
باس از جهان فریاد	نیکه دین و اوست	دگر آفرین بر فریدون بند	خداوند تاج و تاج او کرد
ممنش اودم دین و فری	عش نام و سم و قوت شمشیر	همه رات رست و رخت است	همه فروزیای زلفت است
جهان شد ز او تپه بر	بزمان یزدان داد او	تو ای شاه باداد و با	ازین کند حسن تو بار است
ازین سخت ای جهان	جواد می سوی این زمین	بهرت رسیدم تو را نرس	بهر بر کشیدم و جستم کن
شیدم که شای شون رفت	ز بجار که کار افسون کرد	یکس ساختم و بر شست ای	نامدم چه باد و در شای
یجاک خود از جنگ بر	پا از کرم فرسیدم بدو	نخاستش بر نیزه بر کاشم	نیرو من از زینش بر کشم
مندا ختم چون کی از	بریدم شش از تنی بی	ز ستاد و ایک نزدینا	بسا ز کون سم
جافون سراج نامدا	تساوت ز از اندر اکل	بدو بر بخشود و جوت	تجان آفرید و بدو بر
سراوین و فرستاد	ز دل بند اوده کشته	بنا و درون سر بر کرد	سیون سگد
فرستاده آمد و فری	دو چشم و دیدن راز	که چون بدو ابرو بر	بمیده بر شاه راز
ز زلفه اگر چه پدید	بدو را بدو خزان	جواد بنزدیک لار	بدو را بدو ابرو
بر تو که شد از زبان	فریدون جو بشید بار	دش پسر سوی	اگر چه فرزند بدو
کشتن کران کرد و بد	و یک که با خوا	بسم آنگی رفت از زنگ	و ندان تیر کی که
که اندر شون رشا	بریدند و کشت از زنگ	بس شش اندر کی	بر او بدست تاج
بدو را درون حسن	بنا ساخت باید بد	یکس یک کخی قارن	که بر کست چون
الانی درش باشد آ	نزد کرد و بر کیم	اگر حسن و دریا	کسی کس
بی حسن و درو	غیا را بر او	نامه هر چه کخی	رو کند
را رفت باید بد	یکاب و نماز	اگر شه پند	بکتر بد
در جاده اکیم	کزین راه	باید درفش	سم آفریدی
و کرم و زو	جو زشت زدم	منوچهر کشته	که نیکو
جوانم کی عا	سپه را حسن	من کرد	دین را

نماد بر کو پیش کوس	سرمه داران بر خا	بر خشتی جریا	جوروی بواش
کرم خوشی را خوا	شوم سوی دزبان	لایم بدو	سپه را بیرو
درفشان کخ تیغی	شماروی کیم	که پیش اندر	جو بر ز شوم
بشیر و بشیر	بدو کشت جوی	درفشی بر او	سپه را بیک
ناید ازین بس	کبخت و کبختی	بر حصن تاپش	سپه را بیک
سخن گفت و دزد	چین گفت کز	نمونهش بدو	سپه را بیک
کر و زو شب	تو او یک و	کر راز دل	سپه را بیک
سوی زو	نمونهش بدو	باید همان	سپه را بیک
بیدار است	یک یک	بسیار	سپه را بیک
بیشم نیز	یک یک	بسیار	سپه را بیک
چاک بروی	یک یک	بسیار	سپه را بیک
ز آگاه دزدان	یک یک	بسیار	سپه را بیک
درفشی بر او	یک یک	بسیار	سپه را بیک
یک شش از	یک یک	بسیار	سپه را بیک
کی دو و	یک یک	بسیار	سپه را بیک
تجان دزد	یک یک	بسیار	سپه را بیک
سرمه روی	یک یک	بسیار	سپه را بیک
بشاه	یک یک	بسیار	سپه را بیک
توانا کی	یک یک	بسیار	سپه را بیک
بکشت از	یک یک	بسیار	سپه را بیک
جو را بدو	یک یک	بسیار	سپه را بیک
یکی دیو	یک یک	بسیار	سپه را بیک
جوین را	یک یک	بسیار	سپه را بیک

فریدونش فرستاد برشت	بهر سپید و سپید در پیش بند	بیاد بجه و دست و کس	بر سام نهم که زود ای بس
که سام آید بدست و شست	فریاد از و بوم جا و شست	بیاد و دندان ز و خفته	ابا که از و شست و خفته
که از آید اندر شست	جو او را بدیش همان شست	بهر دم گفت این نیزه بتو	کمن رفتی کشتن ای یکنو
تو او را بر کارشویار دور	جان کن که از تو ناید دور	بس آنکه سوی آسمان کرد دور	که ای داد کرد دور است کو
تو گفتی کمن داد کرد دور	بختیستم دیده رای دور	م داد دادی هم دوری	سم فاج دادی هم آنکه رفتی
مهم کام دل دادیم هم خدای	کون مرا به جگر سر ای	ایز پیشتر از در پتانگ	نخوام که او را دور و نام دور
که از آید اندر شست	جو او را بدیش بر شویار	بهر دم گفت این نیزه بتو	کمن رفتی کشتن ای یکنو
منو جهر را بس بر نمود شاه	که کشت همه یکسر بر سپه	بسیج کرد او بر سبخت	بهر دم یک کی کی در رفت
فریدون شد نام او ماند	بر آمد بدین روز کار دور	همه یک نامی بود است	که کرد ای سپه سوار گشتی
منو جهر بنا و تاج کین	بر نام خونین سست مینا	باین شاهان کی دخت کرد	چرا یاقوت رخ و بد از آید
نماند از او شخت طاح	بر آوختند از بر طاح تاج	بدر و کردنش رفت شخت	بخافون بود هم این کیش
در آغوش بستند بر شویار	شد آن از جبهه همان دور	بکشته با سوک بکشته بر	از او شویار با سوک کار
پاشش همه جا کرد سپه	نواکشته شد از او پناه	جدا نامر فونی	تو نیست و دخت و دشت
بکرانان قوجون مکر	شست بازی ناید بر	یکایک همه پروریش	چرا که او را دور است
جو رود او را باز خوانی	جو غم کرد و خاک او تاسید	اگر شرمی ای کرد ز دست	
با کتشی میوه هر صد و بیست بشان بود			
بشتم با دست و نه بر شاه	بر بر نهادن کین کلاه	همه جا و دیها با فزون	همه جا و دیها با فزون
همه بملوانان روی زمین	بر و کسره خواندند آون	جو دیشم بیهر بر نهاد	جو دیشم بیهر بر نهاد
به او و دشمن هم بره ای	بیک و پاک و فزادگی	هم گفت بر رخ کرد از جو	هم گفت بر رخ کرد از جو
زین نه و جرح میارفت	سر ما جداران شکافت	هم دین و هم فزادگی	هم دین و هم فزادگی
شب تا جویند کین منم	فرزنده نیز بر زمین منم	خداوند شیر و زینش	خداوند شیر و زینش
فرزنده من و بر نه رخ	بکین اندرون خانه منم	که بزم دریا و دشت	که بزم دریا و دشت
چرا از دست کین کمن	زمین ای کین روی کین	که آید کرد و ناید تیغ	که آید کرد و ناید تیغ
بهین هم کین کین	جهان آفرین را بر نه رخ	بر او فریدون فرزند	بر او فریدون فرزند
که است بر روی خندان	همه دست تا زین و دین	که تاج گفت و دین	که تاج گفت و دین

بر آنکه دست کشور زمین	بکره و ز راه و بکره زمین	بیانده رخ و دیش را	زبون دشتن مردم فریشت را
بر از آنکه بر دیشی و کج	بر نه مردم قایده رخ	همه نرومن سر بر کار فرید	وز امر بر کشتن بر تری
مران دین و کور برین دین	زیزدان از دیش نرومن	وزان سس شیر یازیم	کمن سر بر شویار از کشت
سان بملوانان بایکزه دین	منو جهر را خواندند آون	که فرخ نیای تو ای دیدار	ترا داد این دخت و کلاه
ترا داد و بدقت روان	همین تاج و این و از دین	ال یا یکایک بر نه رخ	همان جان ماحی پانت
جهان بملوانان بر نه رخ	چنین گفت کای او را دور	ز شاهان را دیده بر نه رخ	ز تو و او و از من سزید
بهر بر دشت بر نه رخ	کزین سواران شیران تو	برین عمت از دین کیند را	دلت شاهان بخت پدار
تا از بستان بید کین	بخت کین بر کین رختی	بر زرم اندرون شیران	بر زرم اندرون شیران
زین زمان کین کین	دل را خود مهر و ای تو باد	به کرد نیز آفرین شویار	بسی دادش از سپه شویار
بر از پیش رفتن کین	بشتم بملوانان نهاد کین	خراید و شد سوی را مینا	همی داشت کین باین شاه
کمون بر کشتن کین			زمن شست و از کین شست
بنواد و نازد سام	دشمن بود جویا و مارام	کجای بد اندر شستان	ز کجای بد اندر شستان
باین شست و نازد سام	که خورشید بر نه رخ	ز سام زبان مان را	ز بار کران شست آذاد
ز ما و جباران کین	کجای جوشید کین	بر خوار کان بود بر نه رخ	و لیکن همه سوی شیران
بر جوش ز ما و جباران کین	که نازد بکشته بر سام	بشتم آن نامور بملوان	همه پیش آن خور و کور
کین سام بر نیار شست	که فرزند پیر آمد از خوست	یکی آید پوش کور	بر بملوانان اندر آید
که بر سام بر نیار شست	دل بکینان کین	بس پرده اندر نه رخ	یکی پاک پر آید ای دور
یکی بملوانان جوشید	ناید هم از دین کین	نفس نزه کین رخ	بر و بر نه پنی کین
از آسمان شست	چنین بود خشت توانی	برین خشت کرد سپه	کجاست سار و راجند
فره و آه از خشت سام	پرده در آمد سوی شویار	یکی پر سپه بر نه رخ	کجاست او ناید و نه کین
همه مو نهادم او بر نه رخ	و لیکن بر رخ بر نه رخ	یکی یار و خشت بر نه رخ	سیاهی بر نه رخ
جو زنده را دید شست	بود از جهان سر نه رخ	به سپه سخت از پی سر نه رخ	شاه راه و انش بر نه رخ
سوی آسمان بر نه رخ	ز او را کلاه فرید	که ای بر نه رخ	بی زان زاید کین
کین کین کران کرد	که کیش بر نه رخ	به زشت کین کین	همین بر نه رخ
بر چید می تیغ جان شست	بوشد می بر نه رخ	ازین بجه و کین	سیه بکر و سوی سر جین

بد سام بی سلطان جهان	سر افراز کس بیان من	بدین گونه فرزند من است	را نزد او آب روان است
روا باشد که کون که در آید	ای آزار نزدیک او است	چون ز سیم سینه ان	پراز آب بشیر دل آید کن
باور سیخ گفتی سخن	خداون خود بود پیش کن	اگر خنودم ندیده بدای	ز سیخ آسوخه گفت روی
زبان و خود بود روی است	بدش نیز یاری زردان	سیخ بگر که دستان کینت	که میر آمدست سنا ز جنت
کنم تو نشسته و دست	او بر تو فکاه است	باس از تو دارم تو از کردگار	که آسان شدم از تو آشوبگار
چنین دوا بخ گفت کاه	بر منی و رسم کیانی و کاه	مکرت این نشین یا بدج	یکی از ما شش کن از کردگار
از دشمن دور دارم ترا	سوی بادشاهی که دارم ترا	ترا بودن ایدر از دورت	و یکت رفت ازین ستر
ایا خویشتی بر یکی پر من	بر منم آخر زمان خون	که در زیر پست بر منم	ایا بکانت بر او دارم
مکانه بیام جو ابر سیاه	ای آزارت آدم بدیجا	خو اش کن مهر دایه زال	که دل و دانه غمگس
دلش کرد بر دام پرستش	که از ان بر انداز داشتش	ز پرده از شش آوردش	رسیده بر پشت من
نش پیدار و خوشی در	نیشش می زانین بر خود	که ای شاه در خان زاده	بدان ادب و ادب و ادب
خود بر سر پیش سیخ زود	بینی که بر یاوران یادی	ز تو بد کالانت خا و زود	مانش دمان چنین بر بند
که فریاد و دغا و غم خودی	می تاج و تخت کی زانه	برو بازوی شیر و خورشید	دل بلوان دست شیر خوی
بس اندر پای کی کوکب	برو و کشتی از بر و شیز	دل سام ش چون شت بر کن	بر ان باک خرد و کرد آفرین
جز از شمش بر روی نمون	کشته کن یا دود دل کن	سلم کترین بنده یزدان پست	از ان سر آرد دست باز دست
بن ای بکرت دگم کن	که دل بر تو کز نذاشتم	و جویم سوای تو از نیکو بد	از ان سر که جویندای چون
بذیر رفتم ایدر خدای بزرگ	پیشیده از کوه بگذرد	فرود آمد از کوه و بالای خوا	نمان جای خضر و آرای خوا
تنش را کی مبلوان قیای	کشت ده و لدا دگام آمد	خرو سینه کن کوه بکوه نای	خان زک زین مندی زان
بیکم پیش سام آمد	بر آمد کی کرد چون نیل	سواران بر نمرود و شمش	بدان خن در کج شمش
چیز زمانش بر دین پلا	ایا مبلوانی فزون آمد	یک یک شاه آمد این آنگ	که سام آمد از کوه بازی
شادی بخور از دهن آمد	بسی از جنت افون کرد	بر نمود تا نور نامه ار	شود تا زینت ز سام
چین آنگش شد سوز جنت	بد است دمان که شمش	بزمه پیشش سوس شمش	شود تا خن کند خمش
آنگه زین کیانی بر دی	که بد پرور اینده از کن	از جی سوس زانین شمش	بر این خن و خن و شمش
بچند کی دستان	که خط تو بنوا از اید	فرود آمد از اسیام سوار	گرفته هر یک را کن

باب چهارم در بیان سیخ زال و اسیام

ز شاه و ز کردان بر سیام	وزیشان بدود او نور پام	چو بشنید سیام شاه بزرگ	زمین را بر سید سام سرگ
دمان دی در کوه بنادور	چنانکش بر نمود و میخ	فرازی کی پل بر ال ز	نشاند و بر اندیش به سوی در
چو آمد بر دیکلی شمش	بیاده شد از آب کله اردکان	منوچهر فرمود تا بر داشت	بسمه پذیره شد شمش سیاه
درش منوچهر چون دسیام	که بر شاه از آزار آید	بیا سوزیدان کرا بلوان	چنان باکی دل در خورشید
پرسید از ان مرد پیش	وزان کرد خنود فرسود را	سوی خن ایوان بنا زد	جد کرد آن دای و کرم بدن
بدود او فرزند که بود را	کلاه بزرگی بر سر بر نهاد	بکست تارن یکدست	چو دیم دار و دیم جی
منوچهر بر کوه نشست	بزرین عهد و بزرین کلاه	کر از ان سپارد دس لار	نشسته شان ل شاد کام
بس رسته زال شمش	تو کنی که آرام جانت	تو کنش کنش شمش	شکفتی فرود اندازان شمش
بر ان بر زو بالا و آن خیم	به منی میشت و در شمش	ترا ای شاه و میسی ذی	بهر سید و باوی نانی بر اند
کترین پر سر مبلوان جهان	چهار ستانده با دود	چنین گفت رسام اشیر	فراید بدامت ازین آنگ
زادش زاده و پرازی	بکشت دمانه شد جودی	که فریکان اود و جک شیر	که ازین توان بر انداد
خیمه می زار شمش	وزان تاجر اخا کرد و چند	یک یک سام با دیکت	دل سوختن آنکس شیر
بسی از کاس سیخ و کوه بلند	که چون کشت بر سر سبز از ان	وزان فو توان که آمد بام	ز خود و ز خراب و خن
وزان کندن زال کبک دواز	که بر آوردیم جز زین	سر انجام کتی فرخ و ز زال	که پامی آورد و ما را بام
فر آمد آمد کف بر تن	مرن بر سر آید	جو رفتم بهر نمان کمان	پراز دست شمش
سی دی سر کس که انجا کشت	بهرت سوی ز خا را	بر پیش میج کاخ بلند	بایر ز کوه اندر و صحن
یکی که دیدم سر اندر	و کتی که هستند در حال	بند راه بر کوه از جودی	ز سر و بسته راه کرد
بدو اندرون بچرخ و زال	بدل بر دیک جان منوت خوا	ایا داور است کتم بران	بشتم می کرد او بدین
مر چینه پور کم رده خوا	نکر دکلک جرم نمان تو	یکی بنده ام بادل پر کند	که ای جاز خلق و خن
رسیده ج جای بر مان تو	چیزه که نیست دست تو	تو این بنده مرغ پرورد	بر ش خدا و خورشید
امیدم خنایش دست بس	شاه کوست سام بنای	رسان با زمین یا مار آنگ	بخواری زاری بر او را
سوی چو سوز و برادر	بش زده زاده و دلفروز	فرمان یزدان جوی کشته	سوی او در رخ کوتا کن
بد مهر من روان سوز	سی حلقه ز بر سر در کیم	پیش من آمد جو ابرها	نیایش کاخ و خن
بزد و سیخ و بر شد با	بدل دی آورد آن یا	ز پیش جهانی پراز شمش	کرفتق ز زال را در
سی بوی مهر آمد از باد			دودیده مرا بر دیک شمش

میون شد از آست بر من کشت ده درخ و افکند ریخ یکی با دشا بود مهراب نام دل خردان شست مودت ز صفا که نادی کرد اشتی با کج و اسبان آهسته یکی تاج پر کوشت سوار جو آمد بستان سامانگی بدان قاتلش کند ترا فرو د آمد ز آل اوشت لش که ز آل آمد فرو بتن زد و دندیک های ک ز دانی ی آورد بیا از ان دانش دای بر کرد چنین گفت بهر آن زل یکی نامه را از میان من بس برده او کی در دست بر ان صفت سیم کن دو شش سب و دو کز من مست به نادر است یکایک در رسد به من که زیندی مداید بر آورد از آتش می بارد و با لب دوش برون لب به بهانه	در ز پیشم بر با خود جوان بر این و رسم برای پیش ز بر دست دبا کج و ستره دو کف یان سجد اش ز کابل همه شهر و رداشتی غلمان و کوه نه خواسته یکی طوق زین ز بر چنگ که آید شمی زی تو با فرسی بدو بر بانی همه شورا که در دل ز مهراب گشت فستاد او را نا رود خبر و دواش سرافراز که کرد مهراب پر سام بگشت از کس این زاده هر که ز پنده تر زین که مذکور عبارت در این دو بیت که دیش ز خورشید گلو سرش کشته چون حلقه پنهان ز تیر کی برده از بر زان بر از دانش و دانش خوان یا زرد و بی هیچ نایمان بخوبی ازین زاده جزو که دوش کیمون می خورد بر فتنه کزان بر بستان سو خیمه زل زایل کرد	بر چار کاهی پارسستی ز زایل کابل رسید از بیلا بگردار آزاد هر نمی و سرال با سام جو که شد از کادستان زینار و یا قوت و شکست سران همه بدو کای بدین کشور کابل از دست بذره شد ز آل اوشت سیخت مهر و ز با زان زال او بی آفرینا خوانم یکی مبلوانی نهاد خوان خوش آمد نماشید از جو مهراب بر خاست از خوان بجز در بیابان بر دست ز سر تا پیش کبردار عراج رخانش جوین را بنام دو ابرو بستان کان جراز به پیش پر خسته بر جند بر آورد و مرزان رادل بخش شب آمد بر ندیده زل جو ز بر سر کوه بر خست در مبلوانا پارسستند جو آمد بر زکی بارگاه	ی و رود در سندان خراست کران خندان و کشت برخ چون مهر و بر من که با او بر جیش بود ز کابل پا به سنگام ز دمای زینت چینی بیاورد با خوشی تا تو با و نرود کوه باین کی خوا بکشد شده ای و ز با زان همی زان آفرینا نشد به آل او دانش فیه کشت و کار که در زان اندران بر کسی می این هم آورد بدون کای بیوانان برخ چون شست با در پیش شست و در بر تو و زینش درست و بود ز سام بخان شده ز و نشت بنا دجه بر خست خوش جو که خوشد و کس جو با لای برایت خوش آمد ز کیمون	بر مبلوانان کوه دل زال شد و بنوخت بدون کت مهراب گشت کرای بی بد و خندان بنا شد بر سام جوانین هر کجی و فرمان خوامان رفت ز بر خست که کربت پرستی بر کس کران و نه مبدین ریزه جو روشن ال به ازادی ز با لا و دیدار و سنگی به دانا ز سر زان خو پس بنای که رعنا بود همی بود چنان دل از دست بنیان بر مهراب و ز جاده که در سوخت ناخ بنا رسته رخ جوی با یکی سر و ده از رشت بر سید و رفت مهراب جودت بن به سر پر بدان به سر جسته از چنین و دبا سنج بدان بکسی در از پلوانان کرد دل شیر زارد و زوین جوست و عاشق بر ایوان کار	بسان زانی بر از بارو از ان غنای سر بر افکش مرا از دیر و زوفا جو خورشید روشن گشت سنان شاه جوین بدین نامر تفت همی آفرین خوان بر خست بنودی کیتی چنان جنگو ز با ناز و دشت کوه چنان که حرم بند بخت ز باستی هم ز ناستکی بکوبید برین بر کی است به خود منکنا بود مکر بر که ش زان آرد رفت و پیاده از انجا کشت بر کردستان سروای بر روی درخت نما ده عبیر ز کوه کلاه ز خوشاب کیتا دعایت همی گفت کام آیدش گناه	تا آورد و جو زوشت بهر لب تا به خواست مرا ز و در زمانه بنین و دبا سنج که اوست که مایکایم و متان جو بشید مهراب که آفرین بدلش از دین جرومان جو مهراب شد زان از پس بدو سنجک شمشیر مرا و رست و نیک دل زان کیمانه که تا زان هم جوینست از ان بستان زان کشت کجند بر سر سایش می کرد با خود دو خورشید بود از انجا شفتی برود به از انجا به پیار و کوه پارس که چون رفتی از انجا خوی مردمی به داروی	که مهری و ندران لوقت و زهر و تیغ و کلاه که آن آرد و بر خود نواز ی ان تواند مرا جان سوی خانه بیت پرستان بدل زال را خواند با بنا و همه ره سکا ستودش زوان که او را نه میوانه چنان که ز کس پرود خود و رشت عشق زان خم جرج کزان نشت بدان که دینا پسته دل زان ز با سر کند زردی و کردی از زان دوین خست و دوا همی نام زان بر زان بشتی ز خوران پارس که کوه تا به از توشت پی نامه از اسب دوی شندم که ناز بدان کای سر و سیم که بر زان کایانست بکوشش نادر جو در جنگ شد زان
--	--	---	---	--	--	---	---

بر مبلوانان کوه دل زال شد و بنوخت بدون کت مهراب گشت کرای بی بد و خندان بنا شد بر سام جوانین هر کجی و فرمان خوامان رفت ز بر خست که کربت پرستی بر کس کران و نه مبدین ریزه جو روشن ال به ازادی ز با لا و دیدار و سنگی به دانا ز سر زان خو پس بنای که رعنا بود همی بود چنان دل از دست بنیان بر مهراب و ز جاده که در سوخت ناخ بنا رسته رخ جوی با یکی سر و ده از رشت بر سید و رفت مهراب جودت بن به سر پر بدان به سر جسته از چنین و دبا سنج بدان بکسی در از پلوانان کرد دل شیر زارد و زوین جوست و عاشق بر ایوان کار	بسان زانی بر از بارو از ان غنای سر بر افکش مرا از دیر و زوفا جو خورشید روشن گشت سنان شاه جوین بدین نامر تفت همی آفرین خوان بر خست بنودی کیتی چنان جنگو ز با ناز و دشت کوه چنان که حرم بند بخت ز باستی هم ز ناستکی بکوبید برین بر کی است به خود منکنا بود مکر بر که ش زان آرد رفت و پیاده از انجا کشت بر کردستان سروای بر روی درخت نما ده عبیر ز کوه کلاه ز خوشاب کیتا دعایت همی گفت کام آیدش گناه	تا آورد و جو زوشت بهر لب تا به خواست مرا ز و در زمانه بنین و دبا سنج که اوست که مایکایم و متان جو بشید مهراب که آفرین بدلش از دین جرومان جو مهراب شد زان از پس بدو سنجک شمشیر مرا و رست و نیک دل زان کیمانه که تا زان هم جوینست از ان بستان زان کشت کجند بر سر سایش می کرد با خود دو خورشید بود از انجا شفتی برود به از انجا به پیار و کوه پارس که چون رفتی از انجا خوی مردمی به داروی	که مهری و ندران لوقت و زهر و تیغ و کلاه که آن آرد و بر خود نواز ی ان تواند مرا جان سوی خانه بیت پرستان بدل زال را خواند با بنا و همه ره سکا ستودش زوان که او را نه میوانه چنان که ز کس پرود خود و رشت عشق زان خم جرج کزان نشت بدان که دینا پسته دل زان ز با سر کند زردی و کردی از زان دوین خست و دوا همی نام زان بر زان بشتی ز خوران پارس که کوه تا به از توشت پی نامه از اسب دوی شندم که ناز بدان کای سر و سیم که بر زان کایانست بکوشش نادر جو در جنگ شد زان
--	--	---	---

رخش بر آید از غوان	چنان سال و پنداره و زان	کین اندون چون بک بک	زین اندون تیر بک بک
نشاند خاک در کین چون	نشاند خنجره اکون	از آمو تا کش سید سوی	بگوید سخن مردم عب جوی
بید می مویش بر می	تو کوی کرد با فربه می	جویشند رو به آن کنت کو	برافروخت کله رگون کرد
دش کشت بر آتش مرز آل	از و دور شد رانش غور و آل	چو نیکو می کنت آن را زین	ز دروان کین یا در کین
دل زن همه دیوار است عا	رکنت و باشد جو بند و	چو بکنت جای خوش از و	و کشت برای باین
و رانج ترک پرستند بود	پرستند و مهران بند	بدان بندگان خود مکت	که بکشد خواهر نمان از
شما یک یک را زد از بند	پرستند و عکس و میند	بدانید مرغ و اگر شوید	همه سال راحت تر شود
که من عاشق ام جو و دن	از و بر شده موج تا آسمان	پرازد مهر است روشن دم	خواب از آن شایم
راجا شرم بر مهر او	شب و روزم اندیشه هر دو	کنون این سخن را به در کین	چو خاید از من مپان کین
یک جاره بایک کوی خن	دل و جانم از و خ پر خن	پرستند که از کشت آن	که یکا ده آید ز دخت آن
همه بخش اما رستند	بیک دل از جای بر گشتند	که ای پسر با ندان دن	سرافراز بر دختر افان
ستور زنده دستا کین	میان تان در و کین کین	بای تو در جین شربت	بد را بر تو آرد زین
یکار و خ نو ز قنوج رای	فرستند می سوی خاور و خ	ترا خور دیده درون شرم	چو شرم خود در تو آرد
که از ایند از و از بر و	تو خای که کیری او را بر	که پرورده مرغ بهت کین	نشانی شده در میان کین
کس از و در شرم کین	نه زاکن که زاید باشد	چین مرغ روی مهر سوزی	سختی بود کین شرم
جانی سر بر از و شرم	بر او انما صوت شربت	ترا با چین روی بالا و	ز جین پاره خور آید
چرا بر س جوی بند	بر مردم کیسه ی بر	جو رود اید کین را نشان	جو از بادش و شربت
برایشان کین کین بر و شرم	تیا پید روی و دشم کین	ازان پس چشم و روی دشم	برابر و چشم از کین
چین کنت کا تمام یکا	شند ز کین کین	نه مغر و خواهم خا قان	زان تاجداران ایران کین
خویشد خواهم از و	راخت او باید از و	پانین پر و سام تان	ایا با زوی شیر و کین
کین هر خوانی می جاره	را و زای کین و و دان	را امر او خود ندید کین	کین دوستی از کین
بر و مهر با نم برد و کین	سوی مهر کین مهر کین	پرستند اگر شد از و	چویشند از و از و
با و از کنت با بند ام	بدل مهر با و پرستند ام	که کین کون و و دان دی	تا بد ز و زان تو ج کین
یک کنت از و کین کین	کرتا نه اند کین کین	چو ماصد نرا و فدای تو	خود و آفرینش دای تو
اگر جادوی باید آفرین	بند مغر و حشما و خن	بیوم با مرغ و آمو شوم	سرایم از و جاده با و شوم

بزرگ ادب کاه آور	لب سنج دود اید پر خند	رخسار سمن سون بند	رخسار سمن سون بند
دخت بر و مکت کرد و بلند	که هر روز با وقت با و	کینش از زمان در کین	کینش از زمان در کین
پران جاده نجا رنجا	بد پیا تا زایار استند	سر زلف بر کین بر استند	سر زلف بر کین بر استند
زیر بوی و سر و کین مباد	بکشد سر سوسمی کل چند	سر پرده را خون بر استند	سر پرده را خون بر استند
رخان جو کین کین کل از و	خود و دین و سر سال بود	لب و ده و کین کین	لب و ده و کین کین
بستان می سونی تا شند	که کین کین کین	بهر سید کین بر و کین	بهر سید کین بر و کین
که از کین مراب و کین	پرستند که از کین	فوستا و آن شاه کین	فوستا و آن شاه کین
زیر سر بر جای آید	خواید با نیر و با شتاب	میمنت و دستان ابروی	میمنت و دستان ابروی
کان خاست از و کین	بیاده می شد ز بر شکار	خسار و دین از و	خسار و دین از و
بلست جهان بیلان در و	که کین کین کین	کین نیر از و کین	کین نیر از و کین
بکان خون و و شتی و کین	بزرگ کین کین	سیا و توان مرغ اکند	سیا و توان مرغ اکند
خواید ز و پرستند ترک	پرستند کین کین	ازان ترک بر سید و کین	ازان ترک بر سید و کین
چو دست شاه کین	که کین کین کین	چو کین کین کین	چو کین کین کین
بیر و کان بر چین کین	پوی و کین کین	کین کین کین	کین کین کین
که دست نش فرزند شاه	کین و کین کین	زمانه ز سپید چو نامدار	زمانه ز سپید چو نامدار
نخندید کین کین	که ماییت مراب و کین	پیکر کین کین	پیکر کین کین
کین کین کین	دور کین کین	ستون دوا و کین	ستون دوا و کین
سر زلف و کین کین	دو جادوش از و کین	پراز و رخا و کین	پراز و رخا و کین
چو در جهان نیر کین	بهر کین کین	کین کین کین	کین کین کین
نیا کین کین	بهر کین کین	دل کین کین	دل کین کین
نیز و کین کین	کین کین کین	نه آن و کین کین	نه آن و کین کین
نیا کین کین	چین کین کین	چو کین کین	چو کین کین
ز کین کین	از کین کین	بهر کین کین	بهر کین کین
کین کین کین	کین کین کین	ز شادی لیلان کین	ز شادی لیلان کین
که کین کین	که کین کین	کین کین کین	کین کین کین

مخاست دینار کوه کج	کرانایه دینار زینت رخ	کفایت کوه این و بابت ن رید	کسی را کوه دید و بهمان برید
ناید شش سوک کج	بدان تاپیای فرستم بران	برفتن آن ماه رخسار رخ	ایا کرم گفت و دینار کج
بدینسان سپردند روزا کمر	پیام جهان ملوان زان	پرستند با ما د کجست	که در کافه سخن در است
کوهانده به میان دینا	سرتن یا نهانت با دین	یکوی ای خردمند با کز را	سخنی که بر اوست بر ما را
پرستند کشته بایک کر	که آمد بام اندرون شیشه	بیاد سپید چشم کزور ش	که بود اندران کاه دستور
کجی بر پیشین از ان نواز	تکنت پیش سپید بران	سپید خراید ما کستان	بر امید خورشید هفت ن
بر روی کل رخ قالی	برفتن و بردن پیش غاف	سپید بر سپید از شایخ	ز یاد دیدار آن موبن
اگر استی فان بود کت کون	به دیکه تان بود آب ی	ز دیدار و گفتار و رای خود	به ان تا غریبی کی از خود
بگویم بدین یک سخن	کجی که گفتند ای بن	اگر کجی کجی کانی بر	بر زیر پند ن سبر
رخ لال رخ لشت چون نواز	بر پیش سپید زینادوس	چین گفت که نادران بن	ز یاد کسی در میان نمان
بریدار سم و بیالای او	بیای که لاله اش رای او	دگر چون توای ملوان لیر	بدین بر زو و بالا و زده
می یک کوی از روی تو	عشرت کوی کوی تو	ز سرتا پایت کت و سخن	بر روی بر سیل من
از ان کنسیم سر بر زمین	فرشته بر کل کت کین	بشک و معجزه شش شانه	با تر و زرد و سفید
سر زلف جیدش و سبک	کندت کوی کر بر کر	ده انکت برسان من تم	رو زرد از ناله و تم
ت آردان چون یه چین	بر واه و پیری کت افزن	سپید پرستند و اکت کرم	سخنی شیرین و ناز
که کز نماند به است بر نواز	یکی را جستن بنزدیکی	که ماراد ان بن بر ازار	هم آرد و دیدار
وزان بس جان خدام اگر	که بامن شود عمر و نیک	پرستند کت جو فغان ی	کواریم تا غ شام
ز فرخند رای جهان ملوان	ز دیدار و گفتار و روشن	فریم و گویم هر کوه	میان اندون و نواز
سر سبک شش با آیدم	بش ز لب پودم آیدم	فرامد ملوان ناکند	بزرگ یک یاره کج
کند هفت در دولت	شود شیر شاد از ش	پین انی تو شرایند	برین گفته افزایش آید
برفتن چون دگر شتال	بشی وید و ران بیال	رسیده خویان بر زده	پرستند از نواز
نیز و دین بر آید	زبان کرد کویا و دل زده	که یکم ز درگاه و دین	سخت دیدم تا شام
تنان خوش را پارسند	بشکل از زبای بر ناکند	که از روز و ذکر کوه	براه و دین و دین
یار آمد از کت کج	ز روی زین شش سبک	کتابان در کت کاه	ناید کز رخ بران ش
نواز	سر ابرو شش زان	نیزند کز کج	برین اندازد شیشه

مرد و زش آمد شش نواز	که مستند با یک کت	اگر نماند به چن کج	سند بر زمین نواز
شد اندازد از ان نواز	نشند با ما و کت	را و زشت و دایه	یامید کوه به چش
نما و دینار کج	بر سپید و دایه از کج	که چون بود نمان کار	بدین است از نواز
پیری جهر و شش	جو با ما جای سخن	که مدیت برسان بر	من زیب و هم فرنا
سخنی که هم قدر هم	سوار میان خربز	ده شش چو در	بمانش چو شد ز نواز
نشند ساعدش چون کت	بهون ان و بر دل شاف	سر سپید پیش کج	از آواز است و نواز
به جدان ملوان نواز	جو کین زو بر نواز	که کوی کوه و چن	اگر کین هر نواز
سخنی که کت شش	ز چاه و دوش کوی	بدیدار نواز	ز ما با کت
کون و زده و دکان	چون نماند کت	چین کت با کت	که دیکه شستی بران
حمان زان نواز	چنان بر سر نواز	بدیدار شش	ی نواز
رخ من پیش سبک	کجاست زان سبک	کجاست و لب بر نواز	رخان سبک
پرستند با و نواز	چین کت کت	کجاست از شش	کجاست و لب
کجاست با و نواز	می را به چن کت	که زوان را کت	سراخام این ک
نماند به شش	نماند به شش	نماند به شش	نماند به شش
بدین چن با کت	چین کت کت	چین کت کت	چین کت کت
بشک و معجزه شش	چین کت کت	چین کت کت	چین کت کت
سخنی شیرین و ناز	چین کت کت	چین کت کت	چین کت کت
هم آرد و دیدار	چین کت کت	چین کت کت	چین کت کت
کواریم تا غ شام	چین کت کت	چین کت کت	چین کت کت
میان اندون و نواز	چین کت کت	چین کت کت	چین کت کت
بزرگ یک یاره کج	چین کت کت	چین کت کت	چین کت کت
برین گفته افزایش آید	چین کت کت	چین کت کت	چین کت کت
پرستند از نواز	چین کت کت	چین کت کت	چین کت کت
سخت دیدم تا شام	چین کت کت	چین کت کت	چین کت کت
براه و دین و دین	چین کت کت	چین کت کت	چین کت کت
ناید کز رخ بران ش	چین کت کت	چین کت کت	چین کت کت
برین اندازد شیشه	چین کت کت	چین کت کت	چین کت کت

با آتش سربازان بیت	برکت و دیگر سبک بیت	ساخت کو کمر از دست	گر چهره تا زبان داشت
آتش را بد کرد و کان	بناشد از دهنش برودن	کی نامه با بدی سوسهلان	بناخون بود شاه و پادشاه
تا فرود ازان پست	روان و گانت پر اندیشه	بر پیش اندرون سر بر داشت	ز رای و زیند و زخم و زشت
ترک و کانی نام زبک ساه	فرستاده را را در انگاه	موجهر هم رای مام سواد	بزداد و از در بدین بیا کار
سبید نینده پیش فدا	دل آگنده بودش بر فدا	کی نامه فرمود زدی که مام	سر اسرود و دود و دود و دود
زلفش آفرین سهر	بدان داد و کرد و زین کس	از دست شادی از دست	خدا و نیکی و اناسیب
خداوندت خداوندت	مه بند کایه از دیکت	از باد برسم نرم درود	خداوند کون شمشیر خود
سخت گیتی تنگ از بدوان	فرود نه آخر خردان	چنانده تیره شکام کرد	چنانده که کس از نیند
فراینده باد آردگاه	فشانده تنگ زار سیاه	کر بنده تاج ازین کمر	نشاند شاه تخت نر
مردی سز در سناخته	خرد از سز را بر افراخته	جو سام نریمان که در کار	نه بود و نه دست و نه بشمار
مرد و بان کی بنده ام	هرش روان دل آگنده ام	زمار برادم بانسان کد	ز کرد و نمن بر ستمدار
بر بود در ناز و خور و نر	مرا بر سیرغ از کوه مند	که بکنم بر در خون	می پروردم خاک اندرون
بنا دم بر کوه شکر آورد	ای کجاست در شمار آورد	میسوت از یاد برین دست	زمان تا زین که چشم
زیر و ان در ایامه یادی	بدم تا چشم بدو پیری	می خواندندی بر ایوان	باورنم با دست و دست
فریزان چنین اندر آید	بدین کوه پیش آوردم	کسی از دیوان نباید کرد	اگر چه بر در ایام
شان که بدندان ناید	برده ز آوازی و جوش	کرفا و فرمان یزدان بود	و کجاست سندان از ان
یکی کاوش آمدش کن	کرستان شاد نش برین	بد کرد و لهرت و زاز است	کرش و زاز است
از دست هر یک بر شدم	جو آتش تیر بران	تاره شب تیر و دست	ن آیم که در یکان دست
برخی رستم از دست	که بر می کرد می پرین	اگر چند دیدی لم دستم	خوام زان بدست
چو زاید کنون جهان ملوک	کشتدم زمین بر خستی	بسیار شید از موی کشت	که کمرش و نیند از
زیر و ان کرد و سبید	بدین کار دست بردار	که دست هر یک از دست	کم دست با این
پدر یا و دار و کج و در	بدو باز داد و یزدان	به چان چش کشت پیش کرد	جو باز آوردم زان کوه
اگر چه آرد و بدست کسم	کنون از نیت بسته ام	نشت و بدو مهر نهاد	روان در کان دل از کار
ساری بر آرد کشت	ز کابل سوی شمشیر	بزمده چه کرد که بد	بناید ترا دم شمشیر
بدیکه تو زده اندر ای	بدین هم از زبان	فرستاده از پیش او بکشت	بنا از پیش هر چه بکشت

چون یکی که کس را نرسید	یکی که زورش سبید	یکی که زورش سبید	یکی که زورش سبید
چنین کشت با کلسا ران	بدان کار و دود سواران	که آمد واری دمان کای	چنان حمله ز راه زای
دستگاه نال شد سخت	از او کجاست باید دست	دوستان یاران از شیر	می کرد با بدین خاستار
هم اندر زمانش او شد	بدست اندون نام نهاد	فرود آمد و حال را پس	بسی از جهان آفرین کرد
بر سید و پست از نیند	فرستاده بود از کشت	سپیدار بک و از ان بند	فرود آمد از تنگ کوه
تختی است و کجاست	بیشتر در جای خیره ماند	بندش نیامد جان آرد	و کوه با بایست اورا بخو
چنین و این که آمد	تختی که از کوه رسید	جوش و زبانی شد آرد	چنین کام دل از زور
زینچه آمد و سوزان باز	بدش از اندیشه آمد	دل سام از ان نام داشت	باندیشه دل سوی داشت
چنین کشت اگر کوه داشت	کمن داری سوزی نش کرای	اگر از کوه بر این	شوم جام کنایان شکت
و کوه آرد و کشت	بهر از در را بر افراشته	ازین مرغ پرورده مان	چگونه بر آید تو کوی
سر کشت ز اندیشه کوان	بخت و بر آسود کشت	سختی بر برنده دشوار	دشخت ز زان دل راز
کشته تر آن شد از زمان	که فرمان ده کرد و جهان	جو برخاست از خواجه	کمی سخن کرد با خردان
کشت و این سخن بر ستاد	که فرجام این چه آید	دکوه در آب و جانش	بر آیم سخن باشد از تن
تا ناکه به شد روز شمار	فرمودن و صفا کار	از آخر بگوید و باخ	سرخام بر بخش فرخ
شاهشسان بر و زور از	همه آسمان از حستد از	بر میوند و با خد پیش	کرد و سخن از رخسار
سام زین ستاده	چنین کشت کای کرد زین	ترا شد از دست مرز	که بود و مرد و ب
ازین دو سز مندی	بیاید سبید کمر	جهانی بای اندر آرد	ندخت شاه از برشت
بر روی بدست لان ز خاک	بر روی زمین بر نماند	نمک رماند از نماند	ز زمین بشوید بکوه
از پیش بدین و ان	چه بگوید و بایران	خواب از آید و در	بند و در جنگ و راه
بدو باشد از نیند	از و بدو از اخام	پی باره کوه با نیند	نماند و روی بخت
نکته داشت	زمانه بشوی بر نام	جو زاید بخت ترا نماند	شود زنده نام تو زان
چو شید کشت	بختید و بدرفت از شاک	بختش ن بکوان	چو آراشش با بکام
فرستاده را زور و تر	ز کوه با او سخن	کجا که با او سخن	که این آرد و این
و کجاست چنان بن	بماند نباید بدین	من اینک بشک ازین	سوی شهر ایران
بدان چه فرمودم	که کشت ازین کام	فرستاده را دچندی	بدو کشت خیر و نیند

کسی را شمع زده باریتد	پاه و سبب زان	بسته زان کمرسان	بیاده زاری کشیدند خوار
و جامه ز قیاس بپوشید	خوش سواران برآمدند	خان نامه کوس با بره نام	برآمد زو میسر بره سرای
بسیار سوی شایر کشید	سب را نیز دیر کشید	فرستاده آمدن بر نال	اباخت فیروز و فخر نال
بخت آن بی سام یکتا بود	ز اول بر زال شنت بود	جو پناه مال را با بخت	زشت دیو رخ زال بر بخت
گرفت آفرین زال بر کرد	بران خشت و شادمانه	درم داده دینار و شیا	نوازند و شوم و خوش
سیان سیدار کسپه دین	زنی بود کینه شیر سخن	ایام آوردی سوی بلو	سم از بلوای سوسه و
پیدا رستن اورا خواند	نن بر جوشید با و براند	بگوشت نزدیک رود او	بگویش که یک ماه نو
تنی خون زنگی سختی رسید	فرخیش زو دینی کلد	فرستاده باز آمدن پیشام	بخت دکای فرخ پام
بسی کنت و جوشیدین تسل	سراجام راکت حدستان	سکک خن نام زن را برد	زن از پیش او بازگشت و برد
برزدیک راه او آمد جوبا	بدین شادمانی و را خداد	پری روی بر زن درم فتنه	بگوئی ز پیکرش برشت
یکی شاره سر بند پیش او دید	شده تار و بود از گزاید	همچو کیش رخ یا قوت وز	شده زنده ناید از کمر
یک بخت نامه بر کشتی	فوزند چون بر فلک ستری	فرستاده زو یکستان	می داده با و دره و پام
زن از جره خود با یو کس	انکه کردین دخت او را دید	زن از پیم برکت چون سکود	تیسید و زو میس و بوس
بر اندیشه شجاعین کشت	با و از کنت از کجای کبو	زمان تا زمان پیش آمدی	حجره ای بر سکود
دل روشم بر تو شد بد کان	سکوی مرانا ز می با کان	بدو کنت زن یک جوی	نهیان فران آور و منبردی
مادی زغام و پر سیا	فوشم زردم بود با یا	بدین حجره و او پر ای خوات	حان کوران کرانیا خوات
و یار و دشمن این پر خ	یکی حلقه پر کورث سوا	بدو کنت سین دخت بهام	دل بسته زان دیشه کشام
پیر دم رود او بخت این چو	فزون خوات کنون بخت	ساکنت کداز بر جسم من	یک آب زن بر سر ختم
درم کنت زاده آب ای	ساقانیا تم تو از من محوی	عده کرد است شمار دوی	بیارات در ای پیک روی
بیاد کشتن بر و استس	بید اندران پر زن کشتی	جنان جامهای کرانیا دید	سم از دست رود او پیرایم
در کاف بر خویشتن بر بست	از اندیشگان شد کجاست	بختم اندر و شد از ان زن غمی	خواری شمشیر بدی
چون و دخت شمر زن شش	می دست بر زو بخاشش	او کرا به و کس خواب دار	می شمشیر کس اید
درو او بخت ای مر از ناه	کرین کردی از یار و یارگاه	چو ماند از کدو آشتن در جانا	سر نموده شمشیر روان
سنگ چو کشتن ای روی	عده را زان پیش او کوی	کر این زن ز پیش که آید	بردن ز هر چه آید می
تغیر بر جاسانست این دو	کر زپای سر بند و کمرست	ز کجی ز کس او سر زان	بماند بسیار رسد و زان

بدین نام بدو و خوانی بیاد	خون زاده ام دخت سر کز	زین نام بدو و خوانی بیاد	خون زاده ام دخت سر کز
فره را اندازد و کس آب بحر	بخوان و کس یار است بحر	فره را اندازد و کس آب بحر	بخوان و کس یار است بحر
مرام فرخ زادی زین	زفتی زن یک یا بدی	مرام فرخ زادی زین	زفتی زن یک یا بدی
جنان نمکشد بر دم بر جهان	که کریان شدم ز آشکار دنیا	جنان نمکشد بر دم بر جهان	که کریان شدم ز آشکار دنیا
بران کوه داد و بدو با شنت	گرفتم به میان دو دست	بران کوه داد و بدو با شنت	گرفتم به میان دو دست
فرستاده زو سوار	فرستاده با سخ بر نادر	فرستاده زو سوار	فرستاده با سخ بر نادر
فرستاده زو بسیار چهر	شندم عده با سخ سام تر	فرستاده زو بسیار چهر	شندم عده با سخ سام تر
بدان کین زن آرنده نامه	در ابا سخ نامه این طاهر بود	بدان کین زن آرنده نامه	در ابا سخ نامه این طاهر بود
جین و دوا سخ کین خور	جوستان ز پیرایگان کرد	جین و دوا سخ کین خور	جوستان ز پیرایگان کرد
سنا به است و اسپکی	حمان ست بازو شایسکی	سنا به است و اسپکی	حمان ست بازو شایسکی
خواه از ختم بر زمین	یکی حاربای اندازد زین	خواه از ختم بر زمین	یکی حاربای اندازد زین
جنان وید و خشت از نال	کجی نشو دیند پس در جانا	جنان وید و خشت از نال	کجی نشو دیند پس در جانا
بیاد ز کاه و بید	کر کرده بر زال بسیار یاد	بیاد ز کاه و بید	کر کرده بر زال بسیار یاد
نشت وزمانی بیای زن	وراکرد پیرایس ای زن	نشت وزمانی بیای زن	وراکرد پیرایس ای زن
تیسید کور ز دخت شوی	بگوید برادر دمر او را برو	تیسید کور ز دخت شوی	بگوید برادر دمر او را برو
این رخ آبا و این خو	وزین تا زلی جان آرا	این رخ آبا و این خو	وزین تا زلی جان آرا
زین مرد و سر و بال این	وزین نام این لشکر دای	زین مرد و سر و بال این	وزین نام این لشکر دای
نکام باید بدین سر	سمه رخ ما با بدیشم	نکام باید بدین سر	سمه رخ ما با بدیشم
بکشم و دایم پیش رخ	بیاد بختم از بر شای و کج	بکشم و دایم پیش رخ	بیاد بختم از بر شای و کج
بر بست فرخام و انجام	ندام کجا باشد آرام	بر بست فرخام و انجام	ندام کجا باشد آرام
نیافت از دولت بر کشتی	بگو تا چو شد دولت غم تو	نیافت از دولت بر کشتی	بگو تا چو شد دولت غم تو
چو امرو زو روی انوشه رو	کر و رفت با بدین ز کوی	چو امرو زو روی انوشه رو	کر و رفت با بدین ز کوی
یکی اندر آید و کز کدو	کدو نه که جوشش می برد	یکی اندر آید و کز کدو	کدو نه که جوشش می برد
بگو کین غم از چست و ز کبر	نه پیم زین غم سر انجام	بگو کین غم از چست و ز کبر	نه پیم زین غم سر انجام
بدو کنت سین خست کین و کشت	بروی دگر بر بند دشت	بدو کنت سین خست کین و کشت	بروی دگر بر بند دشت
زین نام بدو و خوانی بیاد	خون زاده ام دخت سر کز	زین نام بدو و خوانی بیاد	خون زاده ام دخت سر کز
فره را اندازد و کس آب بحر	بخوان و کس یار است بحر	فره را اندازد و کس آب بحر	بخوان و کس یار است بحر
مرام فرخ زادی زین	زفتی زن یک یا بدی	مرام فرخ زادی زین	زفتی زن یک یا بدی
جنان نمکشد بر دم بر جهان	که کریان شدم ز آشکار دنیا	جنان نمکشد بر دم بر جهان	که کریان شدم ز آشکار دنیا
بران کوه داد و بدو با شنت	گرفتم به میان دو دست	بران کوه داد و بدو با شنت	گرفتم به میان دو دست
فرستاده زو سوار	فرستاده با سخ بر نادر	فرستاده زو سوار	فرستاده با سخ بر نادر
فرستاده زو بسیار چهر	شندم عده با سخ سام تر	فرستاده زو بسیار چهر	شندم عده با سخ سام تر
بدان کین زن آرنده نامه	در ابا سخ نامه این طاهر بود	بدان کین زن آرنده نامه	در ابا سخ نامه این طاهر بود
جین و دوا سخ کین خور	جوستان ز پیرایگان کرد	جین و دوا سخ کین خور	جوستان ز پیرایگان کرد
سنا به است و اسپکی	حمان ست بازو شایسکی	سنا به است و اسپکی	حمان ست بازو شایسکی
خواه از ختم بر زمین	یکی حاربای اندازد زین	خواه از ختم بر زمین	یکی حاربای اندازد زین
جنان وید و خشت از نال	کجی نشو دیند پس در جانا	جنان وید و خشت از نال	کجی نشو دیند پس در جانا
بیاد ز کاه و بید	کر کرده بر زال بسیار یاد	بیاد ز کاه و بید	کر کرده بر زال بسیار یاد
نشت وزمانی بیای زن	وراکرد پیرایس ای زن	نشت وزمانی بیای زن	وراکرد پیرایس ای زن
تیسید کور ز دخت شوی	بگوید برادر دمر او را برو	تیسید کور ز دخت شوی	بگوید برادر دمر او را برو
این رخ آبا و این خو	وزین تا زلی جان آرا	این رخ آبا و این خو	وزین تا زلی جان آرا
زین مرد و سر و بال این	وزین نام این لشکر دای	زین مرد و سر و بال این	وزین نام این لشکر دای
نکام باید بدین سر	سمه رخ ما با بدیشم	نکام باید بدین سر	سمه رخ ما با بدیشم
بکشم و دایم پیش رخ	بیاد بختم از بر شای و کج	بکشم و دایم پیش رخ	بیاد بختم از بر شای و کج
بر بست فرخام و انجام	ندام کجا باشد آرام	بر بست فرخام و انجام	ندام کجا باشد آرام
نیافت از دولت بر کشتی	بگو تا چو شد دولت غم تو	نیافت از دولت بر کشتی	بگو تا چو شد دولت غم تو
چو امرو زو روی انوشه رو	کر و رفت با بدین ز کوی	چو امرو زو روی انوشه رو	کر و رفت با بدین ز کوی
یکی اندر آید و کز کدو	کدو نه که جوشش می برد	یکی اندر آید و کز کدو	کدو نه که جوشش می برد
بگو کین غم از چست و ز کبر	نه پیم زین غم سر انجام	بگو کین غم از چست و ز کبر	نه پیم زین غم سر انجام
بدو کنت سین خست کین و کشت	بروی دگر بر بند دشت	بدو کنت سین خست کین و کشت	بروی دگر بر بند دشت

فروماند از شرم مادرهای
همی عشق جان را بشکود
جین مهر اویم بر آتش نشا
جهانم نیز دیکوی او
سیان من او بر آتش شبت
سخنهای آسته دید و شنود
زوی بر زمین کشید می
بسته آمدش زال را خفت ای
شمس رای و دم راه و روشن
ز کابل برادر خورشید خاک
جنان کردید از آتش خشت
همی بوت بر من کنتی گفت
رخش بر مرده الی آسته
چو ابرمیران جو کلمه کرد
که اندیشه بر دم شد از
ازین تاج و این قبا
زمان تا زمان آمدش کشتی
در فتنی که تریاک از زهر
خاک اندر آید سر و پیر
نواوردی اندر آید کشتی
همین تاج و این سکا و فراخ
خود یافت زو را ساج
برینت چکا ربا و دگر
بزرگس کل رخ را دادم
چین کاروان را زانای

خوش سپهر بر آید زهر	بیون تها و برادر سپهر	سوی بارگاه منوچهر شاه	سام زیماست آواز راه
منوچهر چون رفت زه انگی	یار است و همش تنگی	ز ساری و آمل برآمد خوش	چو دریای عان برآمد خوش
چند آید ز زمین و در	رفت با خشتی کران	ابا کوس و دین و بانی تن	ابا تازی اسبان پلان کن
این گونه شکر زهر	ز سر و سپهر خلق تیر شد	نوکونی سپهر برین	بر شکر آمد بری زمین
منوچهر ازان روی زهر	رسیدند زی که کر جام	ز ازکی پلش جان	نشسته به پروز و وقت نما
چو سام آمد از پیش این ملک	ریا و شد و راه کیش شاه	چنان سلوان سام بر تن	و زانجا سوختن کشتند
شب آمد چنان سلوان بخود	ریا سو و کان شب من رفته	ز کان شبه ز کون	بکشتی بر آمد ز روی هوا
بشد سلوان سام با کشتن	بدد از خروغ از دل فتن	چو شاه جهان از بنودی	زمین را بوسید و شمشیر
منوچهر بر خاست از تخت	زیرا قوت خنده بر شتر	رخویش بر خشت شمشیر	فنا خون نرا بود چو شمشیر
زهر این زال او خنجر کرد	نخستین از ان کنگه از کرد	زان کرک را بیک دور	وزان زه دیوان از نذر
بکوی انگی تاسپهر کرد	چگونه بروی ایشان در	دل و مازوی تو همیشه	ماناد و دید سام
الم غم زهر تو بسیار خورد	نزدیوان که شیران جنگی	که از تازی اسبان کاه و در	بهمین یکی یک یک کرد
برفتم بران شهر دیوان ز	ننگان جنگی نماندشان	زمین چون بایشان رسیده	ز گردان بران کوه و در
پاسی که کس از نذر	ازان پس همه شکر گشتند	نمیش من جنگوی آمد	ز آه از من منوچهر شد
بشد اندرون بانک بر شد	بس اندر فراز آمد شیران	براق و تری بر شکر	چنان خیره دیوان بوی آمد
بر جنب جهان نه بود	ازیش تا بران سری کی	می صدمی که زرد شتم	بگفتم که تیمار این چون خورد
در زمین کمر شد	نیک است از بهر منوچهر	چو آسوره از بر شتر	سام ز پس یک یک شتم
تیر فتم و کوفتم منوچهر	نیز جهان را رسم کرد	یک سوره بان و روی	رسیدند از ان تاجوی لیر
بر شش سپاه اندر کرد	سروان پیش او خاک	چو بخوی را نام کاکوی	بنداشت پند از خان
ما زدم از خنجر منی کرد	چو رخاستان از کشتن	اگر ز یک زخم بر شتم	پیران باغان یک شتم
رخ نماند از ان کشتن	کی آسمان شد بر شتر	دل آسیدر همه با دغا	بر کسیر و ز کوه
خوشی برادر داشت	بمیش با دید چون	بیامد بر دیک من جنگ	چو پیل دمان کند در
چو بشید کاکوی آو از من	چو دیدم خنجر در راه کرد	که نیک کی گرفتم جنگ	بر پیلان بود و تیر و جنگ
راخواست کار و خنجر	چو آتش بر بر می خنجر	که از جان که شد	بشد و خنجر با منوچهر

بیامد کی تن منی است	چو آمد من و جنگی و از	چو آمد من و جنگی و از	چو آمد من و جنگی و از
سی جنتش تا کی آید جنگ	زوم بر زمین بر جوبش	زوم بر زمین بر جوبش	زوم بر زمین بر جوبش
بسر روی بر کشت از گار	نیش و فواز و با کوه	نیش و فواز و با کوه	نیش و فواز و با کوه
نکند به بد آمد از شمار	چو شمشیر بد از شانت تو	چو شمشیر بد از شانت تو	چو شمشیر بد از شانت تو
بر اخلافت ماه فرخ کلا	می و مجلس آورد و شد	می و مجلس آورد و شد	می و مجلس آورد و شد
بیا به بد کشت و نوب	چو شمشیر روز شد و گار	چو شمشیر روز شد و گار	چو شمشیر روز شد و گار
بیا به بد کشت و نوب	بشا آفرین کرد آن پهل	بشا آفرین کرد آن پهل	بشا آفرین کرد آن پهل
بزرگ منوچهر ش بزرگ	چو شمشیر کشت با شام	چو شمشیر کشت با شام	چو شمشیر کشت با شام
بکشتی بر روی دزم در کشت	بنا به که او با دز تو	بنا به که او با دز تو	بنا به که او با دز تو
بکشتی بر روی دزم در کشت	بر اکسیر کس پرست او	بر اکسیر کس پرست او	بر اکسیر کس پرست او
بکشتی بر روی دزم در کشت	بد و شاه چون خشم و تیر	بد و شاه چون خشم و تیر	بد و شاه چون خشم و تیر
بکشتی بر روی دزم در کشت	بوسید و نماند و	بوسید و نماند و	بوسید و نماند و
بکشتی بر روی دزم در کشت	بهراب و دستان سید	بهراب و دستان سید	بهراب و دستان سید
بکشتی بر روی دزم در کشت	چو شمشیر دستان و دای	چو شمشیر دستان و دای	چو شمشیر دستان و دای
بکشتی بر روی دزم در کشت	بکشت اگر از دای دزم	بکشت اگر از دای دزم	بکشت اگر از دای دزم
بکشتی بر روی دزم در کشت	بر پیش بر شد از خون	بر پیش بر شد از خون	بر پیش بر شد از خون
بکشتی بر روی دزم در کشت	بکشت از جای بخت	بکشت از جای بخت	بکشت از جای بخت
بکشتی بر روی دزم در کشت	بکشت پلان و کشت	بکشت پلان و کشت	بکشت پلان و کشت
بکشتی بر روی دزم در کشت	چو دای مدد و دستان	چو دای مدد و دستان	چو دای مدد و دستان
بکشتی بر روی دزم در کشت	زمین را بوسید سام	زمین را بوسید سام	زمین را بوسید سام
بکشتی بر روی دزم در کشت	چو شمشیر دای و کشت	چو شمشیر دای و کشت	چو شمشیر دای و کشت
بکشتی بر روی دزم در کشت	بکشت بر سخن نکند	بکشت بر سخن نکند	بکشت بر سخن نکند
بکشتی بر روی دزم در کشت	کشته دل و شاه کام	کشته دل و شاه کام	کشته دل و شاه کام
بکشتی بر روی دزم در کشت	زمین را بوسید و کشته	زمین را بوسید و کشته	زمین را بوسید و کشته

سر آرد و اسیرم بدوی	ای روز فرخ شرم بدوی	زیر که باشد شکر پند	در زاید بخیر و بد
کسی در مشایخ دانا	کمر دور باد اید بکاف	برون رفت با فزونی زلال	ز کردان لشکر برادر سپهر
نمودی بر افکند ز یکدم	که بر گشتم از شاه دل و دم	با خلقت خدای و تاج	سان باره و طوقی هم گفتن
خان شد و شد زین سحر	که بایر شد بخوبی چرا	سواری بکامی بر افکند زود	بهرای کشتن کی کردی بود
نوازیدن شهر و حجاب	وزان شاه دانی گفت ازین	بنی این بود ستان برین	کزاریم مرد و جان خون سوز
دوست و تازان تامل سپید	خوشی را بدین خون نریزید	خان شد و شد شاه کاکش	ز پیوند آنست نه بخت
که گفتی می جان زانند	در حجاب لشکران خوانند	جو نهر آب شد در درون	بهر کشت خزان دل شادمان
که انایه برین نه را پیش از	بسی خوب کت را با او براند	بدو گفت ای خفت خنده	بر او رفت از جانشان تر
بش خفا و بی شکر بن	برو و شهر داران کند ازین	چنان هم کی ساختی ازین	بیاید مرا از اسرا جانت
هم که می پیش تو آرست	اگر تاج و تخت اگر است	جو بشنیدین نه ازین	بر دفتر آمد سرایند از
همی زده و او پیش پیوند دل	چنان یافتی تو که با مال	زن و مرد را از مبدی نش	سزد که برادر من از زدنش
سوی خان خود نیز نشنفتی	کنون از خجسته میمانی	ز تو چشم امر مان دور	دل جان تو فغان حرا
بدو گفت و او ای ای شادان	سزای ستایش مرا جانی	من از خاک بای تو بایس کم	بفرمانت آرایش ازین کم

پیوند جان و دل با دودل

که سر دانه خط آب بود	یکایوان برانخت زین	سر اسرم از پیش چنان
هم پیکش کوهر کند بود	یمان که نقش کند بود	که خست کین بود و پیر بود
بیاد است و دایه جوش	خویشید بر جاده پنهان	ز کابل بر سندان خندان
همه بستان نه رسته	بر از رنگ و جوی پر از خوار	کسی آینه دشمن ندانند بار
شاهان بر بل اسیر	نهادند بر سر زلفان	که بد از کلابین زلفان
در پناه شهر آراسته	از و بکام لشکران خواسته	ز دمی شدن برین
بس آن سلطان زانگاه	جو بر گشت شاه از شهر بار	جو زدن نه بکشتی بر آب
کسی ندانست آتش	بذیر رفتنش از زوی	که آینه زان فرخنده ای
خیره شدش سام شکر	میداشت اندر برین کیز	که گفت آن کجا دید و شنید

نشت ز بر تنه پر مایه سام	بازال خرم ان شاه کام	نیمای سین و خفت کین	نوشته لشکر خندان
که نشت کشت با کین بر خوام	چنانکه زنی بودی وقت نام	ز من خوات بمان و دودم	که کز بنجام بد و بدکان
ز چرخ کزین غوی خراب	نخشا بران رنما دیم	خست آنکه شاه بکشت	شود جنت خورسند کشت
که کشته زنی او بمان شوم	بران در دایه کمرش	نوست ده باز آمد از زود	که شد ساقیه کار سوز
بدستان که کرده اند	بدانت کور از و پست کام	نخن چنان خفت مرانت	شب تیره مران را خواب
خوشه و تازانک و سندی	ز دند کشت و دند پرده ساری	میوئی بر افکند خرد و لیر	بدان تاشد خرد و مهر
بکوی که آمد سبید ز راه	بازنده پلان چند ساه	بر دانی برای بخت	ایا رات کشت جو چشم خور
بازنده پلان و خندان	زین شومست از کراش	زین کون کون پر غانی	چو سحر و سپیده و غل
به آوانی جاده آوان	خویشید بوق کردان	نکستی کرد و زان	یکی مستمترت بارش
میرفت مرآت پیش سام	فرود آمد از آب کز ارد کام	که گفتن چنان سلطان	بهر سید از کوش روزگار
شاه بستان کرد آفرین	چو بر سام در شاد	نشت از براده تیز رو	جو از کوه سر کشت ماه نو
نار از زمار ک زان	یکی تاج زدن بکوش	بکای سید خندان	نخمای دیرین کرد
همه هزار آه از سندان	ز نالیدن بر جاده خندان	تو بوی دود و ام	زمانه تارایش بکشت
بنا به و یال از کراش	بر اندوه مشکلی و زعفران	همه روی پلان پر از بون	بیاد است بکشت
مان و دود پلان و جوی	بر اندوه از شکله و جوی	برون رفت کشت بند	سیان سه سید بر سندان
وان سر کمر را بکام	بدست افروتن بر زدن	سام بران از زمین خواند	همی انجام کوه بر افشاند
بدین کشت که کشت آفران	شده از خاسته سر برین	بیر بر پی و کسان	جو اختر می خفت بر جرح
ز دینار و از کوه سر بر	نمودم درم را در افرا	نخندید و دین خفت	کرو و دایه را جند خوات
بدو گفت من خفت بای	اگر دین آفتاب است	این دایه خفت	که از من خواه از آیت کام
ز بنده زنج و زنج	برای چه باشد عار	بر رفتن دایه از خا	کجی اندر و بود خرم
بمار که برش کمر و دوز	خدا را زین شرف از دایه	نکست و سام اندران	بکای کشتی با دایه
ندانست کشت چو سیدی	بدو چشم را جوش بدی	ز انال کشتی کشت	زین دایه و دایه
که دوت کزین دایه خور	کزنده کزیدی بای	چند دایه دایه	بسته عقدی بای
یک تفتان شد و بستان	عشق و زجر بر افشاند	سرا راه و شمشیر	سرا راه و تاج کوه
بیاد دین دخت و خسته	یکی خفت از کین	بر خواند آن کجا	که کوش آن باری

بماند تا انباشته شود ماه	بیک خبر بان دو کوه خوار	برفته از غایب نشت	بودند کینه بانی بدست
از اوان سوی کاخ زفته	سرمه بش دی گرفته باز	بزرگش شکرش دست	کشیدند در پیش کاخ بلند
مهر و بوی پراز نامی کوه	مهرای سببش لبوس	زال نه آن ماه چاه	نخست بکینه در روز و شب
ای که گراز بس اینچنین	شد آن کوه شربت از کهن	سام زیان رفت	سوی بیستان روی نهاد
از آن کس که رفته بر زبان	بشای گرفته بکینه ساز	عمار با بلای سوج خست	یکی مهر آن را در ساخت
چون دست مهراب بود	سوی بیستان را که پیش	برفتش آن را خوش نش	پراز آفرین بس زینک نش
یک مهر بس این سازه کرد	سرو ز اندران سوره کرد	بر انچه دین دخت انچه باز	خودش بس سوزی بپزند
چو زایل کرانیه نیست نام	بکام دل خوشین دیدم	رسید خبر روز و درین روز	بمانش از دندان کستی دوز
سرو آن مرد با دشتی زلال	برون بود شکر برف خدای	سوی که گران سوی اختر	دانش خفته بر فراخت
شوم شت کان دشتی است	دل دیده بماند از دست	ترسم از آشوب بدو مهر	بوی زرد دیوان از دوز
ترا دادم ای زال بجایگاه	میراثش ای این دستگاه	بشد سام بکرم و نشت زال	نخست زایت با خشت زال
بسی برینا بدین روزگار	نزدیکت در روزگار		
بسا در دوزخ زنده شد	دشمن لغم و رخ بیهوش	ز بس با کوه در شبی اندر	که بر سر دین را به بار
شکم کرد و بزم شد کرم	بشد او غوان خوش عمر	جو رسید در لکرت جود	بیم اندر رود به چون خون
بموت مادر کانی ز نام	جودت که کشتی خین ز نام	چنین ادب کس روز	دار اندان کین فانت
عازان آسم فرار	ازین ر بون نیام جواز	نوکوی سبکست آینه بو	می بر کشیم بزیاد
چنین تا که زادن آواز	خواب و بام بر دشت نیاز	لی آرام شد دخت از دوز	و کرامت بکشتن
خویدی که یک بار خفتی	کر کردی حسن از خورنی	خان تا که زادن آواز	کرستی جودین رخ آواز
دنان به که کوه ز بزم	از اوان دستان را دوز	باین رود و بشد زان	خواب و بام بر دشت نیاز
یکی ندیدی می نشت	زود و غم اودت برداشت	بشتن به بدی کن گشت	پراز آفرین رخ دشت
خویشدین دخت خورنی	بکند آن سیکسین سبک	یکایک بدست سبک	بمزد رخ سون در کرد
دل زان انچه اندیش	زاد بشتان بر شکت	جواز پریم غش از دوز	که در دشت شایه سوس
ی جز آواز دشت خفت	ازان بر رخ غلی خشت	م اندر زمان تیر بکشد	خندیدین دخت از دوز
جو بر کوه انش جان	جو چون که آواش جان	سودش آواش بر دشت	بید آمدان رخ فرمان
چنین نشت ای کن غم جواز	بشم بر اندرون غم جواز	کین بر کسین بر دشت	بروزال کرد آفرین دوز
			یکی شیر بشد ترانای دوز

بماند تا انباشته شود ماه	بیک خبر بان دو کوه خوار	برفته از غایب نشت	بودند کینه بانی بدست
از اوان سوی کاخ زفته	سرمه بش دی گرفته باز	بزرگش شکرش دست	کشیدند در پیش کاخ بلند
مهر و بوی پراز نامی کوه	مهرای سببش لبوس	زال نه آن ماه چاه	نخست بکینه در روز و شب
ای که گراز بس اینچنین	شد آن کوه شربت از کهن	سام زیان رفت	سوی بیستان روی نهاد
از آن کس که رفته بر زبان	بشای گرفته بکینه ساز	عمار با بلای سوج خست	یکی مهر آن را در ساخت
چون دست مهراب بود	سوی بیستان را که پیش	برفتش آن را خوش نش	پراز آفرین بس زینک نش
یک مهر بس این سازه کرد	سرو ز اندران سوره کرد	بر انچه دین دخت انچه باز	خودش بس سوزی بپزند
چو زایل کرانیه نیست نام	بکام دل خوشین دیدم	رسید خبر روز و درین روز	بمانش از دندان کستی دوز
سرو آن مرد با دشتی زلال	برون بود شکر برف خدای	سوی که گران سوی اختر	دانش خفته بر فراخت
شوم شت کان دشتی است	دل دیده بماند از دست	ترسم از آشوب بدو مهر	بوی زرد دیوان از دوز
ترا دادم ای زال بجایگاه	میراثش ای این دستگاه	بشد سام بکرم و نشت زال	نخست زایت با خشت زال
بسی برینا بدین روزگار	نزدیکت در روزگار		
بسا در دوزخ زنده شد	دشمن لغم و رخ بیهوش	ز بس با کوه در شبی اندر	که بر سر دین را به بار
شکم کرد و بزم شد کرم	بشد او غوان خوش عمر	جو رسید در لکرت جود	بیم اندر رود به چون خون
بموت مادر کانی ز نام	جودت که کشتی خین ز نام	چنین ادب کس روز	دار اندان کین فانت
عازان آسم فرار	ازین ر بون نیام جواز	نوکوی سبکست آینه بو	می بر کشیم بزیاد
چنین تا که زادن آواز	خواب و بام بر دشت نیاز	لی آرام شد دخت از دوز	و کرامت بکشتن
خویدی که یک بار خفتی	کر کردی حسن از خورنی	خان تا که زادن آواز	کرستی جودین رخ آواز
دنان به که کوه ز بزم	از اوان دستان را دوز	باین رود و بشد زان	خواب و بام بر دشت نیاز
یکی ندیدی می نشت	زود و غم اودت برداشت	بشتن به بدی کن گشت	پراز آفرین رخ دشت
خویشدین دخت خورنی	بکند آن سیکسین سبک	یکایک بدست سبک	بمزد رخ سون در کرد
دل زان انچه اندیش	زاد بشتان بر شکت	جواز پریم غش از دوز	که در دشت شایه سوس
ی جز آواز دشت خفت	ازان بر رخ غلی خشت	م اندر زمان تیر بکشد	خندیدین دخت از دوز
جو بر کوه انش جان	جو چون که آواش جان	سودش آواش بر دشت	بید آمدان رخ فرمان
چنین نشت ای کن غم جواز	بشم بر اندرون غم جواز	کین بر کسین بر دشت	بروزال کرد آفرین دوز
			یکی شیر بشد ترانای دوز

کریم ازین بکر آید شکر	شکر ابرس بد زمین شکر	ازان سبزه زستان پیش شکر	درم ریخت با تا شکر
شادی برادر کا کوه	بیار است بجز چشم خود	بخود آیدین کران تا کران	دران شکر کس رود زان
بیار است جیشی که خوشید	ظا ر شد اندران جیش	وان نام را سبب باج خوش	بیار است چون مرغ از شکر
نخت آفرین کرد بر کرد کا	بدان شادمان کران کرد کا	ستون گرفت انکی زان را	خداوند شکر کوبال را
بیرم می کله پرینان	کمال یال داشت فرینان	که زنده به پند جهان من	زخم تو کردی باین من
بکم کن را جین ارجب	بیدار کس نیاید کزند	نیایش بس کردم ازین	خان خاستم از خدا جان
کون شد ترا و داشت	بنام جو از زندگانیش	فرستاد آید جو با و	بر زان روشن دلاش
خوشید زان آن مختار	که روشن روان از این	باشدیش برش دانی زود	را فرانت کرد مرغ کوب
مکت ازین کوه بر جهان	بوسه شد آن روز کا دنیا	برستم می آید و دایه شیر	که نیروی دست سرایش
جو از شیر آمد سوی خودی	شد از نان و از کوهت	بدی خج رده را در خوش	بماند در دم زان پرورش
جو رستم به پند بالاشت	سان کی سره آراشت	خان شد که درخشان	جهان رستار و بخار
تو کنی کسالمیستی بجای	ببالا و دیدار و فرستادی	جوازیل اودان بر تانی	کرانی اواب شکافی
نه تا بد بودش آید کا	که چون جویاری کوشد	جو آگاهی آمد بسام دیر	که شد پورستان ماند
کس اندر جهان کوه کا رسید	بدان شیر روی و کردی	بچند برسم راول زجا	بدید اران کوه کل شکر
به راب لا رشت کسیر	رفت جهانید کا را بر	جو شش سون و شکر	بیار است شکر جشم خود
خو زان انکشاف برکت	بدین شدن زان و سراب و سر سبز		
خود کوه مراب کا بدان	بذیر بشن را نماند	بر زمره در جام بر تانی	بر اید زمره و در د
یکی لشکر از کوه تا کوه	زمین قبر کون شد سوا جود	خوشید نایابان	بیزنت آواز تا بدیل
یکی زنده و یکی یار استند	بر تخت پروزه پیر استند	نشت از تخت آن پوزان	ایا قامت سر و باکت
بسر زشتی کوه برینان	بسرش و دست کز کران	جو مراب چون زان پیش	ز کرد این همان کشته برین
رخ رستم زان زان کرد	تکیافت چون آفتاب فراز	جو ز دور سم بی آمدید	به بر دور و به کشته
فره آواز اب نه زان	بره کان که بود بسیار	یکایک نهادند بر زمین	ابرسم خیل خواندند آفرین
جو جبراس می شکیند	که بر پیل برجه شیرید	بخان شش پیل پیش آید	که کرد باج تختش برید
یکی آفرین کرد سم دیر	که تنها بر برینش دور	دلا کوب او بر زان شها	نزار او تا جاف و کسا
تران تابش به اندر	ز چون بدین آمدی زان	بجسید رستم زحمت انکی	نیارایکی نوینش گرفت

که ان بلوان جهان شاد	جوشن تو ام من تو بنیاد	زینا دوام بود شاد	بماند دوام که نیرو
یکی بندام نامور سم را	نشام نمی خواب و آرام را	بمشت زین خاتم در خود	بمیرزا و کفرستم درود
سر دشمن از اسبام با	بر زجهاندار و فرخادی	بهر تو نامی جسد ام	جای خون تو باشد کز نام
ازان مس فرود آمد از پیل	بهدار بکشت و شش بدست	می بر سر چشم او آید	فرود آمد بجای پلان دگر
سویستان من نهاد و دی	بمیرا هشتادان مالکت کوه	بمکه کا خاست زین نهاد	نشت و خور و زنده بود
را بدین بر یکی میان	برخی بستند دم میان	می خرد کس و ای رود	بمکت کسیر نوبت سرود
یکی و شش دست داشت	دگر کوه رستم تنی بدست	به پیش آوردن سام کتی کشا	فرشته از قاج فرما
برستم می در شکستی ماند	بد و سر زمان نام یزدان	بدان زده و مال آن شت	میان چون تلم سینه بر زان
دورانش جو بران میوه نان	دشمنش می و برین	بزال انکی کشتا خد زان	پرسی نیار کس این پایا
که کوه کز دلبو بران آورد	بدان سیکوین و زود	بسیج یا و ایزار آفرین	بسیار از ایدر شش منون
برین خوروی این فریال	کبیرین نادر کس این	بدین شاد کان کون	کی جان اندیش و اسیر
که کتی سخت برای بود	فمن شد کی دیگر آند	بمکت بروند هستان	زیاد و سبب بدست
می خورده مراب خدای	که چون خیش کس است	بمکت بندش از دال	نه از سام زشت با جود
من درستم و کز و بدید	نیار و با سایه ستر	کم زنده آیین منی	بی شک را کتم خاک را
بسام ز برش کمال	ایکت جندان روی	براز خنده کشته زان	ز کوه مراب کد کام
سرمه نو خورده ماه	کزی شش تخت کین	بمازید سام برین	یکی سزای زان شد
بهرت بر پیل رستم	بید و کردن نیار	بمکت دزال را کای	بمکت با شش بخود
فرمان شادان دل	خود را کزین کوه باخته	بمکه شسته و شسته	بمکه و ز حسته و ایزدی
بخان و انکه کس نا بد	بیاید فرامیدن	برین پند می شکر	بمکه و رات بر زمین
که من دلی ایدون کام	که آید منکی زان	دو فرزند را کرد	که این بند را انیت
بر ایدول مردور او	بر خسار دادند از	بمکه سوزی خضر کرد	براز آب رخ دل پراز
بفرقه سان دو فرزند	زبان کرم کوی	سوزل برفت دشت	کشید آن سبب برادر
سوز چون سال شد			
بر اید از ان روز	که شد تیر آیین	کرفتن آمد بکسر	که زنده و زان آید
که تاجه یا کون	بنایه کرم کوی	خی چون زده اند	برسم دگر کون

بازماند
از این
که در این
موضع
نماند

بماند تا برکشید خنک	بایران شود و با سبب	بسیار جوش است پس	سز که برادر خود رشید
بس که باشد سر او جای	از این پس نام زور	پیش بر شد پادشاه	که اندیشه دارد همه پیشه دل
بنین گشت کا کا رود	بودن ز نوران برادر	موجر از ایشان اگر کم شد	سب را بهر سام نیم شب
بزرگ را به چون قارن زرم	جز این را داران آن اخی	تو دانی که برسم و توست	به آمد از آن تنگ و تنگ
نیاز داشت شاه نو سپاه	که تر کش می شود بر جوق	از این دینی بگویند زان	بر آردم بر نامه این خواند
اگر ما شویم مسترود	کزین جنبش آشوب شود بود	بهر را چنین داد با شنگ	که از سیاهان لادنگ
یکی شیر ز رات ز رشت	یکی پل حبس که کارزار	نیز که گشتین یار باخت	سز که نباشد تراوش دست
تر از این باد باید شدن	هر یک و بدای فرخ زون	جواز دامن ارچین کم شود	بیا با ناز باران پر از نم شود
به کاه سبک شود گوشت	که از کشتن مال پلان کرد	جان بر سر شاه کرد	مماون سپرد به پند
دل شاه بر سینه و کل برید	بهر بر یک آس برید	منو جبر از آن جای شد حکمی	که سون تور بنما در جوی
دستان و کرا که در نخل	بگویند ز خون نیندا	جوزا سپاسی جو کربا	بیا بند بر ما برین زنگ
شاهزاده باید که کم نیرشت	بماید که از سر کشت	بهر را جوانیت زار نا	بدان یار است مهر کلاه
بگویند با قارن زرم	بیا که ز کز زبان اخی	مکرت باید بدست گشت	بدین دوسر فرزند در گشت
روان نیاکان خوش گشت	دل بد که لاد بر شنگ	بنین گشت با ما مور ناچو	که من خون ز کین اندر آرم
جودشت از یک گشت چون پان	بستد کردن توران میان	سپاسی باید ز کز چن	م از کز در اوان و زمین
بهر که گشت میان نبود	حمان بخت خود خواند بود	جوشگر بنزدیک چون رسید	خبر زو چو زیدون رسید
سپاه جهان در پیش نه	ز کاخ نایون نام نه	برادر دستان نماند دی	بهداشت قارن زنگ
جهان را در پیش نه	جانی سر بر از گشت کوی	جوشگر پیش پستان رسید	جان شد که خوش شد
باز در نو در خشیار	کشته نه بدست پیش حصار	خود اندر دستان عار گشت	برین رینا در اوان گشت
که خواست از ایران کین	دوسه مار که از بزرگان	شما ساس دیگر خوراک	ز لشکر عادی میان رسید
ز جفاوران و چون میزار	برفتد شایسته کارزار	سوی زابلستان نماند دی	بکینه پستان نماند دی
بند که سام زبان بود	می و خفس زده و زان کرد	از آن بخت شد از آس	بمید که خشت اندر آمد خور
بیا به چو پستان رسید	برابر سر بریده بر کشید	بهر که افت کرد	مانا که بود خفسد در
جوشید گشتی بر یک شخ	بیا بان سر بر جود و طخ	اها شاه خود صد و چن	سواران و کردان خنک
بشکرت که از ایست	میونی بر آفتد سخا	یکی نه بنوشت سونیک	که جستم یکی بد شک

مهرش زده و بر سبکیم	سختان بود ز پیران	کرسم نشت از در خنک	که که کز نیاید ابر کارزار
ستوان می سازد شال زر	نوار می جنگ و پای بر	مراجم از او بد در ایران	جواد شد از ایران بگویم
ممانا شامس در غرور	نشت با تاج کشت خود	بهر کار شنگ حسن نکوست	ز دین رای برده میارست
جوا بل شود و هنگام	از آن سبب با جهان گز	سیون تخی و برادر دسر	بشد ز دوسه لاد خورشید
سپید جواز که بر سر	طلایه به پیش دستان رسید	یکی زک بد نام او بارمان	می خفته را گشت پادشاه
میان و کشت و فرسود	سه سازد آرایش جنگ بود	بیا به سبب راحه بگریه	سر بریده شاه نادر مدیم
بشد ز دوسه لاد تورک	نشان از لشکر و بارگاه	وزان سبب لاد پادشاه	که ما سز خنک باید گشت
بدستور شاه شیشه	بجویم از آن اخی کارزار	چو پند پد اخی نه	جواز من سی را خواند کرد
بنین گشت اغیرت موند	که کار بار ما زار سوزین کرد	دل در زمان گشته شود	برین اخی کار بسته شود
یکی دوی نام باید کرد	که گشت از آن سبب گز	پرا آشوب شد در پشنگ	ز کتفا را غریرت آید شنگ
روی در شمع گشت با ر	که جوشن بوش بزرگ گشت	تو باشی بران اخی بر زار	بدندان و گشت نایب گز
بشد یارمان تا بدست	سوی قارن کاوه مار گز	کزین لشکر خود تادار	که دانی که با من گشت کارزار
که که قارن بران رود	بدان اخی تا که جوی بند	کس از نام دارانش پنهان	که نام بر سر شسته قباد
از شمشیر سالار بسیار	ز گشت سر او برده بود	ز خشمش شنگ اندر آید شمشیر	از آن لشکر گشت جان شمشیر
که جندم جو زدم حکمی	یکی به جوی می نیم اوی	دل قارن آرد گشت شمشیر	میان دیران زبان گشت
که سال تو اکنون جای رسید	که از جنگ است بیا رسید	یکی را آسوده چون درمان	جوان گشت دین شاه
سواد که اردو دل شیر	می بر زار زور رسید	تو یار که دزدای سپاه	می برده کرد دمی رای شاه
خون که شود دل شمشیر	شوینان دیران نه امید	گشت اندر آید بدین زنگ	پراز در در دزد دل گشت
نمک که که با قارن زرم	جکود قباد اندران اخی	چنین داد با سز مراد قباد	که این جوق که در مراد داد
بدان با در کین و گز	سر زرم زور سود و زک ر	زکا حشمت و خیر باز	از او زودم اما اندر کار
کسی زده و آسمان گز	شکارت و کشت می بگر	یکی را بر آید شمشیر شوش	بر آنکه که آید دوشکری
قش که گشت شیر دزد	سرش زده و زور	یکی به سز وطن سر آید	یکی را با و رد که پیکان
اگر که شوم زین میان	برادر جایت با زور شخ	یکی دخمه خیره دانی گشت	بسیار از کین من مر بانی گشت
سرم را با خود و دزد	تم را بدان جای جادو	بیا و پنهان که او آفر	ازین باره غم چند بای گشت
بگشت این و بگشت نیز	با و دزد گشت چون پست	چنین گشت از زرم	که آورد و شمشیر گشت

تو دل سخت کردی ان بکام سپهر	چنین گفت بایه کانی امور	مهر بست و منسل بدندان کرد	نمی شنید از سیاه بایه
یکی لشکر نامور پر سپهر	ترا دقت بایه پیش بر	بخت از شمشیر دگر آورد	بکافان کاوه جنگ آورد
دشمن گفت از غم بدو جاکش	بجوید جهان دیدن جاکش	بسی تیر با او گفتند	بشد و یه ساله نمودن
که رفت او به پیر دزدی دمی	ز قارن بویه رسید انگی	بس قارن نذر میر اند زم	بیاریدش از دیکه کانی کم
سوی با پس نهاد و چون بدو	ز در دبدبه حنکوی	فوستاد و خود رفت کتی زو	شوران نازی بوی نمود
سهمدار از کانی پیش سپهر	ز کرد از دگر درفش سپهر	ز دست جیش شکر آمدید	جواز بر سر قارن نامور
شد آن تخت تاج و بزرگ	چنین گفت و یه کانی بدو	بر رفتن کرد آن پنهانجوی	ده بر کشیدند از دگر
برای او انان شمشیر کانی	سراسر همه با کانی بخت	سایه از دست است	ز قنوج تار دگر بستن
بکافی زمانه مرد دست کس	بویه چنین گفت قارن کس	از آن سر کجا شد گرفتار	بکافان خوی تو آرسا
نخواهد برید از تو کوفه زهر	چنین است فرجام کانی سپهر	نداد دغم و درو و تیار سود	زمانه جنگ آمدش کادو
ازین برتری خوی خویش آورد	شمارا همان روز پیش آورد	نه کردن کردند بکارت	اکو شاه خود گرفتار کشت
تراخت پیدار کشت	زین دزمان شمشیر کانی	ر بود از شمشیر و دهم	مبارک چنین گفت بدو بخت
به پیش برست آمد حنکوی	نه ازین دهم نه از کانی کانی	کلمه از آب روان انگمن	چنین داد و باج کوفه قارن
جناخون غایب در آن کرد	نایم ترا کانی کانی	کون جنگ کانی ترا ختم	جواز کانی دل بدو ختم
برود دروان خون سپهر	بک کانی بدو در آن کانی	نه ازین دهم نه از کانی کانی	زاد دقت کانی کانی
با و چون یه سر کشت	فرادان جنگ آوردان کانی	اندر دگر جنگ بر کانی	بروید شد قارن روز
ز در دهم سر و دگر کانی	بشد و یه تاپش از کانی	برفت از پیش قارن روز	جور و یه آمد از کانی
سوی بیستان دی نهاد	شمارا از پیش چو کانی	بکینه سوی استان کانی	دگر کانی از کانی
ایاکر و با تان و بخت بلند	بر رفت پیدار تا میرمند	ز زک کان لیران چو کانی	خود سروران تن ز کانی
خود مدد پیدار و کانی	بدان شهر هراب بملوک	هم رخ خاک سپهر رسد	ز بهر بر زال با کانی
ز مهاباد شمشیر کانی	به پیش سر پرده آمد دود	سوی شماس سپهر دوی	فرستاده آمد از کانی
بهین بادشاهی نیم کانی	رضای کانی از کانی	ماناد تا جوادان کانی	که پیدار دل شاه تو کانی
همه از استان کانی	کون این سرای کانی	جز این نیز جاده دیدم کانی	به پستی کانی خوردم کانی
رام که کانی کانی	دل شاهمان شد به کانی	ز بهر ستودن سام کانی	ز بهر بد زال شد کانی
ز دستم نیز دیکه از کانی	بک کانی دلد پشتاب	بدان تا رسول ز دست کانی	زمان خوام از نامور کانی

مکن کن که باشه ایران دگر	سون روی پوشید کانی	سبای فرستاده بر راه
برین باید اوان شکت آورد	بخت اندرون سر شود نای	بر کورخان ده بیا کشد
سبای بهر تو دارد درون	می بایشن را کانی کانی	که از شمشیر یاران دگر
چرا از تو کسی لشکر آرد	ز بهر بخت کانی کانی	بدانکه که بر خاست کانی
کند کانی کانی کانی	شست بر خانی کانی	زمانی دل از غم بهر کانی
همه دین چون بر کانی	حن را کانی کانی	بران بر نهاد کانی
بناید برین راه جگر	جو پوشید و رویان کانی	ایران شوند از کانی
ایانیر دل پر ز کانی	که کانی کانی کانی	که باشد آرام کانی
ز دگر اندران کانی	چون کانی کانی کانی	دیر کانی کانی
دیران پیدار با او هم	وزان روی دگر کانی	ابا کانی کانی
نخون برادر کانی	بوشید قارن کانی	جو بایست از کانی
سوی باشد قارن کانی	بس و رفت کانی	سوی با کانی کانی
به پیش از کانی کانی	جو قارن برادر کانی	به کانی کانی کانی
سوی جاده جیش کانی	یکی نیزه ز دگر کانی	که کانی کانی
شده تیره ز دگر کانی	به کانی کانی کانی	همه کانی کانی
ایانیر کانی کانی	عوشید کانی کانی	دکان از کانی کانی
بهر کانی کانی کانی	خو از کانی کانی	که کانی کانی کانی
جو شیر از کانی کانی	جو کانی کانی کانی	شش کانی کانی
کسانی کانی کانی	شب تیره تا شد کانی	کشی کانی کانی
خود نامور از کانی	خود نامور از کانی	تو کانی کانی
بدام بلاد کانی	بدان کانی کانی	بیاور کانی کانی
سم از کانی کانی	موتاج و کانی کانی	سمو کانی کانی
کشی کانی کانی	نست کانی کانی	سرافام کانی کانی
که از کانی کانی	جو کانی کانی	رومی کانی کانی
ز کانی کانی	کشی کانی کانی	کشی کانی کانی

نمی شنید از سیاه بایه

شای بر آفرین خواند از آ	نشست از تخت بر پنج سال	کهن و دور سال شیار بود	بداد و خوردن جهان شاد بود
پس را ز ده ریدی باز داشت	که با پاک یزدان دل را داشت	سنان بد که سنی با آن جهان	شده خشک و تشنه کی را داشت
نیامده خود از کسان آن نم	سی بر کشیدند نان مادم	گرفتند باریت و کشتن کس	وزان سن ندیدند نیکه می
دو لشکر بد آن کوه شاد داشت	بروی اندر آورده و سیبا	کو اندیکه روزی کران	نزد روز بد بود و رزم
ز شکی خال شده که چایند	ز لشکر کشی آب یافانند	سی دشمنان یک یک بزدان	که از مات بر بادیدگان
ز مرد و به غارت و بیا بود	فرستاده آمدند و یک	که از بهر مازی سخی سر	نیامده بود در اندک
بیان تا محشم دوی زمین	سرایم بر یکد که آفرین	سر نامداران قهر شد جنگ	ز شکی بند روز کار در جنگ
بدان بر نهادند کمر بن	که در دل نیکه ندید کس	خشد کس بر رسم مهاد	ز کار که شسته نیامده
در داور و شنه تا روز زر	ازان بخش کس ز روز زر	ز تو و بان چنین تا در دم	سر زده شد بد آن چنین
ز مردی بکاسم خود بود	روز زال را دست کو برنج	وزان دوی تر با شسته	چنین شش کردند و کس
سوی پادشاه شکر بدن از زر	کهن و دیک جهان کرد	سوی ز ابله شنه زال	جهانی که قند مرکب
پس از غفلت رعد سار	زمین شنه بر آفرین	جهان چون عوسی سجدان	پس از چشمه و باغ و آب
جو مردم ندارد نهادند	مکرد زمانه بر وقت شنه	جهان را همه حق کرد زر	بداد از بر آفرین
بیامده افغانی ز شکی بود	جهان آفرین بر کاشان	هر سوی کی جشن که خشد	دل از کین و مزین هر خشد
چنین تا بر آمد بدین سال	بنودند اگر ازان در دوج	پس بود و بر اکی خوش کام	پس بود و بر اکی خوش کام
بیامده است از تختگاه	بای شاهی که شاسف و آمدن افغانی است		
جوشست بر تختگاه بدو	سرایم از اشیای پادشاه	بیوخت ایرایان کرد	شد آن دست جهان
زمانه همانا شد از دود	جهان خواست که به محال	چنین تا بر آمد بدین روز	دخت بلا کینه آورد
بزرگان خرد که زود کرد	بدانان که بدخت شکار	بیامده خورای از اسباب	خشد کس بکشت شای
نیامده و دیکند	شان آن تا دشمن بر دوش	فرستاده رفتی بهر دیک	سال و به بد که خورد دوی
یکی گفت اگر رفت را بر بد	جو ازیرش یا در خود بد	تو خون برادر بریزی می	ز پرورد و دینی که ریزی
با تو تا جا و آن کاست	بزدمت راه دیدار	ز اسون دشمن فرستم بیک	می بر برادر کی کاست
پس از آنکه شنه تا بر آمد	که پس شد شنه تا	بیامی پادیکه ارشد	بافزایا به از دود
که بکند از چوین و بر کش	جهان تا کسی بر نشسته	یکی لشکر ساخت از اسباب	ز دشت سنجاب تا دود
که کشی برین شنه تا	که از دشت سنجاب	نیامد از تن سندی	بیامده و دار و دود

تا پیدای برین سید اکتی	که آمد خرد و دست شای	بدان سال رشاد اندر شد	که می توان چو سید است
جوشد است ایران ز شای می	نزدیک کس روزگار بی	را اید که کوه بزرگ بوش	ز ایران سر سر برادر شد
سوی را بستن نهادند	جهان شد سر برادر کشت	بغضد بازال جیدی دشت	که کسی بهر کسان رفتی شست
سرم تا تو سدی بدو	بودیم یکروز روشن روز	روز و در کشته بر سر	بهار از بدست که نام بود
سوزن شد بهر بوی رشاد	ازان کشتی قیاح ولی سر	بسی ز چوین برین کشید	که شد آفتاب ز جهان بدو
که کار راه افغانی است	که آمد سبید بکلی از از	بسی کشت با ستران زال	که نامی ستم بر دی کرد
سواری جوین می در زین	کسی رخ و کرد ز ابر بند	جایی که بنی است دم	جهان سواران بدی بدو
کنون جنری کشت شست	تا بمی می خنجر کالی	کنون کشت رستم جوین	ز نینده بر بر کلاه می
یکی سبید کس بای می	کترین تازی با شست	جویم کی باره یلین	خوام زمر سو کشت اخن
خوام رستم برین دستان	که ستم برین کی چون را	که بر کینه بر خیزد از شتم	بندی میان و بنای شتم
سهره بران کشتار دوان	بودند دوان لا تاز	زمر سویمون می رشت	سیح سواران کشتی خشت
رستم بنی کشت کالین	بجاست بر تر از اخن	یکی کار شست بر تر از	که دیکه خواب آرام
تواند وقت میداند رستم			
سوزان بهت شیر بدی	دست زده شانه بدی	حکونه رستم بدست بند	که ستم که سکا به بزم
بکوی جاسازم جاسازی	که جفت تو باد و می می	چنین کشت رستم بدست	که ستم که سکا به بزم
چنین یال این کلهای از	نه دالاجو در و دین	اگر کشت کشت از دین	که ستم که سکا به بزم
هر آنکه کجای بر کس	زمانه برادر سر کس	نه می که کس کس	که ستم که سکا به بزم
یکی بر ارم کشت از دین	که ستم کس کس	می کشتش افروز از کس	که ستم که سکا به بزم
هر آنکه کس کس	سار و زور زور کس	به می که کس کس	که ستم که سکا به بزم
ترسد ز زاده و دین	کتمان بنابر جاشق	خو سر پیش از دین	که ستم که سکا به بزم
کسی باره باید جو کس	جنا خون من آدم کس	که در دین دین	که ستم که سکا به بزم
یکی که ز خوام جو کس	جو آید به شمش زور کس	که آید به شمش زور کس	که ستم که سکا به بزم
جنا شد ز کس را بدو	که کس کس	که کس کس	که ستم که سکا به بزم
محمد پیش رسم میر اند	برود و دین می کس	که کس کس	که ستم که سکا به بزم
نیز دین و دین کس	نمادی به دین کس	چنین تا کس کس	که ستم که سکا به بزم

بنایه کس از دیند	شاهی بر آوازه کن کن	تبار دلاور پنهان کرده	بخت روزگار بهر زکوه
دی بستی سانی را	شاه از توان دانی را	بشادی جازایا رستند	بگویش که ایران تو آوازه
بر بر بدر نام ارم یاد	ز تخم فریدون منم کتب	مکنید و کنش که ای بملو	نکنید رستم دلاور چون
بنایه دیران بخت همان	که ای خردمند و ان بخت	بخت نژاد آوازفت	چو بشید رستم زور در
محت کرکشی با هم فری	نشت تو بخت شامی	من زده سنان به نام تو	سخت ایران بکام تو
کشیم ز بند کز کز	اکرت فرمان دهنده را	ز زال زن آن کو بملو	دروغ رستم به نام
بیم سپید ایدین بود	تتمن مکنه زبان برشا	بکنت و رستم دلاور	تبار دلاور برادر
بیاد تتمن بدم و کشید	بیاد وید جام لباب چند	ز شادی لاله برش طبع	مکنی چون کوش سپید
خداوند شمشاد ای ارم	برادر خورشید اول زورم	نخورد آفرین تو اند بر کج	تتمن ای دیو کی بملو
یکی تاج رخشان کردار	که از سوی ایران دو باده	که خوابی به بیم بردش	شمنه چن کنت با سواد
از آن تاج رخشان بکشد	خویدار کشم شدم پامید	شادان تاج را بر سرم	خداوند تازان رسیدم
ز بازو تاج فروز	تتمن خوشید از خراب	تتمن تراشد جو باز سپید	رسیدم ز تاج دیران
بیای بسوی ایران	نخون خیز قاسمی ایران	نشان نوابت به سز	چین کنت پاشا کن آوار
یا مکران کس کت	که بر میان رستم	دور بزد اندر آرد پای	تبار اندر باد و آتش دجا
نیزه بیاد موی کار	قانون دلاور شد اگر زک	چین تا به دجله رسید	شبه و روز آفاق موی
آرام ز من نیاید	تتمن بد کنت کای شهر	برای بر می فاست جفت بر کشید	شش ایران دوزان کوه
بر من و ایران می کش	بکنت این دزد جای بر کش	سمان اندر دامن توان	من و رخس دگر بملو
بر دین ز بند و سز	بر و حمله آورد و ماند	بدست اندرون کز بر زمین	قوت دید دیو حبت
بیزه چون نهر زرد	سند ز نازت و نام	قوت از دیر مملکت	تتمن بدست و نیزه
بدیدند شکوه من	تلو کشت جو مرغ بر زبان	نماه آن بن نیزه را بر زمین	بزد نیزه و در و پوش
جست بیاد موی کس	تتمن طلایه بی سپار	چکاکات بر زمین	نیت شادای سبزه
تتمن می ارم و سز	چین تابش تیره آفر	فرود آمد بجایه بلوان	بی بد علف زار و آب ان
بر آرمش ای ایران	خوش تیر شد بلو	سمان تاج و م بار و زو	ز آراش جان بلوی
شده اندران مود	شش کفنه باران	با کشدن هیچ کس	بزدیک زان و پیش
بر آفرشت از بر تاج			بسم عیار تاج شش

شاهی شش از برش کت	سمان تاج کور سپید بر شاه	سمه تا داران شش	چو دستار چون تاج
خود او کشتاد و بر زمین	فشانده که بر تاج نو	تبار از بر کان سپید	بر آفریاب و سبزه را بد
دگر روز داشت سکر جان	خویشید آمد ز پرده برای	بروشید و ستم سیل بند	چو ملو شایان شد بر خاک
رو به بر کشیدند ایران	ببخت خون رفیق را میان	یکدست میرا کای خدای	دگر دست کرشم کار
جلب اندرون قارون ارم	اما کرد کشه از شکر	پس بختن ذال کت	یکدست آتش یکدست
بر پیش اندرون کاویان	همان زده شده مرغ و زرد	جوشی شد از دوزخ	کجی موج خیزد ز دریای چین
بر سر پر با قوت و دان	دخشید خنجران	همان بر کشت دریای قار	بر آفر و فتح از صد هزار
ز نالیدن بوق و با کس	تو کنتی که خوشیدم که راه	سبک قارون رزم ز کت	چو رعد از میان نهر بر کشید
بیان سپاه اندر آمد دیر	بسد از قارون بگردار	کجی موی ز کت	بر آن کت از سوی کت
بکزد و فتح دستان	سمی کت ازین دیر	ز کت ز کت	شده آن دیران
سپه دار قارون چو پل	بکنت خیز بازو کت	شما ساس را دید کرد	که بر می خوشید چون
بیاد دمان تا بر آید	بکنت خیز از میان	بزد بر سرش خنجر	بکنت من قارون
نگون اندر آمدن ساس	جو دیدش قارون	جست کت کرد کردون	کجی چون کانت کای
جو رستم بر مکه کار	بکونه بر سز	بر پیش بر شد بر سپید	که بن همان ملو
که از آفریاب آن باده	کجا جای کیرد بدست	جو پوشید کجا بر و زو	که پیداست از دین
من ارم و ز بند کراه	بکیرم پیاد کت	بدو کت ذال ای	یک ارم و ز خوش
که آن ترک و جنگ زار	در آنک و دیکه ابر	دینش سیاست	ز آنش ساعد ز آس
مرو و آس کت	دینش سپید	از خوشش	که مرد دیرت
شود و آس و دیر	اگر بشود نام	بدو کت	تو از من دایم
چنان آه خنده	دل رنج و بازو	بر آنک آن رنج	بر آفر خوشیدن
جو از آفریابش			عجب اندازان کوه
ز کردان بر سپید			بدین گونه از بند
کد است کین را نام	کجی کت کان	چو رستم جان دید	جوانست و جوانی
بر پیش سپاه آمد	جوشی که موی	بند کت	بکران بر آفر
جنگ اندر آورد	فرود کرد ز کت		جگر دین ز کت

مهمه مستمنا بالافریاب

نیش برافزیدت چندان	نه آن کرد کردی دوزخ	ز کردار بر گریختی شدت	بوی ز سر باز چنان شدت
شمارست چنان زیر پای	مگر یار آراست از لای	بوی می باز چنان شدت	باغ بزرگ دغی گشت
فوستاد آدسان گفت	رسایند نامه بد بشک	بهر نامه سپهر را راند	می کرد بر آسان رفت
ز چون کند کرد نه باد	وزان آگهی شد بر سواد	خان شت شان دل شکر	کوشش شد از پیش کار
بدو گشت ستم کان شریک	مجوی گشتی در که یز	بنو داشتی مش از آردش	بین روز کردن آویش
چنین گشت سبنا مو لیک	که چیزی ندیدم کور زود	بهره خردون فرخ شد	چو او سب خیمه ایست شد
سز که بر انگشت کرد افرو	بگوشی و نمار استی گنده	وزان است تا بدریا کند	و شست و تندی تر بر بند
تا وقت بجهت زود	بداروی باش گشتی دوز	دگر روی کوب بر آب داد	بدشمن سنانش زهر آید
بگماشتیست بی گشت	دگر بجهت روی زین گشت	سرش پیادست در تاج ز	سمان کرد به شش بزرین
ز کیدی کتی مراد سب	بوسید روی زین مراد	وزان سس چنین گشت فرخ	که بی زال تاج بزرگ
بگوشی و نمار استی گنده	که او دمان یار کار	یک جابیه شمس یار	زیادت پیروزه تاج
نما دهنده از سرچ پیل	ز پیروزه تا با نتر آید	بگوشی و نمار استی گنده	که بی گشت گشت
دست از دیکت ج	که خفت مازین فزون	گرم باشد زان کانی دراز	ترا ارم اندر دمان
سمان تون تیه لشوار	چو بر زین خوار	برافکنده خفت جافون	که افکند خفت
ارم داد دین را خ	که بود دوزخ در کلاه	وزان سس پیادست	که در بار سس پیاد
شش که گشت بسجود	کیا ز ابد جاکه فر بود	جانی دی دخت دزدی	که او بود در دیم
خفت از آورد بخواب	براد و باین فرخه رای	چنین گشت نامور ستران	که گشتی از کران
دگر بجهت کین آورد	نه خفت ز دود و دین	خوام ز کتی جوار استی	بر خشم ن آورد گشتی
تن سب زاز دوزخ	آنها آب خاکست گشت	سبای شری مرا کیم نه	همه بادش کان
همه اینه جمانه	خود مندی بی آزار	هر آنکه کرد دوزخ	سب پی خورن
هر آنکه کرد دوزخ	نذار دمی نوشته کرد	جراکشان در کاه	هر آنکه کرد دوزخ
ازان رفته نام	براد و شش کتی آید	بدین کوه صفا	که در دمان
بهر برادر خد	که بود نزار در جهان	نخست چو کسب آفرین	کی گشتی در دیم
جهرم کی آتش بود	بهر دگشتی با نام	چو صفا لیکشت بر تاج	بر خاتم با نام
چو آنکه گشت	بهر دوزخ امانی	هر که کاهوس کی را خواند	ز دود و دشت

بهر گشت ابر نهادیم	تا سبهار توبت و برادر گشت	چنان که کوی از ابر زکوه	کنون آدمش دمان
چو خن کبی انکی بگذرد	بگوشی و نمار استی گنده	بگوشی و نمار استی گنده	بگوشی و نمار استی گنده
و کرا ز کیمه سرست ابدام	برای یکی تن نیز ازینام	بگوشی و نمار استی گنده	بگوشی و نمار استی گنده
بهر گشت کون خفت	ز کاهوس یکون کرد یاد	چنان که کوی از ابر زکوه	کنون آدمش دمان
دخت بر و مندر شد بند	کراید ز کردن بر و بر کرد	شود بر یک بر و دخت	سرش سوی سستی گشت
چو ازین یک سبده بچوش	بشاخ و آیین در حای	براد و سبهار دکی	ساری بکره از روشن
اگر شاخ بر خیزد	تو بشاخ نازی میاز	بهر چو غر زنده	کذا اشک را بر و بر
کرا بگفته نام و فر	تو بیکه نه خوش خوش	کرا بگفته نام و فر	سز که چنان چند از روزگار
چنین است رسم ای کن	سرش هیچ پیدا نمی	چو رسم بریاد و اردکی	بناید که ماند بدغم
چو که در گشت کاه	براد و جهان بند	ز کوه کون بکشد	چنان سر بر شش
مان خفت و دوق حاک	سمان تاج زین کوه	سمان تاج زین کوه	بگوشی و نمار استی گنده
چنان یک که دگشت	می خور در روزی	بگوشی و نمار استی گنده	بگوشی و نمار استی گنده
ابا یلوانان ایران	می ران ز دشت	چو آتش کوی	چو آتش کوی
بیاد که خواهر بر	یکی خوشتر از	اگر در خرم بند	کشم بر تاخت
برفت از بر و دپ	خامان پیاد	بگوشی و نمار استی گنده	بگوشی و نمار استی گنده
بهر مود پیش او	بر رود سازش	بهر چو بایست	بهر چو بایست
که مانندان شهر	همیشه بر و دپ	که در بوستان	که در بوستان
مواند سگوار	نیکم دمس	نواز دمس	نواز دمس
همیشه نیاید از جت	مسال بر جای	کلا بکشت کوی	کلا بکشت کوی
دی بهمن آرد و دوزخ	همیشه از لای	مسال خدای	مسال خدای
سرمه شور آراست	ز دپا و دنا	بمان بکشد	بمان بکشد
چو کاه و شمشیر	بکن زان	اگر کاه	اگر کاه
چنین گشت با سر ازان	که مادل	فرز دیم	فرز دیم
من ازیم	فرز دیم	فرز دیم	فرز دیم
چون کوشش	ازین گشت	همه ز دگشت	همه ز دگشت

آدم شاه کوه

سکون کردید به تر نشینان	بخشای تخی جانشین	بمان که از حد این روزه	ترا پروا ندهد پرده
نشاید بدین کارا معنی	که آسایش آردی کردنی	برست را به بیان بخت کن	سرا ز کاره اندیش پرده
همان تن که حشیش نشان تو	که گوید از آن رسد و نشاند	اگر جنگ دریا کنی خوش	ز آه از توله ناموش
بناید که از رنگ و بوی سپید	بجان از تو بایند هر چه	همان کردنش با نذر	همه مهر بکش بگردگان
بینی را بخشیم بر کمر	در از دست من چون شوم غایب	از آن دشتی بدو گفت	و چنانچه است بر دروغ و آب
یکی دیر یازد آنکه گاه	و دیگر که بلا شمشیر	بر از دیو و شیرست بر تیرک	بجای بدو شست از خیرک
تو که ماه بکزن شگفتی کن	که یار تو باشد همان آفرین	که بر بست هم گذرد	یکی خوشش از دریا برد
شب تیرا تبارک است از کج	نیایش کن پیش یزدان	مگر با زینم سه دیال تو	بود بازه و نیک کوبان تو
و که شمشیر تو نیز داشت	نماست یزدان که باشد	تو اندکی این سخن باز داشت	بجا جو که آید بایده
خوایم ای که آید کسی	خواند اگر چند با شمی	کسی که جبار نام	بگوید بر من نباشد
چنین گفت رستم نوح	که من ستم دارم بزم	ولیکن و زخ حیدر	بزرگان شین نماند
همان ازین خوشش بود	نیاید کسی ز دروغنا	کون من که سبزه و رنگه	خوایم چرا از او درنگه
تن و جان فدای سبک	همه و تن جادوان	سر آنکه که ز نایب	بیارم ستم در
نه از رنگ نام و بوی سپید	نه اولاد عدلی بسی	نام جهان آفرین	که رسد از نایب
مکرت از رنگی است چو شمشیر	کنده کردن دشت	سرو پای اولاد از	چرخ برده یک یک
بوشید به برادر	رو خواهد بسیار	جو پیل بر خشت از	چرخ خشت بر جان
یاد بر از آب و آید	همی زار بکریست	بدر و در و نشت	که است شمشیر
زمانه بدینان نمی گذرد	میشود و نامی شمر	همان روز بدو تواند شد	بران نه زوسی آباد
برون رفت آن ملوان			
دو دوزخ پیکر و زکشت	بشیر و دارد و بد	بدینسان پی خشت بر	تا چند روز از این
نخ چون خورشید است	یکی دشت پیش آتش پر	یکی خشت آینه	نخ خشت بایک
کنده پی خشت سوار	بنده ام در از دوزخ	کنده کی پی خشت	بجای در آرد
ز چکان تیر آتش بر	بر و خا و دینم فراوان	بران آتش تیر	از آن پس بی
خوایم بدین دخت	همین و یک پی	کلام از سب	چرا پیکر
یکی سینان با که خواجه	همین با جای	دران سینان	کرلی نایب

یکی با کد شانه	متر اول و حیات	متر اول و حیات	یکی با کد شانه
بر او کی پلین خشت دید	یا یکی با آفتاب دید	یا یکی با آفتاب دید	بر او کی پلین خشت دید
چو دشت رخشان باد	چو شمع شمع آرزو	چو شمع شمع آرزو	چو دشت رخشان باد
همی ز دشت بخت تاب	دوی را بدان که چار	دوی را بدان که چار	همی ز دشت بخت تاب
چنین گفت با خشت	که گفت که با شمع	که گفت که با شمع	چنین گفت با خشت
چو که شیدی باز	کنده کی نی و کر	کنده کی نی و کر	چو که شیدی باز
چو خشتید ز	همین ز خواجه	همین ز خواجه	چو خشتید ز
یکی را پیش آتش	متر اول و حیات	متر اول و حیات	یکی را پیش آتش
تن آساید زبان	ز کرمی از شمشیر	ز کرمی از شمشیر	تن آساید زبان
همی بست بر جاست	سوی آسمان کرد	سوی آسمان کرد	همی بست بر جاست
که آید و نماند	بدان کسی آید	بدان کسی آید	که آید و نماند
سم ایرانی از خجالی	کشایدن از کمان	کشایدن از کمان	سم ایرانی از خجالی
تا پلور شش	شده از شمشیر	شده از شمشیر	تا پلور شش
حاکم که شمشیر	به پودش من	به پودش من	حاکم که شمشیر
همان که شمشیر	فرا از آتش	فرا از آتش	همان که شمشیر
برو بر یکی	که میشد از آتش	که میشد از آتش	برو بر یکی
برین شمشیر	همان دوش	همان دوش	برین شمشیر
که رسد از آتش	به چرخ در آتش	به چرخ در آتش	که رسد از آتش
یکای دشت	باید از تیر	باید از تیر	یکای دشت
که زده شد از تیر	در نه پرا	در نه پرا	که زده شد از تیر
شود پاره پاره	ز دشت	ز دشت	شود پاره پاره
تقریب شش	بماند خورشید	بماند خورشید	تقریب شش
چو که کور	چو که از آتش	چو که از آتش	چو که کور
بر دخت از آن	چو که از آتش	چو که از آتش	بر دخت از آن
همین خشت	که با کس	که با کس	همین خشت

بخت و بر آید و کشت و لب
ز دشت اندر آمد کی اند
بدانجا که بدش آید
پراغشته شد تا که آید
نه آن نیز که بیاید
تسبیح و نوازش
ابا خوش بر خیزد و بیاید
سایه رستم تنگ و خوش
دان مهران حسن پند
کر این را سازد و خوش
بسم و خدایا آید
چرا که کجاست خوش آید
چرا که رستم و شایه
چرا که رستم و شایه
بدان یک است و آید
بدان آید و کشت و لب
چنین گفت و خیزد
نیاز بر سر پرده
چنین و آید و کشت
بر آید و کشت و لب
باید کشت و لب
بر دست و انداخت
چو رستم بدان آید
نیایشان و کشت و لب
بخت و بر آید و کشت

مترسیم و کشتن مترسها

مگر دی ز پیش برود و در	باید جابجای راخته
که یار و بدای یک آید	نیاست که کسبانی کند
ز بخت بد اندیش را آید	سوی خوش حشده بنا
سر بر خیزد و بر بکارت	بگردید بایان همه بکند
بدان که خفته بدار کرد	و گریه و خنده و آید
همی که خاک می کرد خوش	و گریه و خنده و آید
که تا رکی از لب خوش	سرم را می زاری و آید
هر که را بر شمشیر	و یار و شوم سوی باز کرد
ز بر بیان است و خوش	خیزد باز از دای خوش
نیاست و رفتن بر بلون	دشمنان شکنج و آید
چو باد دمان می رستم	خوشید و جوشید و آید
بر آید و کشت و لب	چنان که در خوش جان آید
بکشت و لب از بیان	بغیر برسان آید
کزین سخن می گفتی بام	باید که بام بدست من
که از بخت کس نیاید	صد اندر صد آید
زمانه نه پند ز من خوش	بدان آید و کشت و لب
ز دستان سام و آید	بختی که آید و کشت
نیاید و کشت و لب	بدان آید و کشت و لب
بخت از دایه آید	بدان آید و کشت و لب
و خوش چون آید	خوش شد و آید و کشت
بدان و آید و کشت	که گویا آن هم آید
روان چون از آید	تسبیح و نوازش
چنانچه از آید	بخت و بر آید و کشت

حان و جوان خوش نام
مگر و کشتی نیاید
بر او کی می آید
ز پلان و پلان و آید
روان خوش شد و آید
شد آن اثر دای خوش
ز تا رکی آن آید
بر آید و کشت و لب
به پداری من رفت
کشم زمین و آید
همی آید و کشت و لب
کشت از رستم آید
دشمنان شکنج و آید
زین کرد و کشت و لب
روایت بر آید
بلند آید و کشت و لب
که زانده و آید
چرخش و آید
که انسان آید
در خیره شد و آید
یکی جز خوش و آید
شکستی می آید
می می آید
تو داد و آید

کرد من به هم و آید
چرا که از دین کشت و لب
بهرت بدین بر آید
درخت و کینه و آید
همی بر بیان و آید
خود را و آید
ایامی که آید
که آید و کشت و لب
همچو یک و آید
همچو یک و آید
باید و آید
خداست و آید
چو آید و آید
بکشت و لب
بهر سبب و آید
میانش و آید
و آید و آید
همه جا و آید
برون و آید
بکشت و لب
چو در بزم و آید
چو از خواب و آید
زلف را و آید
بکشت و لب
بشد و آید

بیایان بآید و آید	یاد و بر خوش و آید
بدانیش و آید	نشت از دین و آید
چو چشم نذر و آید	خود آید و آید
نشت از دین و آید	نشت از دین و آید
نقش را و آید	نقش را و آید
همه جای و آید	همه جای و آید
ی و جام و آید	ی و جام و آید
بکشت و لب و آید	بکشت و لب و آید
چو رستم آید و آید	چو رستم آید و آید
یکی طاس و آید	یکی طاس و آید
روانش و آید	روانش و آید
پیدا و آید	پیدا و آید
یکی کندی و آید	یکی کندی و آید
و آید و آید	و آید و آید
چنانی و آید	چنانی و آید

مترسیم و مناظر مترسها

خواب و آید	بکشت و لب و آید
کشته و آید	کشته و آید
بود و آید	بود و آید
بخت و آید	بخت و آید
خز و آید	خز و آید
بر آید و آید	بر آید و آید
بکشت و لب و آید	بکشت و لب و آید

چو چشم آورد و آید
سمان نذر و آید
چو رستم و آید
یکی جام و آید
بهرم و آید
یکی جام و آید
بزد و آید
بیایان و آید
کشت و لب و آید
مان و آید
بهر سبب و آید
زین و آید
زبان و آید
چرا و آید
بر آید و آید
نه از و آید
همه و آید
نیایشان و آید
خوی و آید
یکی و آید
یکی و آید
بر آید و آید
یکی و آید
یکی و آید
بکشت و لب و آید

<p> بخت شربت را ز ناز بذیرد نشان در سبزه گران چنین گشت کار از زانوئی بنا برودند دل بر زنجیری نشد شمع فروغ را درونی مسلک نامهربان شمع در بر دل گشت بنیان شمع فی شمع از رنگ دیو سپید </p>	<p> سما بجا دیم آن کنگه آور دیم آن دیش آن مازان جد اگر داید ز دیوانی تخمنا رفت آن بر آردوی اینکه برورنگ ندی ز یاد نی و شکست بر روی شب آید بود کار با تو گر شد گشت و زادی چه </p>	<p> دشمنه گز ز کار کشید ز شک یک یک نه ز کار کشید مهر راه و رسم یک آور یک گشت یک گشت جبار کشید بهر دنده مادر از دشت چو گشت ز بستم و هار ز رسم خواهم جهان بهر چو آن نامه رشت که کشید </p>	<p> دست او با سپهر آید زار از میان سز خوارت کاید هر مو خندان یک آور پای داسگو نابا بر دشت ز کار من بر سپهر و زار بهان خون شمع شمع در بخود شد نشان زار دو دید و فون در دشت </p>
--	---	--	---

باسمخ نامه کاوس از پشاه ماوندران

مرا با که زان تو بر ترست	نم از دم نزارم با تو کی شکست	هر جا که در کجاست بمنذر وی	خاندان سکه در کجاست نه وی
بیارم کی شکرت شیرینش	بر دارم شمار از زلفش	زین حد کجاست نه رو و لب	که با خود بدانت کی است
از ایران زارم کی به خاک	بندی ندانم باز به خاک	جوشینا فزاید و زار وی	بند است و نه بن
جوشند تا با من نه است	روانایم به درین شایسته	بیامه گفت بدید و شنید	عهد برادر زانما زاریم
بنشین گفت نور سعاد بر	نه زان طبعش بدین طریقه	ز کفایت من سره عجب نه	جوان من شمس مرغه چرخ
چنین گفت کاه من ملین	ازین شک کدازد من غن	مرا بر و باید سوی و بیم	که من بر کسم حق عین زین
بک نامه ما به جو برده تن	بیامی بگرد از غمده منع	شوم چون هست دای زنجیر	بگفت رخون بدر زارم بران

[illegible]

بخندید از آن رستم پلتن
 بشد زور از آن دوزم سزنا
 بسان تلک زبان به خبی
 بزیره شدن ز خویش خود
 جنان کن که کرد ز خویش پرور
 به سید رسیدنی چون ملک
 نه جمیده اندیشه دور شب
 که اندر زیست و خفا
 تراستی بنده آید به کف
 بخیرم برشت ز زدن
 متن پیامدم غور زان
 سخن را نه از رخ و روز از
 چنین و این چه که من نمیزد
 بدو و بسین و روزگار

کوه خیزه زو چشم آن بخت
 بالان بلند آما بیای
 کمری بحر زرم اج آر زوی
 بر دیش رجح کنان نشاند
 رشم اندازد بر خ آبکم
 دژم روی آنکه بدو ادجک
 بروی ز خویشید دستور داشت
 یی بوست حق فزود خه
 فراخی مکن بهان خویش تنگ
 بخشیم بر کمر و مهران
 بر شاه برسان بل زبان
 که چون اندی ز شب و روز
 در کمری را خود زور خورم
 پیام جهانوی خود که در

بر دوش رکاز دست و زور
 که ما زدن زو پر زور
 گفت بخود دید از کمران
 سزما بدیدار کن خود
 پیش جباخی مدد لیر
 شازد در مجلس کور این
 خرو رفت ناخجور بر خشت
 که بر خوشتن در توانست
 اگر دام کرده از ساقست
 به آید که جا ز راه کینم
 ز کاه و بر سید از کمر
 که داری پرویا زوی بلوی
 که و سلولست کرد و سوار
 سر کشان در کنار آورد

بران خنده اندر مندر جنگ
 سواری که ناس کاهود
 یکی شد بر شاه مازن
 بروفت مش ز دست دشت
 سیاه کلامه چون بر دیش
 میفرودت سرفراز پیل
 میفرودت کلامه بخت
 میاورد و بمو با شاکست
 نر با چنین سلول تانست
 چنین رخ و سواران کینم
 آنکه کرد و بش از خود خوشت
 و زان سحر بدکت رستم
 یکی او بود من نیامه جا
 بخت از ششیر مار آورد

باغهای شامازندان کاوس در دست

<p> بر او شک این ازین نگاه کزین دوزخواری آید بروی تو پیدا نمی ترستی زبای سر آید تیر تیر ز کشت کوی سرش تیر تر شد بآرزوی که شک بدش زد کلاه و کمر همه تیر دید احوال و دوا همه کرد بر سر این طبع بخان و کند خوارند جزیران </p>	<p> ستم شاه زندان با سپاه بر اندیش خفت ز کاین بجوی اگر با بس من چنین زبای جوش روی شک آرام بروی ینا حدش نخر گفت روی چو رفت زو جا مدد هم وز بیامد هم از بر کوی زه زندان بر جدید و شنید ایران و کرد آن چنین </p>	<p> رجا و جنگ نیران توکی زاری میان سوار و کشتی و گرنه هر گز زان نشان نمی روزه که بر بختن کس ز کلاه و سبده در موی بیامد روی که رستم سوار بنیر و سوزن و در و رن دل ز کینه دادش بر از خون دیری و جنگ ایام سچ </p>	<p> بپوش که سار و رین نوی هر چه دوزخ من خویش سوی شهر یاران کون جنان تو فتاده بکات در میان ناله کردستم بر روشن روی یکی خلق شمشیر سو بروی آمد زنده یا زندان جو مدینه دیکه شاه دهن وزان من و آن گفت ندید شمع </p>
--	---	--	--

شکر بستن شاه مادران

سهای که خوشید شد نابدید
میر اندک را ز انسان دینا
از مودت باستم ز ال زور
و خود و با لشکر آرد استند
سوی نیمه جوس خوربان
سبدار کاه س در قلبگاه
کی نامدار یازمان زندان
بر بستوری شاه جوینده بود
می جویش اندر تنش برود
می گوشت با بن به جوید بزد
از ایرات نشد مشاکس

نبرد پیر با جویا و کشته شدن جویا

یکی بر کمر پید رستم خان
 چنین گفت که در سنگی است
 بآورد که رفت چون پارس
 و بجو با چنین گفت که ای پارس
 بگره بر تر گشته باده جو
 که اکنون بر دیگر است
 بفرید و زبانی پر خورشید
 بر دینیزه بر بندد و زده
 پنداخته با بر سر یکی
 که سر بر ازید و جنب و بر
 جو برق دوشسته زنده و منع

شده چادوان در زم را که در ساز
به راه سوی بان شد
ز بس نوازهای پلاس سوده
که شست اندر هن برست
بگنج و بگنج و آزادگان
شدند بدشت نازین
شده که آسن سیمه گیره
که در بخت مرکز غیری شکن
که از نوا که گویند بود
به پیش صف شاه کا در نقت
توفید از آوا از او که وشت
خودشان برب بر او رفت

بنهر سیم با جواب
 بهر رودی که کوس و سب
 نسویش این دیو بهس ز کار
 بچنگ اندرون تیره ستر
 ز بانگش هر زیادت
 نه سخام آورد و داشت
 ز جواب از خنجر هر درد
 خردنی جویش ز میان پر
 سنان بر کند او را که
 جو بر باب زن مرغ پرست
 یکسباه از کران کران
 بهو افکنون شد ز آن کوس

خورشید نه از دزدان است باز
 سر زده از شکر پر کشید
 نه با خون حید و نه صحرانگه
 جوئی بی آمد بیست
 بچوس و بوزر کوشا و کفا
 بر پرده شمشیر باران
 جو کو در و کشتاو بر پیله
 آتش شهابه اندرون ملق
 که بویا بدشت نام و حوینه
 پیستور و شاه چو بارق
 بیامد با بر بنان برنگد
 میشت دران میان او
 بایر میان گفتی در شام
 همگین دیر و دستان چو کشت
 خداوند باج دیر شاه
 که دست و پا شد را شکر یار
 بر کنش رخسار و زبانی
 خانه را به پیکر و رخسار کرد
 خون رتو بر جای نشاند
 بود گفت چو بیا که ایمن شو
 و جو آواز چو بیا برستم رسید
 بر شتاب از آه جو کرد
 زلفش جدا کرد و بکشدش
 بکشند گردان ما ز دزدان
 بر زده و بجهت و حوس

سوخت رخ سیاه و بخش
 می تیر بارید همچون تگرگ
 چشم سبزه رک و دشت ده
 وزان سالیله بر خاک روی
 مراده و مغروری افزای
 خوشش آمد و ناله گرفته ای
 جو کو در زبانش شاوران
 کر زه پادشاهان کر ز
 جو خا و برزین و فایا کیو
 جو کو در زبانش شاوران
 رسیخته تا تیره دشت افرا
 ز مردم بجز جایی بر توده بود
 از آنسو که بدست از زمین
 خدو شیر بدن برده بخون
 اما بخون کرد از جفا ناریا
 از آواز آن کر ز با کشت
 بگذرد دشت خامه و بس
 زبان مسخنت کی نزاره
 شد ز فایای جنت کی نزاره
 رسیده اندر آن که دست ده
 اجین کت رستم کی نزاره
 رخسار دهر بد و فایا
 برین کوه خا را یکی که گشت
 زنده است از جای سنگ کر ۹
 برین کوه خا را یکی که گشت

پس تیره آلوده کوه درفش
 چون برک خزان باد از پیر برک
 به سر گرفت آن کیانیکاه
 چسبست گامی او در آکوی
 بن کارکن تخت شامش
 بچینه پل شکر زما

برفتند با مادران یو
میلهج سبب بود و سبب
می خزان می اندر آمد جواب
کیان می خزان آمد بود
شد پلنگ بسپاه کران
بروی اندر آمده یکبار روی
شان از نیزه پادشاه

شهرستان شاه مازندران و
جاری و بی که در شاه مازندران

سوی شاه مازندران برادر
زایران خاره برادر
اباوس پسر دوشل پسر
بود در فرزند پدخت
زدم برگرید کبیر شهنشاه
ربنک و زردی بی اندیش
بیان افروغ شاه مازندران
برادر او مازندران شکفت

ریس نیزه و خنجر اکون
 بروی اندر آورده بودند
 می بود که میان و نالان
 نوی آفریننده زاد و بار
 یابد بر نامور شکست
 زبشت سباه اندر و درگاه
 جور نام اگر کن و بجای
 درفش برافراخته ست
 زین را خون دیر داشت
 سدی که چون رکب پیوست
 می کرد بار یکین پیچ
 خوارانم در پرده آینه
 پیشتر درین کمان
 قمار آید باو و لیر خند
 سوخت ز آواز ویر خند
 نه باد و جوان نه بایش
 همه شسته یزد بر جندیل
 ز کبر اندر آمد به سوزنی
 نشان در نیزه مدد
 هر دوست که یدر جانند
 از درواخت نهان
 روان آید از کوه زین
 بر خنده و سنگ آینه خند
 در آن ز مودت و ششند
 خروشان است او کرده

ایر که کار آفرین خوانند
 به وقت آریه و اندیشه
 جویشید ساد را زین
 از من آمد از که جو یکبار
 تن گرفت آنوقت اوی
 در پیش که کرد کا و شاه
 بر زخم فرو و تاق نیز
 بشکد کش کس ز دست
 تا اندر جای چون گو بگو
 بخت و تیر که شان سر
 از آن سس پدید جای ناز
 بشتم اینها کرد باز
 همه فرو و زنی از زنیست
 سیم نغمه چون کار داشت
 تنم جنس کشت با مشو یار
 بعد از ندان دارد اکنون
 اکنون غمت شاه پای بخت
 جویشید کنایه و زور
 بهر آنکه تاج شایه
 برادری با خورشید جوش
 به شجره ابران پارس
 همان رسب نوشت از نو
 از هر دو روز دلم از نو
 سرش و آن زودت آید
 سزاوار او شکسته یار زمین

بروز دگر برافشاند
بگردی ازین تن بسجای

پیش از این در شاه برد
اگر نه بولا و مرغ و تیر

کشته شدن شاه مارنداران در دست

سوی شاه می دیند و در پناه
خویش فراوانست و نگار
بیکه تنش را کند و بر بزر
برخیزد تا خواسته مرچوبه
برفتند شکر همه هم کرده
و دیوان برداخت آن قوم
می گفت باد او را و با که از
بخشود بر سر که بودش نیاز
از آخر تویی همه بودند
ن و جام با قوت و پیامت
که هر کوه مردم آید بکار

چنین گفت آدم خلقت کرده
 از این برجنمای کن یا درگاه
 جوخته شد آن شاه پادشاه
 ز کج و زبخت و ز تاج که
 ز دیوانه را نفسش بد باس
 سر او را بر کس خشنید مخ
 در سقفه بر پیش زردان کانه
 می گفت کای داد و داران
 سر کشت ازین که نه گفتند
 پستند با جامی بر لب
 را این منزه از اولاد و

دایم ستم به کشامی هازندان را با و کاد

بمهند و مهرن بر و بر دست
به سید خلعت پازید دست
به سید سوس شاه نهاد روی

کاملا زنده و ان ممترا از ان خواهند
تو که در دشت ایران سید

از ایران برآمد میانه نو
بر جوان دینار دادند
چنان نامور بارگاه آمد
یکی خلعت آراست با آفرین

هو بخت نبست پروش
رامد خوش از در پلتن
تتمن یاید سیر بر گاه
یکی تخت پروزه شمار

[illegible]

یکی دست زار پست ساشی
 جدا از سبائین زیر ستام
 به اندام دیده دیار بست
 خسته کان نامه بر حیر
 خان کز سجد کا، شاه
 وزان سر بر آفرین آستان
 روز بر درستم سوسپخت
 بستن آبن و پاک روی
 بزود کردن غم شیشه
 تو فکرت زده و از انج
 . مانند یک به بین دنگت
 همان چو مستی شد ترسته
 شنیدی هر زده مازند
 وزان من چنین کرده دوسری
 زکران مشه قیاب زره
 چنینم که از ان بر پشته
 مواکفی ایینه چون پیشک
 زکر و سبب شده خوانا پرید
 جو کو از کیتی بران که زده
 بر رخت بدید علی سباه
 شیراز و آن که بر آفر
 که شاه رجا بر بندید
 بخشود و من خواستن
 جو آتش رنجه مکن که
 چو فرمان کز بند دست

ابا یاره و طوق و با فرسی
صد استرسیه نوی دزین حکام
ز رنگ و زبون و زیگ که خن
ز شک و ز غنر زعد و عیسر
بنا شد برن فت س بسجدا
سک کی تو پیست دگر مودما
بج که ز کرد و بر کرد خست
بپوش آد آن ناله کرده نامی
نیامدی بزل از ترک یاده
ز بد بسته شد فت امر معنی
کریکا و مرش با آن زده گرفت

کدین کا واسطہ اور ملک را

که در بادشاهی همنده بجای
 بنوعی بخی کسی را بزه
 و عاقبت با تفت و آفت شدند
 خود را که اسبان پرانند
 اس از خاک و ت غبارند
 نمود که از از زمین برشید
 و مان ز بس و دیمت شاه
 جو برشته دیدند کار بزد
 سان باج اگر دن کنند
 یکی راه و آیین نو ساخت
 سکی کوه قاف آید با خبر
 بی آزر گشته شاه و سپاه

صد و نهم و بیست و یکم
 همه بارشان و بیست و خنوی
 زیبا قوت جانی پراز شکی
 بهر دوش بسا مار حق فرو
 چنانا سر رستم زال
 دل تاجداران تو نرم باد
 خزوشی تیره بر دوزخه
 بشد رستم زال بنیشت شاه
 زین بود بر سره و آب نم
 کبکی چرخه که کاوش شاه
 و باک باهیه و باشت

از ایران شده تا به تاج مین
بذرفت بر متری بازیما
شبی بر برستان پاداشت
سهای پادشاه بر بروم
بزم اندر آمد بفرخ
بزداسب و باناه ارده
تو گفتی ز بر بر ساری خانه
همه سپید و سرش آمدند
جان درم زرو کوه دیم
مانگاه آواز سحر نوازی
بذیره شدند شهمه تان
سهر را سوی ایستان کشید

صدانگشکوایان زباف
داروی وحشی و از بملوی
زیروزه و کبرکی پرکار
پنوی تکه شور و خور
خداوند شمشیر و کوبان
روانست پر از شرم و آزار
ز شادی بکمر کسب اندام
جهان کرد و گشتن آید و ران
جهان گشته برسان نام
زمازندان ستان کاج
کشیدند صف بر در شهر یار

کدو کرد از اناس بکشد
 بندک و راجع با شتر
 زمانه دگر که ترشد بک
 که برخواست از شب بک
 برانسان که بر خیزد از آب صبح
 ابا جوشن چو شنگ
 بگرد اندون پنهان
 جگر خسته و پر گناه
 سبای ز کج و بر پشته
 بر آمد همان نادان
 سیر بر نماند باج گران
 بهمانی پور دستا

بهد شاه یکماهه درین روز
 کس از آزمایش یا چاره
 کی با عمر دبا کج نام
 چرا آمد بشاه جهان آس
 بزد کوس بر داشت اینم
 به سپهر مانده شند نام
 دل از ان بکشتی و زور و سیاه
 میر اندام در میان شهر
 به پیش از درون شهر با مادر
 هم آید از گشتند با یکدیگر
 سبای که دریا و مادر که
 بخت از سبکهای آب
 جو کاه می شکر بیک کشید
 ز بس خود زین و ز این
 ز سحر است چون سحر
 زبانه تیره و به برستان
 نوکتی می کنند آس
 وز اسنو که گوید در کوشه
 جوهر که درین نماند
 نوکتی سوار ابرار می
 سبک خندان سبک ابرار
 غنیمت و زلفه و زلفه
 به جهان او شاه مادر
 زبانه سبک زلفه
 سبک خندان سبک خندان

آسی روی خوش که باز
ز لب آیدش چون شود باز
در فشی را داشت از دست او

نهنگان و پیر

جوشید شیر ما در نیام
بر آشت و بر آب گشتی بنا
ز کتی بدان گونه جوید که
بر کسوری در سپاه کرا
بهره راسوی بر آید که
شد از هم بسیار بیار
مان در هوا بران سما
کس از جهان گوه و صحرانیم
کردن بر او درخشان تیر
درین سبزه چون نو
نوعی زیر شست لشکرش
در آسمان بر زمین رزند
چو که دوید و شرف و ناز
خوش آمد و جا که بکتر
بسک اندرون لاکه کار
نه بر داشت خندش می

نهنگان و پیر

نست و زردیک هاست
برین گفت با سخاقت

برین بر نیا بدی روزگار
جوشد که گشتی بر آن رستی
ز کار و بس کی روی بر کار
شستند

شاه هاما واران

ز روی سب را جامه کشید
مانا که فرسند بود
بست جوش مهر بر برت
بهر شد دشت که کاوش
یکی گشت جذباتیل رخ
بند شیر درنده راجا گاه
همی راه جستند و کی بود راه
جهان کنی از اوج و از زو
تو کنی زین گشت روز دران
بدرید که از دم کاوش
بر آمد ز ایران غوبوق
چند کاوش در قلعه
کند و بر یاکسان عیان
جهان به کار یک شد چشم
ز چشم سان آتش آیدون
خستین سبده را هاما واران

هاما واران کاوش

جوانان او شد را بخت
که یکم در نیا بدی

۱۱۸۹

که بر گوشه دیکت است رخسار
 بدید آمد از تازان کاستی
 که کتری خوار بکذاشتند
 که اینا ز داورش شنیدی
 پشت رو نشاند و یکی فروز
 بر اسنوجی دشمن آمد بدید
 اگر راه را با می کردی شمار
 بر میان بر اسنوجی
 بر آمد ز دریای چمن سپید
 بر سرستان بر شانه خن
 نه پیل ثریان یافت بدست
 دو دو دم دایم جان میانه
 ستاره ز نوک سنان رو
 می بارد از رخ مندی روان
 زین آه از سر اسبان خم
 بر وفات بجام و کرکین سر
 بسا اندر آید پیش سپاه
 بنهر آب دادند نوک سنان
 بهارید ششرف بر لاجورد
 زین شد بگردا در دریا خن
 پلنگه عیش و کر ز کران
 بدانت کان روز و روزگار
 بسیار بدید باج و سوار
 پیش بروم او منبر
 بر زنده تاج بسید

و در آن سال بجا و س که بکشت
 به باطنه بکیس و است
 شاید که باشد جادو جنت شاد
 کزین کرد شاه اویسان کرد
 به وقت که دوس رخ باز کن
 به خیم بهاسون ز کردون بر
 به اکمن که در سایه من پناه
 بس پرده تو کی در خست
 کرد و اویان جو پرست
 زبان کرد کویا دول کرد کم
 جو شینه از دشت با مار
 داد جهان این کما خست
 سان به کین در بار در چشم
 می خواب ازین کرد و خست
 من رن سبب من نماند می
 غنی شد سودا به پس خاند
 فرستاد و هر جا که آید است
 جلویی تو اکنون بجای خست
 کسی که بود چشمه یار جهان
 بدانت ما را تا در ن
 کرد در بس پرده خست بود
 نوشته عهد و این رخ سبب
 زار است و شسته هزار
 ز سوخ فروشته و پاجیل
 یکی سدا آهسته خون شست

کراهه خرمی آورد اندر گفت
 ز بائش جو خج بائش بوند
 جم سیکو بود با بخت ماه
 یکی کرد پدار ائش برده
 بیارای فرشتش شیرین سخن
 درخنده چون رفتند خست
 نیاید از و کم شود بایجا
 شیدم گشت او خیرت
 جن آن که خورشید داد
 بیاراست لب ایگفتار نام
 دلش گشت پرده و سرسند کرد
 که از جان شیرین کافرت
 بخوایم بر لب بشویم
 باین سبکیزد اینم
 کز شریکستان مدعی
 یکی سبکستان نمنا براند
 یکی نام یاد است نام بدست
 بدین کار با یکی ای توخت
 بروم خواهی از این
 که سودا بر این نیاید کرد
 اگر تاج دارست بد اختر بود
 بدستان که بود از زمان این
 ز دپاد دینار کرد دینار
 سپاهستانه رده میل

کوه از نو بیاکش ز پناست
 بشی است آری پناست
 بچند کاهوس راول زجا
 کرافایه باسنگ کوزکر
 بکوش که بوندن درشت
 جو خورشیدش زلق نیست
 کنون تو پوند جرم می
 که بکینه درت بیا پنا
 بشد مرد و نای چهر زبان
 ز کاهوس او دش درویدم
 می گفت بر چند کوا دست
 فرستاده اگر کم مردوار
 چنین گفت بدیشتر محنت
 مرا بست گری باز خواسته
 سپارم و راه چه باید بدی
 بدو گفت کای من سر فراز
 می خواهد از من گری کام
 بدو گفت سودای که چادیت
 هر چون با او جرایم
 ای داستان برزد آن شکر
 فرستاده شاه پیش انا
 بگفته سالار کاهوار
 بیا در پس خسته دل
 بخاری باه نو آریسته

نه سگ سید بر شش انبساط
 جو خورشید تابان خرم بهار
 چمن ادب باغ گرانست
 بزم و تماشا به باوران
 بچیند کار آرد و مهمل
 زمین را تخت طاعت
 رخ اشق را بسویم می
 بستود بهر شعله این
 بزم دیک را را باوران
 وزان سگفت با بهوش نام
 جهاندار و فیروزه فرمان
 ندادم بدو بایه کادوار
 که سرقت این آرد و زین
 بفرزند خودم دل آرد
 تا بمسرا از رای فرمان
 که است از می بیند نیاز
 بهر دل خواست آید نام
 از به بستر او ز غم آید
 کسی نشودشان دمانی
 ز کار خود و کوشش زار
 از ان نام اراش برشت
 می ساخت آن که به ایران
 پیوسته سر صد مار چل
 بسشت پیش آوردن خسته
 کو خنجر روی و اناکشت

سر زلف ابرو بیا به بیا
 چند شاه هما در میان
 سبب نامم آمد کعبه
 او چه آن شد زنده بر سبب
 و چنین گفت حکم تنم
 جو دهنده که در میان
 بر آفتاب دار ماه و نام
 بدان تا ز دستم اندر زبان
 گزین بادشاهی برین دور
 بگریه دران شاه برسد
 خواند بزدید میان
 احمد دل پادشاهم بر خفا
 بنیاد زین میوه بر
 چنین و او باغ که شدش
 و دیگر که از نده پیوست
 و زیسان می زده اندر جان
 بر آفتاب درش پیونده
 جلب کرد و زیسان و سایر
 که در آن ترشید و نشان
 و کرد و زشت پیوستند
 و گویی همان به بر زمین
 را و از گران توانستند
 می بر یکدخت اندر هوا
 این گفت به که ز فر
 اگر چه فرزند و صاحب

<p>بسیار در میان ما و دران سبک کهنه با یک ایست</p>	<p>بروز در میان ما و دران با و در که بر و در کنی منم بخند از رون زخم کو با و دست و دانه به و دران به و در بر و با و دران یک به و در از و دران</p>
<p>بسیار در میان ما و دران سبک کهنه با یک ایست</p>	<p>بروز در میان ما و دران با و در که بر و در کنی منم بخند از رون زخم کو با و دست و دانه به و دران به و در بر و با و دران یک به و در از و دران</p>

رسیدند نزدیک ۶۰۰ و ۷۰۰
 که رستم نهادست بر خورشید
 بند روزگار منون در شک
 جنگ اندرون نامور خسته
 بر آورد خورشید را و در جنگ
 ز رستم بر کند شد بخن
 سخن سخنوار و انداد و استاد
 نوشیدند و دل آید
 در رستم تنم جنگ اندک
 و از دست بر روی
 که رستم بدین دانه شکر شد
 نه پیشتاب سوزان زب
 که هر یک برین شکر
 که با دست فرستاد با جود
 یارای کوشش نوکشان
 بسجید و زی چندین و در
 بدان تهمان رستم کی بر
 دلاوری کرد و رجا در گشته
 صفی بر کشید زیدین
 کی شکر ساخته و دریل
 بکرد غارون سرخ از زرد
 قلاب دلاور شکستند بر
 سپاه و پیشه سگوز به
 دوید و نهاد و نوکشان
 نوکشان تو باریس و سب

ز خون شست خن که زان دست	ز خون کو پیش رستم	بریده زمر سوخته ز کردار
خنش در آن خشن از کرد	از خون فرود به پریش کرد	همی تاخت آب زین شاه کرد
بیا نش حد در به کرد	تا وقتی خم اندر ساش مندا	نه بر برستان حد کردار
ز کشته زین گشت با کوه دست		
ز خون خا ز ترشت با کوه		
سازد و کینه آتین و کفر	برستند و خشت زیر کمر	زین بر نهادند و کمر است
جواند ز کمر کرد کس	سنان کوه کوه ز کمر کرد	فرستاد در شاه را آرد
سلاح کس شکر سنج پیش	سازد و کس رواج کوه	بهمه جوان خواسته شد
یار است که هر شید	بدیای روی کی مدد ز	زیاقوت تاج و زمره کوه
کی است سو ز زیر اند	کلی ز زرد زرد برش	که جوب کاش از خود تر
بود این گشت کا نشین	نمان شود زور شید و کرد	بشکر که آورد دگر ز شکر
همایش فرو شد رسید	زده داد و بر گستان آرد	بر و انج شد و بر بر سو
بیا بکران شکر بر بری	سواران بخا و شکر	فرستاده شد ز کوه
بفرمود که زانه از دم	کسی و شاد و با دهم	چنانچه باید غنای آرد
جنش شکر بیا د از زوم	که آید بامن آ باد بوم	بس آگای آید فاما و
که رسم بعد از رت کرد	بران هر یک بر زرد	ویری حین و کرد سوار
نوستند و کی مدد	نخنای شایسته آب	که شاه را بنده و کرم
جواز کمران بر اسپ	که جویند کاه سرافشاه	دلا شد از کاشان بدوم
تخت و خوت و ایسا	جینق منبا دگر کوا	فرستیم بایزهای دراز
ارایشان ز بهی شید	ز فانه برین و کشته	کنون آمد از کوه و کوه
منه دران شید زن	چون که حسن شوم	جواد بر کرایه ز بر
زین کوه نگو به و کسم	ز خون شمان و دجین	فرستاد به برانک
جوانم برش و این سپید	بدان کوه کتا و سار	از این برستند و ناکرد
که بران برد از و شید		
ترانه خوانند ست خود		

پرکنده خنک آن سه شش و غار
 چنداخت از باد خنک دهام
 گرفتار شد با جمل هر زار
 جو نامداران شاه ز ناز
 ز بس گشته کا در دگر
 سه شش و غار بسیار
 بدو ده کامش خنک
 پنج سه شش و غار
 کمر یافته با حیرت
 بر نرفته خنک
 بکمی توین کوزه جسته
 ز مصر و نامداران
 سواد کی که اندر دیر
 شان هفت با پیش
 کوه شت سواران
 خاندان و نوزده
 روان و غار
 کوه شت و جین
 بروغ کردیم
 که تاز به آن
 کردن براریم
 به برستان
 بهر سبب
 بهر سبب
 بهر سبب

از دست تو یک رخ تابان	خندید از بوی بکر و خوش	بهر کان دگر و دست	پسند ز دست غیر حبت
ز رخ زلفش که بر کف دست	کلی آتش بر فروز زینت	چو آتش بر آید شد ملین	در ختی حبت از دور با نین
کی نه کور باز در دست	که در جنگ از بر می نخت	جو بر این شد از کم بند و خور	ز سر آتش بر او کرد
مخت و بر آمد از دور و کار	جان و جگر از خوش بر خور	سواران ترک از تن مشت	بدان مشت غیر که بر کشت
که تا آسوی راجک آوردند	که نه و بر نند و کشند و خور	بی ترش دیدند در خور	کشتند گرد لب جو بار
جو بر دست در خوش یافتند	سوی بند کز نش یافت	جو خوش آن کند و آید	جو شیر زبان اکمل بر مدید
سوی کشت شد مهر و در خور	که تا خوش را نخت کرد خور	دو تن را بر خور کرد و دست	یکی را بدندان سر از دست
سواران زمره سواران یافتند	که کیانی در انداختند	گرفت و بر نند و بر نشت	ی هر کس از خوش جنت
جو پیدار شد دستم از خور	بکار آمدش باده کشت	بلان مغر از اندرون نگرید	زمره سوی بار کی داندید
خس کشت چون کی یافتند	سراید سوی بنگان دست	مکت کانون سپاده ران	کجا بوم از نخت نزه ران
باز کشت کز بسته میان	مان ترک شمشیر و بر نشت	بیابان بکوه کز آرد کشت	ایا جنگ جو بار جاده کشت
چگونه کرد آن کشتی کور	تقین بر نشت کشت و خور	کونم بدست آمد و خور	که شش دست کز کشت
کای خوش خور و بر نشت	کند و کان دگر میان	کون رفت باید به کشت	بم و آید و نشت
می بست باید به کشت	بجای نشانش پایم کشت	بست اکمل او کز میان	سان تیغ و تیر و کان کشت
همه و جاح و نشت و خور	پوشش از آرد و کشت	جو نشت کشت و کشت	جنه زوب و نشت
آید باده کز کشت	نخچر که در و دست خوش	بیزه شد و نشت و کشت	بر و اجن شد و نشت
می کشت کز کشت	و یا آفتاب کشت	بیاده شد و نشت و کشت	کسی کز کشت و نشت
بد و کشت کز کشت	که یار است تا تو نشت و کشت	درین شمشیر کشت و کشت	ساده و نشت و کشت
تن و کشت کز کشت	سرا و نشت و کشت	تقین کشت و کشت	ز بد و کشت و کشت
بد و کشت کز کشت	زمن و نشت و کشت	کون و نشت و کشت	وزانش کز کشت
ترا با شد از کز کشت	نیایی تو با کشت و کشت	ورایه و کشت و کشت	سرا از کشت و کشت
بد و کشت کز کشت	نیای کشت و کشت	می کشت و کشت	نیای کز کشت و کشت
شتم تیغ و کشت و کشت	ز ترکان بر نشت و کشت	یک نده شمشیر و کشت	خرامان باید بکشت
بس پرده اندک و کشت	جو خوش شد و کشت	دو برو کان و کشت	بیا لاکر و کشت
بان از کز کشت	و نشت و کشت	سار و نشت و کشت	تو کشت و کشت

و دشت خود و دشت کان	تو کشتی که بخت از خاک	بهشتی به آرد کشت و کشت	نور دشت از ناکه کشت
دو یا قوت خدان و کشت	ستون و ابر و کشت	بر خور و کشت	مخو و کشت
سر و کشت و کشت	دو نشت و کشت	از دست و کشت	بد و کشت
هر سید از کشت و کشت	به جوی شیشه کشت	چنین و کشت	بش و کشت
یکی دشت شاه کشت	زشت و کشت	بکشتی زشت و کشت	چون ز کشت و کشت
کس از پرده و کشت	نه کز کشت و کشت	بکشتی زشت و کشت	بکشتی زشت و کشت
که از کشت و کشت	نترس و کشت	بکشتی زشت و کشت	بکشتی زشت و کشت
بکشتی کز کشت	سوار و کشت	بکشتی زشت و کشت	بکشتی زشت و کشت
جو بار کز کشت	به رد و کشت	بکشتی زشت و کشت	بکشتی زشت و کشت
نشان کشت و کشت	ز کشت و کشت	بکشتی زشت و کشت	بکشتی زشت و کشت
بکشتی کز کشت	بدین کشت و کشت	بکشتی زشت و کشت	بکشتی زشت و کشت
یکی کشت و کشت	خوار از کشت و کشت	بکشتی زشت و کشت	بکشتی زشت و کشت
مکرت و کشت و کشت	بهر کشت و کشت	بکشتی زشت و کشت	بکشتی زشت و کشت
خندان آن کشت و کشت	به کشت و کشت	بکشتی زشت و کشت	بکشتی زشت و کشت
دو کز کشت و کشت	نور و کشت و کشت	بکشتی زشت و کشت	بکشتی زشت و کشت
بزم و کشت و کشت	بیاید و کشت و کشت	بکشتی زشت و کشت	بکشتی زشت و کشت
بدان و کشت و کشت	بدان و کشت و کشت	بکشتی زشت و کشت	بکشتی زشت و کشت
زشت و کشت و کشت	بدان و کشت و کشت	بکشتی زشت و کشت	بکشتی زشت و کشت
بخت و کشت و کشت	بخت و کشت و کشت	بکشتی زشت و کشت	بکشتی زشت و کشت
می بود آن کشت و کشت	می کشت و کشت	بکشتی زشت و کشت	بکشتی زشت و کشت
بیاز و کشت و کشت	بیاز و کشت و کشت	بکشتی زشت و کشت	بکشتی زشت و کشت
بکیر و کشت و کشت	بکیر و کشت و کشت	بکشتی زشت و کشت	بکشتی زشت و کشت
ببالا کشت و کشت	ببالا کشت و کشت	بکشتی زشت و کشت	بکشتی زشت و کشت
ببدر و کشت و کشت	ببدر و کشت و کشت	بکشتی زشت و کشت	بکشتی زشت و کشت
پری و کشت و کشت	پری و کشت و کشت	بکشتی زشت و کشت	بکشتی زشت و کشت

یکی نام با لاله دسند که گرفت ایران جنگ آید فرستد جنایه خواست جوطغان چینی رسید بریشان چینی گفت از ایران ز دستم یک پیمان تو بشد با نیایش پیمان تو بروداد سبزه شجر بار که حکم تو چو شجر بار کسی بند با او جنگ دنی بعد کش خواندند مهر از آن زمان گشتم ناده بر و نام کرد آید نشست از بر با و بای کر کرد آن که اندوه جنگ که با من کرد اندوه گاه بیرینه با کس جنگ ز لشکر بروی خست برسان جوازیه تنها جنگ آدمی بجوش چینی و او با کس بجی و لیس سبزه منم چند مهر کن گفت کن چو آتش در راه کوی تو شان ز لیس و مهر پیش به شش بند کن جنگی	نوشته بود یک آن در چند زمانه بر آید از دور تو برخت پیش بر نهاده کزین پلان از در کار سر اسیر بودید با و که باشند بجهان تو به دیدن چنان گفت شاد ابا به و ساز چندان شاد چنان برید اندیش کن اگر ترشش آمدن جنگ باید این از ایران دارمید خوردی که اندوه کردی کردن چو در جهان دید ز درخت بر میان بست	چون آمد به دزدان خندان از ایران توران سی دست توران جو سومان چون ز چن آن زمان پیش از آید دکر ناداران که از چن چو آن نامه و خلعت نهاد جو سومان و را دید بایان نمان نیز پنداره و بیل چماغی چو نامه او خواند سوی مرز ایران سبزه کعبان در زرم دیده یک خواستش بود کردی جو مهراب نزدیکی در بدان لشکر ترک و از دور	بر او دند پنهان بود آن سنگان و ایران و توران دیو و شیطان و بره غلت رسیده به نام خواب سر اسیر که بسته کنی بر اند با اب استر بار ز و ماند پند دل از شکست بگفتند پنهان شد در از آنجا که نیز لشکر براند میخواست آید و چو می نام که باز در دل بود بد اندیش کرد گفت نامه بجهد لاله سبزه را دید چنین گفت آن که دهلوز دیوان و کا و از دودمان ز قیدین دلاور مران سپاه
--	--	---	---

مهر مهراب با جی

خودشان شد از آن زمان بلوریدم مخت را که دم غنی گشت و بر ز خود می برد خان نکش آمد ز کا و بچه نمان کرد که بوی بر زره ز درخت بر میان سپاه که در کند اسد و خفا ز چندان که سگ و از چنین گفت که در کعبه یاد دمان پیش کرد از بهراب و تیر بار پیر سر آورد و دمان که نزاره بر به زلف سر نیزه را سوی مهراب بر آشت مهراب شد جنگ جو آشتی شریک تنی ز بزرگ بر کرد آفرید جو بر زین به چکر کرد بر آورد با او سبزه نو ر با سوز بد و موی شکست آمدش ز سپاه ز نمان چن اندر ران بر دخت کزین رمای خود بد است که دخت کرد آفرید دو شکر در دهان جنگ	که شد بحیر اندران باغی برادرش را خود به کس بر آورد از دل کی با سپه که او را گرفت و بردند بر افکند بند زره را که یکی نیزه در دستش آمد نیزه بران و حق بران چو از نمان که سپه باز بهرام فدا و دشت و زور جو دخت کند کن او را جست راست جنگ سوخت نیکار خون اندر آمدی که بر خواه او خزه به در جنگ سر نیزه را سوی او کرد ز ره یک یک برش برد یکی رخ نیز از میان کشید شاید و ز درون به شد دانش جو خورشید از دور چنین دختر آمد با و درگاه چگونه مردان بکر کرد جو اجکوی توان آورد مر از او آن جاده دران برین کرد شمس از آید	جو آگاه شد از آن زمان بر آن دخت را نام کرد زنی بود بهرسان کرد بجوشید و مع سواران جنگ ز و د آید از دگر پیشه پیش سپاه اندر آمد جو که برین کی از موز جنگ جو مهراب شیران او را بجوشید خندان و بر کا ز راه کرد و کشت نیکار که مهراب آمدش سم ز که چون دید کرد چنان بر کرد برین غان و سنا ز ابراز تاب کرد بیا بد کرد از آتش برین شت خود که انکس جو جوکان تاب اندر آورد نشست از بر زین و برین خدیو در آشت خود بر موی او از در آفت چنان بر اندر آورد کرد چند دخت آمدش ز جنگ رمای نیای سوز سیان دیران بکر و سپه بنا از تو کرد و در آشت	که سار آن باغی گشت کم که چون اکس از زمان بجوشید جنگ اندرون خود اندران کا و جنگ که بر میان با و بای جو در دختش کلمه نو کرد که در دستان و لاله نخندید و لب به دندان کرد یکی ترک چینی بکر و یاد بند و پیش پیش کرد بر آشت و بر اندر که برسان آتش می بود نخندش بر آمد با برین غان و سنا ز ابراز تاب کرد بیا بد کرد از آتش برین شت خود که انکس جو جوکان تاب اندر آورد نشست از بر زین و برین خدیو در آشت خود بر موی او از در آفت چنان بر اندر آورد کرد چند دخت آمدش ز جنگ رمای نیای سوز سیان دیران بکر و سپه بنا از تو کرد و در آشت
---	---	--	--

<p> چشمه ماه تابنده در زیر سنگ بر سبب بیاورده باشد جوگر کنی ز زاد و نام نبوی که این کار کرد و مابرد از بار اند هم آورد این کرد که با هم شغفت شانشی </p>	<p> چو نامه بزرگیکه خضر رسید همه ببلو انان ایران بیم بسد ازانه برای آن بخت بدیشان که کژدم کویدی بران بر نهاده کیکر که کیو کو میلت را بدین روزگاه </p>	<p> غنچه دشتان تنه شاد بزرگان لشکر پیش و کم کم و بیش آن سونان رز از اندیشه در اسب دیدی بزرابل شود نزد سوارینو بیار که کاه دست بخت سپاه </p>
--	--	--

نامہ کاؤسٹاہ بن پیر

که پیرایه باشی روشن روز
 چنان دانکه اندر جهان جز تو کس
 کی تا نرسد بد باش کس
 بد ز بر نشت خود بپایه
 بتن زنده یمن بدل زویر
 از ایران نزار و گیتی باده
 بجنایه نیردی شیران تویی
 ستا منوچهره کار زدن را
 ز رخ تو نماید بریان شود
 جو کرد پی خوش توین نشت
 سنان تو بر که زندا انگذ
 که از اندیشه آن کم گشتش
 تویی از همه بدو ایران شاه
 که نزد تو آید سپیدار کیو
 شاده کن دست سازد لب
 از زابل برانی براری خود
 یکمده لاف بر بگردار باد
 بر زابل مانی و کریمشوی
 بر اندیش از مردمان خبرد
 خورشید خایه بستان سپید
 بر زار اندر شاد باد و دوز
 هر گسنگی بدو بر پیش کمر
 بر سر زلفش دم بر زنده

دین و پیشانی او دین
 که مانند بس کرد از همان
 من از نشت شایسته کن
 چنین باخ آمد که این از جند
 منو زان گراندا که جنگ
 که از تخم کورنگ اردو زاده
 بیایا کنونی سوی ایران شوم
 بیایا دهوی کاخ و ستان فرا
 چنین گفت ستمه ازین گزینست
 فرشته چنین باخ آورد باز
 بیایا بود مجوس و بلند
 ستمه را شایسته است
 ازینسان که رفتی زای جلالت
 بنامش دین کاران در
 پیوسته کنیست بس پختن
 بیایا شمع میزد و هم بر زخم
 گرفت رخسار پنداشت
 و رفتش را چون پند زد
 جو خاندن دهس حشمتی بود
 میست بر دند و ستان شدند
 زمستی همان روز باز ایستاد
 جوانان خرد و رشید عیسی شدند
 بیایا هم که پارتی
 که کاوه ستمه ستان
 بر ایستاد که در کافور
 همه دیار را بدو داد و چهر
 سواری بدید آمد از جهان
 بر او دم مست او کو و ک
 سی بر نیاید که کرد بلند
 توان کرد و ستان بدست
 به سوخته و خوشی گشت
 بیایدی سوی کاخ و ستان شوم
 بیایا بلوان رستم سر فراز
 که آخر انجام جو خاک گشت
 ازان پر سر که در کوفه
 بدست اندرون کرد و برین گشت
 مردن بین جرح کرد و رفت
 که آمد سون رزمین بنوع
 و کرد جنگ گشت کرد و میر
 که ای کرد و لا و لشکر گشت
 یکی بر لب گشت هم بر زخم
 اگر نه چنین کرد و شوارت
 و لشکر هم آورد و جنگ
 دله و سینه او بر شمشیر
 زیاده و سبب بدستان شدند
 بیسم روز رفتی نیا شد
 می دود و در لشکران خوان
 نیاید و رایا در مان کی
 میمنه استان بر دوش خوان
 فرمین پر توپ کار و جنگ
 تنم جو بشیند نام خواند
 از آزادگان این باشد گشت
 بر ما پیش از که در بسی
 منو زان یازد از جهان
 جو آید شمشیرم و یازد جو
 ستمه که رزم دارد و کا
 به پیغمبر تارایان کا حشمت
 خود کوید که در کافور گشت
 کنوید این ملوانان گشت
 می خرد و بالب شیر جوی
 بیازد قوی و تن زد و مند
 ولیکن منو زشکر ارم
 زیاده و بچید و لا و گشت
 که اوست را ازین گشت
 سم آید رنشینم ارم و ز شاد
 وزان س که ارم زید گشت
 خود دریا بچید از آید زبانی
 که مانند می رستم زالد
 پین تیز از دنیا بچید
 و کرد و ز شمشیرم بر خا
 بر خود رستم گشت
 بر آن روز بگشت و روز
 پیغمبر آراست میو علم
 نمی بود ازین کار و گشت
 شوش ایران گشت
 خندید و زان کار جبهه جان
 ز ترکان چمن یاد نتوان گشت
 و ستاد هم مرغ گشت کسی
 نه مرد مصافت و لشکر گشت
 می سر و راز ارم و بدیر
 بهرم از دود ستان پاینده
 چنین ملوان ترک فرزند گشت
 زمانی بود و دوشم شدند
 به و زان زمین می ز شمشیر گشت
 شود پیکان کرد و بر خا شوی
 ستاده در ارد و جرح گشت
 همان در خور خورن و رزم
 به شمشیر پایا بچید
 که زیاده ان بر ارد و شمشیر
 ز کردان چهر و بچید
 بکردان ایران نمایم راد
 نداد و دم شمشیر برای
 خداوند شمشیر و کوبال را
 بیاید که رفت چنین کار گشت
 بیاید و شمشیر بر آراست کار
 که اندر زمان آورد و بدین
 بیاید و شمشیر بر آراست کار
 چنین گفت می و بچید
 شده دوزخ و خور و آراست
 ز تان بال رای بر آراست گشت

نیار کسی تاب بچا راو	کر بلوان رود در درو	مرا چند گفتی در	کرنگ اندر آمد بیا بیا
به وقت ستم که نشین ازین	که با ما شور و کس از زمین	سبوحی مان روز بخاستند	از اندیشا دل پر از خند
بزمه تا خوش این کسند	دم اندر دم نای زین کنند	چو زشش زین اندر آید	بر این در که بجا بزم
سواران زابل نشینند	بر فتنه با ترک و چو شش زجای	بر آرات ستم سپاه کران	ز دلاوت و بر سبب برون
چو ستم پادشاه یک شاد	بیزه شدندش چو در راه	چو کس و چو کور و کسواد	بیا و شد و پیش رفتن
بیادش ز رخسار ستم خان	کر فتنه بر شش و دمان	وز انجا در کارگاه آید	کشد و دل و دین و آید
بر فتنه بر ندانیش	بر آشت و بر خدایان	شد و استند و شرفان	بسیار که در این
کی باک بر زو بیا رفت	خشم گرفتن کاوس بر ستم و کین		
بر آشت با کوه و با بستان	بدین راه مانده و با بستان	کر ستم که باشد که فتنه	کر ستم که باشد که فتنه
بزمه و سبب و سبب	کر و در و در از دین	خود از جای برخاست	خود از جای برخاست
ای که بر زنده بر در	و زو نیز مغایر من	ز کفار و طغیان	ز کفار و طغیان
بشد طاعت ستم و فتنه	به و مانده بر خاست	شد و ستم از خشم کاوس	شد و ستم از خشم کاوس
آید ز پیش که ستم و فتنه	کر که در آن نیز من	تتمن بر آشت و شرفان	تتمن بر آشت و شرفان
سکرت از یک که ستم و فتنه	ز شرفان و اندر دین	توسر اب از دین	توسر اب از دین
بر اندک ستم و فتنه	تو کنتی ز پهل و دین	کون اندر آمد ز بان	کون اندر آمد ز بان
بر شد خشم اندر آید خشم	ستم گفت شرفان	چونم آورم شاه که ستم	چونم آورم شاه که ستم
چو ایدم از خشم کاوس	به که ستم چو کشت خاک	زین بزم و خشم کاوس	زین بزم و خشم کاوس
آید و از خشم کاوس	با و در که بر ستم	سریزه و کر زین	سریزه و کر زین
بمان بزم و خشم کاوس	نک جاکر که ز ستم	به آزار دم و من	به آزار دم و من
ویران شای و اندر	مان کا و اندر ستم	سویخت شای و اندر	سویخت شای و اندر
کرین و زین و خشم	تر این بزم و خشم	و کرب و دم زین	و کرب و دم زین
نیار و دین و زین	نستی که بزم و خشم	بنودی تر این بزم	بنودی تر این بزم
سرم که بزم و خشم	ز تو کین و بزم	بایران و ستم	بایران و ستم
شکایتی بزم و خشم	خود را بدین کار جان	بایران و ستم	بایران و ستم
بزم و خشم و ستم	همی دست گفتی می	خی شده اند و دین	خی شده اند و دین

بجو در ز کشتن کا دست	کشته دست تو که دست	بسیار از تو خشن	بسیار از تو خشن
بر یک آید شاه و دین	و زین دین و دین	سختی چوب و در آید	سختی چوب و در آید
مانند نشینند با یک	سرمه بر دکان چو خشم	چو کوه و چو کوه و خشم	چو کوه و چو کوه و خشم
این بران آن برین	اند و دین و دین	چو ستم که ستم و دین	چو ستم که ستم و دین
برخ و خشم و خشم	بوست مرکز و دین	چو ستم که ستم و دین	چو ستم که ستم و دین
ز خشم و خشم و خشم	چو کاه و دین	بشدیش بر خشم	بشدیش بر خشم
دگر چه دین و دین	بشدیش بر خشم	ز خشم و خشم و خشم	ز خشم و خشم و خشم
بیا و در و دین	بشدیش بر خشم	چو باد و خشم و دین	چو باد و خشم و دین
و لیکن کون و ستم	کشت اندر آید	باید که آید و دین	باید که آید و دین
چو ستم و ستم	سوی زابستان خرم	بکا و ستم و ستم	بکا و ستم و ستم
چو اوست و ستم	سرمه و دین و دین	ز خشم و دین و دین	ز خشم و دین و دین
کر کوه و دین و دین	ز شای و دین و دین	سکات ستم و دین	سکات ستم و دین
چو اوست و ستم	یکی بلبان و دین	کر دین و دین	کر دین و دین
بیلان تر ستم و ستم	شیند و دین و دین	خشی کوه و دین	خشی کوه و دین
کسی را که خشم و ستم	بر اندر و دین و دین	خود بیا و دین و دین	خود بیا و دین و دین
خود مند و ستم	کر دین و دین	چو ستم و دین و دین	چو ستم و دین و دین
بسیار و دین و دین	کر دین و دین	بجو در ز کشتن	بجو در ز کشتن
شمار بیا و ستم	خود بیا و دین	سرمه و دین و دین	سرمه و دین و دین
چو کوه و دین و دین	سرمه و دین و دین	بر فتنه و دین و دین	بر فتنه و دین و دین
چو دین و دین و دین	سرمه و دین و دین	نیایش و دین و دین	نیایش و دین و دین
بمان ستم و دین	سرمه و دین و دین	تو دین و دین و دین	تو دین و دین و دین
بجوید و دین و دین	سرمه و دین و دین	همی و دین و دین	همی و دین و دین
کر دین و دین و دین	سرمه و دین و دین	کر دین و دین و دین	کر دین و دین و دین
تتمن و دین و دین	سرمه و دین و دین	کر دین و دین و دین	کر دین و دین و دین
سرمه و دین و دین	سرمه و دین و دین	کر دین و دین و دین	کر دین و دین و دین

ازین ده کی با چید مهر	خود و درید مهر و جهر	می بجز را با ز اندستود	بر مای بدی با جود و دست کرد
خداوندی دم از رخ آن	می دشنا زاد فرزندان	می گفت رستم که مکن شک	فریدم که آید بدینسان جنگ
مرا خوار بندگی و سپید	ز روی دل ام و دشمنان	ز دست کن تا برده جهان	نه کردی ز نام آوردی زلف
بسیری سایندم ادر و زکا	دولت کن کار بدین کار	جو آسودسته با ده مردود	ز آورد و از جنگ و شک و نبرد
ز بهر نهاد و نه در و کان	جوانه همان سال و دهان	ز بهر بود و خفتان و بر پان	ز تیر و ز پیکان نیامد زبان
غنی شد دل و دود از کید	مهر رفت مرد و دود ال که	تشنه که گشت ربه ی بسند	بکندی ز شکسته بی درنگ
که بند سراب را جاده کرد	که از زین خبانه اندر زد	میان جوانه اند اندگی	ماند از مهر دست رستم
دو شیر از آن از جنگ بر آید	غنی گشته و خسته و بر آید	که باره سراب که در بر آید	ز زین بر کشید و نشوید
بزرگ زو آورد و گشت مرد	به چید و درد از دیر بخورد	مخندید سراب گفت ای مرد	بزم خرم دلیران شاد و بار
بزرگ از روی رخسار گشت	دودت سوار از نعل و دست	اگر چه کوسه و بال بود	جوانی کند پر سر بود
مرا در حق آید از تو به دل	که از خفت آغشته گشت	بسیری رسیدن از آن ال	جهان تنگ شد بدین آنگاه
که از یکد روی بر گشت	دل به جان را نیند که آید	تشنه تورا سبب شد جنگ	بدانسان که بخیر شد جنگ
بشکر که خویش تا زید زد	که اندیشه دل بران کوه	میان سببه دید سراب	زمین لعل کرد و زان
سر نیزه بر خون و خفتان و	تو کنی ز نجر گشت گشت	غنی گشت رستم جو آور آید	خوشی جویش را با بار گشت
بدو گشت کای نیزه خواند	از ایرال سبب جنگ با تو کرد	جوادت با من سودی همه	جو کرک آمد و در میان
بدو گشت سراب تدریس	زین رزم دورید و مکن	تو آنگه کردی بدین گشت	کسی با تو چه رو گشت
بدو گشت رستم گشت پیروز	جو پیکر گشت گشتی و دوز	بدین دست هم دارم و جنت	کودش را و این دست آید
که ایرون که شیر را برید	چنین آشنای که مکریم	بگویم شیر باغ بیکم	تو شو به زور بدو جان
بدو گشت و جویش گشت	ز سراب کردن می خیزد	تو کنی ز جنگش رستم آید	نیاساید از آتش کین
و که باره ز اندر آید	شکلی و است و درین	شیر و آمد و شکر	بیا سود از زین آید
چنین گشت سراب که رود	براد جهان گشت بر سر	شمار سبزه زان سواد	که یال یال گشت زان
چکره او با لشکر	که او بود و درین	یکی به مراد برسان	نکرد و ز سپاه و از جنگ
جو آنگاه جفت و جفت	که مبد که گشت باکو	بدو گشت و مان که دمان	جهان به کز آید و ب
نه زوم که جهان به سر	که او گشت و زان	بیا کی مر و بر جان	دیو لشکر کش بناد

نسخه ز منی که در دست	نه از جنگ با کین آراست	بدو گشت سراب و زین	نکرد از روی کسی را تبا
من از خیل ایران گشته ام	زین را خون و گل آغشته ام	که شیر پیش آمدی پکان	رستمی چنین آن زکر و کرا
و زان بر شما جرات نه بود	و یکم نیاید کسی خود بود	به چشم چه شیرانه بود جنگ	به پیکان و زوایا و تیر
جوانان را روی چند نیز	ز بهر تیش و شود و زور	جو زوایا پشت روز و زور	جود آنگاه که باشد ترک
بنام خدای جهان آفرین	نم نام بگو آن کی ازین	دل اندر چنین روز بایست	ز دشمن بگرد تا به دست
جوانان را روی چند نیز	ز بهر تیش و شود و زور	کون خوان می باید آید	باید بی غم ز دل گشتن
و زین روی ستم بر آید	سخن را نه با کین گشت	که امر و سراب بکار آید	جکوه حکم اندر آورد با
چنین گشت با رستم که کوه	کران کوه مرکز ندیدم	بیامد دمان تا میان سباه	ز لشکر به طو شد کینه خا
که او بود برین نیزه	جو کرکین فرد آمد و گشت	با دجو با نیزه او را بدید	بگرد از شیر زان برسد
عمو و خیمه بر در سرش	زیر و پناه و خود از سرش	تا پدید با او تا بد روی	شدند از دلیران سی جوی
ز گردان کسی بایه او گشت	بهر پلتن بایه او گشت	هم آید پیش کند گشت	سبای برو سایه بگاشتم
سواری نشد پیش او گشت	ز سر سواری شد دمان و دمان		سیاخت از قلب تا سینه
غنی گشت رستم ز کوه و راد	ز سراب ستم زبان گشت		بزم اندرون بود سینه
ز سراب ستم زبان گشت	بیا استوار و سباه		برخویش نزدیک جانش کرد
تسخ و نیزه بگرد و گشت	ز سر کوه آرد و مودم بند		بدین شیر مردی و گشت
که رستم و دمان بگرد و گشت	بشیرم تخت پوزد او		سنانا که دارد و سبزه و دمان
که از با و جهان شود گشت	بچند برین یل نامدار		سوی کرد و بر کفرم زین
جو فرد آید بدین گشت	بکشتی بدو بایدم جاده کرد		جو و یکم نش خاک انگشت
مکر و تیر و زان و دمان	سه آفرینده و دمان		کشت مار یک و کوه بود
من است پیش جهان آفرین	هم زان و زان اندر زین		به چشم که تارای زان
کند از به زمره کام ترا	برارد و خورشید نام ترا		تن بدسکات که جان پاک
چو بشد رستم شاه آفرین	کی رای فرخنده انگشت		بزمان او با بد از جود
بشکوه خوش بناد و دمان	بر اندیشه جان مرش کند جو		کسی دشمن خویش خا و گشت
			برایر همه که میگویند
			که امروز خون گشت بر یلوا

سخن گفتن پیر کاوش شاه

سوی شاه کاوش نهاد و دود	جو کاوش کی بلو از آید
ز با لا و زرش می کرد	که کس در جهان بود کین
تشنه زانین بر کرای	دو باز و زانین بیان
ز سر کوه آرد و مودم بند	سراخام گفتم که من پیش او
بشیرم تخت پوزد او	نخو استم گشت زین بر کرم
بچند برین یل نامدار	از دبا ز گشت کینا بود
بکشتی بدو بایدم جاده کرد	بگو شتم نه ام که پرو
سه آفرینده و دمان	چنین گشت کاوش زان
هم زان و زان اندر زین	کرایت فر از زان و دود
برارد و خورشید نام ترا	فواهم تا تو میرودت
کی رای فرخنده انگشت	بدو گشت رستم که از گشت
بر اندیشه جان مرش کند جو	زوارده بیامد خیمه و دمان

از خورانی خوراک سبزه	پس آنکه زانده درشت	به راه و فرسوده بد بیان	کسان نیارست کین جهان
چنین را نذر برادر خج	که پادار دل با شوق کنی	بشکیر چون من باوردگاه	روم پیش این ترک آورد خا
ما در سبزه و درخت را	سمان تخت و زینش را	می باش در پیش پرده سرا	جو خورشید نمایان بر او خج
که اید و که پروانه نیم جنگ	باور و که برن دم درنگ	و کر زانکه جو کوه کوید کنی	تا پیدار دل به شمع شد کن
منازیکه یکتا باوردگاه	مسازید چمن سون رزم	یکایک سون ابلت شوید	از اید برزدیک دستا یکتا
تو خورشید کزان الی	چنین را نذر امان خج	بگویش که تو دل من و من	مشو جاده از زجام خج
که کسی بهمان به و ناله	ز که و ن را خود بهانه	بی دیو و شیر و شکر ملک	تبهت حکم خج
می بارود که کردیم	نیار و کس دست زیت	در هر کس که بد که با	باب اندر آید خج
که سال کرد و خون از نرا	چمن بود راه و چمن کا	جو خورشید کرد و بدست کا	که از شاه ایران به تبا
که خج سازد دوستی کن	بدان ران که او را نذر خج	همه مرگ رایم پر جوان	بکمی تا بدست کا
ز شب یکتا سرباب بود	در تیره سایش خواب بود	جو خورشید تبا و کس بود	سید زانکه نذر بود
تقریب به شیشه بر بیان	نشت از راه دای خج	بیامد بدان دشت آورد کا	ناله سبزه خج
سمه تخی ز خج بود	منا که با آن خوشی بود	وز اسنوی سرباب خج	سمی کای بود
بومان چنین گفت کن بود	که با من می کرد و اندر نذر	ز بالای من است با شاکم	ز ناله ان خج
بر کتف یا شمانند	تو کوئی که اندر برزد	ز پای و رکابش می خج	ز نذر نذر خج
نماند و به نام ش	بول نیز باور به نام ش	کمان بر من که او دست	کوجان بود خج
بنایید که با بر خج	شوم خیره روی اندر آرم	بد و کت سومان که رک	سیدت سوز خج
شندم که در جنگا ز نذر	جه کرد آن دلاور که رک	بدین اسب نذر ش	وین نذر خج
جو شید به ابلت نذر	شش پر که کشش پزید	ریا خور امان ان ش	نذر نذر خج
ز رستم به سید خج	تو کنتی که بودند با ش	کرب جونی در خج	خج نذر خج
کی بکن این به ش	بنان جنگ پیدا و ابر	ششم دور امش	می نذر خج
به پیش جهان اریان	ال زج جتن شاکم	ما کاسی که اید بر	تو با نذر خج
الان می بر تو آورد	می آب شم کج آورد	مانا که اوری ز کزان نذر	کمی پیش نذر خج
زمن نام بهمان بناید	جگشتی کنون مان اندر نذر	که تو ز نذر نام می	جهان سوز نذر خج
با کنت رستم که ای	بنویم دی خود بد کنت	کشتی کفن خج بود	نذر خج

نمن کودم که تو می جوان	کشتی که بسته ام بر میان	بگو ششم دفر جام کاران	که فرجام و حکم جهان
بکشته ام من خورشید	نه ام که کتار و زرق و خج	بد و کت سرباب کای بود	اگر کت پندت جای
را آرزو بد که بر برت	بر اید به کام پیش ابرت	کسی که تو ماند ستودا	بر دروان تن بزدان
و کوشش تو ز دست	بزمان یزدان سیم	ز اسبان جنگی فرود آمد	میشو ارد با کوه خود آمد
بستند بر شتاب نذر	برفتد بر دروان پر نذر	جو شیران کشتی بر او خج	ز نثار خود و خون فرود خج
ز دست سرباب جونی	جو شیر دنده ز جاد خج	که بند رستم گفت و کشید	ز بس ز کنتی زیر برید
یکی با کت بر ز پزید خج	کو کنتی برید یکس زین	ز جاد بر کشتی کرد ابر	که دارد و بکمال بود
ز در بر زین محو سرب بلند	که باید ز کرد و ن کرد	جهان رستم شیر دل بر	ریا مد بس نگاه پر خج
نشت ز رستم بدست	بر از خاک جهان و زمین	کی خج اکون بر کشید	سیمخات از نذر ش
که کرد رستم با و کنت	که این را ز باید کت	چنین کت رستم بر جوان	که سیکه کن تو ای ملوان
ز نور منکلی توانی شیر	کند اکلن و ز شمشیر	و کوه تبه شد آیم	برین کنتی از جنگ نذر
میخواست کا بد کنت	سرباب کت و خون	دلاور جوان سرب کت	بر اسل که بود آن خج
یکی ز ویری دیم ز نذر	سیم ز جادوی پکان	رک کرد از دست آمد	بهشتی که در پیش آست
می کرد خج با و ش	از اکلن که و نذر	می ریشد با سومان کرد	باید بر سید از و نذر
بومان کت نذر	سخن به رستم بران کت	بد و کت سومان که کرد	بیری سیدی می زردان
درخ آن بر و ز نذر	کا بد از وی بی تو	ز بری که آورد بودی	رک کردی از دست و ش
کنتی که نذر پیده رک	به آید به پست بد کت	کنت دل از جهان خود رک	بر اندازد ماند ش
بکس که خوش بنادر	چشم و پرا ز غم دل ز کار	یکی وستان ز نذر	که دشمن دارا خج
جو شتم نکل و نذر	بسان کی مع بود کت	خرامان به سوسی	جو مرده که او با نذر
خج آید و نذر	به پیش جهان خج	سیمخات پر ز نذر	بنو که از کاه خج
که چون کس خود به ش	خج اید بودن کلاه	شندم که رستم در آزار	جهان یافت و نذر
که کس که راد به بر	می مرد و با ش و نذر	ازان دور پوسته نذر	دل و نذر
بناید به کوه و جهان	برازی می آرزو کرد	که کنتی ز نذر	بر نمن بر و نذر
بدانسان که ز نذر	زین و ن که یک کت	جو با ز اینان کاه	در آن هم سرباب
بزدان بناید کای کرد	مان ز نذر خج	بد و او ز نذر	بهر نذر

و زان آن روز سدی یزد	بر او نه بود و نه شد	تا خفت سرباب چون بخت	یکی خنجر آبداد بدست
کرانان و چون شیرمنه دانا			سندش جان و جوارگان
بدان کوه رستم جوار را بدید	عجب ماند روی می بگرید	غیبت و زو ماند انگشت	ز یکا ریش انداز ما برکت
جو سرباب باز آرد ارباب	ز باد جوانی دلش برود	همی گشت کای رسته از جنگ	و کز آمدی پیش شیر دلم
جو آید ستم پیشم کوی	سوی راستی خود پناهی تو د	و کز باد سبب من گشت	بر برکتی شت و خواست
مر آنکه که خشم آورد خشم	شود گشت خارا که در دلم	کشتی گرفت نهاد سر	گرفتند و دو دوان کر
ز سبکگیر تا سایه گسترده بود	می این بران آن برین کرد	سرافراز سرباب آن زود	نوکشتی که چون بندش است
خی گشت رستم بیاد یک	کز قشقش مردمانی و جنگ	خام آورد دشت و داور	زمانه پادشاه شوقان
ز جابر گشتش کرد شیر	بر بر زمین آن هوا دلم	بست تن نیز از میان بکشد	بر شمشیر پادشاه برید
مر آنکه که گشتش شد تو گشت	بیاد دشت آن خنجر آن گشت	زمانه خون تو گشته شود	بر اندام تو می گشته شود
و چند زان سس کی آه کرد	ز یک و ز بدست که تا کرد	بد گشت کین برین سب	زمانه بدست تو دادم کلید
تو زین پکنی کز این گشت	مر بر کشیده برود گشت	بازی کویید سمان من	باید اندر آمد چنین یال
نشان داد مادر از دبر	زهر اندر آمد روانم	همی گشتش تا پیش روی	چنین جان جادام در آید
درینا که در بزم نیاید سب	بهر اندر آمد روانم	آنکون که تو در آب می شوی	و کز بر شمشیر پادشاه
و کز جوی ستاد و بوی بر سب	بهری ز روی زمین پاک	خواهم از تو بدین من	و کز بر شمشیر پادشاه
ازین ناماران و کز گشت	رودم کسی ز دستم نکشد	که سرباب گشته گشت	و کز بر شمشیر پادشاه
جو رستم شنید این سخن خیر گشت	همان پیش چشم اندر من	همان بی تن و تاب با تو گشت	و کز بر شمشیر پادشاه
بهر سید از ان سس آید	چنین گشت با نام و با ش	نکرتا به داری ز رستم	و کز بر شمشیر پادشاه
که رستم ستم کم مباد از نام	نشینا دبر ما تم زان	بد گشت کرد آنکه رستم	و کز بر شمشیر پادشاه
زهر کوهر دم ترا رنمای	نخندید زهره بخت زجا	سکون بند کشتی ز جوشم	و کز بر شمشیر پادشاه
جو بر خاست او آن کز دلم	بیامد بر از خون دلم	همی گشتش از زخم من گشت	و کز بر شمشیر پادشاه
و گشتش از زهره کار	کنند تا خود که آید کار	سوزن کار که شد کج گشت	و کز بر شمشیر پادشاه
جو گشت و خنجر آن مهر	سرمه جامه شستن روید	زردن و جانش آن گشت	و کز بر شمشیر پادشاه
مکت کز گشتش رستم	دیده رستم و هر خن	بهر خن خون دلمی گشت	و کز بر شمشیر پادشاه
جو سرباب ستم بدین گشت	کرافاد و ستم بدین گشت	بد گشت سرباب کای بدست	و کز بر شمشیر پادشاه

زین خوش گشت کز جود	چنین رفت و این بودی کاود	بناید ستم بهر سید از روی	بد گشت کای شیر خنده روی
ازین سس لم شادمانیاد	کشتی را خود زمانه مباد	جو خورشید تابان ز گشت	همی نیاید بگر ز گشت
ز لشکر بیاد بشو است	که تا انداد آورد کج گشت	دو سبب اندران دشت بر گشت	بر اند کرد و ستم و کج گشت
کو پستان را جو برشت زین	دیدند کردان دران دشت	کاشان جنان که او گشت	سر نامداران بگشته شد
بکاو و سکی تا خنجر گشت	که تخت می سوز رستم تی	ز لشکر برادر سراسر خورش	بر انداد و نه یکا یک گشت
بزم و کای سس تا بوق گشت	دیدند و آمد سبب از کج گشت	وزان سس بکشت گشت	که زاید میونی سس گشت
بنا شد تا کای سس گشت	بناید که مار با بیک گشت	اگر گشت شد رستم حکوی	از ایران که یار و دشمن گشت
با بنوه زخمی بیاید زین	بدین رنگه برین بدین	جو آشوب بر خاست از این	چنین گشت سرباب با این
که کون جو دوشمن گشت	همه کار ترکان دگر گشت	همه مهربانان دکان گشت	سوی جنگ ترکان گشت
که نشان زهره گشت	سوی زهره ایران گشت	همی روز را داده بود گشت	همی که بودم زهره گشت
بناید که چنند زین گشت	کجی جو بیکسی بدین گشت	ازین دزدی رستم گشت	کجی که گشت گشت
همی بدین تو در دیدم	همی بدین تو در دیدم	جز آن بود کجی گشت	از دما زده با دشتی گشت
جو گشتش بکشت گشت	شدم لاجرم برود گشت	چنین تاکت گشت ایران	بناید که آید کشت ایران
شنان که بد گشت	بدیدم بند دما گشت	چنین گشته بد گشت	که من گشته گشت بد گشت
جو بر آید گشت	همی که گشت گشت	نه سنجی رستم دشت گشت	بر آتش ل دکان گشت
نست زهر خنجر گشت	پرا ز خون دل لب گشت	بیامد پیش سبب خورش	دل از کوه خورش گشت
جو دیدند بر این گشت	همه بر نامند بر خاک گشت	ستایش گرفتند بر کج گشت	که او زنده باز آید گشت
جو ز کوه دما گشت	دریده همه جامه گشت	بر سس کفند کج گشت	ترا دل بدین کوه گشت
کجاست آن گشت	کرای تی را که آرد گشت	همه بر گشت با دشت گشت	خاندان گشت سبب گشت
چنین گشت با سس گشت	نه دل دارم از کج گشت	شما جنگ ترکان گشت	که این بد گشت گشت
زهره بیامد گشت	دریده من جامه گشت	جو رستم برادر بدین گشت	بگشت از بد گشت گشت
بیشان شدم گشت	بیامد کفایت از اند گشت	بهر اکبشتم به پرا گشت	بریدم بن مرغ آن گشت
دریدم بکار گشت	بگوید بد و جوش تا جاد گشت	فرستاد ز کج گشت	که شمشیر کن ماند گشت
کنند از آن گشت	نک کن بدین گشت	که با تو مرا دزد گشت	همان پیش زین گشت

بجور دلاور ماکن زبند	نباید که آید بجانش کند	بگشتم به پیدایش خود	زین کار برین بد آید نزد
تو از فضل داشت کنی خورا	بآتش زدی جان و دیده را	زادش را گشت بس بدوان	مگر ای کرد با نام روشن زبنا
تو ما درو تاب رود با	مکن سبکو نه بیکه مداد	زاده به یادم اندر زما	بمویان سخن گفت و با ما را
زگنار دستم بندش دان	رما کرد او دلم اندر زما	بباخ چنین گفت مویان کرد	که بنمود سهراب دوت برد
بجور سیزند با بویکان	که میداشت از سبب سنان	نشان نداشت با او گفت	روانش به پیدایش خود
زاده به یادم بر پلین	ز مویان سخن گفت از سخن	ز کار سحران بد بدندان	که سهراب زاده سهراب زما
تستی زگنار او زبند	جهان پیش چشمش به پیش	بزد و بجز آید از دست کن	که پیدایش گرفت و زور زما
ای که خنجر آید بکون بر کشید	سی خواست از تن سرش آید	بزرگان به پیش از آید	چیز از دم مگر با آید
جو برکش از چاک بلبان	بیامد بر دست به چوچان	بزرگان بر دست با او هم	جو کوس بود و زوچون
مهر از خنجران زبند	زبان برکش و زدیگر زبند	که در مان این کار زبند	مگر کن غان بر تو سنان کند
یکی دشت برفت رستم به	که از تن به در خورشید	بزرگان به در اندر آید	ز کار کان می خون دل بخت
اگر ماند او را بکسی دمان	بیان دای رخ با او دمان	مگر زین جهان آن جوان	بکسی نماند که جا دیت
سکاریم کیم به پیش هر که	سری ز تیر تاج سری زید	جو آتش کلام بیرون کند	وزان سس نه نیم تا چون کند
در از دست رانش اگر گوشت	هر آید کایم اگر گوشت	ز کار ای سبب دلی اندک	سوی خورشید را با یکدیت
بگوید زگنار آردمان بلبان	که آید بر دود و زوشن	بیای زین سوی کاوس	بکوشش به راجه آید
بشند بکارگاه بود لیر	در دیدم که دستم نماند	گشت سیج یادست کرد این	یکی رجه کن دلی ز نماند
از ان نوش داد و در گنج	<p>فرستادن سهراب به پیش شاه کاوس طلب نوش شاه</p>		
بزدیک من باکی جام			
مگر گوشت تو بهر شود			
و کرد بهرگاه تو بکند دم	در باره ایران زمین	بیامد سبب کرد ار باد	بکاوس کیم زبان بکند
بدون کاوس کی این	اگر زنده ماند جهان زدم	جهان را اندک خوش آید	دم زنده ماند کو بلی
شود دست رستم نیز در	هلاک آید پیکان بر سر	اگر کیزمان زو می بر سر	نمایم بادش آن جرم
شیدم که او گشت کاوس	که او شرباب است بهر دست	که آید از جهان فراخ	بدان خود بر زبند
به شام جبین مرا بر شرد	به پیش به آب دیوم برد	جو فرزند او زنده ماند	یکی خاک نه
اگر ماند او زنده اندر جهان	به بخت از وی کمان بماند	کسی دشمن خویش بر تو	یکی درون پنهان نزد

یکی به سه پیش ختم بهای	که راند او زیر فرمای	لشمنای سهراب شنید	نزد بزرگ جهان دید
جو بشند کوزه ز بکشت زو	بر دستم آمد کوزه دود	در کشت خوی به شرباب	در خنجر است خنجر همیشه یار
نزدک باید بهر و یکدلی	که روشن کنی جان تا یکدی	بزمود دستم که تا یکدی	یکی چاه آرد بدان چوپا
جو از ابراهان جانم زرخ	بخواند آید بر شرباب	کو پیش سر سوزی که	سهراب زو دود آید بکار
که سهراب شد زین جهان فراخ	سی از تو تا بر تو خواهد رخ	به دست بر زدی که	بناید و در گمان هم بر نماند
بیامد شد از دستم چوپا	بای کل خاک بر سر نماند	از کار لشکر عمر بمان	خوینان و گریان و زاری کن
مکت زاری کن ای جوان	سرافراز و از تخم بلبان	بسیاست شد ز دبالای تو	کی بگذرید از کلک رانی تو
بزرگ و کشتی جو تو یک دیر	سوزت گشت آن به شیر	نه چند را در آن خورشید ماه	ز جوشن گشت و ز تیغ گاه
کرا آید این پیش کاوس	بگشتم جوانی به بران	نبرد بهماند اسب هم	سوی ما و از تخم شهر یار
بریدن دو دستم سر او	بخر خاک تیر میبارد	بگویم جو آید شود مادرش	بگوید دستم کسی را برش
بگویم جو گشتش بکند	چرا و در کرم بر سر سیاه	که ایمن کسی بچین کاوس	سزاوارم اکنون بکند سر
بکین که گشت از زنده را	دید و جوان و خورمند را	بیشش آن کرانای بلبان	بگوید بدان دقت پاک و جان
نه بر تو سام نوین کند	سی نام من به لایین کند	که از دست کن کو در گنج	بر پیکان مگر و جو بکند
بکشد آتش را میبارد و جان	بمن بر کند و زوشن سیاه	بزمود تا دید بهر دست	کشد نه بر روی پر و جان
ی از زو کاوس شربابش	یکی گشت تا بهر دست	ازان دست بهر دست	سوی چشمه خویش نهاد و گاه
سر برده را آتش اندر دود	همه شکرش خاک بر سر زو	سمان خیمه دید و دود	سمان تخت پر مایه زیر ملک
بر آتش نهاد و بر خاک	می گشت ز ابراهان زو	درخ آن خم و حرمت بکند	ز مادرید او و در دل
نموش خزان کند زان	سمان بزرگ و ابر پر سر	که دستم بکشت بر دست	بشند بکارگاه او را شست
بگوید کردان و کرد گشت	جو زینان شود زوشن	ازین خون پیشان رسد	که بر کفم افراغ مرد می
بدین کار بوشش پیش دم	کودش گشت زوشن دم	بهر دست خون می کند خاک	بمن چاه خنجر کرد چاک
همه بلبانان کاوس شاه	نشند بر خاک با او بر	زبان بزرگان پرازد	تشنه در دوزخ بند بود
اینست که در جرح بلند	بهستی کلاه و بدیکر کند	بجوش و ان نشند کسی بکلاه	هم کندش باید زکا
چرا بر باد می بر جهان	که بایدت رفتن سی بکلاه	جو اندیشه و زو کرد و دراز	بهر دست باید سوزن کار
اگر جرح راست ازین انگی	مانا گشت زوشن سی	کس از کوشش جرح آگاه	بچون و جراسوی و زک
بدین زنده اکنون باید کرد	نمانم که ز جام این گاه	بر دستم چنین گفت کاوس	که از کوه ابر ز آید

سکوی زین کم شایسته	سرمه رویان کم بایسته	چنین داد باج که مردم ترا	کردن کن بر کزدم ترا
بت از بستان فرشته	بفرمود تا بر نشیند بکار	یارا سندیش به پای زرد	یا قوت و پرورده و لا جورد
بکرای زدن بهر بایسته بود	یکی سرخ یا قوت به نام بود	بسی بر نیامد بدین روزگار	کردن اندر آمد خرم ببار
بگفت با شاه کاکس کی	که برخورد کار نامه فرخنده	چون نامه بگشت بر ماه چهر	یکی کوک آمد جو تا بنده
چرا گشت از کوک و کچن	بفرمود بستان بت از روی	جهان گشت از آن فرخنده	کران که نشو و کن و نامی
جهان بگری نمانش نماند	از جوج که در زبانش بود	از آن که شمار سپهر بلند	بدانست یکی بدو چون چنین
سار و جهان کوک گشته	نکشت جوج گشت از خنده	پدید آمد و یکبار از او	بپزدان پنا پیدا ز راهی
چنین تا بر آمد بدین روزگار	تخم ماه بر شعله یار	بگشت کین کوک شیرین	هر اید و ایند بایکیش
چو برورد و کان ترا گیت	را و را بگیتی چون دست	بسی متر اندیشه کرد اندر	نیامدی بر زدن بر کن
برستم بر او دل وید	جهان بوی که سبده یار	تخم بر دشت بر ایستان	نکشت کن ساخت و حسد
سوار بر تیر و کان بلند	غان و رکاب جوج و جند	نکشت که کلبه یی کار	سمان از دشت بیرون کرد
سمان داد و پیدا و بخت	سخن گفتن نرم و راندن	بیا سوختن ملک سر بر	بسی به چرخ برده و آمد بر
بیاوش جهان گشت از	بماند او کس نبود او	جو کج بگشت او شد بلند	سوی کردن پیر شد بلند
چنین گفت با رستم سرفراز	که آمد به ایستام نیاز	بسی رخ بردن تن سوختی	سزای شاه نام آسختی
چو پناه آمو که چن زین	سزای آسختن ملین	که شیر دل کار او داشت	فوت و کار از دست
ز آب پرستند و بیم وز	ز مهر و زنت و کلام کر	ز پوشیده می زد کتر دنی	ز مهر سو بیار و آورده
چو آن بهر که رستم نبود	ز مهر سو رست و آورده	کسی کرد از آن کوک ویرا	که به شد بسیار و ناکار
میرفت با او تخم هم	جهان تا باشد دل او درم	جهانی تا بین پارسند	چو خوش و نامور و خوش
سوار و کوک بر آسختند	ز کینه سر بر مهر خند	جهان گشت پر شاد و خند	درو بام و بر زن پادشاه
بزی بری اسبان تازی	بایران نیدند کین	عمد یال اسب از کران آرا	بر آند و ملک و زلف آرا
چو آمد بکس کی گوی	که آمد بسیار و خوش باغی	بفرمود تا با سپهر کیو و کوس	برفتند بستانه بر پیکوس
منه داران شدند از این	بیکدست طرح و کسلی	فرمان بر شهر یار آمد	ابا نو درختی ببار آمدند
چو آمد بهر کار کاوش	خودش آمد و بر کشاد	پرستار با جوج و بوش	نظاره بر دوت کرده
بهر گشت جند سوار و بد	میان در خیش از بود	سی کوک و زرافه	سر سپهر آمد ازین خواند
چو کار آمد بهر بخت عاج	ز یا قوت رخسار بر شاد	بخت آفرین کرد و پادشاه	زمانی که گشت با ک

وزیران سر بر آمد بر شریار	بسیه گرفتند سر از کسار	دران ستم بر سید و پادشاه	دران تخت فروزه بنشاخت
بنان از شکستی بد و پادشاه	که یزدان جهان آفرین خواند	دران فروزان و آن برادر	بسی بودی دید و بگشت
بدان اندک سال و جند	که گشتی ز دانش خود پرورد	بسی آفرین بر جهان آفرین	بخواند و با یار و بزمین
بگفت کای کرد کار سپهر	خداوند بوش و خداوند مهر	بسیه بیا بگیتی زشت	بیا بشت ز فرزند کرم
بزرگان ایران همه با شاد	برفتندشان بر شریار	ز فریب و شرف و ماندند	بداد و بر آفرین خواند
بفرمود تا پیش اریان	ببستند که ان ایران میان	بکاخ و باغ و میدان کا	جهانی برایش نهادند
بهر جان جیش ببار استند	ی درود و را شکران خواند	یکی سو و فرمود کا اندر جان	کسی پشتر ز کوک از سار
بگفت زین کوک بود و پادشاه	ببستم در کینا بر کشت	ز هر چیز کینا بر سو دشت	ز پرورده وقت و مهر و کلاه
از اسبان تازی برین ملک	ز بر کستان و ز خندان	ز دیار و از بزمین	ز دیار و از کس و پیشاکم
چرا منکر که شکامه نبود	بهان کوک قیام از خندان	بیا پیش او و کوک و شاد	بخوانی بدانش فراوان
ببستم فرمود تا قیام زور	ز کوک و زلف و کلاه	نوشته شد بر پیران	برسم بزرگان و فریکان
زین امر و سان بد و پادشاه	که بود و سزای بزرگ	چو سو و او و می خواند	پیران شد و شاد و سید
ز قیام رخ او را شاد	بسیه بوش و پادشاه	بخوان شد کوک و شاد	بکوشش و شاد و بخت
کسی از دست و زدی که او	که جهان بیا خوش و راکو	که اند و شاد و شاد	بنا شد گفت و شاد و کلاه
بدو گشت و شاد و شاد	چویم که باند و شاد	که در و زبش و شاد	بر شاه ایران و شاد
بدو گشت کای شاد و شاد	که در از او تو که و شاد	که اند و شاد و شاد	بخوان شاد و شاد
فرستاد بوش و شاد	بخوان و شاد و شاد	کوشش و شاد و شاد	بخوان و شاد و شاد
مهر و پادشاه از بود	بخوان و شاد و شاد	بخوان و شاد و شاد	بخوان و شاد و شاد
بدو گشت شاد و شاد	که در او و شاد و شاد	بخوان و شاد و شاد	بخوان و شاد و شاد
ترا باک یزدان جهان آفر	که در او و شاد و شاد	بخوان و شاد و شاد	بخوان و شاد و شاد
بسی پرده پوشیده و شاد	زمانی که شاد و شاد	بخوان و شاد و شاد	بخوان و شاد و شاد
زمانی که شاد و شاد	بخوان و شاد و شاد	بخوان و شاد و شاد	بخوان و شاد و شاد
که بسیار دلت و شاد	بخوان و شاد و شاد	بخوان و شاد و شاد	بخوان و شاد و شاد
که در شاد و شاد	بخوان و شاد و شاد	بخوان و شاد و شاد	بخوان و شاد و شاد
از با یک کاغذ و شاد	بخوان و شاد و شاد	بخوان و شاد و شاد	بخوان و شاد و شاد

بدونت خورشید با ما	کراید و کند پسند برگاه نو	بناشد شکست ار شود خوار	تو خورشید داری خود اندرگاه
اگر با من اکنون تو میان	نه چو و اندیشه بجای کنی	یکی دختر نارسیده بجای	کم چون پرستار پست با
بسوزد پان کن کنون کن	ز کف و من سرسج اندکی	جو پروش شود زین جهان کن	تو خورای بن زور ایادگار
غالی که آید من برزند	بداری مرا بجز او ارجند	من اینک به پیش تو ایستادم	تن و جان برین ترا دادم
زین هر چه خواهی همه کام تو	برای نه بجم سحر از دایم	سرخش نکس گرفت و یکدنگ	بداد و بنود اگر از شر ایام
رفیق بیانش جویند شکر	بیاد است نری که نماند	خبر گفت با دل که از کار تو	مرا دور را در کینان نه بود
زین با پدر و پو فای کن	نه با من شنای کن	و کرد و کوم بدین شوخ چشم	جو شد و شش کرم کرد و خشم
یکی جادوی سحر از دایم	بد و بکرد و شجر یا در جهان	سان به که با او دایم	منی بود و از شش بنایم
بیاد من از آن سحر است	که اندر جهان خود ترا نیست	نمانی مگر برنگ ماه	نشی بی سحر و ریش
سکون و خشن به که باشد	بناید جگر او کس باشد	برین شمشاد یا ران بود	نمکن که با خج به یان بود
تو این را از کس با بکر	ترا جود من حق منی	سر با خوانی و دم ستری	من آید و ن کام که تو را
بکشت این پر و شمشاد پیش	پراز مهر جان بد اندیش	جو کد و کس کی در شش	نم کرد و سودا و راه
بر شمشاد این سخن بود	ز کار و سیاه و خن بیکدای	که آمد که کرد ایوان	بنام سید چشم کرد و دم
بنان بود ایوان ز خن بود	که گفتی می باره از ماه مهر	جراز و خرم من دست بود	ز خوی کنی رحمتش بود
بنان شاد شد زان سخن بود	که ماه آمدش کنی اندر کن	در کج بکشد و جندی که	ز دیای ز رخت و زین بود
هم از یاره و تاج واکش	از هم انطوق و تم تحت و کند	ز هر چیز کنی پادار	جانی بر سپهر و خورشید
نم کرد و سودا به خیره جان	باید به اسون زادان	که کراه یا بد به زمان	رو در هر یکد جان
بدین هر جاره که اندر جهان	کم اشکارا و اندر جهان	بسانم و کمر به چیدن	کم زو منان بر سدر خن
نشت از برکت باو شوار	بسر بر شاد و سحر ز کار	بیادش در بر خوش دایم	ز هر که نه با او خن
بدونت کنی بیاد است	که از انسان نمیدت کنی	ز هر چیز جدا که اندازیت	و کمر بری بلای دیت
بتو داد و اهدای خرم	نمکن بر دی و سر و خرم	بماند جود داری که از خرم	به چو زبانه و ز خرم
کرم تا زاده و مردم	خروش و جوشان اندام	می رود و روشن نیم زد	بر ام که خورشید شد
یکش کن در غالی را	بخشای و ز جوانی را	زبون زانکه داده جادار	بیار میت و به و قی
و کمر به چو زبانه	نیاید دلت سوی زمان	کم بر تو بر بادش تبار	شود تیره از دوی تو
بیادش بدونت که زبانه	که از هر دل من دم دین	چنین با پدر و پو فای کن	ز هر دل و دانش با کن

سز و کر و نماید از نشان کنه	از آن تحت بر غایت خنم	بدونت خورشید با ما	بدونت خورشید با ما
بکفتم نمان بداندیش تو	بر ایضه خواهی که رسد کنی	پیش خرد مندر غای کنی	پیش خرد مندر غای کنی
بناخن دوی دایم کرد باک	بر اند خورشید از نشان کن	بناخن دایم کرد باک	بناخن دایم کرد باک
که گفتی شب سحر است	بگویم سبید رسید کنی	خود از زنت شناسنی	خود از زنت شناسنی
بسوشتن خراشیت	ایا جود سودا به رادید	خویشتره که کج پر کنست	خویشتره که کج پر کنست
خواست از کار و سسکل	خویشتره سودا به در پیش	میرخت آب کی کند موه	میرخت آب کی کند موه
بر آت جند بر و خن	که جود تو خنم کنی	ازین کوه میراند باوی خن	ازین کوه میراند باوی خن
چنین پاک شد جاده اندرم	بر اندیشید زان سخن بود	خن کرد و کوه خن	خن کرد و کوه خن
وزین کوه رشتی بود	بیادش را سر بیا بدید	بدینسان بود بند بر کلید	بدینسان بود بند بر کلید
خویشتره زان و نشان کن	کسانی که اندر سبب	میشود و مردم پرست	میشود و مردم پرست
که این را زبانه بنایت	که کوهی تو ایام کرد	از کسار و سودا آرد	از کسار و سودا آرد
نمکن غم مرا بنده و نشان	که راستی جوی با من بودی	خن بر جویان فتن	خن بر جویان فتن
از آن که سودا به است	بدونت سودا به کنی	که او از جویان فتن	که او از جویان فتن
بدونت و شکار و نشان	ز زنده و از کج آرد	ز دیار و از تاج و از خن	ز دیار و از تاج و از خن
هم بیکو به جند و دم	که گفتی با خنم	به خنم راه دیدار	به خنم راه دیدار
نه بکفم بکارت و خن	بر خنم کار و بازی	دو چشم کردن و از دیک	دو چشم کردن و از دیک
بکند و خورشید شد و نشان	کی کوهی که اندر نشان	زشت توانی شجر یا رجان	زشت توانی شجر یا رجان
چنان پیش او تکی و تار	چنین گفت و خنم	که گفت و سودا به کار	که گفت و سودا به کار
که شدی خود را در دایم	که کرد باید بدین	که کوهی که اندر نشان	که کوهی که اندر نشان
سر اسر بر سید جوی او	ز سودا به بوی خنم	همی فتن کار و سبب	همی فتن کار و سبب
نماند سودن خود اندری	خنی کشت و سودا به	دل خویش از و بر آرد	دل خویش از و بر آرد
بایدش کردن می	ز لایه و زان سبب	که آتش و خنم	که آتش و خنم
بر او نه خویش نه پو	بست و سودا به	به چو زبانه و دیک	به چو زبانه و دیک
ببایت از و سبب	جادم کرد و کوه	جاده غم خنم	جاده غم خنم
خود مندی او بدانت شاه	بدونت ازین خنم	میشود و باران	میشود و باران

و زانو جو که میوز شوخ	میامد برست. ترکان بود	بخت آن سخنان با کس نماند	که آمد سببه میانشان
بکش جو ستم به بر سر	بسی نامداران و کز او	بیاد بکردار آتش بند	سپرد او را به تر و تگرش بند
نیز بکردار ایشان	یکی را سر اندر نیامد کجا	سرو و زو سبب بودم	غنی شد سرب کز کشتن
از ایشان کسی که خواب آمد	ز جنگ ایران شایه ای	برفتی و آسوده بر رفتی	بنو باز جنگی پیاپی
بر آشتی جو آتش از آسایش	که جندین جلوی تو آرام	بگر سینوز آنکه جان نگر	که گفتم میانشان خوابید
یکی مانده بر زو بر آشتی	توانا بود اندران کار	بزمود کز نامداران	بخوانند از بزم سازند
خواب با شیر آمد شب	خواب دیدن افراشیاب		
جو یکبار سبب است از تیر	جان خون کسی از کوی	پرستندگان نیز بختند	بر شاه با خواهر استند
جو آمد بگر سیر و آن	کو تر شد آفت آن	تنزی پامد بر خشم یار	و دید خفته بر خاک فرار
به در کشتن بر سینه	کران داستان برادر	جین داد باغ کز بر شکر	کوی این زمان به بر خنجر
سمان تا خود باز یام کی	بر کیر و خنجر به اران	زمانی بر آمد جو آمد بوش	جهان دید با ناله و بوش
نمادند شع و بیاد	تنش روز از زبان	هر سید کسوز از ناله	که کشتی سبب را کشتی بود
جین کشت پر مایه از آسایش	که هر کس از راه	نه بر و نه آن نه	نیز بر و نه آن نه
بیا بان پر از مار و دیم	جهان پر ز کرد آسمان	زمین خشک بود و کشتی	در تار و دران و نمود
سر بر و من زده بر کز	بگرهش سبب ز کذا	یکبار بر خستی پر ز کرد	در تار و دران و نمود
برفتی ز سر و کی جوی خون	مرع و سر خیمه کشتی	وزان لشکر من خون از	برید و سران و کشتی
سبب از آن سبب بود	بدین بدست به تیر	از آن نیز می بر آورد	بهر سو و او سر و بر
برفت من تا خدی	بیر بوش نیز دران	را کشتی ز طای	مرا تا خدی و سبب
ای که در یک سبب	ز پوست پیشم نو کی	را پیش کاهس بر و	یکبار به سوز و سوز
یکی خست بودی و تان	نشته بود که کاه	جوانی ستاد و پیش	میان سبب و سبب
دو سبب بودی و سبب	جود بدی و سبب	و دیدی بگرد از غنم	نیام بودیم کردی
خو سبب من زوان	مراناله و در و پید	بر کشت کسوز از خنجر	بنام شد جز از کاه
مکام لا شد تا خست	کمون کشته بر کاه	کزاره خواب شد کسی	کزین دانش آگاه
خو انیم به اراد	وز اختر شایان از خون	کزین خوب کسوز	میتش شوم اشک
یکی را نام سبب	اگر این سخن شوم	خسته شان هم می	به ان تا کسی و بنام

وزان سبب است از خواب	خو سبب است از این	بر سید و از شاه	کران خواب را که
مکشت با بند پیاپی	زبان به باغ که	کزین در سخن می	کشمیم با شاه با
بزنماد و آن زبان	کران انسان و شایان	زبان آوری و سبب	که او بر کشتی
جین کشت کز خواب	کذا شک را بر و بر	و کز با سبب کشت	بود و سبب کشت
ز ترکان نامد کی	خو نامد از جنگ	جهاندار اگر	ازین جود کرد
بدین کشت کز بر	کمی پر خشم و	غنی شد جو	کرد ایج بر خست
بگر سیر و آن	نمادند سخنانی	که کز سبب	برایم نیاید
نه او کشته کرد	بر آساید او	که کز سبب	به آساید
بجای جانی	بیا و از دست	خو سبب	جهان تاج و تخت
منه جگر کشتی	هم از بر و	ازان نیز	زین کشتی
کونین با نام	ز آبی و	خو سبب	سزد کسوز
بزرگان به کاه	پرستند و	کلی سخن	شوار و کار
ویش جین کشت	نه پیم می	بسانا	تبه شد
بسیار کشت	بسیار کشت	بسیار کشت	بسیار کشت
ز پید و	سمه نیکو	ز پید و	شود بجا
نیز و سبب	شود آب و	شود در	بناشد
ز کز کز	بید آید	و ایر	غنی
کمون دانش	بجای غم	بر آساید	بناید
دو بهر جهان	هم ایران	نمک کز	بسیار
که آید و	ز سبب	در آشتی	بجویم
مرانیک کسوز	سمه خدی	که تو	بدان دل
سمه باز کشت	کسی را	بگر سوز	کسی
برون و	کزین	بزو	رو
از اسبان	ز شیر	یکی	ز کز
غلام	بجویش	برش	که ماسوی

که او را ز شایان کنی خست	ز خوبی گفت رودیدار او	ز سحرش دل درای شیار او
تو کوی خود انداز کنایه	خندید با او چنین گفت شاه	که چاره باز جنگ از کجایه
ز فرزند او کردش دروگاه	ز گردان او از دزم و کارگاه	وزان تاج را با کشت ابرو
پادشهر را با بخت	خست ز یادش زبان بر	سودش فراوان در شکار
بغ نهماد جهان شد قهر	برستم چنین گفت کیم کراو	جوانست و بنا سید و پیر
بخت از تو جویند کز آن	بلیدی بدیبا و فراس	که کشد ز او زار و زار
مرا بود با او سر پر خجسته	ز فتنه کشتند از او چرخ	معان تا سید جهاندار نو
ایا بلوانان بسیار	جواب او افزه از دل خوا	مکافات بدیبا و پیر
که نام بدیشان خوانند	شمار این بدو در دست	بدین گونه تان شد دل آرا
هر یسان به چرخ تان	کنون از کردگان کی اندیشه	مان پیش شمشیر تان
تا از من نه از کردش کار	نیادش دست کز او آساید	بگردد بر و نا خوش آرام خوا
ه کی رو پر دانش پر زدن	خویش کاشش از او	بندگران می زان من
بگو تا نیایی یک چیز دست	بس آن ستار از بر دست	که سرشان ز تنها فروست
جو کرک اندر آید پیش	تو با لشکر خوش هر پر زک	در تابد کاه اوی دیک
سبانت کند غارت و شوق	بیاید جنگ تو از فراس	جو کرد و بدو نا خوش آرام خوا
دلت را بدین کار نکش	مخنی شود از من کشت	بس آن جهان زیر زان
و بران بزرگ بران روی	بماند تا او بیای جنگ	را و خوشش با روی
پایکو بود پیش دهن دزم	و دیگر که میان شک پیکار	نباشد بندیده و نیکو
در آشتی او شد از دست	بیادش جو پر و زرد	بر فتنه و دلاور شک
دلت روشت لب زرد	جودی جز از تاج و تخت	تن آساید کج ایران
بجاست شمشیر و جلال	که از فراس این بخت	به چنان شستن باید دخت
بیادش ز چنان کرده دین	ز فرزندمان کشتن خوا	در فرغ این نه در خورد با کاه
بر آستو این نامور پناه	جو کاد سینه شد پر خشم	بر آشت از آن کاد کشت
که جویش نامدی در نماند	که این در سر راه افکند	چنین بخین و زور بکند
ز او دشمن تاج و تخت	تو اید بران تا سید	بند بدین کاد بریل کس

سیادش اگر ز زبان	بر بخت نباشد به چنان	بطوس سید سید و سید	خود و در شایان ذکر و زار
به چند زن هر اندر خور	که او را چنین دوری در دست	غیبت رستم با او از کشت	که کرد و هم را می از کشت
که طوس یکی را رستم است	بخان دانگر رستم کشت	بگفت این پیر و شد از پیش	پیر از خشم چشم و پیر از کشت
م اندر زبان او را	بزم و لشکر کشیدن بر او	بدو کشت ای سر زار دیر	برون شود از ایدر بکر از سر
که تا می بیند تو رستم	یکی نامه با محبت	جو پیر و شد از پیش	بزم و دناش کرد و بوق
بساند و آرایش ده کند	وزان رزمه وای که کند	میون پادشاه کاش	بزم و دناش کرد و بوق
نویسند نامه را پیش خواند	روان تیره و روی چرخ	غیبت ازین کرد کرد کار	خداوند آراش کرد کار
یکی نامه فرستد پر خشم	خداوند یک و بد و دوا	بفرمان اوست کرد آن	از و باز کشته هر جان مهر
خداوند هر ام و کوان	سید به نام با تاج تخت	که بر دلت را می تیر شد	ز تاب جوانی سر تیر شد
ترا ای جهان تیر شد	جو پیر و شد روزگار	کنون چهره از من شوم	بدین بار که بر زبان
شدی که دشمن ایران	که از جرح کز او خواست	ترا کرد پند نباشد گفت	مرا از خود اندازد باید کرد
منه با جوان سر از زپ	بس باز کشت ز چکار	زشتی با من می داستی	ز فرمان من روی رگاستی
که من زین فرخنده کنار او	بیازی از جنگ بکشتی	مان رستم از کج آراسته	خویش شدن سیر از خواسته
تو با خرد و دین بر آشتی	ترا شد از جنگ جنتی	ده بی نیازی شمشیر جوی	ز شک و بدش را با
وزان دوری تیغ شمشیری	بسا زده و یاد کم و بیش	سم اندر زبان دکن رز	که و کان کرد در بکران
جو طوس سید رستم	بخت کاید جانت کند	بایران مسدود می آنگی	بر آستو این رود کار
افزون آشتی از جرح بلند	وزین درین را کرد آن	دگر مرداری بران	خویشی که خواند پشیمان
تو سوزنده تا خن و با ساز	نزد و پر خاش و نیک	جو آن نامه ز سید	بدان که کشتار خواب
بسط طوس ده تو خود باز کرد	وز کرد و کسر خن	بگفت از با پلتن کشته بود	ز طوس ز کاد و آشتی
فرستاده را خواند و رسید	ز رستم غیبت از کشت	ز کار بد و دل پراخته کرد	ز ترکان و از دزدان
بیادش جویش کشتند او	ز خوش شای خن	می نگو و می پیکار	اگر شای رستم بزرگ
معی گفت صد درد ترک	بد آید ز کار بد و پیر	در اید و کج و آدم	ببین خیره با شاه
بزدیک بزدان بوز	کشانند برین زبانی	و کربا کرم بزم	بطوس سید سید
جهاندار بشتند دین	جب و راست بدین	نیاید ز سودا و هم	ندام چه خواهد رسید

بایخ نامه سیاه شایان کاف

دین را ز شکر کند آید	جوهرام چون زنگنه شود	بدان را ز شکر خود زنگنه شود	بر درختان و بستان
که راست هم برده دین	وزان که رسم شد ازین	بدین نین گفت که این	خوام که جوهر تا پل
ببین گفت باز که گفت	فراوان سیت بر تنم	بدان هر بان تن شصت	سان درختی برادر کن
چو سواد اباد از پنداشت	مرا و درسیاوش با جهمی کارا فراسیاب		
بشت نداشت همه این	خنی شد دل فتنه بدان	چنین رفت بر سر راه روزگار	چنین رفت بر سر راه روزگار
کزیم بران روی یک چرخ	مکر دور مانم ز جنگ ننگ	سج اندرون بود جنگ ننگ	سج اندرون بود جنگ ننگ
نشسته بسفند اندرون خیر	بر از کینه با تیغ زنده نرا	بر فتنه برسان بدمان	بر فتنه برسان بدمان
جو کین را سر بر خشت	کره کان و آن پیریا ساخت	جو بایدی خیره خون رخت	جو بایدی خیره خون رخت
سش کش نباشد ز غرق	نه ازین سکوی بازماندنی	قباده دردت و کین سیر	قباده دردت و کین سیر
بشدن بنام می کارمن	بکوشد برنج و بازاری	بخره می جنگ فریادم	بخره می جنگ فریادم
می ریزد آن بنام کین	فراوان کوشش بنام کین	دو کتی می برد خواهر زن	دو کتی می برد خواهر زن
وزان پس که از کین کار	کرار کش که دیش رو زگار	زادی مرا کاشکارم	زادی مرا کاشکارم
که بنین بلا با کین	ز کتی می زمر با کین	دخالت این بر کشید	دخالت این بر کشید
بدین کون چنان که من کلام	بیزد آن دو کت که خردم	اگر سر بگردم از دشتی	اگر سر بگردم از دشتی
راکنده شد و جهان آن	که بشت تو را نکند من	زبان بر کشیده کس بر	زبان بر کشیده کس بر
کین باز کشتن بر دین	کشیدن ز سر آسمان برین	چنین کی بسند ز سر کردگار	چنین کی بسند ز سر کردگار
شوم کشی جرم اندر جهان	که نام زگار و سعادتمندان	که روشن زمانه برانسان	که روشن زمانه برانسان
توان ما مور زنگنه شادان	پیارای دل را برنج کران	بروتا بدو کارا فراسیاب	بروتا بدو کارا فراسیاب
کره کان این خواسته بخت	نه دینار و از قلع و قمع	چنین هم به باز بر شای	چنین هم به باز بر شای
چون سوزده ام که در زار	که این تا سر لشکر و مرز	بهرم تر از ده و پل کس	بهرم تر از ده و پل کس
بود تو این شکر و خاسته	سر کیمه که آراسته	جوهرام شیند کت راوی	جوهرام شیند کت راوی
بنامید زنگنه شادان	بفریه بر بوم نام و دان	بر از غم نشسته بر بوم	بر از غم نشسته بر بوم
به کینه جهمی کن داشت	تران بر در جهان فانی	یکی نامه بنویس زدیگه شاد	یکی نامه بنویس زدیگه شاد
اگر کین زمانه و جنگ ساز	مخی کونست ارجه کردار	کر آرام کیر دخی جنگ	کر آرام کیر دخی جنگ
و اگر کتی نزدیک او	خنده دل و راقی تار	دست کچین بخت از نو	دست کچین بخت از نو

بنامید جهمی کن داشت	زشت کاری که داشت	بزمان کادوس جنگ آوریم	جهان بر بد اندیش نگاریم
مکن خیره اندیشه دل دراز	مرا و بجای دهم آرد باز	مکر دین با بر دشمن روزگار	جوهر آمد رفت بر زنگنه
پیر از خون کین دیده قلع و قمع	جوشان ال از خروانی رفت	نه بکوبد بی توخت و کلاه	سپاه و در برده و بارگاه
سرمه کارا و سکه است	سجاده و جنگله پند است	اگر آسمان جرایست راز	جو باید کشیدن نهند راز
بدرت از آن دو حوض	دگر بود از سبهر بلند	چنین داد باج کز فشان	برام که بر تو ز خورشیدمان
و کین ز فرمان بران دیر	بنامید ز غاشاک تا پل شیر	کسی که ز فرمان بران جانا	سرمه شد خوشین را یافت
عده است یا زید باید خون	کین دو کشور بدن رنمون	ز کونوا اسم بیازار دای	نخنها می که کرده باز آرد
اگر ز کرم ازین روزگار	شوم کار ناکرده زدیگه شاد	سان چشم و پیکار با آوریم	سرمه غم اندر کت را آوریم
اگر خندان شده از کارمن	بر بجای سرتان زنگنه من	فوستاده خود با شوم در سنگ	بنا هم برین دشت پر دیر
کسی کون مندی کج من	جو ابر کارم بروغ من	سیاوش جو باج بدو دای	بهر مرد جان و دگر دین
زیم بدایش کین شدند	جو بر آتش تیر بران شدند	می دید چشم و دل روزگار	که اندر نماند پست ما شجر
خواهر بر شیند ویدارای	ازان حشر کین شد از کارای	چنین کنت ز کت که مانده ام	زیم سبهر کفنه ایم
سیر در سیاه حسن شکر دانه کین			
ندای تو باد از دین	چنین کنت باز کیند ارشاد	که روشا تو را ن سیر دای	کرین کار ما را جاده آید
جو باج چنین داد آن شورا	عده شش تو اردو ز من	ز چنان تو سر کرم سنج	اگر با هم ز کت می
ازین استی جنگ جوش	زیر کنت کردون کلاه	و دیگر که این بر کردار	شایت رفت بر خیر
جهان را بر دین پیاده	بجای کت کرد از دین شوم	کین کوشه جرم اندر دین	که نام زگار و سعادتمندان
یکی راه کت تا بگذرم	ز کت جو او خن شوم	بشد زنگنه با نام و دین	کره کان بهر از دین شوم
جو در شکر سلا و تران	خوششاده ویدانش بدید	بفریه شدش بهان بزرگ	کین نام او بود بیک تور ک
جو شد زنگنه شادان زود	بشد از رخا ز پشگاه	کوفتش بر یک و خوش	کرای بنوشش شافش
جو بشت به نام و دین	سر اسر خنما بر کردار	جو بشت به نام و دین	دش کت پر در و دین
بومود تا با کین سانشد	و راجه سیر بود و خوش	جو پیران به نام و دین	نخ را ندان ما مور کد خا
زک و سن از نام کت راو	ز خون جو را کپار او	می بود رنپار کردیم	زگار و سعادتمندان
فوستاده زنگنه شادان	میداد کرد از کران تار	بیر سید کین راجه در مان	وزین راجه سیر چنان
بدو کنت پیران کین شاد	انوش بزی تا بود روزگار	تو از ما بجز کار دانا تری	کچین و بدی تو انا تری

کمان دور و دانش درای تو	چنین است آن سه و درین	که هر کس که در سنجی در جهان	توانا بود اشکار و نهان
ازین شاهزاده کینه نه	ز کج و زنج اخراج نه	من اید و شنیدم که ازین	کسی نتواند ازین
بیا و دیدار و دوستی	بزرگ و درای و بشاکتی	خود با سز نیز پیش ازین	ز ما در جنبش نه ازین
بدین همان ازین است	که انایه و شاهزاده است	اگر خود ازینش بدی	ازین خورشید نه ازین
آشت و بکشتی نه	می جوید از تو بدین که نه	بدین کشور اندر بود	که باشد خدیو اگر کلاه
زهر تراخ و تخته کلاه	بکمر سیاه خود آید راه	نه بیکو بود خود ز راه	که بیکو بود خود ز راه
و دیگر که در پیش پیر	بد و مانده این وقت می	نزارش بشد ازین	نزارش بشد ازین
کشت و چند برای	نویسه کنی نه پند مند	چنانچون نوازند فرزند	نوازند و نوازند
یکی جای ساز و بدین کوش	بیا و دراز و از خورش	باین و بد و خورش اید	بیا و دراز و از خورش
کلاه بانه بزرگ است	که کشور و پوش آراک	اگر باز کرد و سوی شهید	اگر باز کرد و سوی شهید
سای بود نه در شایین	بر زکات کنی کند ازین	بوسایه ازین و نه کمر	بوسایه ازین و نه کمر
ز و از جهان ازین نه	کرده و مانده بدین کینه	جوش و کین پر ازین	جوش و کین پر ازین
بر اندیشه کرده اند ازین	می کشت برین و بد ک	می داد باغ و پیران	می داد باغ و پیران
ز کار آرم و در کینه	مانده تو نیست ازین	و لیکن شنیدم که درین	و لیکن شنیدم که درین
که چون بجزیر بر روی	چو ندان کنی نه کینه	جو با زور و باجک برین	جو با زور و باجک برین
بد و کشت پران که از خود	اگر شاه کینه آید و آن	کسی که بد کردی و خوی	کسی که بد کردی و خوی
ز پنی کلاه و در کینه	جو و برین کینه بیا کشت	می و کشت کینه درین	می و کشت کینه درین
و را به ایوان و کینه	تو با شینان جهان او	دو کشور تر با شده و تیج	دو کشور تر با شده و تیج
چو شنید ازین باین	یکی را با دانش لکن	دیر جهان به پیش خواند	دیر جهان به پیش خواند
جهان ازین راست بشک	ناله و ناله و ناله	ناله و ناله و ناله	ناله و ناله و ناله
که او برت ازین	بد و کینه کارا	خداوند جانان خود	خداوند جانان خود
خداوند هم خداوند	ز پند و کشتی و دست	از و بد و شانه و درد	از و بد و شانه و درد
شنیدم باین ازین	ز پند و کشتی و دست	غنی شد و ازین	غنی شد و ازین
و لیکن کسی جز ازین	جو و بد و خند و خند	ترا کار با ایدر آید	ترا کار با ایدر آید

که هر کس که در سنجی در جهان	توانا بود اشکار و نهان	کسی نتواند ازین	ز ما در جنبش نه ازین
من اید و شنیدم که ازین	خود با سز نیز پیش ازین	اگر خود ازینش بدی	ازین خورشید نه ازین
بدین کشور اندر بود	که باشد خدیو اگر کلاه	نه بیکو بود خود ز راه	که بیکو بود خود ز راه
نزارش بشد ازین	نزارش بشد ازین	چنانچون نوازند فرزند	نوازند و نوازند
باین و بد و خورش اید	بیا و دراز و از خورش	اگر باز کرد و سوی شهید	اگر باز کرد و سوی شهید
بوسایه ازین و نه کمر	بوسایه ازین و نه کمر	جوش و کین پر ازین	جوش و کین پر ازین
جوش و کین پر ازین	جوش و کین پر ازین	می و کشت کینه درین	می و کشت کینه درین
می و کشت کینه درین	می و کشت کینه درین	دو کشور تر با شده و تیج	دو کشور تر با شده و تیج
دو کشور تر با شده و تیج	دو کشور تر با شده و تیج	دیر جهان به پیش خواند	دیر جهان به پیش خواند
دیر جهان به پیش خواند	دیر جهان به پیش خواند	ناله و ناله و ناله	ناله و ناله و ناله
ناله و ناله و ناله	ناله و ناله و ناله	خداوند جانان خود	خداوند جانان خود
خداوند جانان خود	خداوند جانان خود	از و بد و شانه و درد	از و بد و شانه و درد
از و بد و شانه و درد	از و بد و شانه و درد	غنی شد و ازین	غنی شد و ازین
غنی شد و ازین	غنی شد و ازین	ترا کار با ایدر آید	ترا کار با ایدر آید

صداب کرا نیایم دوز	ایامی غلامان زمین کر	سیاهش جوینند کاسبه	بذیره شدن ز چاربات راه
فرش سبزه توران بدید	خوشیدن و بنگه سبزه	بشد نیز و بگوشش اندر کنار	بر سیدش از کوشش روزگار
به گوشت کای ببلو اسباب	جوار بر کوی رود از راه	به در دل اندیش این درخت	که چرخ و چشم ترا اندر دست
به سید پیران بره پای او	سان خوب جبهه لاری او	همگشت باز کرد کار جهان	که ای داد رشتا رونمان
در اگر بخوابان مندی روز	مناظره سر پرستی جوان	ترا چون بر باشد از آسایش	همه بنده باشند ازین روی
در است پوسته پیش از نزار	همه پاک با طوق و با گوشه	همه بنده باشند پیش تو بر	ز فرمان تو سر نیار و بدر
برفته سرده و پش دی هم	سخن یاد کرد در پیش کم	همه شکر از آواز جنگ در باب	همه خفته را بر لبه خواب
همه کوی رکن رسم و زور	می است بازی برادر دهر	سیاهش جهان دید از چشم	بیا به وزانیش از نزار
می یافش اندر زبان	بیا به بسته تا بجا مان	که آمد بختی از پلنگ	همه نه از آن کج
به زور که می رفتند	همه شکر و جگر میرفتند	از ایران لای که در دست	بگردانش نش بر زلف
ز پیران به عید و پوشیده	به بندید بر آن غم و درد او	بدانست که در راه آمد پای	غیبت و دزدان بپای
به چنگار بایست خود دادند	نشند و یکباره دم بردند	نمک کرد پیران به دیدار او	زشت از رویال که در کار
بر و بر و چشمش می خیره ماند	بر و در زمان نام بر و خان	چین گشت کای ناسر و شریار	زشت آن کوی تو بیا کار
به چرت بر تو که اندر جهان	کسی را نباشد از خم بمان	یکی کند از تخته کبکیت	می از تو که نش از نزار
همه بن زبانه بیا	بگفتند یکبار استی	مدیکه که گوی که از جوتو	بیا روی بر زمین مستور
بهین و ادب و باخ و باش بر تو	که ای پیر باینه و نوری	خنده کبکی بعبه و دنا	از این منی دور و دور از جنت
که از بودن این بر انگشت	بیرین کرد خود بنیاد کرد	و گرفت فرمانی که درم	غایبی بر رفت روی هم
به گوشت پیران که مندی از	جوانه که شتی از ایران	کردان دل از مهر از آسایش	کن بکج که بر رفت شتاب
پراکنده نامش کتی بر کتی	و یکس خدایت مر و از نزار	خود دارد در این و شش بند	بخره بناید بر راه کز نزار
ندان کسی از جگر مست	که بر نوبیا بد ز به کار	که کرد تو آشوب خیز و شکر	بیا میری از دور و نزدیک
سیاهش از آن کشتا	برافروخت اندر خود داد	خو رون نشسته با یکد	سیاهش پر گشت پیران
جوخه شید بر سر از کور	بدون آه از موج دریای	زین گشت بر سان از دست	سو اندر سبیل و لالت
برفتند با خنده و شادمان	بره به خنده جایی دران	چین تار سینه زدی گنگ	که آن بود دهم ساری
جان بود در تاسه آراسته	جو تخته و چمن بر آراسته	بیا اندرون زیر خمش	ز بر سنگ غیری خشت
بیا به یاد از آسایش	هر سیدن از آسایش و مینا و خشت یکدیگر		از ایران میان به بد و بد

بیا و شکر جوار بیا ده بدید	زود آمد از آب پیش بدید	رفتند هر یک که را بسب	بسی بوسه دادند بر چشم
بر سید از راه و شکر یار	که چون کرد این کوشش کار	در سینه گفتش و تشاد	انوشه که کش کند شاه یار
وزان من خین گشت از آسایش	که کرد آن جهان از آمدن کار	نه آشوب خیز و زین من جنگ	بیا بشو آید کوزن و کنگ
بر آشت کتی ز تو در دیر	کنون روی شود از جنگ	دو شور و سال پر شور	جما زاد دل اشکی کور و
تورام کرد در زمانه کنون	بر سید از جنگ از جوشن	کنون شخو توران ترانده	مرد دل بخت تو کند اند
و این هم جان دل میشت	تو خوش و دایه این دست	بیا پس از خدای جهان او	که زبانت آرام و هم و کین
به در است بیا و شکر بدست	بیا به تخت می بر نشست	بر روی بیا و شکر که کشت	که این را کیتی نه ام خشتا
ازین کوه مردم بود در جهان	بدین و مد و بالا و ز میان	از آن سر پیران خین گشت	که کاوس پرست اندر خرد
که یکید از روی جوین سپر	چین بر زو با لاجوردین	مرادیده در خواب دیدار او	دل مانده به خیره دکار او
که زو زبانه شتی چنین	دو دیده بگرداند اندر	از یو انامیش کای بکر	همه کلخ از زنجیر کسیر
یکی تخت زین نهاد پیش	همه بیا چون سر کاوش	بیا پای چینی بیا رشتند	کس آد بیا خوش را خه استند
سیاهش جوینش بران	هر طاق ایوان بیا	بیا به برانخت زیر شست	میوار جاز از ادایت
چون سیاهش پر خند	کس آد بیا خوشی خواستند	ز سر کوشش و دست بر خوان	همه شادمانی خند بن
چو از خزان خزان به خند	نشن کوی و دوی خند	برفتند با دور و شنگران	بیا به شسته کسیران
کشدند تا بهمان تیر گشت	سر کساران زین خشت	بیا شش ایوان خراشید	تو گفتی که ایران بیا شش
چین گشت بیا به از آسایش	که چون سر بر آمد شمار	تو بیا ببلو انان خوش	کسی کو بود مسته این
بیشتر بیا به به غلام	که غایب سبیل زین سنا	ز کشور همه سر کشت	ز یار و از کوشش سوار
بدین کوه سوس سید و شرا	میوار و پیدار و خن و شرا	خزوان سبید و ستا	بدین کوه بکشت کشت
شش بیا و شکر خین گشت			که خدایب زیم بر و کج
ای کوی جگر کوی میدان شوم	زمانی تا زیم خندان شوم	ز هر کس شیدم که جگر کوی تو	نه پشند کردان میدان تو
به گوشت شاه از نزار	روان را کجاست تو شنه زل	می از تو که بر نشت با نزار	که بیا به دگر کار بر نزار
را دای بر تن خزان	می از تو خوام به و کجاست	بشکیر کردان میدان شوم	که از آن بار و خندان شوم
چین گشت بر شاه نوران	میدان هم آورد دیکه	که کوی سنا و از بار توام	بدین من میدان از توام
به سید زلف را و شاد شد	سخن گفتن کس کس	بدان و شکر کشت	که به شیم اجا و در جنت
نه کن بر شش سواران	بدان تا کوه کوه بد کردید	کشد آفرین بر تو و دان	کشت شود روی خندان

[illegible]

یکی گفت زمین ز بر جعبه باد
 سیصد طبق سکه صد زعفران
 یار و دبا نوزده سار
 تم لب بیا بدندان ریشاه
 یک سینه دغان و دافنیت
 ازین کار بکشد که فتنه
 وزان مرز تاپش در پای من
 فتنه منشور بر پریشان
 وزان بس پادشاهان
 در بسته زنده انبار کشت
 بدستورن باز رفتن کلان
 سارنج کز من تو برداشتی
 کس آمد ز نزدیک ازین
 بود که گفت من کی میروی
 بهی که گرام و ایالتی
 ساروش یکنواخت است
 بشادی بخت سحر حق
 ای بود نامه و همان ای
 همراه رفاعت ای
 بدین روز بده اند اگر شد
 از ان تا شامی جوی جا
 جایی رسید که با د
 در میان سار و آردان
 بس ازین ایام کف خیال
 نشستی پس برو از من ماه

به طین مای ز بر جعبه باد
 می رفت کاشتر با خواهر
 ز دینار و از کور ساروا
 یار راستن کام و اوربما
 سار سحر جکس در نشت
 بهسد پادشاهت بسیار
 که می نام بردند شهر من
 همه پادشاهی برسم کین
 مرا کس که بودی ز نزدیک
 از و شاه دماخت و او پیر
 بر فتنه یکسر سارنج فراخ
 بنیک و بد روز بکشد
 یکی مرد و انای حاضر جواب
 زمین بر نشت که رودی
 همه آرزوهای است
 بز دمای و کس من بر نما
 همه نامه اراش شده دغش
 بداند سپهر چین و دیوان
 بداند که خنده و خوسه
 زرکان را شنیده شده
 که کشتی ز کشت باج و راست
 یکی خب و فتنه بیا د
 میشت و ان سار و جوان
 که باشد پادشاهی رستما
 همان ای و در خور سار

بر ستند سیصد بر کلاه
 ز زمین عاری و چلیل
 زمین را بسوی یک کشته کشت
 یار دفر کس من ماه نو
 زمین ماغ کشت از کراک
 ز دینار و از دبر مای
 بوسک صد بود بالای
 بخان سیاوش در ستان
 بر روی و رفتی سوی هزار
 بستم سیایش سپید بخت
 که فتنه مرد و در دغش
 و ز انجا یکله باز کشتند
 که بر سپیدی شاه را سحر
 از ایران زاده ایم نا
 بشادی بخت منک با
 و کسین اور عار نشان
 که سالادیران از ان شهر
 ز خوردن نیاس و دیگر شاه
 بیام سوای دماختی خوش
 بشادی از جای برخواستند
 ز بس کسند و ناله بخت
 بیکروی دریا پیکر
 سیایش بر ایران بخت
 بسازم کشتار سارنج
 به کشت ایران کی خور

ز نه بیان زرد یکسند کتوا
 رفت با خواسته خیل قیل
 که خورشید را کشت ناخت
 بزودیک آن ناورشاه
 زشت دی و آواز زنگار
 ز پوشیده بنیاد ز پیش کر
 نشایسته بود پندار
 یکی گفت زمین ازین
 بدین شاد و دیگر زمین
 ابا کرد و پیران بزودیک
 که ان مهر با شمشیر بخت
 بی از حسان زودیک
 می گوید ان ستر نامه
 یکی کرد کرد و سار
 زمین پند ان کی میزد
 بهر پندار و سبه رابران
 که ز بد کامیسی
 کیمی و دین که بخت
 سپاه ازین شاد و پند
 باین همان زیار سپند
 تو کشتی می ای کسند ز یک
 بیک روی بر کوه خیره
 که اینست بر بوم فرخ نهاد
 فوادان بر داندرون دکن
 بران که زنده است

یکی کاره بایک کوب خن	دلش را برآه به انداختن	زمانی می بود و خاشاک	و چشمش بر روی یاسو پاشاک
فرود رفت از دیدن آب زرد	بآب ده دیده می بار کرد	یاسوش و را دید بر آب چشم	سان کسی که بوجسته ز چشم
بدو گشت نرم ای برادر جود	نیست که در آتش و شعله	که از شاه توران شدستی دردم	بدیده در آوردی از دردم
من اینک می تو آم برآه	کم خنک با شاه توران	جان ناز بهر چه آزار است	چرا که از خویش برادر است
اگر دشمنی آمد ست دید	که تیار و خوش بایک شید	من اینک بهر کار یار توام	چو خنک آوردی یار توام
در آید و کند ز یک از آسایا	ترا تیرا گشت است بر خیز	بگفتا مرد دروغ آردمای	کسی بر تر از تو گرفت جای
بدو گشت که میو زان شراب	مر این سخن منت بر شرم	که از جاده دورم بر دی بخت	که از جاده دورم بر دی بخت
ز کمر برآید از نیش خنک	که یاد آدم آن سخنان	خنک تو را اندر آمد بدی	که بر خاست از دزدی
شبنمی که با اینج کم منی	با ناز یکسره و انگه من	وز با نیکه با ناز یاس	شدت آب ایران و توران
بسود توران از دورت	وزو کا دیو برم آمد	پیکای کور بر انانتم	بزد خنک دورم بیکر خستم
خانی تو خنک پیش پیکان	بجان ما بیا بدی را زان	خنک زان غارت اندازد	که بر دست او گشت خنک
برادر یک کالبد بخت	بخان پیکه پر خنک و گشت	وزان سس بی یار پیکه	که گشتند بر است و پیکه
در این سخن زنده اند	که پیدار دلای تو گشت	تو تا آمدن بدین بوم و بر	کسی را نماند از تو بدسر
بهر روی بست و راستی	جانی به انش بیا رستی	کنون خیزه لهر بر پیکل	در آن تو گشت پر از دل
دلی دارد از تو پادشاه	نه انم جو خنک جهان او	تو دانی که من دوست توام	بر یک و بد و پیکه یار توام
بناید که ز کاکان آوری	که من و دم اگر ازین دوری	یاسوش بدو گشت خنک	که یار است با منا جهان او
سبب در این که مادر است	که بر من شب آورده سپید	که آزار بودی او را من	سرم بر خیزه افخی زان
نه ای که بشنود و کلاه	بدو بوم و زدن و کلاه	کنون تو آم بر کارادی	در فتن کم تیر کون با
سراجا که روشن شود	فرغ دفع آورده گاشتی	نایم دم را با ناز یاس	در فتن تر از بر سراجا
تو را بر شادمانه	ز با ناز بدو کار کرد	کسی که دم از تو سپرد	ز رای همان کس بر نکند
بدو گشت که میو زان شراب	تو او را بدان که دیدی تو	و ای که جای کرد آن سپهر	شودند و کین اندر آرد
خود من زانکه از من	که از خنک سپهر آرد	بدین انش این دل شون	بدین بر زو بالا و دای
نه انم مجاور از من باز	نه انی که گشت آید و باز	سرم تر از بند و تن تو	بجاده و چشم خنک
خنک اما که تو نام	خیزه شدن زان سخن شاکم	دوم آنکه از خویش کرد	بر روی بر زکاکن کی سوز کرد
بدان تا تو گشت افغان	فرماند اندر کین گشت	را در جو غارت او	فرود گشت خنک

یاسوش خنک بدو گشت	سبب را ز کردار بدو گشت	مافی بدال شکاکون	چنین دان و ایمن شود و کون
در امر جود و دل نیش بود	خود بود و از بدین پیکه	جان از مایش بران کاور	ازین کینه و تیره دل شمر
همه یک یک پستی را اندام	چو خورشید تابنده بر خنک	بایران بر دراپنه افی	توران می شار سکان خنک
چنین دل برادر گشت رگو	بگشتی می کرد تیار ادی	در فتن این خود نشاند	سهم یار او ز تو و گشت
همی گشت و شکان پراز با	پراز کینه دل پراز با	یاسوش نکه که خیزه	ز دیده نهاد بر رخ بر دی
بیاد آمدش و ز کاک کرد	که تو کینه مر جرخ بند	نماند بر روی روزگار	بر روز جوانی برادر شکار
دلش گشت پر درد و خنک	پراز غم دل لب پراز با	که از گشت و کردار من	ز من هیچ ناخوب نشنیدی
چو گشت شدت یکسره	به چیدمان دل از من او	اگر بداند می بسیم	هم از دای و فرمان او گندم
بیا کم کون تو من زنده	به چمن که ناهیت آرد	بدو گشت که میو زان	ترا آمدت ز دای تو
بیا تو را آتش بایشد	نیش پیکه با ناز	می خیزه بر بد شتاب	سخت خندان غارت ادی
تران من به انام بای مرد	بر آتش می بر زان با	یکی هیچ تمامه باید گشت	به دراز کردن می خوب زشت
ز کین که به چمن سادتی	در افشان شود روزگار	سوان و ستم بیک تو	در فتن کم تو یار یک تو
ایستم از کاک در جهان	نماند شکاک و زمان	که او با ز کرده سواد	شود دور ازین کزای و کاس
اگر من اندر سرش من و تاب	بونی رسم تم اندر شاک	تو زان که باید خنک	کین کاک بر خویشین برادر
نه دست از ایدر بر کشد	بهر نمانداری و سر میر	صد و بیت در اندازد کین	همای سبب و جلایان من
وز انصوحه دوسته تو اند	اگر بنده شمس با ناز	وزان بر آرد و من گشت	جهان بنده شمس پدید گشت
بر سبب کین نام و کن دراز	بسیجده بشن و زکی ساز	یاسوش کینار او که دید	خاک جنت پیدا و بگوید
بدو گشت از آن کزانی خنک	بگفتا و رایت خنک من	تو خواستی که کزانی	همه راستی خنک بنای راه
پیر بر دهنده ریش خنک	ز دایم خنکش از او کرد	ازان بر خنک و رایش کرد	اگر شاک توران تابش کرد
خنک آفریننده را یاد کرد	زمانه با او تو با کاک	مرا خواستی شاک شمشیر	که با او شاکت با مودان
کی با شاه پرویز و روزگار	بهر و فادل یار پستی	ز کین من گشت این زمان	بسیجده جان من نماند
و دیگر خنک خنک	سیان و کینش من گشت	مرا و می رای دید گشت	که کشور بر از رخ و کرد گشت
خنک مرا پیش این گشت	نمای من شاک و مود	بماند مرا نیز از او گشت	نمانی مرا در دین و تار
ازین ماند که کون گشت	بر روی کون سیر و ناز	دل او را سبب کاک و ناز	همی گشت کینش و ناز

بش بر شمع تنی دست	باده از کتی نشاء دست	کرد روز آیین جشنی دست	بش زادن شاه خرم دست
بهد بلزید در خوابش	فد یک عمر خورشیدش	بدوکت پیران که بر خیزد	خرامند پیش فرخیش
بیاوشن ایدم لب ذرا	در خاشاکه پیران آفتاب	که کتی در جبه چینی بایده	دشتر از پیران آفتاب
میرفت طغر پاشش ماه	چه اکشته بود از برک شاه	بید و بشاری سبک داشت	ما کاه کتی پر آواز داشت
بیادش دهان پران کنت	که ایک بآمین خود دماست	یکی از آیین شکستی	بزرگه رای جهان افشید
که کوی نشاء خراج را	و یا جشن در کتاراج	سبب پادشاه	بسی آیین که بر کرد کار
بدان بر زبالا و پاشان	نوکتی بر برگشت سال	زهریادش دود و دیر	می کرد خیرین بر از یاس
چین کنت با ناسور اجن	که کزین پس بکشد جان	نام که یازد برین شاک	در اسرار و جنگ
بر آنکه که بنود خورشید	مخواب از آمد سیرت	چو پیدار شد بلوان	بیامه دمان تا به دیک
می بود تا جای پرداخت	بزرگیک آن ناسور خشت	بدوکت خورشیدش	جما از او پیدار صفت
در بدی که بنده جزو دوش	نوکتی و رانی و است	نانه خوی جرم کس	نوکتی که بر کاه شاست
که رور را و زباز آدی	بیدار و جوشش ناز آدی	فریون کت کوی با	بزرگه بدت و پاش
بایران جهان کش میند کار	بر و تاز شد جزو شکار	از اندیش دل بر آرد	بیز و تاج و بر زبال
جهان کرد و شش جهان آژن	که در و شد جنگ پیدار	رواست ز خون سیاه	بر و بر لب کما پیر
شکایت زان که خود کرده بود	دم از شهروران بر آورده بود	بدوکت من زین نو آدی	مخنا شنیدم از کس
بر آتش جنگ زو و زکا	میداد ارم از آموزگا	که از تخر و توره از کت	یکی شایسته رشت با زاد
جما را به روی آدی	مهر و توران بر و شش	کونی بودی بهر بایست	نادر غم و درد اندیشه
دارای شش و بیان کرده	بزرگشمان فرست کوه	بدان تا که من خدیم	بیت برده زهر جیم
نیاموزش خود خردا	ایامش زان کاه که در	کنت از بیا و آتش نین	می خوشتر این بران کمن
جسادی که جاده بدست	باز است ام نمشت	که رای و کت بدینی از و زکا	بیک عو بهت آموزگار
برادین ملوانان	که یک بود شش مان تو	جهان آفرین ایامش	بش و نین بر ستایش
را دیت بد تا به کسید	که نابر ز خورشید کما بدید	شمانان کوه طلائ از و	وزان خورده بدین خمار
کاین ایدم چون چاک	بنای که جنده آب خاک	بنای که کشش بود و کار	و کردیده و کت خواستار
بنا از آتش بسیار	بلی ایاه و ستان	برین نیز کشت جندی	بنا و ازین از کت
چو کنت مال که زو و زکا	سز با ز آتش کنت	زجول که کرد و از و	زهر سو بر کت زو و زکا

بی رویا کتی تیر کرد	بشت اندر آنک مجر کرد	چو ده ساله شکست کرد و لیر	خرپس که از آمد و ز خیر
وز با ناکه شد بگر و بک	م از جوب غده و سار جنگ	چین تا بر آمد بدان روز کا	براد سبب مان پروردگار
شبان اندر آمد زو و زکا	بنایده زو و یک پیران کت	که من زین سپه از و شیر	سوی بلوان آدم با کت
می کرد خیر آسودست	بر شیر جنگ بچین بخت	کون زو و جنگ پیرمان	مانست و خیر و آسودمان
بنای که آید بر و بکر	من آو زم ای بلوان	چو شیند پیران کت	نادر زو و سز در کنت
نشت از بر بار و شیر	بیامه بر شیر خورشیدش	بزم و تا پیش از و	نکر کرد بالای او بلوان
بر افکند لاد و پیش	بیامه جوان ت بوش	نکر کرد پیران آن خود	رخش کت پیران پیر
بر و زشتش مان در از	نکنت با او پیران	بدوکت ای متر پیران	بنا و زشتش تودان
از ایران کت دانه می	چو بهر دانت خود می	شبان زو و راجین	نوازی از من بنایت
نود من و دل بر و بر	بزرگش من و بر	بدوکت ای یادگار	بندین و ناسپه جهان
شان نشاء کوه و کوی	وزان استانت با من	زهر جوان لب و آواز	مان جان و خرد و آرای
خانه خرمید با و هم	رواست زهر سیاه	می پروراندش از کت	از و شادمان بود و کار
از و در و خور و آرم	بدان کوه که از پیران	برین نیز کت جندی	میز از و دشت با شاهر
شب تر و خفته بکام	کس از زو و یک از یاس	بدان ترکی بلوان از و	کشت خردان و مخنا بران
که از اندیشه بدست	به عید از غم می کیم	زین کوه که سیاه	نکو می و ارد و شتاب
بزرگه فرید و ششان	ز راه خرد این که از و	زو و کت من بر	زچند بهر سیر و کار
خو کار کت یار و یار	ز بخت و دما نیز به ش	و کز و بد آید مانا بدید	بسان بر سپه بیاید بر
بکنت پیران کت شرای	تا خود بنای کس آموزگار	یکی کوه که جزو جوش	و کار کت به ارد
تو این نو و بندش بر	بکنت آن خود من و ش	که پروردگار از و بر	اگر زاده را هر برادر
خین پیران کت	لک کت مان کت	فریون تاج و کت	می دشت رانی رانگاه
مان تر کت زو و زکا	بداد کت کت کت	مان شاه جم را بدید	بداد ابرام و کون
ز پیران جوشند از یاس	مرد و کت بر و زو و	یکی کت کت کت	بر و سپه و شت لاجورد
بدان داد که جهان آفر	بهر و دده ام جال	که نایب بدین کوه از	نم که بر و بر ز غم
زین بر سپه پیران	کوی داد که شایه	بزرگ کت سپه و آرم	برخ از و غوان و جال
بدوکت کرد از و زکا	چو جنگ آور و شش	و و شش و جوی	کوهان زبان بر و کت

سری پر تو غم که آن مرغ خوار	می گشت شکر آن که در دست	یکی شب دید تابان ز دور	یکی پسر به لاله آرام
یکی جام پر گشته جفت	بهر در و در بسته کل گنج	ز بالای او فایز دی	بیدارم آیت خودی
تو گشتی که با ملک بخت عاج	نشسته بر بزم چاه و تاج	می بوی مهر آمد از روی او	می پستج آمد از بوی او
بدل گشت آن چه که آن شاه	چنین شاه جو در خور گاه	بیاده به دوزخ بنها دروی	چو گشت از آذر آید شاه چو
کرد ست شهر در رخ او	بیدار آمد آن نور آن گنج او	چو پسر در از بخت او را بد	خیزد به شاهان گشت برید
بدل گشت کین که در گنجوت	بدین دوزخ دین نشان نیوت	را کرد خواهی خواستار	با بران بر روی گشت
بد گشت کیوان که سر از	خود را نام تو آید نیاز	بر آنم که پوریا گشت تویی	ز چو کی تو گنجی دی
چنین دوا باغ و دشت یار	سر تو کو که در زای نام او	بد گشت کیوانی سر دستان	ز کو در زای تو که در دستان
ز کو در زای تو که در دستان	که با خسری بادی مزی	بد گشت کفر زای شیر و	را ما در آن از پیر و کرد
که در زای تو که در دستان	به آنکه که اندر شش آید بین	می گشت با نام سورا دم	که این چه آید به بر دم
به نام گشته و آید به	بیدار آمد و بیدار گشت	به آنکه که کرده به نام او	از این چه پسر و کرد
را در آن گشت بران بود	ز نام او در دستان بود	جانی پردی بیای آورد	ساکین را بر او آورد
بد گشت کیوان که در دستان	ز زبانی که در دستان	فک و سیاه و سیاه بود	چو بر شعله که در دستان
تو گشتی که با ملک بخت عاج	نشان تو پستج است بر خن	بر ستم تو خوش بود	که این چه آید به بر دم
که گشت بود از گشت	به آنکه که در دستان	چو گشت از آذر آید شاه چو	می گشت از آذر آید شاه چو
که گشت بر شش و زین	ز شاه دی بر دستان	از این چه پسر و کرد	ز کو در زای تو که در دستان
بد گشت کیوانی جهان را	سر از او پستج و خن	که در دستان	را که هر دی سر است
سنان گشت کشت و شمشیر	ناده بود که قلع می	نبودی دل من بدین خن	کردی تو دیدم به دستان
که در دستان	خاک که آتش گشت	سیاهش از دستان	ز قیام و بخشش بریدی
با ما از جهان که گشت	شادی خوبی بر او گشت	برفته از ای پشه سر و بار	بر سید خرد و کار
دستان گشت ساله غم و دور	ز کس و نه خواب از خرد او	می گشت شاه کیوان خن	که در دستان
هم از دستان که در دستان	ترا برده گشت آرام و ناز	مرا چون بر با شاکس کی	بدان که ز نام او
به گشت از دستان	می گشت پیش از دستان	یکی سخندی که گشت	مرا گشت که پیش آمدی
زوی کیوانی که در دستان	زین یکی و خاک که گشت	برفتد سوی پستج کرد	بر آمد و ز نام او
فرگشت از دستان	نمانی بران بر نماند کار	که بر پاره از دستان	نمانی از دستان

فرگشت

دانش گشت از دستان	دانش بر دل خوش گشت	از این گشتی که با ملک بخت عاج	نشان ز خود و نماند خواب
تا بد کرد از دستان	دل از جهان شیرین شود	یکی راز از دستان	نشان ز خود و نماند خواب
عنان بر زده خواهر و بر	عمر زده جانی برین است	اگر گشتی که با ملک بخت عاج	نشان ز خود و نماند خواب
یکی دستان از دستان	یکی سوز راه سواران تور	تو با کیوانی که در دستان	نشان ز خود و نماند خواب
بالا برای کی گشت	پیشی بگردار و جرم کار	یکی چو پستج آب روان	نشان ز خود و نماند خواب
چو خورشید رخ گشت	در خواهر را سبب شود	کله بر دست اندران دستان	نشان ز خود و نماند خواب
بهر دستان	جواد را کرد تو به کام	جوانی بر شش گشت	نشان ز خود و نماند خواب
سیاهش گشت از دستان	بر دستان	چنین گشت شش گشت	نشان ز خود و نماند خواب
می گشت بر کرد و بر دستان	چو پسر و آید ترا خواستار	در دستان	نشان ز خود و نماند خواب
نشان از دستان	بیاده میرفت در پیش کو	بدان گشت با ملک بخت عاج	نشان ز خود و نماند خواب
فیلد به آید قشکی خن	نور دستان	بدان گشت با ملک بخت عاج	نشان ز خود و نماند خواب
می گشت بر دستان	از آن جاکه بدای بناد	چو گشت از آذر آید شاه چو	نشان ز خود و نماند خواب
سایه بر دستان	بر دستان	لکاش بود و دستان	نشان ز خود و نماند خواب
چو گشت بر دستان	را در دستان	بگردار با دستان	نشان ز خود و نماند خواب
غنی شد دل کو به خن	بدان خن	می گشت از دستان	نشان ز خود و نماند خواب
نشان بر دستان	پیشی گشت	چو یک نیمه به دستان	نشان ز خود و نماند خواب
می بود تا پیش او گشت	چنین گشت	کشت از دستان	نشان ز خود و نماند خواب
بد گشت از دستان	سز و گشت	تو از دستان	نشان ز خود و نماند خواب
بد گشت از دستان	یکی بر دستان	چنین گشت از دستان	نشان ز خود و نماند خواب
نشان گشت از دستان	بران گشت	دانش از دستان	نشان ز خود و نماند خواب
که روز دستان	دل به کلان تو گشت	که با دستان	نشان ز خود و نماند خواب
نشان با دستان	بر دستان	چو ز دستان	نشان ز خود و نماند خواب
بدان تانای به دستان	بنا شد کس که دستان	فرگشت از دستان	نشان ز خود و نماند خواب
جواب دیدم به دستان	بکد سوسوی گشت	یکی گشت از دستان	نشان ز خود و نماند خواب
نشان گشت از دستان	زده بود و دستان	نمان گشت از دستان	نشان ز خود و نماند خواب

کرگشت یام برود و گشت	گم از غدا ز فوشش من	بدو گشت کهنه ای شیرنش	رو از آنسو کند یزدان گشت
کنون دل بکنند گستاخ کن	نخجور اگر گشت سواج کن	بخواه خجرت خون جگر بر کن	سم از مهر یا دایت هم کن
بشد که و گوشش بخریبست	بسوزد برتر درستی ست	چنین گشت پیران ازین سیرشام	که با لای شد چکانی سپاه
بخواه عا کاسم و بهر یاد نیز	بخان و آنکه شد با جاپ نیز	بدو گشت کویای مهر سپاه	جراست گشتی باورد کاه
بسوزد خورون و کربان	دو دست بیدم بند و راز	که گشت یزدان من بکس	گشت یزدان کهنه ای هم پس
کجا منته به زبان نوادت	وز دست پیدار آمد و پست	پیران گشت محمد است سلطان	بسوزد خجریاب روان
گشتا به آن بند از کس را به	و کهنه سازد و در او سگاه	بدو داد و دست او راست	وزان بر سر خود تا بر گشت
خویشتر گشت از او یاساب	آدم گشت	ازین بینا گشتی و گنجین	برویشتر شد تا بشنای گشت
بزد کوس برق دهن بر نداد	و نهان گشت		از ایوان بیاد بگذارد باو
بزد کوس برق و سب بر نماند	از ایوان بگذارد ارشد برآمد	و منزل کی کرد آمد مانع	همی تاخت برسان تر از گنا
بزد و دستگردان و ز سحاه	بزد و در دلبا و بد با سپاه	همه در ز سحر پراکنده	بهر جای بر مردم انگشت ده
بزد سپاه	که آمد از ایران بدین بجا	بزد و آنکی پس ز جنگا و ران	که بگشت ازین سر سپاهان
که برده آفتی نزد آن دیو و زانو	که گشت اولی سر سپاهان	که خاک بود پیش پروردگار	نخیدی ده چشم من این درو کار
بزد و گشت سان بدن	که گشت ز سحر سان بدن	که گشت کو در ز بودت بس	سوار اراج باو یزدیم کس
بزد از جنگا کشتی سپاه	که گشت بود و کشتی شاه	بسیار گشت بهرم شنبه	بسیار پیش اندر آمد و
بزد از ایران پیش نهاد	که گشت ز سحر و ز سحر	که گشت بر در کوی و رانیست	بهر روزی از پیش نهاد
خویشتر شد از شاه	خان خسته به دیوان سپاه	که گشت بر در کوی و رانیست	و دست ازین شت چون گشت
بسیار زدن ازین گشت	که گشت از دشت اندر گرفت	که گشت پیران که پل پان	زرد زده شیر و نه بهر پان
بنا شد جان از سحر زار	که گشت تا به ای شیر یار	بدانسان که او برده و در	ز پیش بر دریا شد و در
خست اندر آمد کربان	که گشت چون بخت از گران	یاساب و بکر و بیای و	سوار از فراز آمد و
سنا که پیران بهر زیغ	که گشت بر سرش از تیغ	که گشت کشتان زین غنیمت	که گشتی از گشت باخار
سنا که بگشت کیر سپاه	که گشت بید پیش از کینه خواه	که گشت زین تان و در کند	بپزند و آمد و سهر را بند
بزد و شد از سحر و کوشش	که گشت از اندر آمد و کوشش	که گشت زاب اندر آمد و سهر	بپزند ازین و خود گشت
بزد و شد از سحر و کوشش	که گشت بر سرش از تیغ	که گشت زاب اندر آمد و سهر	خورد و سهر و کوشش
که گشت از سحر و کوشش	که گشت بر سرش از تیغ	که گشت زاب اندر آمد و سهر	که گشت زاب اندر آمد و سهر

بر نشانه فرسنگ پیش و هم سبید بر باد شد سودش فراوان و کرد آرد نوپا دل بسش پر از غن بیا دشت را زنده کردیدی و زانجا که شاد گشتند باز کنده اند خواب و بختی تویی بزرگ یک گشت بانی پرست بشم سوس قنقار شاه باین بهانی شد آرد است سرمه بال اسبان پر از شکوه دو آه از غن شد پیش او فراوان ز ترکان برید شاه را بخت بدو و جانی گشت ز ویره ابری شود در باد کون کیو جسدی سختی بود سرافرازه بدو ان سپاه کان بزم که کر گشت باب اندر آید بسان سنگ خون مشکوی رفتن ای پیر کون تاب و چون جنگ یکی کلنجار که بدو گشت میرفت کوه و با شربار بسته کرد ان ایمان که انان که کوه زنده گشت	بیر شدن را با این خور مان کیو را دید با ابراه پیش گشت ای شربار و زن دکای تو کشور و خوام گشت بدین کوه از دول نمیدی فروخته شد غن کردن و زن که جاده رود در گلی تویی مرشدان بر گرفتند راه در بام دیو ابر خواست سکه با دم و غن ز پیر مالید چشم و چشم و دل سم از غن و از قنقار شاه سرافرازه کردم اندر غن گشته پدر کی بود و دست بدرای و غن و دم آرد پس بیا به جانش بر راه پیدا بر باد به پیش جنگ گشتی زمین را بسوزد جنگ کره سرش را بودی ز با می که کوشش بسان جنگ کر از ادا کار ابر و بدو جو آمد به ان کشن ز رجا بخرطس خود که چید برادریانی فرستاده	چو آمد جیدار با شکر فروخت از دید آب زرد ز تو چشم به خواه تو در باد بماند از دید و ان کو گشت بزرگان ایران به پیش او بوسید چشم و سر کیو گشت سوی خانه ببلوان آمدند چو کوه آید به پیش نشتم بهر جای را شکران جو کاه کی روی منور دید جوان به بخوی بدش باز جیمی و از باغ کون گشت بر سبدم از کار و کردار چو آمد به آب پاک کیز بر غن بزدی جران من آن دیدم از کیو کان از ان کیو که پیران بیا بناخت بر بال و تر گشت بدان کوه در بدو خست کسی را که در او بود جو از غن کاهن بر گشت باد شک ز ریشش نشاند بماند بهر کوه و ز ریشش بیا بهر جایی که دید	بیا دشت نشسته ایمان خو زرد و پاشش سبک اردان بیا شش پر از نور کریدار تو در غن گشت ناده یکایک بران خاک روی که پر و کشتیدی بهر انشت بمشاوره روشن روان آمدند بیار است غن و جانی گشت چو کوه آید به پیش نشتم بهر جای را شکران جو کاه کی روی منور دید جوان به بخوی بدش باز جیمی و از باغ کون گشت بر سبدم از کار و کردار چو آمد به آب پاک کیز بر غن بزدی جران من آن دیدم از کیو کان از ان کیو که پیران بیا بناخت بر بال و تر گشت بدان کوه در بدو خست کسی را که در او بود جو از غن کاهن بر گشت باد شک ز ریشش نشاند بماند بهر کوه و ز ریشش بیا بهر جایی که دید
--	--	---	--

بر کشت باطوس خود کوی جو کشتی تو بزمان دیو فرستاد کیو و زمان من بیا دشتی سپید گشت بیر و نه مهر شد مان شیر پر غن و غن بناشتم بدین کار و گشت خواهم شاه از زاده گشت کسی که بود بهر باران سرمه و شمشیر از زاده بیا دشتی که در گشت بایران نشاد و منور راشتن کوه و ز غن سواران بجای ده و هزار بشد کران ایران بیان کی گشت بر کوه و ز غن بگردانده شد ز غن غی شد و لیس اندیشه کرد بناشد جو کام از اسیاب خود منور و جو بینه یکی گشت خیر و کو از اسیاب فرستاد ز زاده و شاه بدو کشت ای جان و پیر چین گشت طوس سبید شاه فرز زاده و بزرگان	کر گشت شادی به از جوی نشانی می فریمان غن بدستوری نامه از ان کر این رای ابا تو دشت کشتی غن از آرد و ز بهرم دل پیل و چرم بک ز غن و زن پیش من بهستان نشد ز غن و با پیک سرمه بیا و کوه و ز غن من فرزند و غن و ز غن کوه و غن و باطوس بهره بزرگ است غن وز اسنویا بهر اطل جو کوه و ز غن و ز غن جانی غن و غن می ناخت از غن و ز غن بکشته آید ز غن و ز غن بهر کان رسد غن کر از مای که برین گشت بهر سید که گشت غن بشد طوس کوه و ز غن بشد غن و ز غن فرز زاده و بزرگان جو فرزند و بزرگان	بزرگان و شیران ایران کر بهر بی ز غن و ز غن نوپش پر کیو بهر غن جو بشید باغ چین و غن بایران بهر ز غن می بدین غن و ز غن جما زاده و ز غن تو این بهر غن و ز غن فرز ز غن و ز غن درم کیو بهر غن بشد غن و ز غن بهره بزرگ است غن وز اسنویا بهر اطل جو کوه و ز غن و ز غن جانی غن و غن می ناخت از غن و ز غن بکشته آید ز غن و ز غن بهر کان رسد غن کر از مای که برین گشت بهر سید که گشت غن بشد طوس کوه و ز غن بشد غن و ز غن فرز زاده و بزرگان جو فرزند و بزرگان	می شاه را خواند ازین در ابا تو کین خیزد و ز غن دش پر و ز غن و ز غن کر بر غن و ز غن سرافرازه ترکس غن بماند بهر غن و ز غن نشتم غن و ز غن کر غن و ز غن فرز ز غن و ز غن درم کیو بهر غن بشد غن و ز غن بهره بزرگ است غن وز اسنویا بهر اطل جو کوه و ز غن و ز غن جانی غن و غن می ناخت از غن و ز غن بکشته آید ز غن و ز غن بهر کان رسد غن کر از مای که برین گشت بهر سید که گشت غن بشد طوس کوه و ز غن بشد غن و ز غن فرز زاده و بزرگان جو فرزند و بزرگان
--	--	---	---

مناظره کی و دیو بهر محبت یکجستی

ز خوشان سیاه سجد	چو کرکس و پیر و زوکران	ز نیم نژاد و چشتا دوج	سواران رزم مکنهار
کجا بر تپه دی کندار	بر زخم اذرون دست	جوسی دستم زخم بکند	کردین بوی شاشان
بر دزدان و پیر و پش	کلبان کزان و اما دگر	ز نیم نژاد و چشتا دوج	کلبان ایشانم اورا سهر
کجا رفت با بلبان	روان و بزرگان افزون	بنام که مودند است	ز سبب ماران بر زو فر
نوشته بر دفتر شریار	ممناسان تا کی آید کجا	بر مود که شتر پیر و شوم	مشت و مانی و سبب آن
نما دزد پیش او بر زمین	همه یک یک خوانند او	که با بندگانم دشمن است	در کاف و برج و می
سرمه با دگر که از کزانی	خوش آمد و زخم سندی	همه سر و یک تران	مشت و مانی و سبب آن
فیل های کبودی که	شکر که آورد یکسر ملیه	بر مود که کوه کند گفت	بر زخم اذرون دست
بر پیش منید کند آفتند	سرمه با بیان سنده آرد	در کاف و برج و می	کرج اذرون دست
کوشش و کینه	شوک و کینه بر چشم خوار	بر مردان کینه گفت آورد	خورشید و افق آورد
چو ابر و بادی روی و زکار	خلعت های کجسری بزرگان را		
بیاد و صد جامه و پان دم	همه یک رنگی در و زو بوم	همان چرخ سنج هم زمین	همان چرخ سنج هم زمین
نما دزد پیش سر از اشته	چنین گفت شاه جهان کسب	که اینست بادی سپی	که اینست بادی سپی
کجا بدو انداختن از اسب	به پداری او شود سر و د	سر و د و خیش پار د	سر و د و خیش پار د
بک شکر کوی بر بایست	سیان کشن از دوا رکت	همه جامه برداشت آن	همه جامه برداشت آن
بسی آفرین کرد بر شریار	که با دوی من جاوه ان کس	وز ابی بیا دمی نشست	وز ابی بیا دمی نشست
چو ز فرمود بس شریار	که آورد صد جامه و زنگ	همان خرد و بیا دمی نشست	همان خرد و بیا دمی نشست
چنین گفت کن به از ادم	وزان بس بس نیز بر سر	که قیام ترا و آورد	که قیام ترا و آورد
که از ایانش بهر بناد	در اذ اند پدار و فرخ نهاد	همان پیرن کوی بر جت	همان پیرن کوی بر جت
بر سنده و بیا بر گرفت	از دانه به چرخ در گفت	بسی آفرین کرد و نشست	بسی آفرین کرد و نشست
بر مود و با کمر و غلام	دوب کزید و بزرگ است	ز بوشیده روان و د	ز بوشیده روان و د
چنین گفت کن به از ادم	وزان بس بس نیز بر سر	که قیام ترا و آورد	که قیام ترا و آورد
که از ایانش بهر بناد	در اذ اند پدار و فرخ نهاد	همان پیرن کوی بر جت	همان پیرن کوی بر جت
چنین گفت پدارش	که اسب این بفرودان	کسی که چون سر به بید	کسی که چون سر به بید
بر سنده دارد او و زنگ	زاد از ادم کرد و گفت	بر مود که کوه کند گفت	بر مود که کوه کند گفت

نیم و دست تمام	سین کپره و بیهوش کوی	نمایند چون بیا پیش	که پیش شافان تفت
همه لشکر گرفته	بر انسان که باید بید	بر زودت پنهان	بیا بدیده پر و زکر
شاه جهان دستش رفت	جهان آفرین را بیا پیش رفت	ازو شام شده و بزرگ	چنین گفت کای نامدار
چو تو بدو ان یار دشمن	دشمن جان قوی تن	جهان از ان کج رفت	که ده جامه بر زمین بیا رفت
شماره نام و بر نام	ده ارفقه و ده کمر	پرا ز شک جان و کفر	ز پر و ده دیگر کای لا جورد
مقوی و زود و رخت	مشت کلاب از آفتند	بر سنده و با کمره غلام	دوب کزانی به زمین غلام
چنین گفت کن به از ادم	وزان بس بس نیز بر سر	که قیام ترا و آورد	که قیام ترا و آورد
که از ایانش بهر بناد	در اذ اند پدار و فرخ نهاد	همان پیرن کوی بر جت	همان پیرن کوی بر جت
چنین گفت پدارش	که اسب این بفرودان	کسی که چون سر به بید	کسی که چون سر به بید
بر سنده دارد او و زنگ	زاد از ادم کرد و گفت	بر مود که کوه کند گفت	بر مود که کوه کند گفت

چو کشتن کوه کوه را به انداختن از راه پیکان رفت آن کوه کوه را را انداختن شکر جان بر زاده رخسیه مان و از باطن چنین با شکر و فخر باید بر داشت از ایران چو شیشه ناکار دیده جان بزم و دانه چو پیش سوی کوه سبک کوه چو خرافات آواز از بوم بر مادر آفرید و جان چو بکبکی کوه سخن بایران بر دست شاد روان بیاورن بازو را زاد تو از مادر و از پدر ترا شمع دیدم سنان برت را خندان روی که پدید کزین غم ناله که اندر بمان چون شمع تو پور خان نامور مصر بست که کن کس کوه ز شمشیر و کوه و ز بوم ز کشتی برادر ترا کس چنین کشت از راه پیکان	این کوه کوه را بمان و روان سبک خداوند از کار چو عابد نکرده خرافات شکر جان زین شکر کوه و از باطن چنین با شکر و فخر باید بر داشت از ایران چو شیشه ناکار دیده جان بزم و دانه چو پیش سوی کوه سبک کوه چو خرافات آواز از بوم بر مادر آفرید و جان چو بکبکی کوه سخن بایران بر دست شاد روان بیاورن بازو را زاد تو از مادر و از پدر ترا شمع دیدم سنان برت را خندان روی که پدید کزین غم ناله که اندر بمان چون شمع تو پور خان نامور مصر بست که کن کس کوه ز شمشیر و کوه و ز بوم ز کشتی برادر ترا کس چنین کشت از راه پیکان	این کوه کوه را بمان و روان سبک خداوند از کار چو عابد نکرده خرافات شکر جان زین شکر کوه و از باطن چنین با شکر و فخر باید بر داشت از ایران چو شیشه ناکار دیده جان بزم و دانه چو پیش سوی کوه سبک کوه چو خرافات آواز از بوم بر مادر آفرید و جان چو بکبکی کوه سخن بایران بر دست شاد روان بیاورن بازو را زاد تو از مادر و از پدر ترا شمع دیدم سنان برت را خندان روی که پدید کزین غم ناله که اندر بمان چون شمع تو پور خان نامور مصر بست که کن کس کوه ز شمشیر و کوه و ز بوم ز کشتی برادر ترا کس چنین کشت از راه پیکان	این کوه کوه را بمان و روان سبک خداوند از کار چو عابد نکرده خرافات شکر جان زین شکر کوه و از باطن چنین با شکر و فخر باید بر داشت از ایران چو شیشه ناکار دیده جان بزم و دانه چو پیش سوی کوه سبک کوه چو خرافات آواز از بوم بر مادر آفرید و جان چو بکبکی کوه سخن بایران بر دست شاد روان بیاورن بازو را زاد تو از مادر و از پدر ترا شمع دیدم سنان برت را خندان روی که پدید کزین غم ناله که اندر بمان چون شمع تو پور خان نامور مصر بست که کن کس کوه ز شمشیر و کوه و ز بوم ز کشتی برادر ترا کس چنین کشت از راه پیکان
--	--	--	--

کرانستان نام کس را که کن ساری ز کوه آوار که آید مشیر کان سینه سبزه نام تو زاده تو زاییده بر بی سینه تو زاده از ایران که در شش و ده در دل خانه می روی راه یکی پدیدان آواز و ده زور بخت و از ای کنگ از ایران که در کوه و ده در دل خانه می روی راه یکی پدیدان آواز و ده زور بخت و از ای کنگ از ایران که در کوه و ده در دل خانه می روی راه یکی پدیدان آواز و ده زور بخت و از ای کنگ	کرانستان نام کس را که کن ساری ز کوه آوار که آید مشیر کان سینه سبزه نام تو زاده تو زاییده بر بی سینه تو زاده از ایران که در شش و ده در دل خانه می روی راه یکی پدیدان آواز و ده زور بخت و از ای کنگ از ایران که در کوه و ده در دل خانه می روی راه یکی پدیدان آواز و ده زور بخت و از ای کنگ از ایران که در کوه و ده در دل خانه می روی راه یکی پدیدان آواز و ده زور بخت و از ای کنگ	کرانستان نام کس را که کن ساری ز کوه آوار که آید مشیر کان سینه سبزه نام تو زاده تو زاییده بر بی سینه تو زاده از ایران که در شش و ده در دل خانه می روی راه یکی پدیدان آواز و ده زور بخت و از ای کنگ از ایران که در کوه و ده در دل خانه می روی راه یکی پدیدان آواز و ده زور بخت و از ای کنگ از ایران که در کوه و ده در دل خانه می روی راه یکی پدیدان آواز و ده زور بخت و از ای کنگ	کرانستان نام کس را که کن ساری ز کوه آوار که آید مشیر کان سینه سبزه نام تو زاده تو زاییده بر بی سینه تو زاده از ایران که در شش و ده در دل خانه می روی راه یکی پدیدان آواز و ده زور بخت و از ای کنگ از ایران که در کوه و ده در دل خانه می روی راه یکی پدیدان آواز و ده زور بخت و از ای کنگ از ایران که در کوه و ده در دل خانه می روی راه یکی پدیدان آواز و ده زور بخت و از ای کنگ
---	---	---	---

پرسیدن فردستان ایرانیان از خواهر

شاید که بشنم مدستان	زمر که نه که زنده و پستان	اگر طوطی یکبار تیری نو	زمانه برادرش از خود
می جان های سادش کنم	بناید که این کن فراموش کنم	زرب کرانی زنده بیا	سوار سپه از از خود زاده
نست غرق روبرو	ازین پیش خوری جیوم	که او چو دست مغر قباد	یکی کن بنادنی ایستاد
مکت جوشن می بست کم	می برنش بروریدم	فرد سپاهش جواد را دیدم	یکی با سپه از جگر کشید
مکت کین سکر ز ساز	دانند راه نیت و فراز	همه یکدگر بر دل او ترند	چو خورشید تابان در بکند
و کین خدایت با بلدان	مر خدایت می روان	باشند پرویزم کین	مگر خرد آید بتوان زین
کین مرثیست آوریم	همه دشمنان است آوریم	یکو کن سوار سر از اکرست	که بدست نیش بیا کرد
مکت کرد از از بالا غار	می انشی بر من کشت خوار	بدونست کین از دمان دهم	کین از سر اندر آمد هم
دست نیاید تو پیرانست	دو لشکر ز تران هم بکشت	بسی که در کرد و ز خورده	بسی که در و دو بیابان
بریز از شد بی لک	بسی سپه کردن شیر	بایران برادرت را کشید	پنجون که کرد و کشتی نید
در کیه خانه پست و بس	که رزم در میای نیت و بس	چو زده داشت اندر کی کرد	فد کشت نیاید ز بر کرد
یلج سپاهش بوشت کند	نرسد ز زهین و تر خاکند	چو او بدست ترا یک سوار	کوست تو توان ل کار
ز تو کی کنون لب خست برت	برفتی بر اسب برسانست	بدونست چون خست به بار	بود او کی سپه یکبار
می کشت کرد ای درشت	چو پیران جان دید بند	بر آشت کیرا کشت درشت	یکی تا زیاده بر درشت
بدونست نشیند ز رهنای	که با یک اندیشه باید جای	ترایت سوزناری خود	برود که بر تو را پرورد
دل پشیمان از تنه	برادر او سکه خور	که زین بر کرد نام از دست	مگر شسته کرم زین زرب
وز ای بیاید دل پر زخم			
کز اسبان تو باده کشش	یکی بر فراز بر از از شش	بر تو تا ششم سبج بزد	بر آن تا بدید آید از خود
یکی ترک و نعت بر رخ کوه	بدینسان ظاهر بر کرد	کر ای و کند زاید بیا کرد	جهان پر نیش ز از دست
دلا که اندک جوشن کشد	دو نعت از دین کی کرد	نیام کی سینه می او	نست و کند و خوی بالای او
چو کشت کشته کین نیت می	تو بر خنک بلار جوی	ز بست سوار و چون دیو خیز	بسی که کشتی خوار جیست
چون که شیر بیان کرد	بگرد و گردن می بگرد	از به کشته دل پر زرد	کس آورد با کوه خوار انکود
که بر کس بود یا مای	اگر ندان که بر چه بیا	چو کشت پیرن کشتن	نخون یال و زودم کیم
یکی کشت سوزن خوردم	برادر او کین و خورشید	کین کوه بر کرد نام	مگر شسته کرم کین زرب
بدونست کین زان	چو از این تر افتاد	بدونست پیرن کین زرب	ایا و بوم خورم زرب

مهر پیران با وین سپاهش

چنین و باج بر دستم	که سوی تو نام ز روی تو کم	و کربار کی زان می صد سوار	همه پر از کور ش سوار
ندارم نزار تو از از دستم	نخ و نجان با ناسب نخت	بر زان دین بران کت سوار	بسا زان اگر شسته آید دست
یکی رخش بودش کبر ارگر	کشید زاره بند دسترک	ز بر جابوی مرد جوان	برو بکند یکی پستان
و کین شسته زان سخن پر زده	کواذیت کرد از کشت دوزده	فستاد کشته پیش خا	بسی و استان جوان بران
فستاد و مع یارش پیش	عنان خردانی کی منز شش	بیاور کشته دوز بزد	بر سپه پیرن کرد ار کرد
سوی سبب جوبنا دروی	جانبون بودم چنگوی	چنین کشت شاه جان با خوار	که آمد پیوی سیکه نامه ار
نکند کین پیرن تو در نام پست	چین رود چنگی که خواهر کست	خرد و خوار سر اندکست	کرا این دلا بران کی کشت
که فرزند کیمست و در دیر	بر جگ پیران باشد جیتر	تو کین سویای کی کرد	ول شاه ایران بیا پست
و دیگر کرد ای آن رزه	بکی که زو بر کپان کس	برو تر و زهین نیاید کدار	نزد کرد پیاده کد کار زار
تو با او بند و ناشی بخت	نکند که الا من ارد جنگ	برو تر و زهین نیاید کدار	تو نخی با لب اندر و جانود
و خست پیرن جد کشت از وی	سوی خ باخ بنا دروی	می نوه ز کاک سوار دیر	بمان تا به منی کنون رزم
ندان که اسبند و ان جنگ	نمای ز کاکت بریزد جنگ	کمی کشش کند و شود جنگ	بیایند باخ سدی جنگ
به منی و کربانی جای	به پیکار از ان کی نیاید	چو پیرن می بر کشت از خود	فرد اندر و ترست و نیت
یکی تیر و کبر پنداخت شیر	بر سپه آورد دیر	بر بر و دیر و زه رانیت	از روی پیرن سستی نیت
ز و تنه بال و پر کشید	ز دست رخ از میان کشید	فرد و کرا نایه زو بکشت	همه باره و ز پر او کشت
و ان پیرن آید بر شستوی	یکی خ بدیت در شستوی	برو کی و ز سپه اندر	برادر ز باره کی کشت کوی
ز دست و نبال بر شست	چو کشت خ تیرای شست	بر کستان بر زو کرد جاک	کرا نایه زاب اندر آخاک
بر بند حصن اندر آمد دوز	دیران در زبستند دوز	ز باره فراوان بایر سید	جاست کان نیت جان دیک
خو شید پیرن کرای نامه ار	ز روی یار و دیر سوار	چنین ز کشتی شربت نیت	درخ آن دلا نام جنگ نیت
بیا و بر طوس زان ز نهام	چنین کشت کی بلوان سپاه	نزد کرد زرم چین کید	شود نامه بر دیکه نیت
اگر کوه خاست چکان او	عالمی دریا شود کان او	بسیه بداند که در نیت	از ان بر تر اندر از نیت
بسیه جاد و سوز کوز	کین در بارم خورشید	کین زرب کرای سپاه	برارم سب زرم کی رزم خا
تن ترک بر خواه پچان کیم	ز خوشش و لشکر جان کیم	چو خورشید تابنده شد نامه	شب تیره بر جود و کیم
دیران در دوز دروی نزار	سوی کلات اندر آمد سوار	در زبستند ازین روی	خویش جوش است از نیت
عنان کشت پیران عام خود	روان پر زیتار و دل نزار	بیا و بر دکر کی خست	شب تیره با و دوزم نیت

خواب آتش دید کرد در بند	بر سینه و دوزی سوختی	دانش گشت پرد و پند گشت	بر آتش خنق پیش آن ارجمند
بار بار بر آب سپید بگریه	همه کوه پر جوشن و نزه دید	رخش گشت پر خون دل پرزد	روانش پرازد تر پس تبار گشت
بد و گشت پیدار کرد ای بر	که مار با بد آمد از آخر بهر	سراسر کوه پر دشت گشت	بیاد دمان تا بزد و زد
با در جین گشت در جوان	که از غم جین چند باشی توان	و اگر زانه شدت ابروی	زانه ز خشنش فرو نشوی
رو ز جوانی بد گشته شد	مار و زبون روزا گشته شد	بست کردی آه او را زان	سوی جان من پیرن آه دمان
بگو ششم بزم کرم و مار	خواهم زایرانان زینهار	مانش گشت نیت مارا کنون	بیان هم بسی خفته گشت خون
ببر را به ترک و جوشن او	یکی ترک پر مایه بر میناد	میان زیر خفاش زده گشت	بیاد مکان کیانی بدست
جو خورشید تابنده بنود جبر	خرامان بر باد زخم سپهر	زهر سو بر باد خوشتران	کرایدن کر ز نای کران
خود کو پس با ناله کرد نای	دم نای سپهری سندی را	برون آه از باره دزد و دزد	دیوان ترکان مرا کین کی بود
زگره سواران و از گداز	سر کوه شد مجرای قیر	بندج و سون و بجای بند	کی کوه و سنگ بخت از کوه
ازین کوه تا بخت خورشید	بیاه زود و لا و بخت	ز از و پیشش بگشته بود	زخت و جگر گشته بود
دو خیزه ماندند ایرانیان	که چون او غنیمت شیرینان	ز ترکان تا ناله با و سوار	نیرنج تسبیح هاله
غلا ز راه پیمده متنا برفت	ز با لاسوی دشتان تفت	جو نام و پیرن کین ساختند	فرار و پیشش می یافتند
جو پیرن بدید آه از زلف	بگشت غان کران شکر	زود و جوان ترک پیرن میو	بزد و دست کران زین کپس
جو رام کرد از آه گشت	خوشان کی رخ سندی گشت	بزد و بر سونت آن زنده	فرمان از کار دست دیر
بخان هم جاکش از زانو	گشته شدن فرود دست مقام و تیرن	مختار گشت لب میزد و خوش	مختار گشت لب میزد و خوش
بزد و یک او پیش از اندر رسید	بر خنقی با باره او برید	بیاده خود و خیزه زان کار	شد خیزه زان زخم تار
بزد و زنده و بستند زود	شد آن نام و شیرینکی فرزد	بشد با پرستند کان در	گرفتند بوشیدگان در پیش
بزاران نکلند ز بخت عاج	بندش از روز سکاهم عاج	مخالف جد و مشک گشت	پرستند و دمان ز سر گشت
همی گشت آن کران فرود	مختار گشت دوزخ و کج	چنین گشت جوباب گشت	کرین سون گشت پناه گشت
آنند اندر آینه ایرانیان	تباراج در ناکه سبک	پرستند کازا ایران گشت	درباره و کین و کین گشتند
وال که بر من سوز می	روان دانش بر فرود می	تمه پاک بر باره با پیش	تن خویشتن بر زمین برزدن
گشتان پیران ناندیک	غانم من ایدر کرانگی	که بر ناله با کین من آه	بر ز جوانی زان من گشت
گشت این و رخا را زود	برادر و دانش تیمار و دزد	ببازی کران ناله این صبح	تم گشت آن شدم نکست

زمانی بیاد و زمان سنج	زمانی تجسد زانی سنج	زمانی بدست کف سنا	زمانی خوار و در و خنجر را
زمانی ۸۰ خشت کج و کلا	زمانی غم و خوار و بند چاه	همی خرد و بایر کسی را گشت	تم گشت آن شدم نکست
که خود تراودی خود خندد	دید می ز کشتی بی کرم و مرد	بباید بکوری و نام کام گشت	بران و دمانی بباید گشت
مرام گشت بایس او	دو غن آن دل را جی آیین او	که شد گشت و آه و نامش	بکاه جو انی بان در
فرود بیادش پل کام تمام	چو شد زین جهان نرسیده کام	پرستند کان بر سر دشت	مخویشتن بر زمین روز
چو می آتش بر زود گشت	همی گشت و با آتش بخت	یکی رخ بگرفت زان سرت	و خانه تا زدی سبک گشت
گشتن درید و برید	بیرخت از روی دوش و خوی	بیاده بایس فرود	رخش پر زانویش پرزد
گرفتش بر پود فرخ فرود	کشتش بر پود فرخ فرود		بر جامه او کی دشتند
دوخ را بر روی سبک بر نماند	سکرم بر درید از برش جان	در دشت نماند ایرانیان	بخت بست بیک سبک
جو بهرام نزدیک آن باد گشت	از آه و کین گشت و دشت	بیاده بزدیک فرخ فرود	رخش پر زانویش پرزد
بایرانان گشت کین از بد	مان خوار تر و دم زار	گشته میادش که جاکر نو	بایشش بر نماند
بکرانی در برافروخت	مان غان و مان گشته شد	بایرانان گشت کران کا	بهر سید و از گردش روزگار
بیدرس در از دست سپهر	بپیدا کرد بر کمر و مهر	ز کمر و اکنون نماند	که چندان گشت با طوس
کین بیادش دست دمان	بسی پند از زانو دمان	ز خون برادر جو اگر شود	بشهر و از زخم کوز شود
ز نام و از پیرن نیز معز	نماند گشتی کی کا نوز	نماند بیاده سبک و طوس	براه کلات از زانو کوس
خو کور زود و کور گشتند	زکران ایران بایس کران	بسی سبک و سبک گشتند	بیاده دمان تا زانو گشت
خو آمد بایس آن گشته زان	گشت بایس او بر زخم	بست دکر ز کمر شاوران	بران تخت برادر گشتند
یکدست برام پر آب چشم	دیدار ماه و ببالای ساج	بیادش که بد خشت رفتند	برو این گشته گشتند
کوی جون دختی بران گشت عاج	ز ترکان حاکم گشت برام	رخ طوس شپه ز خون جگر	ابو جوشن و نماند کوز و کم
بروز او بکرم و دوز گشت	قور و گشتن تم گشت	چنین گشت با طوس دوان	زود و زود و زود و زود
کوتاه و شیشا می آورد باز	بسی گشتند و بد و بد	جوانی بدینان زخم کین	مان نماند آن دکران
کوتاه و شیشا می آورد باز	زربان سبک و دوز	ز ترکان کرمان و دوز	بدین فرود این بر زمین و دین
خو با سوز دل و دشت	جو نماند که ز زکار گشت	جو جندی گشته آید گشت	ببارید و نماند آه گشت
چنین باغ آورد کرفت	بسی رخ و خنجر برام سپهر	بزم و نماند آه گشت	بگردند بر نماند آن کپسار

آه و ناله و گشتن بایس و فرود

نما و ذوق و لذت ز	بد پای زینت زین	تن شاد و ارشاد	مکن شک و غم و اندوه
سرش را بجا فرود نهنگ	تشنه را بدین و کلابه	نما و ذوق و لذت ز	شدن کیش و دل و دماغ
بهد جان و شیش کاو کون	زینار و دزد و کمان آب	زین است بر چند یام	نمیکس پرازد و نماند
دل شک و دندان ترس	و پای نیاید و بار و بار	جو طمس بسید و کاو و	بر دخت و آه از آنکه
نیز و شش در شک و آه	چهارم بر اندر پیشورم	ببر گرفت و زده نامی	زمین که ناکه شد آب
راکش کردی ز تو را	کشتی کند و شش را	سرمه با کزانی تا بود	میرفت ازین که ناکه
دران در ز شک و آه	زین کشت از آن چنانا	خبر شد و نران کران	بوی کاسه رود و آه
ز شک و آه و دیر جان			یلاشان چه اول و اول
یاد و شک و کز	دش پسر از و با شد	بشکر که اندر می که بود	بلند و یکسو از آن بود
نشته بر کوه و پرن هم	چرخ رفت که از زمین	دش یلاشان ز تو را	بیدار باش و برادر
چ از دیکو و لا و برید	بر دست و کز از میان	چرخ کشت که یلاشان	یکی نامه را و دیر
شوم من سرش را بر زمین	کوشیده آدم بدین سخن	بدو کنت پرن که کشته	را و او دیر
بدان و است باید که	برزم یلاشان پر خاخر	پرن چرخ کشت می	که شتاب در چرخ آن
نیاید که با و نای جنگ	کمی روز بر من چرخ	جو شست و شون و دیر	چرا و دیر و شتاب
بدو کنت پرن و ازین سخن	پیش ما نذر و کشتی	سلاح و شمشیر و جنگ	بس که کشتی و شتاب
برود و دیکو و دیر آن	سخت برن زده و کوه	یکی مایه و ترک و زشت	ما و خرم و شتاب
یلاشان کی آه و کشت	کلبش بر آتش بر کوه	می خور و شمشیر و	یلاشان شتاب و
جو ایش ز دور و پرن	خوشی بر آورد و اندر	یلاشان و است کا و	یاد و سجده کا و
یکی باک برزد و پرن	سخت بر او و شتاب	بگو اشک را که نام	که آخر می بر تو و
بیاخت و کشت و شتاب	بکشد از دهن کوه و دین	پناش بر چرخ و کوه	سم که و شتاب
پیش شتاب و کار و	تو کوه چون کرک و	می دو و کشته و خون	که آه و شتاب
یلاشان با شتاب و	بر کشت آن و چرخ	وزین روی پرن و	کشت و زده و
سواران نیزه بر آه	یکی کرد نیزه بر آه	چرخ از آن و شتاب	سلاح و شتاب
برخ از دهن و شتاب	چرخ از آن و شتاب	دو شمشیر از دهن	چرخ از آن و شتاب

نما و ذوق و لذت ز	بد پای زینت زین	تن شاد و ارشاد	مکن شک و غم و اندوه
سرش را بجا فرود نهنگ	تشنه را بدین و کلابه	نما و ذوق و لذت ز	شدن کیش و دل و دماغ
بهد جان و شیش کاو کون	زینار و دزد و کمان آب	زین است بر چند یام	نمیکس پرازد و نماند
دل شک و دندان ترس	و پای نیاید و بار و بار	جو طمس بسید و کاو و	بر دخت و آه از آنکه
نیز و شش در شک و آه	چهارم بر اندر پیشورم	ببر گرفت و زده نامی	زمین که ناکه شد آب
راکش کردی ز تو را	کشتی کند و شش را	سرمه با کزانی تا بود	میرفت ازین که ناکه
دران در ز شک و آه	زین کشت از آن چنانا	خبر شد و نران کران	بوی کاسه رود و آه
ز شک و آه و دیر جان			یلاشان چه اول و اول
یاد و شک و کز	دش پسر از و با شد	بشکر که اندر می که بود	بلند و یکسو از آن بود
نشته بر کوه و پرن هم	چرخ رفت که از زمین	دش یلاشان ز تو را	بیدار باش و برادر
چ از دیکو و لا و برید	بر دست و کز از میان	چرخ کشت که یلاشان	یکی نامه را و دیر
شوم من سرش را بر زمین	کوشیده آدم بدین سخن	بدو کنت پرن که کشته	را و او دیر
بدان و است باید که	برزم یلاشان پر خاخر	پرن چرخ کشت می	که شتاب در چرخ آن
نیاید که با و نای جنگ	کمی روز بر من چرخ	جو شست و شون و دیر	چرا و دیر و شتاب
بدو کنت پرن و ازین سخن	پیش ما نذر و کشتی	سلاح و شمشیر و جنگ	بس که کشتی و شتاب
برود و دیکو و دیر آن	سخت برن زده و کوه	یکی مایه و ترک و زشت	ما و خرم و شتاب
یلاشان کی آه و کشت	کلبش بر آتش بر کوه	می خور و شمشیر و	یلاشان شتاب و
جو ایش ز دور و پرن	خوشی بر آورد و اندر	یلاشان و است کا و	یاد و سجده کا و
یکی باک برزد و پرن	سخت بر او و شتاب	بگو اشک را که نام	که آخر می بر تو و
بیاخت و کشت و شتاب	بکشد از دهن کوه و دین	پناش بر چرخ و کوه	سم که و شتاب
پیش شتاب و کار و	تو کوه چون کرک و	می دو و کشته و خون	که آه و شتاب
یلاشان با شتاب و	بر کشت آن و چرخ	وزین روی پرن و	کشت و زده و
سواران نیزه بر آه	یکی کرد نیزه بر آه	چرخ از آن و شتاب	سلاح و شتاب
برخ از دهن و شتاب	چرخ از آن و شتاب	دو شمشیر از دهن	چرخ از آن و شتاب

جنایاتین افراسیاب و نامندش که ایران

نما و ذوق و لذت ز	بد پای زینت زین	تن شاد و ارشاد	مکن شک و غم و اندوه
سرش را بجا فرود نهنگ	تشنه را بدین و کلابه	نما و ذوق و لذت ز	شدن کیش و دل و دماغ
بهد جان و شیش کاو کون	زینار و دزد و کمان آب	زین است بر چند یام	نمیکس پرازد و نماند
دل شک و دندان ترس	و پای نیاید و بار و بار	جو طمس بسید و کاو و	بر دخت و آه از آنکه
نیز و شش در شک و آه	چهارم بر اندر پیشورم	ببر گرفت و زده نامی	زمین که ناکه شد آب
راکش کردی ز تو را	کشتی کند و شش را	سرمه با کزانی تا بود	میرفت ازین که ناکه
دران در ز شک و آه	زین کشت از آن چنانا	خبر شد و نران کران	بوی کاسه رود و آه
ز شک و آه و دیر جان			یلاشان چه اول و اول
یاد و شک و کز	دش پسر از و با شد	بشکر که اندر می که بود	بلند و یکسو از آن بود
نشته بر کوه و پرن هم	چرخ رفت که از زمین	دش یلاشان ز تو را	بیدار باش و برادر
چ از دیکو و لا و برید	بر دست و کز از میان	چرخ کشت که یلاشان	یکی نامه را و دیر
شوم من سرش را بر زمین	کوشیده آدم بدین سخن	بدو کنت پرن که کشته	را و او دیر
بدان و است باید که	برزم یلاشان پر خاخر	پرن چرخ کشت می	که شتاب در چرخ آن
نیاید که با و نای جنگ	کمی روز بر من چرخ	جو شست و شون و دیر	چرا و دیر و شتاب
بدو کنت پرن و ازین سخن	پیش ما نذر و کشتی	سلاح و شمشیر و جنگ	بس که کشتی و شتاب
برود و دیکو و دیر آن	سخت برن زده و کوه	یکی مایه و ترک و زشت	ما و خرم و شتاب
یلاشان کی آه و کشت	کلبش بر آتش بر کوه	می خور و شمشیر و	یلاشان شتاب و
جو ایش ز دور و پرن	خوشی بر آورد و اندر	یلاشان و است کا و	یاد و سجده کا و
یکی باک برزد و پرن	سخت بر او و شتاب	بگو اشک را که نام	که آخر می بر تو و
بیاخت و کشت و شتاب	بکشد از دهن کوه و دین	پناش بر چرخ و کوه	سم که و شتاب
پیش شتاب و کار و	تو کوه چون کرک و	می دو و کشته و خون	که آه و شتاب
یلاشان با شتاب و	بر کشت آن و چرخ	وزین روی پرن و	کشت و زده و
سواران نیزه بر آه	یکی کرد نیزه بر آه	چرخ از آن و شتاب	سلاح و شتاب
برخ از دهن و شتاب	چرخ از آن و شتاب	دو شمشیر از دهن	چرخ از آن و شتاب

بشکرت که از دلی دخت نام
 جهان دیده که در زبانه
 جهان دیده که در زبانه
 طلبه حکایت بر سر
 و دشت را از کنی زین
 خنده پرست بر کنی
 ز کار برادر پاز در دو
 و پر خردمند را پیش خوان
 یکی نامه نوشت پر آب چشم
 بسوی فرزند ز کار و ش
 بنام خداوند خورشید و ماه
 همان و مکان و زمان آخر
 رطایب نیاید سر از بند
 زرخشند خورشید و ماه
 توران دستار و ش
 درخ آن را در فروزون
 زود در زانو کرمان هم
 در کتیم او را بر اجهس
 نه از که این که را این
 اگر پیش این او به دست
 نه از دست نزدیک او
 بشکرت که از دلی دخت نام
 جهان دیده که در زبانه
 جهان دیده که در زبانه
 طلبه حکایت بر سر
 و دشت را از کنی زین
 خنده پرست بر کنی
 ز کار برادر پاز در دو
 و پر خردمند را پیش خوان
 یکی نامه نوشت پر آب چشم
 بسوی فرزند ز کار و ش
 بنام خداوند خورشید و ماه
 همان و مکان و زمان آخر
 رطایب نیاید سر از بند
 زرخشند خورشید و ماه
 توران دستار و ش
 درخ آن را در فروزون
 زود در زانو کرمان هم
 در کتیم او را بر اجهس
 نه از که این که را این
 اگر پیش این او به دست
 نه از دست نزدیک او

به آرزو کردن و به دست نیام
نه چو دو نهره نه بوم نه بر
جگر چیست و راه جوی آمد
مگر یابد آن در در دارو
که سالار شکر بماند بن
که تر باشد آن دوزخ کار
بران در در و در شکر فرو
نامه کجسته نیز در فریه

و خوابی که چنین زده ای بر
 زان خستی ز آغوش ببرد
 یکی دید بان بر سر کنوچه
 می نامد اری از ابرایان
 جردوز به آمد بایران
 جوش ویران نموده
 زبان کردگویان بگویند
 و چشمه که فتنه بطوس
 سر نامه بود از غمت آفرین
 هم او که دیر و دهم دو
 خرد و ادو جان در تن زور
 یکی را در کوه شتر خستی
 شد طوس با کویانی رشت
 بستی خبان نیز همه با
 دروغ آن فرود میاد رشت
 کنون برابر باید کردیت
 کران ده فروات ببار
 دروغ انجان که در چهره فرزند
 برزم اندرون نیز خواب آید
 جوان نامه خوانی هم از رشت
 بهد اسرار زویش
 ز می در بکشی پسمان خوا
 ترا پیش روی کو باید بکشد
 نماند از پیر نامه بر رشت

بنهیدمین نه پیدارت
 همه باغوی غوغی سرک
 بجایه کان سوی پونه کرد
 بنمود تا تک بند دین
 مرا از خوشتر جاد دین
 بخوشید از غم دلش فرشته
 شربت تیره باک با بانی قوس
 دل آکنده بودش همه برفت
 ز سوک برادر پرازدخشم
 جان و نهد ساز آیین
 بیک بیدار و نازد
 بزرگی آسیم رفت بند
 یاز و غم و درد و سختی
 ز سر کجیل در کشید
 وزین گونه ساز بشوید
 که باز و دایه و باز
 نه افمرا دشمن و دوست
 یکی کی ز دوست و کنایه
 که کویس فرومایه دادش
 جوئی نشیند تا بشوید
 ز دل و کین خورد و آرام
 نوی باش با کویانی
 کمن ج به کجاست
 که با فز و زست و کج
 دستار و گفت بر سر

نامہ کیجئے و بتد فریبرز و چشمہ کفر بن بطوس

یکی نزد پرمایگان سپاه
که او داد بریلوی دینگار
پنا مور کوه کران آفرید
یکی را ده منته و اردنه او
سه دایم زیزوان پاک
برادر شد ازین فیتن تباه
سزنا داران شت کوان
بدان درد بکشد پریا تم
مزن برکلات و سبکو دم
از ایران سپاه اندا کوفه
زکاد شایه اختر بدست
مبادا جان رای تاریک او
فرزبان کرد و زن تیغ را
برکاره باشد ترادای زن
می باشد تا خسته گردد در
مبادا که آید ترادای نرم

سرنامه بود از تخت افروز
سم او کرد بر وز دم زدو
خرد او دوجان در تن زور
یکی را در کسور خستی
شد طوس با کایانی ریش
بستی خبان نیز همه مبار
درغ آن فرود یارستان
کنون برابر باید کردیت
کران ده فروات ببار
درغ انجان کرد چسپه وز
برزم اندرون نیز خواب آید
جوان نامد خوانی هم از نسا
سهدار سالار زویش
ز می در بکش پیمان خوا
ترا پیش روی کو باید بخت
نهاد از پیر نامه بر هر شاه

جاجون بود سارا این و
 بیک ویداد و ما نبرد
 بزرگی ایسم وقت بلند
 یا زوغ و دره سختی و
 زشت که چهل در کزین
 وزین گونه ساز بشوید
 که باز و دایه و باز
 نه افمرا دشمن و گشت
 یکی کی زادت و کناد
 که کویس فرومایه داد
 جوی بی نشیند تا به
 زلال و کین خورد و ام
 نوی باش با دایه و نیش
 کنان جی برنجک حسن
 که با فزوزت و جنگ
 دستار و گفت بر س

زین پس نیز سوار شد و آمد
 به آفرینش و شد نادر
 همان نامور که بود در روز
 و در دهان شیران ایران
 نیز و فرزند در دنا گشت
 رفت و به دانه با خود
 نیز به سویه در پیش شاه
 بدشنام کشا دلش به پای
 نرسی می از نهاده ارباب
 خنجرین کنین آراستی
 بشی کسی را که در بازار
 ترا جایگزین آتشی
 زاده رسا و به دهن
 از زبان تن بار کی
 زاده منوبه در پیش خید
 و رو جوادان خانه زوانت
 فرزند بناد بر سه کلاه
 و زان پس فرمود نام
 حکومت روز دران خرام
 می را بار و حبس بخشد
 پشون و پست سداوران
 ز پیش فرسود ز کام کرد
 رفت به جنگل نم
 زان پس سوار می کرد
 و دودان پیش و آورند

در آن مجلس خوش اگر داور
 ز گردان بایه زانم ببار
 ز ادا داشتن کاستی
 جو خوش کن خواستی روزگار
 ز بند و زنجیر جبارسان
 ز اندر خوراج و دهم دل
 ق قوسه ای آن پیکار
 ترا داد در زلفان امید
 مان که هر به گمان است
 فرستاد ز پیله در دام
 که پیداکند با کمر نام
 خوشتر از آن که او ان پیام
 یکی را کند خوار و داور
 کسی کو کرایه بایه زکاران
 زبون رفت پیغام و نام
 منزه دود به او سپاسی نم
 یا بدخترت همه یادگار
 شاد دل تازه روان

و زان سر بد گشتی که در گشت
 لستم و موسوی را بجرم
 برادر سپهر افرا زنگی نمود
 و زان سر که رفتی جان در زنگ
 ترا پیش از او گمان گشت
 درینا که کما که دیده قار
 ز ما نه برستی از آسب حوس
 و در بهر مدتی تا مرگ
 ز پیش خودش را ندو و ندو
اینکه یک پیمان
 از آن که ز دیه پان
 بگویش که اگر پان
 کسی که بواجت کرد آن بود
 تو که یاد کنی و دست آورم
 یا مد طلبید بدوشش زبانه
 یا م فرزند ز کاوش شاه
 را هم که در زان زان در زنگ
 اینده را بدوشش او

بزده یک آن خمر گشتن
 ز کار زده شده فراوان را نه
 چهار از دست آمد بیار
 با کوسه چلان از پیش
 همه زده کار تو نو روز با
 بره ز کرد اجوده زک
 نکوداج چسپه و بدو بر خا
 که کم بدانات ز کرد
 رفتی دادی و کم را ام
 که چون آکس از زمانه نو بد
 نبودت جز آرایش ز کار
 یکی چون تراری میار
 گرفت آن خنای خواهر
 از خیز رو باد و بروی
 به پیش کردن به از برت
 بناد و شرف شادی
 نام بیلان و درم پر شاه
 بگوید فراوان را زبند
 پیش خیز بود پر در دهر
 سخن نه پیکار دان بود
 رت رای جکت جدایم
 رسیدش از نام از جایگاه
 بران رسام بین وز خا
 مدسوی بهوان سپاه
 ز سر از نان را از شو

چرا این در آید بنواختن	برسید و رفت بشستن	برام برکت را داشت	برام فریاد می گفت
چنین گفت پیران را که	کاین جل را خورد توان	شمار این پیش دستی بخت	ز دیدم به طوسی در یک
بر زاندر آید جوگر سرگر	یکی شست بی باک خورد زگر	هر مایه شست و مایه بر د	بدوینکین در یکسان شد
مخافت این سخن نشد	هر چند ناما بهشت اند	کون کروی بلوان سپاه	خاجون ترا باید اکنون خواه
که اگر گوئی گاه خوی از یک	ز لشکر بیاد هم سوار جنگ	دو کجکوی هم جنگ ساز	بیادای در کس من درم ساز
چو که بدین آید و بشیر	دوین مرز تو دان و میس کرد	بر ایند کس سوی رز خوش	بر پند پیران را پیش
و که هم اکنون آردا چید	خواید این س زمانه دنگ	بی طاعت آردا را نام را	خاجون بود در فر نام را
بزد فریاد ز نام کرد	یا و در نام خاجون برد	فرز چون یافت و دزد کرد	بر سو پازید چون شیر جنگ
سر بر باران دنگ شد	ز سر سپاسان و کان کند	کشند و لشکر یار استند	ز هر چیز خستی بر پستند
چو آید برام و سکنی جنگ			ز همان کشتند و از نام کرد
خوشی برام ز سر و سپاه	بشد کس سوی رز سعاد	ز بس ز بوق و مندی در	می آسمان از آواز زبانی
می باک سپاس دست	ز کوبال رخ و کان پستان	تو کنی همان خود پراز است	و که آسمان زین سخن
بندش را در و ز کاکوز	ز بس که ز تو رخ و کان	سوی سپاس کیو که در زب	و دود و دود و دود
سوی سپاس کشتن جنگ	که در بی خون بود سکن	یون فر سپاس کشتن	و زین از سبک و پستان
در هر زبانش کشت	که از نام باشد اندر منت	یک از مرز چون شیر جنگ	همان بر باران شش
کزین شست جا و دان سپاه	بشد کس رز و ره می کلاه	کی تر باران کرد زخت	چو در خردان هر چند خفت
تو کنی موایر کس شدت	زین از پی بل و پستان	بشد کس رز و ره می کلاه	زیر و زور و دود و سپاه
دینش تن الی کس کن	که در آتش کرد اندر	تو کنی زین روی دنگی شد	تا به پیش بکشد شدت
ز بس نیز در زبانش	برام می از جهان سپاس	ز قب کس بود پیش رفت	خوشان در بس بر آید
شش از ان کور زبان	کز ایشان بی راه بودان	رخ و بنیزه بر آید	می ز آسمان شش فرزند
دوشد ز کور زبان	چو بخت از خم پر است	چو دیند کس و فرزند	که از ان کشتن رخ شد
کی حد بر دود و سپاس	بران کز و دان و پستان	بارید تیر از کان بران	بران کز و دان و پستان
آید از ان سس و دنگ	که ز و شست در کونان	خاک شد کس و کس و دنگ	ز بس کس و دنگ و پستان
می روی ز دنگ و پستان	یک داشت آن یک را کرد	چنین کس و دنگ و پستان	که به کس و دنگ و پستان
فریاد بر جان ز سر	که زان یار زبانش	بر آسمان شود کس و پستان	کند آید آن ز سر و پستان

بر فتنه تا بخت	چک فرزند و رشت	ز سر و کز ان شد پستان	بخت اندر دشت
داد و کرد ز کس و پستان	بود کس و پستان	یک کس و پستان	یک کس و پستان
فریاد بر جان کس و پستان	ز کس و پستان	دینان کس و پستان	از ان کس و پستان
نکو کس و پستان	بند چ پستان	که دشت ز کس و پستان	ز خون کوه و دشت
چو سوز و شمن پستان	فریاد بر جان کس و پستان	بر فتنه از ایران کس و پستان	بران ز کس و پستان
می بود بر جان کس و پستان	ز کس و پستان	ز کس و پستان	دشت فریاد و پستان
دین و پستان	کس و پستان	غان کس و پستان	براد کس و پستان
بدو کس و پستان	بسی دین و کس و پستان	اکثر کس و پستان	باید کس و پستان
نماید کس و پستان	دینان کس و پستان	ز کس و پستان	در کس و پستان
چو کس و پستان	تار و پستان	نه چ کس و پستان	نیاریم کس و پستان
ز دنا و پستان	کس و پستان	کس و پستان	تن کس و پستان
تو باشی دشت و کس و پستان	سود و پستان	نخ و کس و پستان	و کس و پستان
چو کس و پستان	بدین کس و پستان	بشان کس و پستان	پشت و کس و پستان
کس و پستان	ابا و کس و پستان	خود و کس و پستان	کس و پستان
کس و پستان	در کس و پستان	همه کس و پستان	کس و پستان
ز دنا و پستان	بر ز کس و پستان	ز دشت کس و پستان	زمانه کس و پستان
بپشت کس و پستان	کس و پستان	سوی کس و پستان	پشت کس و پستان
کس و پستان	باید کس و پستان	چو کس و پستان	باید کس و پستان
کس و پستان	کس و پستان	غان کس و پستان	بپشت کس و پستان
کس و پستان	سواران کس و پستان	چو کس و پستان	کس و پستان
کس و پستان	نود کس و پستان	دانش کس و پستان	مان کس و پستان
دشت کس و پستان	نود کس و پستان	کس و پستان	پزد کس و پستان
بپشت کس و پستان	کس و پستان	باید کس و پستان	چو کس و پستان
کس و پستان	کس و پستان	کس و پستان	بپشت کس و پستان
چنین کس و پستان	کس و پستان	دشت کس و پستان	چنین کس و پستان

مردان دل مست کرده پیش بیزدان چنین کتکای کردگار دگر نه بخت بودی تا هزار ز کین بر بودم اندر خورشید بکنم کسوی کلمات در جرم نهاده کطوس فرومایه گشت همان پس از دریا شیا به آفرید که در زبان روزگار جهان گیر چون پور نو در باد بسان چرخ گشت شد کینه به دینار زان در شش کر به دانه خار کرد و بر اند بر نکان ایران با هم شدند بر افکار کشته شد و بطوس که دانست نام دشمنان فرود ز فرزانگان و کی بر یوز چنین تا بام و بچام جنگ قمری پادشاه بنزدیک شاه بخواشگرهای آدم نرود شاه نظرس و زشک پادشاه که ای که پرستش داشت لایه رفو زنده باشد گشت نهان و آندای زنده ز که گشت خرد کرای کون بنه دانه و ج	رفت پیشش پرست داشت تو او ای مراد انش و عیار ز غری بران و دنا شیا دلی داشت با غم در درخت و گرفتند بر سر دم چنین ساخته لشکر از جبهت جواب و لشکر سوی حصار که نرین بر وید و بر جل کلا جهان بملوان پیش سترها به ست مبداء من پیا چون پیش فرمایم چشم در شک ز در کان می چون رخ بر نشا ویران درگاه رستم شدند سرکشان خیز گشت از قوس که ز شاه رادل خواهد خود بخت از در کشته شد زار کی تیج ای کی و رنگ براه خوشش از در بارگاه که گشت بر طرس از کنا من خشم و جذبه و شکر که گشت به خواریت شاه را کین با جگریت دانه را غم را نه ببرد و لم بر ز قمار شد ز افق اگر چه دل از درد چنان	پیشانی که در حشر داشت می ششم دم من از تو گون تن کپس را در بر داشت سکون نیند و شد کین فرد اگر آن ده فردت به باد فرادان از آیه زان کون لاجرم کرد کار سپهر مخافت پنداد و دشش در مع آن فرد و شایخ بختی نباشد کم از طوس کس ز خون برادر کین بدر در باره و ان می شانت بورش کرای و کن کار مان نیز داما و دیو نیز تو تو اشکری کن که بر داشت که کمتر سپهر بود و بر خن جو بر زد سر تو خسته خسته چنین گشت در شاه را چن دگر گشت کانه بسته با زن جو ز زنده و داکشته چون پیش و گشته شد و نیز و دیگر از ان کا شمشیر جو چون شود حاجت برود کند کون بودی بود و کین کار بوزشش ناپه بهادر گویا	میش بر زنده و با چن چشم تو اگر تری پیش از جرم هر کپس کی با و یار گشت سر طوس بر زنده و بد یکی کی زادت و کنا کران کوه جنگ از در چکان زطوس بر زنده و بد بخت برادر و شادان که باز و رول بر و بر زان دست از در و نبشت پس می بود جان شسته بار روانش فرود زادت اگر او اسکندر جنگ فرد فرد از به ناسان نیز که کس بر یزد کن پیا نیا ز به پیش و بد غم از آتش و بد که به است بر از زن ز تو شادان و جگریت ز مغر و شمشیر و شادان ز به آیه و بد که فرخ برادر و بد خاندان کسب و بد اگر چه دل از درد چنان به پیشش ناپه بهادر گویا
---	---	---	--

نخست پیشه و کن سپه جو خورشید ز نشان آید بسیه چاه بنزدیک شاه زین بنده تیج و وقت تو با مان نیز جانم پر زنده شاه اگر کینه که زان چن اگر گشت خسته و کوه دمن مخوف شکر تن بر نم که خارا و شاد و شاد جو خورشید زنده و بد پیشان چنین گشت شادان چنین گشت بر شادان می مرغ و ای برایت زان تار و شاد و جگریت که گشتان خاک و از کس که ای شاه یک سر بر دل که گشت زان و بد به داس یو را پیش و بد که گشت که در جهان رجس خند من سبک که در زد دم داد و دوی و دنا می بود پیل کین و بد برود و شاه اختر کادیان سدا زین که در شد خوش بس جوش و کادیان	شاه آید زان آید ای طوس کردان ایران سپه عکس با به زور و خست تو با زبان پر زنده و بد می چم از کوه و خست و زین نامور کینه و بد اگر گشتان کوه دمن شکسته شد و کوه دمن بسیه زان کوه بد که گشت زان کوه بد زین پر زان کوه بد که گشت بر شادان می مرغ و ای برایت زان تار و شاد و جگریت که گشتان خاک و از کس که ای شاه یک سر بر دل که گشت زان و بد به داس یو را پیش و بد که گشت که در جهان رجس خند من سبک که در زد دم داد و دوی و دنا می بود پیل کین و بد برود و شاه اختر کادیان سدا زین که در شد خوش بس جوش و کادیان	بدرید پر زنده و بد می آفرین خود زنده و بد مخوف پادشاه و بد زبان پر زنده و بد و زان و دنا شاه کین این کینه و بد و زان کینه و بد می دای زنده و بد بسیه چاه بنزدیک شاه رستم و زان و بد کی کوه از زان کوه بد از ایران و بد دیران و بد جو خارا و بد می یک یک پیش و بد خویند زان و بد خارا و بد نیا به کوه و بد که گشت زان و بد و زان و بد بس شکر اندر و بد مهر قنطوس بهادر و بد که ای بر شادان و بد نور و بد که ای بر شادان و بد نور و بد	نای جان بر گشت راه دیوانان لعل و شادان کوشه زان و بد جو خسته و بد می بر زنده و بد می جان خوش و بد بیش و بد خارا و بد که گشت زان و بد ام و بد ازان کین و بد بر زان و بد سرو و بد پیش و بد که گشت زان و بد ز تو و بد که گشت زان و بد سی خسته و بد جنا و بد که گشت زان و بد که گشت زان و بد پیا و بد نشان و بد براه و بد که گشت زان و بد
--	--	---	---

دشمنان را که در پیش باید چو دشمن از گرفت چون گشت بر آن که جنگ بر او کوه از دست رفت شدش بر آن کی در خواب بسیه نین گشت از خون که زبان ز باد از راه سایه دهان بود در آب وزان سسیران نام کس چرخه رفت از آنجا که بسیای برادران در مقام چنان دانه رفت ز گرفت ز زانست رسم آنکه جنگ جو در روز یکشنبه از کس چنین ۱۰ باغ بود و بلوان بس شکر از گرفت راه بدون گشت کی بنا از میان جونی ز تیر بشا از گرفت باید که پان یا در راه چون منسره بر آن کرد باید که بر سپهر گشت از زبان و نین سپاه از آن که دانی داشت چون یکشنبه از خواب چون یکشنبه از خواب	گشت آمد از برادران ز مویش بر تان گشت تا بنات فراوان از کس مورفت پیش سپهر پیش رو کوس نین اید از ایران کرای نامور با کسر برین به آید ز مویان از دست شون از پیش زان سپاه چنین واری جز من و کس خوبان و پویان بر دستان شده روی ایشان از ایشان موزن دشت یکبار گشت زبان بزرگسبک زین و کس دشمنان چون پلان و کس که پیدار از پیش رویشان بهدار توان بر آن سپاه چنین تا کی آمد از میان طوبی بر پیشتر یکبار گشت بدون گشت او از ایران سپاه خان و رکابت باید بود ز خون میان دشت کس گرفت کوه و همان پناه بیای شود در از ایشان نیام بازم در گرفت و ن کشته و کافر برخت عاج	دشمنان را که در پیش باید چو دشمن از گرفت چون گشت بر آن که جنگ بر او کوه از دست رفت شدش بر آن کی در خواب بسیه نین گشت از خون که زبان ز باد از راه سایه دهان بود در آب وزان سسیران نام کس چرخه رفت از آنجا که بسیای برادران در مقام چنان دانه رفت ز گرفت ز زانست رسم آنکه جنگ جو در روز یکشنبه از کس چنین ۱۰ باغ بود و بلوان بس شکر از گرفت راه بدون گشت کی بنا از میان جونی ز تیر بشا از گرفت باید که پان یا در راه چون منسره بر آن کرد باید که بر سپهر گشت از زبان و نین سپاه از آن که دانی داشت چون یکشنبه از خواب چون یکشنبه از خواب	دشمنان را که در پیش باید چو دشمن از گرفت چون گشت بر آن که جنگ بر او کوه از دست رفت شدش بر آن کی در خواب بسیه نین گشت از خون که زبان ز باد از راه سایه دهان بود در آب وزان سسیران نام کس چرخه رفت از آنجا که بسیای برادران در مقام چنان دانه رفت ز گرفت ز زانست رسم آنکه جنگ جو در روز یکشنبه از کس چنین ۱۰ باغ بود و بلوان بس شکر از گرفت راه بدون گشت کی بنا از میان جونی ز تیر بشا از گرفت باید که پان یا در راه چون منسره بر آن کرد باید که بر سپهر گشت از زبان و نین سپاه از آن که دانی داشت چون یکشنبه از خواب چون یکشنبه از خواب
--	--	--	--

ز آن که در پیش باید چو دشمن از گرفت چون گشت بر آن که جنگ بر او کوه از دست رفت شدش بر آن کی در خواب بسیه نین گشت از خون که زبان ز باد از راه سایه دهان بود در آب وزان سسیران نام کس چرخه رفت از آنجا که بسیای برادران در مقام چنان دانه رفت ز گرفت ز زانست رسم آنکه جنگ جو در روز یکشنبه از کس چنین ۱۰ باغ بود و بلوان بس شکر از گرفت راه بدون گشت کی بنا از میان جونی ز تیر بشا از گرفت باید که پان یا در راه چون منسره بر آن کرد باید که بر سپهر گشت از زبان و نین سپاه از آن که دانی داشت چون یکشنبه از خواب چون یکشنبه از خواب	ز آن که در پیش باید چو دشمن از گرفت چون گشت بر آن که جنگ بر او کوه از دست رفت شدش بر آن کی در خواب بسیه نین گشت از خون که زبان ز باد از راه سایه دهان بود در آب وزان سسیران نام کس چرخه رفت از آنجا که بسیای برادران در مقام چنان دانه رفت ز گرفت ز زانست رسم آنکه جنگ جو در روز یکشنبه از کس چنین ۱۰ باغ بود و بلوان بس شکر از گرفت راه بدون گشت کی بنا از میان جونی ز تیر بشا از گرفت باید که پان یا در راه چون منسره بر آن کرد باید که بر سپهر گشت از زبان و نین سپاه از آن که دانی داشت چون یکشنبه از خواب چون یکشنبه از خواب	ز آن که در پیش باید چو دشمن از گرفت چون گشت بر آن که جنگ بر او کوه از دست رفت شدش بر آن کی در خواب بسیه نین گشت از خون که زبان ز باد از راه سایه دهان بود در آب وزان سسیران نام کس چرخه رفت از آنجا که بسیای برادران در مقام چنان دانه رفت ز گرفت ز زانست رسم آنکه جنگ جو در روز یکشنبه از کس چنین ۱۰ باغ بود و بلوان بس شکر از گرفت راه بدون گشت کی بنا از میان جونی ز تیر بشا از گرفت باید که پان یا در راه چون منسره بر آن کرد باید که بر سپهر گشت از زبان و نین سپاه از آن که دانی داشت چون یکشنبه از خواب چون یکشنبه از خواب	ز آن که در پیش باید چو دشمن از گرفت چون گشت بر آن که جنگ بر او کوه از دست رفت شدش بر آن کی در خواب بسیه نین گشت از خون که زبان ز باد از راه سایه دهان بود در آب وزان سسیران نام کس چرخه رفت از آنجا که بسیای برادران در مقام چنان دانه رفت ز گرفت ز زانست رسم آنکه جنگ جو در روز یکشنبه از کس چنین ۱۰ باغ بود و بلوان بس شکر از گرفت راه بدون گشت کی بنا از میان جونی ز تیر بشا از گرفت باید که پان یا در راه چون منسره بر آن کرد باید که بر سپهر گشت از زبان و نین سپاه از آن که دانی داشت چون یکشنبه از خواب چون یکشنبه از خواب
---	---	---	---

چنین ای پند می پند	روایتی فرستاده اند	چنین ای پند می پند	روایتی فرستاده اند
زخم و جوشید ما در سخن	بیاد آمدش روزگار	زخم و جوشید ما در سخن	بیاد آمدش روزگار
که بارستم روی از آفت	و کردم اگاه این کار	که بارستم روی از آفت	و کردم اگاه این کار
و زان کس که بخت سلوان	چنین گفت با نوبی	و زان کس که بخت سلوان	چنین گفت با نوبی
خداوان به دشت کوشش	به وقت که تا شش سخن	خداوان به دشت کوشش	به وقت که تا شش سخن
اگر کشوی پند و اندرز	تو دانی که کشید ایدرن	اگر کشوی پند و اندرز	تو دانی که کشید ایدرن
که در انداز برای زمانه	فروتر زردان بود سخن	که در انداز برای زمانه	فروتر زردان بود سخن
به ستوری رای و زمانه	بندیده ام شاه جنت	به ستوری رای و زمانه	بندیده ام شاه جنت
مان به گرفتار من شوی	بخت من و رای شوی	مان به گرفتار من شوی	بخت من و رای شوی
ای زو جب زمانه	ششم سپهر باغ او نداد	ای زو جب زمانه	ششم سپهر باغ او نداد
بایران که به جز و دشت	بای باغش در جز و دشت	بایران که به جز و دشت	بای باغش در جز و دشت
بگویم که خواستد ام پور	ز بهر زور و خواهی	بگویم که خواستد ام پور	ز بهر زور و خواهی
به فرمایه اکنون شایه	بزمان او پست باید کرد	به فرمایه اکنون شایه	بزمان او پست باید کرد
بیان است رستم بدان کار	برین بر نیاید فراوان کرد	بیان است رستم بدان کار	برین بر نیاید فراوان کرد
خوانده بود بدان کار	نشدن خلایق خوش	خوانده بود بدان کار	نشدن خلایق خوش
عزیز من فریاد آفت	ز کج و درستم آزاد	عزیز من فریاد آفت	ز کج و درستم آزاد
به روز اندین کار شده	روز چهارم بر آت کار	به روز اندین کار شده	روز چهارم بر آت کار
فریاد شد پیش من	فردان جو بر آسمان خری	فریاد شد پیش من	فردان جو بر آسمان خری
بر انداخته شد کردی	آتش پاورد و سکر جان	بر انداخته شد کردی	آتش پاورد و سکر جان
و منزل می کردی	بند خواب و آرام اوانی	و منزل می کردی	بند خواب و آرام اوانی
بخت و بد و دشت در پیش		بخت و بد و دشت در پیش	
در شمع روشن کی نتایج	بیاوش برانست بافتی	در شمع روشن کی نتایج	بیاوش برانست بافتی
که ایرانیان را می آید	که پرو کردی تو در کار	که ایرانیان را می آید	که پرو کردی تو در کار
بزرگ اندری می خویم	خاتم کردی تا دکانی	بزرگ اندری می خویم	خاتم کردی تا دکانی
مور زشتی جان من	یکی خواب دیدم روشن	مور زشتی جان من	یکی خواب دیدم روشن
	بسی زلف زبانه		بسی زلف زبانه
	که پرو کردی تو در کار		که پرو کردی تو در کار
	خاتم کردی تا دکانی		خاتم کردی تا دکانی
	یکی خواب دیدم روشن		یکی خواب دیدم روشن

بهر سوخته بر کشیدند	خیند بر کوه شکری	بهر سوخته بر کشیدند	خیند بر کوه شکری
بیاورد از آن روی پر	شد از کرد خورشید تابان	بیاورد از آن روی پر	شد از کرد خورشید تابان
دو سکر بردی انداوردی	ز کردان شد پیش کس حکوی	دو سکر بردی انداوردی	ز کردان شد پیش کس حکوی
نه سکر بدست شکا ماند	تن و اسب ز بار آوردند	نه سکر بدست شکا ماند	تن و اسب ز بار آوردند
سین و دوش خوار یکسپاه	بر خند با کاه ازین رزکاه	سین و دوش خوار یکسپاه	بر خند با کاه ازین رزکاه
می شست پر جوی خون	سر نهاد از آن کون بایتم	می شست پر جوی خون	سر نهاد از آن کون بایتم
مان تا بدان سکر ریخته	چو چاره کردند گریان	مان تا بدان سکر ریخته	چو چاره کردند گریان
جوی رخ دشتی عکس آید	بر روی کجای دزدکی آید	جوی رخ دشتی عکس آید	بر روی کجای دزدکی آید
بیشتم تا دشن از آن	شود من زلف و دوا جان	بیشتم تا دشن از آن	شود من زلف و دوا جان
سوی خیمه رفتند از آن	طلایه باید پیش سپاه	سوی خیمه رفتند از آن	طلایه باید پیش سپاه
بسر کرد آمد سپه اطوس	پرا ز خون دل و دوی	بسر کرد آمد سپه اطوس	پرا ز خون دل و دوی
همه کرد بر کرد و سکر	خورد و بار کشان همه	همه کرد بر کرد و سکر	خورد و بار کشان همه
بشیر مشیر با کشیم	همه دامن کوه سکر کشیم	بشیر مشیر با کشیم	همه دامن کوه سکر کشیم
ورای چون کجا داوران	بیشتر بر سکر زد	ورای چون کجا داوران	بیشتر بر سکر زد
و از کوشش نام بلند	ازین زیستن نام	و از کوشش نام بلند	ازین زیستن نام
جو خورشید بر زور و خج	به روزی پیر و سکر کش	جو خورشید بر زور و خج	به روزی پیر و سکر کش
بسیای که فریاد چن را	لن چون بیابان بر وزند	بسیای که فریاد چن را	لن چون بیابان بر وزند
یکی انداز ما را منور	که بگذارد از جوج	یکی انداز ما را منور	که بگذارد از جوج
بالا جو سکر و دود	جما کند و از آن دوق	بالا جو سکر و دود	جما کند و از آن دوق
زور چینی به تار و دم	بسیای که بود اندر آباد	زور چینی به تار و دم	بسیای که بود اندر آباد
جو سکر چن که باغ او	عکس اندر او سپه	جو سکر چن که باغ او	عکس اندر او سپه
همه کارهای سکر آورد	خوشم آورد و در	همه کارهای سکر آورد	خوشم آورد و در
چنین گفت به آن بوی	کرای سکر از آن	چنین گفت به آن بوی	کرای سکر از آن
باید کون دل زیتا	بایران نام برود	باید کون دل زیتا	بایران نام برود
بایران و توان بر خشت	نمی خور کام از آب	بایران و توان بر خشت	نمی خور کام از آب
	بهر سوخته بر کشیدند		بهر سوخته بر کشیدند
	خیند بر کوه شکری		خیند بر کوه شکری
	شد از کرد خورشید تابان		شد از کرد خورشید تابان
	ز کردان شد پیش کس حکوی		ز کردان شد پیش کس حکوی
	تن و اسب ز بار آوردند		تن و اسب ز بار آوردند
	بر خند با کاه ازین رزکاه		بر خند با کاه ازین رزکاه
	سر نهاد از آن کون بایتم		سر نهاد از آن کون بایتم
	چو چاره کردند گریان		چو چاره کردند گریان
	بر روی کجای دزدکی آید		بر روی کجای دزدکی آید
	شود من زلف و دوا جان		شود من زلف و دوا جان
	طلایه باید پیش سپاه		طلایه باید پیش سپاه
	پرا ز خون دل و دوی		پرا ز خون دل و دوی
	همه دامن کوه سکر کشیم		همه دامن کوه سکر کشیم
	بیشتر بر سکر زد		بیشتر بر سکر زد
	ازین زیستن نام		ازین زیستن نام
	به روزی پیر و سکر کش		به روزی پیر و سکر کش
	لن چون بیابان بر وزند		لن چون بیابان بر وزند
	که بگذارد از جوج		که بگذارد از جوج
	جما کند و از آن دوق		جما کند و از آن دوق
	بسیای که بود اندر آباد		بسیای که بود اندر آباد
	عکس اندر او سپه		عکس اندر او سپه
	خوشم آورد و در		خوشم آورد و در
	کرای سکر از آن		کرای سکر از آن
	بایران نام برود		بایران نام برود
	نمی خور کام از آب		نمی خور کام از آب

سوم چشم به چشم تو فروخت	بهره کردن رخسار کسی	ناله خیزن بر سینه جان	که از راه ایران کی تیر کش	به پیش از خون کوه پیکر کسی	به دشت کوه در رخسار کسی	بخت دندان کز نا چرخ	ترا پیش غنمش بهم ناکام	چنین گفت به جهان ملک	چنین ادب رخ کز دانا	هزاران مدی پیران کرد از	چو بشنید مو مان بخت نیست	بزرگان ایران پر زنده بود	بهر جای کرد یکی این	کنون کوراکم شیران	بره تاسپنج کوه بلند	بشد پنهان کیو ناسخ کوه	بیاد به کسب سید دانا	در نقش سنار زاده انداز	بسیج بخت کشتار	چنین گفت کز کشتار و دانا	کنون جاده کار ایامی	کوه کوه جاده ابر	کوینده نام کردن سر	چو شد روی بخت به دانا
خدا شاد از دانه دم در	دید آه روز شد لاچار	یکی ماه سپهر زده اندک	نکسار تو در با ابدی	کزان بس نیازت بایه میر	سرت را از زم خور ملک	که به آید لاش در روشن	بکوه خاور سپند آن پناه	نیر اندک کربشت بند	کشته چکان بخت به خست	رخان زده و ماسخ باور	مه مویه کز دند بر خیش	زین بر زخون ایستاد	چین تکیه جاده چون چند	بر انداز ایوه در از کوه	وال از غم باز در تیره روه	خود از کوه بر آسمان دوه	دشکشت بر دوه و جاده	چشم می جرم غم روزگار	کوه بسج و جاده است	و کوه کوه بخت کاه	کوه کوه خاکم نباید شمر	خدا سپید پناه جاده تیر		
فرادان درفش از سیاه	در نقش کز آه با پیکر	چو کفای نو آید عای	وزان س دور دوزی بار	ز بهر من کنون بهین وید کاه	که باره سبک رکه بلند	خات شاد شد ز رخ طوط	سوار جرم به یاد پیش	خاوشی شادی زه ران پناه	با در ز کوه هم کرده	کز آید این ایران خور زان	بهدار با پنهان کیو نخت	همی بر کسین ده آه سیاه	بران از ان کوه مر سفا	چو بخت بخت ان به است	کوه شری نیت از انور	مران سپید را به کوه	یکی ششم اندر از انور	بنازم است چرخ کنم	اگر گشته نیم در کار	پران رام شد به کس	مر از برج می به روه			
براه بگرد در تاب	برید آه و شیر خجی شش	چون بر کفای بیا کز به رای	بزرگیک شاه و نیران شوم	شاید شد پناه بران سپاه	که ایشان نیز یک مای رسد	که کتی بران نه دوا در	کعبه آن کاه و نه یک کوه	با بر انداز از ان رن کاه	بر اندک کشته بر کوه	کز آید این ایران خور زان	بهدار با پنهان کیو نخت	همی بر کسین ده آه سیاه	بران از ان کوه مر سفا	چو بخت بخت ان به است	کوه شری نیت از انور	مران سپید را به کوه	یکی ششم اندر از انور	بنازم است چرخ کنم	اگر گشته نیم در کار	پران رام شد به کس	مر از برج می به روه			

بیاد مان دید چش	سید غایب به است	بر تون ایران کو پلتن	ازان دید بان کشت در شش	چو خورشید بر جغ شکست	به پیران چنین گفت کاه و رنج	بر آساید ازین دوا دراز	بر کشت پیران که خاقان	خوشیدن آه و پیر	ز بهر شاه برین اندک	ز انور سپیدان بران	کز ایشان می از دونه	سوار شد از ناز کوه	سپاه انچه بودش به کوه	از ایران سپید بر کوه	نه بر از دوش پیش شد	سواران در انور	بر دواب تازد بر دوش	کردن در دانی زین	که کنون جاسازم ازین	بیشیم و آسوده کوه	بر دوش و ان کتی در دانه	کوشند تاب بر انداز	سواران با کسبه	چو اباد پست چنین در کس
کران آه داران و کس از ان	بیاری بیاد بهین این	میشا کشته به دوات	بش تار نازده بشه ناه	شاید روزی بایه رنج	م از تاخت در شش دراز	خود شایسته بازن	بان ناز کوه سیر کوه نای	ز دپای زینت هر دوز	هم پاک با طوق و با کوه	کز ایشان می از دونه	سوار شد از ناز کوه	سپاه انچه بودش به کوه	از ایران سپید بر کوه	نه بر از دوش پیش شد	سواران در انور	بر دواب تازد بر دوش	کردن در دانی زین	که کنون جاسازم ازین	بیشیم و آسوده کوه	بر دوش و ان کتی در دانه	کوشند تاب بر انداز	سواران با کسبه	چو اباد پست چنین در کس	
چنین گفت که بخت سپاه	چو بخت از انور	طایه ز ستاد در شش	یکی این کوه خاقان	یکی تار از کوه کس	به چشم کایران بر اند	بران را از دوش کس	ز پلانت ناز دوش برین	زیرین سپاه خاقان	سوار شد زین پنهان	زین سوار کوه	سوار شد از ناز کوه	سپاه انچه بودش به کوه	از ایران سپید بر کوه	نه بر از دوش پیش شد	سواران در انور	بر دواب تازد بر دوش	کردن در دانی زین	که کنون جاسازم ازین	بیشیم و آسوده کوه	بر دوش و ان کتی در دانه	کوشند تاب بر انداز	سواران با کسبه	چو اباد پست چنین در کس	
از انور سپاه	میشا کشته به دوات	بش تار نازده بشه ناه	شاید روزی بایه رنج	م از تاخت در شش دراز	خود شایسته بازن	بان ناز کوه سیر کوه نای	ز دپای زینت هر دوز	هم پاک با طوق و با کوه	کز ایشان می از دونه	سوار شد از ناز کوه	سپاه انچه بودش به کوه	از ایران سپید بر کوه	نه بر از دوش پیش شد	سواران در انور	بر دواب تازد بر دوش	کردن در دانی زین	که کنون جاسازم ازین	بیشیم و آسوده کوه	بر دوش و ان کتی در دانه	کوشند تاب بر انداز	سواران با کسبه	چو اباد پست چنین در کس		

می خیزد از زلفش	از آن کوه سرسبز	خفت از آساید	می خیزد از زلفش
می کشد خا را بر او	نوشه بران وزم	کشد خیمت بر او	می کشد خا را بر او
دیران زخات برین کفن	دل بر بد دل گریزان زن	خوشایست خاک در زیر	دیران زخات برین کفن
جوش آمده خاک بر کوه	نماذج بار دی خرسید	قناب دود ریخته	جوش آمده خاک بر کوه
برین رزمه سبزه آورید	سرخ و کز و کنگر آورید	که آسان از بایه	برین رزمه سبزه آورید
می بر خورشید بران کوه	دیده که بد نام او اسکوس	و کرد سرش زیر شکاف	می بر خورشید بران کوه
رسم نزد اندر آورید	بر اوخت رهام با اسکوس	می کرد اسب اندر آورید	رسم نزد اندر آورید
خاشاک برین چون دود	جانبوی در زیر بولا دود	فانش کین سواران کز	خاشاک برین چون دود
غی شده پیر دست	بر اخت رهام کز کران	از آن تیر تر شد جگهی	غی شده پیر دست
می بر سپر که کوفتند	جوشیران جلی بر آشفند	زمین آینه شد سراسر	می بر سپر که کوفتند
بر انزاب کایه بر آشفند	ز قلب به انداخته کس	بر سجده روی شده کس	بر انزاب کایه بر آشفند
ایان یاس سوزان کس	می درمی تیغ بازی کس	کدام راجای دت خفت	ایان یاس سوزان کس
من اکنون پادشاهم کز آن	توقی سبایا من ار	سواری دود کز آن اسکوس	من اکنون پادشاهم کز آن
چند کوه بر دت سر خند	سواران را با اسکوس	کمان زده را با زکند	چند کوه بر دت سر خند
خاک را کران کرد او زانو	کشی خندید و خیره بانه	م آوردت آمد و باری	خاک را کران کرد او زانو
چرخه که کز پنی قوه	تشنه تنین و اوباخ کوه	تنی برت را که خواهر	چرخه که کز پنی قوه
کشتن می سپر بیدار	شانی بود کشتی باری	دانه را کشت ترک تو کرد	کشتن می سپر بیدار
سر کشتن ز بر شکاف	بیاده ندیده که کجکند	کرای میده مرد پر خاشکی	سر کشتن ز بر شکاف
ایامه سوزان کاران	هم اکنون ترای نروده	سوار اندر آید سپر بک	ایامه سوزان کاران
بدون خندان شود این	شانی پاد شود بخت	کتاب است نام از اسکوس	بدون خندان شود این
نهیم می درون این	شانی بدست بود	برین دست این زور داری	نهیم می درون این
که با تو چو کجکند	بیاده از نام کز کس	به چینی هم اکنون بر آن	که با تو چو کجکند
می زار کوه و انبیه	خوار شل بر کز انبیه	زواجی کان شیشه	می زار کوه و انبیه
چند کوه بر دت سر خند	سواران را با اسکوس	کمان زده را با زکند	چند کوه بر دت سر خند

رستم شدی بیارید	تشنه تنین و اوباخ	رستم شدی بیارید	تشنه تنین و اوباخ
کازا لیدرستم کجک	بر او دیکو به تیر خند	کازا لیدرستم کجک	بر او دیکو به تیر خند
خند می بر او دیکو	نماوه بر دجایر عتاب	خند می بر او دیکو	نماوه بر دجایر عتاب
جوش خنده بر دیکو	زشتی کز زان بر آشفند	جوش خنده بر دیکو	زشتی کز زان بر آشفند
خوب سیدیک از شست	کدر کرد از نه دت او	خوب سیدیک از شست	کدر کرد از نه دت او
قضاقت کیه که کشت	فلک کشت حسن کجک	قضاقت کیه که کشت	فلک کشت حسن کجک
نماوه بر این دو اسکوس	کدر کرد از نه دت او	نماوه بر این دو اسکوس	کدر کرد از نه دت او
خوب کشت ستم اندر زان	سواران را با اسکوس	خوب کشت ستم اندر زان	سواران را با اسکوس
خون کشتن بر دت	بر اسپه ستم نروده	خون کشتن بر دت	بر اسپه ستم نروده
چین ان چینی کشت	برین لشکر او را هم آورد	چین ان چینی کشت	برین لشکر او را هم آورد
ایامه پادشاه دود	پسید از آن نامداران	ایامه پادشاه دود	پسید از آن نامداران
زردان را کشت دود	تو کوی که آسن می کسند	زردان را کشت دود	تو کوی که آسن می کسند
چند کوه بر دت سر خند	ایامه پادشاه دود	چند کوه بر دت سر خند	ایامه پادشاه دود
خاک را کران کرد او زانو	کشی خندید و خیره بانه	خاک را کران کرد او زانو	کشی خندید و خیره بانه
چرخه که کز پنی قوه	تشنه تنین و اوباخ کوه	چرخه که کز پنی قوه	تشنه تنین و اوباخ کوه
کشتن می سپر بیدار	شانی بود کشتی باری	کشتن می سپر بیدار	شانی بود کشتی باری
سر کشتن ز بر شکاف	بیاده ندیده که کجکند	سر کشتن ز بر شکاف	بیاده ندیده که کجکند
ایامه سوزان کاران	هم اکنون ترای نروده	ایامه سوزان کاران	هم اکنون ترای نروده
بدون خندان شود این	شانی پاد شود بخت	بدون خندان شود این	شانی پاد شود بخت
نهیم می درون این	شانی بدست بود	نهیم می درون این	شانی بدست بود
که با تو چو کجکند	بیاده از نام کز کس	که با تو چو کجکند	بیاده از نام کز کس
می زار کوه و انبیه	خوار شل بر کز انبیه	می زار کوه و انبیه	خوار شل بر کز انبیه
چند کوه بر دت سر خند	سواران را با اسکوس	چند کوه بر دت سر خند	سواران را با اسکوس
خاک را کران کرد او زانو	کشی خندید و خیره بانه	خاک را کران کرد او زانو	کشی خندید و خیره بانه
چرخه که کز پنی قوه	تشنه تنین و اوباخ کوه	چرخه که کز پنی قوه	تشنه تنین و اوباخ کوه
کشتن می سپر بیدار	شانی بود کشتی باری	کشتن می سپر بیدار	شانی بود کشتی باری
سر کشتن ز بر شکاف	بیاده ندیده که کجکند	سر کشتن ز بر شکاف	بیاده ندیده که کجکند
ایامه سوزان کاران	هم اکنون ترای نروده	ایامه سوزان کاران	هم اکنون ترای نروده
بدون خندان شود این	شانی پاد شود بخت	بدون خندان شود این	شانی پاد شود بخت
نهیم می درون این	شانی بدست بود	نهیم می درون این	شانی بدست بود
که با تو چو کجکند	بیاده از نام کز کس	که با تو چو کجکند	بیاده از نام کز کس
می زار کوه و انبیه	خوار شل بر کز انبیه	می زار کوه و انبیه	خوار شل بر کز انبیه
چند کوه بر دت سر خند	سواران را با اسکوس	چند کوه بر دت سر خند	سواران را با اسکوس

بختی جو کا مو پس چکی خواہ	نوی باز چوین چوین	بد مکت نمان کسند آتم	برزم اندرون پس دایم
شوم تا به نوا جهان آفرین	جنور ز نوا و در کی خود	خیم کندش کوفت این سوار	قزاین کرد را خوار و بار
درفش و کجبت و آب و کر	کریم و ز کرد بدین شست کن	بجمله در آمد بگردار باد	یکی ترک و دیگر سب و بنا
نیامد جز یک رستم رسید	آمدن و رفتن و بخت و ستم		
بیش و آنکه نرادم از نخت شاه	ای بود تا بال شمشیر مرد	برستم چنین کشت کای خادار	کنند آنگاه که در جنگی وار
و لیری که چندین بجز و بسند	اگر چون تو دیدم کی کینه خواه	بحر تویی دین سپاه بزرگ	نه پیغم می نامدار و سترک
چرا از تو کسی را از ایمان سپا	بزا و دی از دل شیر کرد	ز شتر و زاده ز آرا کاه	سخن گوئی از تیر و نام جابه
کنون که بجوی را نام خویش	خادم که دارد دل از کاه	را هر بایست بر در جنگ	بجز که دارد ناله و جنگ
بد مکت رستم که چندین فن	بر کشت و بوم و آدام خویش	سای برین که بر من نی	کر از پیشه که در دل قی
چرا آمدستی بزرگ من	کر کنی را کند را ز من	چرا تو کوی می نام خویش	بر در و در و در و در و در
بکن که خون سیاوش عیبت	بجز من و زدی و چندین فن	اگر آشتی بست خدای می	بکوشی گویند خدای می
چون کاه کجا بیاوشی مرده	بدین از باران آتش گرفت	مان خدایا بر یاد کور و زان	که بجز و چندین زبان بزرگان
از آستان و مردان راسته	کرده چکا و خاشاک بند	که کار و خور سپید پناه	نکر تا کی بای ز تو دمان سپاه
وزان سس که میخواند	کر از ایران بر نه با خواست	جو کسیر سوی از سید بانه	من از جنگ تو دمان شوم فی نای
وزان سس که میخواند	سر اسر باین و راه رسید	نسازیم کن و بخویم بزد	نیامد سر کشتن ز زبرد
وزان سس که میخواند	بیشم دل و بفرمان در کین	تو بر شادم و نه نشان	که نه نشان و نه نشان
سکین ز کسیر و زاده غت	که در دل شاه ایران است	کسی را که انی تو از تخم کور	که بر خیزد این آب و نه نور
کوری زنده آگاه از وی براد	نژادی که کز سپاه آن خاد	ستم بر سپاه و از زبان سپید	دور آمد این بند بر اکیید
کسی کوهی و من از این آب	بیکر و چون دست در جوی	و دیگر کسی از ایران باین	بید کن دست از این کین میان
بزرگان که اندک و پیه اند	بزرگند و با کسی کینه اند	جو سومان و نه کمال و شید	جو کلبا و نه سستین شیر مرد
کراین سبب ختم جای داری	سرسینه جستن باین داری	بندم از کینه بر کشت	بکوشی و کشید باین داری
و راید و کجاست که بهشت خن	کفی نماند این و کین کن	به پند آمدند و از خویش	بکینه پند آمدند از کیش
که کز کز جنگ تو دمان منم	یکه از ایران باین منم	بسی سپید کرد و دارم نون	که بجز خاک تیره بود دشمن
را از نود و بین زنگاه	مین است رستم عیبت راه	اندیشی رو من که کین کن	بجز کین ختم زنده تا کین
کنون که کز کز تر از کشتن	تخم و خوم در آغوش	جو بشنید سومان تر سید	بجز زنده سومان تر کین

کران که کز کز تر از کشتن	کران که کز کز تر از کشتن	کران که کز کز تر از کشتن	کران که کز کز تر از کشتن
بدین زنده و این مرد و با	بدین زنده و این مرد و با	بدین زنده و این مرد و با	بدین زنده و این مرد و با
بسی سپید از کوه دمان من	بسی سپید از کوه دمان من	بسی سپید از کوه دمان من	بسی سپید از کوه دمان من
س از و به باین سپاه	س از و به باین سپاه	س از و به باین سپاه	س از و به باین سپاه
کنون که کجاست و نام خویش	کنون که کجاست و نام خویش	کنون که کجاست و نام خویش	کنون که کجاست و نام خویش
بسی سپید از کوه دمان من	بسی سپید از کوه دمان من	بسی سپید از کوه دمان من	بسی سپید از کوه دمان من
شوم شاد دل سوی رام خویش	شوم شاد دل سوی رام خویش	شوم شاد دل سوی رام خویش	شوم شاد دل سوی رام خویش
بزرگان و کز انی دال کلا	بزرگان و کز انی دال کلا	بزرگان و کز انی دال کلا	بزرگان و کز انی دال کلا
ز پیران و دل سوز و بی	ز پیران و دل سوز و بی	ز پیران و دل سوز و بی	ز پیران و دل سوز و بی
سون ز تشنه و زان	سون ز تشنه و زان	سون ز تشنه و زان	سون ز تشنه و زان
چو انی تو پیران کجاست	چو انی تو پیران کجاست	چو انی تو پیران کجاست	چو انی تو پیران کجاست
نه پیغم می نامدار و سترک	نه پیغم می نامدار و سترک	نه پیغم می نامدار و سترک	نه پیغم می نامدار و سترک
سخن گوئی از تیر و نام جابه	سخن گوئی از تیر و نام جابه	سخن گوئی از تیر و نام جابه	سخن گوئی از تیر و نام جابه
بجز که دارد ناله و جنگ	بجز که دارد ناله و جنگ	بجز که دارد ناله و جنگ	بجز که دارد ناله و جنگ
کر از پیشه که در دل قی	کر از پیشه که در دل قی	کر از پیشه که در دل قی	کر از پیشه که در دل قی
بر در و در و در و در و در	بر در و در و در و در و در	بر در و در و در و در و در	بر در و در و در و در و در
بکوشی گویند خدای می	بکوشی گویند خدای می	بکوشی گویند خدای می	بکوشی گویند خدای می
که بجز و چندین زبان بزرگان	که بجز و چندین زبان بزرگان	که بجز و چندین زبان بزرگان	که بجز و چندین زبان بزرگان
نکر تا کی بای ز تو دمان سپاه	نکر تا کی بای ز تو دمان سپاه	نکر تا کی بای ز تو دمان سپاه	نکر تا کی بای ز تو دمان سپاه
من از جنگ تو دمان شوم فی نای	من از جنگ تو دمان شوم فی نای	من از جنگ تو دمان شوم فی نای	من از جنگ تو دمان شوم فی نای
نیامد سر کشتن ز زبرد	نیامد سر کشتن ز زبرد	نیامد سر کشتن ز زبرد	نیامد سر کشتن ز زبرد
که نه نشان و نه نشان	که نه نشان و نه نشان	که نه نشان و نه نشان	که نه نشان و نه نشان
که بر خیزد این آب و نه نور	که بر خیزد این آب و نه نور	که بر خیزد این آب و نه نور	که بر خیزد این آب و نه نور
دور آمد این بند بر اکیید	دور آمد این بند بر اکیید	دور آمد این بند بر اکیید	دور آمد این بند بر اکیید
بید کن دست از این کین میان	بید کن دست از این کین میان	بید کن دست از این کین میان	بید کن دست از این کین میان
جو کلبا و نه سستین شیر مرد	جو کلبا و نه سستین شیر مرد	جو کلبا و نه سستین شیر مرد	جو کلبا و نه سستین شیر مرد
بکوشی و کشید باین داری	بکوشی و کشید باین داری	بکوشی و کشید باین داری	بکوشی و کشید باین داری
به پند آمدند و از خویش	به پند آمدند و از خویش	به پند آمدند و از خویش	به پند آمدند و از خویش
بکینه پند آمدند از کیش	بکینه پند آمدند از کیش	بکینه پند آمدند از کیش	بکینه پند آمدند از کیش
که بجز خاک تیره بود دشمن	که بجز خاک تیره بود دشمن	که بجز خاک تیره بود دشمن	که بجز خاک تیره بود دشمن
بجز کین ختم زنده تا کین	بجز کین ختم زنده تا کین	بجز کین ختم زنده تا کین	بجز کین ختم زنده تا کین
مین است رستم عیبت راه	مین است رستم عیبت راه	مین است رستم عیبت راه	مین است رستم عیبت راه
اندیشی رو من که کین کن	اندیشی رو من که کین کن	اندیشی رو من که کین کن	اندیشی رو من که کین کن
جو بشنید سومان تر سید	جو بشنید سومان تر سید	جو بشنید سومان تر سید	جو بشنید سومان تر سید
بجز زنده سومان تر کین	بجز زنده سومان تر کین	بجز زنده سومان تر کین	بجز زنده سومان تر کین

کران که کز کز تر از کشتن
بدین زنده و این مرد و با
بسی سپید از کوه دمان من
س از و به باین سپاه
کنون که کجاست و نام خویش
بسی سپید از کوه دمان من
شوم شاد دل سوی رام خویش
بزرگان و کز انی دال کلا
ز پیران و دل سوز و بی
سون ز تشنه و زان
چو انی تو پیران کجاست
نه پیغم می نامدار و سترک
سخن گوئی از تیر و نام جابه
بجز که دارد ناله و جنگ
کر از پیشه که در دل قی
بر در و در و در و در و در
بکوشی گویند خدای می
که بجز و چندین زبان بزرگان
نکر تا کی بای ز تو دمان سپاه
من از جنگ تو دمان شوم فی نای
نیامد سر کشتن ز زبرد
که نه نشان و نه نشان
که بر خیزد این آب و نه نور
دور آمد این بند بر اکیید
بید کن دست از این کین میان
جو کلبا و نه سستین شیر مرد
بکوشی و کشید باین داری
به پند آمدند و از خویش
بکینه پند آمدند از کیش
که بجز خاک تیره بود دشمن
بجز کین ختم زنده تا کین
مین است رستم عیبت راه
اندیشی رو من که کین کن
جو بشنید سومان تر سید
بجز زنده سومان تر کین

کران که کز کز تر از کشتن
بدین زنده و این مرد و با
بسی سپید از کوه دمان من
س از و به باین سپاه
کنون که کجاست و نام خویش
بسی سپید از کوه دمان من
شوم شاد دل سوی رام خویش
بزرگان و کز انی دال کلا
ز پیران و دل سوز و بی
سون ز تشنه و زان
چو انی تو پیران کجاست
نه پیغم می نامدار و سترک
سخن گوئی از تیر و نام جابه
بجز که دارد ناله و جنگ
کر از پیشه که در دل قی
بر در و در و در و در و در
بکوشی گویند خدای می
که بجز و چندین زبان بزرگان
نکر تا کی بای ز تو دمان سپاه
من از جنگ تو دمان شوم فی نای
نیامد سر کشتن ز زبرد
که نه نشان و نه نشان
که بر خیزد این آب و نه نور
دور آمد این بند بر اکیید
بید کن دست از این کین میان
جو کلبا و نه سستین شیر مرد
بکوشی و کشید باین داری
به پند آمدند و از خویش
بکینه پند آمدند از کیش
که بجز خاک تیره بود دشمن
بجز کین ختم زنده تا کین
مین است رستم عیبت راه
اندیشی رو من که کین کن
جو بشنید سومان تر سید
بجز زنده سومان تر کین

کران که کز کز تر از کشتن
بدین زنده و این مرد و با
بسی سپید از کوه دمان من
س از و به باین سپاه
کنون که کجاست و نام خویش
بسی سپید از کوه دمان من
شوم شاد دل سوی رام خویش
بزرگان و کز انی دال کلا
ز پیران و دل سوز و بی
سون ز تشنه و زان
چو انی تو پیران کجاست
نه پیغم می نامدار و سترک
سخن گوئی از تیر و نام جابه
بجز که دارد ناله و جنگ
کر از پیشه که در دل قی
بر در و در و در و در و در
بکوشی گویند خدای می
که بجز و چندین زبان بزرگان
نکر تا کی بای ز تو دمان سپاه
من از جنگ تو دمان شوم فی نای
نیامد سر کشتن ز زبرد
که نه نشان و نه نشان
که بر خیزد این آب و نه نور
دور آمد این بند بر اکیید
بید کن دست از این کین میان
جو کلبا و نه سستین شیر مرد
بکوشی و کشید باین داری
به پند آمدند و از خویش
بکینه پند آمدند از کیش
که بجز خاک تیره بود دشمن
بجز کین ختم زنده تا کین
مین است رستم عیبت راه
اندیشی رو من که کین کن
جو بشنید سومان تر سید
بجز زنده سومان تر کین

کران که کز کز تر از کشتن
بدین زنده و این مرد و با
بسی سپید از کوه دمان من
س از و به باین سپاه
کنون که کجاست و نام خویش
بسی سپید از کوه دمان من
شوم شاد دل سوی رام خویش
بزرگان و کز انی دال کلا
ز پیران و دل سوز و بی
سون ز تشنه و زان
چو انی تو پیران کجاست
نه پیغم می نامدار و سترک
سخن گوئی از تیر و نام جابه
بجز که دارد ناله و جنگ
کر از پیشه که در دل قی
بر در و در و در و در و در
بکوشی گویند خدای می
که بجز و چندین زبان بزرگان
نکر تا کی بای ز تو دمان سپاه
من از جنگ تو دمان شوم فی نای
نیامد سر کشتن ز زبرد
که نه نشان و نه نشان
که بر خیزد این آب و نه نور
دور آمد این بند بر اکیید
بید کن دست از این کین میان
جو کلبا و نه سستین شیر مرد
بکوشی و کشید باین داری
به پند آمدند و از خویش
بکینه پند آمدند از کیش
که بجز خاک تیره بود دشمن
بجز کین ختم زنده تا کین
مین است رستم عیبت راه
اندیشی رو من که کین کن
جو بشنید سومان تر سید
بجز زنده سومان تر کین

پایه نایب سار کز آن دو بر بود و در کاکی درون بن خویک و دست کی وز اسنوی رستم یاز او چو طوس دگر کور زو فو تتمن چنین کنت بخود ان جایگزین و زبانه جک نایک کشیدن کان از بدی مهر روی بایده و استی همینوی بیکیاوش کرد ایا این مهر و الم مدد اروت کجیخه افزایب بکن فراخم کرد دست من کرایه و کله باز آرد اینک از ان پس اجای بیک فرستد بزرگیک تاج و کج بر ارم کتی کشی نگاه چو بشید کور ز برای تو سرمایه است روش خود بکوم به پیش تو یکدین در اید و کله بکاره چاک چو کمر پیاده انداز پی بیای دوست و زدین میان سه ام بدی شاه شوم کنت و بهیم این کار	نکته بایب سار کز آن کنن جوشن و ترک نشد خون مکرز کان دگر آید چن سجن گفتی رستم با ابرایان فریزد کین و خرا دین نیو او و پیدار دل بود نپندمان روزگار یک ده خردی بایده از دی زکری بود کتی و گاستی چو آمد بر دیش ز تمارد که پیران کین کنت آید شود کشته من دیدم این بوز شود کشته این پیر باغن کنا که کشته بایفت به از رستی در جهان کار وزیشان بنام ازین پیش که کتی دشر را جز این راه هوکنت کای مهر وادرا رواست عیاز خود پرورد کنون شنو از کله بهشت بکوشد کین داور کین جهان کنت بهیم او برین که از کنت ایخه شد اخن خواهر برودم و جگاه بخوش بکوم که رفته	همایه کز زای کران چنین آتوان فل باد سز و کز اندر کانی شوم نیمایسته جوی باند جو پیرن فرزند کادوا سز او را باشد تاج و تخت بدین تره فاک اندرون بناید برودن این سی همی کنت با دودل کز مان کنت روی بد که آمد سختی نمود با کفر خویش او مگر کشته و کله در بازی ز بد بردش جاع اندیشه سار و بکین بای خود سایه بستان خود بای ندارد با ما به کجا از ان پس با شمشیر کین فرز ان توتاج و کنت نگین که کادو است کریزه جو کردن زبانه سیشه دل از درد دار کین سختی رفتن از ان کار پر ختم ز چکار کنت افزایب کزین سر شده اچکخت زما اسکا و کز ان
--	---	--

بستم و برین مین تو کنتی که با مانت این د از کنگ جاده اندی سجده ایش بکاسین در آشتی جوی کون می کنا که ریکج و با خواسته همه او پیران بود پیش رو ار بشوای بر سر بندین کنا زنده ام خون سر کنت چنین است پیران این راست کنا کین که با شاه ایران کرد نتر که برسته دارم کنت حواد با کرد کنت خوش بزرگیک تو کنت بند دروغ چنین کنت رستم کنت به چشم کنا که در جهان کنا زدن این کز سام پیر سرا پرده و اندر کز تاج براد خود می زبانی جو خورشید بود رخسار تیره برادر کاه کوس زیست نیکون شد پیر ز کرم فریزد بر سره جایی تتمن پاید بر پیش بر بینه کسور شیر کین	سجده باد و ایا کنت نه سر بود این عهد و بن ز دانش سخن بر شاندی سجده جو کنگ و جوی یغادر دشت مامون سی کنت پیش نرم آوست کنا زدم آورد در زمان کنا کین همسر ام فرزند کنا تیغ بندی ز کنت کنا او نیز با نام آوست کنا کار سیاهش چو تاج خود کنا زنده بل اندر آرم بند بر چند زده در دوا زار سخنای پیران غار و فرغ کنا کنا با سر خیره کنت برین اسکا راه آورد کنا کز کین با زدن کادوا سمان زنده پلان آشتی از ان نامداران خیر و کج جو کین برید رضا ده	سجده فرست و زدیک شاه کنون توای سبوان سپاه کنون از کنت تو رسیدت سجده کنا کوس بر کنت جودا که کین از کنت به چنی که چون برودم کنا در دشت کین کنت او کنا او را بداد و اندر جو بشید رستم کنت و کین من از خوب کرد کنا از کنت خویش زاید از کین کان اندر آیم کنت بر د آفرین کرد و ز کنا کنا با همیشه سراج شاه باشیم تا نیم شب غوریم بایران به کنت کنت بکون برارم شوم کنت سپاه سپاه بایران سوی خیره خویش رفت به سید ماه انی کنت کون	سوی سپاه پیر و شوم سبب اندرون طومر وزان روی خاقان سوی سپاه جنگ و کنا
--	--	--	---

مهرش پیران به پیش سپاه	نور اوردیلا سر از زلفش سپاه	سینه از پیش آفتاب سپاه	یا پیشگیل یکنوا
بدو کنت کای نابردار سپاه	نور بر بر پیران تو تاب سپاه	را کنت بودی که زردا سپاه	زهر سوختن آتش آرد سپاه
شوم پیش رستم بوم نبرد	سروش را ز ابر از آرم کرد	بدو کنت شکلی بر آفتاب سپاه	کردم نه چنی زمین کم سپاه
هم اکنون شوم پیش آن کرد	نش را جو غریب سازم سپاه	از کین کی سوس جویم سپاه	بایر ایان بر کنم کار سپاه
جانکس سپه راب سپه کرد	بند کور من از دشت برخاست سپاه	برفتد یک بهره باز دشت سپاه	سپه بوجنت بر کشد سپاه
نمجه جاد پیل نشین و کار	سواران کرد کشتن نامدار	سپه بان بر ز کنت سپاه	سپه پاک با اسنود کو سپاه
بیام است که ز لوطی در	میان بند کرده ز زمین کرد	فرشته از پیل و پای سپاه	نماده بروخت اندازین سپاه
برآمد و ناله کرد کرمای	برفتند پیلان جنگی سپاه	یا مدوی میسوی سپاه	سواران جنگ آورند سپاه
اسوی سپه می نزارد کرد	کمان بر گرفتند و چنی سپاه	تکب اندرون پیلان خفا سپاه	می بروشتند و دنی سپاه
ایمرفت شکلی میان دوش	یکی تیغ بگرفتند و چنی سپاه	کی جهر مندی سپهر سپاه	بسی مردم از دیر و رخ سپاه
ایرشت او جنت است	ایمرفت با او از انسان کرد	چو پیران چنان دیدند کرد	ز کاند تمقن کسرا زاد کرد
سویان چمن کنت کا دوش	انجام از جوی در کنت	بدین ساز و جند سوار سپاه	سرافرا از یک کجرا سپاه
نور از پیش صف اندر سپاه	یک از روز و دوا کنت رزم سپاه	بست خاقان چنی سپاه	که داند ترا با سوار سپاه
کر ز ایل و پیش سپاه	بر سپند ترا کا کرد و سپاه	به چشم تاجون بود کا سپاه	چه یازدی کند کنت سپاه
وز ایل یک شیدان افغان	جایی که بکسید پیلان	فرود آمد و آفرین کرد سپاه	که روز از تو کرد سپهر سپاه
بیاد اگر روز تو کیر و نش	بیاد که آید بریت سپاه	بر رزم زرد تو ای سپاه	بیاد است دایم سپهر سپاه
بگنتم سزای تو هر چه بود	یکی ترا خود که دوا سپاه	هم از آشتی را دهم سپاه	مخ کنتم از مردی سپهر سپاه
بزرگام گنتم کس چون کنم	که از رای او سپهر سپاه	توان داد کج و زور سپاه	ز ما هر چه دوا سپاه
شاید که کار داد بدو	ماندیش این را ز سپاه	که کار جوش از آب سپاه	که زانی غنی با دین سپاه
اما هر که خود همه مترند	بزرگ کند و با تاج و با سپاه	بدینان سپاسی سپاه	ز سلاطین و تواران سپاه
یکی آشتی خواهد از آب	که جند سپاه آرد از سپاه	بیاض بگوشت سپه یافت	از ایران سوری سپهر سپاه
زمانه چیزی نماند می	ترا جگر که سگری نو سپاه	وزایان سپاسی سپهر سپاه	کرفتند بر جنت سپاه
نبرد تو خود آمد می سپاه	به تیر و کمان مندی سپاه	بر این درست کرد سپاه	بزرگام کرمین سپاه
جوشن رستم بر آشت	به پیران چمن کنت سپاه	ترا با چمن کرد جند سپاه	بجایان یابی تو سپاه
مرا از دروغ تو سپاه	بسی یاد کرد شکست سپاه	بدیدم کون نشین سپاه	دروغ کس سپهر سپاه

بطلی می خرد از خون چش	بدت این زمین بدت آید سپاه	اگر دوزخ و دشت جان	ز دوی که اری می دیر پای
مگر کنت این خاک بدو شوم	که اری بیای با باد بوم	چین ز نکان ندارد سپاه	که باست دم اندرم از دنا
به چنی کشت با دوا دوسر	چوان و نوازنده و جوب سپاه	ترا خوردن مار و جوم سپاه	می خوشتر آید ز سپاه
نار کس تو زمین داور	ز خیم بر آکند کفر سپاه	بدو کنت پیران کرای	برو مند و شاد و آید سپاه
سجده کرد از تو جین	که از مهران رتو باد آید	مرا جان دل ز دوزخ سپاه	همیشه روانم کرد کاش
یکایک زخم دای خاشین	نکوم غنی سپه با غن	از پای باید بلب سپاه	دش پرور و دوش سپه
چو کشت پیران ز دوا کرد	زیر کشت کج و خوش سپاه	چین کنت رستم بایر سپاه	کرمین جنگی را سپه
شاید یک سپهر از کین کند	برو دای جنگی پرا ز سپه	که از روز و دهم سپه	باید آید انداز و سپه
را کنت بود این تار سپه	دوین روز و دهم سپه	اگر روزی بود در میان سپه	چنان از بشوید خون کم کرد
دو ز این کار دیده سپاه	بدان جنگی که سپه	یک کین نشان کج و سپه	شود کرد ز بولاد سپه
مرا کنت که آید بر کنت	شاد دل دایر از کین سپه	دو دستش بندم سپه	اگر آید باشد سپه
شما سپهر یک یک کم کرد	بماند ازین دوا سپه	مرا که بر دهم سپه	بهر سزم اندر سپه
ترانم با به دوا سپه	نمانی می کار جند سپه	دلا اندر سپه	که بر خون شوی از غدا سپه
اگر با و باشد دوا سپه	بیک دید روز و دهم سپه	خداوند کج و سپه	بندد دل اندر سپه
چین دایم سپه	که زمان تو بر تران سپه	چنان رزم سازم سپه	که ماند ز نام سپه
دور و جند سپه	یکی از کین بر سپه	که با رای او سپه	چنان شد کرد سپه
به چکان بولاد سپه	یک شست و شستن سپه	شامای نیزه کرد سپه	سازد با کون سپه
چو کیند کز کای سپه	تو کین می سپه	خوشتن کس سپه	شده ابر باران سپه
رایدین کز کای سپه	چنان خون بود سپه	خون و دما سپه	شد و خن و سپه
می کنت کور ز سپه	که تار من سپه	ندیم که زری بود سپه	ز کرمین سپه
که از کنت سپه	که از کنت سپه	که از کنت سپه	که از کنت سپه
بزرگام کرمین سپه	بزرگام کرمین سپه	بزرگام کرمین سپه	بزرگام کرمین سپه
جوشن رستم بر آشت	جوشن رستم بر آشت	جوشن رستم بر آشت	جوشن رستم بر آشت
مرا از دروغ تو سپه	مرا از دروغ تو سپه	مرا از دروغ تو سپه	مرا از دروغ تو سپه

[illegible]

ز دیار باران را ز خاک	از اینده بیخاک	چو باران را ز خاک	چو باران را ز خاک	چو باران را ز خاک
چو من بر خیزم دیده	چو دیده بر مغز من	چو دیده بر مغز من	چو دیده بر مغز من	چو دیده بر مغز من
بسکه که آن خطی را ز	بسکه که آن خطی را ز	بسکه که آن خطی را ز	بسکه که آن خطی را ز	بسکه که آن خطی را ز
را از او به جای کس	را از او به جای کس	را از او به جای کس	را از او به جای کس	را از او به جای کس
ز رستم می کنی کاه	ز رستم می کنی کاه	ز رستم می کنی کاه	ز رستم می کنی کاه	ز رستم می کنی کاه
نوا هم ز تو کنی کاه	نوا هم ز تو کنی کاه	نوا هم ز تو کنی کاه	نوا هم ز تو کنی کاه	نوا هم ز تو کنی کاه
ندیدست نفی تش را	ندیدست نفی تش را	ندیدست نفی تش را	ندیدست نفی تش را	ندیدست نفی تش را
و ز جان کس را ز	و ز جان کس را ز	و ز جان کس را ز	و ز جان کس را ز	و ز جان کس را ز
خی کشتی که بر کس	خی کشتی که بر کس	خی کشتی که بر کس	خی کشتی که بر کس	خی کشتی که بر کس
روانش تو کنی ز ن	روانش تو کنی ز ن	روانش تو کنی ز ن	روانش تو کنی ز ن	روانش تو کنی ز ن
برو بر خانه ز نه	برو بر خانه ز نه	برو بر خانه ز نه	برو بر خانه ز نه	برو بر خانه ز نه
زیر من کشتی را	زیر من کشتی را	زیر من کشتی را	زیر من کشتی را	زیر من کشتی را
که بر شخ او بر ز	که بر شخ او بر ز	که بر شخ او بر ز	که بر شخ او بر ز	که بر شخ او بر ز
جب رات بر خات	جب رات بر خات	جب رات بر خات	جب رات بر خات	جب رات بر خات
که میوز شد کرد	که میوز شد کرد	که میوز شد کرد	که میوز شد کرد	که میوز شد کرد
مان یزد و زو آن	مان یزد و زو آن	مان یزد و زو آن	مان یزد و زو آن	مان یزد و زو آن
از ده و او با کز	از ده و او با کز	از ده و او با کز	از ده و او با کز	از ده و او با کز
خاک سیاه و شش	خاک سیاه و شش	خاک سیاه و شش	خاک سیاه و شش	خاک سیاه و شش
ناده سب بر ز	ناده سب بر ز	ناده سب بر ز	ناده سب بر ز	ناده سب بر ز
به اغ و شش	به اغ و شش	به اغ و شش	به اغ و شش	به اغ و شش
تاره نظاره بدان	تاره نظاره بدان	تاره نظاره بدان	تاره نظاره بدان	تاره نظاره بدان
نواج پید	نواج پید	نواج پید	نواج پید	نواج پید
ز کشته نه بد	ز کشته نه بد	ز کشته نه بد	ز کشته نه بد	ز کشته نه بد
زین پر ز او	زین پر ز او	زین پر ز او	زین پر ز او	زین پر ز او
تو کنی ز	تو کنی ز	تو کنی ز	تو کنی ز	تو کنی ز

برآوردند و ده و گویان سر
 بهر زمان و زمین آفرید
 از دوا زمین باد به شهریار
 مانا که ششبر زن حدنرا
 ز کثیر تاه این که بشد
 سه ششبار آن شود بد
 میان دو که از هر مرغ و د
 را غام این دوت پیران
 جزو سبب شود غامین
 سوی بخت را کم خون ای و
 دبا ساز از آفرین تو باد
 ادا شاه و پیل بیون هزار
 میرفت با او کو بخت
 و زانجا که سوی شکستند
 بر فتنه ازان سر را پیش
 ماکله زه پیر پرده برای
 بر نمود تا توشه برداشته
 چنین گشت رستم گوی مهر
 زانست بخت جاده بر رفته
 که از حد و ستلا بستانند
 بر فتنه یکسر بگردار
 دو منزل بر فتنه ازان
 فردا دایان بخت
 می بود در این می پرست

زمانه مانا از و یادگار
 قدش فروز و دور نگار
 سراپا در پیش بدم و بعد
 الهام و باخت و افسه بلند
 ز خون گمان رنایه شکست
 سخن گویم این نامه کرد و در
 که از آن بدی زیر پشیمان
 که پیش گزین آید کردی
 سرخس که از آن زین تو بار
 از آن روز که بر نهادند
 بزرگان دگر در آن انجمن
 و بعد در زین آید بدید
 رفته بهر کسی کام خوش
 بر آید خوشید که نه
 می راه دشوار بدید
 جان دیده و کار دیده
 به آید ازین مستجاب
 از اندازین بر آید
 بین گشت زسان که نه
 از گشت در وی گشت
 رکان گشت بر آید
 گشت در زین گشت

سر نامه که در آخرین خدای
رسیدم بفرمان بیان کوز
نشان به شکنجی چنی و منه
بترسیدم از دولت شرابور
جمل روز برسم می جمل بود
مانا که فرسنگ باشد جمل
مشمس یاران که از اندیشه
بیشتر کامه سکردیم باک
سراو کم اسپنیزه من
چونامه بهر اندیشه باد
خویش را که در شانین
بید رود و کون گرفتار
نشدند باز شش دست می
بود خورشید بر کمان چنان
تشنه میان تا خن و است
بیا جان گرفتند در راه دور
من این دنگ اندر ایم جنگ
من اورا جان من پیش گز
بزد کوس از دست برخاست
زان تا دران پرنایجوی
لی شمشیر دیدند آمدند
بخشید یکسر بر سباه
ستاده آرد زهرتری

بخت است و باشد میست بخت
 شکار نه از تو دیدیم روز
 روان از تو و اوین از تو
 پای سپه شور شد بر کم کرده
 پای در چمن تا جریا کشد
 کرین روز که اندر آه بار
 تو نمی برایشان جان تنگ
 پر آکنده از خون زمین زیر
 ز پستان گرفتیم محشم کند
 کز دوش شکم ترس و یک
 کین سیادت سر آبخن
 هر دوش ز پر ز حسن و زاد
 بر تکیه سر سجده است
 ببارید آب از غم شیر بار
 کشت رود و در کشت بی
 سم کرد بر پرده لاجورد
 بدان باد و نیزه تنگ بشت
 بیاد جان شکور ز سار
 بد اندیشه کار کنم کار تنگ
 تنگ کردن خاک سیادت کنم
 سوای پر ز کرد و زمین پر ز درد
 ببار اندر آمدی گفت دکوی
 بیست و ز شکر و دشت و رود
 چینه کن از ان کجای
 ز ناداری هر شور و

سی و نه ساز و چهل ساز
 و از اسنوبره زکی شش
 کس آید بر شاه ایران بسیار
 فرزند زو یکا خسر در سید
 بهر بلند از ته غالی مباد
 غار از ابر عجب دوازده راه
 ستمکاره کرده بر من پستم
 زمین و زمان چرخ بایند بند
 بزواب و ز باج یک کشت
 بهر دند دوش و از غبار آتش
 بایوان باشد و نامه باغ خوش
 خست ازین کرد بر کار
 بهر بازی که بخواه بازی کرد
 غم و شادمانی زنده مان
 رسید به کفایت برین مقام
 بیوان بسیار و انگشتانی
 که انگیشت بر آید پیش
 زکارت بدیدم بر دوش
 سی و راکه رسم بود بیوان
 درود جهان آفرین پدران
 بهر نود و هفت آراستند
 و شرمه بار و پایا چمن
 در بویشتی شاه و سستی بزر
 فرزند را که زوخت و درفش
 چمن گفت ز خاک از آساید

بیهوش و در یک آن زاده
 سوی شاه ایران پیروز
 که آمد فرزندش شاه
 زمین را به سبک و راجه
 جهان هم بداد تو آباد
 در بر گرفت آن کیانی
 ماری چو کز پیر خوشم
 جان کنج من آکنده شد
 بدان پل آن سگان پرده
 بر سر می نام نردوان
 با سحر نامه مرسته
 کز وید و نیک و بد و کار
 شب و روز و رکنی آرای کرد
 کز دست مری و ناباک و پاک
 ایران و پل و قله و کلاه
 ز بوشیدنی هم ز آکنده
 برین و نه سیر آمد از جان خویش
 کشاده نکر دم به چکاند
 سر و کوبانده همیشه جوان
 ز با و بر و بر و بر و بر
 شام و کرب و پر استند
 صد ستر و آکندن بخت
 معانی و ادب و دین و دین
 یکی تاج زمین از ریشه
 نه آدام پادشاه و نه خدا

جو یکدشت از ان بهستان تن
 بران چرخ کو از در شاه بود
 پذیرد شدش شاه کند آوری
 بسی آفرین کرد بر شمس یار
 آنکه کرد خرد و جان بهستان
 فردا آرد پیش یزدان که
 تو از دور و غمی را ماندم
 بسپاس از تو ارم نه از غم
 جز نوستان تا بر زندان بر
 سی آفرین کرد بر مبله ان
نثر نوزد کیستند
 خداوند فرمان کرد ان به
 یکی را چنین تر و غت آفرید
 و زان پس جنب گشت کای مبله
 زو پیاپی چنی و از گشت علاج
 همه آلت سازد صورت به نیم
 زان روغ برودن پورسان
 شب در روز پیش یزدان که
 پرستند و چون تو خدا کرد
 نویسنده پرده شد زان
 صد از جسد حیران زین که
 زیادت رخشان و از آفرین
 سر از اعمه بدیاس خفته
 دستا در فرود آمد بکشت
 کو که در شهر یار اندک

ذکر و شش بیاسود و هر یک
 فریز را دست کوتاه و
 ابا بوق و کوس سبزه گران
 شای کی کو و جزو مستند
 حیوانات و چلان و انجمن
 جلیقه و کت ایها نزار
 می تیج را پر و راسینه
 یک جان رستم و مبتان
 بدان خانه مستندان
 که او بادشاهان در دست
 بیایع بزرگ و درخت
 نویت پنکشا پیوند
 یکی را سزاوارت از
 تو بیکره تن شاه روشن
 ز اسبان از ای از لوط و
 ز پیش تو زیان که اید بزم
 شب و روز چون آرد و کاه
 نوان بودم و دله جاگر
 زفت و مهر گزیده ابر
 نهار از بر تار حسره کن
 و آب کرانایه باز
 ز فضا به و ز افق به
 یکی گنج ازین پرده خند
 زانجا بویا سبزه گشت
 زانجا بویا سبزه گشت

مکتبہ دار العلوم دیوبند

در روز سه شنبه در آن روز
 در پیش آمدن آن که تالی
 در خانه سازد و در راه
 که آمد سپاه و سبیدمان
 از ایران سپید و برادر
 دل شاه شریف است برین
 جوانی با قیوم یار است
 می پل از کران مار
 ز بر شرف غنچه می خست
 بدیع با خالی از دو سپه
 و از آمد و پیش ساز
 بسی ازین خواند شاه جان
 بدو خست بدین چراغی
 بران سپهر اند
 شست از بر تخت ز شهریار
 بر سپهر و از کارزار
 می و جام و آرم با خست
 پس از آنانی آورده مسکون
 در رفت کور و زکای نادار
 نه از ازین بر شهریار
 بخند و خوشی شهریار
 کشش خود باشد آموزگار
 می بود شاه با بیست
 تنگ می باز زد و شاست
 جهاندار باد انشای گشت

کز کرد و بیدار شد ندان
 که آمد خداوند کوبال و بر
 می خواند بر کرد کار آفرین
 می درود و را مشکین خواند
 بر از مسک می بود و پر نغز
 ز بر پی اذر ورم رخشد
 صفت دمانی ز دیدار یک
 بر سید خند ز راه دراز
 بران نامور تا بچش جهان
 که برماز بهر تشنه اشادی
 ز برشان می گوهر افت خند
 بر دیک و درستم نامدار
 خنما می کردشان خوشا
 بس انگاه ازین کار برسی
 برش گفت از کران تا کران
 جو رستم نر از ما در سوا
 بوی رش بر می شیر و لاله
 جو کلشت و دیش بوقت با
 کنداد دیش کردش رود کا
 از دشت و دمان تاج و تخت و
 می بود با جام در پیشگاه
 و یکسر بر اهر زبال آورد

می شنیدار دست یافت
 سوی سحر ایران ماند
 آن فتح و فیر
 جو ای ای آمد ز رسم بشاد
 می شادمانی به اند جهان
 بزود و تا پیل برود پیش
 بنیز براد زمر جای و نای
 از افسه سپهر سلطان بر کنار
 سر شهر آوای راست گران
 تمنی چون تاج سرافراز
 کرتش باغوش در شاه پیک
 بزود و تا پیل برود
 جو کوسم فریزد کو در زو کو
 زده سوی جان شاه آمد
 فریزد کو در زود نام کیو
 بدو گفت کو در زو کا شیریار
 ماند و خان غنید شاه
 از افراسیاب زبولاوند
 کرد و پیش آید ار از با
 خارش دند زان خنجر
 چنین ادب رخ که ای بلوان
 ازین بلوان چشم در درام
 سخنها رستم نبای برود
 دزان سر چنین گفت بشاد
 در پنج بکشاد شاه جهان

فدو سکرش سوی ایران نشاند
 بجای بین کوز با رنگ برون
 رشد تا زبان تا به دید ساز
 خودش آمد از شهر از به ماه
 بیان گمان میان همان
 چینه خنده و از حالش
 و شاه جهان از دژ جای
 ز کوشش از آغشته کوشار
 نشسته ز سکر کن تار
 جبار را سپهر پر آواز
 جین تا مانی را در شک
 گرفته ز راه سستی بست
 جود نام رسیده و آیین
 پیران نام در مار راه آند
 نشسته باناه اران یو
 سخنان از دست از راه
 که نیا بودی همانا بر راه
 از شتی از تاب داده کند
 ز شیشه تیش نیاید راه
 که گشتی همچون برافزشت
 توی پر از انان تاجان
 همه زدهایش سر به
 بلفند بر برون
 که ای پر سر نه مور تاجدار
 از پر مایه چیزی که بود نشان

وقت از پنج و نهمی
 مبتدی یزید بن برادرش بود
 بنو حسن فرستاد شاه
 و را کرد در رود دوزایران فرست
 سر آوردن این روزم کاموس
 دلم شاهان شش روز فداوند
 پس ای خد منور دست برد
 همه دانشی یزید بر گیت
 تو خوشنود از اکر است و گیتی
 ترا به بر چشم بر بندد
 سخن بر میگویم تو خدیت
 می بندد بر تو ایام تو
 دست کرد بر کوهان بی
 بشنود رنگ رستاق پیر
 با اکر است گلشن جوان خند
 کوه در وجود رنگه در کشم
 بود در نام کا با آرد
 رنگه آید از خط
 رنگه شود ریشه دما در دست
 بلند است کوی گای
 که که خند جهان خند بود
 بان کون ۱۰ روانجا که
 پس بر آن می کشد
 فسرده بر پس می
 بر نوبت برده شد

دو غیلن زیرین حبست نمود
دو منزل میرفت با او بر راه
سوی زابیتان فرامیشت
را با زبانت و کمیت زوید
که بر زوید برینه فولادیند

کامتار انکو از

روان خود را جویان زابیت
بختی می بردست با خود
بناگفتن و گفتن او کی است
برای دیگر بشد آرام تو
بیت بر یک و بدر نمای
چون پناشته سخن و بلندیر

آغاز داشت

کین فراد از خسته ای
روی که از بنه کرد و له
ش به کوی زابیت
سیرین دست و بیای
را گمان نیز نشیند بود
را که کرده بود شیخ
نام را ن زوید
در زوید ان منوش کن
ان مگر کن میلاود

استاد با افسردگی سوار
بدان جامه کوبش سوار
چو پسر دغی شده زاده و
سرای جهان گشت بر شاد
که از دوستان کین می گوی
تو بر کردگار روان خود

ی با هم بسته اند

یا فلسفه ان بسیار کوی
هر بخش را به سجده کوی
یکدم زدن رستی از جان تو
ش از جهان آفرین یاد کن
ان پر شکست چون گری
ان کوی دستان ضیق گردان

ستان

ز روز ساعت ابرو شکست
ز شیرست کوی از دم
سیده خط از فال او
ت خضر و کآن زیت کید
حشره که اکو ان دیو
ن جن کف کاه و در
یک کون می شیر شایان
ت جو رسنم زان کس
خبر و غمذ فال

سبب دشت ازین ویدار
 با خون بود در خورشید یار
 زود آمد بر درستم ناز
 هم اندکستی بر این که خوا
 بدان را جای مایه می
 تایش کزین تاج از خرد
 چون باید او را ستودن
 چارگان بر باید گشت
 یوم برای گوی سپوی
 بدست سر از خود این گوی
 بس بزرگ آید توشن
 تنش برین نام بدکن
 و کسی الت از حد
 ز کفر و از باء
 ان خستند با شریار
 بن و کوشاب از قوم
 دگاه جوان داشت
 نند بال اسبان زم
 سیه بدین او
 راکور از اسبی نو
 سن ز پر خمان و فو
 کم کنون تو ادر است
 که بدو دگر برین
 هر کار فریاد رس

آوردن شاه را به تخت	سواران بسته بر چرخ کرد	شده تیر اندر ساری درنگ	سجده کرد بر پیشانی
ز تاجش دو بهر لبش	یکی خلعت آگند بر پرزاف	چو بولا زد کجا و خود سپهر	سیان کرد باریک دل کرد
بیا بست تیر بر پشت رخ	خوار سیه باز کرد و سنا	هر آنکه که بر زد یکی با سپهر	تو گشتی میتر اندر اندر سپهر
مردم ز سر و سحر امرین	کجا موج خیزد ز دریا تا	فرمانده که دودن کرد ان گای	چو ز یکی که با گشت بر کرد
چنان گشت بلخ و لب و چار	تو گشتی شد سستی تو از گشت	حار ز دل از خوشی بر سر	شده دست خورشید را دست
بهر اندران جا در قمر کن	زمانه زبان بسته از گشت	بنده ج پیدایش از و از	چو پس بر کشید بکلیان
نه آوازی مرغ و نه آوی	یکی مهربان بودم اندر سر	خوشی هم دواستم ز در جاف	دل نمک شد زان درنگ از
بدان گشتی اندر چشم ز جا	ز دود و می بخت سستی	راکت شمت جاید می	یا در شمع و یا در جاف
می آورد و نام و ترخ و بی	ماندم در اندیشه و تاب	بر چای می تا کی دست	شب تیر خوابت نیاید
نکتم نیانی می خوابم	سعد از درد و یکنو درنگ	بر چای می تا دم چشم شود	ز دفتر خود خوانم از کتاب
پیر از در و مهر و نیکو دشت	شب تیر اندیشه فراهم	راکت اگر خود ز ششوی	ازین آب مانند آتش شود
کمر طبع شورید بکشت ایم	تو گشت طبع من آرد	جو کخته و آید کین حراستن	بشمار آری از دفتر ملک
بدون گشت ای سر در دست			جهان ساز تو خواست آراستن
ز توران زمین کم شد گشت			را در غر شمشیر رختن
به پوست شاه ایران			بر آزادگان بر بسته مهر
زمانه چنین شد که خود گشت	باب دفا و در خرد گشت	جویی که کرد و بگشت آب	شاد و خرمند از خواب
جویری ز گشتی بر گشت را	کرین سبکش می آید	بکجا و بگشت یکدوش	ز کردار شکر می کرد
بد با بیار گشته گشت	ناده سب بر ز کوه گشت	بی جام یا تو ت پری جنگ	ولی و گشتی داده با و از جنگ
براش نشسته ز کوه گشت	فر پر زکی و سبک گشت	جو کرد و گشت و از و از گشت	جو کرد و گشت و از و از گشت
شاد و آن طوطی گشت	جو نام و چون پرن زرم گشت	سعد و چینه و آن گشت	سعد و چینه و آن گشت
ی ا و چون خنق من	پیش از دودن لاله زرم گشت	پری جگر کاش خرد گشت	پری جگر کاش خرد گشت
سعد و کوهی و درنگ گشت	کمر بسته در پیش ملامت گشت	ز پرده در آمد یکی پرده گشت	ز پرده در آمد یکی پرده گشت
ز دریا به اندامیان	سر ز توران ایران گشت	سجده جوشید ز دیک شاه	سجده جوشید ز دیک شاه
حسار و شارب گشت	بزرگیک خرد و خرد گشت	گشت از پیشین و دکان	گشت از پیشین و دکان
بیش کرد و گشت زین گشت	سترونه زاری گشت	سکاش پیر و جاد گشت	سکاش پیر و جاد گشت

ز تاجش دو بهر لبش	ی خوان از پیش خواند	کوه ایران ازین روزان گشت	ز تاجش دو بهر لبش
بیا بست تیر بر پشت رخ	مهر گشت شورتی شریار	بهر کشور است رس بر دنا	بهر کشور است رس بر دنا
مردم ز سر و سحر امرین	شوی شهر ارمان کی شریار	یکدیگر ازیشان با بر گشت	یکدیگر ازیشان با بر گشت
چنان گشت بلخ و لب و چار	هر آنکه ما بود و سنا	دخت بر آرد بر سنا	دخت بر آرد بر سنا
بهر اندران جا در قمر کن	بدانان چو پستان تن بکوه	گرفت آن سینه و جویار	گرفت آن سینه و جویار
نه آوازی مرغ و نه آوی	درختان گشتن در آرم	ازین نجا گشت که گشت	ازین نجا گشت که گشت
بدان گشتی اندر چشم ز جا	چو شیشه گشت ز یاد خواه	کوهان یکبار گشت گشت	کوهان یکبار گشت گشت
می آورد و نام و ترخ و بی	که ای نادران و کردان	یکدیگر ازیشان با بر گشت	یکدیگر ازیشان با بر گشت
نکتم نیانی می خوابم	بر دسه آن گشتان گشت	بنام بزرگ و بگشت و بگشت	بنام بزرگ و بگشت و بگشت
پیر از در و مهر و نیکو دشت	ز کوه کوه و بر و بگشت	که بنام بزرگ و بگشت	که بنام بزرگ و بگشت
کمر طبع شورید بکشت ایم	بد پای و روی بگشت	ناده بر دنا و گشت	ناده بر دنا و گشت
بدون گشت ای سر در دست	کوهان با زرم من و خوش	کای بگو آنان آفرین	کای بگو آنان آفرین
ز توران زمین کم شد گشت	شاد از میان کوهان گشت	مکرتن کیو فرخ زاد	مکرتن کیو فرخ زاد
به پوست شاه ایران	سم گشت و دنا و بگشت	ز بزرگ و دنا و بگشت	ز بزرگ و دنا و بگشت
زمانه چنین شد که خود گشت	چو شمشیر گشت بگشت	بسی بر گشت و دنا و بگشت	بسی بر گشت و دنا و بگشت
جویری ز گشتی بر گشت را	بزرگ و گشت بگشت	مکرتن کیو فرخ زاد	مکرتن کیو فرخ زاد
بد با بیار گشته گشت	بدون گشت و دنا و بگشت	ای از مایش گشت	ای از مایش گشت
براش نشسته ز کوه گشت	ز گشت بر گشت	ر شاه جگر و آب رود	ر شاه جگر و آب رود
شاد و آن طوطی گشت	دین گشت و دنا و بگشت	تو پری پستی کانی گشت	تو پری پستی کانی گشت
ی ا و چون خنق من	جو پرن گشت گشت	سرخ و کاک گشت	سرخ و کاک گشت
سعد و کوهی و درنگ گشت	کسی را کی چون تو گشت	میش بر پیش بدیا گشت	میش بر پیش بدیا گشت
ز دریا به اندامیان	تو با او و دنا و بگشت	کوتین جودان گشت	کوتین جودان گشت
حسار و شارب گشت	یا و دنا و بگشت	کوتین جودان گشت	کوتین جودان گشت
بیش کرد و گشت زین گشت			

مهر گشت شورتی شریار

سر کوه و آمو ازین بر گشت

به بخت بدش نماند
 کسی که گزانه سخن را
 چو داشت ترسان شد
 بیامد بر شاه زکان گشت
 ز دیده بزرگان میوه نرفت
 ز کار بنده خیزه بماند
 بنین او باخ قراغان
 بگو سیر اندر می بگرد
 بگریه زانگاه گشتش
 نکو تا که پنی بجای اذرا
 غریبیدن جنگی باکی باب
 سواران گرفتند که ایدش
 چو گریه زان کج را بسته
 ز دست و بر کند بشن جان
 دران خانه سیجید رستند
 در زید بخویش بر کاف کرد
 ز شکر کف باسی ز روبر
 در دکی بوبت برین مکر
 پس آنکه بگریه ز اذرا
 ز جنگ سازیدین جنگ را
 اگر کم زود و توران بری
 بمانست کورست کویدی
 به چنان جدا کرد از خویش
 بدانشان و یکا از اسباب
 چو آمد بدیدش با در

بس آگاهی آمد هر گانه
 درخت بد را بجاندا
 شایید نزدیک در جان شین
 کردخت از ایران گزینش
 بر آشت این داستان
 قراخان سارافش را خواند
 که در کار شیار تر کن خانه
 که ایران دید و چه خواستم
 پیان ز خون ال و در پران
 بنید و گشتش بیاد اید
 می آمد از کج از اسباب
 چو سار شد روی بندش
 می و غفلت نوش چو ته دید
 جت از در اندر میان سر
 سربار بابت چند سپرد
 گشتن سبای خدای خیزد
 همانا که بر گشتم او ز مور
 می سیری آید شش از سر
 که با من جنت بد سازد
 همیشه بشوم خون جنگ را
 بخوانم برده استان
 خون در حق دست شیدی
 که آرد بید بند اندر ش
 بهر دندوخ زرد و دیدار
 کوی دست بسته بر سینه

نرفته سده را ز ما بابت
 که که اگر گشت شهرش گشت
 چو آنکه کورن ندید باج دای
 چا بخوی کرد از جهاندار یاد
 بدو گشت ازین کار ناماکن
 اگر است خود جای گشتار
 بستی که را به جنت روز
 بر داسو اران شیار
 چو گریه ز آید بزدیک
 در دایم او را سوار شاه
 بسته در کج را استوار
 بیامد بزدیک آن خانه
 ز درون به پرن برانند شتم
 نیشه نشسته میان زنان
 به سجده بر خویشتن شتا
 بکیکود کود و ز شوا
 در کفر خیزد اندر جان سخن
 تودانی یا کان و شاه
 ز تورانیان من بدین حرا
 می کرد گریه ز آشتی
 و فکر با او بکوشد
 بسته از ان سس بگردار
 جنت است کرد از این گشت
 بهر آفرین که کای نهاد

بزدی کندش در غایت
 بدین آمدن شهر توران
 روان از در پرده برداشت
 تو گشتی که بدست سکام باد
 اگر قیاح دارد بداخته بود
 شیو اربابن کی رای زن
 و لیکن شنیده بودید آرد
 غم شمر ایران و فرزندان
 بکندار کج را نام دور
 از ایوان چو شش آمد شوهر
 گرفتند و روی بسته راه
 زانکه نیشه ز خندان سوار
 بجای شک و پیکار بود
 بوشید خون در تن و چشم
 این بری کسب شادمان
 که چون رزم سازم بر سینه
 به دیوانان و ازادگان
 زین کسب شست من در کیز
 میان میان با یکاه
 فرادان بر سس از اسرار
 بکند اندر ن تیزن ملک اوی
 بجای بدادش می پند
 به سود از سزا جو بر گشت
 چو نری بودی بیایی گشت
 که از من کنی راستی خواستار

من از چشم این زن	بنو اذرن که کس نکند	از ایران بخت که از آدم	بهرین حسن دوران فراز آمد
خوهر کی باز کم بوده را	بر انداختم و دین و دود را	بزرگی سپرد رفتم خوا	که تا سایه دارد مرا از آفت
یاد پری و کبوتر و پیر	آفرین که میوز پشون را پیش از سیاه		مرا اذرن آورد دخت به پیر
ز اسبم چه اگر دستانبار	تا کند بر اند ز دخت شاه	سواران پر کند و بر کرد	به پای عاری بن بر کرد
یکی جبهه سدی بر او زد و	گرفت در سو سواران تور	یکی بود جی ساخته دریا	کشیده بر جادوی پریا
دو اذرن خسته پیکری	نماند بیا این افسدی	پری ز اهرن کرد تا با د	میان سواران در اجد با
مرا تا که اند عاری شد	بر آن خوب جبهه خونی خواند	که تا اذرن ایران یار خوا	بخند و من کرده دید پیر
پری پیکان خوی بدشته بود	که رمن می جادوی آرمود	کندم اذرن و دخت	سینه بدین کار آلودت
چنین او باخ من خواست	که روزه بدت کرد بر تو تاب	تو آنی که ایران مرغ کند	می رزم هستی بی یک بند
مگون خون زمان بهمن داشت	می خواب کوی کور است	بگفت در رخ آرمودن می	خواهی سپهر از تن رود می
دو کنت شرن کوی شریار	سخن شنو از من کی گوش ار	که از آن نه آن شیران جنگ	تواند کردن هر جای جنگ
ایان هم شیر و کوز کران	تواند پوشید با دکان	یکی است بسته بر هند تا	یکی را از بولا دیر است
جلو نه در بنزلی جنگ	و کجند باشد دش پرست	گر شاه خواهد که بپند من	دیگری نمودن بدین اغن
یکی آب فرمای که ز کران	کرین کن زنگار زار کن	باورد که برگی ز انازار	اگر زنده مانم مردم طار
جو از پیش این که شسته شدم	برو کند و بر او د چشم	برو سوز اذرن کی نگید	که از ایران با جوایم دید
شبهی کاین کشش رعنا	فزون سکا دمی بر ما	بسنه بنودش من که کرد	می رزم جوید سنگ و بزد
هرم چنین بند بر است بای	هم اذرن زمان زو بر ارجا	رون بر این تو از من	که دیر ز من به اذرنش
بزمای داری دهن شش	که باشد زمر سو بر و کوز	مگون بخت را زده بردار	از و نیز مزای بمن سخن
بدان تا از ایران زین پس	نیار و بتوران که کدکس	شده دش از پیش از ایسا	دل از دور پر خون و دید پیر
جو آمد بر پشون خسته دل	ز خون دره با نماند بکل	می گفت که بر سر کرد کار	نوشت بدن پر دوز کار
ز دور و ز کشتن ترسم می	سخن نیز از کس ترسم می	که مار و خاند را د شتم	که تا خسته بر دار چند خم
ز پیش نیان ترمنش	بس از ک بر من بود شش	روانم باند هم ایدربای	ز شرم در چون شوم باز جای
ایا باد بگذر ایران زمین	خبر بر بر مبلو آن زمین	عشود زدن حواش را	بهم بر کشت آن کاشش را
بدو کنت که میوز این پشون	از ایران کی شاه را شش	جو پیران یب بدای سید	مردا ترک کر بسته اید
می دار بر پای کرده بلند	فرشته از دار جان کند	به و انان کت کن دار	در شاه را آید در دار

بهره‌دار آید بر پناه	بگرفته و پیش برسته تا	دست از دست بسته بگذاشت	من شکست خورده و پناه
بسیار گفت که چون آمد	بخوان مانا بخون آمدی	مردان شهنشاهان گفت	بناخون رسیدش زبخواه
بخشود و پیران و پیر	خوار و عتبار از دود و دود	بزنود و گفتش که کدم دارد	نمودند گفت هم ابرو دارد
دان تا به پیران کی رود	نایم بدواخته یک نوا	بگنج اذر آمد بر سار	بر شاه شدت کرد گفت
بیاده و دان تا به یک گفت	خواستن پیران پیران را		
می بود و پیش گفتش می	ببایست پیران آزاد خوان	بسیار گفتش جغای کوی	چو دستور بایزده ارغی
سپه دار داشت که از روی	و کرد پادشاه می کشد	خادم دروغ از تو من کج خوش	تر بستر زدن آب روی
اگر از غای و کرد که سر	زین را بوسید و از جانی	که با وید و از آفتاب می	چو ایر کزنی می خوش
جوشیده پیران خان پیر	ز خورشید تابان تابان	راه جایدخت تو ست	ناباید وقت وقت می
ز شاهان کی تایش ترا	کس از گستران تو در دست	هم از باد شایسته آباد	زمران کج و زین دست
مرا این چنان از زب خوش	خاز هر که و سپاه و کلاه	بس اکتفا کنی شایسته	بزرگی و خشنود و بیاد
می نمودم ای سپه دار	گشتش می شاه بادی	بگین بیا خوشن و ز کتی	یکی پندیک این از خبر
که این پیران کور و خوش	بسیار اودام پند و جند کار	بومان من چنانم از	دیاران در کج و خوش
کسی شاه را پیش ازین	که دشمن کنی دستم و کوس	بیا پیش که به از زاده	کشم ز کار و دست
کشتش پور کا کوس	ز کم بماند سو زمان	بکس که از کینه بماند	ز تو بسته که بر میان
کر ایران به میان کوبان	بشیر مردان که کرد	بترکم کزین کار که می	بساخون که در خاک بزان
چو مردان ایران کشته	بزم اندر آغوش نوش	ز دست بشیر دستم کور	ایمان بند را که رند
کشتی غمزه بیاوش را	گورده خوابش بود این	ز نوران و بهره بیا	مان تا به پیران نور
نیمی به میان ایران	مانا نیا سود اندر نیام	که دستم می سرفا بدو	ببرنده شدت را آتش
سوزان سترخ و ستان	کلی ز به خیره جوی می	اگر خون پیران می	نمود سپید بر خون بکا ندو
بر آرام بکینه جوی می	دو چشم خدایا ز کین	که کن بران کنی که کشته	یکی که خیزد ز توران زمین
خود دشت می و کشته	دشت بلار بیا و آوری	چو کینه و کرمه ندایم	دم از شمه توران برادر
نما مان خود بستان را	کشت دهم رستم نور	چو کور در کشتاد و بولا	ایا بلوان جهان که ندای
بر از تو اندکی کور	چنین رخ آورد از آسیا	که پیران شمشیر که با جگر	که آید زهر پیر جنگ
چو زده و پیران شمشیر			با پیران و توران شمشیر

زین کزین بگشت خشم	چو رسو بی آید پیران	سهم و سپیده رویان	بهره‌دار بگشت در پناه
کزین گفت که چو دان	مخند می کشد و کسور	چو و یاد از من رای جان	کساند برین زهر سحر جان
بسی آید کرد پیران بدوی	کای شاه بگشت از کتی	بین بیکشت که کوی	چو از نام بگشت بخود می
و کین بین رای شیار	کلی بگشت زلف سار	بمزد و او را بند کران	بکا دار و کشتن کزین پیران
کزیند که بر ایران	بمزد ازین مس بجایان	کزیند که بر ایران	زید و افغان نام کس نوا
چنان کرد که کور	دشمن از زبان نیز کینه	ز سپید و پاکیزه راه	دانشان شود شاه گاه
بگشت و زنده	کزیند که کزین	او کشتش بفرز کشت	یکی بند روی بگردار
چو پند سار رای کران	ز سر تا بپیش بند از	بس اندک کشتش در کین	کوی بره کرد زور شمشیر
بهر پیران کون دیو	کزیند که کزین	کشتش بر پیران	بیاور ز پیران کین
بهر پیران کون کس	کزیند که کزین	بیاور سر جاده پیران	دانشان تا براری برادرش
ز زلف پیران آن	کزیند که کزین	بهر با سواران و تاراج	کشتش بر پیران
بکوی پیران شورش	کزیند که کزین	کشتش از کین	کشتش از کین
بر شمشیر بر تاج	کزیند که کزین	کشتش از کین	کشتش از کین
خواهد که کسور از پیش او	کزیند که کزین	کشتش از کین	کشتش از کین
رسم بپیش من	کزیند که کزین	کشتش از کین	کشتش از کین
کشتش بجا و از انداخت	کزیند که کزین	کشتش از کین	کشتش از کین
چو از جاسار بیاورد	کزیند که کزین	کشتش از کین	کشتش از کین
نیزه بیا بیک جادو	کزیند که کزین	کشتش از کین	کشتش از کین
بدون کت کاین ترافان	کزیند که کزین	کشتش از کین	کشتش از کین
غریوان کشت بر کشت	کزیند که کزین	کشتش از کین	کشتش از کین
چو از کوه خورشید سر بردی	کزیند که کزین	کشتش از کین	کشتش از کین
بپیران سر دی و بکشتی	کزیند که کزین	کشتش از کین	کشتش از کین
زهر سوش بویا کشت	کزیند که کزین	کشتش از کین	کشتش از کین
شد تا زمان تا جان شمشیر	کزیند که کزین	کشتش از کین	کشتش از کین
کشت بر کرد آن در غار	کزیند که کزین	کشتش از کین	کشتش از کین

زبان سواران ایران بخت	سوی شهر توران شوم بخت	بیمین سواران شکی لشکر	به پهلان سپهرم از آن کشور
مردان پند لبر بود پند	می رزم جوید جو است	تو شوی ازین کار فکین	مانا من این سپهر خواست
بشد کیو با دل پراخه و در	دو دیده پراخه و درخ لاجور	جو کین بزیک خرد رسید	ز کردان در شاد و پراخه
ز قیاد پیرن همه بلوان	ز درگاه با کین خسته و نال	برفت از درگاه تا پیش او	پراشدم جان به اندیشه
جو پیش کمر آه زین	بکسید و بر شاکر آون	جو الما پس انداختی کراز	بر تخت نهاد و بر شاکر
لشکر و کار پیر و زباد	سرد و ز کارش و نادر	تو ای شاه تا جاودان شد	ز قیاد اندوه آه و آهش
سروشان تر باد اکر از	بریده خباثت بسان کراز	بند انان چون کمر و شاکر	بر کسید و نقش کج و دوام
بکام انداخته و جد ایشرا	بر و بر و بر و بر و بر	خوشر و خین کنت کین جلا	فرودمان خیر و امید و پای
زبان پکران و دل پر کجا	دو رخ زرد و زرد و زرد	مخنی خند بکنت و ساز و ار	از آن پیشه و کور و آن مهر
جو کین و کیک دیگر نامه	بر آشت و از پیش کنت	مشی خیر و سر و دم و کتا	پیشام کشید و خمر و زین
بد وقت نشینان و شاکر	کرستان زدن از کتا	کر کیش و بانم کور و زیان	به چند شش سر آید زین
اگر پیشی از پی نام به	و یا سوی ایران سوار	بهر نمودی تار و تار	بکندی بگرد و مرغ ابرین
بزم و خیر و دیو و کور	کر بند کرا و ساز و سوار	هم اندر زمان و کین	کر از بند کور و اندیش
بکین و کین و کین و کین	جویش بهر جای و کین	من اکنون فرادان و کین	فرستم به از درگاه و کین
زین کور و کین و کین	ابین کار و کین	و کور و کین و کین	تو جای خود را کور و کین
بمان تا بیاید به کور و کین	کر بفراید اندر کین	زین کور و کین و کین	سوار بر کین و کین و کین
بهر و کور و کین و کین	نیایش و کور و کین	خوام من آن جام کین	شوم پیش زین و کین
بکین و کور و کین و کین	به پنم و کور و کین	کین ازین برین کین	کر و کور و کین و کین
بلوم ز کور و کین و کین	بجام اندر کین و کین	دیش کین و کین و کین	ز قیاد و کور و کین و کین
خند و کور و کین و کین	کر بر تو بر و کین و کین	بکام تو باد و کین	ز چشم بدانت و کین و کین
زین و کور و کین و کین	کین با کور و کین و کین	جو کور و کین و کین و کین	ز کور و کین و کین و کین
مشی کور و کین و کین	کر یا کور و کین و کین	بیا و کور و کین و کین	بیا و کور و کین و کین
جو کور و کین و کین و کین	بیا و کور و کین و کین	بیا و کور و کین و کین	بیا و کور و کین و کین
خود و کین و کین و کین	بیا و کور و کین و کین	بیا و کور و کین و کین	بیا و کور و کین و کین

خویشا من و کین و کین	زبان سواران ایران بخت	سوی شهر توران شوم بخت	بیمین سواران شکی لشکر
زبان سواران ایران بخت	سوی شهر توران شوم بخت	بیمین سواران شکی لشکر	به پهلان سپهرم از آن کشور
مردان پند لبر بود پند	می رزم جوید جو است	تو شوی ازین کار فکین	مانا من این سپهر خواست
بشد کیو با دل پراخه و در	دو دیده پراخه و درخ لاجور	جو کین بزیک خرد رسید	ز کردان در شاد و پراخه
ز قیاد پیرن همه بلوان	ز درگاه با کین خسته و نال	برفت از درگاه تا پیش او	پراشدم جان به اندیشه
جو پیش کمر آه زین	بکسید و بر شاکر آون	جو الما پس انداختی کراز	بر تخت نهاد و بر شاکر
لشکر و کار پیر و زباد	سرد و ز کارش و نادر	تو ای شاه تا جاودان شد	ز قیاد اندوه آه و آهش
سروشان تر باد اکر از	بریده خباثت بسان کراز	بند انان چون کمر و شاکر	بر کسید و نقش کج و دوام
بکام انداخته و جد ایشرا	بر و بر و بر و بر و بر	خوشر و خین کنت کین جلا	فرودمان خیر و امید و پای
زبان پکران و دل پر کجا	دو رخ زرد و زرد و زرد	مخنی خند بکنت و ساز و ار	از آن پیشه و کور و آن مهر
جو کین و کیک دیگر نامه	بر آشت و از پیش کنت	مشی خیر و سر و دم و کتا	پیشام کشید و خمر و زین
بد وقت نشینان و شاکر	کرستان زدن از کتا	کر کیش و بانم کور و زیان	به چند شش سر آید زین
اگر پیشی از پی نام به	و یا سوی ایران سوار	بهر نمودی تار و تار	بکندی بگرد و مرغ ابرین
بزم و خیر و دیو و کور	کر بند کرا و ساز و سوار	هم اندر زمان و کین	کر از بند کور و اندیش
بکین و کین و کین و کین	جویش بهر جای و کین	من اکنون فرادان و کین	فرستم به از درگاه و کین
زین کور و کین و کین	ابین کار و کین	و کور و کین و کین	تو جای خود را کور و کین
بمان تا بیاید به کور و کین	کر بفراید اندر کین	زین کور و کین و کین	سوار بر کین و کین و کین
بهر و کور و کین و کین	نیایش و کور و کین	خوام من آن جام کین	شوم پیش زین و کین
بکین و کور و کین و کین	به پنم و کور و کین	کین ازین برین کین	کر و کور و کین و کین
بلوم ز کور و کین و کین	بجام اندر کین و کین	دیش کین و کین و کین	ز قیاد و کور و کین و کین
خند و کور و کین و کین	کر بر تو بر و کین و کین	بکام تو باد و کین	ز چشم بدانت و کین و کین
زین و کور و کین و کین	کین با کور و کین و کین	جو کور و کین و کین و کین	ز کور و کین و کین و کین
مشی کور و کین و کین	کر یا کور و کین و کین	بیا و کور و کین و کین	بیا و کور و کین و کین
جو کور و کین و کین و کین	بیا و کور و کین و کین	بیا و کور و کین و کین	بیا و کور و کین و کین
خود و کین و کین و کین	بیا و کور و کین و کین	بیا و کور و کین و کین	بیا و کور و کین و کین

بدانست رسم تراستم
ز دستند امم خریدار
اگر ببلوان گیرم زید چه
جو از او تو کس نازدم
که انایه سبان تازی زار
خوهران دران که دران شد
که در شاه امین شهر اذرا
بر درجه اری بیای پا
بر دکت رسم کرای ببلوان
نه خوانسته بر بر تو شام
بدو کت رو بار زویر جا
چند کز ایران کی کاروان
بر کارا پیران نهادند

بهر تو کز ایران زویر کز
بودم بدختم زویر کز
خودم جادو پای و زویر کز
هم از او بر سر کز
که بر سویت ن کز
کز ان جام چند
کنون زویر کز
خویر کز
مافا بایشیم در کاروان
مافا بایشیم ازین سر
کم در نمایان پشت بیا
بیاید بر ما مو ببلوان
زین در تو دران زویر کز

بها زار کز ایران تو
بهر تو ادم زویر امید
خویرم بزمان تو بکس
بس آن جام پر کز
برو آفرین کز
رو آفرین کز
ازین خواست بر تو شام
زود آفرین کز
که با من زویر کز
به پرورخت جهان ببلوان
یکی خانه کز
زمو خرد زویر کز
خویر کز

بر پیروم بن راه سواری
کنون چه بدست بر دلم بر تو
ز مقام از با تو زیاده کز
خویش کنان کز
بدو دادش کز
بر کت پروز کز
بمنا کز
جان کز
بناید کز
یکدیگر کز
بکله اردن کز
جو آفرین کز
بدان کز

جذرافقه مشرفه انما بنده کار امرانی

بر نه آن وقت از آسایش
 که بخود و از جانهای خویش
 مرا نیند و اگر که بستی میان
 به آگاهی است ز که زنیان
 تو بازی که با بر ن شوی
 بگوشتان که بر ن بند اند
 سیاه به زخم بسته بند
 بر سبدهم ز خنجر آید
 اندام ز کوه و دیو آگهی
 به وقت کان بهر بر خور
 بر رستم آمد و دید به آسایش
 بهادت بشمانی از رخ ووش
 از بجی که بر دی بهادت دیا
 ز کوه زوادی که بر سمن شان
 بهر دیک آن زه شیران شوی
 و کردیر کری نه دکار ب
 همه چاه پر خون زان ستمند
 دگر با چرخ بر زوایا شوی
 که مغرم ز کفار کردی قبی
 ز نوبت ز خنجر خا از خور
 بر آفرین کرد و بسیار گشت
 کجاست تو که او را جرح بیند
 میشه خود بهادت تو دکار
 نیا زه پیرن بایران جگر
 بدگاه بهر دیک و او
 که چون بوجایان که کوه و دیو
 نیام ز درویشی خویش خوا
 بدو کشت که پیش من شد
 بر ستم من کرد و بیکرتزار
 ام که بنوی ما غم ز پیش

چنین شد آهین ایران هر
 مرد و خوشی و با زار زن
 و دیگر بدی که کینه دست
 یکجایک سخن کرد از خوشه
 میزده بدگفت که با من
 زدن با یک برین جوجکا در آن
 کون دل پیا ز خون تن پر زدن
 ازین راه ترعوب بود در کجا
 غله بسیار در بنه کران
 کون گشت آفتاب ایران کفر
 بلوی که پیرن بند انداخت
 بدگفت رستم دای غریب
 کمر تو نشا پیش زد بد
 فای بکس گشت زخم خدش
 سبکت رستم بیان برین
 بد دیگر بایدهای خام
 خننه به ستار چینی کرد
 که ای هرمان از کجا یافتی
 میزده بدگفت که کاروان
 ملی رو با کینه با من شوم
 من ادا زین که دین جوان
 بکشته دیرین بر آن نان کار
 یکیش نک که دانا ش خواند
 جو بار دخت و فارا بدید
 میزده جو بشید خدی نش

که درون پارس خدی
 از آن روی بد با تو یکجای
 بدان شهر من خود خد ارم
 که با تو جاسد ارم روزگار
 به برسی ز مرغ و ز جان من
 آرم سیدی زاده و داوران
 زین در بدان در و خدادوز
 سر آرد که دوس این که دکار
 می درک خواه زیزدان بر آن
 ز کور ز کشتو ادیای خبر
 و در بر چینی شود کاد بست
 چراغ خوی ز دیدگان آید مهر
 جندش مرد بسته زد جگر
 که او را بایده با در برش
 نهان که در مرغ گشت روی
 که از تو در غم نیاید طعام
 خات تم بسته به چن بر
 خورشید زین که نشافتی
 یکی بایه در مرد با زار کان
 در کوه با و فراوان کهرم
 که برین جهان آفرین خوان
 در امید دل به تو را تریم باز
 زشتای خدی و دفره با
 بدانت کا خشت و یکیک
 از آن چاه تاریک چند نش

بدگفت بستم کای ز جاح
 برین مدی زین میازار
 نه چو دام که زان در زار
 به برسی ز کردار ز خشت
 که از آن چاه کسری با دل پر زدن
 میزده هم وقت از ایست
 می نمان کشین زاده ارم
 که چاره چن در آن زرق
 را در در بر ز غزوان
 بد که آید و کمر کور
 که زنده و خدای میای دی
 چراغ باب تو اسکان
 که از ترصا به بودی شش
 یکی رخ بریان فرمود کوم
 بد و او گشتش در آن چاه
 میزده حیدر جان چاه
 که که دیرین جان خیره ماند
 با سنج سخن گشته آمدی
 از ایران تو دران زهر ارم
 شش دستهای نداد مرغ
 بد آن چاه نزدیکان شش
 به دت خورشید از آن روی
 یکی مهر روز رستم بر روی
 خدی به خندید ز شادوار
 گشت آمدن استانی نزد

که از این رستم گشت
 که دل بسته بودم با زار خوش
 اندام زین کیو که دوزار
 به داری می راه ایران کجا
 دویدم نیز تو ای را در
 بر من نه دی را افتاب
 بهین زانیز دای قضا پر
 نه چن شب و روز خدش
 نم از دید کام با و از آن
 به منی و رستم غار
 که بر سرش گشت آس زار
 یکیش زین سوی ستران
 ترا ادمی چیز از اذایش
 نوشته بود از خون تن غم
 که در بسج زاتوی راه
 دوان و خورشید گفته به
 از آن چاه خدش رخ دای
 زهر منی در جهان چاه روی
 کشیده ز کوه بسیار غم
 یکی کله سادیده پیش کاغ
 در کوه اند بهر نو
 بد آن نمان ده گشتی
 با من نوشته کرد ارمی
 بخان کا داد از بریا سا
 که دیوانه کرد ز کردار خود

من روزی که در میان کوه و دره
 از آن دستی اژدها می رفت
 جنگل اذون که در کافور
 در آنجا بود اسکنان
 بقای اذون پیرن
 همه روز که در سبزه جوی
 بیکدیگر می نشستند
 برنت از شش دست
 سواران جنگلی از آن
 بخشد بهادر پیل
 شدش پیرن از بند
 نشادنی پیش جان
 را در فروش و با
 یکشت میدان را
 به پیش سپاه
 بزرگتر شد
 به آمد بهار از آن
 خواب اذون آمد
 تراجه دان و
 به بند کردی
 بر اسبان نشاند
 زیاد شد و در
 تن یک دست
 بدوش برآمد
 پیر از آفرین کرد

بهار بود و بهار
 شده روی خورشید تابان
 بهار بیونی سپه
 ز کسب و ز کسب
 می بزنگاه آمد
 درفش شش
 یکتاب بود
 بهار به بر سر
 گرفته زنده
 نیروی آمد
 دست به اندیش
 فردان نماید
 سپهر زمان
 به دست او
 درفش از پیش
 برین که نه
 زیاد شد
 بهر سیه از
 بکام تو کرد
 دوقه فتم
 که از آن
 نمی گشت
 وزه مانده
 جهاندار
 که جاوید

بهر سیه از
 بکام تو کرد
 دوقه فتم
 که از آن
 نمی گشت
 وزه مانده
 جهاندار
 که جاوید

بهر سیه از
 بکام تو کرد
 دوقه فتم
 که از آن
 نمی گشت
 وزه مانده
 جهاندار
 که جاوید

خفت ز آلش بکند در درگاه	بسی بماند جو تو بایک	خفته در درگاه کیست	می پروراند کین و لیم
خفت شهر ایران فرخ کلاه	کردار ند چون تو می بدو	وزین رسم بر سر گفتن	که چون تو پست می گفتن
نور شید نماند که کار تو	بنیکی بھر جای دیدار تو	یکو اکلی گفت شاه جهان	که نیست با کردار تندان
که بدست رستم جهان آورد	بتودا چه روزی بود کزین	گرفت آفرین بوی شهر یار	که شادان نری تا بود در کار
سرست جادوان سرباد	دل ز آل فرخ بدو باشد	ز خود خسر که نیندوان	بزرگان بر تمش داغون
چو از خان سالار برشته	نشتن که می بیار استند	فرود بند مجلس کی گسار	نوازدند بجنب باکو سوار
همه بر سران سپ از کوه	یکایک نشسته با کله خان	رخان بچو دیای روی بک	خوشان بچک بری هر چک
عبدی زین پر از سنگ	بر آخته با عیو و کلاب	حقانت روز فاش نشی	چو ماه دو هفته سپیدی
همه ببلوانان خرد پست	بر نشد از ایوان پست	بکیر چون رستم آمد بر	کشاد دل و شکسته
دو بخر پست با طوق از	دو بخر می روی بسته کرد	همه پیش شاه جهان که خط	بیاد و کردند پیش بای
همه رستم ز ابلی را برود	زین باب رسیده و بت کرد	سبز نهاده آن کلاه یک	بت آن کیان که برین
بسی آفرین کرد بر شاه دشت	ره پست را بسجده نشت	بزرگان که بود بجا اتم	بیزم و بوزم و شادی غم
را از از شان یک یک بیاد	را از ایوان خضر بر نشت	چو از کار کردان برداشت	با نام نشت در پیشگاه
بزم مود تا پشیر اندیش	اغین گفت از ان بزم و تبار	از ان تنگ زنده ان بزم	فرادان سخن گفت با شریار
چه از کراش روز کاران	همه استان می خضر و بزد	به عیو و شایش آورد	ز درد غم دخت کم بود
یار و مست خسته دران	همه پیکر از کوه و زو بوم	کی تاج و دیو دره دینار	در سنده و شش کلو خضر
به پشیر عیو بود کین خواند	بر سوی ترک روان گاه	بر خن مو سار طرش کوی	نکر تا چه آورد اورا روی
نوا از جازایب دی گداور	کمی کنی بدین کوشش و دکار	روی را برارد بخی چند	ز تبار و خشن کندی کرد
وز افغانش کردان ماسوی	مهر جای دست و تبار پاک	ماند که پرورد اورا بیا	پیکند خیر بجا یسار
یکی را از چاه آورد و بجا	نبرد رسد از کوه کلاه	جما را زد که در بزم	کسی را بزم کیش از نشت
بسته بر کین و بدست رس	ولیکن بخود کس زد کم	جین است کار سران	کمی ناز و خوشی کین در
ز سر درم تا بناشی درود	لی آزار بهتر دل داد	نمای کین من این دست	براشن که بشنم از آواز
چو از کار پشیر پردنم			ز کوه و زو پیران بخی ختم
تحتان جنت بران براید می			بدوینک روزی سراید می
چو بستن که بر در راه از			اکو میان دم از آواز

دود و زارش ز کشد سوار	فرا ز آمد اندر خور کار	از اشنان مایه دوبره	زشت جهان دید کار با
یاده دیک چون رسید	بگرد لب آب لشکر کشید	پس چون برانیزه دیوار کرد	جوبایکو در زردیه ار کرد
دو هفته شد اندر نشان کرد	دان تابنا شد به پیداد جنگ	زیر کوه کشته پیران شنید	که کاری آمد و ترکان
بزرگان ایران زمان یافتند	برایشان بگشت رشتان شد	براکند پیران هم اندشتاب	سواری بزرگی فرایست
که در زکشته اوگان سپاه	نهاد از بخت ترکان کلاه	فرستاده آمد به دیک من	کرین پیران مسترا بخت
در گوش دل سوی زمانت	به پیران دوام هم گشت	مخون سار و ترکان سپه	بسی از جنگ و دران بر کرد
فرستاده نزدیک پیران بود	ز کوه ان شیر زن می ار	بدولت بردا شیر کن	دیشان پیران زردی
که در زبایه که مانده کیو	ز فرما کرد کین نه در نام	که بر مایه آمد از جاسر	سرگاه ترکان کشید آورد
یارم سواران توران کوه	سر شهر ایران کم خورون	برای شیسو او در داند	برام ز کس و این کرد
چو پیران برینان سپاه	خون تشه بر یک بگرد کرد	براست از ان کیو به بخت	مرا بشت از دل او گرفت
چنانچه بشت آن دل گوی	بر اندیشه شد زدم کرد از	بکیو انکی کنت بر خیزد	سوی بلوان سپیدار
بکوش که از من تو چهره بوی	که در زانسان این نپسند	یکی اندک از نامه ار کوان	کردگان می خوا این کی
و دیگر که گوی سبب سپاه	کرانایر سبب دقت کلاه	برادر که دروشن حاشی	به سبب بلوان بخت
می گوی از خویش دور	ز خرد جین خام بخت	مرا در که بهتر ازین زندک	که سال و با ششم کم زندک
یکی در استان زو بر یک	جوبایر جین درش دخت	نام بلند از باطم خون	بر از زبانی کانی سنگ اندون
و دیگر که بنام شاه گشت	بر مان بکم سپاه آمد	جوبایر جین بافت برشت	ایا لشکر تا بره و رینو
سیدار چون کیو بخت از	خوشان سوی جنگ بناد	بیامد جود کتا بر رسید	بدان دامن کوه لشکر کشید
جوبایر اندر آمد به پیش	می کنت باغ نیمه در بدر	بمورد ز کنت اندر او سپاه	جای کس ز نای ز کتا
ز او را می بختی را بخت	بدولش اندرون داد را جاک	ز کوه کتا باوی سخن داند	سهر ج کنتی به خواندم
جوبایر به پیران ازین کن	میونی براکند نزدیک شاه	که کوه ز کوه اندر آمد جنگ	به پایدار پیران پیر
سپاه آمد از زدا فرایست	جوبایر گشتیم بگشت آب	کون کینه واکوس بر پست	می جنگ مار اکیش دشت
جین کنت کایو بس بلوان	که پیران سپهر سید از	سید ششم حشم از ان دشت	دیکن فرما بخت جهان
و بایست رفت جوبایر	دش را کون شهر باز	یکی در استان کنت بود	جوبایر مودش کشید نام
که در از کس بر یکس	یکی باز بختش دشت	سهر پیران توران دشت	شوی بی شاه از واک
دمان از کایو پیران	سهر را میر اندر برسان	جودانت کوه در کای سپاه	بزرگ کس آمد بر پیران

زکو که کتا به پیران دشت	سیدند لشکر بران دشت	بدشت اندر او دیک کرد	بماوس سپاه آواز بشت
جوبایر ان سپاه از کتا بر	بروز اندرون دشتان	سواران جوشن دران سپاه	ز ترکان کمر بسته کار
به سبب کس که با جنگ	همه نیزه و تیغ مندی جنگ	بگردا کوه از دود و سپاه	شده روشنای فریاد
سارستان بود و فریاد	از آسن زین بود و در دشت	از آواز کسان کرد سپاه	در دشت از ایشان سپاه
توفیق از آواز از انان	ز نوک سانان آسمان آینه	جوبایر ز نوران سپاه	که برسان دریا می برید
در خشت از دشت کوه از کوه	کسته نش تا شب آه زکو	جوبایر تیر شد و سپاه	فریاد از دشت و سپاه
برافروختند آتش از دشت	وز آواز کرد ان پیران	جهان سر کنتی است	که هر کس که را بد دشت
زبان کتیره پیران	برید دل دشت کون	بسیده برآمد کوه سپاه	همه پیران به پیش سپاه
با سودا سپاه آمد و با	یاز از سر سوی بخت	سهر را سوی بخت کوه بود	ز جنگ پیران بی اندوه بود
سوی سپهر رده و آینه	جهان در خور که کتن راد	بیامد که بد و فرکار کرد	بفرمود تا پیش دوش سپاه
صحن بر کشید از دشت	ایا کرد از ان دکتا آورد	بمیدون سار و سپاه	ایا ترش می جوش
تا ناکند به باز دشت	مما ز کشتن بکشد خون	ببخت ایشان سواران	که آتش می بر دشت
بخت کس که پیران کرد	زین از پیران بخت	در خشت بخت سپاه	ز کوه در دشت کرد
ز پیران زمین بر یکس	ز کوه سواران هوای کون	در خشت بخت سپاه	المان سپاه و بانی دشت
توفیق که اندر تیر جبر	سار و می رفتند سپاه	بیامد لشکر سپاه	بیامد کتا سپاه
فریاد از دشت برینه	بسی لشکر و حصار دشت	که از پیران کوه	ز دانه کتا بخت کتا
بیامد فریاد ز بخت	بیک روی لشکر پیران	برام فرمود بس بلوان	که ان باغ دشت خود دانه
بره با سواران سوی سپاه	نکند از کتا کتا	پیران کتا و از دشت	به دشتی دارد و فریاد
بدان اکون فخر سپاه	جوبایر زبانیان دشت	برفتند از دشت و سپاه	ز لشکر کتا بخت کتا
که کوه دشت را کتا	فریاد که کتا از دشت	فریاد کتا کتا	فریاد کتا کتا
سهر از دشت کتا	که به جای ترکان پیران	برفتند کتا کتا	جوبایر کتا کتا
در خشت دشت و سپاه	کتابان لشکر سوی دشت	کمی دید پیران سپاه	برای دشت و سپاه
بخت و دشت کتا	دشتان دید پیران دشت	جوبایر کتا کتا	کتا کتا کتا
ز دشت کتا	کتابان کتا کتا	بدان کتا کتا	کتا کتا کتا
جوبایر کتا کتا	کتابان کتا کتا	کتابان کتا کتا	کتابان کتا کتا

در نرس خرو ز بر با کرد
مستد ز اس کوش حصار
می بستد از ماه و خورشید نور
دروشت و کوه و بیابان
وزان س که کجی سپاه
بدانسان که آمیخت خشت
وزان جنگ از ان از اسب
بهمان سپه از انان قلعه
جب در نکاش پیش نبرد
رفتند برین جا بیکه
رفتند با نیزه و سی هزار
بدان تادان پیش او بخیر
رایرانان که سوار زود
دوش که بر روی اندر آورد
می گشت که در زاکرشت خو
شب و روز بر پای پیش پنا
بجا بود با در و ز نبرد
چو پیل میدان نماند و دشمن
پیش بر شد به بار جاک
بشتم فراز آمد این روزگار
سواران خشان خود انداخت
چنین تانیا جنگ بشن
بجسته شست کم کرد و را
سپه کوه شمرده سوار
مکشت از جهانه که کوه را

سواران که نزدیکی
سپه کوه که در نشان درین
بران سازد و ان لشکر آردن
سپه در پیران غی گشت سخت
نه آورد که دید نه جانی
بس آن نامداران و کردان
کزین که دشمن زن سی هزار
بخواند اندر جان و دار جان
جو ملک جانی و خورشید و
چو دکنور که در کلبه در
بر دقت و رفت رو من دیدن
مان دید با ن بر کوه سوار
کنیان دیده که رفتی خوش
چنین ایستاد و در و ز نبرد
سپاه اندر آید پیش من
که روزی که ساعات یکل ختم
بس آنکه پام کرد سپه
دل پیران از غم می برد مید
می گشت که با ب کار از کار
که خورشید شیشه کرد ان
بایران جواز دست نامدار
بدانجا جندان که گشته
به پراشتن بر جشم بایستد
نوش بر که در نش نیست خون
شدت از تو آید مرا در

دولت و پیش پنا
دش از برین
دل از گشت و تیار بر گشت
بر آشت گشت نه شد و غی
می برزد از خشم گشت را گشت
بیاد و میگشت بدیک پیش
که بود نه شایسته کار از
نامش سپه کرات
ایمانی هزار از دین مرد
بشوم که بد و ز نبرد
ایمان و در از اطلان انجمن
کنیان روز دستاورد شام
تند روز گاه آمدی ز خوش
تو کنی کی با چنید لب
خاندن با در زشت من
کدامت و جنبش که است
کرد و را با در آرد سپه
که جنگ روی نوقت
درین شت و را بر در
بیز و زده و سوار
ایمانی که در زدی سوار
سخت ایران گشته
نمادت هر سوی که بپند
ساز جنگ و جنگ لیلیان
کوشه زین از تو کرد

دوش که بر تو و از چشم
چو این روزگار خوشی کند
کی آید بهشت از ان سپه
بن داد و با سوار می هزار
نیزه پیران غی گشت سخت
مستد ز اس کوش حصار
چنین گشت و حجت را زین
دیکن تو ای پیر جبهه سخن
سی که بود و روزگار
می خواهد ان لب کار از کار
نه پنی تو که بال کوه در را
چو پیش آید ان روز گاه بسی
خسته بنا را اگر نیست رای
جو ایم جهان بلو از اجام
کای جوان رو از اسب
ز آن میان سو و زدن کن
گشت را جنگ جکی از دمی
مان شکست این که از جنگ
زین نامداران کی گشت
ز جنگ و دران بره بر کزین
جوانی بر او کاین روزگار
یکی اندک چنید و از شام
بکردن فرازی و دد انکی
را زق سزانشان و اندام
جمعا که لشکریان دو کوه

چو بود و روی زمین مستد
شکر آید که سپه بدین کیه
کین من اندر و کار زار
بسی ازین که در پیر و یو
شناسای که دو جو بای کن
که در ز ناکر بنا شد
زبان برینا برکت و کین
باید بر کار کشش از کار
که در کان جنگ اندر آمد
که چون در نورد و می هزار
که در روی کشور دشمن تی
نزد که بنوشیم روی جانی
بیایم که بسته و کار دار
گشت اندر پیش و شتاب
اندا و دید و بایان من
ورست ای بر شین ایدر می
بر رفتند ز روی آب رکن
ان عرا ایرانان رست
بن و تو بگری روز دکن
که آید چنین مش با سپاه
می بر سپه آید بر این
برای می شود و فرزانگی
زین سخن که در شت نام
فرد و آید و دست کرد و

کین که جهان که در شین سوار
چو بر نیزه کار کرد و جنگ
که آید که ترمی می از کین
بر ایدم کرد از کین کاشان
براد ارکت از تو و در سپه
برین که گشت این دلا و جوا
بریم از و هر دو پنه پاک
که او که دیدت و دلا و رست
سر شود خسته و بر گشته
بس بشتان دور ما ز کوه
دی که که از اختر تیکه
چنین گشت پیران نزع در
شوم چو شش خود پیران کن
وزان شکر ترک و مانم
لیان سته روزم چندین ار
له و دی بروی اندر آوردی
که گشت بر تو ای بلوان
کز ایشان همه روز گشته
گشت آرد زشت خون دشمن
چو بشیند پیران ز و مان سخن
کزین بزرگان خسته
که اگر که از نامداران
سوی که برداغ داد و جگر
کون تا بین شان در و جان
بر سه که بوی بر و دلا و رست

نیزه می روزم شکر
بس بشت تن آید پیش شش
ز جنگ سواران و ان کن
سرافشان کنیم از پیرامان
تو دادی و چو و رکنی شش
بنا چون بود و محبه بلوان
بر شتاب و بر و دلا و جگر
بدین شکر ز نادر سترت
سه دیده و پراشتن خون جگر
شوندان پیران تو ران
می که شش چو شش
کرای بلوان همان ستر
می روی بر تو که کلون کن
به پیش بر ایدر با جوشیر
بشتم کشید و عین روزگار
بدان شب و ای بلوان
بدین کار خنده ز پیر و جوان
زین بر سپه چون گشت
خواهی فراد و شکر او دشمن
بدون شتاب و تند کن
سر بلوانان سوت
چو کوه و کپس و اندام
پیران کی دل ز و دلا و جگر
بدین کینه چون مار جان
برادیش کن روزم راکا

یکی تر جان ز شک و خوار
بشد ز جان و سخن بازگشت
بجکت پیام هم اکنون
که چون هم اکنون چنانچه
بهومان چنین گفت کای پاد
که از خاک خیزد خون تو گل
ز دای که بای من از او
بکوه که بکشد گم کارزار
بدو گفت پرن که ناکلی
دو جکی برافراخته سرز جا
پرستی رسید که اندر زین
نه از شکش یار و فرادر
زما هر که یار یاری بجان
که بکار چون بود و بکار
بر سپان غلبی و اران
کانه جوبایت برسان
کمان چون که شکست
جوزیره باور و دست
تن بود که شد و دم رز
جورق درخشان از پیش
نبرد و نشان بخون
زان پس بران بر نهاد کار
که نه بکند و از نورش
نمیدان نشسته سپان جدا
گفته برست پستان تر جان

بکوهان باد آوری نشسته
جوشیده پرن چو گل شکفت
ششام میدان بخور و امان
ایا تر جان بر دست نبرد
بردی زمین دوش سراید
یکی درستان اندر آری بل
پیوم بران سوی آباد
و یاسوی زید بر آری کار
کجا خراهی انگشت و ک
چنان کینه ورگشته از کین
ندید جایی بی آدمی
نه بران اندر ندید کس
بکل گیسو از تر جان
هر زاری رسید از ان و
بکین بر کشیده چون سنگ
بمیدان جکت اندر و مان
بمیدان سوی نیره بر خند
نکران کار و بر شکست
بران آتش نروم بر زود
همی آتش از وقت از دور
نشد سیر نشان را و خنق
که زور آید در کارزار
و بایر آب فکند غار خوش
نموده بر کیکر پادشاه
دو جکی که برادر شیر تر جان

بزرگ پرن و خشتا و زود
بدو گفت پرن هم اکنون
دگر ز دامن چاند گفت
همان زمان پرن آمد
امیدستم اکنون که این
که ما احوان گفت پرن زان
چنین گفت بهومان که در کوه
که فریاد رسان چاشنه دو
بر کینچه سب و بر خشت
ز کوه که آمد بران تا خند
نه بر آسمان که از کدر
نهادند چنان که باز جان
بدان تا بدو نیک و نه یار
بکشند و سپان فرود آمد
برو باد پان پشندین
ازان تیر فولاد و تر خند
جب و برست کرد چنان
دانشان چو تیر آتش ماند باز
سپر بر کشند شمشیر تیز
بگردار آتش دند آوران
نمودار پس تیغ فر خند
بدانگونه حبه تنگ و نرو
زیزوی سپان و عال دوز
پس از آب کیک فرود آمد
بدان ماند که باز بر خور

تو ای دمان یاسم کیم چو د
بزرگ آن کینش باز
که با جان پاکت فرود
بسیجید و جکت باز جان
سرت رازش بکشد پرن
که درشت کید همه بریا
عنه جکر خسته پور و نو
نه بران کس ای یاری تو
بره بر نهاده کان نبرد
سران سوی دامن برافرا
نه خاکش پرده بی پرن
نباشیم در جوی بد کان
بکوهینا ز دشت روز کار
ببند زره بر که بر زود
پار خشم کردان دل بر کین
کان کوشه کوشه بر سوتنگ
همان نیره و آید و مثال
با و با پیش آمد نیاز
بر آغوش کشیدن رستخیز
فرود خنق از دست کران
جو تنگست آن تر خند
کز آتش سپان بر اندر
کست اندر دگر دگاهیب
ز یکا ریک زره دم بر زود
بکشتی گرفتن ببار خند

نیکو تا سایه کس تو هور
دمان خشک و خفته مان
بخور و غم و غم پرن بد
به زودان چنین گفت کای کار
ز کین کیکل از دوشش مرا
بدان خنکی باز جکت آمد
ز پرن قرون بود بهومان نرو
بزد و دست پرن بک
برادر دشت رنج و نهاده
نقطه دمان بجای اندر
شکست آتش سخت و بر
تو ای دجسته تو جهان زار
روانش روان و رانده
کشاده سیم و گشته
جهان را عیش جو کردار
ستایش گمان پیش پرن
بر سیه از ان و مردم گمان
بر آمیخت و در میادین سر
درفش و سر نهادش بد
بدو گفت پرن ترس از کز
بشد تر جان پرن آمد دمان
به دیدن از ان دیده بر خور
که بهومان به پروزی شد یار
همه لشکری گفت روشن روان
چو پرن میان دور و سپا

دو جکی بران کز زود
زیر پنج و تا میدان آفتاب
ز دادار نیک و دشتش پاک
تو دانی نهان من و دشمن کار
نمکدار سپار دوشش مرا
که اران بان بک آمد
بهر حسیب کرد و چو گشت
دست با پیشش با و جکت
سوی خوراکون بر دوست
همه دشت شد سر سر جوی
سوی کرد کار جهان کردوی
خود را بدین کار بکار
بجکتان تران سرکش کینه
شش جای دیکر کهای سر
بدو دل سپردن از او
جو پیش بت چنین پشند
که پندار کار ایشان نشان
روان کرد خنق و اومان هر
روان گشت پرن چو پرن
که چنان هاست و سوتنگ
بکوه که تا به بر کان
طلایه میونی برافکنند زود
دوان اندر کردن کارزار
ازان سپهان زاده نوجوان
رسید اندر ان سایه خنق

همی زرم چشده پاک
از انجا بر سوری کید
تن از در زان چو زود
اگر او مپنه همی جکت
بکر خسته بهومان چاند
همی زور کرد آن بران
زهر کوه آید و نه مند
گرفتشی بک کردن دشت
خود بر دگر دشت سران
بک پرن بران سبقت
کای بر تر از جایگاه و زمان
بکین سپاوشی بر دوشش
سرش را بکشد بکشت
زمانه سراسر ز دست
جو شد کاهومان و دشت
چو پرن که کرد آن در مگاه
بجکت اندر آید بران کوه
بران جو سپل بکشت
که در ره رسیدن مردمان
نو اکنون سوی لشکر خوشی
چو آن دیده پان و کان
طلایه میونی برافکنند زود
درفش سپار اریان
جو دردی که نویدی آور دگر
بتران رسید ارمان تر

یکی را کینه در پش
بر نشه پان سوی آب
دل از جان شیرین شده
برین کینه جستن تنگ
سیکشته از در ز جان
یکین از هشتان ان
بند و پاکیر سو مند
نم آورد دشت پون
بکشدش زبان یکی از
بکشد و جو سر سب
ز جان شش کوی روشن
بهنا دخن برادر
تنش را بکشد از کشت
بسخی نباش فرادر
روان تر جان برادر
بنودش کز پرن
ببند باشد مکر و
درفش و سر نهادش
بر سپان و اومان
زمین هر چه دیدی بران
درفش و نشان سپار
بزرگ بران کز زود
تنش تر خاک فرود
برانش ببار دسی
بکشت ای دگر دگر

همانکه بران رسیدگی
سوی پهلوان روی پرکش
که بران غیر روی آید خوشتر
همان که بران رسیدگی
فروختن روی گرای رسید
گرفتش بران زنده را
بران خون سیل از خاک
سیل و سرب و پهلوان
که بافت کوه و بوم
بروداد و گفت از که سام
وزاری بران باز داشت
سزای گشتی جنگ را زین جنگ
برده هزار آرموده سوار
بروگشتن پیش از این
گرفته کردان همه اخص
چونیتین آن لشکر خوار
جنگار که ماناکی پیش
که آمد سپاهی جوار و مان
بش از بر و پس پهلوان
بخانده از زمان پهلوان کیوان
بر هر که باید کردان سن
زین کن را بر پهلوان
هر که را بر کشیدند یک
سپید خون از دیر به
چونین بنشین اندر
که شد تیره آن فروشا منشی
وزان دیده که نوه پر شد
دشمن سپید مار کور و زیر
سپید کرد از فرزند سپید
زین سپید از راه چنان چون
بر پیش نیافت پهلوان چون
نیز بران چنان شاد شد پهلوان
دو سپید از زمین لکام
بر کس کزین گهی سپید
بنشین آنکه فرستاد کس
پهلوانان بر پیش خون کنی
مگر کین هومان تو باز آوری
دو بره جوار تیره بر کشید
نشین بر پهلوانان
سپید دمان که بر پهلوان
نوهی بران از دیر به کاد
مران که رسم پیش خون بود
همه کوشش از راه او نشان
بدو گفت یکا خرقه کام تو
پذیر و شایان اخص را پیش
سپید بر یک که بر فراز
فرو داد از راه بر سپید
کمان از نو و در دانه بره
هوا بر کشید ز کمان کون
نکون سار کردان در کساید
وزانجا هوی لبان نود
جود پهلوانان بگوشتن
چو گاهی آمد زین بدوی
جلفظید بر خاک نهاد
وزان پس دمان سوی آید
بر پیش نیافت پهلوان چون
نیز بران چنان شاد شد پهلوان
دو سپید از زمین لکام
بر کس کزین گهی سپید
بنشین آنکه فرستاد کس
پهلوانان بر پیش خون کنی
مگر کین هومان تو باز آوری
دو بره جوار تیره بر کشید
نشین بر پهلوانان

بران زان زبانش برود کار
جراخته پیش از دشمن
چنین تیزی آری جای جنگ
بخور شد تا بین بنان
ندان که در آیت کاشش
نیز بران دانه است
زمانه است جهان داد
بر داد و دین سپید
سپید دمان کشت کتی سپید
بگردیم کشتیم ازین سران
رسم ازین گهی من شاه
بر یک دمان نام زلفت
چنین بران بدو گفته بود
زبان کمانه داد و پهلوان
وزان کم کجای ز کمانه
ز کردار پهلوان که در پهلوان
پهلوان دیکر با فراسیاب
ورایه دیکر پهلوان کشت
دیکر که از رسم دیو بند
خونام بهر از راه و بند
خمود تا وقت پیش بر
چنین گفت کای پهلوان
حسبانی نام را در زمان
بدو و کردان گرفتش
بران زان زبانش برود کار
جراخته پیش از دشمن
چنین تیزی آری جای جنگ
بخور شد تا بین بنان
ندان که در آیت کاشش
نیز بران دانه است
زمانه است جهان داد
بر داد و دین سپید
سپید دمان کشت کتی سپید
بگردیم کشتیم ازین سران
رسم ازین گهی من شاه
بر یک دمان نام زلفت
چنین بران بدو گفته بود
زبان کمانه داد و پهلوان
وزان کم کجای ز کمانه
ز کردار پهلوان که در پهلوان
پهلوان دیکر با فراسیاب
ورایه دیکر پهلوان کشت
دیکر که از رسم دیو بند
خونام بهر از راه و بند
خمود تا وقت پیش بر
چنین گفت کای پهلوان
حسبانی نام را در زمان
بدو و کردان گرفتش
بران زان زبانش برود کار
جراخته پیش از دشمن
چنین تیزی آری جای جنگ
بخور شد تا بین بنان
ندان که در آیت کاشش
نیز بران دانه است
زمانه است جهان داد
بر داد و دین سپید
سپید دمان کشت کتی سپید
بگردیم کشتیم ازین سران
رسم ازین گهی من شاه
بر یک دمان نام زلفت
چنین بران بدو گفته بود
زبان کمانه داد و پهلوان
وزان کم کجای ز کمانه
ز کردار پهلوان که در پهلوان
پهلوان دیکر با فراسیاب
ورایه دیکر پهلوان کشت
دیکر که از رسم دیو بند
خونام بهر از راه و بند
خمود تا وقت پیش بر
چنین گفت کای پهلوان
حسبانی نام را در زمان
بدو و کردان گرفتش

باز غم دل از بحر رفته جوان
به پیش بر شد بدشت بند
که از زلف دریا بر آید
زلفت من سربابی می
سرم زین سپید شتاب
از دیر تا جنت تو روی
بیان سپید جنگ بران
چنین روزه کام تو باد
از اندیش کردن شش بر
دو اندوش شاه توران
که چون بدو کوشیدن کار
زبان آید بر سپید تو گز
با کاه کردن ز کاسپاه
ندان دیو کار کردان
که آید دین کمانه جنگ
سپید دمان کشت کتی سپید
بگردیم کشتیم ازین سران
رسم ازین گهی من شاه
بر یک دمان نام زلفت
چنین بران بدو گفته بود
زبان کمانه داد و پهلوان
وزان کم کجای ز کمانه
ز کردار پهلوان که در پهلوان
پهلوان دیکر با فراسیاب
ورایه دیکر پهلوان کشت
دیکر که از رسم دیو بند
خونام بهر از راه و بند
خمود تا وقت پیش بر
چنین گفت کای پهلوان
حسبانی نام را در زمان
بدو و کردان گرفتش
بران زان زبانش برود کار
جراخته پیش از دشمن
چنین تیزی آری جای جنگ
بخور شد تا بین بنان
ندان که در آیت کاشش
نیز بران دانه است
زمانه است جهان داد
بر داد و دین سپید
سپید دمان کشت کتی سپید
بگردیم کشتیم ازین سران
رسم ازین گهی من شاه
بر یک دمان نام زلفت
چنین بران بدو گفته بود
زبان کمانه داد و پهلوان
وزان کم کجای ز کمانه
ز کردار پهلوان که در پهلوان
پهلوان دیکر با فراسیاب
ورایه دیکر پهلوان کشت
دیکر که از رسم دیو بند
خونام بهر از راه و بند
خمود تا وقت پیش بر
چنین گفت کای پهلوان
حسبانی نام را در زمان
بدو و کردان گرفتش

نقوان

مخبر بادید بدست سبزه
شون شیره ای به رادت
لخت مهر نوران بهشت
یاساید از رخ سخن سبزه
بست این من مملوای به
کرانه برون آه کستم
بهر از کران بران سوز
مست برستون و سوز
جودین چرخ زشت به
بر آهنت بران شیشه
چو کوهی روی پران بید
بزه کوه پران سبزه کان
چو انگ پران سوار کرد
یکی تا زان بران شیشه
چنگ زان کان برگشت
بزد بر شتاب بر خاک
شیشه اسیر زان خو
برایک کوه آه کستم
زنگ می ترنگ از دانا
ویدار سیدیه ران کرد
خوشتان پازو دور کرد
شیراز به چین روزگار
نهم کسی زان نام رنگ
مفتد کشته اگر جان ک
سوی سوز سید کرد

دل بهشت به شمشیر
ز پان به افغان به خواه
همان درویش افغان بود
پرواز خون کند دل و دین
بوسه خون تنش از جگر
بر کوه رفت دود سیاه
جودیند ساک دوشیده
دین زین ساک کشتن
برایشان قوه دور و سیاه
ناله زان توران سبزه
زولا و چنگی دروی سپهر
بزه زان بر کمر بندوی
زور سرور کشتن
بسیار از دین کشته
بشتیت از آفریده
بیدار شد از آب و سوار
بیدار چنان سالار شاه
ی کردینه بر کشتن
جوروی زمین شد بر کشتن
ران برنا دند در سبزه
همان داران پرخا شوی
بکره دینان کشته باز
ای سوز کوه کباب برشت
نخوش و ران دگر سوز
نیم کردن بر مملوای

دل بهشت به شمشیر
ز پان به افغان به خواه
همان درویش افغان بود
پرواز خون کند دل و دین
بوسه خون تنش از جگر
بر کوه رفت دود سیاه
جودیند ساک دوشیده
دین زین ساک کشتن
برایشان قوه دور و سیاه
ناله زان توران سبزه
زولا و چنگی دروی سپهر
بزه زان بر کمر بندوی
زور سرور کشتن
بسیار از دین کشته
بشتیت از آفریده
بیدار شد از آب و سوار
بیدار چنان سالار شاه
ی کردینه بر کشتن
جوروی زمین شد بر کشتن
ران برنا دند در سبزه
همان داران پرخا شوی
بکره دینان کشته باز
ای سوز کوه کباب برشت
نخوش و ران دگر سوز
نیم کردن بر مملوای

بیدار شد از آب و سوار
بیدار چنان سالار شاه
ی کردینه بر کشتن
جوروی زمین شد بر کشتن
ران برنا دند در سبزه
همان داران پرخا شوی
بکره دینان کشته باز
ای سوز کوه کباب برشت
نخوش و ران دگر سوز
نیم کردن بر مملوای

بیدار شد از آب و سوار
بیدار چنان سالار شاه
ی کردینه بر کشتن
جوروی زمین شد بر کشتن
ران برنا دند در سبزه
همان داران پرخا شوی
بکره دینان کشته باز
ای سوز کوه کباب برشت
نخوش و ران دگر سوز
نیم کردن بر مملوای

بیدار شد از آب و سوار
بیدار چنان سالار شاه
ی کردینه بر کشتن
جوروی زمین شد بر کشتن
ران برنا دند در سبزه
همان داران پرخا شوی
بکره دینان کشته باز
ای سوز کوه کباب برشت
نخوش و ران دگر سوز
نیم کردن بر مملوای

بیدار شد از آب و سوار
بیدار چنان سالار شاه
ی کردینه بر کشتن
جوروی زمین شد بر کشتن
ران برنا دند در سبزه
همان داران پرخا شوی
بکره دینان کشته باز
ای سوز کوه کباب برشت
نخوش و ران دگر سوز
نیم کردن بر مملوای

[illegible]

6

[illegible]

یکی سر به او بخت
 به خاسته از دستوی کین
 می خواند تا بر که در جهان
 به چون نذر کرد از اسون
 گرانای کجی بدیشواد
 بر مندی زمینا روی نه از
 که آمد بر دیک او با که
 خریست و بری زرکان عیج
 بنیرت ازین می کند شه
 بسای که در بر مرغ و او پیا
 مرد امن روز تاپش کوه
 ای جنگ اساخت از اساب
 جهان آفرین و در کوه و دانا
 که شاه جهان و دین زنده
 جوید که گشت آن مردن
 مهشت ازین برین سر
 که در پیا بان خبر یافت
 و ازین رسیدم شام روز
 نیت که از جنگ نهاد
 بش دی ز لشکر برادر خوش
 که از لشکر قراخان گشت
 چنین گفت تباری زن نه را
 جو آتش بر این شوخ کن
 سر نه سه سکر آن دید روی
 تا که طلیه با بد ز داشت

کشت کشک بادا در زشت
 زین کن کرد کش نه آن
 بدین اشکارا برادر نه
 دوستد از اسو بر کشد
 کسی بر که شاه شد پس داد
 می آتادی بر چه یار
 ابدا لشکری چون نه برید
 که جویدی تخت زرکان و تاج
 که بر نامه اردان سنده راه
 دیبا بد بفرمود تا خل خیل
 به بود بر جا که و با کوه
 نمی بود تا جسته آفتاب
 هر کار باران و استای
 که با ز شست بر و ز ش
 کشیدم شیره با کون
 زمین بزرگ ز شاکه
 بدین انکی تر شستایتم
 جو بر ز سر از که کسی نه
 قراخان ز پکار ز شست
 بهداد هر کمان میداشت کوش
 رسیدم نزدیک بر دست
 که بکار واکشت خواهرم
 ز خون روی کسی جو چون کم
 که آن مرد خورانه شده بود
 کرد مو از آن زمانی گشت

بدایا یک ماه و خدانت
 می آتادی که جنگ و اساب
 جو کهنه آمد بدینوی آب
 زین آمد سپیدار به پاک
 خنید کجی اب شتر نیز
 و زان پس جو آتای آینه
 که از تخم تو زشت بر کین درد
 بسای بر ز زرکان زرک
 همانا در کهنه آن خوراد
 بیاشند و بر پیش او بگذرد
 بر افروختند آتش از نه
 بر لید و خ کوه دشت کینه
 شب تیره چون روی زنی
 بدان به سالان از اساب
 جو بهشت و دوشد ج و افان
 بر کرده ز دستم اندوزان
 شب و در و دوشم می آشت
 تنم کار از به بر نه
 توران زمین شکون خور
 سواد می یاد هم اندر ش
 واری تودان نمادند
 جو رستم بیکه سرگاه
 جو کهنه آید ز کوه
 به نه جو بود ش
 ز ترکان جهان که بود

تو گفتم که با می نیت
 کل خل و رطل از اساب
 از و دوشد خورده آرام
 خوا مید مار از زین پاک
 می خواست کباب و کرد و چنه
 ز کرد آن از اساب و سپاه
 جوید بگردد به کار بر زد
 و سپاه سالار ایشان برک
 بر کوشه بر دسار داشت
 رد و موبد و مردان شتر عدا
 یا به طلیه زمر به یوی
 زمین چون کین دشت کینه
 کسی آمد رگستم ز در شاه
 رسیدم نگاه بکار خراب
 زردان ترکان فرادان تا
 میونی پاید سپیده فاله
 جو نهشتن رحمت بکشتی
 جو نزدیک شد ترک بر نه
 تا نا که آتای آید شه
 خورشان نزدیک از اساب
 کزینان خود ناید به
 بکار که کم شود راه
 نه پند که با دود و وارثر
 جو آتش از ان شت سکر را نه
 خبر شه نزدیک شه

Handwritten text in Arabic script, likely a manuscript page. The text is written in a cursive style and appears to be a continuation of a narrative or a list. The page is numbered '10' in the top right corner. The text is written in black ink on aged, slightly discolored paper. The handwriting is dense and fills most of the page. There are some red markings or ink splatters visible, particularly towards the bottom right. The text is written in a right-to-left orientation, typical of Arabic manuscripts.

Handwritten text in Arabic script, likely a continuation of the manuscript's content, written in a cursive style.

بستان بیادش هم را از تن را بیدار چو بیاست ز کتی چاه ترا بر گزید و فاحش و کد است آن فن بچند آن کو هر دو پای رنگه منوچهر تا این زمان کسی که بر بیاض کبر دشار برادرت از برشت کفوی ناله بود رخ زبست چشم گشت خنک از چشم ز رشت از میان چو روزگار چند بشن نیز بندان سپاه فون آمدی با هزاران رخسار فرستادش تا به سرم که کوی اکبر که از تخت تو ازین سر برادر شیشه تر کان پس را به ان سلسله بدانیش را از زبان گفتم کی تاج وادش بر بیدار بر آشت از ان شاخ از اسب شبه آینه از آینه از چو شیشه چو از گداز غنای کج سر سودا شاد کج کج برستم بنمود تا بگوهر	بر بندت هم بیا بکن بگردار بد بیز شافتی چنان که زده تا در ان سپهر بدان تا غواشش چنان سنگند آن یک در اذای بنوی مجرب دست و ده کان زبون آید از کوشش و کد کجایک نامی پیش آوردی تو کوی نه از مردمان زان چو شد شانل از بکوی ایام شد که کوه گشت آمو کار که پیران گشت اندر آورده نورنگان سواران کادو و زان بس تو ویران کنی گشت و کوه و شاه نام از تخت تو بناش خن تا به سینه بناش کیتی جو او رهنای سریش زانل پسند گفتم یک طاق زین و کوه شاد ز رنگان شاد و آرام تو بد کوه چون شست بکسپه	زبان مرا باک چو از تن سیاوش نمک کن که از دشت ز هر نوکدشت تخت و کلاه چو دیدی بدو کرده کاوار سرا جادای خان ارجمند بهر از آذر آه زان از پدر شاه و از قوه و شرف یار بیشتی و تا بوده بدستی بکرانگه کنی که در بید که راه دل امیران را کسی که تا به سر از آتش زمین کاشته از خون کوه با سوار کشیدی جنگ چنان از یزدان مرا بیاست که کن که تا چون بدو بار بگو شمشیر و کج و سپاه که از بدی کرد و چمان خن بر کفتم نیار بکوی تا کشته جبین پیش بر بخش کج دم بر سپاه ی سکر آراست از اسب	بمان خنده زده جان شست چو کرد بدو از دژ و کشتی بیامد کتی ترا خواند شاه سزگی کردی و راه را بیدید چون سحر کو سهند کجا به در دست بدر بشت پدر شاه و از قوه و شرف یار بیشتی و تا بوده بدستی بکرانگه کنی که در بید که راه دل امیران را کسی که تا به سر از آتش زمین کاشته از خون کوه با سوار کشیدی جنگ چنان از یزدان مرا بیاست که کن که تا چون بدو بار بگو شمشیر و کج و سپاه ی سکر آراست از اسب
--	--	---	---

سوی چهارم شش ماه بشکر بنمود پس شش ماه باز در دروازه ای از سر بیکه نیزه بالا کی گسده کرد دو صد ساخت عاده بر در دید آدمی بختی از پیش دو صد پیل و خود تا شهر وان سبکی تا بانه بیای بیکو بر از بختی و ز تیر بر بر و ساخت آن کار را ز لشکر بشه تا بجای ناز کی گشت کاه بلند زنت بکون کن سربا و دوا که بر بیان بست و درخت زده بدان چو خط آتش از در ز عاده و بختی از کره خونگی بر آوخت به شیشه مان باره کتی که بر داشت که آید بر ام اندرون جهان سوی خنشه از نهاد و دژ بس از اسباب از دژ کرد بجندید امن یک از در بگردار شیران بر آه خنشد برستم بنمود پس شش ماه باز کشت و تیغ و نیزه و تیر	ابا که سپهر پلان احداث که گسده کردن بکو حصا بدر زده از موده در کون بند و بگر و شش پیکانده کرد دو صد بختی از شش شتری چو از ای کوفتی بر شش کشیدن زده سو بگر حصا ستون کشیدند پس بخت بدان چو بنا بر گرفته زجای رخ گشتن گشته چون در چنان چون سازه جنگل حصا ایا که کار جهان گشت راز بجوختی و به صدی گشت را در شاهان گشت بک اندر آید بگر و دود در ششان کی کرد بر سر زده ز زمین آیین شد و الا جود ز ناییدن تیر و کره سپاه بگرداد که اندر آمد زجای سرا بدان شود رخمان جهان یاد دمان رستم کینه چو بخش و بگر سپهر از دژ کرد تا یزدان بر دشمنان نوم و بد خوشش از دژ و بر بخت ریا دهم انکس که در دژ سواران جنگی نگه از ششان	بهر راه به به به به به به بدان که هر کس که از دژ که کرد آن شایسته چو بدان تا بشت تیر و بی ساخت دو صد جرح از دژ دی پکان پس بخت اندرون و دیمان یکی گسده ز بر باره از پس آید و بر جوب نه سپاه ببر از دژ شش و خط جوب وز ایای که شمشیر باران ایا که کج و مار بجان دکن که از ایای دای من ببر داشت از پس از دژ ببر و دس که از دژ ز بانک کانه از جرح و دژ خوشیدن پیل و بکشت ز خط سیر چو به بر دخت وزان ره جدی ز رنگان ببر و دژ از لشکر شمشیر خوشیدند بیک از اسب که با باره از شاد و جکار سپاه می از رنگان کرد سواران رنگان کرد که پیش از ایندازان رنگان سواران جنگی نگه از ششان	بگردید و یا به پرو فرار بخت در از تو تا بانه بجسته چشند هر کس که نیارند رنگان کی تا خنق ز دیوار و دژ چون هر مکان ایا چو خنک بست میان بکند ز دژ و بر شش و بستون بدین کوه ز موده پیدار شاه دیس کوه تا لاکان کج کوب بیامد به شش جهان آفرین می خواند بر کوه کار آفرین کجه ان ازین بیکه بای من بجوشش بوشید و بی شش بک اندر آید کران گشت بشده روی خوشید تا بکوه دخشیدن رخ و کران بزمان یزدان جویم خنق کجه اندر آید بکین شمشیر براد خوشیدن کارزار کجا باره شاد ششان شد ببر از شمشیر با جیب بران مغز و دست بران فان گشته از بوم بران بمدون ن نیزه و کینه خواه بدان که گشت دست کار ششان
--	---	---	--

[illegible]

بر نیان و آفتاب	خوانده پسر زارین	در بر اکان نه زارید	در بادش از بزرگانی
بیار سته از درجهای	جوش پسته و ریحانی	چون که بوی تیر کبود	زوال دور و باختم نزدیکه
بویوز آفتابان بحر	جینات کردار کردن خور	خفت انگی کبود بادشا	کفی راده اردولی آب
بر آنکه گشتی برو بگذرد	نکرده بکره در خنده	خز چون شود که کام کش	جان کم که بوانه خواند
وزان سرگراشتن خفته	با سخ نویشتن کاوش نامه کیخسرو		ز پیکه مردمی کرد گاه
نویسنده آمدن دما پسر	سرخانه را پر زان پسر	نوشته نامه بر شوی	نخنداری و نه متدی
کشته ترک و چین شاه را کشته	بآب و آینه گرگ و بزه	درم داد و دینار درویش	ز پیکه مردم و خوش
و مخته در پیش درگاه شاه	از انبوه شش نه میزدند	سیم سخت برین بجای می	نشت اندر آرام با فوری
سزایه بوق و بان کرد	سجی او کل جام می را درود	بیکار از جام کاوی	سجی موج برخاست از سخی
سره و گفت و خواست	بد و زرد و زده اندر نشت	طبعای زرین و پر زده جام	کمرهای زرین و زرین ستم
در ستاد و با کو خوا	کمرهای زرین که در کنار	حمان عابد خفته و افکندنی	ز رنگ و زبوی و پر اکندنی
عز نمود تا بخواه اند	بکری ز ریش نشانند	بر زده حوت بهر دیکان	مایه کیوانه و رخت روی
آوان پس بیامد خندان	بیاد و در قلاس و مشک و غیر	نوشته باخ که از کردگار	شدم شاد و خوشنودم از کردگار
سزایه داشت هر وزنت	نمای می و زدن و توست	بدی را که گشتی تنگ داشت	جهان را پر از غارت و جنگ داشت
ز دست و آواره شد در جهان	نکویند نامش ج. اندر نمان	سه ساله تا بود و خونیه زبود	جهان ناماری است
برادرین خود در تاجار	که از قلم شاهان و ادیبان	برادرش بود و م شاه کش	سنگ و پیکر و جود و جود
و همانرا که زو و رمایی بود	و را به غارتش می بود	کرد او را در که کند ای	تا بود و خا و اسی ستمی
نکرستی شوی ز رخ و بیان	ز قمار کردار و نازندان	با دجهان آفرین شد با	جهان را بی ناز و نیت
بس آنکه می آید بش. از خن	از افزایا بیادان جن	که غفور چندی می تابشت	که شوچین پر او از گشت
ز چمن تا بجل زرد و خاکست	برایشان جفا خان چنی است	نه اندکی اذان خوا	با سته و اسب را پسته
که او را دست و غفور چمن	برو بر شای خواند افزون	عاشق کج پراش آمد بهت	شده اردینار و مد تابست
خوانده است برفت از خن	یکبار می بد و از جن	که کوه و زمین رنای بدی	ساره سار و شای بدی
ز چمن و کج و خمر و آورد	پیر از در و با شک و جبری	جو کج و آگاه شد از ن سب	طایفه فرستاده خندان
بخمود کوه و زکش و اور	بهره و دود و لادرا	که اید بر یک شید با دود	طایفه و روز کرده بیان
نمود ز دست این سپاه	بش و روز اندر پناه توان	ز ترکان هر آنکه که پنی	که یاد آرد از دشمنی اندکی

م از زدن زنده بود
تیره براده پوده سرای
خوبه ن شده از شره کشید
چنین گفت کاشنه نیش
کی منته بوشن بدانی درنگ
به رابد انسان پارکشته
بوزا مکان گفت کن دست
چنین مانده گشتم کون برگر
برام که با او شوم هم نبرد
گرگشا راجست باید نبرد
غذای تباد ان وجان
همه سر بر یکخواه تویم
ساده نه پید ادران تو کرد
بیای ز ستاد نزدیکه
زکوه دیابان از دست تو
الکچ خای زمین سبزه
و که تو ترانم در مادم
اذان بر ماوشن کاه بود
راسانان خشت بر سر کرد
کی ز کجای کزین دور
اگر من شوم کشته بدست تو
و که تو کجای کشته بدست
ز کوبیده سینه خضر و پیام
از آرد و جین کوبیدی
بدو گفت ستم که ای شربار

دوبایش ز بر سر کوشان
چرکین ز نیش زان
جایی کی رفت جنت برید
نخون آمد آتش افروغ
می کرد آرایش خود گشت
به شتم طلایه پاد ز راه
که فلاد و کشته خورشید
بدل بر راجه خوابت و بزم
سوی پر ز کینه دل پر ستم
اگر کام یایم اگر کز درد
جوابی این لشکر ساز کرد
چنین بود تا بود پیمان
که زنده بجز کلاه تویم
رخ زرد خورشید شد ناخود
که کردی فراوان سی زنگار
دو لشکر بدینان خود بود
و که بوم ترکان خسته کلاه
زخم زید و ناسو گندم
اگر مار از دودل تیار بود
مسکه بانامداران زخم بد
نه بر و امن و ز خرو و بخت
دور یا ننگ آورد و شت تو
بذندار یزدان کزان سخن
چنین گفت با پورستان
مکرده خنده شیده جودی
بدین در مدار آتش اندک

چون من به شاد قوی روح
نمای بیاید بدست زان
میان دو لشکر و منزل نام
طلایه بکند و بر کرد شت
به شتم طلایه پاد ز راه
جوازا سبایان سیه رابد
اراش و بر کاه خوابی
برام که از دخت کوفت
بدو گفت مگر کی فرزند بود
همچین و تو دران پیش اند
اگر صد شود کشته کرد
وزان مس بزادی برادر
سبزه در تکان زان سخن
مانا که فرسنگ زانید رها
مانا که دریای ستم شود
سارم ترانم شوم ناید
زخون بر کردت چهره شد
و که در شش خزان ملذ
تو ز زخمی شاه ایران تو
بگردیم سر و با درد کاه
تو با خوشی پند ما بد شو
نام که یک کسی پر زرد
که این ترک به ساز مردود
نماند که باشد فراز و شت
از آرد و با درایت ننگ
اگر هم نبرد تو باشد ننگ

بگر از کوه که با شمشیر
با سینه و شمشیر زان
چون من به شاد قوی روح
نمای بیاید بدست زان
میان دو لشکر و منزل نام
طلایه بکند و بر کرد شت
به شتم طلایه پاد ز راه
جوازا سبایان سیه رابد
اراش و بر کاه خوابی
برام که از دخت کوفت
بدو گفت مگر کی فرزند بود
همچین و تو دران پیش اند
اگر صد شود کشته کرد
وزان مس بزادی برادر
سبزه در تکان زان سخن
مانا که فرسنگ زانید رها
مانا که دریای ستم شود
سارم ترانم شوم ناید
زخون بر کردت چهره شد
و که در شش خزان ملذ
تو ز زخمی شاه ایران تو
بگردیم سر و با درد کاه
تو با خوشی پند ما بد شو
نام که یک کسی پر زرد
که این ترک به ساز مردود
نماند که باشد فراز و شت
از آرد و با درایت ننگ
اگر هم نبرد تو باشد ننگ

چون من به شاد قوی روح
نمای بیاید بدست زان
میان دو لشکر و منزل نام
طلایه بکند و بر کرد شت
به شتم طلایه پاد ز راه
جوازا سبایان سیه رابد
اراش و بر کاه خوابی
برام که از دخت کوفت
بدو گفت مگر کی فرزند بود
همچین و تو دران پیش اند
اگر صد شود کشته کرد
وزان مس بزادی برادر
سبزه در تکان زان سخن
مانا که فرسنگ زانید رها
مانا که دریای ستم شود
سارم ترانم شوم ناید
زخون بر کردت چهره شد
و که در شش خزان ملذ
تو ز زخمی شاه ایران تو
بگردیم سر و با درد کاه
تو با خوشی پند ما بد شو
نام که یک کسی پر زرد
که این ترک به ساز مردود
نماند که باشد فراز و شت
از آرد و با درایت ننگ
اگر هم نبرد تو باشد ننگ

چون من به شاد قوی روح
نمای بیاید بدست زان
میان دو لشکر و منزل نام
طلایه بکند و بر کرد شت
به شتم طلایه پاد ز راه
جوازا سبایان سیه رابد
اراش و بر کاه خوابی
برام که از دخت کوفت
بدو گفت مگر کی فرزند بود
همچین و تو دران پیش اند
اگر صد شود کشته کرد
وزان مس بزادی برادر
سبزه در تکان زان سخن
مانا که فرسنگ زانید رها
مانا که دریای ستم شود
سارم ترانم شوم ناید
زخون بر کردت چهره شد
و که در شش خزان ملذ
تو ز زخمی شاه ایران تو
بگردیم سر و با درد کاه
تو با خوشی پند ما بد شو
نام که یک کسی پر زرد
که این ترک به ساز مردود
نماند که باشد فراز و شت
از آرد و با درایت ننگ
اگر هم نبرد تو باشد ننگ

ز شمس که بر پیش
ز یک دست رسم پادشاه
شاه با کلاه و تاج و توش
از ایشان ز صندل و زرد
چرخشنگان زاده و گریان
چو دشمن می زانند چرخ
بگردانند ز پادشاه
نویزند با جرخ گردان
بهر دستم داکش و کوه
شد اندر سوار برسان
خواست چون در یکدن
بید آن دشمنان در پیش
ز خویشان شایسته مدعی
ز لشکریان زنیست
بسی چون که در جنگ
چو در آنکه بر او افتاد
ی آرد و در امتداد او
چو در شمشیر خود چو
ز ایرانان که کشته بود
فرزادان مایه بر خاک
از آن خاک آرد بر خاک
ز جانی که دید اندران
چو آگاهی با چرخ
من است منصوره که در
بیشانی آمد به ما

بکشد در آن و چند
ز دست دگر آتش بر
بر آید و در دور و دور
چو آگاهی از آن و ز
ز درد دل شاه بر
بگویشم با یک دست
بزد بر سر و چشم تو
از آن خاک و آن که
ز لب سپاه اندر آرد
چو آگاهی که با پادشاه
زین هم که در دیار
بکشد بر قلب که بر
بهر آید که بود از کار
بیا مدد مان تا قلب
نویزند با جی درفش
ز لشکر جدا که ساخت
ز لشکر فرادان چرخ
رخ نیزه شب با چرخ
اگر کشته بود که زنده
رخ بر نهاده و دیده
بن دشمنان خود که
بخشید که بر سپاه
ز لشکران و از شاه
ازین پس پند بزرگ
کز این کار و ویران

بکشد در آن و چند
ز دست دگر آتش بر
بر آید و در دور و دور
چو آگاهی از آن و ز
ز درد دل شاه بر
بگویشم با یک دست
بزد بر سر و چشم تو
از آن خاک و آن که
ز لب سپاه اندر آرد
چو آگاهی که با پادشاه
زین هم که در دیار
بکشد بر قلب که بر
بهر آید که بود از کار
بیا مدد مان تا قلب
نویزند با جی درفش
ز لشکر جدا که ساخت
ز لشکر فرادان چرخ
رخ نیزه شب با چرخ
اگر کشته بود که زنده
رخ بر نهاده و دیده
بن دشمنان خود که
بخشید که بر سپاه
ز لشکران و از شاه
ازین پس پند بزرگ
کز این کار و ویران

فرستاد و یک در خانه
چرخشنگان زاده و گریان
چو دشمن می زانند چرخ
بگردانند ز پادشاه
نویزند با جرخ گردان
بهر دستم داکش و کوه
شد اندر سوار برسان
خواست چون در یکدن
بید آن دشمنان در پیش
ز خویشان شایسته مدعی
ز لشکریان زنیست
بسی چون که در جنگ
چو در آنکه بر او افتاد
ی آرد و در امتداد او
چو در شمشیر خود چو
ز ایرانان که کشته بود
فرزادان مایه بر خاک
از آن خاک آرد بر خاک
ز جانی که دید اندران
چو آگاهی با چرخ
من است منصوره که در
بیشانی آمد به ما

بکشد در آن و چند
ز دست دگر آتش بر
بر آید و در دور و دور
چو آگاهی از آن و ز
ز درد دل شاه بر
بگویشم با یک دست
بزد بر سر و چشم تو
از آن خاک و آن که
ز لب سپاه اندر آرد
چو آگاهی که با پادشاه
زین هم که در دیار
بکشد بر قلب که بر
بهر آید که بود از کار
بیا مدد مان تا قلب
نویزند با جی درفش
ز لشکر جدا که ساخت
ز لشکر فرادان چرخ
رخ نیزه شب با چرخ
اگر کشته بود که زنده
رخ بر نهاده و دیده
بن دشمنان خود که
بخشید که بر سپاه
ز لشکران و از شاه
ازین پس پند بزرگ
کز این کار و ویران

فرستاد و یک در خانه
چرخشنگان زاده و گریان
چو دشمن می زانند چرخ
بگردانند ز پادشاه
نویزند با جرخ گردان
بهر دستم داکش و کوه
شد اندر سوار برسان
خواست چون در یکدن
بید آن دشمنان در پیش
ز خویشان شایسته مدعی
ز لشکریان زنیست
بسی چون که در جنگ
چو در آنکه بر او افتاد
ی آرد و در امتداد او
چو در شمشیر خود چو
ز ایرانان که کشته بود
فرزادان مایه بر خاک
از آن خاک آرد بر خاک
ز جانی که دید اندران
چو آگاهی با چرخ
من است منصوره که در
بیشانی آمد به ما

تو هم چون او ز رخ رشک که تمام او را بخت آمد سعدان بشد او را بخت بدان تا بهمانا زین بخت قوات پدید آمدست خاتم به او از دایره خوشان شد از وقت بران نور خشی گشت را ز شادان به هم گزین گزاه خویشم به هم زخو و ا یا زبیه گفت سمش زین وقت به شاه مارال بر پرده از شمع و ی در شل رها بپوشا معاونت به ایرانیان بنان انداخته بمان به ست بخت ستم بگو شب او به ن ستم نموده به شمع به ش ما شل از به شمع خود ز دست تو ز آرد سخت و در ز به ش کرایه روز به ش نام زین ستمی فاند	در آن وقت که او را چو رفتی بر شل گشت از پادشاهان به ش را زده از هم و هم در دوی که به نام کی با من و روزگار و وقت که شاه زین کر گشت دورا در زبستی زاده از خوش خودست بر تیره جانم بر خویش بر شمع فانی که اکنون من به یک دشمن کا یور معاون سازید روشن می زین بر مان بست به ش توان نوشته می و ز کابل بزرگان روشن بزرگان که بودند چو پیل بر آرد و ش بدان که چو به ش بدان که چو به ش بدان که چو به ش	در آن وقت که او را چو رفتی بر شل گشت از پادشاهان به ش را زده از هم و هم در دوی که به نام کی با من و روزگار و وقت که شاه زین کر گشت دورا در زبستی زاده از خوش خودست بر تیره جانم بر خویش بر شمع فانی که اکنون من به یک دشمن کا یور معاون سازید روشن می زین بر مان بست به ش توان نوشته می و ز کابل بزرگان روشن بزرگان که بودند چو پیل بر آرد و ش بدان که چو به ش بدان که چو به ش بدان که چو به ش	در آن وقت که او را چو رفتی بر شل گشت از پادشاهان به ش را زده از هم و هم در دوی که به نام کی با من و روزگار و وقت که شاه زین کر گشت دورا در زبستی زاده از خوش خودست بر تیره جانم بر خویش بر شمع فانی که اکنون من به یک دشمن کا یور معاون سازید روشن می زین بر مان بست به ش توان نوشته می و ز کابل بزرگان روشن بزرگان که بودند چو پیل بر آرد و ش بدان که چو به ش بدان که چو به ش بدان که چو به ش
---	---	---	---

وصیت کردی گیسو ابراهیم مراد

در آن وقت که او را چو رفتی بر شل گشت از پادشاهان به ش را زده از هم و هم در دوی که به نام کی با من و روزگار و وقت که شاه زین کر گشت دورا در زبستی زاده از خوش خودست بر تیره جانم بر خویش بر شمع فانی که اکنون من به یک دشمن کا یور معاون سازید روشن می زین بر مان بست به ش توان نوشته می و ز کابل بزرگان روشن بزرگان که بودند چو پیل بر آرد و ش بدان که چو به ش بدان که چو به ش بدان که چو به ش	در آن وقت که او را چو رفتی بر شل گشت از پادشاهان به ش را زده از هم و هم در دوی که به نام کی با من و روزگار و وقت که شاه زین کر گشت دورا در زبستی زاده از خوش خودست بر تیره جانم بر خویش بر شمع فانی که اکنون من به یک دشمن کا یور معاون سازید روشن می زین بر مان بست به ش توان نوشته می و ز کابل بزرگان روشن بزرگان که بودند چو پیل بر آرد و ش بدان که چو به ش بدان که چو به ش بدان که چو به ش	در آن وقت که او را چو رفتی بر شل گشت از پادشاهان به ش را زده از هم و هم در دوی که به نام کی با من و روزگار و وقت که شاه زین کر گشت دورا در زبستی زاده از خوش خودست بر تیره جانم بر خویش بر شمع فانی که اکنون من به یک دشمن کا یور معاون سازید روشن می زین بر مان بست به ش توان نوشته می و ز کابل بزرگان روشن بزرگان که بودند چو پیل بر آرد و ش بدان که چو به ش بدان که چو به ش بدان که چو به ش	در آن وقت که او را چو رفتی بر شل گشت از پادشاهان به ش را زده از هم و هم در دوی که به نام کی با من و روزگار و وقت که شاه زین کر گشت دورا در زبستی زاده از خوش خودست بر تیره جانم بر خویش بر شمع فانی که اکنون من به یک دشمن کا یور معاون سازید روشن می زین بر مان بست به ش توان نوشته می و ز کابل بزرگان روشن بزرگان که بودند چو پیل بر آرد و ش بدان که چو به ش بدان که چو به ش بدان که چو به ش
---	---	---	---

نایب کیان چون تو پندسی
بختی باشد جزو کسوار
کرفتش چنین بکر و جان
غم در رخ تن هوشناست
چو غم و پدیدار و رای کام
خود منده بادانشن یکم
که خوش و زکات و تاراج
ترا راه و روی پرهای گی
زافر زهر و زیناد و رخ
چهارچوی رانزد قیصر سیه
می جست جای درن هشتاد
میخت ناسود لب پر زنا
از ایوان بیوان قهر شد
ز دیوان کم ای کوی سینه
سمان روی فریاد کس بر باد
دیانت پیش آمدن کزیر
بر دیگه جان قیصر درید
بزدیکی خوش بنامش
کی که تا دم لهر سوار
تو زایده سر پی کبابی
رو سار بانان بقدرت
جورای است و دهم
ازین ده سنگ قیصری
بسنده زهر و رمون
یاد یار از اسکران
نایب بود و شین جان
ببالا و دیدار و فرسنگ شمشیر
بر قنداق و مید باز آمدند
جوش سب نزدیک دیار
برو آفرین کرد گشت گشت
بکشتی ازین آب کز کذر
کنون را ز کشتی با من کوی
بیشوی اندک گشت گشت
ز دنیا رختی بیشوی
یکی شارسان بر دم اندرون
سوی گشت کینه بکر درم
نارنج با و از ان سیم
باست چنین گشت کاکلی
دیوان که بود در بارگاه
یکی یاره باید بریش
جوشید گشت سب و دل پر زور
جوان را نام پستار بود
جودوی و گشت سب کوی
مگر که باری بکار آیدت
بیابان اسبان و دیار
یکی آفرین کرد بر بدن
برو سار بان گشت کاکلی
ترا بی نیازی و هر زین سخن
بد آفرین را و گشت گشت
یکی ناسود و دیر اسبان

می کرد خن اسبان شاه
بد گشت شمشیر گشت
جوشید و دیر اسبان
بشاست و دیر گشت گشت
بسیار می جاد و ان برهم
ازین سار و کشت گشت
که به قیصر و گشت گشت
از ان و دیر گشت گشت
ز فرسنگ و دیر گشت
می جست و دیر گشت
نارنج با و از ان سیم
باست چنین گشت کاکلی
دیوان که بود در بارگاه
یکی یاره باید بریش
جوشید گشت سب و دل پر زور
جوان را نام پستار بود
جودوی و گشت سب کوی
مگر که باری بکار آیدت
بیابان اسبان و دیار
یکی آفرین کرد بر بدن
برو سار بان گشت کاکلی
ترا بی نیازی و هر زین سخن
بد آفرین را و گشت گشت
یکی ناسود و دیر اسبان
رفیقا و دیر گشت گشت
جوشید و دیر گشت گشت
بشاست و دیر گشت گشت
بسیار می جاد و ان برهم
ازین سار و کشت گشت
که به قیصر و گشت گشت
از ان و دیر گشت گشت
ز فرسنگ و دیر گشت
می جست و دیر گشت
نارنج با و از ان سیم
باست چنین گشت کاکلی
دیوان که بود در بارگاه
یکی یاره باید بریش
جوشید گشت سب و دل پر زور
جوان را نام پستار بود
جودوی و گشت سب کوی
مگر که باری بکار آیدت
بیابان اسبان و دیار
یکی آفرین کرد بر بدن
برو سار بان گشت کاکلی
ترا بی نیازی و هر زین سخن
بد آفرین را و گشت گشت
یکی ناسود و دیر اسبان

نیز بر نشسته سرو سبزه	همی دید از کوه نشسته	هم از کوه دید آن شه نرس	کر اندر نشسته کرد
بیم رنگ برادر را پیش خود	تو گفتمی که چو بخت راست	بر در بکنند بکر بخت	بزمین اندر آمدش بباور
ابر پیل بر نای رویین زده	چو سرود بر ابر فرو داند	چو صفعی کرد آن ببار	بلان هم نرد آن خود
بگردن یک سیر ز رخسار	بگردد بر سپاس	بشد آفتاب از جهان ناپید	جود از کسی کان شکستی
بپوشیده شو چشمه آفتاب	ز چشمانی در افشان آب	تو گفتمی همان ابرو اردی	اوزان ابرو الما پس بار دی
اوزان کرد از آن و نیزه	همی خند آن برین باری	سوار زمین مدد میگو	ز خون بلان تک نمور
دیده خست آن سوار مژ	سر مژ باد جهان کرد میر	با دور که رفت چون پیل	تو گفتمی که مونس سبکست
بمانان کیست که سبزه	بنود که از رخسار فرسید	یاد یکی تاو کش بر میان	کر از بند بس
ز در اندر افتاد خسته بمان	تن شامو اشش باز خاکه	در رخ آن کور و بی تابان	کر از شش نبرد
سوار بسیار شاه آزاد	یکی زو با سوخت کسی نبرد	بر پیش اندر آمد بدست اندر	بر زمر آب آلوده می خور
خروشی بر او در برسان	که آورد و خوار آن کوزمان	ابرین آن شاه نرد سوار	بخت از دلیران دشمن نرد
ببکشان آن باز کشن ز	که روی زمین کرده بدنگ	یاد یکی ترشش اندر قفا	شمار از سب آن شاه نرد
رخ آن باز کرانای کرد	که نادره باز و بر رابد	یاد بیشتر از شش شاه	کرانایه بدوی او بجا
یکی تازی بر نشسته	بگردد بجا و تن بپوش	با دور که رفت و نیزه بخت	چو طلی بگردید بپوش
بگردد چوین نشسته بلان	که بگردد او را بود به کرد	یاد یکی دیو گشت هم	کر با کسند پس داند
بگشتند زنده و جواد	ز زنده ترک رتبه ز	ز اسب اندر بکنده وید	بناک بگشت زین برین
کیست بر پیش از آن	بسان کی کوه برشت زین	مانا جان مرد دیده ندید	خونی جان کوش هم
یکی ترسیدی بر و بر	ز شش سر زنده پودن کرد	در رخ آن شه پرویده بنا	بشردن او بپشت
یاد سواران بران	که بر پود جامه بکاش	زده سواری کر امیش نام	مانده پور است نام
بن جاده بر نشسته چنان	ببن بگو سوار	به پیش صفت چنان است	خداوند است و کرد
کیست گفت از سبزه	که آید بر نیزه جان پس	کیست آن جادو و شوکا	بکام خواست نرد
بخت از آن شاه نرد	تو گفتمی که شیره تاست	کرانی که او بود با دور	ناید باه سوار دیس
زنت از دل زده رخ	کر کرد کران است رخ	کرل خوامید چشمه	از کینه شش
بمانان خست و فنا	بس از دامن کوه برفت	سوار از دور و درم	یکی را هم بر تخت
بمانان خست و فنا	از آن رخ کردان و کرد	دانش فرو زده و دانا	بخت و زنت برین

نیز بر نشسته سرو سبزه	مرد آمد بر نشسته ز خاک	کران نکره را از بالان	کران چو دید آن دانش جوی
بیم رنگ برادر را پیش خود	ز خاک برداشت بر کرد	بشیر و شش مندا احمد	کران نکره را از بالان
ابر پیل بر نای رویین زده	دانش فریدون زمان کرد	بران کرم فاکش کله خا	ز جود شش مندا احمد
بگردن یک سیر ز رخسار	یاد ما نگاه نشسته	کر آخته بود از زهر کاره	بشیر و شش مندا احمد
بپوشیده شو چشمه آفتاب	سرایام بگشت بر زوشا	بدشیر و شش مندا احمد	بشیر و شش مندا احمد
اوزان کرد از آن و نیزه	بر زار اندر شش مندا احمد	با دور که رفت از کوه	بشیر و شش مندا احمد
دیده خست آن سوار مژ	سواران چوین او ناخت	که در شستان شیر آید	بشیر و شش مندا احمد
بمانان کیست که سبزه	بگشت بر کرد از آن	چو زنده بر وجود زنده	بشیر و شش مندا احمد
ز در اندر افتاد خسته بمان	نرد با شش مندا احمد	همه پر ریت بکر	بشیر و شش مندا احمد
سوار بسیار شاه آزاد	چو گشت آن بلوان سوار	ز روی زمین کوه انخت	بشیر و شش مندا احمد
خروشی بر او در برسان	چنان شد زمین کوه	سندی بزرگ زنده	بشیر و شش مندا احمد
ببکشان آن باز کشن ز	بشکر که دشمن اندر نرد	مرد را بسند مدد کرد	بشیر و شش مندا احمد
رخ آن باز کرانای کرد	چو گشت از آن	چنان شود زمین کوه	بشیر و شش مندا احمد
یکی تازی بر نشسته	بشکر که دشمن اندر نرد	چو گشت از آن	بشیر و شش مندا احمد
بگردد چوین نشسته بلان	چو گشت از آن	چو گشت از آن	بشیر و شش مندا احمد
بگشتند زنده و جواد	چو گشت از آن	چو گشت از آن	بشیر و شش مندا احمد
کیست بر پیش از آن	چو گشت از آن	چو گشت از آن	بشیر و شش مندا احمد
یکی ترسیدی بر و بر	چو گشت از آن	چو گشت از آن	بشیر و شش مندا احمد
یاد سواران بران	چو گشت از آن	چو گشت از آن	بشیر و شش مندا احمد
بن جاده بر نشسته چنان	چو گشت از آن	چو گشت از آن	بشیر و شش مندا احمد
کیست گفت از سبزه	چو گشت از آن	چو گشت از آن	بشیر و شش مندا احمد
بخت از آن شاه نرد	چو گشت از آن	چو گشت از آن	بشیر و شش مندا احمد
زنت از دل زده رخ	چو گشت از آن	چو گشت از آن	بشیر و شش مندا احمد
بمانان خست و فنا	چو گشت از آن	چو گشت از آن	بشیر و شش مندا احمد
بمانان خست و فنا	چو گشت از آن	چو گشت از آن	بشیر و شش مندا احمد

شهرت در ستم و بی	نارم کنی بی در	مگر کنه نازین بیارم	می در جهان آزار خود
توان زنده گرام	بخواه از من آناه رخ	عنا دشمنی و غریت	که بر ستم من بی غریت
می تارین و است یار	بید آه از دور کرد سوا	جراغ همان بود دستور	فرستاد شاه زنده
خوار و در پیش کمان	بدانست که در کمان	بذیره شدش کرد زنده	می بود تا او بیارم
ز بس نموده خود آه	کو و هر مرد و بیاد	هر سید از فتنه سفید	که چو شست شادان
خود من کنی دست و	سر او بوسی و نام	دست زنده کشت	که در دست و دیو
زباناب بر سید خا	که بر من چینی درین روز	کراید و کنه با تو بیام	نه نیکو کشت
در آید که نام من	برون کرد باشم سران	یکی باره سزای خود	تیر من نام و هر چه
خود من کنی بی	بدانست که بد و خوت	خدا می رخسار	باز زنده هر چه
برانی خوشی در	نما دهم و کف بر	و کرد زنده بخت	زنده و او کشت
من کنی سزای	و زانجا فرامید	بیاد بخت کرد	که بخت و بر
کمان ایستاد و	من زنده و است	چو آه بخت شاه	کمانه کی بر
من و با زانجا	بس آخ و خور	بیاد کرد و دست	بیش از آن
شهرت و است	بختی می پرور	بجام پیش	بختی می پرور
چو بخت کمان	بیا سوزش خوردن	بی سوزش خوردن	بی سوزش خوردن
چو آن سینه زاده	بکا و لیری و کردی	سوزی بود یک	سوزی بود یک
چو بخت کرد با	بهر پر کشت	بهر پر کشت	بهر پر کشت
نار و در جگر	نشته دیوان	نشته دیوان	نشته دیوان
بناشته بران	بندیده باشد	بندیده باشد	بندیده باشد
بر کمانش	نیاید خود این	نیاید خود این	نیاید خود این
جهان در کشت	که آنگاه	که آنگاه	که آنگاه
بندم بخت	بندی که	بندی که	بندی که
بر کمانش	مرا که	مرا که	مرا که
بیان توانست	کمان بر	کمان بر	کمان بر

نارم کنی بی در	مگر کنه نازین بیارم	می در جهان آزار خود	که بر ستم من بی غریت
عنا دشمنی و غریت	جراغ همان بود دستور	بذیره شدش کرد زنده	می بود تا او بیارم
فرستاد شاه زنده	می بود تا او بیارم	که چو شست شادان	که در دست و دیو
نه نیکو کشت	تیر من نام و هر چه	باز زنده هر چه	زنده و او کشت
که بخت و بر	کمانه کی بر	بیش از آن	بختی می پرور
بی سوزش خوردن	سوزی بود یک	سوزی بود یک	سوزی بود یک
بهر پر کشت	بهر پر کشت	بهر پر کشت	بهر پر کشت
بندیده باشد	بندیده باشد	بندیده باشد	بندیده باشد
نیاید خود این	نیاید خود این	نیاید خود این	نیاید خود این
که آنگاه	که آنگاه	که آنگاه	که آنگاه
بندی که	بندی که	بندی که	بندی که
مرا که	مرا که	مرا که	مرا که
کمان بر	کمان بر	کمان بر	کمان بر

چون درین جور مرده بود	یک نفس از زخم آزار بود	بسته شمشیر و تفتش بود	شیدند چون زخمتش بود
باب اندر آه سرفراز شد	جماخوی شان دل و دل شد	یکی جامه سوکولان کجاست	بیامد سوی داور و دین
یکی غنچه در پیش زیناک	می بود کشتی سبزه ترس و یک	بشستم با آه اسفند یار	بیامد هرگاه او کرک
زبان و دوا نشسته امید	تن از بیم لرزان حوازا بود	بدونست کای خنرو از خون	تاشیش نیایی میخ و جن
یکی نیده باشم به پشت بادی	همیشه سبکی ترا سهای	بهر بد که باشد بونی کم	بروین دشت نمون کم
بومود تا بند بر دست بادی	بر دند باز نش پرده پای	لبش که آمد که از جاب بود	که ریزه خون جگر بود
بخشید از ان ز کمر خفا	سوار و بیاد شد آراسته	سران سیران که آورده بود	ایک اندر آفند نه زد
وزان بس پاد پر پای	ز کمر کوه انداخت با پای	ز جاب ز کمر خنرو	وزان نامداران دوزخ بود
بدونست کشتی بکی زود شد	قوی شادمان خوارست بند	خنگ اندر ز کمر کشته شد	نه دیکر که شل کشته شد
جو به تخت پندار داشت	بگوید کسی کو بود زیر دست	بگویم بدین نکت زنده ام	بغیر از دوی آتش افکند ام
بذیر ختم از کمر که کار بلند	اگر تو بتوران شوی کی کرند	بردی شوی در دم اژدها	کمی خواهر از از ترکان را
سها دم قنای شمشیری	حان کنجی بیخ و تخت می	چنین دایم خنجر اسفند	کمی تو سبک دگر و ز کار
به پیش برین کی نده ام	دو از ابرو تو کشته ام	خدای تو دارم تن و جانی	خادم سرباز دگر و دوش
شوم باز خاتم زاده جاسکین	خاتم بروم تو دران زمین	تخت آورم حوا را از بند	تخت جماند شمشیر
بره ازین که کشت کشت	که با تو روان و خرد جانت	برقبت پردان نه تو با	بیا آهون تخت که تو با
خو اند ازمان شکر زده	بجای که بدنام بود بملوی	از پیشش دود و دوزار	سواران اسب گل کینه دار
برایش بر داشت کج بود	بکمر او در اعشش دژم	بجانبش با اسفند یار	یکی تان بر کمر است سوار
خروشی برادر در پیش	کتاب دادان و شامان خواه	بهاگون کشیدند بردهای	در فشی کی سپرد من
دامنه صفحان اسفند یار			
چون در شب بر دوزخ کج	سای می دازد در کار	سوزن زین سبکسختان	سختی می نغز جوان آرد
از ایران شاه اسفند	بر سازد دای پراز زخم	اگر تخت کباب یار کند	بدین طبع من کا می کند
در ازین دوزخ پراز دوزخ	بدان دوزخ خسروای	کشت و جهاد و دوزخ	بزرگ کن کشتی و دوزخ
بگویم بتا میده محو شد	بیدار است دوزخ زمین	برج حلق بر سپر	از دوزخ و دوزخ
جو خورشید بر جبهه منور	باز ز کشتی لایه جوی	ز لاله فریت ز کشتی	ز سبیل قباب و دوزخ
بر از غنای عد شکوید	خوشش منی و خوشی	جو پیدا کرده جانی	که حوا را نشانی

چون ز کشتی لاله پنی بر آب	مخند بگویند کای غوغا	ز عشق تو کریم زود چشم	ز عشق تو کریم زود چشم
سوار خاتم کشت با دشا	که باران او در بهار	نه چون هست شمر یار	نه چون هست شمر یار
جو اندر مل بر فراز کلاه	اگر کعبه پیش از خاک	در آب دریا و کز زود	در آب دریا و کز زود
ز درویش از شاه گران	کشت شاه ابوالقاسم	چنین است حواره پر کیمیا	چنین است حواره پر کیمیا
نه آرام کیم در دوزخ	جو کیم آیدش پیش آورد	سر سهر ایران چنگ آورد	سر سهر ایران چنگ آورد
نمک تا جوید همه مایه کیم	حق کوی حقان جویند دوزخ	یکی است از انداز سخن	یکی است از انداز سخن
دراوه از آموزش کیم	یکی نام زین کیم بر کشت	ز کشتی کیم در کشت	ز کشتی کیم در کشت
زبان دروان پر کیم	میر انداز پیش آمد دورا	سوار پرده و خیمه زده پای	سوار پرده و خیمه زده پای
می رود دور سحران خوا	برقند کردان سحر	نشتند رخا شاه دم	نشتند رخا شاه دم
شود دای دل پیش نینیا	بومود تا جام زین حیا	دوم به بود بر کرک	دوم به بود بر کرک
رستم تان تاج و تخت	که آید کشته جت بر سر	بجوی همه بوم ترکان	بجوی همه بوم ترکان
بخر کشته تان بر دم تو	ینا زارم اورد اگر فرزند	تا زار اگر آن خویش	تا زار اگر آن خویش
کیمه بر من دوزخ فروغ	بیانت بخیر کم بر دوزخ	دل سخن کرد از دوزخ	دل سخن کرد از دوزخ
کرای مور فرخ اسفند	زین شود شاه جگه	و آن کن که از سلطان	و آن کن که از سلطان
که آن در ازین مرز ایران	بدوا جهنت دوزخ	که است یام یایی کز نه	که است یام یایی کز نه
زبانی دوزخ بدانی	چنین دایم خنجر اسفند	که ای شیر دل خنجر اسفند	که ای شیر دل خنجر اسفند
که خواهر از جاب کیم	یکی در دوزخ و یکی در نه	ز زاده و خورشید آید	ز زاده و خورشید آید
فردا آمدن را نیایی تو	سکیم بر دوزخ و دوزخ	به شتم بروین دوزخ	به شتم بروین دوزخ
که از جنگ کن کن با دوزخ	فرپ ز دوزخ و دوزخ	در دیت و دوزخ	در دیت و دوزخ
یکی را اکنون اندر آرد	بیابان و دوزخ و دوزخ	که چون دوزخ و دوزخ	که چون دوزخ و دوزخ
نه دوزخ از ان کشته	سرباره بر دوزخ	باز در فراوان	باز در فراوان
که از دینش خنده کرد	کیم بر دوزخ و دوزخ	جو آید مایه دوزخ	جو آید مایه دوزخ
ز موشن چیزی نیاید	سرباره ز دوزخ	درخت برومند و دوزخ	درخت برومند و دوزخ
زمانی به جید و دوزخ	بر کشت با جویان	کیمی بر از از کشت	کیمی بر از از کشت

جبین گفت با نامور سنا
 بدان نامور گفت بر بانی
 چنین داد باغ و در سبزه
 بس آن کوزمان بر سر و
 بزم نمود تا خفاش بند
 ز درگاه بر فاست آواز گو
 و از راه رفتن مال رسیده
 بدو گفت شکر باین مدار
 یا بد بوشیختن چنگ
 سجد جو آمد بدزدیک کوک
 که زابزه کو که بدو لیر
 ز چکان جو لاد کشند
 یکی سخ زهر آلودن بر سید
 و دو آمد از نامور بدارک
 بر آژنگ رخ سوزی خورد
 تو کردی حق پیل افاک جانی
 مانند از کار کردان کشند
 جو این فردا در کش می
 غم آمدی بدو کپار
 بزم و تابسته را سنا
 چنین داد باغ و در سبزه
 قناب و لاور بدان در سنا
 شب تیره و سحر میر اند تیر
 سجد بجای و لیر آن رسید
 سوزن نمود تا خفاش

بهر تنه و ناله که از این شهرها
 بهرین دل و زور و این مرغی
 که اینها مورد و ناله کردار
 می رزم سیران کنند او
 بهرگاه و بهرگاه مسود
 زمین آسین شد به اینو
 ز شکم کی، مورد بهر کرد
 می چم از گنجه و اگر کسی

متر اول و شش در کتاب

جو نسیمه افراز و پهل شکر
 بعزیم برسان فتنه و شکر
 بیاید کی پیش او تشریف
 خانه اگر آن کرد و اندر کشید
 نیز دانشش بود و حیادی
 دل پر زد و در خن پر زد
 تو باشی بر سیکوی دهنی
 می کردی اندیشه و در رفت
 بزرگی در زخم و سبب می
 از که کان جلی و اسندی
 بیرون از آب لرزان بود
 که انوار بشیر دل شریار
 پند اگر خدا باشد دل
 دو دیده پراز خون و دل

ترا دو مرد و یک زن

و این بند داد او از انداز

نگر ز تن خویش به دست
 که یاب ز به او به دست
 نرواده که یک چوبه که
 برویال فرین و ما نیا
 سوار زمین نیز یک دراز
 میرفت بالنگر آباد
 به از دستن که از بود
 برین کتران به باید سزید
 به شد به به شد
 ز نامون سوی او نهادند
 بتندی کیس به اران گرفت
 که کشنده دوزخ به شد
 کل کشنده از نوایشان زود
 بدان دست به یک جایی
 تو داد و از دوزخ و دونه
 به بیند به بی غار
 که جاوید به این دل و دونه
 به بر کشیده به پرده
 خورشید و دونه به دونه
 که اکنون به سپهر به شد
 که با جندانشان تابانست
 به دونه که به یک ناکه
 یکی مهر می کرد و دیان
 به نامون به شد به شد
 به دونه به دونه به دونه

بیامد چو بایه ز نو کشید
 حوز اند آمد کی تیغ زد
 ز حبش بر آشت آمد فرا
 باب اندر آمد و تن شست
 هم اندر زمان لشکرانی رسید
 وزان پیر بیایه کی در نهامی
 بنمود تایشو ایگرگ کرد
 در کشتگان و درخت خار
 بر آشت یک رشت
 ای ای چو ز امان
 نمی کش از زرد انکام
 دغمت نیاید و از شوشتن
 بدین گمان تا نکند او
 منم کرد و در جبین ساق
 بر تو و در دهانم جوی
 زرد و رو با خنجر کاهی
 جماعت است چون منم
 اگر روز چون گشت روشن
 بر سبزه خزان چماق
 زرد و دایره بران
 دو حبش بود و حمله بان
 می جفت لب از زدنش
 فرورد اسبان و کور و نام
 نه نیز و توانست کردن نام
 بر سبزه خزان چماق

ن بردل شیر تار یک شد
و گنای ویش جو بکند
تغ زو بر سرش زبنا
زار جو باک ندان
و تن روی دل شیر ان
ز و زو دزدی و دزدان
با بد اندیس بد و زکا
م دیدی و فزاد ای
نفس بر با نذر
گو گوئی که خدای رحمت
کی گوید خوارات اندام او
سای شده زین انجن
نفسه ترمینا بد
بر اندیش تینا دشت
واب کرانایست اندام
سر بنما ده کلاه
ز مدح حلاج بنود
در نفس نبسته شود
متر
خوشیدن سحلی بد
ای شاعر ز کاشرون
بدم در کشید اندام
جسارت درشت کنی زدم
که شمیر بد تنوع مشن
بیا دراز دانا ز کم

منزل سیم و کشتن اندها

خوشیدین بسجلی بدید
بی آتش آمد ز کاشکرون
بدم در کینت اندام
جسذوق درشت کن دزم
که شمشیر بدین و آن مسکن
بیامد را زده از کفن
ز بی یار آمد جو کلاه
جو اسفندار آن شکوفه بد
ز فربا زده جو کلاه
نکشتر جوغ اندام
ز کردون ز زمینها شخم
بشیش مرغش بی کردار

فتنه پر خا بجوی و دیر
 لایه مادمه پر ازیم است
 خون حل شدست و خندان
 دستم رواز تو کردی
 را شتر یار زمین خواند
 پیاد و لب لاریا کز بهر
 جوارم از جام کی کشید
 ز تو دور باد اگر ندان
 بخشای برکت به اجوش
 کرمای زوریا براردم
 روان برین نه کسی داشت
 بیدست میوه خوارکن
 سزاوار جوب کران او
 ریا را شش کرد با کز بهر
 زمانی می انداسی
 جیاجی نوازان ریج می
 رفت از پیش انکارها
 بهر یاز بگن و تو خوار
 به را بفرغ شوق بهر
 تو کنی که تاریک شده
 از دکان پنا حیز و دم
 نمی کرد آن دور کلاه
 جو در بی سبز از خوش
 بر تو راند آرد خنی کی
 می دود زهرش را در خاک

زبان دودان زبانی تو شد تسبیح کو نام آید روی بشوتن بیاد هم اندر شتاب ز بهوش کشم مراد تو دور نمیگفت کین اندر آواز چو آمد پیش خداوند پاک از آن گاه پردر زنده گشت می آورد و با جام خوار خور می نشاند آن به پیش پای این سر زان به پیش آیدم توفیق احوال ای تو بود چو خواهم با جان خود کینه جهاندار گشت ای شوم روی به تیر و زاری او که میگذرد بس بر گشت زان به بر باد چو یافت شد دوی تو رخ یکی با خسته تیر لب ز خراست زود آمد از این بر خستکار نمی آید در غمت تا در و انما که گام نه بر یک گشت بر نهاد نمیگشت به آخر اسفند یار نیاید می زمین جهان مریه بالا جو سپرد و در خور شد چنین گشت که نه بری بلام ساک می ترک شد خور و یار	بختا دوی منور و پندوست و لیس بر زحمت و پندوست بهرفت بر تا و کش بر جاب ز دینش نمایم در آغ کور که گانده بودش جهان درشت می گشت کریان دوی کی یکی زنده بشود به غنایار بیاد جهاندار بر بانی تو چو شد گشت زانی کل کران رخ و قیام به غلام به پیش زان به دو آورد شب تیره خورشید به کند زمن به جود و تو فدا گوی سر جادوان اندر آرم جان زیر داندان کنی مشرک با مخندید روی زمین کینه چو تیر در آگاه در غار به چشم بود همچون کلاه چو است گشتی از گشت که هر کرد به پند و مکیه ز دیدار فرخ زنی چهره فروشته از گشت باقی ایا جامه و رو و سیکی جا فروشان نه در مشغول	بشوتن بیاد هم اندر شتاب ز بهوش کشم مراد تو دور نمیگفت کین اندر آواز چو آمد پیش خداوند پاک از آن گاه پردر زنده گشت می آورد و با جام خوار خور می نشاند آن به پیش پای این سر زان به پیش آیدم توفیق احوال ای تو بود چو خواهم با جان خود کینه جهاندار گشت ای شوم روی به تیر و زاری او که میگذرد بس بر گشت زان به بر باد چو یافت شد دوی تو رخ یکی با خسته تیر لب ز خراست زود آمد از این بر خستکار نمی آید در غمت تا در و انما که گام نه بر یک گشت بر نهاد نمیگشت به آخر اسفند یار نیاید می زمین جهان مریه بالا جو سپرد و در خور شد چنین گشت که نه بری بلام ساک می ترک شد خور و یار	بشوتن بیاد هم اندر شتاب ز بهوش کشم مراد تو دور نمیگفت کین اندر آواز چو آمد پیش خداوند پاک از آن گاه پردر زنده گشت می آورد و با جام خوار خور می نشاند آن به پیش پای این سر زان به پیش آیدم توفیق احوال ای تو بود چو خواهم با جان خود کینه جهاندار گشت ای شوم روی به تیر و زاری او که میگذرد بس بر گشت زان به بر باد چو یافت شد دوی تو رخ یکی با خسته تیر لب ز خراست زود آمد از این بر خستکار نمی آید در غمت تا در و انما که گام نه بر یک گشت بر نهاد نمیگشت به آخر اسفند یار نیاید می زمین جهان مریه بالا جو سپرد و در خور شد چنین گشت که نه بری بلام ساک می ترک شد خور و یار
--	---	--	--

چرا بخوی چون روی او را دید یک جام پر با به مشکوی بیان شش بر بند زینت زن جادو از خوشن شکر کرد بیاد ای زانکه که گفت یکی نیز خور بر زهرش علی باد و ابری بر آید چنین گشت با نام اسباب مانا دم زین نشان سر فواز چرا بخوی پیش جهان آید مانو سر فز استند سعد و از خور و پیش که گشتی که شکر بر آید چنین و در باغ و در گشت بهر و یکی مع فرمان نیاید بهر دیکه که در زور نار و زهر می فرستد به کمان به زهر و آفتاب دلخ و در از دست او شد منه اسب خیمه و نشان دودست که گشت یکی که را دید سپرد سپس که کو ساق و قد بدان که که چهر کرد خوشان خون زنده کرد سرد روی و رو بر تر کشید به دود او تا گل کون کرد گشت با آورد بود از جهاندار اسب شکر کرد بسیه با شکر و نعت که خوش می بود و شاد بوشید و به از خوشید که ای بر تر از جغ و کرد جهاندار کعبه تو باوان بالید جده و اندر که خواهم که پند دیکه به یک راز و کل سر خوشی بر زبانه از ای مع یک که کار نیاید بهر دیکه که در زور نار و زهر می فرستد به کمان به زهر و آفتاب دلخ و در از دست او شد دودست که گشت یکی که را دید سپرد سپس که کو ساق و قد بدان که که چهر کرد خوشان خون زنده کرد	چنین گشت که از او بگذرد یکی نیز به لاد و چرخ داشت بسیه اخت ز چرخ و کوشش بدو گشت بود زان کرد ز چرخ شکر کند و تیار چو جادو و بهر آسمان بالا بر آمد جهانوی مرد نیز از خم تو به دار بند یکی است از تان و گشت بدان پیشه اندر سر زد به دین پیشم اندر زان بدو گشت کای ترک گشت دو منزل اکنون تو پیشم بدین گشت که در غار بسیه خور و کار کار نیاید بهر دیکه که در زور نار و زهر می فرستد به کمان به زهر و آفتاب دلخ و در از دست او شد دودست که گشت یکی که را دید سپرد سپس که کو ساق و قد بدان که که چهر کرد خوشان خون زنده کرد	چنین گشت که از او بگذرد یکی نیز به لاد و چرخ داشت بسیه اخت ز چرخ و کوشش بدو گشت بود زان کرد ز چرخ شکر کند و تیار چو جادو و بهر آسمان بالا بر آمد جهانوی مرد نیز از خم تو به دار بند یکی است از تان و گشت بدان پیشه اندر سر زد به دین پیشم اندر زان بدو گشت کای ترک گشت دو منزل اکنون تو پیشم بدین گشت که در غار بسیه خور و کار کار نیاید بهر دیکه که در زور نار و زهر می فرستد به کمان به زهر و آفتاب دلخ و در از دست او شد دودست که گشت یکی که را دید سپرد سپس که کو ساق و قد بدان که که چهر کرد خوشان خون زنده کرد	چنین گشت که از او بگذرد یکی نیز به لاد و چرخ داشت بسیه اخت ز چرخ و کوشش بدو گشت بود زان کرد ز چرخ شکر کند و تیار چو جادو و بهر آسمان بالا بر آمد جهانوی مرد نیز از خم تو به دار بند یکی است از تان و گشت بدان پیشه اندر سر زد به دین پیشم اندر زان بدو گشت کای ترک گشت دو منزل اکنون تو پیشم بدین گشت که در غار بسیه خور و کار کار نیاید بهر دیکه که در زور نار و زهر می فرستد به کمان به زهر و آفتاب دلخ و در از دست او شد دودست که گشت یکی که را دید سپرد سپس که کو ساق و قد بدان که که چهر کرد خوشان خون زنده کرد
--	---	---	---

جویند و برون شد	خون است صدوق و کرد	جویند و برون شد	خون است صدوق و کرد
ز صدوق و برون شد	بجز بدالت کارزار	ز صدوق و برون شد	بجز بدالت کارزار
بیز و روتخ تابان	جنان جاده کسوف کجاست	بیز و روتخ تابان	جنان جاده کسوف کجاست
کسوف کای داور و کرد	تو دادی و عارفه زود	کسوف کای داور و کرد	تو دادی و عارفه زود
کمانده خوشی دانه کوه نای	بشوتن بیاورد و پردی	کمانده خوشی دانه کوه نای	بشوتن بیاورد و پردی
جوزده یک اسفند یار آمد	همه متران کمانه آمدند	جوزده یک اسفند یار آمد	همه متران کمانه آمدند
زمین کوه تا کوه پر بود	ز پیش صفت پر بود	زمین کوه تا کوه پر بود	ز پیش صفت پر بود
بسی آفرین خواندندش	سواران جنگی و کینه آورد	بسی آفرین خواندندش	سواران جنگی و کینه آورد
تتش کشت لرزان و خسار زد	سیرت لرزان و دل پر زد	تتش کشت لرزان و خسار زد	سیرت لرزان و دل پر زد
زمین و آید بیا بیا	نشدند بران و می خواستند	زمین و آید بیا بیا	نشدند بران و می خواستند
بداش به جام و دما دم	همه سرخ جام از کف شدند	بداش به جام و دما دم	همه سرخ جام از کف شدند
نه از شیر و نه از سر	نه از نر و نه از دای	نه از شیر و نه از سر	نه از نر و نه از دای
ترا بار بار و دلت	بار آمد آن صدف و دلت	ترا بار بار و دلت	بار آمد آن صدف و دلت
یک روز و یک شب	به چینی کون و دوزخ کون	یک روز و یک شب	به چینی کون و دوزخ کون
بمانی تو با لشکر تا حمار	بمانی تو با لشکر تا حمار	بمانی تو با لشکر تا حمار	بمانی تو با لشکر تا حمار
نه بر کاف و نه بر کافر	نه اندر مو اگر کسی نبرد	نه بر کاف و نه بر کافر	نه اندر مو اگر کسی نبرد
وزانی بر زمین و آید	به چینی کای و در جاده	وزانی بر زمین و آید	به چینی کای و در جاده
از ایران و نوران از حد	بیا بیا کرد آن خبر گذار	از ایران و نوران از حد	بیا بیا کرد آن خبر گذار
زوان مانت و کینه مان	نیاید و لشکر و راه را	زوان مانت و کینه مان	نیاید و لشکر و راه را
بگفته کاش و زام و مرد	بگفته کاش و زام و مرد	بگفته کاش و زام و مرد	بگفته کاش و زام و مرد
باید و سر و کرا آیدم	نه فرود و نه زکرا آیدم	باید و سر و کرا آیدم	نه فرود و نه زکرا آیدم
جوهر و کرم و کردی براه	بدل نه و دهم و شویش	جوهر و کرم و کردی براه	بدل نه و دهم و شویش
برینان که در جاده کرب	تن خویش با خوار و یار	برینان که در جاده کرب	تن خویش با خوار و یار
جویند اسفند یار و تن	بیا و آیدش کینه کن	جویند اسفند یار و تن	بیا و آیدش کینه کن
کجا آن صفت بند شاه	کجا آن صفت بند شاه	کجا آن صفت بند شاه	کجا آن صفت بند شاه

یک روز و یک شب	یک روز و یک شب	یک روز و یک شب	یک روز و یک شب
چنین میران شده از کارزار	چنین میران شده از کارزار	چنین میران شده از کارزار	چنین میران شده از کارزار
ساخته اندر کشت و نشت	ساخته اندر کشت و نشت	ساخته اندر کشت و نشت	ساخته اندر کشت و نشت
زردی و نیزه و از دوزخ	زردی و نیزه و از دوزخ	زردی و نیزه و از دوزخ	زردی و نیزه و از دوزخ
بنام خداوند کیوان سور	بنام خداوند کیوان سور	بنام خداوند کیوان سور	بنام خداوند کیوان سور
که کشت و چند خسته کناه	که کشت و چند خسته کناه	که کشت و چند خسته کناه	که کشت و چند خسته کناه
زاد کوشش و جنگی یارم	زاد کوشش و جنگی یارم	زاد کوشش و جنگی یارم	زاد کوشش و جنگی یارم
خشیده نشان کینه کن	خشیده نشان کینه کن	خشیده نشان کینه کن	خشیده نشان کینه کن
زنج که شسته پایم بر	زنج که شسته پایم بر	زنج که شسته پایم بر	زنج که شسته پایم بر
بید آمد از کوه بادی تنگ	بید آمد از کوه بادی تنگ	بید آمد از کوه بادی تنگ	بید آمد از کوه بادی تنگ
جهان آفرین را معجزانه	جهان آفرین را معجزانه	جهان آفرین را معجزانه	جهان آفرین را معجزانه
می چون تنگ اندی بخوی	می چون تنگ اندی بخوی	می چون تنگ اندی بخوی	می چون تنگ اندی بخوی
دوغوز با کتی افروز بود	دوغوز با کتی افروز بود	دوغوز با کتی افروز بود	دوغوز با کتی افروز بود
بر اندک شده نامور و استو	بر اندک شده نامور و استو	بر اندک شده نامور و استو	بر اندک شده نامور و استو
متر ششم و یازدهم			
دم باد از آغازه اندر کلاه	دم باد از آغازه اندر کلاه	دم باد از آغازه اندر کلاه	دم باد از آغازه اندر کلاه
کر این کار و کشت و نشت	کر این کار و کشت و نشت	کر این کار و کشت و نشت	کر این کار و کشت و نشت
خواهم و او به استانی کنم	خواهم و او به استانی کنم	خواهم و او به استانی کنم	خواهم و او به استانی کنم
که او بود و بر یک و بر دیگر	که او بود و بر یک و بر دیگر	که او بود و بر یک و بر دیگر	که او بود و بر یک و بر دیگر
بر او بود و روی و کشت	بر او بود و روی و کشت	بر او بود و روی و کشت	بر او بود و روی و کشت
از سر و ماسی و نای	از سر و ماسی و نای	از سر و ماسی و نای	از سر و ماسی و نای
بسی و استانی و نای	بسی و استانی و نای	بسی و استانی و نای	بسی و استانی و نای
اگر باشد و راه و آید	اگر باشد و راه و آید	اگر باشد و راه و آید	اگر باشد و راه و آید
از و نیفتی نیاید کسی	از و نیفتی نیاید کسی	از و نیفتی نیاید کسی	از و نیفتی نیاید کسی
باید که کس و نای	باید که کس و نای	باید که کس و نای	باید که کس و نای
ازین و یک و نای	ازین و یک و نای	ازین و یک و نای	ازین و یک و نای

بند بر نهادن کردان همه
بر آشت از آواز سنبل
کنون ز آسمان خواند
در جبهه آب آبی جودم
در یکا سر گذشت از تیرش
سید ارتقا پیش لکر رسید
ی پیش او خفته اندراب
بزمه نو تا کرک از زنده
تو کنی گزاید دنیا و ثواب
چنین او باج که در کسب
بسیار غنچه و کسب چشم
بر دین دشت بر سبب گم
نیا ز ارم از اگر فرشته
ز کفار او مانده اند گشت
کذا که در این عالم
بر یک و یک راه با دل
بزرگ و دین در آستان
کشاده بزمه نو تا کرک
چو از حق بر سر جاب
ماند اندر یان که در گشت
همه کوشش کام شیران گم
تراش و خوار بر خاک
در دشت جند کوی منیر
فکر نه کند به چرخ نیست
یک تشنه لب بر لبش

در قند با شمع یار
لیلی ز دست و ز کس
ان با جگر کردی ز آب گند
از آب من و دود ز آتش
بر پیش اندر آد خود شرب
کجی درین دریای بی بن
سبب بود چنگ در دشت آب
سود و دل پیش ما با
بسوزد ترانه پیش آفتاب
رار و شست نیست چون سوز
فروماند از ان درک بنو خرم
ببادا که سرگز تو بد گم
نه از اگر او دور پند
زمین را بر سید بود و رفت
بیاید نمودن راه راست
سپاه اندر آمد یکبارگی
چنان شد که فرشته دوزخ
بیاید پیش بی استند بار
در شان گم جان طراب
کشت از دیران گشت
بکام و ایران ایران گم
بکوی از دور در پیش گم
که بر تو مباد ابد آون
زمین بر تو کور پرست
ز تارک بدویم شد تارک

چو بگشت از ان تیر شکست
که گشتی برین من است آب نیست
چنین او باج که در کسب
ز کفار او مانده اند گشت
بسیار غنچه و کسب چشم
بر دین دشت بر سبب گم
نیا ز ارم از اگر فرشته
ز کفار او مانده اند گشت
کذا که در این عالم
بر یک و یک راه با دل
بزرگ و دین در آستان
کشاده بزمه نو تا کرک
چو از حق بر سر جاب
ماند اندر یان که در گشت
همه کوشش کام شیران گم
تراش و خوار بر خاک
در دشت جند کوی منیر
فکر نه کند به چرخ نیست
یک تشنه لب بر لبش

خوش گشت در آتش
مانی آتش خورش
بیا جگر جند و آب شو
اتحاد از یکی دشت زنده
ز قیاس بد رفت پیش کو
کجا پیش و دشتی را
بر سید بدو در یک
گشت در دشت سبب
سید را نه سبب
چو خاتم بر دشت
چو پرواز کرد در دشت
چو با گشتی در دشت
بر امید شدن در دشت
ز کفار او مانده اند گشت
بریزند آسمان
بید میسر و راست
بر دشت و دشت
ز تو خوش در دشت
دلش که بر دشت
بید آمد بر دشت
بیا در دشت
روان و دشت
بید آمد بر دشت
بر آشت و دشت
خوار و دشت

در این که ماری گشت
سز گشت با لایبت تبیل
چو از آتش آتش گشت
بیکر و بیایان گشت
ز باران و دشت گشت
بر سید گشت
بر بالا و دشت
بر پیش و دشت
بر سید بدو در یک
گشت در دشت سبب
سید را نه سبب
چو خاتم بر دشت
چو پرواز کرد در دشت
چو با گشتی در دشت
بر امید شدن در دشت
ز کفار او مانده اند گشت
بریزند آسمان
بید میسر و راست
بر دشت و دشت
ز تو خوش در دشت
دلش که بر دشت
بید آمد بر دشت
بیا در دشت
روان و دشت
بید آمد بر دشت
بر آشت و دشت
خوار و دشت

بندی میان بی را بست
بجای بند اندر آب گشت
بیا جگر جند و آب شو
اتحاد از یکی دشت زنده
ز قیاس بد رفت پیش کو
کجا پیش و دشتی را
بر سید بدو در یک
گشت در دشت سبب
سید را نه سبب
چو خاتم بر دشت
چو پرواز کرد در دشت
چو با گشتی در دشت
بر امید شدن در دشت
ز کفار او مانده اند گشت
بریزند آسمان
بید میسر و راست
بر دشت و دشت
ز تو خوش در دشت
دلش که بر دشت
بید آمد بر دشت
بیا در دشت
روان و دشت
بید آمد بر دشت
بر آشت و دشت
خوار و دشت

بیا لایب بدو ز بکرید
بهنای دیوار او بر سوار
چنین گشت کجی گشت
سیرت پیش اندر و گشت
بینه و سبب گشت
از ار جاب گشت
بدو و مور اندر و صد گشت
کر از بند و دشت
بیا پیش نیاید گشت
از اینجا بیاید گشت
بید گشت چکی گشت
تو ایدر دشت و دشت
کر از بند و دشت
چو با زار کانی گشت
انوی دید بان گشت
چنان دانکه آن گشت
دشت من از دشت
وز اینجا یکبار گشت
از دشت و دشت
بیا در دشت و دشت
تی هست از دشت
چون یک دشت گشت
بیا در دشت و دشت
بزرگان دشت گشت
چنین دشت گشت

بسیار غنچه و کسب چشم
بر دین دشت بر سبب گم
نیا ز ارم از اگر فرشته
ز کفار او مانده اند گشت
کذا که در این عالم
بر یک و یک راه با دل
بزرگ و دین در آستان
کشاده بزمه نو تا کرک
چو از حق بر سر جاب
ماند اندر یان که در گشت
همه کوشش کام شیران گم
تراش و خوار بر خاک
در دشت جند کوی منیر
فکر نه کند به چرخ نیست
یک تشنه لب بر لبش

خوش گشت در آتش
مانی آتش خورش
بیا جگر جند و آب شو
اتحاد از یکی دشت زنده
ز قیاس بد رفت پیش کو
کجا پیش و دشتی را
بر سید بدو در یک
گشت در دشت سبب
سید را نه سبب
چو خاتم بر دشت
چو پرواز کرد در دشت
چو با گشتی در دشت
بر امید شدن در دشت
ز کفار او مانده اند گشت
بریزند آسمان
بید میسر و راست
بر دشت و دشت
ز تو خوش در دشت
دلش که بر دشت
بید آمد بر دشت
بیا در دشت
روان و دشت
بید آمد بر دشت
بر آشت و دشت
خوار و دشت

آه نانی خوش بد گفتم
یکی جام پر کوثر سوار
بدان جام بوسیدنی
جو دیدش فروغ دنیا بود
ز توران خیز بسایران
همه ز کور و اندر دست بود
اگر شاه پند کهین کرد
چنین داد با حق کراش داد
بخود و بستای پسرایان
بسا زه بدان کلمه باز آید
یکی مرد خرد و پیر سید گشت
یکی کلمه بر ساخت اسفند یار
بود آن شب با دیکه
بیامد بوسید روی زمین
بر و اندرون باره انزست
وزن به شایسته پند گنج
چندید ارجاب نوحش
بدان کشتان روز اورد
از آن پس بر سبب تراشید
بدان کشت کزاه رفت یار
یکی گفت که غنایار از بر
که رزم زده به تور نیست
کسی که دید سوی مخوان
در کشت نامور باز کرد
ز دنیا رکان یکدم سستی
آه نانی خوش بد گفتم
یکی جام پر کوثر سوار
بدان جام بوسیدنی
جو دیدش فروغ دنیا بود
ز توران خیز بسایران
همه ز کور و اندر دست بود
اگر شاه پند کهین کرد
چنین داد با حق کراش داد
بخود و بستای پسرایان
بسا زه بدان کلمه باز آید
یکی مرد خرد و پیر سید گشت
یکی کلمه بر ساخت اسفند یار
بود آن شب با دیکه
بیامد بوسید روی زمین
بر و اندرون باره انزست
وزن به شایسته پند گنج
چندید ارجاب نوحش
بدان کشتان روز اورد
از آن پس بر سبب تراشید
بدان کشت کزاه رفت یار
یکی گفت که غنایار از بر
که رزم زده به تور نیست
کسی که دید سوی مخوان
در کشت نامور باز کرد
ز دنیا رکان یکدم سستی

دو خواهر من تند نیاورم
جو اسفند یار آن سکنتی
بر رفتند و بفرست یکدی
چنین گفت من که اسرار
بایران کشتن است اسفند
بر سر نهاده و در کشت
بگویم چندین فزین سرش
یکی بانگ بر زد و نریسم
ز کشت بستان شاه پیر
جو آواز شنید فرخند
چنان دایم و دایم بر بانه
بدان کشت و در پاک رای
ز کز بهانه خانه کشت
همه ایدرس از هر کجای
به آستان دود زمین
بسازد به بر ست و جوی
یکی رفت دیار او بود
کشتی نه زار و کربان
همی بزم سوزم به کشتی
کنون شاه دار کرد
چنین خستیم که همان گم
بفرموده که کزانی تر
بدون شاد خرد
در تیر ماه آندش کنیم
بیا و دوان سوار و کاه
خوایان برگشت بر سبوی
دور رخ کرد از آن خواهران
ز خون برود دیده نهاده
نخست از یکی و اندکی کاروان
چه آگاهی است ای کونامدار
بر شاه دمان روز کشت
تو باش بدین در دما بازنگ
که روزان شدن مرد و دقت
میسازد چون او که و کم
بدان کشت و آندش باز جای
سر کشت از دود دیده بر خشت
که او را عمل ز اندامی
به مجید است با بدن ان گرفت
بر خیز از پیام و کشت آدم
خوایم بدین روز کاروان
بزرگ ارجاب آید و ان
که باز از رکان زان آگاه
ز درد دل خویش بمانم
که باشد بدان کشور اندر
بدین خوشش روزی کند
وزیر خواش را مرغان گم
وزان مهر ان کمانی تر
جما بخش بر مردان بود
دل با داری من خوش کنم
خوایان بر آورد و نیزم بام
شده ز کار ایشان شوم
خواشش کشته چار کشت
که ره زوستان تو خشت
بدینان دود خشت کی باشد
بر سر نهاده و در کشت
اگر آگاهی کوی از شهر
که اسفند یار از بنه فریب
نه پند که دود شدند
جو خواهر بدانت آه ازو
همه جا به جا کدو با شنگ
بیک روی کبک و دیده
بدینان کشت کین زود
کسی را که دقت بود آگشت
چنین کشت بس دال اسفند
چنین کشت کای ماه فرخنده
بر آمد زار باکی ز رفت
بذرفت از داد و کز کجای
خوایم بدین کشت کم و بیش
ز کشت سر از او کرد ان گم
جو ارجاب شنید از ان کشت
بایوان خرد همان شوم
مرا خانه کشت و کجای
بدون کشت از راه رو کشت
کشتند اسفند یار
بر ز خون دل سوکار آمد
بوسید رخ با ستین بکم
از ان نامور و دما زار
خند من پیش تو بیند
ایسم درد دست تابان
کشت آنکه بر شد تنش ز کشت
بدین بوم تریاک سوزده
که انگشتی از دیت شاد
ز کز خور خوشی کشتند
بوسید رخ شین زار
زار جاسپانش بر از کشت
بر ز خون دل روی چون آفت
بدان پیر و دود و پیران
سر در غم شاه در خوشش
که آمد که جاده و کار زار
همانیکه تا جاده و ان ز کشت
که طبع کشت این نه ایدم
که کرم از اید و شوم از جای
کرای کم مرد و در شین را
بزرگ شاه همان ارجاب
سر نهاده و در کشت
دکری بود با کشت شوم
بدینان دود و شوم ارجاب
بکام اندون بزرگ کشت
کشتند بر بام و کسر

دلم رستم از دم را زبانش	بمان پهل چون کی نه شد	که گریه دم است بند را	گر سهر فرازم کرد خدو
و کارت در ده مغرب	کز آینه رستی نو آسم	هم ز پند او بد شو نه	به آمد ز کتاب فایده
بگرد جهان که نه منی	نگو بدن من مکرده دکن	که رستم ز دست جوانی	بلا ایل شد و بای و درایت
مردم من باز کرد بکن	ماند زمین در جهان بوی بوی	و گشت ساید بدشت بند	شد زنده شایان در ابد
که دهر و رجو از بخت	بد آنکه سخن گفت با او دشت	بمن بر بس از درک غریب	مر که رسن رپی دین بود
و گریه و گشت بر دوی	غمانه بر آستان رکن بود	گشت شود نام دست نام	ز زبل کینه کسی نه نام
و لیکن می خوب کنایه	ازین سس کوی نه بر افغن	اگر چه مانده بودی زمین	خرد جهان جان و بودی زمین
چنین گفت بر یک فر	که اندیشه روی و رود کرد	که جبین بکوی تو از کرد	در پندوری تو از کرد
که آسان سخن و بگریست	که جرخ روان بر کان برست	همه پند دیوان پذیر می	ز دشت سخن رکنی می
تو ز نادانی نه به جهان	جهانی برک تو گشت نه	که ابد و گشت سب زین	یا بد می سیرن ز دشت
می کرد کسی دواند ترا	بهر سخن و پرورد ترا	ز روی زمین کینه از کرد	خود چون تیر خوش چرخ کرد
که ناکست اندر جهان	که از تو به چرخ ز کار ترا	که از نامور بر تو آمد کرد	بماند بد و دشت و تاج کرد
که شد بد که بر تاج نرسد	وزین است خشت این کرد	می در جان من در گشت نه	جودان اندر بر دشت می
چنین سخن که در یکدست	اگر بگانی بد آیت پیش	که شمشیر را جوی کن	چنین در بکا رن کن
ز زودان از روی شد	خو بر تن و جان خود زین	ترا بی نیازیت از جبین	وزین کوشش و روی گشت
زمانه می نیست سپاه	که بر دست می گشت خوانی	بماند گیتی زمین نام	بگشت سب بادین فایده
چو بشنید که گشت سنجاب	بدو گشت کای رستم نام	بدانای پیش کز گشت	بدانکه کجای با و در گشت
که پر زین سپاه کا نادر	اگر بسند باران و دانا بود	تو جبین می بر من افروخت	که تا جبین زبال پرور کن
نه خدای که کس کسین شود	برین عجب گفت تو بگوید	را باک خواند نام را	ترا دود نامی سب کرد
بگویند که با خدایم	بیامد و اگر جبین بد	همه ز کفار او سر فست	از ان سس کرد و خوب
می خواست او خوار شد	زبانی پر از خوب گفتار	جهان و انکه من ز دشت	نیکم نه ز دشت و کلاه
از دود نام از جهان خوب	از دشت و دشت بدو گشت	ترا جود خدای فرایند	بر اندیش که ز کز این
تو آنون خولی بر زان بوی	زمن به دیدی مرا و بگو	سیاحت همه چکل ساز کن	وزین سس پهلای سخن
پس آید و بیکل چار	کن زین شایان که برادر	تو خدای بر منی با و در	که گشتی شود پیش من
در آن که پیکر را	که گشتی بود و زین و بند	بدو گشت رستم که بکن	ترا که جبین آمدت

ز رستم زینش همان گم	ز رستم زینش همان گم	ز رستم زینش همان گم	ز رستم زینش همان گم
که گشت دین بر پند	که گشت دین بر پند	که گشت دین بر پند	که گشت دین بر پند
که با پند نام دیان مرد	که با پند نام دیان مرد	که با پند نام دیان مرد	که با پند نام دیان مرد
برستم چنین گفت کای جوی	برستم چنین گفت کای جوی	برستم چنین گفت کای جوی	برستم چنین گفت کای جوی
زمن گم و ز پند و گم	زمن گم و ز پند و گم	زمن گم و ز پند و گم	زمن گم و ز پند و گم
و گشت پند با و در	و گشت پند با و در	و گشت پند با و در	و گشت پند با و در
و رستم با پند	و رستم با پند	و رستم با پند	و رستم با پند
سراپور و گشت با و در	سراپور و گشت با و در	سراپور و گشت با و در	سراپور و گشت با و در
همان روز که گشت	همان روز که گشت	همان روز که گشت	همان روز که گشت
از روی رستم گشت	از روی رستم گشت	از روی رستم گشت	از روی رستم گشت
برستم چنین گفت کای	برستم چنین گفت کای	برستم چنین گفت کای	برستم چنین گفت کای
که ابد و گشت سب زین	که ابد و گشت سب زین	که ابد و گشت سب زین	که ابد و گشت سب زین
خود چون تیر خوش چرخ کرد	خود چون تیر خوش چرخ کرد	خود چون تیر خوش چرخ کرد	خود چون تیر خوش چرخ کرد
بماند بد و دشت و تاج کرد	بماند بد و دشت و تاج کرد	بماند بد و دشت و تاج کرد	بماند بد و دشت و تاج کرد
جودان اندر بر دشت می	جودان اندر بر دشت می	جودان اندر بر دشت می	جودان اندر بر دشت می
چنین در بکا رن کن	چنین در بکا رن کن	چنین در بکا رن کن	چنین در بکا رن کن
وزین کوشش و روی گشت	وزین کوشش و روی گشت	وزین کوشش و روی گشت	وزین کوشش و روی گشت
بگشت سب بادین فایده	بگشت سب بادین فایده	بگشت سب بادین فایده	بگشت سب بادین فایده
بدانکه کجای با و در گشت	بدانکه کجای با و در گشت	بدانکه کجای با و در گشت	بدانکه کجای با و در گشت
که تا جبین زبال پرور کن	که تا جبین زبال پرور کن	که تا جبین زبال پرور کن	که تا جبین زبال پرور کن
ترا دود نامی سب کرد	ترا دود نامی سب کرد	ترا دود نامی سب کرد	ترا دود نامی سب کرد
از ان سس کرد و خوب	از ان سس کرد و خوب	از ان سس کرد و خوب	از ان سس کرد و خوب
نیکم نه ز دشت و کلاه	نیکم نه ز دشت و کلاه	نیکم نه ز دشت و کلاه	نیکم نه ز دشت و کلاه
بر اندیش که ز کز این	بر اندیش که ز کز این	بر اندیش که ز کز این	بر اندیش که ز کز این
وزین سس پهلای سخن	وزین سس پهلای سخن	وزین سس پهلای سخن	وزین سس پهلای سخن
که گشتی شود پیش من	که گشتی شود پیش من	که گشتی شود پیش من	که گشتی شود پیش من
ترا که جبین آمدت	ترا که جبین آمدت	ترا که جبین آمدت	ترا که جبین آمدت

تو که بی من این چنین کی گم	که تاربان و زمان من گم	که تاربان و زمان من گم	که تاربان و زمان من گم
که گرسنه زده نه بختی و نه	زده که نام بزرگ که بود	زده که نام بزرگ که بود	زده که نام بزرگ که بود
بشنو زان که گفت و ناله	چنین کند و می تو از کار دزد	چنین کند و می تو از کار دزد	چنین کند و می تو از کار دزد
بدن دیو و راه دادی گشت	می شنود پند بیرون	می شنود پند بیرون	می شنود پند بیرون
چگونه گم کنی نه ز نس زده	یکبار که نین مرگ بسم	یکبار که نین مرگ بسم	یکبار که نین مرگ بسم
در نامور من با سینه نه	شکست پرده و سپهر	شکست پرده و سپهر	شکست پرده و سپهر
فرزاده بیاید بزرگی او	در آید تیره دل ز زور و	در آید تیره دل ز زور و	در آید تیره دل ز زور و
کان آرد بر گشتوان آرد	کند آرد و زکران آرد	کند آرد و زکران آرد	کند آرد و زکران آرد
چو گشتم تیغ بر دست نه	سراف نه و باد از جگر کشد	سراف نه و باد از جگر کشد	سراف نه و باد از جگر کشد
کز کاره پیش من دست نه	بهر جای پران نه	بهر جای پران نه	بهر جای پران نه
ندام چو پیش آرد اسفند	چو باز کند درم کار دزد	چو باز کند درم کار دزد	چو باز کند درم کار دزد
بدو گفت کای ناهور بلبل	چو گفتی کزین تیره گشت	چو گفتی کزین تیره گشت	چو گفتی کزین تیره گشت
بزمان شاهان سراز اخته	میشت دل زین پیرا اخته	میشت دل زین پیرا اخته	میشت دل زین پیرا اخته
بین خم دست نه بخت	زن و کو دکار خاک کند	زن و کو دکار خاک کند	زن و کو دکار خاک کند
نانه بر ابله استی آب و خاک	بلندی بر دهم کرد و خاک	بلندی بر دهم کرد و خاک	بلندی بر دهم کرد و خاک
می گری و استان نماند	بر آورده نام ترا بشکند	بر آورده نام ترا بشکند	بر آورده نام ترا بشکند
عیاش تو پیش او بری	و کردم کنون مرد ز جا	و کردم کنون مرد ز جا	و کردم کنون مرد ز جا
که ای در تر اینه کرد و دوا	پیر میزد این شهر با جفا	پیر میزد این شهر با جفا	پیر میزد این شهر با جفا
پناه و راحت آرای نه	و ز دوازده خوشنما	و ز دوازده خوشنما	و ز دوازده خوشنما
جوین شای بند کن بر	بران تا به منی کی روی	بران تا به منی کی روی	بران تا به منی کی روی
بدو گفت ستم کای و پر	چگونه سخنای نادیده	چگونه سخنای نادیده	چگونه سخنای نادیده
رسیدم به دیوانه دزد	برده سواران ناماد	برده سواران ناماد	برده سواران ناماد
کنون که گریه ز اسفند	تو در سیستان کای بگفت	تو در سیستان کای بگفت	تو در سیستان کای بگفت
می خوار دار و سخنای من	به چهره ادا نه	به چهره ادا نه	به چهره ادا نه
از دینستی کج و کو دروغ	مکان که ز کوبال خشان	مکان که ز کوبال خشان	مکان که ز کوبال خشان
هم از دین ترستی بکنم	که تاربان و زمان من گم	که تاربان و زمان من گم	که تاربان و زمان من گم
جگر را دم پیش چنگی بکشد	جگر را دم پیش چنگی بکشد	جگر را دم پیش چنگی بکشد	جگر را دم پیش چنگی بکشد
بند بر تو البس این کان	بند بر تو البس این کان	بند بر تو البس این کان	بند بر تو البس این کان
کنون این کفن را گم بر زرد	کنون این کفن را گم بر زرد	کنون این کفن را گم بر زرد	کنون این کفن را گم بر زرد
جدا گم که گشت که به بزر	جدا گم که گشت که به بزر	جدا گم که گشت که به بزر	جدا گم که گشت که به بزر
بگر کرد جندی به دیوان خوش	بگر کرد جندی به دیوان خوش	بگر کرد جندی به دیوان خوش	بگر کرد جندی به دیوان خوش
یکی نیره و مغر ناله	یکی نیره و مغر ناله	یکی نیره و مغر ناله	یکی نیره و مغر ناله
بیا و در بگوشه از منفعت	بیا و در بگوشه از منفعت	بیا و در بگوشه از منفعت	بیا و در بگوشه از منفعت
بر سودی از چنگی یک دزد	بر سودی از چنگی یک دزد	بر سودی از چنگی یک دزد	بر سودی از چنگی یک دزد
چنگ نه آید مرد و دیر	چنگ نه آید مرد و دیر	چنگ نه آید مرد و دیر	چنگ نه آید مرد و دیر
بر اندیشه شدن مرد کن	بر اندیشه شدن مرد کن	بر اندیشه شدن مرد کن	بر اندیشه شدن مرد کن
بنود کار کیک و سهرود	بنود کار کیک و سهرود	بنود کار کیک و سهرود	بنود کار کیک و سهرود
کراخه خواب انداید می	کراخه خواب انداید می	کراخه خواب انداید می	کراخه خواب انداید می
اگر دسندی گشت در کار زار	اگر دسندی گشت در کار زار	اگر دسندی گشت در کار زار	اگر دسندی گشت در کار زار
بشد ترا نیز نام بلند	بشد ترا نیز نام بلند	بشد ترا نیز نام بلند	بشد ترا نیز نام بلند
بزه سواد ز شیران گشت	بزه سواد ز شیران گشت	بزه سواد ز شیران گشت	بزه سواد ز شیران گشت
اگر کس نشود نامت از جهان	اگر کس نشود نامت از جهان	اگر کس نشود نامت از جهان	اگر کس نشود نامت از جهان
بر پیش پای منی تبر	بر پیش پای منی تبر	بر پیش پای منی تبر	بر پیش پای منی تبر
تو بان اندر درخت بلند	تو بان اندر درخت بلند	تو بان اندر درخت بلند	تو بان اندر درخت بلند
خود بپوشد که زو به کی نبرد	خود بپوشد که زو به کی نبرد	خود بپوشد که زو به کی نبرد	خود بپوشد که زو به کی نبرد
بدو یک چند سهرود گشت	بدو یک چند سهرود گشت	بدو یک چند سهرود گشت	بدو یک چند سهرود گشت
که زان می زایر پیش من	که زان می زایر پیش من	که زان می زایر پیش من	که زان می زایر پیش من
بدو دین کتری خواندم	بدو دین کتری خواندم	بدو دین کتری خواندم	بدو دین کتری خواندم
روانش بر من در دوا	روانش بر من در دوا	روانش بر من در دوا	روانش بر من در دوا
ز حمار مادست و رست	ز حمار مادست و رست	ز حمار مادست و رست	ز حمار مادست و رست

که بدو کند که بدو بدست	سیر زبانه زان بدست	سیر زبانه زان بدست	سیر زبانه زان بدست
بکرم بهد که راه او	بکرم بهد که راه او	بکرم بهد که راه او	بکرم بهد که راه او
بیارم که شش بدست از	وزان پس کشیم در کج	وزان پس کشیم در کج	وزان پس کشیم در کج
بیا و این چادر لا جورد	بدید آید آقام با قوت زرد	بدید آید آقام با قوت زرد	بدید آید آقام با قوت زرد
نش نش بر نامور تحت حاج	نم بر شش بر دوزخ تاج	نم بر شش بر دوزخ تاج	نم بر شش بر دوزخ تاج
ریش سرش این سر که مرا	که او داد نام بزرگ مرا	که او داد نام بزرگ مرا	که او داد نام بزرگ مرا
نوز می کنون که بماند شوم	هر که بداد و این فرمان شوم	هر که بداد و این فرمان شوم	هر که بداد و این فرمان شوم
بدو کت زان این سخن نشود	بدو کت زان این سخن نشود	بدو کت زان این سخن نشود	بدو کت زان این سخن نشود
و کوی که ز کوه بر دیش	بپرده سوی زان اسم شیش	بپرده سوی زان اسم شیش	بپرده سوی زان اسم شیش
تو شاه بر شش بر کن	سپه دار و کج و ران سخن	سپه دار و کج و ران سخن	سپه دار و کج و ران سخن
بخت این و نهاده سر زین	نمیخواند بر که کار آون	نمیخواند بر که کار آون	نمیخواند بر که کار آون
بدو کت که تا خود برادر ز کوه	زبان نش ز خواش ناید تو	زبان نش ز خواش ناید تو	زبان نش ز خواش ناید تو
کندی بنه اک زین برت	بدان باره پیل پیکرشت	بدان باره پیل پیکرشت	بدان باره پیل پیکرشت
بدو کت شش که آرا کاش	که که یک بر با پش	که که یک بر با پش	که که یک بر با پش
متن بدست نه بدست	چو پروت شد از جفا گاه	چو پروت شد از جفا گاه	چو پروت شد از جفا گاه
بیا و چش تا لب سیرمند	می سپرد از دودل پر کژ	می سپرد از دودل پر کژ	می سپرد از دودل پر کژ
چنین گفت بر زاده و کرد	کرم است این مرد که دواز	کرم است این مرد که دواز	کرم است این مرد که دواز
ترسم که با و بدید زون	خوانم کزین سر جواهرین	خوانم کزین سر جواهرین	خوانم کزین سر جواهرین
که تندی پیش من زین	خوانم دوازده استان گشت	خوانم دوازده استان گشت	خوانم دوازده استان گشت
کسی نه از حق به وز دشا	که باشد عیسه لش پر دوا	که باشد عیسه لش پر دوا	که باشد عیسه لش پر دوا
خویشیدی ن فرخ اسفند	هم آوردت آمد بر آرای	هم آوردت آمد بر آرای	هم آوردت آمد بر آرای
خند بدو گفت نه آرم	بدانکه که از خواب برخاستم	بدانکه که از خواب برخاستم	بدانکه که از خواب برخاستم
به دوزخ بپوشید روشن شین	نهاد آن کلاه کی بر شین	نهاد آن کلاه کی بر شین	نهاد آن کلاه کی بر شین
جو خوشن بپوشید بر شین	ز زور جو انی که بود زین	ز زور جو انی که بود زین	ز زور جو انی که بود زین
بسان بکلی که رشت کرد	نیشند بر آینه از کوه شور	نیشند بر آینه از کوه شور	نیشند بر آینه از کوه شور
چشم با و با او شان	چشم با و با او شان	چشم با و با او شان	چشم با و با او شان
که کوه با و شش بر کیش	که کوه با و شش بر کیش	که کوه با و شش بر کیش	که کوه با و شش بر کیش
چو سنان بود با شش بر کیش	چو سنان بود با شش بر کیش	چو سنان بود با شش بر کیش	چو سنان بود با شش بر کیش
وزان بر دهم سوزی سب	وزان بر دهم سوزی سب	وزان بر دهم سوزی سب	وزان بر دهم سوزی سب
نخیم جدا می از اسفند	نخیم جدا می از اسفند	نخیم جدا می از اسفند	نخیم جدا می از اسفند
مردی بکردم تو داری	مردی بکردم تو داری	مردی بکردم تو داری	مردی بکردم تو داری
از مانی بجای از اندیشه	از مانی بجای از اندیشه	از مانی بجای از اندیشه	از مانی بجای از اندیشه
نویس تمام او بر کین	نویس تمام او بر کین	نویس تمام او بر کین	نویس تمام او بر کین
بگرد در ناسبی که بود	بگرد در ناسبی که بود	بگرد در ناسبی که بود	بگرد در ناسبی که بود
تو به دان کنون ای بخت	تو به دان کنون ای بخت	تو به دان کنون ای بخت	تو به دان کنون ای بخت
بگردان تو از به روزگار	بگردان تو از به روزگار	بگردان تو از به روزگار	بگردان تو از به روزگار
نکده از تن کرد بر سب	نکده از تن کرد بر سب	نکده از تن کرد بر سب	نکده از تن کرد بر سب
فرادان سخن نماند از شش	فرادان سخن نماند از شش	فرادان سخن نماند از شش	فرادان سخن نماند از شش
بیدان که آرد بدست	بیدان که آرد بدست	بیدان که آرد بدست	بیدان که آرد بدست
که او بود در پاشای گش	که او بود در پاشای گش	که او بود در پاشای گش	که او بود در پاشای گش
سوی شکر شاه ایران را	سوی شکر شاه ایران را	سوی شکر شاه ایران را	سوی شکر شاه ایران را
روانرا بر دینش بگم	روانرا بر دینش بگم	روانرا بر دینش بگم	روانرا بر دینش بگم
شوم تا چو پیش آرد دزد	شوم تا چو پیش آرد دزد	شوم تا چو پیش آرد دزد	شوم تا چو پیش آرد دزد
ز لشکر خواهم کسی بخرد	ز لشکر خواهم کسی بخرد	ز لشکر خواهم کسی بخرد	ز لشکر خواهم کسی بخرد
مخاندان کار گشت	مخاندان کار گشت	مخاندان کار گشت	مخاندان کار گشت
اذان شیر به خا بگو کن	اذان شیر به خا بگو کن	اذان شیر به خا بگو کن	اذان شیر به خا بگو کن
مان کرد با نیزه بکوی	مان کرد با نیزه بکوی	مان کرد با نیزه بکوی	مان کرد با نیزه بکوی
نماند و بر دزد و دیکه	نماند و بر دزد و دیکه	نماند و بر دزد و دیکه	نماند و بر دزد و دیکه
ز خاک گسیاه اندر آید	ز خاک گسیاه اندر آید	ز خاک گسیاه اندر آید	ز خاک گسیاه اندر آید
بزرگان و را آفرین	بزرگان و را آفرین	بزرگان و را آفرین	بزرگان و را آفرین

تشنه جزو سبب رسیده
 و تا سینه تنه را
 کانی بر دست کش از دور
 جوگشته نزدیک پرده ان
 خوش آمد از باره در ده
 بدین کوزه میزدند که می کش
 که بوتا سواد آدم ز ابلی
 بدین روز که شان چنین آیدم
 چنین ناخ آردوش استند پا
 چرا ما نمی بان که ان در
 بادا چنین سر ز آید من
 هم پیش رو که بکن آیدم
 تویی چگونه من میگویم
 که باره رستم چگونه
 بنزد فزاد ان بر آید
 نه دور کردن بر افراخته
 بر فراخت آزمایان را
 جو شیر زبان بر دو آشفته
 رفقه ازان س و ال که
 تیر کشیده دی شون
 بر اکنده شت ناز آرد که
 بدین که جنگ یاسد و ز
 بدین چنین گفته رستم
 کماست رستم خواست
 بر شسته ان بر اسفند

مراور ابدان را در سنا بد
 ز سستی بد آن تند بالا روم
 که گوشت بر باد و پیر و بد
منه
 و کنی در بدشت بند
 ز تند یکبار یکبار خوش
 که باشند با جشن کابی
 خود را در زمانی درنگ آیدم
 که جبین بجوی می نابکار
 مانا بدیدی تنگی نینب
 ز اینستین کار و دین
 و کیش جنگ ننگ آیدم
 بگردیم یکبار و کرب سنا
 بایران نندی خداوندی
 می خون ز جوشن ذور غند
 چیت راست مردوستی خند
 زین بر شیدند که بال
 پرا ز ذخم داند اما کوفت
 دو لب تاج در برابر و پیر
 و کرد سپه افراز و دود
 غنی کشته اسبان و کرد آناه
 می دیر شد رستم ز آناه
 بدین رود خاشاک شسته
 بدین رزمه بر نایه
 ساری یساکان و نا

منه فیه فی السیف و الداد

پس از بارکی باشو تن گشت
 بشو تن ز سبزه شد بسیار
 درین گداز رفتند و بر دزم
 که مار با ناید جو باره جنت
 آن سور کرد و درش بسیار
 که گشتی خود اندر جان شست نرم
 او شیر سر بخازد و دود ببار
 که ای درویش تن آن گشت
 بدین گونه سختی بر او سخت
 که تا کو مرآه بدید از شیر
 به منی تاجی و دود را سخت
 دین تند با لاله خواستی
 همان بخت غریزه و کاستان
 خود اندر زبان تن بر ستم
 میاید که سحر کزین به جا
 سوز خور گداز می می حصار
 بنا شد بدین شت فریاد رس
 بیشتر بر دندان راست
 است شش تن بقیان کردن
 چون که خرد کند زبان بر ز
 دانه انداز کار و دست همان
 بدست درویشم تا مدار
 چندیک شیر به شت بین
 به که در کسوتان پاک باک
 یکی راغ دانه سکرینه خوا
 خوانان بخت منک آیدید
 می کرد کتار ناخوب یاد
 سر فرازه چندی در کلاه

جویند آواز داد نادار
 خوشد دار ایل سفید
 کرنگ بر نادرسی کیند
 زواریه بزمه کادر خیل
 باشند از یریان سیاه
 از آن س پیادگی مهتر
 کاینه ز رستم او داشتی
 بزد بر سر دمار که نادار
 کما و رکلفدی کنون پیدار
 جویند در نادر گشته شد
 جوید آن دغشیرین
 و زانو از جون پست
 کرانی او پرخا بخون جوان
 را دور کند شد بهر نوش
 ز تیغ بر کمان بغشیش
 جویند یادش را گشته
 بدو گشت کار زهیر پیا
 توان برین با بر زور
 دل مرد پیدا شد پر زخمش
 انداختیم را به کسار و دیوان
 نواری زخمش شرم دوازده کار
 دو سگزی دو پودار گشته اند
 بجان و سر شاه سوگند خورده
 ببنده و دست بر در گزین
 بسین از ناهنجاری گشت

زبان بدشام کشاد و خوار
چنین بهسکان ساختن کار
بکار اخرون من دست کشید
سر سباده امید و دیده
چونش در آن دید بر سر
دل و درشتی به برافروختن
بسشت او هیچ کند شتی
بدوینشد نمایان ار
چو تو در این خوابم خواب
به راحه روز گشته شد
ار کشت آن زده پاشن
یکی تن شدن بینه بیت
کشی شازده در ملکوت
بنوایش می از افرزوش
بر پاشن اندر آورش
زین زیر و چون گل نشسته
سبای پاشن آه از سوز
چو انان گل ز ادا کار کرد
در زبان بدش و پادشاه
برستم چنین گشت کار
نترسی که پاشن روزگار
و زان چه که کم نرشته
بخار میشد و شبنم و شبنم
که دود را از بدنش
شوران زمین کار میداد

چنین گفت آری که پرتش
 که چند روزی و فرمان وی
 به پند بیکار و بجهان
 زواره پادشاهت پیا
 سنده روز را بر پشت
 یکی نامور بود الهوی نام
 جو از ده و نشت در او را بدید
 زواره بر کف آب نبرد
 زواره یکی نیزه ز برش
 را درش کردین دل پر زجا
 بخت از میان بسته پیش چپ
 بر آوخت با نامور مهر نوش
 به شیران بجای بر آشفند
 یکی رخ بگذرد کور از اند
 زواره ز گردش به سینه
 بیاد نبرد یکا سفند یار
 دو پور تو نوش در دهر و
 برین تخمین شتاب و او
 بدستم چنین گفت کا کا
 تو کنی که شک ناکندم
 نه ای که در دهان شمشیر
 جو بشیر رستم فن گشت
 که من جنگ مرکز نرو
 زواره ز این زبته دوست
 چنین گفت به استغفار

بزمان شاهان کند زرش
 که یار و گشتن ز میان ای
 تیغ و سنان دیگر برین
 داده برادر آوردگاه
 بیامد کی تیغ سندی بخت
 سر از آب افکن شکام
 بزود دست تیغ از میان کشید
 بشد ز نوشت دوا و دگر
 بچاک انداخت همه بخت
 خوانی که بدنام او هر دو
 ز در و بگر بر آورد کف
 دور می برادرش خود
 می پرسید که کوفتند
 سر نهادارش فاک کنند
 چون لعل شد فاک آوردگاه
 بجای که بداشت کمر زار
 بزاری بکند ی هر دو
 مانند کردار نادران
 جاشی از راه یزدان
 تازیت آرایش نام نمن
 توده بنام شد باخ
 برزید میان شاخ و خشت
 کسی کین چنین کردند او
 برارم بر شاه یزدان پر
 که برین طاقوس بخوار

ز بس در می کند و دوا به نوبت	پیش برادر خنده و دوا	می گفت من زنده با پر سر	بدیدم بر میان کرای سیر
بیا زاردم زار زار	پیش برادر خنده و دوا	بر آنکس که زانابد از کوشش	نشسته کمره بر سرش
بزم و تا خوش را پیش اوی	بر دند کپس که به جاره بی	را غایه رستان می کندوی	ز بس در می خست و دوا بی
بدگفت رسم کزین غم جبهه	کرمین بودی ز آسمان که بود	به پیش است کاه که شتاب	و زو جان من پر زنیار تر
اسم هر چند من به بزرگش کنه	که آن بشد زار و زرش کم	بخوید می چیز جودنا خوشی	بگفتار و کردار با کسر کشی
بسیدم بر سو بگو و جهان	چیز مانع ز آتش روانان	نیام می سیر از اندیا	زای بخش زود و آن کار
کر بردی ستا سو بسنگ	پستم شدن پیش بر با کپی	کر فتم کمر کاه دیو سپید	زدم بر زمین بر کوکباخ پد
خونکم به اندازد آشتی	و چون آشتی کر سیر شتی	زدم جند بر ذوق اندیا	کر ایله دست و داشت خوار
مان کرد من کر بر بدی ننگ	نمان آشتی خوش را بر ننگ	بر می جوشن اندر پیش	نه آن زاده بر میان بر سرش
باسم زیزه می کشت	بدان تیرگی جسم او خیر کشت	برستم می ز جگهان از دوا	ندام کمین جستی آیم دوا
چو اندیشه کنن زین نیت	کر فزاد بگردانم از خوشی	جای روم کوینا بدین	بر ایستاد بگند مرن
سر غلام زین کار سیر آید	اگر چه زید سیر بر آید	بدگفت زالی بر سر شتی	حق خون جانی آید کوشش
سده کارهای جارا در دست	نکر کرد که رادر دیرت	اکی جام دارم میان رگرت	بسیج بر سر جوشن
کره با شدم زین غن رنجا	ماند با بوم کشور غای	کر نه شود هم بکشد	ز اندیشه آن به بدست
خوبند بر سر من رکت	بسیج بر اندیا لایقند	زایوان سحر پیش برد	بر فتنه با سپه ستار کرد
فوسکر بر تن بلا سید	ز پایکی سر بر کشت	ز بخرگی آتش بر فروخت	زایوان برین رخت
چو بکاس زان تر شست	نوکنتی سواجون سیاه کشت	ساکند جو مرغ از او بکشد	در خشتن شل تزدید
نشسته بر شال داد و دوز	ز پروان مرغ اندر بکشد	بشد نیز با عود زالی از دوا	سودش ز دوا رنجا
پیش سپه پر از دوی کرد	ز خون جگر بر خوش جوی کرد	بدگفت بسج شتاب	کر آمد برین ناکذت بود
چنین گفت کین به دشمن رنجا	کر بر من سپید از بد بزد	من رستم شیر و خسته شد	ز تیار او پایدین بسته شد
ازان خشکی هم جانت بیا	ازان که خسته ندید کس	مان خوش کوی کشت	ز پیکان شب پر دوزقان
بیا بدیدن کشور سفید	بیا بدیدن جوار کارزار	نخو اید می کشور خج وقت	بر دوا و خوا اید می ز دخت
بدگفت سیرج کای مبلان	بکش ازین کشته بیا	ز دگر کای من خوش	ی سر دوا و جفا بخش را
کسی سر رسته زنت	کر حق جاره بر فر زایل	چو مودتا خوش را بجان	بیا و بدیدن ای از دمان
چو رستم جان تدا لا رسید	حان مرغ بر شال دوا	بدگفت کای زنده پلند	ز دست کشتی بدین غ

می شش آندی اندر کشت	بکی نه ام اندر جهان بخت	بدگفت زالی خد او بدید	هم کون نوی با کس بید
کره بدیدم رسم نکر ددست	شده کشته این خنده مازین	بسیج بر سر جوشن	نمناهم پنجه سیران کند
از دشت پچان به پر دگشید	بسیج زان خوشی ننگ	بدان خشکی بیا بدید	جست اندون راه پوسکی
بدگفت این خشکیا بنده	منی بخش کینه دار کرد	کلی پر من ز کردار شمر	مال ازان خشکی ی تیر
ران من نشان خوش را پیش خوا	فر کرد من ز دست تیر	برون کرد پیکان شش از کرد	بدگفت ناکت با شش
ساکند فروشی بر او در خوش	بمخندیدش مان ز ج بخش	بدگفت مرغ کای کوشن	تویی مسیده و در بختن
چو از زم جستی از اندیا	بر او دست روین تن و قمار	سودت رستم کز آواز بند	شوند کردی را از زنده
کر شش آسان آید بخت	کره زانم جایی ز جنگ	بدو واد با سخ کره اسفند	اگر سر خاک آوری نشتار
کر دست شتر زاده زدم	فرایزدی اردو آن کال تن	اگر با من کون تو جان کنی	سر از جنگ جستن نیک کنی
چو خالی زدنی از اسفند	کره ایدیت روین تن و قمار	بدگفت رستم کز اسفند	اگر سر خاک آوری نشتار
کر دست شتر زاده زدم	فرایزدی اردو آن کال تن	بدگفت رستم کز آواز	خداداد او را تن جالش
کر ایله کده او با پاد زان	ببندیدند از پوزشت پچان	بس امانی کجایم سازم ترا	بخویشید رن فرا زانم
بر سید رستم به ناکشت	ز اندیشه آیتن آزار کشت	بدگفت زانک تو کید	اگر ترخ با دوا بر سپم
چنین گفت سیرج کز دوا	بگوید می تو را کسپه	کره کپس که او خول سفید	بریزد و در اشک دوزن کار
من نه زان به دست رنجا	رانی نیاید ناکش کج	بدگفت شش شوری تو	بدان جاشم مرغ و خجی بود
بدین گفته عدوتان کشتی	بدش رکتون به بشن	شش نیام تر شست	ببندم ز کفایت لب ترا
ز خوش خوش را بر شین	کلی سه بگون بر کزین	چو بشیند رستم کایا	وزانجا کیه خوش را رشت
سیر اندام پیش دریا رسید	ز سیرج روی سوا تیره دود	چو آمد نیز دیک با زان	زود آمد آن مرغ کرد از
ز دوا آن مرغ رنجا	می آماز باد او بوی کج	بیا بدید ترا کس پر خوش	ز مودتا رن رستم شش
کر می دید بر خاک سر دوا	نشسته ز برش مرغ زان	بدگفت شش کزین تن	شش در تن و شش دکان
برین کز دوشش اسفند	تو این چه به خوا بدید	آتش بر این بیا رکت	یکی شز پچان ننگ زین
اندک پچان برور نشان	نودم تر ز کزین شش	چو برید رستم بر شخ کز	بیا د ز دوا با یوان دز
بدان راه سیرج به دهنای	می بود بر شش ریل	بدگفت کون جوشند	بیا د که جود تو کار دزار
نخواستن کز لایه دوستی	کوبه با کوه در کاستی	اگر با دکر به بر شش کج	بیا آید شش از کار کج

نام من بختی است سبب شاه		که در روز زنده و یاد کرد
بدان کشتی که کینه بودی	در کشتی یزدان کو اسی	شوق بین سنای سنت
مردم گشت بکنده که در	بردم بدو شکر و گنج خوش	بردم زمره کو که گنج خویش
وال پر زرد و سر زرد	بدان که در کوشش است	بنده باشد کسی بجان
کفرخ زاده و دوست	مردان شادانش بخت	وز اندر کام خود بخت
کوزین سن میزدند ز کار	ناتیق و جان من مش	اگر گنج و تاجت و کمر و پوت
برگشت شد بهایان	شوق پادشاهی بد	سخنای رستم می پدید کرد
کهن خن بیک و از روز	دندان مورت بخت	کرایده و آیدن سوخت
ز دیروز و دل ز تبارش	م اندر زمان نامه داشت	بیایع بزرگی رفتی بخت
جو خود به رسد کجی کرد	به بزرگو زاده و کسی	و کسوی انش کرایه کسی
دل من غوی پارسای	ز روان کرد ای که یاد گشت	جو دهنده که دهنه گشت
بمنده و تنج بر مندی	ز پیشی بر خفت باید خوا	زخت و زمره و زغ و کلاه
بدانسان گشت بخت	نیش تا برادر بدین بخت	بدت مراده بیال بلند
رسانان بر افلاحت در بخت	بدانست بایا زین بخت	که آن بادش می رسد
ز کردید بدین بخت	ز دانش در بخت و بخت	بهای آید و بخت با آب و
سی نامه تو بر و بر خواند	بسن کی نامه باید نوشت	بسان رفتی باغ مشت
کسارنده در اسفند بار	خوش آمدن بختی شاد گشت	بزمود و زخده جامه
کلی سوی کرد کشتی بکوی	که یزدان بایس از تو امل	که ما از تو شدم و روشن
بدنش زشت بانی تر	بخت تو آفرخت و کس و	مردم زمره و کس و بخت
جوانه غزالی بزابل مان	که ما را بیدارت آید	بر آرای که رود و بخت
بدت و مان ده بخت	ز چیزی که بود بخت گنج	ز خشت از بخت گنج
ز کوبال از خنودن	ز کافه و از سنگ از خنودن	مان بخت و کس و بخت
بر کسار و بکسار	که پای زین و زین	ز یاقوت بازگی و بخت
بر کسار و بکسار	تفتن پادشاه و بخت	بس او را بخت و بخت
جوش بخت و بخت		مردان آب دیده و بخت

نام من بختی است سبب شاه		که در روز زنده و یاد کرد
بدان کشتی که کینه بودی	در کشتی یزدان کو اسی	شوق بین سنای سنت
مردم گشت بکنده که در	بردم بدو شکر و گنج خوش	بردم زمره کو که گنج خویش
وال پر زرد و سر زرد	بدان که در کوشش است	بنده باشد کسی بجان
کفرخ زاده و دوست	مردان شادانش بخت	وز اندر کام خود بخت
کوزین سن میزدند ز کار	ناتیق و جان من مش	اگر گنج و تاجت و کمر و پوت
برگشت شد بهایان	شوق پادشاهی بد	سخنای رستم می پدید کرد
کهن خن بیک و از روز	دندان مورت بخت	کرایده و آیدن سوخت
ز دیروز و دل ز تبارش	م اندر زمان نامه داشت	بیایع بزرگی رفتی بخت
جو خود به رسد کجی کرد	به بزرگو زاده و کسی	و کسوی انش کرایه کسی
دل من غوی پارسای	ز روان کرد ای که یاد گشت	جو دهنده که دهنه گشت
بمنده و تنج بر مندی	ز پیشی بر خفت باید خوا	زخت و زمره و زغ و کلاه
بدانسان گشت بخت	نیش تا برادر بدین بخت	بدت مراده بیال بلند
رسانان بر افلاحت در بخت	بدانست بایا زین بخت	که آن بادش می رسد
ز کردید بدین بخت	ز دانش در بخت و بخت	بهای آید و بخت با آب و
سی نامه تو بر و بر خواند	بسن کی نامه باید نوشت	بسان رفتی باغ مشت
کسارنده در اسفند بار	خوش آمدن بختی شاد گشت	بزمود و زخده جامه
کلی سوی کرد کشتی بکوی	که یزدان بایس از تو امل	که ما از تو شدم و روشن
بدنش زشت بانی تر	بخت تو آفرخت و کس و	مردم زمره و کس و بخت
جوانه غزالی بزابل مان	که ما را بیدارت آید	بر آرای که رود و بخت
بدت و مان ده بخت	ز چیزی که بود بخت گنج	ز خشت از بخت گنج
ز کوبال از خنودن	ز کافه و از سنگ از خنودن	مان بخت و کس و بخت
بر کسار و بکسار	که پای زین و زین	ز یاقوت بازگی و بخت
بر کسار و بکسار	تفتن پادشاه و بخت	بس او را بخت و بخت
جوش بخت و بخت		مردان آب دیده و بخت

آغاز داستان

سرایان را دید به جهان	را کس که سینه در شش و دهن	در رستم که زنده کی کرد	همان زال که گران پرد
فرار از هر کج و در جهان	خوید می کشد بر دهن	هرم بر زرد و ستال پر زون	هر کس که دارم نماز و دهن
او جنگی جز نشنیده بود	که از در و دشتان برده بود	و اسفندیاری را از جهان	بد و تاز به روزگار جهان
نه از ابله که سر برشته شد	و دود ام ازین در سرشته شد	همانا که بر خون اسفندیار	بکین دو شتر او را نهاد
هم از خون نماند اران ما	چو امان و جنگی سواران ما	هر کس که او باشد از آب و گل	بنا در سر و سر او را نهاد
بگردش آفرید و نه بود	به خوبی نماید عاقل بود	که خاک را از زنی خون جگر	ز خاک و ران همان کردیم
منوچهر با تو در رسم سر کرد	با او از آسبایی بزرگ	خویش را از آفرین است	نخون کرد کتی جو دریا آب
هرم آمد و خون لعل لب داشت	را بخت است است است	فرار از از بر خون جگر	خویش را از آفرین است
حاجی شد و من رستم چو است	ز کشته زمین کرد با کوه است	زمین را می زشتا خشت	ی اسب بر کشتن است
بکینه سر از از تر کس نه	که بر پیل و بر شمشیر افکند	اگر شری در جهان نهاد	سواری نیاید جو سندیار
به میدان را به باغ و به	بوشید تار و فرخ نیند	جویشند کتار بهین سپاه	هر کس که به شاه را بکوه
با و از کشت ما بدیدیم	همه دل به هر که است	ز کار که کشته تو و ناما	زردان جنگی توانا تر
بکیتی مان کن کام بدید	و یازان سخن و ز نام آید	نه بی کسی سر ز فرمان تو	کریار که کشتن زمین تو
جو باغ چنین یافت از سر	بکین اندرون تر شد سر	هر که نیست از او آید	همان بر نهاد و بر نهاد
فرز دین که خواستن به او لیستان			
بسیار به نجات آورد کس	سواران شمشیر و نصد نهاد	جو آمد و زد یکی میزند	نشد از گرد شکر بهر کس
نه بران شد شایه نادر	به ایش ز کوه و زمین نام	چنین گفت که کار اسفندیار	فرستاده رکبه از کوه
فرستاده نبرد که ستانم	دوشه که روی دوخته بود	ز دین که دیرینه هر کس	هر دو ز بل بر از خون کیم
هم از کین نشنیده بود	دل ز زال در دوغم کشت جفت	چنین داد باج که کشته بود	بر نبرد زکی سفت
فرستاده آید زال کشت	و از ان سخن دل پر آید	تو بودی یک و بد ازین	زمن سویدین بدیدی زین
باز ترک آن جوانی بود	الش به بودم خزان	بدست آن که نایب کرد	زمان آمدش که بود و کرد
نه چند رسم ز میان روی	ز جنگ زمانه بنا بدید	همان شنید که سوار	هر دو بکار اندران روز
به پیشه دون شیر و زازاد	که شمشیر از میان برد	پیش یاکان نو در کج	مکام روی دنگ و نبرد
چنین تا بخام رستم رسید	بشکرت پر باج و نوب	بزار کی کون رستم شد	سواران کین بر شوکت
همان آمد و حاکم بود	خویشی نیند از کار	بیای ز دل کینه هر کس	بهر اندرون کشته خون کنی

سرخ و زنده دنیا بید	کرم زین دنیا بید	تو آیی پیش تو آید	و شای و کوه کشته بدید
فرستاده را به نیت یار داد	ز سر کوه چنر سوار داد	جو آن نامه در پیش من رسید	ز سر کوه کشته بدید
جویشند از بهین کشت	بند رفت بوزش بر کشت	بشده اند آملی پر زود	سری بر کین لب پر از کوه
بذره شدش الهام سوار	هم از بیستان آینه بدنام	جو آمد و زد یک بهین خوار	بیاد و شد و بر پیش ناز
بدون کت خنم غنایت	ز دل کینه را در ز کشت	جویش تو دست نام سوار	بیاد و بیاد بد کین عار
بدان چیکما کس کرد	ترا در جوانی پرورد	بختی و کار که کشته کون	منزجی و از کشته کین کون
بر کشت بهین بختار و	بخت کشته تیر باز کرد	هم اندر زما که بدید	ز سر کوه کشته بدید
فرز جوان ستان سوار	شتر دار با بر نهاد	ز دنیا را از کوه نه بود	ز تخت و کشته کین کون
ز زین و تاجای بزرگ	ز سینه اکو شوار و ک	از کسان نازی بر کین	ز شمشیری زین نام
همان برده و در دهر	ز شک و زنا و در کین	که رستم خزان آورید	ز شایان و کشته کین
هر کس که به نیت	همان زنده و ناز	غنی شد و از زنده کشته	زرد و بدست کین
به سر و سر سوی بهین	ز دهر متن می کرد	جو زد یک بهین کس	بر کشته کین کین
بنا و بنا و به نیت	بدان کین در دهن	بیاد است شکر کین	ز کینه جاع و کین
فرار زین و سر سپاه	ز دهر و کین کین	و زان روی من صنی	کوه و کشته کین
ز دهر و کین کین	می کوه و دل به نیت	بخت کین روی کین	جو زان و کین کین
ز کینه کین و کین	زین کین کین	سرو و کین کین	ز دهر و کین کین
می کرد و به نیت	ز کوه سپاه	بر و چهارم کین	و کین کین کین
سور و کین کین	جهان کین کین	می شد کین کین	بر و کین کین
زستی و از کین	ز کوه کین کین	بر و کین کین	و کین کین کین
همه به نیت	فرار ز کین کین	همه ز کین کین	ز سر کوه کین
فرار ز کین کین	ز کوه کین کین	همه ز کین کین	ز سر کوه کین
سرخ و به نیت	کوه و کین کین	فرار ز کین کین	ز سر کوه کین
جو و کین کین	ز کوه کین کین	ز کوه کین کین	ز سر کوه کین
و زان کین کین	ز کوه کین کین	ز کوه کین کین	ز سر کوه کین
جهان کین کین	ز کوه کین کین	ز کوه کین کین	ز سر کوه کین

جنگ میکند با کار او و فریاد را می‌شنود

جو بدیند از خودی بخت	تانی بران بخت	ایر را بدید بر جان مهر	خسته نئی برایش سپید
یتم در راه دور انداخت	کند زیارت تن رات	همه از دست بگردان کشید	سوی رست از رستن جانش
کند پیاده با مطیع با پس	که دیم شایان می خیزد	خروشی بلند آمد از بارگاه	کرای متران نماینده راه
هر کس که زند رخنه پستی	ز کوه یزدان نماند می	همگی از پریناه میند	بدانید اگر نیکو دانه پس
ز چرخ کشت کو تیکم	خود را سوی روشن گتم	گرچه ز کردار مان نماند	بزرگی و دیم شمش
کسی که ز فرمان پاک کرد	نی کردن از دست کرد	نیامدی یعنی زمین حسن	بخجام کرد بشماران
جو دارا ایران بگردان کشید	دو جهان و دیران لشکر زد	خروشی باذر میان سپاه	یکی را ندیدند بر سر کلاه
بزرگان و فرزندان کرد	کسی که با او بداند بر د	بهر متران زار و در گیشند	ز محنت پیوش کریشانند
بنین گفت و ار که سم چکان	ز بود بر باد آسمان	شکوه جهان زمینش نشاند	نه از ناداران شین شدند
زن و کوه و کشته و دشت	بخرپسته از خروتن بتر	جه میند و این اجد در مانند	که بدخواه را زین شینند
کرایه نمیشدیش کرد کار	بناشد به شد و روزگار	بهر روز کوشش غن در گشت	ز تار که در آب بر زد گشت
بسی بر نشسته به بی بر	بنین آمد از جیح کوهان سر	گر که دارد دختر خواست	همه پاک در دست اسکندر است
حکایت جهان بر تر منش	که آمد به دست نوبی ز دانش	کمون نماند از کف رویان	نژاد بزرگان در کج کمان
نمون برده داده است بن	که تیج بزرگی نماند بر سر	م این جیح کردان بر و بکاود	جنین دانند کشتن از دغد
ز سه نش نشاند آر دست	بهر کام ببادش بادست	نواور بدین نیز دست نماند	یکی در سخن نیز جیحی نماند
به چشم فرجام تا چون بود	که قدر از اندیشه بر و بود	یکی تا بنویسند دیکای	پرازدیت کج جان تارید
کسی گفت که شرف نماند بود	چاره به از تن باید بود	زیتان فو تیتد فمان کرد	جنین کرد دل شریادان سر
دیر جهانیده را خواند ش	بیاوره قهر می مرگ سیاه	کینا به نوشت به داغ و درد	دو دیده پرا از خواب لاجر
ز داران اداب بن اردیش	سوی قیصر سپند شمر گیر	خست آفرین کرد بر چرخ راه	کز و بدینک به روزگار
در گفت که سر دشمنان	خزنده بر کند و پیکان	کروشت دایم ز نو پیک	کمی در فراز و کمی در پیک
ز روی بدین رزم و پیک	گر خوشش بر دشمن بود	کمون بودی بود مال برد	به داریم ازین سپید جود
جوابی بازی و همان کنی	والا رنج جستن شای کنی	کج کشت آب اسفند یار	مان یار و تاج کوه سر
فرستم بکنه تو از کج خویش	مان نیز و زنده و زین شو	مان مر تر یا و بهم چند	بروز شهنات با زده در د
کسی را که دارن زیندن	ز چو شیده رویان و زین	بر منجستی باشد شکست	همانجوی را کین ناید گشت
زبوشیده رویان بود در	بناشد زشمان رز منش	جوابی بود خداوند شو	بیا را و در راه و فرغ شو

پرسیده است و بیداریم	بزمان درایت سرافراز	درویش فرستاده است	یکی نه چون بستاند
جوش زنده در آب کشید	کس از رای او سر نیار کشید	کروان از است فرمان تو	نه چکسی سر نیار کشید
فرستاده را برده و برده او	نیک و زکوة نه بجز داد	جو روی بزد کند رسید	سه بازگشت از بند وید کشید
از ان تخت و آیین آن بارگاه	کسی که زنده است برگاه	سکندر ز کتار او گشت داد	با دام تیج کی برهان
ز غریبه مادرش خواند	با او فرهاد ان غنایان	بود گفت نزد دلاری	خونی پاری گشت رنو
پیرده درون روشنگر	جو دیدی ز مکن بر سر	بر هوق با یار و شو	یکی نامور کورث سوا
صد شتر ز کشته و نه بایر	دو شتر ز پهای روی	سم از کج دنیا رکان می	برده درون کی بجز سار
ز روی جو سید کمر ک بر	دو کشته بایت پسته	یکی جام ده میکی رایت	باین خواب خرو پسته
تو با خویش خادما ز راه	بر هیچ داد و دستان نگا	بشد مادر شاه با تر جان	ده از ملبس و نان روشن
جو آمد بزدکی و اسون	بذره شدنش فرادان	بدیلگر کردند جهان سار	که بر چشم کج دم گشت خوا
در ایوان نشسته باری زن	همه نامادان شدند سخن	دلاری برخت جندان چن	که شد در جهان روزگار
شتر بر شتر بود فرسنگها	ز زین و سیم سر کنگها	دو سیلند نهاده گستره فی	از آنگذنی و پر آنگذنی
از اسبان تازی بزمین	ز شمشیر مندی بزمین	جایه ریب جازا برید	که کس پیشه نه بزمین
از ایوان پرستندگان خوا	جل ملبس نهاده بستاند	کی ملبس با دختر و خادمان	نشت از دور و نه بستاند
ز کج دلاری تا نیمه راه	کر بود و دنیا و کج و سب	جو آمد بزد یک سر مدوم	شد آگشته کمران مژده
نشته نخ دی مملادون	بی پر زنده رفی بچون	بدان جتر دیارم رخند	ز بر سنگ سارای تختند
جوان اندر آتشگاه	سکندر در کرد خدی خا	دران بر زو بالا و آن خوب	تو کتی خرد پرویش مهر
جو مادرش بخت در پیش	سکندر بر برمی جان نماند	نشته یکلفه با او هم	می رای ز شاه بر پیشو کم
بند جو بزدکی و آستکی	خود مندی شرم و شکی	که کرد چندی از وید ندید	دلش نه و پیوند او بر کرد
پیر زنده از ایوان فرادان	ز دنیا رو از کورث سوار	همه شکر باران ایران زمین	شای بر خوانند ازین
هم روی کشور پر از داد	مرانی که ویران آگاه	چنین گفت کوینده بگلو	چنین گفت کوینده بگلو
خواب دیدم یکدیگر			
یکی شاه بدست رانامید	شست کمان از موبدان	دامم بر بیسیل کمر	یکی نه چون بستاند
دل خندان داشت مغرور	بگفتار و انشراح آناه	فرمودت با خندا سخن	نه چکسی سر نیار کشید
ببند دستار بر گردن	نمته برون آورد بخت	کس از کذا رشت نماند	سه بازگشت از بند وید کشید
همه خوابش لسان گشت			با دام تیج کی برهان

یکی گفت با یکدیگر و جوش	خود منده بر مهران شهر	یکی نامدار است مهران	نیکویتی سپیده در شام
بشهر از تیشی و آرم	شش جوباد و دو دهم	زخم کمان کوی حوزد	جو کمانه دم می شمر
پیرزی کتی بیاد کرد	پرسنده مردی تخت بلند	ماین خوبهارا بر پیش روی	کوی و زنادان کذا رشت
چنین گفت با دانشی کید	کران بر سر بگذری نیت	تا که با سب اندر آوردی	بر آو از مهران پایدی
حکیم رفت با او هم	بدان تا سپید غا نمودم	جما نذر چون نزد اناس	بر سپیده انده را چون سیر
بگفت که در روزان	که با عزم بر کوه ارفیشت	بر روی بر خراب من کوشد	کذا رشت کین یک شوش
چنان دانید یک خود منده	تا با رامی ترس باک	یکی خانه دیدم چون بزر	بدو اندرون زنده پل ستر
در خانه پیدار از کاخ بود	پیش از رشتن سنگ سوراخ	که شتی ز سوراخ پل زان	قش و از سنگی نویدی زان
ز روزن که گشتن دوم	مانده دران خانه فرط	در کتب بدان که دیدم گشت	قیانده بود از کی نیکت
در شب نشی پان تخت	بسر بر خادای لغو و تاج	سید کربش آمد ز فام شتاب	یکی نفر کربس بدو می
بدو اندر آتخت مارد	رفان از کشید شد جود	نه کربس می درید از کوه	نزد دم شدند از کشید
جوام جان دیدم آگاه	که مردی بد که شتر چوپار	می آب های برو زختی	سرشته اناب کبریتی
جما نزد آب از پی او دران	جکوی تو ای دیو بیدار	بر خج جان دید جانم تو	که شری بدی تنک نزد یک آب
همه در شش کور بودی چشم	یکی را خدیم کین و چشم	زده او در شش ز خرد و دود	تو کتی همه شادان گشت
ششم دیدم ای مهران	که شری جندی همه در منده	شدند ای بیدان تندر	همه جاده تندرستان
جو نمی از مکتب اندر شد	خنده و کیاب دیدم شد	دو مای دوست او در	بدندان یکا بیز بر شتی
جوان داشتی از دور وین	بند از شش های پرور	به شتم سرخ دیدم ای کین	بر بر نماند بروی زمین
دو پر آب و خنی تی در میان	که شسته میکی پرو سالیان	دوان آو در پاد وین	تیر خنده اندر آب سرد
نه از رخسار آن دو کام می	نه از شکال اب پرانم شد	نم شب کی کاو دیدم تو	بر آب و یکا خنده و آفتاب
یکی شست کوسال در پیش	قش لاغر و خسته آب	می شیر خور دی زان	کلان کاو کوسال ز زور
اگر کوشی زاری خواب	زاد مندا می سپرم	یکی چشم دیدم بر شت فراخ	ران چشمه را بر سوی باو شخ
همه داشت و کشور پر از آن	ز شکلی لب چشمه کشیدم	نه در کربس کبی با	کون سیم خواهد بدین جان
جو بشید مهران یکدیگر	بدو گفت از خواب لکین	نه کتر شود بر تو نام بلند	نه آید بدین و شای کز
سکندر پادشاهی کمان			
جو خواستی که ماند ترا	خود مانده کن شکال بوی	ترا جا و چهرت کا ندر جا	کسی آن نماند از کمان

مکعبه بر آید آن تک
از آن کس که خنجر برده
بزم خود تا جامه و سیم
که این دزدان اندیش
خود بید و دانش را
که دانش بستانست
بزمی تا این بر باد
بدو کنت این سکنه
بزم خود تا وقت پیش
بدو کنت هر که از خود
بیاورم کون ترا در
جان آرد و پندایت
شوی بر تن خوشنمای
کرد بر آینه و سیم
آری تو این نرجه و جانی
و راحلت یکو مهابت
زدانای او را زدن و بجز
از او که او به برکت
بخان به کراش غنی سی
بخان به کراش غنی سی
به نام که خواب بودی سب
بندیده دانی بندست
جوش تیره شد از دست
بندانت دارد بر شست
به کنت شاه آن جراتی

چو ابد با بدین چیز
چو اگر بدیده رنگ
بیاورد و بجز و جندی
نه چون خواستند است
که گشتی نیاید در کاستی
خود تاج پیداریانست
خود باد جان تار نهایی
کنیز خداوند خورشید
که ملت کنتی چو دی سرنگ
چو بر خوان نشیند خورشید
بیاورم از آن زمره سویی
چو از خون خورنی بگریز
استاد کرد و جوخه مبار
سیدی ز کشتی گشت تا امید
تو باشی بکشتی مار بجای
ز دانا بر شکان سرش بر
می زمره شافت از بانی
بر آشت دارد به نایب
بر آشتی شاد با هر کسی
ز کاشی نشان است از دست
بمن تا کو پاک و کشتی لب
خود اندران کار رسد است
بیمت دارد و کاستی
یکی جام گرفت پری بست
چو از به کاشش بر آشتی

که کز زدن و شستن
بند آمدش بر کشتی او
بانا بردند و انداخت
بش با سپاهان خواستند
مرا خود به بوسیدن از جان
بر پیشی جرات مان گم
سکندر بدو ماند انداخت
خود بیاورم این دای پند ترا
سرور دندی بدو کنت حش
بنا شد از آن خورشید
که عمار باشی از آن تندرست
مان یاد داری بختی
مان رنگ بهرت جای ارد
سکندر بدو کنت نشیند ام
خود کرد و ترا من بجای
بر سنگ سرانیده آمد بکوه
کیا مان کوی فراوان درود
منش را بدو کوی کوی شست
بکار زمان ترمود بی ش
بدو کنت گرفت خورشید
سکندر بدو کنت من شوم
چو به تیره شد شاه تندرست
بسیه جو را از آمد برنگ
بزم خود تا خوان پیاوستند
و راکنت شاه جهان خوش

بزمی که بشم ترسم زاده
نه از شجر بار است که ران
بدین خواست به پیش
زمره کوه اندیشه برکت
سخن گفت سرور تندرست
که بر در انکس پیاوست
بیاورد از وی او شست
بزرگ انکه او تندرست
بخواید از تندرست زنده
بکار پیاوسته ران آورد
نکستی با جو تو نامور و ام
شوی بی کز زاده بدو کنت
بیاورد با خوشی آن کوه
ببنداخت زان به پیاوست
ببنداختش بکزان تندرست
عجایز بجای بستی بر ش
جوان پر کرد بن تا توان
از آزار پستی خوار ترم
بناخت پیاوسته دیدار
که کرده دانست بر شست
نوازنده دودوی خوانند
ندید و شب تیره تندرست

چو نه گفتی تو ای شاد
بزرگان از شش ساحت
بزرگ خود را داد کنت
بمخورد از آن جام زمره کنت
بدان فیلسوفان شانت
خات و ادب که در شهر بار
از افره شناسان مکتوبی
می جمع افره کنت است
جمع بختی شد تندرست
چنین کنت پیاوست
کمن یا خرم ز دین مار چرخ
بدو اندر انکس چرخ کرد
زبیلاد چون باد شکر براند
ز شانه سکه سکه برکت
سوی فرزند سید تندرست
کسی را که او بود پرور
شیدی سامان که زدن پاک
تا نام این روز ما کنت
زخت بختی با شانه آری
ز زمان او کز مان کندی
چو من سواران در ام چنگ
نما و مهر سکندر برود
جهان دیده را پیش خوانند
ساکه کی تند باج نوشت
نکویم چنین برکت

نیاید ترا هیچ دار و کار
نوگفتی بند و شانت
که با یک دایات خود محبت
ز شبیکه تا وقت سکام خود
که این انش از من نشانت
تو این جام را خوار مایه
بجای که بد نام و صبری
فراوان من روز کنت
ز کرده و نیر می بند شانت
کمن حد کید از پی او
بدین بر فرونی خواهم
زدینار و از کوه نایب
ز قوتی شد کج انجا ماند

سکندر بخندید و نوشت
یکی بدیده دنیا و بس
و زمان پس بود انجا
بخوردند آب زلی خوی
که از ایش با این مقام
کاین در پس بیان کرد اند
بر کید بود نه کیم نام کرد
تو از مقام طیس کیم انجا
چو کنت را دانا بند اند شانت
می شکم تا با ز جای
دو صد بار کشت خنجر
ز کج نمان کرده بر کوه
چو آورد شکر بر دکن

سر نام کرد آفرین خدای
کراخ او کید با زنده
زیر دای خست از فری
چو این نامه آرد نزدیک تو
ز لایمی خوا با جاسپاز
بیارم چو شمشیر کمان
چو زمین کوه کنت انجا
دستاد آمد به رگافور
چو آن نامه بر خواند برکت
سر نام کنت از خداوند پاک
را پیش خوانی تو شرم

در آفتاب سستی سب
برای رزین خرم و شاد
بیاورد پیر کرد از آب
ز خوردن به دریا مدکی
بجوخت با آفت سب
بدین ساد و نون بر بماند
بروز سبید و شب لا چورد
چو را بود طبع کرد کنت
خنجر ای او سود مند شانت
می پیش او بود باید بیا
سر اسد ز کوه بران نهاد
بیاورد با خوشی کای
کی نام نوشت بر بخت سوس
فرو زده آتش نم و پس
کجا بود و به شد عیثی بجای
نما بدو آفتاب بلند
ز دایم از وقت شانت
پرازداد کمان تار کنت
که بر جا و کرا کرد در
کزیه دیران و کند آورد
نویسند نامه پرده شد
کسی زدم کنتی کی بزم سور
بر آشت از آن نادر کنت
نیاید که با شیم بی تو بر پاک
خود را بر مغز از دم

به وقت که خاکس کم خرد ست بر زینار و کند آرد هم است بر زینار و کند آرد بزمه و کین را به پروان بناید که اندر زمان جاره سکندر به وقت این است سکندر به وقت که کامکا بر این زنده ز اسکندر بدان تارن که خواهر سپید اگر است او را بکیم بدست به غشی ازین دشت می کران را که گشتی جای آوری ترا خشم و نیزه ارم بس سکندر بر باد دشت به وقت چون ز کرد شاه جای یکی پیشه دیدم راه بگویم که جندان در ستا بدان تارن که خواهر سپید اگر است او را بکیم بدست به غشی ازین دشت می کران را که گشتی جای آوری ترا خشم و نیزه ارم بس سکندر بر باد دشت به وقت چون ز کرد شاه جای یکی پیشه دیدم راه	ترا تا کسی ز دمان نبرد مکوی رسن که شاد و نیت بشکر نیام به این نه پیش نشستم با من بر بنا ز کزندی دیت را که طینش را با زخاوی را که کام دل جوی آرام دار بکاشه بافت با او برو بر من آید ز دشت می به پیش تو آدم بجای نش به بندی از بنگوا می مکوشی و پاکیزه رای آوری تو باشی جهاندار یکی شاک برین عهد بگفت دستش تو باید که با من مای راه نشتم ترا در کین کاشه کرین سینه شش از چرخ برو بر من آید ز دشت می به پیش تو آدم بجای نش به بندی از بنگوا می مکوشی و پاکیزه رای آوری تو باشی جهاندار یکی شاک برین عهد بگفت دستش تو باید که با من مای راه نشتم ترا در کین کاشه	ندان که پیش را داشت که پیشی شروان با او یکی بانک بر ز دمان نبرد چنین گفت بس سکندر باز تو دانش شوی داری خود جهاندار و زنده را با زخا من از تو بدین کین بکیم می بدینان دست درازد در این دین ز دمان نبرد بر آنسان که با او نبرد چو بشنید طینش گفت این سخن من از کین از زنده بگفت یکی پاک دستور باشی در بر سینه طینش کین چون ز لشکر بیاری سواد می شوم من پیش تو در پیش او نزدان که پیش را داشت که پیشی شروان با او یکی بانک بر ز دمان نبرد چنین گفت بس سکندر باز تو دانش شوی داری خود جهاندار و زنده را با زخا من از تو بدین کین بکیم می بدینان دست درازد در این دین ز دمان نبرد بر آنسان که با او نبرد چو بشنید طینش گفت این سخن من از کین از زنده بگفت یکی پاک دستور باشی در بر سینه طینش کین چون ز لشکر بیاری سواد می شوم من پیش تو در پیش او	تو بر کاوشین و شایست سرت گذر چون تری ز بار که آید برکت نکل بر که پیشی شروان با او که کین کون تاج از خرد بدان نامور چکا ششاند سخن از کویس با بر که ز دمان نبرد در این دین ز دمان نبرد بر آنسان که با او نبرد چو بشنید طینش گفت این سخن من از کین از زنده بگفت یکی پاک دستور باشی در بر سینه طینش کین چون ز لشکر بیاری سواد می شوم من پیش تو در پیش او
--	---	---	---

بگویم که جندان در ستا بدان تارن که خواهر سپید اگر است او را بکیم بدست به غشی ازین دشت می کران را که گشتی جای آوری ترا خشم و نیزه ارم بس سکندر بر باد دشت به وقت چون ز کرد شاه جای یکی پیشه دیدم راه بگویم که جندان در ستا بدان تارن که خواهر سپید اگر است او را بکیم بدست به غشی ازین دشت می کران را که گشتی جای آوری ترا خشم و نیزه ارم بس سکندر بر باد دشت به وقت چون ز کرد شاه جای یکی پیشه دیدم راه	کرین سینه شش از چرخ شوم پیش طینش گفت این سخن اگر با ز کرد شاه نه بخور نخواهد و تاج خست چو فرایم با سبزه ام بسان یکی سر و زانگشت زخونما که اوری از جها بجسم و شش جاره او بد بر ازین دشت می کون شد برینان غش جهان جوی پیش سپید که بارای تو ستر می بمان و شش برینان یا میزم از دوری نیزه بخویم چرخ جوی را یکه از این است پود یکایک بکوی زیناند سز و کرنا شیم جین سنج در آسمان اندر آید سرس بر فراز و بدین که عیاشی رود برود را ازین دشت می ندارد کسی چون تو ستر چه خواهد جراین رود سرخیز وینا نیزه	بگویم که جندان در ستا بدان تارن که خواهر سپید اگر است او را بکیم بدست به غشی ازین دشت می کران را که گشتی جای آوری ترا خشم و نیزه ارم بس سکندر بر باد دشت به وقت چون ز کرد شاه جای یکی پیشه دیدم راه بگویم که جندان در ستا بدان تارن که خواهر سپید اگر است او را بکیم بدست به غشی ازین دشت می کران را که گشتی جای آوری ترا خشم و نیزه ارم بس سکندر بر باد دشت به وقت چون ز کرد شاه جای یکی پیشه دیدم راه	بگویم که جندان در ستا بدان تارن که خواهر سپید اگر است او را بکیم بدست به غشی ازین دشت می کران را که گشتی جای آوری ترا خشم و نیزه ارم بس سکندر بر باد دشت به وقت چون ز کرد شاه جای یکی پیشه دیدم راه بگویم که جندان در ستا بدان تارن که خواهر سپید اگر است او را بکیم بدست به غشی ازین دشت می کران را که گشتی جای آوری ترا خشم و نیزه ارم بس سکندر بر باد دشت به وقت چون ز کرد شاه جای یکی پیشه دیدم راه
--	---	--	--

از این بدین است
 سیر از غزل بهر دست
 ز دریا سپهر ابرو برکنید
 بر خود در کوه خوب و زشت
 که بدی بکند و بخشن
 جو آکای آمد بنقد چین
 جو آمد بدان رگاه بلند
 بر سپید بیار و بخت
 زمستانه رانده پیش خوان
 بران نامه نهاد عزان و
 و گرفت زبان سوی چین
 جو دارا کرد شرب و جهان
 شمار سپاسم ندان سپهر
 جود و خوانی پارس و
 و کند باشی پیش آون
 همه جا و برده و تحت طبع
 سپاه براباز کردان دوا
 جو سالار چین ران نامه
 بکوی انچه دانی ز گفتارها
 ز مردمی و دادی بخشد خود
 و بشیند مغفور چین
 می خوردی با جهان تیرت
 جو روشن شود نامه باجم
 جو خورشید بر زده از رخ
 سکنند بر یک مغفور ران

بهر رهنال خود آورید
 نویسنده و چنان بنویسند
 بگفتی بمهر که کن یا کن
 که آمد فرستاده باو
 بیدان گزین سبیل
 یکی باید و یک سبیل
 سکنه زادن سخنان
 چنانکه رساله روزم
 جنات کا با دانه زمین
 جو ز غار و چون خورد و کمر
 کمر بشه دیر نماید و عمر
 در جهان تن و خویشین
 که کشور و شاه خویشین
 ز دپای پرایه طوق و قاج
 بایش این از قاج و کلا
 بر آشت و پس خاشی بر کمر
 ز بالا و جبر و زید و اودی
 اندیشه هر کسی کند
 یکی دیگر اندیش کند
 سری کسان ذی خرد
 بیدار تو روز فرخ کنم

یکی نامه فرمود بس و پیر
 سکنه بشه یا فرستاده
 بهر راسلار شکر برد
 بپذیرد فرستاده و جندی بنا
 ده ان شش اورد و برد
 هر روز در از کین روشن لرغ
 بگفت آنچه بشنید و نامه بود
 که خوانندشان بر دوا و
 بناید سجد و راجع
 ز غار و بر دوا و خمر
 اگر چه در آن شکی
 که آیی پی منی مرا بپسند
 نه چیزی که باشد ظایف من
 نه چیزی که داری و دستک
 نای جا تا فرین و توبه
 بخندید و بس فرستاد و گفت
 فرستاد و گفت ای سجد
 بیای سرت و باز و
 بنمود و تا خوانی خواند
 بهر چه فرستاد و گفت
 سکنه ریاده ترنجی است

فرستاد و نام بر دوا و
 که از کین و راجع
 ز غار و بر دوا و خمر
 اگر چه در آن شکی
 که آیی پی منی مرا بپسند
 نه چیزی که باشد ظایف من
 نه چیزی که داری و دستک
 نای جا تا فرین و توبه
 بخندید و بس فرستاد و گفت
 فرستاد و گفت ای سجد
 بیای سرت و باز و
 بنمود و تا خوانی خواند
 بهر چه فرستاد و گفت
 سکنه ریاده ترنجی است

را آگاه سازد از این بخت	بیا راست تر عاشق با دوست	بخت ما زین کو برده ام	خداوند در این راه
خداوند پرست و فرزند دوست	وزو باد بر شاه روم	رسیده آن فرساده و خسته	جان نامه شاه فرزند
بخت ما را از این بخت	و زمانه بزرگان بخت را	باز از این راه و از کار	بختی از این بخت
که بر بخت او بستانم	بختی که او شتر بار	تا آن از خداوند خیر شد	فرمود و زنده آن فرزند
تو دینار کن پیشی و برتری	که که ز آسپهان گداز	بگشاید زودند و خفا که	ز باد آدم شد بادوم
من از تو خشم نه بخداورم	نه برسان تو باد و کیم	که خون رخسار است	نه بگردان از خورین و
خوانی را زین تو بماند	که بزدان پرستم نه خور	فزون زان فرستم که	بنا شد رخسار از زلف
سکندر بر رخ تو خور	که گفتار او بر جگر خور	دل گفت این بس که	نه پندارفته بای
زایوان پادشاه	بیا از پی باز گشت	سر او از غنچه بکش	ز رخسار نیاید و این
خسین فرزند پادشاه	بگورمان کرده و خست	رسیم زیند است	بهنمود تا بر خفا
زوپای منی و خور	ز کاخ و از مشک و عود	نه از شتر با کشت	از ان حد شتر با دینا
زین با دقت از موی	م از خور دینا و از جرم	بیاورد از ان مری	خداوند بخور بر ساخت
که نایب زین است	ز سیم زینیک بجا	ببرند سیم شتر	ظرافت نایب و چینی
بیا با سگ شتر	که زین کرد از ان	بفرمود تا اورد آن	بیا بهر شاه او با
که بگشاید بزرگ	بر و نامداران	فرستاد شد	کافی بزداد که
بیا بهر زین و	جو علاج زینیک	بیک رفت بر گشت	بیا بهر زین و
جو دستور با کشت	بگفت از دید او	بباش همه خوا	بهر نهاد سیم
بدانست چینی که	بیا دد بیا	سکندر و گفت	مران پیش
بهر آن پادشاه	بآرام بخت	فرستاد را	که با تو روان
بهر پیش مغفور	که نو و یک	اما شرویت	بهری را
بخور دشت	خود و ندید	بباشیم	بیتزه بیا
در این یک	بسرانم	از ان بهر	بیا بیا
جو منزل بمنزل	یکی به و	بناش آمد	کسی را
بفرستد بیا	ز سقان	سکندر بک	که این
بدو گفت کوی	نه این	در این	

سکندر چون با رخ بران کوه گشت	با نیش و رای بکوشش	بزرگان و آزادگان را زبهر	کسی را که بود از بزرگتر
بزم و تپش و خاداند	بجای سزاوارش ماند	یکی عهد بنوشت تا برکی	فرمانی خود برادرانگی
بران نامجویان دارند	ملوک و اعیان نهادند	بر سر کوه بود از زبهر	یکی بخت یک داد از جهان
جان خود سکندر بیاورید	جهان را به خود داد و داد	یکی کو دکل آمد کسی را بست	کز دماغه کس که بد قیاس
شش چون بر سر جویان	چو دم بود گشت و بر یک	برادرش گشتی می داشت کز	سزد که از آن زبهر
بر دهنم در زمان پیشام	در دگر شاه ارشنگی نهاد	بخاشش به آدم خان گشت	کریان بود افاک با بخت
از آخرتشان می شنیدند	وزان کو دکل خند و خند	ستاره شمران غنی گشت	بوشید بر خرد بخت
از آن سر رسید و بر گشت	چنین گشت کانی داریا	تو بر اختر شیر داد زبخت	بر موبدان و روان شاد
سر کو دکل مددی جویش	بگردد سر با دشت زبهر	پر آشوب کرده زبهر	چنین تا بیاید یکی پیکار
ستاره شمر پیش ازین بود	کسی گشت و او را نشان	سکندر چو شنید از آن سغی	برای و مغزش درامگی
بیابان مان روز سرد	بر است کانه جنگل کزند	چنین گشت زبهر خود	برادر دل اندیشه زبخت
در پیش ازین زندگانی بود	زمانه بخانه خود افتاد	و پیر جهان دیده را پیش خود	هر بخش بد بود و بد
عادی کی نافر خود گشت	نام سکندر و صفات و وصیت کرد		
ز کتی را بر این بود	در زندگانی خواهد بود	تو از کین ایام غلغله	که از جهان این بخت
هر آنکس که زاید بیا پیش	که بر دست او دود	بگویم کون با بزرگان دم	که چون باز کردند ازین راه
خویند جوهران و فرمان تو	کسی بر نگردد ز جهان تو	هر آنکس که بود در ایران	کز این بدن رویا زبهر
بهر دم هر متری کشوری	که کرد و بداند و شای می	بنامش ناید مانا بودم	بر آساید دشمن آن زبهر
مراورده در خاک مهر آگیند	ز فرمان من بکمران گذرد	بسی ز دنیا و من سی هزار	بخشد بر دم شکار
که آید یکی در سنگ را پر	کنیز بکان زده نام پر	و کرد خضر آید بهیچ اوست	به پیوند با جانیستوس
نوفز زنده خانش و دامن	بدو تا زده کن در جهان پاک	و کرد خضر کید را بکند	خویند بزدلیا بکند
سنان برده و جوده و نیکو	عادی استید با و برادر	سنان از کوه و سرسبز	که آورده بود از پیکار
و که زانکه بشد بر دم انداخت	بناید که کرد کس از برون	من ایدر عهده کردم بر ک	و چارگی دل نهادم بر ک
فشت اندک تابوت زیر کند	کن بر ختم غیر این کند	ز در بخت چنی سزاوار	کند انکی بر تن من گشت
عده زبهر و کس که بر	بکشد با سک و مرد چهر	خشت آگیند از و اکین	زیر آکین زیر پایی چن
وزان پس من خندان	سر آمدن چون سپید رو	تو پند من را در خرد	که آید از و زبهر

کسی که نهادم این رنات	هر روزی بیاید دست زبهر	ز این بخش از و زبهر	وزان از و خور و پر
بخواست این را بر این	که روشن روانی و کز زبهر	ز این بخش از و زبهر	کون جان پاک زبهر
بدین خواست با من فرما	که فریاد تو شد و بکس	که تا نه چنی بکوه جهان	که او بخت از و کز زبهر
چونما بر سر خود آورد بند	بفرموده بر بختور نو	ز با بل بودم آورد انکی	که تر شد آن زبهر
چو آگاه شد کز زبهر	بران نامداران جهان شد	خشت بزرگ نهاد زبهر	جهان گشت یکسر بر زبهر
سکندر ز لشکر جدا گشت	بدانست کس بود کوه	بفرموده تا خشت پر و بند	از این بخش از و زبهر
و پیران او غمید سپاه	کوی دکل دیدند و خوار شد	عده گشت یکسر خودشان	هر برانش تر بران شد
نبردشان کام دل یافتند	رسیدند بای کر بخت	بما بر کون پنج کرد و جهان	خودشان ششم شد و جهان
چنین گشت بخت و از زبهر	گفتار هر وقت سکندر		
سر از من نهاد و اعیان	نه با من می بکشد و زبهر	بکشت این دجله برادر	بشد نامور شاه لشکر
ز لشکر برادر سر خود	سوار برید از آه از کوش	عده خاک بر سپهری بخشد	زبهر کان می خون دل بخشد
ز دندانش از و زبهر	نزد است آدم بر بخت	نهاد و برایشان کوش	تو کشتی می بر خورده
بر و خند صدوق زبهر	می ناز از آسان بر کس	سکندر بختش بر و زبهر	بر اکند بر و زبهر
ز دبی زبهر گشت	خوش نام بران شهر با	سر نامور زبهر دپای چن	نهادند تپای را کین
سنگی تابوت کرد و بخت	شان آن سایه کز و زبهر	غانی می در سر ای چن	چرا زبخت به نامی
چو تابوت از این شد	می بست بر دست بکشد	دو در شده روی و پست	خشتان زبهر کین
هر آنکس که او را دسی بخت	که او را جاید زبهر	جوا بد بود خاکش مشک	چنان زبهر تابوت کرد
چنین گشت روی کی رنات	که ایدر خن و زبهر	اگر بشنوی از کوم دست	سکندر دران خاک کرد
یکی با دسی زبهر گشت	که هر چند کوم ناید من	باید شمار یکی مرغار	زبهران و پیکار
و راجم خواندند زبهر	بدو اندرون گشت	جو پیری ترا با نچ آید زبهر	که آید از و زبهر
بیا بدین مرد و فوت	سم ایدر بداید تابوت	ببرسد که کوه با نچ	شمار یکی رای فرخ
بر فکند بیا بکند	بدان پیشه کس نام کوم	بکشد با نچ چن و دپاز	که تابوت شان جود
کف خاک سکندر را بکشد	که خون کرده بد زبهر	جو آید از بخت کز	بر خند بر و زبهر
جو آید سکندر را بکشد	چنان از و کوه شده	بما مون نهادند تابوت	جهان شد اسیر زبهر
در اسکندر کی کوه و مرد	تابوت او بر شد و چن	اگر بر سر دی دران	سکندر فروز آمد

دو که زانساند	دانش بر او کرد آرد	زین بخت بدست	یکایک بر او بدست
بر آسود و خنجر خورد	شب تیره و خفتان	نخشان نایت بدست	باین تمام آید معجز
سپید و جو بر زرد زبان	سر شاه برین برادر	بیا به نیامی و سرشت	که برود باد از تو روز
چه آمد که ایرج را ز تو	کردی در خور و ایکا	پرسید زان برین	کرد ایدر یکی با
چنین داد پاش که آبا	نیایی که ماست رتبه	از ایدر کون عازم	جو رفتی بید آید آرمه
وزان روی پرستیده	بر روی کی نامسیر	جو بشت زان برین	به در زین شاه را در
سبه را چو آگای آید	همه شاه دل بر گرفتند	بگردان دست و کار	که تاه زینان بخوید
بر رفت چو یان و بار	بر شاه ایران را ز آمد	که ایشان همه کجا	خدا در سبیل از شد
بر اندک اندر صراط	نکست از تخت هم	جو بشتند این	گشته بختی بر داشت
کزین کرد از ان شکر	سواران شمشیر زن	کا نادر و با تیر و تر	بیاورد و با خویش
جو بخت بدست	کسی که تار و پود	جو بخت بدست	همه نادر با کد
همه دشت ازینان	ساک بر سر کشید	چنین تار و پود	غنان را در دهن
بر آفت شمشیر	کو از از خون تاج	همه دشت ازینان	سرعت کرا
انداخته زینان	ستر کافران	همه دشت ازینان	سپید همه باره
خان که دینار از ان	که بر خند بر بشتی	کردی برینا	زینا خنجر و زین
زردن کردی ان	کرازان پادشاه	بخود کاسان	سلج سواران
ایران بر مینا	جو آسود شد	پراغید از زخم	جوان دست
پسین این شمشیر	بر اندک کشت	بشهری عازم	که در دلا و بن
یکی شهر به شرف	بر اندک کشت	ز کوشش بی	شون بی همه
دران شهر و خنجر	کری کام جوینده	ز کوشش بی	کشتی سخن
ازان برین	یکی دلا و بن	نشستی هم	ازان بن
بر آفت خنجر	بنودی بخور	ز قتی سخن	ازان بن
شدن شمشیر	شدی بنده	دران شهر	یکی مرد
پسین کوه بر نادر	از بر کراور	کراکی کی	که نشد
صاف روزی	نشستند	بر آفت	بجا خنجر

چنان در تان و خنجر	یکی تپ افکنده	بر خون بدست	سکون بشوین
چون خنجر برین	یکی در میان	بانت زین	در تان دو کون
جو رات برین	بنام خدا	من روزان	برین نام
سر شاه و خنجر	کشد و رخ	و خندان	شاه رشت
از ناکا پاد	باد نمود	بر آفت	که بر خنجر
بشیر چون ریمان	دو خنجر	جو آمد	برین نام
چنین گفت	که ایاه	من از خنجر	برین نام
دشت ان کجا	بکار آمدی	سوی خانه	دلا و او
می خنجر	بری روی	زان بنده	برین نام
چنان که یک	بگفتند	که چنین	کرفتی ای
بسیمین	زان سبب	مان کرم	زن و مرد
بنال کشتان	زان کرم	کرم خنجر	بره نوش
چنین تار و پود	زان کرم	را کرم	خورش
نادر شد	سر دشت	می تکت	جو شک
مست نادر	بست از	یکی پاک	بد و اندرون
چنان شد	کشتی سخن	زان بنده	تا کشت
یکی در بود	سر دشت	مانه بن	که دینار
ازان آگهی	یاد ازان	مان ست	بر از دلا
ز سو بر	روان کشت	کسی که	بگذاورد
یکی شمشیر	مان ازان	بمیرفت	بگذاورد
همه شهر	بسی کوه	زینا کوه	زینا کوه
یکی در بود	شدان زین	یکی جبهه	زینا کوه
لی باره	که با کشت	جوان کرم	یکی حوض
جو صا و ج	مانا دلا	چنان که	برخی دلا
نویس بر خنجر	بزرگ کرم	برادین	جو پیل

<p>چو که بخت بد بود بسین تبار و دین خست نوحه سخت روزگار جهاندارم در زمان بکس بزد و کولی پس چون که در خدایان بر کوی کس ز پیش نیاید بر دست که بود چنین گفت بس کس بدو گفت شاه آن را به خود ستم پورث پور کو پورث جویشین شاه را زاده بر باد از کوی خایه زبنت است نام این مرد گفتار او شاه دست میرفت تا شد رشتن بید یکی بر کف ساخت با مهران که از کف و نام سه شمر در کشور از نه پنج و پنا کنون سالیان اندر آید وزان سس مکاره داران کنون از خرد مندی رود بر کاه چون کشت کز زبان سواران چو سوز و در کین ز سوز بر نهامه آید چو جنگ آمدن نوحه</p>	<p>من کو که آمد بیایان بود او در زمانه کافی یکدست یاد بدیدان نامور شده</p>	<p>داستان امر پیش که نه دختر مهر گشت</p>	<p>دوان او مرد از میان دزدان پس خوشی را آورد بشوید بر کشتن ز کرد جویشین که دگر با او گفت فرود آمد ز شاه کنی گشت مخدیه از نامور شریار بدو گفت نه چو نوشته می گران یازده مهر گشت سر خرد کو دگر با او گشت بی زرد و کوه برده شد چنین گفت با نامداران چنین گفته بود که خوار گشت کوه خرد مهر کنی نوشتن زاده زمین سخت شود دگشت اکنون ششوازد و دوزخ</p>	<p>با نام دیر جان با ریس و زو کشت سگ را ز کف که بر دیش از خاک سپرد را از زاده که باید شد ز فرزند مهر کنی زاده و کشت بر دوزخ که گویند از خمر با دین در خشت چون را اندر با یوان خرامید خود با تنش را با زبان میان بر کرد نشسته بر روی اسکان بنا کرد که هر کس کند ز دیش می زده دگر که بر بار و دوزخ ششوا کرد و عنوان</p>	<p>که تا سر کسی را کرد جو کو دگر زین بکوشش شد نوشتن عرض نام دوان یکی بود در راز کارگاه</p>
---	---	--	---	---	---

دل بیکه در دهن شکند	همه نام جوید و کل کند	سپاس نه چنی ز خورشید	زینت زیور و کمر و زینت
برایند کنج و اوان گنج	غزیه اندک و اریه اندک	بزرگ و شاهی و پادشاهی	مرا بخت و دنیا و بیست
بر آنکه بکشد بود دهنای	درو و فراوان زما بر دهنای	بنای نه چنی کس اندک	سر بر دهنای دست باز
در نامم همه ام بخت	یکی بود بوشش و لار بود	مرا جبار اندک و آید یک	بر نیز که شست روز دراز
همه روزگار تو فرخنده	بنودم فراوان من از بخت	بدو کشتی که بخت شایخ	بهره بخت اندک و شخت
نه بختی از شمشیر پادشاه	بختان رو که بر بند روزگار	بخت و روزگار اندک و شخت	سر نه بخت و روزگار
چه بر تاجدار و چه بر پادشاه	که بر کس نه اند جهان چاه	دل ز درستان خود شاد	بر داد و شست کس آید دار
بهر در دهن آرام داد	چه بختی که بختی بخت آرام	که از باد چینی نیاید دم	تو از چرخ گردن عدان
بدین استانی نشاند	جلوی چه جوی چه شایخ	بانه و رنج و داری رو	چنین بود و بود چرخ رو
پراز می که می خوام زدن	اگر که دار و چنین چرخ	نشت نه جوی و بخت	روایت کان چرخ و شخت
چهل روز نهاد بر سر کار	جوهر ام در سوک بر شاد	کهن بر کهن شاد شخت	یکی که زدن چرخ و شخت
دورخ از دهن پادشاه بود	نشتند با ابدان سوک	پراز در دهن پادشاه	بر خنده گردان سار و شخت
می بود تا بر شخت شخت	یکه بخت با او بکوشید	که کرد که شاه و بخت جای	وزان بس بشود به با کس
برسم کی تاج بر سر نهاد			چو بخت بر دهن بخت شاد
کز ایند که شاد و کشتی			نشت آید بر دهن بخت
همانند و بکشتی			خداوند کیوان و کشتی
باید با شهریاران کرد			کسی که بخت و کشتی
چو بختی کند تا نواری بود			بخت و کشتی کرد
اگر بختی جو بختی بود			مرا کس کشتی بخت
و اگر از دهن پادشاه			فزون شود که کشتی
جو خدای کیهانی پادشاه			ز کشتی کس کشتی
نیاید پادشاه کشتی			چو شست و داری جهان
بماند و است کشتی			چو شست و داری جهان
یکی که بخت و کشتی			چو شست و داری جهان
میش زار زار دارد نمان			چو شست و داری جهان

دل بیکه در دهن شکند	همه نام جوید و کل کند	سپاس نه چنی ز خورشید	زینت زیور و کمر و زینت
برایند کنج و اوان گنج	غزیه اندک و اریه اندک	بزرگ و شاهی و پادشاهی	مرا بخت و دنیا و بیست
بر آنکه بکشد بود دهنای	درو و فراوان زما بر دهنای	بنای نه چنی کس اندک	سر بر دهنای دست باز
در نامم همه ام بخت	یکی بود بوشش و لار بود	مرا جبار اندک و آید یک	بر نیز که شست روز دراز
همه روزگار تو فرخنده	بنودم فراوان من از بخت	بدو کشتی که بخت شایخ	بهره بخت اندک و شخت
نه بختی از شمشیر پادشاه	بختان رو که بر بند روزگار	بخت و روزگار اندک و شخت	سر نه بخت و روزگار
چه بر تاجدار و چه بر پادشاه	که بر کس نه اند جهان چاه	دل ز درستان خود شاد	بر داد و شست کس آید دار
بهر در دهن آرام داد	چه بختی که بختی بخت آرام	که از باد چینی نیاید دم	تو از چرخ گردن عدان
بدین استانی نشاند	جلوی چه جوی چه شایخ	بانه و رنج و داری رو	چنین بود و بود چرخ رو
پراز می که می خوام زدن	اگر که دار و چنین چرخ	نشت نه جوی و بخت	روایت کان چرخ و شخت
چهل روز نهاد بر سر کار	جوهر ام در سوک بر شاد	کهن بر کهن شاد شخت	یکی که زدن چرخ و شخت
دورخ از دهن پادشاه بود	نشتند با ابدان سوک	پراز در دهن پادشاه	بر خنده گردان سار و شخت
می بود تا بر شخت شخت	یکه بخت با او بکوشید	که کرد که شاه و بخت جای	وزان بس بشود به با کس
برسم کی تاج بر سر نهاد			چو بخت بر دهن بخت شاد
کز ایند که شاد و کشتی			نشت آید بر دهن بخت
همانند و بکشتی			خداوند کیوان و کشتی
باید با شهریاران کرد			کسی که بخت و کشتی
چو بختی کند تا نواری بود			بخت و کشتی کرد
اگر بختی جو بختی بود			مرا کس کشتی بخت
و اگر از دهن پادشاه			فزون شود که کشتی
جو خدای کیهانی پادشاه			ز کشتی کس کشتی
نیاید پادشاه کشتی			چو شست و داری جهان
بماند و است کشتی			چو شست و داری جهان
یکی که بخت و کشتی			چو شست و داری جهان
میش زار زار دارد نمان			چو شست و داری جهان

باز شایه پادشاه و ستمها و شست و شوی

دل بیکه در دهن شکند	همه نام جوید و کل کند	سپاس نه چنی ز خورشید	زینت زیور و کمر و زینت
برایند کنج و اوان گنج	غزیه اندک و اریه اندک	بزرگ و شاهی و پادشاهی	مرا بخت و دنیا و بیست
بر آنکه بکشد بود دهنای	درو و فراوان زما بر دهنای	بنای نه چنی کس اندک	سر بر دهنای دست باز
در نامم همه ام بخت	یکی بود بوشش و لار بود	مرا جبار اندک و آید یک	بر نیز که شست روز دراز
همه روزگار تو فرخنده	بنودم فراوان من از بخت	بدو کشتی که بخت شایخ	بهره بخت اندک و شخت
نه بختی از شمشیر پادشاه	بختان رو که بر بند روزگار	بخت و روزگار اندک و شخت	سر نه بخت و روزگار
چه بر تاجدار و چه بر پادشاه	که بر کس نه اند جهان چاه	دل ز درستان خود شاد	بر داد و شست کس آید دار
بهر در دهن آرام داد	چه بختی که بختی بخت آرام	که از باد چینی نیاید دم	تو از چرخ گردن عدان
بدین استانی نشاند	جلوی چه جوی چه شایخ	بانه و رنج و داری رو	چنین بود و بود چرخ رو
پراز می که می خوام زدن	اگر که دار و چنین چرخ	نشت نه جوی و بخت	روایت کان چرخ و شخت
چهل روز نهاد بر سر کار	جوهر ام در سوک بر شاد	کهن بر کهن شاد شخت	یکی که زدن چرخ و شخت
دورخ از دهن پادشاه بود	نشتند با ابدان سوک	پراز در دهن پادشاه	بر خنده گردان سار و شخت
می بود تا بر شخت شخت	یکه بخت با او بکوشید	که کرد که شاه و بخت جای	وزان بس بشود به با کس
برسم کی تاج بر سر نهاد			چو بخت بر دهن بخت شاد
کز ایند که شاد و کشتی			نشت آید بر دهن بخت
همانند و بکشتی			خداوند کیوان و کشتی
باید با شهریاران کرد			کسی که بخت و کشتی
چو بختی کند تا نواری بود			بخت و کشتی کرد
اگر بختی جو بختی بود			مرا کس کشتی بخت
و اگر از دهن پادشاه			فزون شود که کشتی
جو خدای کیهانی پادشاه			ز کشتی کس کشتی
نیاید پادشاه کشتی			چو شست و داری جهان
بماند و است کشتی			چو شست و داری جهان
یکی که بخت و کشتی			چو شست و داری جهان
میش زار زار دارد نمان			چو شست و داری جهان

باب شامی در امر میان چهار ماه بود

توانست او که توی نام تو
می نام کرده ان شش خوانم
ترا یکی می مادر زاده رس
ما ند تو خرم یکی منی
یش دم آرد سهر
نکلی که بشکود پیل و کرک
نکن ز برکت بر تاج بخش
کران لکن مرغان تازه دل
بر بر نماند آن مرغان تاج

ز در و بر سو کو ار آمدند
چنین رفت کار شکار دانا
شمار از دست دانا بود
خود مندم دم تو ادب گشت
دیر از دستیار بودن بود
سم آواز با بدلی گشت
شد آن ترک بود بهل سوم
رخ دی جو تر مشایخ بود
ترا او ارشی ز پناه گشت
دل انجی بر تو زبان شود
سهر و است بی سهر
یکی با سهر از بکر گشت
تراهر جو کریم و بی گشت

باب شامی در امر میان چهار ماه بود

نشان گشت در راه منی
خست آفرین کرد بر کرد کا
ازو بیت فرو زما فزی
سایش نه به سینه بود

چنین است آبرو رخ روی
چون شست بر مریان
چنین گشت کرانه و کرک
نیک کر اسم و زمان گشم
جوسد باد شامی بر جاده
محامل پیش آرد روی
جناز از زن بر کشت
جو برکت برام را فرزند
چون منی شست ز برکت عیج

همه منته ان تا شرا آمدند
دانی که کر دی جهان
کر از دختر منی زبانی بود
نو کرد از خواب تو از دست
بر انکس که بگریه از کاک
میزست نه سال بر این دند
دوان شد بیا من شاد و در
بر کشت که ز زنده بود
پیش بر زو بالا و این فریاد
جناز با پیش می بار
چنان و کر دست با کشت
سمان روز کنی که ز سر بود
جو بر که سهر و زو بود

باب شامی در امر میان چهار ماه بود

جناز امید گشت با اینی
شب و روز کرد ان سهر
میشد لای باز و باد

باب شامی در امر میان چهار ماه بود

توانست او که توی نام تو
می نام کرده ان شش خوانم
ترا یکی می مادر زاده رس
ما ند تو خرم یکی منی
یش دم آرد سهر
نکلی که بشکود پیل و کرک
نکن ز برکت بر تاج بخش
کران لکن مرغان تازه دل
بر بر نماند آن مرغان تاج

ز در و بر سو کو ار آمدند
چنین رفت کار شکار دانا
شمار از دست دانا بود
خود مندم دم تو ادب گشت
دیر از دستیار بودن بود
سم آواز با بدلی گشت
شد آن ترک بود بهل سوم
رخ دی جو تر مشایخ بود
ترا او ارشی ز پناه گشت
دل انجی بر تو زبان شود
سهر و است بی سهر
یکی با سهر از بکر گشت
تراهر جو کریم و بی گشت

باب شامی در امر میان چهار ماه بود

نشان گشت در راه منی
خست آفرین کرد بر کرد کا
ازو بیت فرو زما فزی
سایش نه به سینه بود

چنین است آبرو رخ روی
چون شست بر مریان
چنین گشت کرانه و کرک
نیک کر اسم و زمان گشم
جوسد باد شامی بر جاده
محامل پیش آرد روی
جناز از زن بر کشت
جو برکت برام را فرزند
چون منی شست ز برکت عیج

همه منته ان تا شرا آمدند
دانی که کر دی جهان
کر از دختر منی زبانی بود
نو کرد از خواب تو از دست
بر انکس که بگریه از کاک
میزست نه سال بر این دند
دوان شد بیا من شاد و در
بر کشت که ز زنده بود
پیش بر زو بالا و این فریاد
جناز با پیش می بار
چنان و کر دست با کشت
سمان روز کنی که ز سر بود
جو بر که سهر و زو بود

باب شامی در امر میان چهار ماه بود

جناز امید گشت با اینی
شب و روز کرد ان سهر
میشد لای باز و باد

باب شامی در امر میان چهار ماه بود

توانست او که توی نام تو
می نام کرده ان شش خوانم
ترا یکی می مادر زاده رس
ما ند تو خرم یکی منی
یش دم آرد سهر
نکلی که بشکود پیل و کرک
نکن ز برکت بر تاج بخش
کران لکن مرغان تازه دل
بر بر نماند آن مرغان تاج

ز در و بر سو کو ار آمدند
چنین رفت کار شکار دانا
شمار از دست دانا بود
خود مندم دم تو ادب گشت
دیر از دستیار بودن بود
سم آواز با بدلی گشت
شد آن ترک بود بهل سوم
رخ دی جو تر مشایخ بود
ترا او ارشی ز پناه گشت
دل انجی بر تو زبان شود
سهر و است بی سهر
یکی با سهر از بکر گشت
تراهر جو کریم و بی گشت

باب شامی در امر میان چهار ماه بود

نشان گشت در راه منی
خست آفرین کرد بر کرد کا
ازو بیت فرو زما فزی
سایش نه به سینه بود

مردود بستان کشته شد	که بستان کشته شد	که بستان کشته شد	که بستان کشته شد
وزان شادمان شد	بهادر در جنگ بود	همه در جنگ بود	همه در جنگ بود
چو بر دشت نهادن نهاد	همه آورده دم رسد چو کمان نهاد	همه آورده دم رسد چو کمان نهاد	همه آورده دم رسد چو کمان نهاد
تن خویش را از در فر کرد	نشد که خویش را از در فر کرد	نشد که خویش را از در فر کرد	نشد که خویش را از در فر کرد
چو کماند کشته شد بر شاه روز	فرود آمد شد تاج کشی دزد	فرود آمد شد تاج کشی دزد	فرود آمد شد تاج کشی دزد
سای دردی از پاری	ز کربان و از کرد و از پاری	ز کربان و از کرد و از پاری	ز کربان و از کرد و از پاری
تا راج داد آن مرد	که بود با هم او بای و بر	که بود با هم او بای و بر	که بود با هم او بای و بر
بیاد با یوان آن راه رود	همه طبعی شد کشته شد	همه طبعی شد کشته شد	همه طبعی شد کشته شد
چو کمان زد یک طار بانه	از اندیشه کمان دل بخت	از اندیشه کمان دل بخت	از اندیشه کمان دل بخت
بر ما کماند نام رز دش خود	که خشت می ملک را از	که خشت می ملک را از	که خشت می ملک را از
بشت آمد و لشکرش را	و دود و از دایان بک	و دود و از دایان بک	و دود و از دایان بک
همون بر نشسته و اسان	بزدند که دایان خرد	بزدند که دایان خرد	بزدند که دایان خرد
رفت از بس شاه خانیان	سرا از دایان بر زبان	سرا از دایان بر زبان	سرا از دایان بر زبان
براه خویش و او دیگر	وزیان که کشته شد	وزیان که کشته شد	وزیان که کشته شد
بیاد و شاه و جندان پیا	که بر سر و بر شسته	که بر سر و بر شسته	که بر سر و بر شسته
بش و دزدیکی شان جنگ بود	به راند از دایان	به راند از دایان	به راند از دایان
سید خوش خرو و در	دایان در من کی	دایان در من کی	دایان در من کی
چو کماند که رخا و چون شکی	بر کشت طبع و کل مشکوی	بر کشت طبع و کل مشکوی	بر کشت طبع و کل مشکوی
چو کماند که رخا و چون شکی	که در بر دایان	که در بر دایان	که در بر دایان
بگویش که با تو دیک که	هم از تخم زسی نام آورد	هم از تخم زسی نام آورد	هم از تخم زسی نام آورد
را که خواست حصار آن	چو یوان بیای نکار	چو یوان بیای نکار	چو یوان بیای نکار
دود و کشت و دایان	بگویم چارست دایان	بگویم چارست دایان	بگویم چارست دایان
زین فر کرد که چون	سار و بکوه و قتل شد	سار و بکوه و قتل شد	سار و بکوه و قتل شد
سند و از آن بر تر	ظایر می شد دایان	ظایر می شد دایان	ظایر می شد دایان
بدونست اگر ز دایان	بیای زمین تاج کشته	بیای زمین تاج کشته	بیای زمین تاج کشته

یاد زمین را بر دایان	ن چه بشید و	ن چه بشید و	ن چه بشید و
دود و کشت و دایان	ز دایان کشته شد	ز دایان کشته شد	ز دایان کشته شد
کماند کشته شد	بر نام ز دایان	بر نام ز دایان	بر نام ز دایان
زین نشسته و چون	خویم دایان ز آتش	خویم دایان ز آتش	خویم دایان ز آتش
چو کماند با سخ	ز پرده با دایان	ز پرده با دایان	ز پرده با دایان
ز دایان و دایان	بکشت کماند با دایان	بکشت کماند با دایان	بکشت کماند با دایان
ز دایان و دایان	خویش را دایان	خویش را دایان	خویش را دایان
خویش را دایان	هم از دایان کشته شد	هم از دایان کشته شد	هم از دایان کشته شد
بدونست کماند	بطایر و دایان	بطایر و دایان	بطایر و دایان
بدونست کماند	بر نام تو در جهان	بر نام تو در جهان	بر نام تو در جهان
بدونست کماند	نخست ز دایان	نخست ز دایان	نخست ز دایان
بدونست کماند	پرستند که از دایان	پرستند که از دایان	پرستند که از دایان
بدونست کماند	دایان از دایان	دایان از دایان	دایان از دایان
بدونست کماند	بر نام تو در جهان	بر نام تو در جهان	بر نام تو در جهان
بدونست کماند	سید بود دایان	سید بود دایان	سید بود دایان
بدونست کماند	از دایان کشته شد	از دایان کشته شد	از دایان کشته شد
بدونست کماند	بسی دایان	بسی دایان	بسی دایان
بدونست کماند	بایان دایان	بایان دایان	بایان دایان
بدونست کماند	بیدان دایان	بیدان دایان	بیدان دایان
بدونست کماند	جین کماند	جین کماند	جین کماند
بدونست کماند	کماند دایان	کماند دایان	کماند دایان
بدونست کماند	ز دایان کشته شد	ز دایان کشته شد	ز دایان کشته شد
بدونست کماند	نماند که دایان	نماند که دایان	نماند که دایان
بدونست کماند	جوان دایان	جوان دایان	جوان دایان

مکنی که کنی اینده	مکنی که کنی اینده	مکنی که کنی اینده	مکنی که کنی اینده
بر کبر و ...	بر کبر و ...	بر کبر و ...	بر کبر و ...
مان بلیست و ...	مان بلیست و ...	مان بلیست و ...	مان بلیست و ...
نکو تا بندست که آید می	نکو تا بندست که آید می	نکو تا بندست که آید می	نکو تا بندست که آید می
سزای شاه داند	سزای شاه داند	سزای شاه داند	سزای شاه داند
راز و نهانست در او	راز و نهانست در او	راز و نهانست در او	راز و نهانست در او
جوشید از او این سخن	جوشید از او این سخن	جوشید از او این سخن	جوشید از او این سخن
بعضی تا حلقش ساخت	بعضی تا حلقش ساخت	بعضی تا حلقش ساخت	بعضی تا حلقش ساخت
ز او ان شاه جهان پادشاه	ز او ان شاه جهان پادشاه	ز او ان شاه جهان پادشاه	ز او ان شاه جهان پادشاه
ز او از پیش درگاه	ز او از پیش درگاه	ز او از پیش درگاه	ز او از پیش درگاه
خود و دوستان زین	خود و دوستان زین	خود و دوستان زین	خود و دوستان زین
بدشوار از تیر کردند باز	بدشوار از تیر کردند باز	بدشوار از تیر کردند باز	بدشوار از تیر کردند باز
تو ای پسر من پسر دواز	تو ای پسر من پسر دواز	تو ای پسر من پسر دواز	تو ای پسر من پسر دواز
بد گفت من در کای سر دواز	بد گفت من در کای سر دواز	بد گفت من در کای سر دواز	بد گفت من در کای سر دواز
ایوان نام که بازی کنی	ایوان نام که بازی کنی	ایوان نام که بازی کنی	ایوان نام که بازی کنی
در آخر دیت که سالیت	در آخر دیت که سالیت	در آخر دیت که سالیت	در آخر دیت که سالیت
ندان که اگر که سنگ است	ندان که اگر که سنگ است	ندان که اگر که سنگ است	ندان که اگر که سنگ است
می کار پیکاه بی بود	می کار پیکاه بی بود	می کار پیکاه بی بود	می کار پیکاه بی بود
مردستان انش ایردست	مردستان انش ایردست	مردستان انش ایردست	مردستان انش ایردست
دستادم در زمان سنون	دستادم در زمان سنون	دستادم در زمان سنون	دستادم در زمان سنون
یکی تا پدری بیاموزدش	یکی تا پدری بیاموزدش	یکی تا پدری بیاموزدش	یکی تا پدری بیاموزدش
بدیک که جوکان و تیر و کان	بدیک که جوکان و تیر و کان	بدیک که جوکان و تیر و کان	بدیک که جوکان و تیر و کان
جوان مبدان من مندر شد	جوان مبدان من مندر شد	جوان مبدان من مندر شد	جوان مبدان من مندر شد
خان کشت بر ارم خود را	خان کشت بر ارم خود را	خان کشت بر ارم خود را	خان کشت بر ارم خود را
جوشه سال آن نامور برش	جوشه سال آن نامور برش	جوشه سال آن نامور برش	جوشه سال آن نامور برش
سخن بستم و مرا بدم	سخن بستم و مرا بدم	سخن بستم و مرا بدم	سخن بستم و مرا بدم
دل از تیر کجا پسر دوش	دل از تیر کجا پسر دوش	دل از تیر کجا پسر دوش	دل از تیر کجا پسر دوش
سخن که ای از مردم کار	سخن که ای از مردم کار	سخن که ای از مردم کار	سخن که ای از مردم کار
در سود مدت ج آید می	در سود مدت ج آید می	در سود مدت ج آید می	در سود مدت ج آید می
که او چون شانت بگو	که او چون شانت بگو	که او چون شانت بگو	که او چون شانت بگو
بزرگ از او لب زکاد	بزرگ از او لب زکاد	بزرگ از او لب زکاد	بزرگ از او لب زکاد
همه پیش از نذرت بدم	همه پیش از نذرت بدم	همه پیش از نذرت بدم	همه پیش از نذرت بدم
نکه که آغازه فرجام را	نکه که آغازه فرجام را	نکه که آغازه فرجام را	نکه که آغازه فرجام را
ز او اب شاه من خواسته	ز او اب شاه من خواسته	ز او اب شاه من خواسته	ز او اب شاه من خواسته
پرستند آید پستار	پرستند آید پستار	پرستند آید پستار	پرستند آید پستار
جو مندر پادشاه بمن	جو مندر پادشاه بمن	جو مندر پادشاه بمن	جو مندر پادشاه بمن
میدانندش چنین کمال	میدانندش چنین کمال	میدانندش چنین کمال	میدانندش چنین کمال
جوشه مدت ساله گفت	جوشه مدت ساله گفت	جوشه مدت ساله گفت	جوشه مدت ساله گفت
بدانده فرستام بسیار	بدانده فرستام بسیار	بدانده فرستام بسیار	بدانده فرستام بسیار
چاکم در سنگ باشد ترا	چاکم در سنگ باشد ترا	چاکم در سنگ باشد ترا	چاکم در سنگ باشد ترا
چنین با حق آورده ام	چنین با حق آورده ام	چنین با حق آورده ام	چنین با حق آورده ام
ترا سات و خود که است	ترا سات و خود که است	ترا سات و خود که است	ترا سات و خود که است
تو که باز سنگم جویی می	تو که باز سنگم جویی می	تو که باز سنگم جویی می	تو که باز سنگم جویی می
مرا که اندر خود پادشاه	مرا که اندر خود پادشاه	مرا که اندر خود پادشاه	مرا که اندر خود پادشاه
نکه که مندر در خیزه ماند	نکه که مندر در خیزه ماند	نکه که مندر در خیزه ماند	نکه که مندر در خیزه ماند
سرمه پادشاه فرستاد	سرمه پادشاه فرستاد	سرمه پادشاه فرستاد	سرمه پادشاه فرستاد
یکی ساز نجر با باز بود	یکی ساز نجر با باز بود	یکی ساز نجر با باز بود	یکی ساز نجر با باز بود
جبه است چنان فتنه	جبه است چنان فتنه	جبه است چنان فتنه	جبه است چنان فتنه
نیان پلان کردن از حق	نیان پلان کردن از حق	نیان پلان کردن از حق	نیان پلان کردن از حق
فرایند خود انشی بود	فرایند خود انشی بود	فرایند خود انشی بود	فرایند خود انشی بود
بزرگ با زانده اسوش	بزرگ با زانده اسوش	بزرگ با زانده اسوش	بزرگ با زانده اسوش
ز فرنگ جویان	ز فرنگ جویان	ز فرنگ جویان	ز فرنگ جویان

باز که بر سات نامش	باز که بر سات نامش	باز که بر سات نامش	باز که بر سات نامش
وزان یکی را سنجید	وزان یکی را سنجید	وزان یکی را سنجید	وزان یکی را سنجید
بکوه با چند چشمه	بکوه با چند چشمه	بکوه با چند چشمه	بکوه با چند چشمه
چنین با خود منار	چنین با خود منار	چنین با خود منار	چنین با خود منار
کر زمان با لب خواند	کر زمان با لب خواند	کر زمان با لب خواند	کر زمان با لب خواند
مناب آن نیم که انور	مناب آن نیم که انور	مناب آن نیم که انور	مناب آن نیم که انور
بختان بنمود مندر کرد	بختان بنمود مندر کرد	بختان بنمود مندر کرد	بختان بنمود مندر کرد
بیشتر نغان چند آید	بیشتر نغان چند آید	بیشتر نغان چند آید	بیشتر نغان چند آید
هر آسبی که با دهم شدی	هر آسبی که با دهم شدی	هر آسبی که با دهم شدی	هر آسبی که با دهم شدی
مان دغ و دیگر می	مان دغ و دیگر می	مان دغ و دیگر می	مان دغ و دیگر می
بدرخت برام زان آب	بدرخت برام زان آب	بدرخت برام زان آب	بدرخت برام زان آب
چنین با بانه میدارم	چنین با بانه میدارم	چنین با بانه میدارم	چنین با بانه میدارم
از آغازه باشد رخ دوز	از آغازه باشد رخ دوز	از آغازه باشد رخ دوز	از آغازه باشد رخ دوز
کر زانید است اگر بدون	کر زانید است اگر بدون	کر زانید است اگر بدون	کر زانید است اگر بدون
کنز که بزمه و تاج شش	کنز که بزمه و تاج شش	کنز که بزمه و تاج شش	کنز که بزمه و تاج شش
وزنیز فرزند پنجم می	وزنیز فرزند پنجم می	وزنیز فرزند پنجم می	وزنیز فرزند پنجم می
جوشید مندر ز بران	جوشید مندر ز بران	جوشید مندر ز بران	جوشید مندر ز بران
بیاموزد روی که ز کجیل	بیاموزد روی که ز کجیل	بیاموزد روی که ز کجیل	بیاموزد روی که ز کجیل
ازان دختران یکی چکان	ازان دختران یکی چکان	ازان دختران یکی چکان	ازان دختران یکی چکان
خند بر برام و کرد آفرین	خند بر برام و کرد آفرین	خند بر برام و کرد آفرین	خند بر برام و کرد آفرین
نشان بد که یکد ز بی	نشان بد که یکد ز بی	نشان بد که یکد ز بی	نشان بد که یکد ز بی
بخت سیدان روان برست	بخت سیدان روان برست	بخت سیدان روان برست	بخت سیدان روان برست
دلارام از بدو دم کام او	دلارام از بدو دم کام او	دلارام از بدو دم کام او	دلارام از بدو دم کام او
فرشته زو جای بود	فرشته زو جای بود	فرشته زو جای بود	فرشته زو جای بود
مان زیر تر کش کان	مان زیر تر کش کان	مان زیر تر کش کان	مان زیر تر کش کان
میشه لب استی نام او	میشه لب استی نام او	میشه لب استی نام او	میشه لب استی نام او
می تاختی در فراز شب	می تاختی در فراز شب	می تاختی در فراز شب	می تاختی در فراز شب
دل او زمره دانی بر	دل او زمره دانی بر	دل او زمره دانی بر	دل او زمره دانی بر
باز که بر سات نامش	باز که بر سات نامش	باز که بر سات نامش	باز که بر سات نامش
لوان مندر جوش کشت	لوان مندر جوش کشت	لوان مندر جوش کشت	لوان مندر جوش کشت
مای کشته اند آید شمش	مای کشته اند آید شمش	مای کشته اند آید شمش	مای کشته اند آید شمش
نکه دار اسبان من پیش	نکه دار اسبان من پیش	نکه دار اسبان من پیش	نکه دار اسبان من پیش
بگوشت برام کانی دار	بگوشت برام کانی دار	بگوشت برام کانی دار	بگوشت برام کانی دار
که کر آرموده باشد شور	که کر آرموده باشد شور	که کر آرموده باشد شور	که کر آرموده باشد شور
مردشت نیزه که از ان کرد	مردشت نیزه که از ان کرد	مردشت نیزه که از ان کرد	مردشت نیزه که از ان کرد
جو برام دیدن با بدیشت	جو برام دیدن با بدیشت	جو برام دیدن با بدیشت	جو برام دیدن با بدیشت
بدان کوه تا بر کای استوی	بدان کوه تا بر کای استوی	بدان کوه تا بر کای استوی	بدان کوه تا بر کای استوی
مهاد و مندر جو بود از شا	مهاد و مندر جو بود از شا	مهاد و مندر جو بود از شا	مهاد و مندر جو بود از شا
بندرخش گفت روزی چون	بندرخش گفت روزی چون	بندرخش گفت روزی چون	بندرخش گفت روزی چون
می که کردان تو اندر جان	می که کردان تو اندر جان	می که کردان تو اندر جان	می که کردان تو اندر جان
بدین برگی خوبی از ای	بدین برگی خوبی از ای	بدین برگی خوبی از ای	بدین برگی خوبی از ای
مان زو بودین زان	مان زو بودین زان	مان زو بودین زان	مان زو بودین زان
کر زان یکی از کزین آدم	کر زان یکی از کزین آدم	کر زان یکی از کزین آدم	کر زان یکی از کزین آدم
جهاندا از شو به بدین	جهاندا از شو به بدین	جهاندا از شو به بدین	جهاندا از شو به بدین
بزمه و تا سعد جوینده تخت	بزمه و تا سعد جوینده تخت	بزمه و تا سعد جوینده تخت	بزمه و تا سعد جوینده تخت
و بکر و چهارم زان کوفان	و بکر و چهارم زان کوفان	و بکر و چهارم زان کوفان	و بکر و چهارم زان کوفان
با بلند و بکیو کند	با بلند و بکیو کند	با بلند و بکیو کند	با بلند و بکیو کند
جو کوی و مبدان بود شیک	جو کوی و مبدان بود شیک	جو کوی و مبدان بود شیک	جو کوی و مبدان بود شیک
کمان نام آن روی آزاد بود	کمان نام آن روی آزاد بود	کمان نام آن روی آزاد بود	کمان نام آن روی آزاد بود
کر بوشن عاج بود ستون	کر بوشن عاج بود ستون	کر بوشن عاج بود ستون	کر بوشن عاج بود ستون
مهاد و مندر جو آمد بند	مهاد و مندر جو آمد بند	مهاد و مندر جو آمد بند	مهاد و مندر جو آمد بند
یکی زخم جوکان و کای	یکی زخم جوکان و کای	یکی زخم جوکان و کای	یکی زخم جوکان و کای
که دنگه رخسار بی اده بود	که دنگه رخسار بی اده بود	که دنگه رخسار بی اده بود	که دنگه رخسار بی اده بود
اباسه و آزاد جنگی است	اباسه و آزاد جنگی است	اباسه و آزاد جنگی است	اباسه و آزاد جنگی است
که بخت بد بیایا را استی	که بخت بد بیایا را استی	که بخت بد بیایا را استی	که بخت بد بیایا را استی
مان یکی و بر آتش	مان یکی و بر آتش	مان یکی و بر آتش	مان یکی و بر آتش
جو از دختان ناکه	جو از دختان ناکه	جو از دختان ناکه	جو از دختان ناکه

یکی آتش در چشمان زده	بدانسان که برین کند شایه	شسته بدان روشنی بخند	یکو دی خرم آمد بدید
یکی آساید و پیش	شسته پاکد و دوان	و زانوی آتش در خزان	یکی بسنگد ساخته اندران
و کل بر یکی آسیدی	شسته بهر جای اشک	سه جاده رزم نرود زنده	و زان تازیان بر یکی درنده
مست بر روی و همه روی	همه پای کوب و همه جوی	بزدیک پیش در آسیا	بر آتش کشیده خنجر یکا
و زان بر یکی دست کل	ز سادای ازلی تا نیمت	و زان سر خورشید در جفا	یکی گفت کنی یا بر شایه
که از در بر زنت باران	و ذویت بر این کرد این	خاک را نشاند بر سر کوه	ازیر اسس خواند بهرام
جناهار آواز ایشان	خا زاب به چیده اندر کشید	جو آمد بر دیکی در خزان	نکر کرد یکسر کران تا کران
مردت بکسر راز نامه	بدست آمدن راه کوتاه	خمود با یکسان راه	می آمدند خواره نزدیک
کسارنده آورد جام	نهادند دست بهرام	ازان دختران که بداند	برون آمدند از میان جهان
یکی سبکبار و در کسب	یکی ناز با یک یکی سبک	بر شاه رفتند با دست بند	برخ چون مار و بالابند
همی جاده گفتند بهرام	شسته باد و شش نام	در جاده رسید بهرام	کر این نشان در دوش
کرای کز خان خزان کرای	و زان آتش از دوش رایت	یکی گفت کای بر بالاسو	بر جزمه مانده شمشیر
بر مان یکی آسایان	بدین کوه خنجر کرد	یا بدیم اکنون کوبش	ورادیده از تیر کج خنجر
هم اندر زنان آسایان	یاد در و خنجر خود با کرده	جو بهرام را دید رخ را خاک	ماید و پس تا بر سر
یکی جام زین به زود	بدان پیر و دوان که اندر	بدو گفت کج و خورشید	جده ای چنین نیست بهرام
در بر مرد آفرین کرد	کر این خزان را حجت	رسیده بدین سال و خنجر	بدو شکر کنی پاکیزه
و یکبار اندر خنجر فزون	نکونم ازین پیش خنجر کن	بدو گفت بهرام کنی بهر جبار	تا بدیده و زین شش خنجر
چنداد و باخ و در بر	کزی در کشتی سوار کرد	خانه است از راه و دهم	نرسیم و سرای و نه گاه و خنجر
بدو گفت بهرام شد	کری چیز این نامه را	بدو گفت بهر جانت تواند	پرست و گان خنجر تواند
بسیار خنجر تو دید	بدینان آتش بندیش	بگفت این از جای برای تو	باسب از راه و بالایی
بزم و تا خادمان سیاه	رند آن بنا را مسکونی	سیاه اندر آه و بالابند	بدین بر زده و بالابند
زده اند از آن آسایان	بش تیره ادبها در	بزن گفت کجایا و چو	باز از راه و شش خنجر
بش خنجر اچا یک جوی	زنش گفت کرد و شش	کر گفت این بهستان	زنش گفت کن کار
چنین گفت و آسایان	کرای زن مراد استانی	ز او بر زین بر می جفت	ز دینا روی خنجر که شایه
بسیارین و خود از زان	نه از خواسته بر دوش بود		

ت آرنه بند جایشان	زیشان بر کس به آفرین	بدین کوه تا به پیشان	را به جادو جادوستان
بیرت بر کوه و پیشان	جه از به نراده و جادو	دوشت ره ز شدت کوه	بدان پر کنش کرای روز
بیانیت است به نیت	بار آمد آن به شش خنجر	بش تیر کوه آمد زان	جو باز آمد از دشت خنجر
نکر کرد آن حسن آتش	خا زاب به چیده و زین کشید	کون دختران آفتاب	بازام اندر نفت و بند
بدان سوی آن دوان	می شاه را دختر آراستی	شسته جرم داند	هر کسوری بعد از این
تراد و این کسور ز پاک	خو رخ کردستی زاناک	بزمان فرمان گرفت	سند کاغذ نمایان
در مخته آمد بهر کاه	می بر یکی نام زیدان	چنین گفت از آن روی	ز رخ چهارم خود آرد
در مخته آمد بهر کاه	خود و دوان و دوان	بیامد یکی مرد مست	جو با دوان کرانی
بسیار بهر کاه	چنان آتش در کوه	بیامد جهرام را دیت	یکی باشد اندر میان
بر شاه پر دند جوبه	ز دیدار لشکر بران	بدو گفت پرای جان	که با تو سخن دادم اندر
خا زاب به چیده جهرام	خداوند این روز دیت	همی آب بر دم بدین دوش	بکنار من کرد باید نگاه
بدین روز دستام و کد	بیان یکی در سوراخ	سکنت خدوشی بکوش آدم	کرد کار بد کتم از دوش
جو بسیار شدن کس	خوش می نماید بکن	جو بنید بهرام از آتش	کران هم جای خوش آدم
از بخامی آید آواز	یار دیکس راه دراز	زده آمد از آب	مردت بر سره و آب
خمود تا کار با کار	بر جای آتش می خنجر	زده با جو خورشید	شرای زنده از بر شمشیر
بک شمشیر بران	شدن این چون سپاه	نورین را بکنن گرفت	جو مستول گشت آن دوش
زده بر رفتند کار	بدید آمد از خاک جایی	یکی خانه کرده از خنجر	شدن پای امان بر سر
ز کندن چو شمشیر دانه	بدید آمد از دوش جایی	جو بدید آمد از راه	بصار و ج کرده سبب
کنده تیر زدی بر سرش	براه و بالایی جند	زده کرده بر پای دوش	اما او یکی ایراد
یکی خانه دید بهر دراز	بیاد دشت سرخ اندر	مان کادر اجتم یا خنجر	یکی آخوری کرد زین
ز بهر جاده با خور و دوش	یکی کور یا قوت و دیکه	زده و ان زین خاد	ز بهر سکا و قوت
می کرد بر کرد و دوش	رای بلند این بهر	بندی بشاه جهان	که آمد به کج را جیز
جو دستور دید آن بر شاه	کر جرح نکند از کله	بدو گفت منکر بر کج	نویسد کس و کج کام
یکی خانه بر کرد و آید	بکندن آن با بام	بیامد سر و دوان	بدان کاه و بر سر

کج بافتن چهارم

ساده جانک کردم ناد	خوش است بر کار حشید	بد کنست شاه این سر به	بر کاره انا ترا ز خود
زنجی که حشید بنهاد	چرا کرد باید در کج خوش	از ان کج حشید	خوار از ان کج حشید
از زایان در سر به	بناید که آید بجایکست	اگر نام باید که سید کنم	بداد و ششبر کج کنم
بنای سپاه در ابره زین	نه کنست بر نادران من	دردشید کوه بزره دیم	زن پوه و کوه کان تم
قیامت دوم کردم ناد	بریده دل از نادرانم	ز دیران آباد که آورید	وزان پس سید یک بد کنم
خمشید و بنا کجی درم	بر زده ان جاندارم	مرتا جوان ششم قدرت	جوابا دیم کج حشید
از ان ده یکمانه اگر بود	می جبت شاه از میان سپا	سخن از کت است از سپا	بشادی بهادش کتی امید
جوابا کتم رنج خودم	ز دوم و زین کج کج خودم	من و بس بشید بزره دیم	نادرم فیس و نادرم کیز
وزانجا کشت سوی کج خوش	که آورده بد کرد از نادر	بیاورد مردان کوشش	درم داد کردان شکرش را
کجی بزرگداشت در نوبنا	بیا راست ایوان کوه رخا	فی لعل خشان جام مود	خوشد خرم و شاد بهرام
بیا ران چنین کشت کاش	شیده ز نخت بزرگان	ز موشنگ نادر نادر	که از آفریدن دوا و ماه
می ده چنین تاسه کتبه	کوتاج بزرگی سبب نادر	به میندا تا زمین بزرگان	برایش چ از آفرینی کوشا
چو کوه تاهست کوش روز	سخن ماند از سران یگاد	که این شمشیر ده از انود	یکی را بکوه یکی راستود
یک کجک نوبت می کیزم	سز و کجها ترا بید سبزم	جرا کج از نادران بایم	و کردل بن کج کج بایم
بشم دل اندر سرای کج	ناز و تلج و پنا و کج	چو روزی بیای می کیزد	خود مندم درم جوازم خود
را کت کزین زبردستان	ز دستان از دیرستان	بنالهی کت از نادر	بما و سبب از نادر کج من
یکی بهر به نام او میاید	شده سال در سر دستان	جوا و از شمشیر برای خوا	چنین کت کای سز و داورا
دلت کج بنای در کت	زور با کج سبب بر خاستی	چو توشه کت کج در کج	میان کمان میان جهان
بکام جرم جوی و نادر	وزان کج کاه ان سبب نادر	ندانت کس در جهان کج	نخاکت درم از داورا
تو جوی یافتی سبب کج	که کت کت زین سرای	بدریا مانا کج کج کج	بیدیده نیدیت کس سبب
بدریش حشید آن کج	مان کاه و شمشیر کج	پس از نشت نام تو ز نادر	توانا بهر ز نشت از نادر
پس دختران سز و ان	ابال کج و سبب کج	بدریا بیا و سبب کج	سبب کج و سبب کج
بروز کج کج کج	بدریا بیا و سبب کج	بدریا بیا و سبب کج	بدریا بیا و سبب کج
ده اشتر نشن کج	بدریا بیا و سبب کج	بدریا بیا و سبب کج	بدریا بیا و سبب کج
بدریا بیا و سبب کج	بدریا بیا و سبب کج	بدریا بیا و سبب کج	بدریا بیا و سبب کج

ساده جانک کردم ناد	خوش است بر کار حشید	بد کنست شاه این سر به	بر کاره انا ترا ز خود
زنجی که حشید بنهاد	چرا کرد باید در کج خوش	از ان کج حشید	خوار از ان کج حشید
از زایان در سر به	بناید که آید بجایکست	اگر نام باید که سید کنم	بداد و ششبر کج کنم
بنای سپاه در ابره زین	نه کنست بر نادران من	دردشید کوه بزره دیم	زن پوه و کوه کان تم
قیامت دوم کردم ناد	بریده دل از نادرانم	ز دیران آباد که آورید	وزان پس سید یک بد کنم
خمشید و بنا کجی درم	بر زده ان جاندارم	مرتا جوان ششم قدرت	جوابا دیم کج حشید
از ان ده یکمانه اگر بود	می جبت شاه از میان سپا	سخن از کت است از سپا	بشادی بهادش کتی امید
جوابا کتم رنج خودم	ز دوم و زین کج کج خودم	من و بس بشید بزره دیم	نادرم فیس و نادرم کیز
وزانجا کشت سوی کج خوش	که آورده بد کرد از نادر	بیاورد مردان کوشش	درم داد کردان شکرش را
کجی بزرگداشت در نوبنا	بیا راست ایوان کوه رخا	فی لعل خشان جام مود	خوشد خرم و شاد بهرام
بیا ران چنین کشت کاش	شیده ز نخت بزرگان	ز موشنگ نادر نادر	که از آفریدن دوا و ماه
می ده چنین تاسه کتبه	کوتاج بزرگی سبب نادر	به میندا تا زمین بزرگان	برایش چ از آفرینی کوشا
چو کوه تاهست کوش روز	سخن ماند از سران یگاد	که این شمشیر ده از انود	یکی را بکوه یکی راستود
یک کجک نوبت می کیزم	سز و کجها ترا بید سبزم	جرا کج از نادران بایم	و کردل بن کج کج بایم
بشم دل اندر سرای کج	ناز و تلج و پنا و کج	چو روزی بیای می کیزد	خود مندم درم جوازم خود
را کت کزین زبردستان	ز دستان از دیرستان	بنالهی کت از نادر	بما و سبب از نادر کج من
یکی بهر به نام او میاید	شده سال در سر دستان	جوا و از شمشیر برای خوا	چنین کت کای سز و داورا
دلت کج بنای در کت	زور با کج سبب بر خاستی	چو توشه کت کج در کج	میان کمان میان جهان
بکام جرم جوی و نادر	وزان کج کاه ان سبب نادر	ندانت کس در جهان کج	نخاکت درم از داورا
تو جوی یافتی سبب کج	که کت کت زین سرای	بدریا مانا کج کج کج	بیدیده نیدیت کس سبب
بدریش حشید آن کج	مان کاه و شمشیر کج	پس از نشت نام تو ز نادر	توانا بهر ز نشت از نادر
پس دختران سز و ان	ابال کج و سبب کج	بدریا بیا و سبب کج	سبب کج و سبب کج
بروز کج کج کج	بدریا بیا و سبب کج	بدریا بیا و سبب کج	بدریا بیا و سبب کج
ده اشتر نشن کج	بدریا بیا و سبب کج	بدریا بیا و سبب کج	بدریا بیا و سبب کج
بدریا بیا و سبب کج	بدریا بیا و سبب کج	بدریا بیا و سبب کج	بدریا بیا و سبب کج

<p> می بر ز تاجت بر آید بار می آید کرد ز دود تو یگر و گر چند باشد سپاه کران جیشده ز کتی بی که در د یکوان بر از از اخترت که دارد خویش زهر از تن مان فرو او کند تخت ترا بر آستان که از دور و پیش راست چمن که آید باید چمن بنده که من که چتری که داری تو آید بر رسم خدیون و میوه فرات کی و در کشید صبیه چون بدید هر شه ز روی همان خادم آید همانند او دانه و نه جو خرم شد اندر می بی خور و خنشین و خدی زیر دانه بکی دس کرد ز خوش نشسته دل و دین یکی ماه را اندر آورد گذرد بر که کسان و بر ران شمس و آذرین بید شمس کی شد آفت گذرد بدید و یک نشک </p>	<p> میان شد چون شمشیر می خوشی که چن تیر بدرو دل اندر جکی در بدو کشت شاه ای مرا از دود بین ده توان سرده خست که یار است کشتن خود از دین بر کشتن کف تاج و تخت ترا بر کشتن گدازا پرستید شاه را کشت به زمین که ای مهر مانا شتر و در بار شد ز بر زمین بخندید بر آید بدو پیر گفت ای مرا خدیو مان دخت تمام مرا خدیو بر زن چمن کشت کین شد جو سه سه اندر عادی بدو کشت بر زمین ای مهر می بود بهرام تا کشت جو آمد کی سنته ایجا بود </p>	<p> نماز و نماز است حاج زشت می خند دل از مان زوی زو رسد ترا خورد آن کران سکه جام کو کهنه یاران را چن توشت و بادای و یک که برستم این تاج شاستی به پیش تو برای جوی ندان وای بر کار خود و از اکلنی و پر اکلنی کزان دختران شاه کشت تو با جام می سودی اش همان سه سه زنده برای زبان و زبان نیز با شود یا در نوازان شکر می بود تاست ترک شاه نیایش کنم خاک درگاه سوی خانه که مرا کن </p>	<p> می آید از کتایب خویشد مانند می جبر سپاهی که می کند ترا آن جابر شنید بهرام نیایی تو و اما و نه بدو کشت بر زمین ای مهر را کرد به لبان می حالیان سه دختر پرستید کجیم کنون از دل خواست ز بهر سیدی نمی کردنی حالت مان یاره و طوق با چن مان تاج باشد چن کای ترا دادم خاک بای خانه بندی شان شاه چون بفرمود تا مهر چن سکوی زین سندان یک بندام تا زین شاه ماه سکوی زیر پاش ساکند کار از به ساران که در آن شد می بود بهرام بزه داشت بهرام چن زاده و اسیر و بهرام که چشم بر از تو و در دو سه زمان شمس </p>
---	--	--	--

براده است نیز شاد است باشم همه و خداوند ازین جو بانی بر تو شکر افکنی یکی پیشه دید پر کوشت برگشت برام کین کوشت چین کوستان کو دروش بخردار با مور کوست کیم در جاز دست خرنید ششاه کتی نموده بر برگشت برام کین کوشت دو در سبالت اندر بر جو کردون پوشد چو ریا جو بشنید برام بالای خوا چین گفت نامو بدان دور خواه اهران خشت از بر بشان بر او از خون از شروت خادم سکوتی درخ آن بر گفت با پای تیر کرده از خشت و خیز زمان حوازا شود کوز با لای است راین بار از بر فرز ندرا تیر جری دقت برام تخت ملکون بر او از نزد حلقه را بر درو بار خوا چین داد باج که بشکشا	بر شیر با کرد دانش است کرای ناموشه به یار زمین لی کوه خارا زین رکنی سبلمان کریزان دهم شکر کردار و بد بجای سوخت بدشت اندر آوردم از کوه حمان زرو میست هم رویور سوی هم بر زانسان ندید حمان مو بدشت بدید نیشد ز پیکان دود دستی زده پیش اندر آید چین آید این در بدستگاه یکی جابه خنده و آرا خوا که اکنون شود شاد کتی به ند پیکان بر سر تاج زر سنته کریز کوبه باشد بد کزیانان کتی است بی دستگاه درخ آن درخ مجلس آرد پای برودی شود نرم چون ز کار زمان حید که بداید بیاید جوان خرد مندر تخت در راه دلی رها	چین گفت این تیرلی بود ندید و نه بیند کسی در جهان بدان مغرور اندرون دشت یکی رشتان دید برام بدو رشتان گفت کانی داد و اگر خداوند این سوخت ندارد بخرد خرنیدان اگرستی در راه شاد کوی مرا کین در از کاکه جویشان حکلی گشت اوشت بشر آید او را از بنای کا که آید و کند اندک کتی در جدا شد و دستور اوشت که بود در خان کو درود یا بدی سری از جنت خیز کون سفند و سی من از می از خواج زهر در دوزم نه چند جو خکس جهان زبوی زمان موی کرده یکبار از آدین برفتد کویان آید جو آواز جکش باید کوش	ند بر پیکان او کرد چو تو شاه بر تخت نشانی ز کمره اکس که بدخواه بر او وید از پانی نام ز کتی من آیم برین دور به چید می از نینب کرد سید جدد زلفش مکن برین دراور کبی مادی دست کرا و را خدای جهان است سوار سه از بار با او بزدی کبی کاخ بر شاه کوش آید توش آواز سمانا بر او از او شد سر همه سدی گفت و آید کوش بش تیر و زو جنت کیر و کوز بسر بر سه اسرار کوز بسالیشان رده بازم سیان گمان میان من سفیدی که از جهان امید ز جان و دل خویش کجمن یکی گفت خرنید کم کرد سم آواز و دوم آواز سویان زار کان بدرنگ بدین در کوبید که از بر از و باز گشت به جاک
--	---	--	--

چو خدای که بانی داد آفرین	چو خدای که بانی داد آفرین	چو خدای که بانی داد آفرین	چو خدای که بانی داد آفرین
بر او شوی سودمند آیدت	بر او شوی سودمند آیدت	بر او شوی سودمند آیدت	بر او شوی سودمند آیدت
تا که کسب سوار است پس	تا که کسب سوار است پس	تا که کسب سوار است پس	تا که کسب سوار است پس
بهرام گفت ای سوار بزد	بهرام گفت ای سوار بزد	بهرام گفت ای سوار بزد	بهرام گفت ای سوار بزد
از داکمی بهتر از نش	از داکمی بهتر از نش	از داکمی بهتر از نش	از داکمی بهتر از نش
فزون آید از دهره شهریار	فزون آید از دهره شهریار	فزون آید از دهره شهریار	فزون آید از دهره شهریار
سر نهادن بر این خواب	سر نهادن بر این خواب	سر نهادن بر این خواب	سر نهادن بر این خواب
نه آید شایه آفریدون	نه آید شایه آفریدون	نه آید شایه آفریدون	نه آید شایه آفریدون
زنی ناله دار و راه پست	زنی ناله دار و راه پست	زنی ناله دار و راه پست	زنی ناله دار و راه پست
بشدیدی و راه آید پره	بشدیدی و راه آید پره	بشدیدی و راه آید پره	بشدیدی و راه آید پره
ز کردن خلعت بامیاس	ز کردن خلعت بامیاس	ز کردن خلعت بامیاس	ز کردن خلعت بامیاس
جوش و دوشه کار گشت	جوش و دوشه کار گشت	جوش و دوشه کار گشت	جوش و دوشه کار گشت
همی ساخت کار گشت سوار	همی ساخت کار گشت سوار	همی ساخت کار گشت سوار	همی ساخت کار گشت سوار
چنان کن که بویا بود جان باب	چنان کن که بویا بود جان باب	چنان کن که بویا بود جان باب	چنان کن که بویا بود جان باب
که ای از حالت خجل کننده	که ای از حالت خجل کننده	که ای از حالت خجل کننده	که ای از حالت خجل کننده
زمین شد بگرد و در می تاج	زمین شد بگرد و در می تاج	زمین شد بگرد و در می تاج	زمین شد بگرد و در می تاج
بجشدن از آن تا زیادت	بجشدن از آن تا زیادت	بجشدن از آن تا زیادت	بجشدن از آن تا زیادت
برفتند بر دهن پیش ناز	برفتند بر دهن پیش ناز	برفتند بر دهن پیش ناز	برفتند بر دهن پیش ناز
سایه از پی خواب بیکان	سایه از پی خواب بیکان	سایه از پی خواب بیکان	سایه از پی خواب بیکان
بدین بی نوا و همین خاں تو	بدین بی نوا و همین خاں تو	بدین بی نوا و همین خاں تو	بدین بی نوا و همین خاں تو
پی خشمه یار از جبه جوی	پی خشمه یار از جبه جوی	پی خشمه یار از جبه جوی	پی خشمه یار از جبه جوی
کنوید جزو مندر و کن	کنوید جزو مندر و کن	کنوید جزو مندر و کن	کنوید جزو مندر و کن
که که کز ری تنگ سدر راه تو	که که کز ری تنگ سدر راه تو	که که کز ری تنگ سدر راه تو	که که کز ری تنگ سدر راه تو
که پدا بند سور گیتی فرد	که پدا بند سور گیتی فرد	که پدا بند سور گیتی فرد	که پدا بند سور گیتی فرد
بر همه پدا ر و دی کن	بر همه پدا ر و دی کن	بر همه پدا ر و دی کن	بر همه پدا ر و دی کن

چو در پیش او ست نه بامیاس	چو در پیش او ست نه بامیاس	چو در پیش او ست نه بامیاس	چو در پیش او ست نه بامیاس
چنین گفت با آرزو بامیاس	چنین گفت با آرزو بامیاس	چنین گفت با آرزو بامیاس	چنین گفت با آرزو بامیاس
چنین گفت با آرزو بامیاس	چنین گفت با آرزو بامیاس	چنین گفت با آرزو بامیاس	چنین گفت با آرزو بامیاس
که کفای کمزور دل او بود	که کفای کمزور دل او بود	که کفای کمزور دل او بود	که کفای کمزور دل او بود
سان کوشش و انزوا را	سان کوشش و انزوا را	سان کوشش و انزوا را	سان کوشش و انزوا را
بگفت من از رای کم هست	بگفت من از رای کم هست	بگفت من از رای کم هست	بگفت من از رای کم هست
کرا را می آیدت جام یک	کرا را می آیدت جام یک	کرا را می آیدت جام یک	کرا را می آیدت جام یک
بایم پیران دانه را	بایم پیران دانه را	بایم پیران دانه را	بایم پیران دانه را
نه فرخ بودت زان جوی	نه فرخ بودت زان جوی	نه فرخ بودت زان جوی	نه فرخ بودت زان جوی
بست منت است ای جان	بست منت است ای جان	بست منت است ای جان	بست منت است ای جان
بدگفت آری بسندیدم	بدگفت آری بسندیدم	بدگفت آری بسندیدم	بدگفت آری بسندیدم
بدگفت کاکون تو جوی	بدگفت کاکون تو جوی	بدگفت کاکون تو جوی	بدگفت کاکون تو جوی
سوی جوی خوش رفت از تو	سوی جوی خوش رفت از تو	سوی جوی خوش رفت از تو	سوی جوی خوش رفت از تو
بومود بر خورش را کرد	بومود بر خورش را کرد	بومود بر خورش را کرد	بومود بر خورش را کرد
بیزدان بناید شدن با	بیزدان بناید شدن با	بیزدان بناید شدن با	بیزدان بناید شدن با
من از جام می بزمی که	من از جام می بزمی که	من از جام می بزمی که	من از جام می بزمی که
پرستند تا زاده شریار	پرستند تا زاده شریار	پرستند تا زاده شریار	پرستند تا زاده شریار
پناه ایمن شد بدرگاه بر	پناه ایمن شد بدرگاه بر	پناه ایمن شد بدرگاه بر	پناه ایمن شد بدرگاه بر
چو در بان بدید آن ساه کرا	چو در بان بدید آن ساه کرا	چو در بان بدید آن ساه کرا	چو در بان بدید آن ساه کرا
بدگفت بر خیز و بختی	بدگفت بر خیز و بختی	بدگفت بر خیز و بختی	بدگفت بر خیز و بختی
یک یک دل در کو هر فرد	یک یک دل در کو هر فرد	یک یک دل در کو هر فرد	یک یک دل در کو هر فرد
مان چون زکوبه به بستند	مان چون زکوبه به بستند	مان چون زکوبه به بستند	مان چون زکوبه به بستند
پرستند منت ای پادشاه	پرستند منت ای پادشاه	پرستند منت ای پادشاه	پرستند منت ای پادشاه
را گفت آید بر است فراز	را گفت آید بر است فراز	را گفت آید بر است فراز	را گفت آید بر است فراز
کی تا زیاده ز بر باخته	کی تا زیاده ز بر باخته	کی تا زیاده ز بر باخته	کی تا زیاده ز بر باخته

خداوندی که خدایا	خداوندی که خدایا	خداوندی که خدایا	خداوندی که خدایا
چنین داد و بخشید	چنین داد و بخشید	چنین داد و بخشید	چنین داد و بخشید
زین بر زانکه دینار او	زین بر زانکه دینار او	زین بر زانکه دینار او	زین بر زانکه دینار او
اگر کسی بدست برسد	اگر کسی بدست برسد	اگر کسی بدست برسد	اگر کسی بدست برسد
او به نیت هر که	او به نیت هر که	او به نیت هر که	او به نیت هر که
خداوندی که خدایا	خداوندی که خدایا	خداوندی که خدایا	خداوندی که خدایا
بر آن خدایا و دینار او	بر آن خدایا و دینار او	بر آن خدایا و دینار او	بر آن خدایا و دینار او
بکی تمام او نیز همدام	بکی تمام او نیز همدام	بکی تمام او نیز همدام	بکی تمام او نیز همدام
و پیر کزین کرد بر سر کار	و پیر کزین کرد بر سر کار	و پیر کزین کرد بر سر کار	و پیر کزین کرد بر سر کار
از آن خواسته ده کی مرزا	از آن خواسته ده کی مرزا	از آن خواسته ده کی مرزا	از آن خواسته ده کی مرزا
که تا کسی بدست	که تا کسی بدست	که تا کسی بدست	که تا کسی بدست
شتر بود و در کوه و کاروان	شتر بود و در کوه و کاروان	شتر بود و در کوه و کاروان	شتر بود و در کوه و کاروان
سده شتر کوه و بیابان	سده شتر کوه و بیابان	سده شتر کوه و بیابان	سده شتر کوه و بیابان
ز شتر از دین بیخه	ز شتر از دین بیخه	ز شتر از دین بیخه	ز شتر از دین بیخه
خشت آفرین کرد بر کاروان	خشت آفرین کرد بر کاروان	خشت آفرین کرد بر کاروان	خشت آفرین کرد بر کاروان
چنین گفت که بیابان	چنین گفت که بیابان	چنین گفت که بیابان	چنین گفت که بیابان
همه کار کشتی بر آفران	همه کار کشتی بر آفران	همه کار کشتی بر آفران	همه کار کشتی بر آفران
نه است که نام او در جهان	نه است که نام او در جهان	نه است که نام او در جهان	نه است که نام او در جهان
چنین خواسته کرد و جهان	چنین خواسته کرد و جهان	چنین خواسته کرد و جهان	چنین خواسته کرد و جهان
پایان کشتی که از بیخه	پایان کشتی که از بیخه	پایان کشتی که از بیخه	پایان کشتی که از بیخه
شمارش بدیدار نام و ز	شمارش بدیدار نام و ز	شمارش بدیدار نام و ز	شمارش بدیدار نام و ز
بدین کوه و دینار	بدین کوه و دینار	بدین کوه و دینار	بدین کوه و دینار
در کشتی که از بیخه	در کشتی که از بیخه	در کشتی که از بیخه	در کشتی که از بیخه
خشت آفرین کرد بر کاروان	خشت آفرین کرد بر کاروان	خشت آفرین کرد بر کاروان	خشت آفرین کرد بر کاروان
نیار کرد این دین و دین	نیار کرد این دین و دین	نیار کرد این دین و دین	نیار کرد این دین و دین

دل و جان زافروخته	دل و جان زافروخته	دل و جان زافروخته	دل و جان زافروخته
کره خورده و نوش	کره خورده و نوش	کره خورده و نوش	کره خورده و نوش
همان لایح و توفه و سلم	همان لایح و توفه و سلم	همان لایح و توفه و سلم	همان لایح و توفه و سلم
بند داد که ناز و از دین	بند داد که ناز و از دین	بند داد که ناز و از دین	بند داد که ناز و از دین
که از بدی و بدی و بدی	که از بدی و بدی و بدی	که از بدی و بدی و بدی	که از بدی و بدی و بدی
کسی را که پیشه دارد	کسی را که پیشه دارد	کسی را که پیشه دارد	کسی را که پیشه دارد
و کرم که چرخ بود و خورد	و کرم که چرخ بود و خورد	و کرم که چرخ بود و خورد	و کرم که چرخ بود و خورد
و کرم که کانی که پختی	و کرم که کانی که پختی	و کرم که کانی که پختی	و کرم که کانی که پختی
برایش بخش آن مرخوا	برایش بخش آن مرخوا	برایش بخش آن مرخوا	برایش بخش آن مرخوا
نان کرد و دینار و شیشه	نان کرد و دینار و شیشه	نان کرد و دینار و شیشه	نان کرد و دینار و شیشه
پیر که آینه یار تو باد	پیر که آینه یار تو باد	پیر که آینه یار تو باد	پیر که آینه یار تو باد
بفرمود تا تخت شاهی	بفرمود تا تخت شاهی	بفرمود تا تخت شاهی	بفرمود تا تخت شاهی
ی و جام بر دینار و اسکر	ی و جام بر دینار و اسکر	ی و جام بر دینار و اسکر	ی و جام بر دینار و اسکر
بدین درون که نماند	بدین درون که نماند	بدین درون که نماند	بدین درون که نماند
لشاه و زور ویش هر کورد	لشاه و زور ویش هر کورد	لشاه و زور ویش هر کورد	لشاه و زور ویش هر کورد
لی آزار و رستی بایست	لی آزار و رستی بایست	لی آزار و رستی بایست	لی آزار و رستی بایست
پوسال جان برکت چیل	پوسال جان برکت چیل	پوسال جان برکت چیل	پوسال جان برکت چیل
چو کاخ پرست و می میوه	چو کاخ پرست و می میوه	چو کاخ پرست و می میوه	چو کاخ پرست و می میوه
شوم شپ زدن بوشم	شوم شپ زدن بوشم	شوم شپ زدن بوشم	شوم شپ زدن بوشم
کون برین و نادر و بی	کون برین و نادر و بی	کون برین و نادر و بی	کون برین و نادر و بی
بروند و بس با نای بود	بروند و بس با نای بود	بروند و بس با نای بود	بروند و بس با نای بود
چو ما هر کانی بوشیم	چو ما هر کانی بوشیم	چو ما هر کانی بوشیم	چو ما هر کانی بوشیم
کون کردن که و کرد	کون کردن که و کرد	کون کردن که و کرد	کون کردن که و کرد
سکه یوز با جری و شایان	سکه یوز با جری و شایان	سکه یوز با جری و شایان	سکه یوز با جری و شایان
بیابان کمن و دیدم	بیابان کمن و دیدم	بیابان کمن و دیدم	بیابان کمن و دیدم
ازین کزین کرد و کرد	ازین کزین کرد و کرد	ازین کزین کرد و کرد	ازین کزین کرد و کرد

هر قدر بهر امر که بخیر کاه مومنان

باید کشیدن بر او	باید کشیدن بر او	باید کشیدن بر او	باید کشیدن بر او
شده خدی یک نیزه بالای	شده خدی یک نیزه بالای	شده خدی یک نیزه بالای	شده خدی یک نیزه بالای
کسی که نخر دارد	کسی که نخر دارد	کسی که نخر دارد	کسی که نخر دارد
سماجای کورست و دینار	سماجای کورست و دینار	سماجای کورست و دینار	سماجای کورست و دینار
در اینجا یک نیزه بایم	در اینجا یک نیزه بایم	در اینجا یک نیزه بایم	در اینجا یک نیزه بایم
نیار و نکر و شکر	نیار و نکر و شکر	نیار و نکر و شکر	نیار و نکر و شکر
دل شکر و زکرم و زکرم	دل شکر و زکرم و زکرم	دل شکر و زکرم و زکرم	دل شکر و زکرم و زکرم
بناشیم بی تا حق بکر	بناشیم بی تا حق بکر	بناشیم بی تا حق بکر	بناشیم بی تا حق بکر
سنگاری بود که بایم	سنگاری بود که بایم	سنگاری بود که بایم	سنگاری بود که بایم
سواران شکر و زکرم	سواران شکر و زکرم	سواران شکر و زکرم	سواران شکر و زکرم

بر سر دگر بخت سپیدار	زین زار سینه چشم بزم	از بتایا در هر دو ساری	ی آورده و خواب بر بزم
چو در روز بخت زاری	شد از سیه بایز با جوش	چو ساخت که در هر دو ساری	بر بستند با دگر بخت
به بند که اندر جهان داد	هر اند دل مرد بزدان	بسته سر و دود خود داد	از داشت سونوی دشت
بهر اند شید زار از نغم	بدان که تار و زرت	چنین تا با جوی رسید	سامون سون ساری
زنی به بخت در سب	ز بهرام جزو بوشید	بدو گفت بهرام کاید سب	دی که میاید بخت
بدو گفت زن کا بزد	تو این خانه چون خانه	چو باخ شید است خانه	زنا میزدان شوخ بخت
بدو گفت که آراست	چو نه نذر با جوی	چو آمد جایی که بود بخت	ز پیش اندرون رفت خانه
بهر اند که در بخت	بهر اند به از بخت	سوی خانه آب شد است	می در نمان شون را بخت
که بود چنین کار کار	منم شکر در دزدان	شد شاه بهرام رخ را	کزان از دودنا بخت
بماند بخت از بر آن	بدو خانه برای جود	بیاورد و خانی و بنا	بدو تیره و سر و زمان
دندان حظه شد شاهان	به ستار چرخ انداخت	چو از خواب بیدار شد	بخت کا بخت
بدو گفت باید تر کن	بزرگت از تیره دنا	همین گفت با زن کرایه	که چنین جرایه بخت
خاری مکتود و ستر	نه بخت و دگر بخت	برهستی و حوزد رفت	قور و جزا بخت
زشتان سر و باد خور	به پیش بخت پکان	ازان مرد کوینه	که هم بختی جود
به کشته شد بزم	بدو سر و تیره جود	یکی به بره بران	دگر بختی جود
چو بهرام دست از خور	می بود خواب نماند	بوش که بر آفتاب	کده می و سب
بدو گفت شاه ای زن	کی دستای کو کمان	بدان تا کتار و جود	ز دل ریخ و بخت
بنو استان نیز کردم	از بخت آزاد	زن کم بخت کار	که آغاز کرد بخت
زن کم بخت کار	بدین ده دزدان	همیشه کد از سواد	ز دیوان داد کار
یکی نام در دوی	که فرجام از دین	بوش که بر بخت	که نا خوش کد بخت
و ناک تن را با دگر	بدو نام و بار	لایانی بود کان	ز شاه جهان از بخت
بر اندیشه شد زان	که شد نام او بر بدن	چنین گفت بر شاه	که از داد کد
کهستی کند بخت	که پدید آمد و داد	ازان کار با دین	ایام زن از خانه
ازان سب و بخت	بدو بد و جود	کمون تا دین	تو این کار کار

بر سر دگر بخت سپیدار	زین زار سینه چشم بزم	از بتایا در هر دو ساری	ی آورده و خواب بر بزم
چو در روز بخت زاری	شد از سیه بایز با جوش	چو ساخت که در هر دو ساری	بر بستند با دگر بخت
به بند که اندر جهان داد	هر اند دل مرد بزدان	بسته سر و دود خود داد	از داشت سونوی دشت
بهر اند شید زار از نغم	بدان که تار و زرت	چنین تا با جوی رسید	سامون سون ساری
زنی به بخت در سب	ز بهرام جزو بوشید	بدو گفت بهرام کاید سب	دی که میاید بخت
بدو گفت زن کا بزد	تو این خانه چون خانه	چو باخ شید است خانه	زنا میزدان شوخ بخت
بدو گفت که آراست	چو نه نذر با جوی	چو آمد جایی که بود بخت	ز پیش اندرون رفت خانه
بهر اند که در بخت	بهر اند به از بخت	سوی خانه آب شد است	می در نمان شون را بخت
که بود چنین کار کار	منم شکر در دزدان	شد شاه بهرام رخ را	کزان از دودنا بخت
بماند بخت از بر آن	بدو خانه برای جود	بیاورد و خانی و بنا	بدو تیره و سر و زمان
دندان حظه شد شاهان	به ستار چرخ انداخت	چو از خواب بیدار شد	بخت کا بخت
بدو گفت باید تر کن	بزرگت از تیره دنا	همین گفت با زن کرایه	که چنین جرایه بخت
خاری مکتود و ستر	نه بخت و دگر بخت	برهستی و حوزد رفت	قور و جزا بخت
زشتان سر و باد خور	به پیش بخت پکان	ازان مرد کوینه	که هم بختی جود
به کشته شد بزم	بدو سر و تیره جود	یکی به بره بران	دگر بختی جود
چو بهرام دست از خور	می بود خواب نماند	بوش که بر آفتاب	کده می و سب
بدو گفت شاه ای زن	کی دستای کو کمان	بدان تا کتار و جود	ز دل ریخ و بخت
بنو استان نیز کردم	از بخت آزاد	زن کم بخت کار	که آغاز کرد بخت
زن کم بخت کار	بدین ده دزدان	همیشه کد از سواد	ز دیوان داد کار
یکی نام در دوی	که فرجام از دین	بوش که بر بخت	که نا خوش کد بخت
و ناک تن را با دگر	بدو نام و بار	لایانی بود کان	ز شاه جهان از بخت
بر اندیشه شد زان	که شد نام او بر بدن	چنین گفت بر شاه	که از داد کد
کهستی کند بخت	که پدید آمد و داد	ازان کار با دین	ایام زن از خانه
ازان سب و بخت	بدو بد و جود	کمون تا دین	تو این کار کار

احمد شاه قاجار

چو در روز بخت زاری	شد از سیه بایز با جوش	چو ساخت که در هر دو ساری	بر بستند با دگر بخت
به بند که اندر جهان داد	هر اند دل مرد بزدان	بسته سر و دود خود داد	از داشت سونوی دشت
بهر اند شید زار از نغم	بدان که تار و زرت	چنین تا با جوی رسید	سامون سون ساری
زنی به بخت در سب	ز بهرام جزو بوشید	بدو گفت بهرام کاید سب	دی که میاید بخت
بدو گفت زن کا بزد	تو این خانه چون خانه	چو باخ شید است خانه	زنا میزدان شوخ بخت
بدو گفت که آراست	چو نه نذر با جوی	چو آمد جایی که بود بخت	ز پیش اندرون رفت خانه
بهر اند که در بخت	بهر اند به از بخت	سوی خانه آب شد است	می در نمان شون را بخت
که بود چنین کار کار	منم شکر در دزدان	شد شاه بهرام رخ را	کزان از دودنا بخت
بماند بخت از بر آن	بدو خانه برای جود	بیاورد و خانی و بنا	بدو تیره و سر و زمان
دندان حظه شد شاهان	به ستار چرخ انداخت	چو از خواب بیدار شد	بخت کا بخت
بدو گفت باید تر کن	بزرگت از تیره دنا	همین گفت با زن کرایه	که چنین جرایه بخت
خاری مکتود و ستر	نه بخت و دگر بخت	برهستی و حوزد رفت	قور و جزا بخت
زشتان سر و باد خور	به پیش بخت پکان	ازان مرد کوینه	که هم بختی جود
به کشته شد بزم	بدو سر و تیره جود	یکی به بره بران	دگر بختی جود
چو بهرام دست از خور	می بود خواب نماند	بوش که بر آفتاب	کده می و سب
بدو گفت شاه ای زن	کی دستای کو کمان	بدان تا کتار و جود	ز دل ریخ و بخت
بنو استان نیز کردم	از بخت آزاد	زن کم بخت کار	که آغاز کرد بخت
زن کم بخت کار	بدین ده دزدان	همیشه کد از سواد	ز دیوان داد کار
یکی نام در دوی	که فرجام از دین	بوش که بر بخت	که نا خوش کد بخت
و ناک تن را با دگر	بدو نام و بار	لایانی بود کان	ز شاه جهان از بخت
بر اندیشه شد زان	که شد نام او بر بدن	چنین گفت بر شاه	که از داد کد
کهستی کند بخت	که پدید آمد و داد	ازان کار با دین	ایام زن از خانه
ازان سب و بخت	بدو بد و جود	کمون تا دین	تو این کار کار

مردی که در کوه	پیر از چشم و ریش و ریش	افشید با شاد خدی و ریش	کشت و زشت و زشت
سینه یاران و نه اند	ترا دل با زنی و نه اند	بشم تو نه رست خست	نمان شکر یاران و نه اند
چنین و این پنج جهان است	همان به بدان مایه راه	کردار ای همان دایه راه	که از دانش بر زبان رست
به هر روزی شکر بر کر	من ایران کند از چنگل	تخت و کلاه و شیر و گنج	ز کشور کرد از آن در گنج
یکی به با زنی و نه اند	از و بر زدن دیده گشت	دل شاه جبرام به یار بود	وزان آنگی به یار بود
همساختی کار شکر نمان	خداست که از شکر اند نمان	همه شکر ایران ز کار شکر	وز اندیشه جان به نمان
نه از دستم پیش اند	ز خاک جبین نه از دستم	که او بدوان و دو سه بود	جو بزم آید شکر شکر بود
و کرد پرو ز هر دو را	سیم مهر بر زین فراد را	جو جبرام پرو ز هر دو را	خود را ز نام با انداخت
و کرد و بر زین جگر آرد	بکار از دست از زو بدید	یار و چون قارن بر زهر	و کرد و بر زین پاک آرد
کزین کرد و ز ایران شکر	خود منده شایسته کار را	برادش و او غنای و کلاه	که تا کج و سکر شکر آرد
خود منده شکر آرد	عش فرود و در دهم آرد	وزانی که شکر اندر کشید	سوی آرد آرد و کلاه
جو از پارس شکر آرد	چنین بود و زو بزرگان آرد	که از جنگ بگشت بهرام	و را و زو بزرگان آرد
جو بهرام سر سوز آرد	رسولی ز قیصر بهرام آرد	بختش جو زنی فرود آرد	که تا کج و سکر شکر آرد
بزرگ و زنی سر سوز آرد	بیشند و زنی زو آرد	سراسر غنای از شکر آرد	که بهرام و او آرد
که بر می کشد بهرام	جو ام زو شکر آرد	بر جان بر زو شکر آرد	عم ارج جوانی انداخت
کنون نه ازیم زو آرد	بما باز کرد و بی کر می	وزان سس جو کلاه آرد	بران بهرام آرد
ز ایران کی و آرد	نوستند زو یک خاقان	کرم و ایران ماند جای	جو از خانه آرد
چنین گفت و زنی کر می	راین آب را در جهان جوی	سیل و کج و دودان	که از آتش بخیزد آرد
جو نویدن آرد بهرام	که از رخت با خوار می آرد	که اندیشه بدی بهرام	جو بهرام و او آرد
بشدند ایران آرد	یکی که باغ کنند بن	که بهرام زاید و سبای	که را دل از غم بهرام آرد
جو خاقان ایران آرد	غاند بدین هم بهرام	سیاسی و زنی غانده	که بهرام و او آرد
که بهرام و او آرد	بماند زو یک سبای	که کی موبدی جو دنا مشای	که بهرام و او آرد
درا بر زو ایران آرد	که آن چاره را شکر بند	نوستند بهرام آرد	که بهرام و او آرد
سزا گفتند مایه ام	بماند و رایت سر آرد	ز چیزی که با شکر آرد	که بهرام و او آرد
همان نیز بهرام و او آرد	که با جنگ ترکان آرد	بماند از ایران خسته	که بهرام و او آرد

یام بزرگ خاقان	لشاه ترکان از شکر	وزان جنش تیز بهرام	کر ایران شکر آرد
به پیش کرانای خاقان	دل و جان خاقان بهرام	بزرگان جنش تیز بهرام	کر ایران شکر آرد
که آرد و بی شک ایران	کرانای پاکان بهرام	کرانای پاکان بهرام	کر ایران شکر آرد
یو شکر و شکر	کرم و زو سوز بهرام	کرانای پاکان بهرام	کر ایران شکر آرد
جو بهرام و او آرد	کرانای پاکان بهرام	کرانای پاکان بهرام	کر ایران شکر آرد
بیشتر بهرام ایران	خاقان و شکر بهرام	کرانای پاکان بهرام	کر ایران شکر آرد
خود را ز نام با انداخت	کرانای پاکان بهرام	کرانای پاکان بهرام	کر ایران شکر آرد
و کرد و بر زین پاک آرد	کرانای پاکان بهرام	کرانای پاکان بهرام	کر ایران شکر آرد
که تا کج و سکر شکر آرد	کرانای پاکان بهرام	کرانای پاکان بهرام	کر ایران شکر آرد
سوی آرد آرد و کلاه	کرانای پاکان بهرام	کرانای پاکان بهرام	کر ایران شکر آرد
که از جنگ بگشت بهرام	کرانای پاکان بهرام	کرانای پاکان بهرام	کر ایران شکر آرد
که بهرام و او آرد	کرانای پاکان بهرام	کرانای پاکان بهرام	کر ایران شکر آرد
که کی موبدی جو دنا مشای	کرانای پاکان بهرام	کرانای پاکان بهرام	کر ایران شکر آرد
نوستند بهرام آرد	کرانای پاکان بهرام	کرانای پاکان بهرام	کر ایران شکر آرد
که بهرام و او آرد	کرانای پاکان بهرام	کرانای پاکان بهرام	کر ایران شکر آرد
که با جنگ ترکان آرد	کرانای پاکان بهرام	کرانای پاکان بهرام	کر ایران شکر آرد
بماند از ایران خسته	کرانای پاکان بهرام	کرانای پاکان بهرام	کر ایران شکر آرد

چون که در دین و دهر	بیدار است برین لاجورد	زبان نه از کز چو بخت	دماخوی بکشت بر پای مرغ
مهرش که بر سر نهاده	بهرم و بر آتش اندر نهاده	شماره می اسع هجست	بهر بر سر بر سر می او جست
ز ترکان هر کس که پیش	ز کردان ضحی کند اراغ	هر پس برام رفتند خوار	بیاده و راز خج لای کا
که شاه بزرگ است لعل	بر آزادگان جهان تهر	که اید و نگه فغان رفقا	ز عهد جمعه در برادر
نوفتن سر بکنان بر	ز غوب آید از بادستان	که از امی ز خوی رستا	سر بکنان بر بخت
هر درو ز بند کانی	بر زم اندر کف کانی	دل شاه برام از شان جست	بدست خود جستم خشم جست
ز خون رختی است کز است	بر اند شش شاه بران	جو مهر نهاد بر پوسند	دل در آشفته است
بر شاه شد مژگان	بزی رفت بر سالار گران	از ان کار چون کام او شد	ایا با شستند ز ترکان
جو بکشت و آمد سوز	بر آتش کف غار پر خند	بر آسود و کجند لشکر براند	ز چن مژ از امی پیش اند
بر او در دین ز کف	که کس با بران ز کف	بنام شد کز جو بزم شاه	من نیز چون بیانی بر
بشکری می رود شهر نام	خود نمند با کوه و شاد کام	را و را تو را نین شاه کرد	سخت او افزه کرد
مان تاج برین سر بر	هر شهر تو را نین کرد شاد	جو شد که تو را نین کرد	دل شاه از اندیش برد
بنمود و پیش آمد	قلم خواست با کف چنی	بر کسی که نه فرود	ز کار بر ز کاران
سر نامکست ازین جهان	<p>ناله همه امر کور</p>		
خداوند هر روزی دو کس	خداوند هر روزی دو کس	بزرگی و خردی بزماد	بزرگی و خردی بزماد
نوشتن کف از سر چن	بزرگ برادر بران دین	پیش بر ز کاران ایران	پیش بر ز کاران ایران
هر کس که از زم فغان	ایزین روز بچیان بایستند	به بود چند آنکه کوی	به بود چند آنکه کوی
هر روز شد مجرای خون	هر شب به او کشته کف	بر زم اندرون او کشته	بر زم اندرون او کشته
کفون سستی آرس	بکر کشته دو کف	هر کس که کشته	هر کس که کشته
بزی رفت باز آنکه بدخوا	براه آمدست آنکه بی راه	کفون از بسین به من	کفون از بسین به من
یونان کف کف دای	رفتند چون رخزان ز کاف	چوناه بزرگ ز کس	چوناه بزرگ ز کس
بند بود به ان پیش	هر کس که بود از میان	شاد دای ابوان برادر	شاد دای ابوان برادر
دل انداران ز کف	می بود چنان ز کف	بوزش بزرگ بود	بوزش بزرگ بود
کز اندیش کرد فرمان	هر دل از راه کف	چون مایه لشکر که بر این	چون مایه لشکر که بر این
چو پانچ کف ز کف	هر این بوزش	که بزند رفت از ز کار	که بزند رفت از ز کار

بهر رفت ز کس که اید	که کس از دل شاه بر	بسیار از زده و ما	بیدار کرد و خور
که ابرایان از پی اردو	همان بی بوم و خور	رفتند فغان چن	بوسیدی از نامه و
نه از و خنی بدنه اردو	شهر شاه بود کس	یکی متری نام او بر	بدان رفتن شکست
بیاده بزرگ شاه جهان	همه راز با بک	ز کف از او شاه	بجای کشتن بک
خانی خانی	بخاری از خج	برفتند با تو بر سر	نیایش کف
جو شد سخته کار	عاجی خور و ز	بیا مد سوی از آباد	خود و نامداران آزاد
پرستند کانی	همه میدانست	پرستند کانی	ز آنکه ره می نهاد
فرهوان با	که شاهنشاه	هر کف از جرم	ابرشت پان
بیاورد و بر روی	درم بود از جند	یکی مودی نام او	کجا نام او بود
بکشی را کس که	بیاورد و بر روی	بره بران	رباطی که از کار
سید بر درم	بیاورد و بر روی	برایان	شده شاه روزی
بچشم هر کس که	بیاورد و بر روی	ششم که آمد رزاه	خود ماند از دین
برایان	بیاورد و بر روی	بخت	نیایش از کف
خود و دین	بیاورد و بر روی	بهر کف	بکشد و دار
بزرگ و بزرگ	بیاورد و بر روی	وزای یک	کز زسی در
بزرگ و بزرگ	بیاورد و بر روی	بوزش	در خور و
بزرگ و بزرگ	بیاورد و بر روی	بوزش	کرفت از دین
بزرگ و بزرگ	بیاورد و بر روی	بوزش	در کف
بزرگ و بزرگ	بیاورد و بر روی	بوزش	ز بر بزرگان
بزرگ و بزرگ	بیاورد و بر روی	بوزش	بوسید و
بزرگ و بزرگ	بیاورد و بر روی	بوزش	برخ تن از مد
بزرگ و بزرگ	بیاورد و بر روی	بوزش	نیاید در خور
بزرگ و بزرگ	بیاورد و بر روی	بوزش	دگر کشته
بزرگ و بزرگ	بیاورد و بر روی	بوزش	سر پستی

دست و دستکش بپوشد	که ابا ز نوادین بپوشد	خوشبخت داند برکتش	که بر بال یکی پشت گشت
چنین گفت کزین دنیا	بزم کبک کبک در جهان	شوم پیش او چون زشتا	بگویم با بران آزادگان
بشد پیک سستوار و باور	چرا او نیز کس که بداند	بگفتند هر کوه از پیش کم	برند و کس که شک و قهر
یکی نامه نوشت بپادشاه			برازد انش و آفرین ای
سر نامه کرد این گفت	زیر داند را کس که خوش	نداد و ندست خداوند	همه چیز بخت و ایزد گیت
فزون از دوزخ است اندر بهان	فزون تر کمران همان	مر آنکس او شد دشت از	همه را بیکه ابر بر سر
ببیند نه مرا دانش دیو	که بد آب انش ناید دید	خستین دشت نود آن	که از بد مسرت ترسان بود
بداند تن خویش را در جهان	بشم خدایت را از جهان	خدا پس سر باران	جان زیور نامه اراکان بود
بر انداخته و دست از خود	بگوشد به پدای خدای	و اندازد خود دانی می	روانرا بخون دشت نمی
اگر آید از زمانه منم	خوبی و درشتی به نام	دشتی کی کی بود است	بید آید از سر دین گاشی
نه این جهان سودا نمی	بین باید اندیشه سازش	نیای تو را بر سر نداده	بر پیش نهادی نداده بود
کسی را نبود ندانست	که بر آید از دشت	نکته کنون روز خافان	که از جن بید بپایان
بپایان داد اندوده بود	به عهد از آن که کرد بود	نهان هم می چشم آیین تو	همان بخش و فرودین تو
را ساز بخت و هم خواسته	عالمات گردید از گشته	ترا با دیدن می نایست	بعد از خون شکر آری
نواذر گانی زیندی خوش	می پس دیار بری جوی	دوست و این فرستاده	تن کوی باد انش آزاد
اگر باز نوستی از بخت	به پدانشی خفت کن شفا	خوفا از نسیم هوا خفت	نویسنده آن نامه را در دشت
بخواهش نام شد خفته	همانند ابراهیم بزوان	که تاج کی یافت از بزرگ	خود داد ماه اندرون دراز
به سوار مرز و کنگار بوم	تا نده باز ستایم	بزدیم ششک پدید آمد	ز دین قوی تا فرست
جور نامه بنام بر مهر	بر آراست با ساز و خنجر	بشکر زار شکر کاه	همان در انش مرا نه
بیا به بر بنان مندوستان	کشت از لب آب حار	چون زد یکا یوان شکر	در پرد و بار شش
سوار و پیاده بدر بر بیا	خوشیدن ز کنگار	چنین گفت بای کاران	خوشنده و کاران او
که از نزد پیر و بزم	فرستاده آمد به بیجا	هم اندر زمان دشت سالار	ز پرده درون دشت
خود تا پیرده بر دشت	بر جستن درگاه بپشت	فرمان میرفت بهرام کور	کی خانه دید آسمانش
از اسب سیم و بکرش	شافت بر بوی بند کمر	خو آمد بزرگ شکر فراز	در آید با تاج و تخت ناز
رفت شد شاه در دشت ناز	می بود پیش زانی دراز	زبان ترکت دگفت از دشت	شش و بهرام بزدان

یکی نامه ارم بپادشاه	بپادشاه غلی بپوشد	خود از ارم سینه شد	بزم و درین کی در سگاه
بدان ز کس پیش بپادشاه	ز درگاه پادشاه خوانند	خوشت بخت و بپادشاه	چنین گفت کی شهریار بند
زبان برکت هم چون می	کمی تو به پادشاه می	چنین گفت کان شاه خسرو را	که چون اکسیتی اندر دشت
بزرگان همه باز دار و بند	بپخشش از شکر دین	چون شمشیر از بزم اند	بیا بان شود و دره دریای
خشش جوی بود تندر	سود پیش او کج دنیا خوا	بیا می رسد سوسه شند	همان نامه بپوشد
خوشت بخت نامه را خوا	سکنتی مانده اندران نام	چون نامه بر خواند فری	رخ ناموشت چون در بر
دوخت کان بدیده بخت	بپشت رشت و شد کن	بزرگ نامه می شست	چنان هم نامه بتوراه نو
کسی را ز خواهر زند	بنامش زد کونده	بپشتی گوید این که بخت	و کشت و کشور بدین
کاشکد سامان من چون	و با خاک من بپوشد	کسی است از انکوب	نه از آسمان گشت گرام
منه بر از کشتن ناچار	بگیرد ترا در دشت	ز دین کشته نشن	زشتی نه از زیانت
نخست به بوم کجاست	بنا کان انج بپوشد	در کج بکشتوان درزه	چون بپوشد برکت
به پادشاه بپوشد	اگر دشت پیش اندک	و کیرم از رخ و جوشن	ستاره شود پیش
زین سر تا بد سپاه	همان زنده پلان و کاه	نار از بند زنی دراز	و کس که خواند را شهاد
مان کوه و دریا کوه	همچین اردان کون می	همان خنده بپوشد	کج کافور ناکر دشت
دگر داری در دم در دشت	به ای زمین که کرد و نژد	چون شست و شست با تاج	بزمان من شست
ز قوی تا فرستادن	دوازده چنین تا بدید	بزرگان همه ز دشت	به بپادشاه
بپوشد من دشت	داخواه اندر جهان آفر	همان دران بپوشد	دشت کوه اندر شهاد
زیوست گام زار دشت	کسی این کس را بپوشد	به زاده بر زاده خویش	که در دشت بپوشد
کدیش شکر شکر	از آورده این بپوشد	که این کج آزاد	کشتی قندی دشت
سرت را بد کردی از دشت	شدی جویه کبر تو	که گفت بهرام کانی	اگر متری کام تندی
راکت بهرام کور بپوشد	که کردی ای شاه شادی	ز دگر دشت و دانا	زبان آورد و دانا
کرایه دشت ناز	بپوشد شکر دشت	و این بار ز کاه	کزدی کج دشت
و زنده ز دشت	کسی کو کرایه بپوشد	کون کنی دشت	که با صد تن از کاه
چون شد دشت از دشت	خوایم ما باز از دشت	چون شست شکر	کرای تو به دشت
زانی فرود آید و کشت	جوی بختی ناسود	یکی خرم ایوان	خاچون بپشت

که اند جهان پست و دونه	که در بدین دس کی رفت	نوستنیلخ که از پیش	نکرد کسی کرد آیین و در
نشدرای اندیشه است او در	هر سوکی است یک روز	هر کلف پنجم کاوان کار	یک رست برین دشت زار
چنین و او با سخ که تا نوز	که بالا شود تاج کسی نوز	بیا بر آسودن از کس نوز	کسی که کشت در زنی آورد از
اگر نیند از خواب است	در خورن کام آرایست	چو بکاری او بدست	به پنهان بر بیا
بدود و باید و جادو	چو سرگشته نماند بیا	کسی که ندارد بر ویش	قبا او بر فتنه دنی
خونی خاده تو او را ز کج	که ازینشی تا نماند رخ	کراید و نماند زبانه از	بنام کسی بر سر باد
بوجی بر دین و ران	بود سبزه کشتن رخ	توان کج تا وان با زده	بکشور ز فغان او زده
و کرنا بر دمنده ای بود	در کشتن بر و بای بود	که کشته باشد بگرد جهان	زین فرومایگان دمن
کسی که بدین تاج است	اگر شه پرور دشت	کم زلف در کورجانی کس	بما دشمنم و مبد فرشت
نماند بر نامه بر هر شاه	بیونی بر افکند بر و بر	وزان سبزه بومی تا کرد	بجای که در ویش چاه کرد
بسیار کشت تاج کیت	بهر جای در ویش کی کیت	زکا جهان بیکر که کیت	دلم راسی و دشی و کیت
بیا بدین تاج زمره بوی	زمره نماند از رخ زدی	که آباد پنجم روی زین	زمره بوی بوسه کیت ازین
کرد و در ویش از شیر مار	بنالدهی از بد و زکار	که چون کی کرد تو انگری	بسر زکل در ویش می
بر او از اسکران خورد	جو مار و مارا کس نوز	تی دست بی رود و کلی خورد	تا اگر همانا ندارد
چند ازان نامر بیار	هزموه تا بر کشت راه	بزدیک شکی از شاه کس	چنین کشت کی شاه ذکاس
ازان لوریان بکرین شاه	لور واده بر زخم بر بوسا	چو لوری پاید بر ویش	بدان نامر در فرضگاه
بر کسی که داد و خری	ز لوری می کرد دستان سری	مان نیز خود را کیت	بدین بیدر که دنا بکار
بدان تا بوز و بکار و خور	ز کیت کیت خور و آمد بر	کیت پیش ویش ویش کیت	در ارجا ناکد کیت
بند لوری و کاک و کیت	بیا کیت کیت و خور	بد کیت شاه این کار تو	بر کیت کیت و خور
سک و کیت و کیت	ز لوری شب و روز بویان	بدین کیت خور و کیت	کس از زمانه بود کیت
سرال در ویش و کیت	خورد و کیت و کیت	کیت کیت شاه بزدلی	کنون آدم تا بزدلی
هر کس که دارد و کیت	مال کس از زین کیت	چنین و او کیت کیت	کس از کیت کیت
چما زبانه از زین و کیت	کیت و کیت از کیت	کیت و کیت از کیت	کیت و کیت از کیت
اغل آن شاه و کیت	بیا بیدر کاه و کیت	کیت و کیت از کیت	کیت و کیت از کیت
بهر زبانه و کیت	مان و کیت و کیت	کیت و کیت از کیت	کیت و کیت از کیت

که شاه جهان بر قهر دنی	چو شب تیره شد که آیین	چو بنود پنهان با نین	ال و شاه شهرباب
را بد ببرد کف دغان	بهرای زینت در داد	چین است با بود این بود	چو دیدش کن اندر دشت
بترسد دل سنگ آسین ز ک	می زان ترا ساختن نیت	لی آزاری و دوی بایت	خود را با زوز و خور
می نو کیم خشنود داد	بیا که کرم بیداد	کنون که کرم اندیشه کرد	که کشته جو خای که کیت
چو شد باد سا بر جهان کرد	بایک شاهی بزرگ در دشت سال و د		بیا که کرم بیداد
نشسته با خردان در دشت	بزرگان سالافش مود	بهرای بوی بخت زین	در رخ و راه بدی رت
زینت کیت کیت کیت	بر آسود این است	که رسک آورد از کرم دینار	در آگاه دیوی بود و سار
هر آن جهات بود سودمند	بدان کوشش دور در کیت	بدار از در را در بود	خود بر سر دشت اندر بود
چما کسی که تکی کیت	زین بر سرش و لش کیت	چو کیتی کیتی و بر و بار	بنامی چشم کیت خوار
بر کیت بر و زاری	را بر جهان کاکار کیت	کیتی کیتی و زمره از کیت	که نیند از آن کیتی دگا
میداشت کیت کیت	ز شاه از شاه و از کیت	بر سوخت و بر سپاه	میداشت کیتی ز دشت
ده و شست کیت سال و د	ناید چون ز کیت کیت	بزرگان و اندک از کیت	چو کیت زین و کیت
کیت کیت کیت	نه پرورده و اندک پرور	تاج کیت کیت کیت	شیری کیت کیت کیت
کنون روز من بر و کیت	بیز کیت از کیت	بهرم بر کیت کیت	مان کیت کیت کیت
کوشش از کیت کیت	ز پنهان آرایش کیت	اگر چند بر و کیت	زمره ز کیت کیت
بر و کیت کیت	خود مندی کیت کیت	کیت کیت کیت	برفت و بر کیت کیت
بگویم ما را ز بار کیت	کیت و کیت کیت	چو کیت کیت کیت	سر و کیت کیت کیت
اگر خدایان و کیت	بیا کیت کیت کیت	بران کیت کیت کیت	ز کیت کیت کیت
بایک شاهی بزرگ در دشت سال و د		سوی شاه سال و کیت	سوی شاه سال و کیت
چو پروزه را و کیت	کیت کیت کیت	بیت کیت کیت	بیت کیت کیت
خاتیش را کیت کیت	خاتیش را کیت کیت	خاتیش را کیت کیت	خاتیش را کیت کیت
چو کیت کیت کیت	چو کیت کیت کیت	چو کیت کیت کیت	چو کیت کیت کیت
بچان کیت کیت	بچان کیت کیت	بچان کیت کیت	بچان کیت کیت
بکیت کیت کیت	بکیت کیت کیت	بکیت کیت کیت	بکیت کیت کیت

سرمه را بر سر او خوار شد	چو پرویز در میان پرده	در پیش روی او ایستاد	سرمه را بر سر او خوار شد
بزم خود تا به روز رخت	فرستاد و باز ایوان خود	فرستاد و باز ایوان خود	بزم خود تا به روز رخت
بیا به تخت کی برست	خشنود و کشت با برهان	خشنود و کشت با برهان	بیا به تخت کی برست
خواهم از امری نیاز	باز شایه و نیز در کرد با نده سال بود	باز شایه و نیز در کرد با نده سال بود	خواهم از امری نیاز
که در آنجا دارد و برای	فرادان خود با شرم و در ده	فرادان خود با شرم و در ده	که در آنجا دارد و برای
ستون خود او در تخت	در نقش او را جو است	در نقش او را جو است	ستون خود او در تخت
خود را نیز با دست	زوی بر ترازو زینت	زوی بر ترازو زینت	خود را نیز با دست
ماند برین بوم با کبر	زیر بر پند ان تا به پس	زیر بر پند ان تا به پس	ماند برین بوم با کبر
که سال در آنجا است	زنگی بوی آب چون شد	زنگی بوی آب چون شد	که سال در آنجا است
سوار بر خنک چون خاک شد	بوی اندرون آب تر یک شد	بوی اندرون آب تر یک شد	سوار بر خنک چون خاک شد
شاه ایران جوید آن	خواجه و کزیت از جهان بر گشت	خواجه و کزیت از جهان بر گشت	شاه ایران جوید آن
خودش را به زور کا شاه	که ای خادان دستگاه	که ای خادان دستگاه	خودش را به زور کا شاه
را کشت او در جای خل	اگر کا و داد کو سفال	اگر کا و داد کو سفال	را کشت او در جای خل
بر کار داران خود کا	دست و سالارشان نامه	دست و سالارشان نامه	بر کار داران خود کا
کسی میر خود از بهر	زیر و زبیر نام و در جوان	زیر و زبیر نام و در جوان	کسی میر خود از بهر
بفرمود تا خانه بکشد	بدست آمد دست برد	بدست آمد دست برد	بفرمود تا خانه بکشد
ز که در نامون از دست	زیر و زبیر نام و در جوان	زیر و زبیر نام و در جوان	ز که در نامون از دست
بشتم پادشاه فرودین	برای کی با بر با آفرین	برای کی با بر با آفرین	بشتم پادشاه فرودین
زمانه رست از بدکان	بر جای بر زه غاده کان	بر جای بر زه غاده کان	زمانه رست از بدکان
کلی شادستان که پرویز نام	ستود بر جای دای کام	ستود بر جای دای کام	کلی شادستان که پرویز نام
جوان بود همایون آباد کرد	دل در خود از ان شد کرد	دل در خود از ان شد کرد	جوان بود همایون آباد کرد
بدان یک سر و در پیش	میرفتا جنگ از ان نو	میرفتا جنگ از ان نو	بدان یک سر و در پیش
که پرویز را پاک فرزند بود	خود منداش بر مندد	خود منداش بر مندد	که پرویز را پاک فرزند بود
یکی با بری بود سلسله	که سوفاش خواندی می شهر	که سوفاش خواندی می شهر	یکی با بری بود سلسله
بهره و نیت ترکان کشید	تاج و تخت بر ترکان کشید	تاج و تخت بر ترکان کشید	بهره و نیت ترکان کشید

نقش که بر امیر کرد	ز بستی بلند برادر بود	دشمن کی عدل شاست	ز ترک و ز بران در جهان
چنین کشت که کرد کشت	کرد پیش ترکان پیش نام	نار به برادر بشیر و ک	زیتال اکس نام برنج
بگویم که این کرد بهرام	کردی و نامی و فرودور	نام جای پی خوشه از	بیتال در ترک زینت
چو بشید فرزند خان شاه			ز چون کرد که خود با سپا
می کشید بهرام کور	کردی می نام و فرودور	در خنک خوشه از	بفرمود تا پیش او شد از
یکمی به نشت آفرین	ز دادار بر خنک و زین	چنین کشت که نشت نام	کردی نشت خنک و زین
ز این بود عهد نیاکان تو	کزین جهان را پاکان تو	که جان آزاد کال شکنی	نشان بزرگی خاک لکنی
سوار سارینده سراز	میفت نام خوشه از	چو آن نام بر خواند پرور	بر آشت نام و سپاه
فرستاد و کشت بر خنک	بزرگ آن در چایه شو	بگویش که در پیش و بزرگ	نار از دست و ناساز
کنون تا لب چون تر	لمدی بستی و نام و تر	من اینک سپای بهرام	سرافراز ترکان چکا و تر
فرستاد و کشت بر خنک	خنک پاک یک می یاد کرد	می کشت که نشت نام	کزین کار و مارادال اند
چو کشتار شسته نامه خواند	سپاه بر کشت و نشت	بیاورد که در پشت بزرگ	مان عهد را بر سر بزرگ
که بشد نیا پیش بهر شاه	که چون میا بخت و بار	یکی مرد چنان دل و ب کوی	ز سر کزین کرد با آفری
بد کشت ز دیک پرور شو	بختی بخت کوی با بخت	بگویش که عهد نیازی ترا	بلند اختر و رهنمای ترا
می بر سرین و پیش سپاه	بیارم جو خنک و نشت	بدان نام اکس که در خود	منشور آن داد و کرد
را آفرین بر تو نوب بود	و کر نام تو ش و بد	نه کیمان پرست و نشت	بخت از بدش مردم و نشت
چو پدید آمد می از جهان	به پدید آمد شاست	بداد بخش جوهر شاه	کسی نشت و رسد کلاه
بدین بر جهان را نشت	که پدید آمد شاست	به پدید آمد شاست	چنین سپه کرد و نشت
بناشی بدین جای پرور کرد	نیای تو از اختر یک بر	از ان س نشت و نشت	بدین جنگ و نشت
فرستاد و نام آمد جو کرد	خنک پیش او یاد کرد	چو بر خواند آن نام و نشت	بناشی بدین جای پرور کرد
بزرگ پرور ز می ندای	نو و نشت کوی نمای	به دین جنگ شویدی می	بناشی بدین جای پرور کرد
چو بشید از این نشت	فرادان می کشت و نشت	چنین کشت و نشت	کرای از نشت و نشت
تودا می کرد پرور پدید کرد	ز بهرام می نشت و نشت	خنکای پدید کرد می	بناشی بدین جای پرور کرد
بناشی بدین جای پرور کرد	نشت و نشت و نشت	بکره سپه بر یکی کشت کرد	بناشی بدین جای پرور کرد
کندی فرودن تو و نشت	بناشی بدین جای پرور کرد	چو این کرد و نشت و نشت	بناشی بدین جای پرور کرد

میرت بر دل خوشوار	فرادان کنست با اذر	براهن در دوسه بوق خوش	سواست ز کرد سباه انوس
خسیر باران از درو	که چون بس خون اذرا	جو نزد یک ان کنده شد	کی کنست با اذر پاک از
وزان روی چون پودر	میر اند با کرد روی کلار	جو آمد به یکی خوشوار	به سوار زکان از
خانرا به چید و بدست	بس و سپاه اندر آشت	را کنست باره پیر	میر اند بر خشم تاش
کنده در اندام با خرد	به زکان شیران روز	جو مرد برادرش فخر	بزرگان شایان
بدستان کنون شد	عیاخت خوار مایه	دیران و پکار جویان	کسی را که در کند آذرمان
وزان یکی شاه طوشتوار	یکی بر لب کنده آذر	بر آورد از بنای که کرد	می خاک برخت ایشان
ز شایان بند زده چو کت	شد آن لشکر بادشای	از اریانان خبر دنا	جو اکنف بر خاک تیره
سپاه که باشد جادار	دل زنت با خاک تیره	چین آذرین خراج	جو باز دست جو با
چخاها از اکره پرورد	اگر پیش است از ستون	نماند بین خاک پرورد	ترا دشتیکه آذرین دوس
جو یکدشت بر کنده بر خوار	سپاسش از خواست بنای	با من سستندای	ز قوت و ز دانش گوید
جواگای آذر ایران	ازان کنده و درم پرورد	خوشی را از ایران	زن و مرد و کوه و در
که کنده موی بر سینه	میر شاه کوی بر شاه	که تا جو کبر بند از ایران	کرانده پند بردشت
چونست با سولای بلش	ریش بر ز کرد و ریش	سپاه آمد و سو بدو	هر اکسیر بود از درو
فرادان کنست با اذر	باز شاه بدلاش بود		
جو بر تخت شامش نشاند	مرد و زکو بر افشا	جو بنست بر کا کنست	بجوید را ز دل خندان
شمار از ریکت نزدین	جو روشن شود رانی	بکسی مرا کنست سکی	بکوشد که تا عهد
مرا کنست بد باشد و کمال	جو خواجه می کار خود	خسین ز بندش تو	جو بندد از تاجش
مرا کنست که یکن لشکر	بنالد بر یکی ز ریت	دل مرد پیداد	معج و شش بن
بسیار کنست با	بویزه که کوبد	که او دست و کرای	مجویه از زمر
یکتی تو خوش و شاه	شوپیش خوش کرد	خوشم آورد شاه	زیداد او را
و لکن تو بر باد	می خوان همیشه	مرا کنست کوی	بر دانشی بر نو
خان دانند از نری	مشو بر تن خوش	اگر کار بندید	سختی کنست
ز شایان دانند و پند	کسی از دانش	مردم از آذرین	ز دانی او
ز قوتش نو از ایران	مردان برده	بدانکه که	یکی بلوان

مرا با شایان	بلانش جواز بود	بدان کار شایسته	یکی با به وجود
جانبیده از شیر	داستان سو فرای با حق ستوار		
مرد زان بد زان	بست و بنی دکان	جواگای آذر	نه پروردی را
زده کان بر کشت	میرا به بلوی	زیر بر کشت	ماتم نشد در سو
می کنست بر کینه	بلاش جوان	بدان کان	سراج شای
سپاه بر کنده	بزرگ کوی	خوار آذر	عمر زنجی
درم داد و آن	دل مردم	فرستاده	خود مند و
یکی نام	دو دیده	بنام	یکصد
وزان	کرش	کریان	کینک
از باد	یکی	کنون	شوم
میرین	بکری	فرستاد	ازان
بیاد	یاد	یکی	که است
نویسنده	کر	یکی	که ای
کر کرده	شود	کر کرده	پیشی
بگشتی	بمیره	یکی	که این
ایشای	بدریش	من	باند
من	فاندم	ایران	کران
مرد	عرد	نام	نه پرورد
ز خون	ز خون	یکی	مرا
بزدان	بزدان	فرستاد	بیا
شود	شود	نویسنده	که بر
بر آشت	بشد	سکته	ازان
بهر	کران	خسین	بهر
مرا	سختی	فرستاد	در
کر	سختی	جوا	بهر
مرد	مرد	مرد	مرد

شدن غنایا به نیست که اندک دانا بود بر تاج تو آنکه کیست باشد جز چو بخت تویش اندکی چو خورشید باشد با خدای کسی را که انشود تو شد همه مرغان آفرین خوانند میرا خدای جهان سوخای ز سو بد راه را ز فرمانی یا بد بر تاج جوهر سوخای میرفت شادان سر خوش کی گفت سن ماهه شادان نماز جستی ز سر سوخی کی گفت که گنج جوامع شاه را که کسی بد از ارباب ز گنج تو آنکه تر گنج او رکنه بد شد دل بقصد کی گفت اگر من دستم سپا که کسی بد کرد راوی بد گفت فرزند اندیش ازین دش بد را زنی بخت ز جانی مانند جهانم که کتب د هم اندر زمان بر نشاند چو دیدش بر سید سالار چو برخواند آن که کتب د	چو آتش آید از آفتاب چو آتش آید از آفتاب خود ما به ترسند ز ویشتر ز یک کسان بر تو اندکی تو آنکه شدی بکدام کار بیزدن نام مرکز بزد ز بریدن جایش بر افشاند بقاد اندر ایران بنده کد چنان پر ز دستوری سوخای دستوری باز گشتن خای ز کام بر آشته بهوش شاهی بر آفرین اندام ز نامه ادبی و سرمستی خداوند ایران گنج و بیای بر این غنائی کرد یاد باید که گشتن جهان رنج ز بخشیدن دل در گداز سوی بگردد شود کینه خوا نمانی خداوند یا زارگاه که او شهر یاری شود با خون بر ده دل بکشش سوخای بفرمود تا زود مانند شاه زوی سوی دگاه خواند از بستن آن نامه شهریار خدیجه را بر مهرک نهاد	چو آتش آید از آفتاب چو آتش آید از آفتاب خود ما به ترسند ز ویشتر ز یک کسان بر تو اندکی تو آنکه شدی بکدام کار بیزدن نام مرکز بزد ز بریدن جایش بر افشاند بقاد اندر ایران بنده کد چنان پر ز دستوری سوخای دستوری باز گشتن خای ز کام بر آشته بهوش شاهی بر آفرین اندام ز نامه ادبی و سرمستی خداوند ایران گنج و بیای بر این غنائی کرد یاد باید که گشتن جهان رنج ز بخشیدن دل در گداز سوی بگردد شود کینه خوا نمانی خداوند یا زارگاه که او شهر یاری شود با خون بر ده دل بکشش سوخای بفرمود تا زود مانند شاه زوی سوی دگاه خواند از بستن آن نامه شهریار خدیجه را بر مهرک نهاد	چو آتش آید از آفتاب چو آتش آید از آفتاب خود ما به ترسند ز ویشتر ز یک کسان بر تو اندکی تو آنکه شدی بکدام کار بیزدن نام مرکز بزد ز بریدن جایش بر افشاند بقاد اندر ایران بنده کد چنان پر ز دستوری سوخای دستوری باز گشتن خای ز کام بر آشته بهوش شاهی بر آفرین اندام ز نامه ادبی و سرمستی خداوند ایران گنج و بیای بر این غنائی کرد یاد باید که گشتن جهان رنج ز بخشیدن دل در گداز سوی بگردد شود کینه خوا نمانی خداوند یا زارگاه که او شهر یاری شود با خون بر ده دل بکشش سوخای بفرمود تا زود مانند شاه زوی سوی دگاه خواند از بستن آن نامه شهریار خدیجه را بر مهرک نهاد
---	---	---	---

چو آتش آید از آفتاب چو آتش آید از آفتاب خود ما به ترسند ز ویشتر ز یک کسان بر تو اندکی تو آنکه شدی بکدام کار بیزدن نام مرکز بزد ز بریدن جایش بر افشاند بقاد اندر ایران بنده کد چنان پر ز دستوری سوخای دستوری باز گشتن خای ز کام بر آشته بهوش شاهی بر آفرین اندام ز نامه ادبی و سرمستی خداوند ایران گنج و بیای بر این غنائی کرد یاد باید که گشتن جهان رنج ز بخشیدن دل در گداز سوی بگردد شود کینه خوا نمانی خداوند یا زارگاه که او شهر یاری شود با خون بر ده دل بکشش سوخای بفرمود تا زود مانند شاه زوی سوی دگاه خواند از بستن آن نامه شهریار خدیجه را بر مهرک نهاد	چو آتش آید از آفتاب چو آتش آید از آفتاب خود ما به ترسند ز ویشتر ز یک کسان بر تو اندکی تو آنکه شدی بکدام کار بیزدن نام مرکز بزد ز بریدن جایش بر افشاند بقاد اندر ایران بنده کد چنان پر ز دستوری سوخای دستوری باز گشتن خای ز کام بر آشته بهوش شاهی بر آفرین اندام ز نامه ادبی و سرمستی خداوند ایران گنج و بیای بر این غنائی کرد یاد باید که گشتن جهان رنج ز بخشیدن دل در گداز سوی بگردد شود کینه خوا نمانی خداوند یا زارگاه که او شهر یاری شود با خون بر ده دل بکشش سوخای بفرمود تا زود مانند شاه زوی سوی دگاه خواند از بستن آن نامه شهریار خدیجه را بر مهرک نهاد	چو آتش آید از آفتاب چو آتش آید از آفتاب خود ما به ترسند ز ویشتر ز یک کسان بر تو اندکی تو آنکه شدی بکدام کار بیزدن نام مرکز بزد ز بریدن جایش بر افشاند بقاد اندر ایران بنده کد چنان پر ز دستوری سوخای دستوری باز گشتن خای ز کام بر آشته بهوش شاهی بر آفرین اندام ز نامه ادبی و سرمستی خداوند ایران گنج و بیای بر این غنائی کرد یاد باید که گشتن جهان رنج ز بخشیدن دل در گداز سوی بگردد شود کینه خوا نمانی خداوند یا زارگاه که او شهر یاری شود با خون بر ده دل بکشش سوخای بفرمود تا زود مانند شاه زوی سوی دگاه خواند از بستن آن نامه شهریار خدیجه را بر مهرک نهاد	چو آتش آید از آفتاب چو آتش آید از آفتاب خود ما به ترسند ز ویشتر ز یک کسان بر تو اندکی تو آنکه شدی بکدام کار بیزدن نام مرکز بزد ز بریدن جایش بر افشاند بقاد اندر ایران بنده کد چنان پر ز دستوری سوخای دستوری باز گشتن خای ز کام بر آشته بهوش شاهی بر آفرین اندام ز نامه ادبی و سرمستی خداوند ایران گنج و بیای بر این غنائی کرد یاد باید که گشتن جهان رنج ز بخشیدن دل در گداز سوی بگردد شود کینه خوا نمانی خداوند یا زارگاه که او شهر یاری شود با خون بر ده دل بکشش سوخای بفرمود تا زود مانند شاه زوی سوی دگاه خواند از بستن آن نامه شهریار خدیجه را بر مهرک نهاد
---	---	---	---

فرستادن قباد لشکر بکشتن سوخای

بشایه شریک	بند نام قبا	برفتند کسیر جوان شاه	ز یک کوی پرورد و زیاده خواه
کسی که بکشد به کوه	بدانیش بود و بلا چون بود	بیردند گشته از او کسان	ز جاده بستند چنان
که کشته برادرش به سواد			
و از کوه زنده به پناه			
کسی که در سوختن این کوه			
به ناست به شاه را			
ن آزار در مهر پیران			
جاده را زنده از دست			
که از کوه بزم به نیت			
بدانست در مهر کای شیر			
ترامیسان کی بنده ام			
از او این است جان قباد			
شاه است به کس ازین			
بگویم بس از بهارین			
بنام آنکه رخسار ازین			
جوشیدند ز مهر پاکیزه را			
شب تیره از شهر و کوه			
بدان کوه کشته از بهشت			
دران خانه استان زنده			
جما بوی چون دوی خرم			
بر او این پیش نشان			
کی پاک با ناز و آرام			
بسیاری از ناکان و پیش			
ابا و یک کشته به پیش			
دران و یکی کشته از بهر			
بشایه شریک	بند نام قبا	برفتند کسیر جوان شاه	ز یک کوی پرورد و زیاده خواه
کسی که بکشد به کوه	بدانیش بود و بلا چون بود	بیردند گشته از او کسان	ز جاده بستند چنان
که کشته برادرش به سواد			
و از کوه زنده به پناه			
کسی که در سوختن این کوه			
به ناست به شاه را			
ن آزار در مهر پیران			
جاده را زنده از دست			
که از کوه بزم به نیت			
بدانست در مهر کای شیر			
ترامیسان کی بنده ام			
از او این است جان قباد			
شاه است به کس ازین			
بگویم بس از بهارین			
بنام آنکه رخسار ازین			
جوشیدند ز مهر پاکیزه را			
شب تیره از شهر و کوه			
بدان کوه کشته از بهشت			
دران خانه استان زنده			
جما بوی چون دوی خرم			
بر او این پیش نشان			
کی پاک با ناز و آرام			
بسیاری از ناکان و پیش			
ابا و یک کشته به پیش			
دران و یکی کشته از بهر			

بخت این که کردند ایران	ازان سیر کی بر سران افری	بدو کشت شاه از به خشن	بماند بدین روز است آهنا
به جان سزم زان کوی	ز کوه بنا شد بشماران	که کرد باز یان تخت و کلاه	جفای ناست به کوی سپاه
ز بهشت این روز و زمان	چنان که باشد کویار و جان	ز بدست و کشت خندان قباد	کران دم هرگز نکیرم یاد
جو خدای زشت جهان پیش	سر اسیر جوانی پیران	بدو او و شمیر زن بی ار	همه تا دادان کرد و سوار
زیت میان سوی سوار	که ای ای بوم بر شاه فرزند	جو زدی کی خان و جهان	همه کوی دم پر کف دیم
همه مرده بردند پیش قباد	ساختن کسیرش کردند نام	ز دستان بر رسید اندک قباد	که از بهار پیدا شود اندک
جوشیده در خانه شد شاه کام	که از تخم خفاک شایه	بدرم اینچنین گفتن اینچنین	که بر آفریدون کیم آفرین
بدو کشت کرد آفریدون کرد	ز روی کج کی بر نهاد	عاری سجده را به راه	نشته بدو اندوخت شاه
ز کشتار او شاه تر شد قباد	دل ز کار ایران پرورد	بایران سراسر زنده	نشتند با ما مورخه ان
بیاورده کسیر سوی طلیون	سیان او شاه دو کردن	ز روم و زین کسیر کرد	بیر زندانین از بسبار
که این کار کرد به با برادر	مکران خنیا کینه دیار	بیاورم جامه بخت سالار	که برده ی پیران زالدرا
بیاورم خنیا پیش قباد	یکسو کرام ز آفرین	برفتند کسیر پیش قباد	بگفتند کاش فرخ زند
مکران تا بچ و خون رخ	بشوخی دل و دیده بسته شد	کنون کاران تو برکت شاه	که شاه جهان بر جهان با قبا
کران و دای خسته شد	رفتند بر خاک تیره و دل	گناه بزدگان خنیه شاه	ز خون و زنجیر کرد و زند
بیاورم پیش او درون	ز کمان رو خاندان آفرین	بیاورم تخت کی برشت	در است جامه بخت
خنیه جامه بخت	کی کوه کی شده دیر و کس	بزیکیان داد و دزدان	چنان تازه شایخ برود
برانکه ناکشت کسری بزرگ	بگردون کلاه می بر فراخت	ازان سیر پاد و سکر بوم	شد آن راه و راجه کرم
که کار ایران توان خنیه	از و خواست نهاد و شای	یکی مندا و کر فاقین	بیاورم خنیا و نده و نده
همی کرد ازان بوم بر فراخت	بزرگی خود و دشمن	داین بی اکند جای کسان	برانکه سیر و دوزخ
ناده اندران مرز است کده	بگرد و برادر و برادر	برادر از انجمنی قباد	که تا نای و نام طوان
از اسوار تا با سیر کسیر			
شاه و در جای رودی نای			
بیاورم کسیر و کسیر			
به پیش شمشاد و کسیر			
ز روی سوار بر شد نای			
خود مندا و اسیر دای کام	کرانایه روی و منی فرد		
کسان آن کج و کج و کسیر	ز خنیا خنیا و کسیر		
بایران کسیر رفت با نای	سیان میان بر کسیر		
خود مندا و اسیر دای کام	کرانایه روی و منی فرد		
کسان آن کج و کج و کسیر	ز خنیا خنیا و کسیر		
بایران کسیر رفت با نای	سیان میان بر کسیر		

آمدن خنیا پیش قباد بدوی به نیت

بیت چنین گفت و گوشت	ناید شمارا با صید راه	و ان خوشی پاد بر نیر	چنین گفت کای شاه بر سیزک
نیکوئی غنایم از تو کی	کراید و کند با رخ دی اندکی	بقا در اینده کنش کوی	برنج زه کن در سخن آب روی
بدو گشت از کارش زید	می از تن و جان خواهر بد	یکی دیگر می را بود پای زید	کرده نیاید ز تر یک جر
سرایین در کوی گشت	که تریاک ارد درم سنگیت	چنین داد با رخ و راهنیر	که خوشت آن مرد را یک ار
خون کزیده بیا بد گشت	بدرگاه چون خشم آر دست	بوشید بر خاست او پیش	بیاد برزد یک فریاد خوا
بدین چنین گفت ز نیر	سخن کردم از به دردی خوا	بکشید تا با داد بکا	شمارا غایم سوی اداره
برفتند و شکسته باز آمد	سخن در دل و با کد از آمد	چو در دکن ز دور آن کو از آمد	ز دور که سوی شاه ایران دید
چنین گفت کای شاه بر گشت	سخن کوی پدیدار و درخت	سخن گفتی و با خشم ایدم	با رخ در بسته بکند دم
کراید و کند ستو و با می گشت	بگوید سخن پیش تو رسون	بدو گشت بر کوی لب لبند	که گفتا باش در اسود مند
چنین گفت و نامو نیر	کسی را بندی بند استوار	خوشش را دیکه می زو تا برد	به بخار کی جان بر روان مرد
سخنات آنکس نامان شد	در آن کینه را خواستند او	چو باشت بگوید مکر باشت	که این مرد دانا بد و بار
چنین داد با رخ که می گشت	که خوشت ناکرده در رخ	چو بشید مرد و کز زمین شد	خو امان بیاد ز پیش قباد
بدرگاه او شد با سو گشت	که جای که گندم بود بخت	بکاراج داد آنکه بودش بهر	بدان تایک یک بانه
دو دیدن کس بد گشت	بکاراج داد نبارد نه	چو انبار شهری به آن قباد	نیکدانه گندم بود دشت
چو دیدند رفتند کارگاه	بزدیک پیدار شاه جهان	که تاراج کردند انبار شاه	بر و کسمی باز کرد سپا
قباد آن سخن کوی را بشنید	ز تاراج انبار جندی بر اند	چنین داد با رخ که نوشید	خود را بکند و نوشید
سخن از بنیدم از نیر	بگفت باز از زبان خازن	شاه جهان گفت از نیر	از انکس کس تر یک اردشیر
اگر داد کرایشی شهر بار	در انبار گندم نیاید بکا	شکر کرسنه چند مردم برد	که انبار اسود جانش برد
زگهار او شکست لاش قفا	بشد تیر سوزش که نبارد	و ز انکس رسید به پیش	و جان او بر زکند و بد
ز جزی که گفت پسر	خان داد کز موبدان سر	زگند و مرد که مکر گشت	سخن زانده از اندک
بره اخین شد زاده ان سپا	فرادان بی رای آید راه	سخن گفت بر کوی تو اگر بود	تبیست با او برابر بود
جهان راست باید که پسر	فرودنی تو اگر مر است	زن و خانه و چرخه خندست	تبیست هم با تو اگر کی
میان کلمه راست و در یک	بشد و پدید آمد خاک	سراکس که اوج برین بود	از ایران ران زان نوب
بهر کرد و پیش او کی	اگر بود و اگر کرد کی	ازین سندی چند دادی	فرود آمد زان سخن بود
چو بشید و این شد قبا	ز کیتی پدیدار او بود	و شاه نیشاند بر است	خواست لشکر که موبد کی

و کز انش از که نشد سر	بهر جهان ز شد و این	چنان بد که کمر و زد کی	نیارت چنین کسی بکی
سردی به ز پیش جزی کرد	چنان بد که کمر و زد کی	فراد آن ز کیتی سران برد	ز خانه بیاد بد و یک شاه
مان پاک لای زهستان	فراد آن ز کیتی سران برد	چنین گفت مرد که به پیش	خود آورشان اگر کند ز
سلا را فرمود تا با مرد	چنین گفت مرد که به پیش	بوسه و تافت بر دین	کرایشی گشت جند سپاه
بامون فراد کند شایگان	چنین گفت مرد که به پیش	چنین گفت مرد که به پیش	از ایوان شایها من
برفتند شان بر رخ	چنین گفت مرد که به پیش	یکی دست شمشیر بایست	که ای بر تاراج از ان
زین سر کشیدن در آن	چنین گفت مرد که به پیش	یکی دست شمشیر بایست	که سید باز کرد انداز
که دانا برین رخ خود و نیز	چنین گفت مرد که به پیش	یکی دست شمشیر بایست	به رخ که کرد و بر حیدر از
بید آیدت راه کیهان	چنین گفت مرد که به پیش	یکی دست شمشیر بایست	که دین بی جهان گشت
چو دین بی خوانی از جهان	چنین گفت مرد که به پیش	یکی دست شمشیر بایست	که بکین خشم از آید باز
بیاد نهادن در اندر	چنین گفت مرد که به پیش	یکی دست شمشیر بایست	از دانه بد شاه ایران گشت
بندی ز مرد که بنا چشم	چنین گفت مرد که به پیش	یکی دست شمشیر بایست	که از دین سری به کیری
نمانی ندارد در برین	چنین گفت مرد که به پیش	یکی دست شمشیر بایست	که از دین بگذرد چیت
بگویم که گشت یکسان	چنین گفت مرد که به پیش	یکی دست شمشیر بایست	در شان شود بر نور استی
می خوانی زشت کیتی دوز	چنین گفت مرد که به پیش	یکی دست شمشیر بایست	ششم را به باز کوم
بایوان شد آن شاه کردن	چنین گفت مرد که به پیش	یکی دست شمشیر بایست	که دانه بود زو فایدر
که آید بدرگاه هر مرد	چنین گفت مرد که به پیش	یکی دست شمشیر بایست	بیاد بدرگاه بامادی
سخن گفت بر کوه از شش کم	چنین گفت مرد که به پیش	یکی دست شمشیر بایست	فرود آمدند کان کن
بیاد مرد و کسمی کرد یاد	چنین گفت مرد که به پیش	یکی دست شمشیر بایست	که دین بی را گشت خواست
شود زین است بر کاستی	چنین گفت مرد که به پیش	یکی دست شمشیر بایست	ز جان بر کزیم کزین را
چو روی سپاه ز زو	چنین گفت مرد که به پیش	یکی دست شمشیر بایست	بناشد کیتی جود و نه
دو یک زده ان بوی	چنین گفت مرد که به پیش	یکی دست شمشیر بایست	بند و زخم آید
بیار و بر از شش مرد	چنین گفت مرد که به پیش	یکی دست شمشیر بایست	فراد آن ز کیتی سران برد
نکند است آن راه و چنان	چنین گفت مرد که به پیش	یکی دست شمشیر بایست	چنین گفت مرد که به پیش
سخن کوی موبدان همان	چنین گفت مرد که به پیش	یکی دست شمشیر بایست	که بکشید که جود و نه

مید آید از گشت بخت هر آنکس که ادره داشت بزرگ یک زندان حق گشت که از بخت و دین بماند ز شاهان بماند با افسند خویشتر تر موز آنکی بداد و بدادان صاحب	ز آن سس کینه در افروغ آب حوض جان تیره بشت سیاه بیا پیش خرم بشت رجش بود چکان پرورش کنج و لبش که توانا ترند غمت و بدبختی و دد آنکی عرض داد این بایک لشکر من سپهر وانی	شش برتر از جوش درگاه نماند بر یک با و از پیش بر بر نهاد ز آس کلاه سواران ز کمر سواران بزنودش از دشمنی که ای که از ان اریاس می کرد برادر بار نه بار کرد پیر زوش چهار ترک با جوشن کاه را بزد بزدک و بخت بلند ز دیوان بایک برادر خوش نماند از آس بر کلاه زده بر کاه تیر خدنگ بگردن برادر که در کاه نشسته و افروخته شد دین که زده و زود از در چنان که خواهندی تو را چنان آفرین را فدا افروغ	باید کرد مرد اهرست دین کار کاش می بود که بان نیازم ازین خواسته بلکنی و بر از شهر یاری چنین بند و اکر تر ز نویش روان در او بدی و با یک بنام بستاد و پند دل شاه کام بزم و تاپش در کاه شاه نشتر کسی که بدوش عابد سراسر با سب از آری کسی که دم خواهد از شهر یار دشمن و ستلج کمری جو خورشید تا بنده بود بایوان بایک سوید ارمه جو بد اندوه اورنگ شاه که ای امداران از دوش عرض نام دیوان و بشرد تخت کا و با شرم نشین دشمن بزرگ بر اوقات زده بر زده بر فدا ان کاه یا زباز برین مکرده بند شاه سواران بایک غوغ رو از اید و توشه دین سز و کربنمی تو از راه رو جبه راست اندازد کشت بدیوان خوشش آید از کاه
---	---	--	--

کتاب سر جگر بیان یار تا اوج خنده و خشن مردنست کای شهر یار کرد مردنست شادان شود بدین آرزو از من بخت چنین و این بر مایه بیم و غم و اسیر بند بکسی نباید که از شهر یار خواهد بر نهانی می آمد که این تاج شاهی در گشت نکرد سبای این جوش سوی دیوانان سوی دل که هر کسی که ادره داشت بناید که از در اذیت چنان بی خسته تا جو چهل روز بودی درم کنون لا جرم روی گیتی بر سخن جویشند موبد ز شا بید آه آن تو دوشیند جهانی بر کاه بنام روی یا بدید که خوشه روان که داند اویت ام نهاد هر آنکس که آید بر درو بجوگان دشت و بخرگاه که آرد از دامن یافته	سواران سوار شهباز که دولت جوان بود و خروجا که امروز من نه گنم نه ک تو مکر ز راه دوستی کرد دم سوی اندیشه خوشی گشت که چون تو نه چند کین و کلاه دلت شاد با وقت چند تا به برداشتی یا کار باید جید و باید سیر همه کرد بر کردار مست مرد خرد آید از کج رخ مان ز پیداد دل مودان می گشتی را سیر رود که او آرد در میان یک و که جز در زند آرسود برخی جا نوی با زبک بیا رستم تا که وقت بند بسی آفرین خواند بر شگاه دو زان شب تیره نه ناید هر آنکس که در زین را بوی بشاه خدان دولت جو هم او دست گیر دهر و دای ز کینا رسته در بد لب شمار بر کاه دست راه خسید بکین ز ما تافته	سواران سوار شهباز که دولت جوان بود و خروجا که امروز من نه گنم نه ک تو مکر ز راه دوستی کرد دم سوی اندیشه خوشی گشت که چون تو نه چند کین و کلاه دلت شاد با وقت چند تا به برداشتی یا کار باید جید و باید سیر همه کرد بر کردار مست مرد خرد آید از کج رخ مان ز پیداد دل مودان می گشتی را سیر رود که او آرد در میان یک و که جز در زند آرسود برخی جا نوی با زبک بیا رستم تا که وقت بند بسی آفرین خواند بر شگاه دو زان شب تیره نه ناید هر آنکس که در زین را بوی بشاه خدان دولت جو هم او دست گیر دهر و دای ز کینا رسته در بد لب شمار بر کاه دست راه خسید بکین ز ما تافته	سواران سوار شهباز که دولت جوان بود و خروجا که امروز من نه گنم نه ک تو مکر ز راه دوستی کرد دم سوی اندیشه خوشی گشت که چون تو نه چند کین و کلاه دلت شاد با وقت چند تا به برداشتی یا کار باید جید و باید سیر همه کرد بر کردار مست مرد خرد آید از کج رخ مان ز پیداد دل مودان می گشتی را سیر رود که او آرد در میان یک و که جز در زند آرسود برخی جا نوی با زبک بیا رستم تا که وقت بند بسی آفرین خواند بر شگاه دو زان شب تیره نه ناید هر آنکس که در زین را بوی بشاه خدان دولت جو هم او دست گیر دهر و دای ز کینا رسته در بد لب شمار بر کاه دست راه خسید بکین ز ما تافته
---	--	--	--

سواران

خزین شریف این سید	از آن که از بود سید	کعبان مرز دین ز راه	سواری را کند نزدیک شاه
سختی را چه بشنید با اکت	که با سوز پاکت خود	ز بسته برسان آب ان	بیا بدید دیک نویش و ان
بخت اینو نشیند و نامه بداد	همنانکه پیداشد از نوش	از شاه بشنید و خبره باند	خی کش از آن که چون اند
جنانکه از با موی سر و از	نشت سخی خند کش بران	چه کش این بن بر دشتای کم	بزمود تا سبش است
یکی نامه نوشت پرده دود	بر آتش رخ دل از باد سرد	نخستین بران آذربین کسر	که جرح و زمان زبیرا آفر
خارنه سور و کیدان	خو زنده فرو دیسم و کاه	کراز خاک بر جرح کد ان و عم	بتر از است که شمر این
نه فرمان دارا که از بد	نه زو با پشی می خواهد بر	بدانم این نامه دل بسند	که آمد زوزنه حیدرین کرند
و دین پر کنایان زندان	که کشند بر نوش و اد این	بر بسته مور بایل و کرک	و مانت از بند ایران سرک
زمین کرک که دانه ز خوش	به پیاده اند از ساز خوش	کناشش راز تا مداران	برشش بر زخون و دران
پیر از دود انام و پیش	بر از نامه رخ جیب پر اش	بدانم بر سرست به ترک	بر و بکند بر پروچکان
کوهی که یار و با نوش	که جرح و کسری ندارد یاد	اگر خود کند یا با آرد و ده	بر کس کشی شاد و بکند
و دیگر که از کشتان داد	نیز کسی یاد جرح بد نداد	سروش زاد از زمان کش	که آن دیو با دم آواز
بنام بر باد این بن	که این سم آسین که اکت	چین بود خود در خوش	سزاوار را با پندیش
وزان خواسته کتف که ز	نخند می در دل بچسب	وزان کشک با و بسم خند	وزان دم و دل پر خند
بدانم و بدکار و بد کوه	بدین زیر دستی اند خود	ازین است خوارت بر خن	ز کوه ازین تودل کن
و از مری با کز جهان است	که از دانش بر توان بد	بناید که شتابان بنیاس	بر نزدیک زدن و کشی
راه ادب و زنی و فری	فرونی و ده بسم شمش	سزای کشک بنیاس	ابر زنی ز این بدی
نه از دست من رفت بکتاب	بجای که رایت آرام خوا	چیدار شد و شمش آمد	بر خیم که رخ از آن آمد
اگر که چشم جهان است	مرا این کارد شو است	وزان کشک با و بسم خند	سزاوار خود بر خیم
و از آن نامه نوشت برین	می آید تیره درامد	از آن کوه از دلم کش	کانه که کشد که خوش
کسی که گوناگاه باشد خود	زمین یا کان با بکند	جوان خود سر به چرخ داد	بدشنام و لب باند
که دشنام او زده بنام	که از این جن و اندام	تولشکر پاری و بر سار	دارا کن اندریان درک
که آید و کند شکار این	بکند آید او هیچ شمش	کرفتشش سر و کش	مکر کش از کش بود
که آبی که سرد و زاد است	سزد که بناید بر خاک	اگر خود کرد و در حبس	بستی نه روی سر و بند
سرس کشید یا این	مداراج از کوه و شمش	کرای که خودی کند آرد	تجید اکون از راه

یکی از جندی بود که خوا	جو با شاکستی کند کار را	تو از کشش در اراج باک	جو خون سر و شمش جوید ز خاک
سوی کشش قیصر شمش	نه ویم کس بر بنا بدی	خویری بود زار و خوار	که پیده بانی ز جرح کشند
بدین استان دوی هر دو	پرستار با موی سر و شمش	که سر که بر کشش	در اداسش و زنگانی ساد
تو بیک در شمش	که با آتش آب اندر آید	نه آسانی دیدنی هیچ کس	که روشن نامه بدست بس
تو با جرح که ان کشی	که که سر او بی و کس	جو جوی ز کلاه پر و کس	که خوار بود و چون جود
بدانم و بزم و کس	که که دود کردن مراد	بسی که مسند با نوش	که سرب بچند جندی ز داد
تو از اراج با و با	نمودم پیازی کسی شرم	مرکبش ترست از کش	می از پی کشش بدش
چین است این سبب	زنی نیز و کرد کسی درم	نه برای و راه سجا	که در جام خشمش
و دیگر که از پر اکت	بد آموزد بد کوی خواند	ازین است یکی آلت ترست	دم باد باری این کش
بک از کشته شود	و ازین بنام کن اراج	که بوشیده دویان	سرا و در خوشتر
م ایوان اس زندان	با اکت بردن فرمان	در جرح کس بر و بزم	و که جرح خوار است
نخندید و نهاد خود	از اکتی و پر اکتی	بر و جرح کشی بنام	که جوی خشمش
وزان مرزبانان ایران	مرکبش که بستند با و	جو پر و کردی بجان	میانت خیم بد و مکن
که کس او دشمن است	بکام کشش بار و	خود ازین مراد است	زخم جفا پیشه است
ز فایده میا یکدیگر	ترا آید میسر از نوش	نه پیش ازین سبب	ز یاد و ده نامه سان
ز نظاره کشش	ز بانس بر کش	بدان و بزمه دشنام	بکام بد کفش
بکش ازین نیز	که بدخواه را نه جین	که اوبی نه شدم از کش	دل بدان راستی
سید و کن بر کش	بسادش زبان به کش	کسی که بوی بدی و دوز	که تانست کرد و دوز
بکار او در کش	بکار او در کش	بدین و شمش	که دوز و شمش
نهاده بر نامه بر کش	درستاده بر کش	نهاده بر نامه بر کش	بکند اراج از کش
جوان کشته شده	بزمان که فرود بر نوش	سپهر کردن چک	دزان درم او
جوان نامه برخاند			شند از دست
بدانکه که نبرد خود	ز دکاره بر خاست	سباه بر دکل از بد	بندرام برین
بس آگاه می آید	بچند لشکر چو دیا	بماون کشند	پراز چک مردل
جو که سپهر	بزدنای روی	ز که سواران	که آید کن

سپاسی بر از جانیان موم	کسی در خورشید تابان	تک سبب از آن فغان	کی رنگ می سپرد نهاد
زده و اگر کردی بیاد دیر	کجا نام او به بر دوش	و کجی کمر که بوشان	و اگر سر دزدان شد
بگفت زین کیو است	نم از راه سوخت طهر	خود سبب کان سر تو	سز و کوبی بر سر از دود
زین آردین کیو است	که او کار خود را داشت روی	سج و چمن خود گشته شد	جوازین بران سر گشته شد
بست کمانه آرد	شیدی که با روم تیر	اگر من بران بر دانی	یوم و در آن
متمم چون این دوز	چون در این ایالت	تو با او کنون چنگ ساز	سرت این بر دوش
در آن سر دانی	که اکنون می آید از بی	نه چمن خورشید ز یک نو	چنین زده شادان
جودست مغان توان شهر	برایون شای می دم	تو بشاه که رسیده شد	مگر در دینار
بیاده شود شاه دنا	خاک اکلن آن کرد و کلاه	لجاری زینان بخاری	زمانه جو تو خورشید
دل تیره یارانه بران	ز روی تو خورشید کرا	اگر در زاید یکی با	شاه روی تو از تیره کرد
که از پند سر کس	بلندی که می داند آوری	بگفتی به تخم زنی مکار	یتره ز خوب آید از تیره
چنین داد باخ و دوش	که ای پر قوت سر زبا	بسی بند پر زده آیت	تنگای کیو ایست
راوین کسری نیاید	و لم روی که اید می	ز سر چون زینار	را از آن زینار
سایه یار اگر گشته شد	ز قهر انداز بر گشته شد	که دین بجاست آید	مقدم من از قهر دین
اگر من گشته زین پاک	کی زده گشته ز پاک	سوی پاک زینان جان	بندی زینان تیره کرد
بسیه جو آتش بر گشت	بیاد بکوه از آتش	برفته کردان لشکر	خوش شادان که از کوه
خودان شیران لشکر	اژان کار شد دام بر	جب لشکر شاه ایران	پیش سپه در خانه کرد
که اندرون نه شود	سراحد برود و پیداد	نمود تا تیر باران	سوا چون لشکر که باران
بنین گشت پیش ایران	که چنگ بر خوار و زار	در اندر ملک سپه	تن از تیره خنجر
بدو گشت کین دوزخ	زمن زن آرد چندی	بنامید و کرایه	چنین بر دوش بر دوش
تو ازین کردانی	که اینت رسم سالی	ز این بر این بود	سراحد بر دوش
نزداید بحر مرکب	اگر دخواستی غم	دل من ز گشت بران	دم چون می شاد و کین
کین فتنه و خورج	بدین سیمای	نه کار با به	مگر من زین سیمای
گفت این بها بهم	شدان نامور گشت	جو آگاه شد لشکر	را که گشته از آن

چو شنید گوشت بملوان	خواران باین او شد خوان	زان رنگ کس گشتند	بنو دشت و دین
در گشته دیدند افکند	کوبای روی سرش بر کرد	راست پوشید که نوش	نخن بر گشت و دین
چنین داد باخ و دوش	بنویدی اندام از دوش	برایش خواند از میان	دل پر زده و روان
چنین گشت باین بر سر	لکه کنین گشت من سر	که از رفتن دل بران	راش به زک خنجر
ز کم و انشی ستم آرد	جو به او ان شدم بر کار	کمون دوش بود و زدم	مان بدن دوش
شاه با سپه جو کرد	بناید که چید و درم	بگویدش از من کرد	شاه از دوش و دوش
چون زنده این	برسم سحا کیندم	باستف جن گشت بس	بر اکلن دوش
بر روی که امیران	ز پور خوان از لشکر	بر ستاوست کی تیر	سوی دوش و دوش
چنین گشت بس ملوان	که بر خیزه شد شاه	کمون و با سحا	سماست کین گشته
بس از خورشید بران	که شد خورشید از دوش	خوش آمد دنا و دوش	که دوش ز شری
که شد شریار دوش	دل و دیده شاه	جونا بوش ز دوش	سوی دوش و دوش
جو آگاه شد زان	خاک اندر آمد دوش	ز پوره بیاد بر	بر دوش و دوش
سراپوده بر کرد	جانی که خاک بر سر	خاکش بر دوش و دوش	ز باد آمد دنا
همه چند شایر کرد	ز دوش و غم	بجی می خیزه در	جودانی که
کند جو چنین	کلش زرد و دوش	مگردان سر از دوش	گوشم خدا
گشت جام ز دوش	بدل خلی را دوش	اگر دولت	تراپش ز دوش
خواب حیلن کسری			
که خواب را پید شری	یکی بر دوش ز پیری	بوره گشته جهان	روان دوش
شاه از دوش	سار و پراکنده کرد	روان خنجر	مهمه دوش
شی خنجر دوش	حد پرویداره	چنین دید دوش	برستی که
شاه رادل پادشاهی	می و دوش و دوش	جو خورشید بر دوش	ز سر بر دوش
نشت از دوش	ازان خواب دوش	که از دوش	رد از دوش
گفت آن کجا دید	بدان بودان	که از دوش	جو آن است
از دوش	را دوش و دوش	دوش و دوش	جما دوش
یکی بر دوش	بر گشتن امید	یکی بر دوش	بدان دوش

جواری بوست اندرون خواست	از و سیم و اسبان آهسته	خویش به انداز باید کرد	باید فشانده بدین
بیان کنی بانی بجای	بناشد بحر شکست رهنمای	خود منکر مردمان دورست	تن خویش را بجز زود کرد
جود از تن خویش داد	بخان و آینه روزت درت	مکوان سخن کانه سوخت	وزان آست بهره جودت
بیش از آن کاش بدین	که توانی آس بآب زدن	فرز و نر جوشه که دانا بود	بدانش بزرگ و توانا بود
هر آنگه که او کرده کار	بداند که شت از بد روینا	بر سبیدن و داد از و کین	زدن آتش خویش بر کین
پیریزد از مهر چنانکه شت	یازارد از اگر ناز و زنت	بیزدان گراید بفرجام کار	که روزی ده او دست را کرد
از آن نوحه بود و زهر	جو خورشید نمانده شد بر سر	ز پیش جهاندار بر نکاستند	بد و آفرین ناز راستند
پرستش کردند از آنکه کشت	که مژده دلش با خود داشت	زبان باز گشاد مرد جوان	که با کینه دل بود در جوان
چنین گفت کای جزوه او	شبیجه باید ز اندیشه سر	که او چون شبانه با کوسند	دگر با زمین او سپهر بلند
نشان بد گشتن و پیمان او	به بجه از دایه زمان او	شادیش باید که با شمشاد	جود و زمانه کو ایم داد
منشش کردند اندر بیان	سمان را زاده و پشیمان	شویا که امیش کردن دل	که آتش برسد دل زار
اگر که فرمانش دارد و سبک	بر لینه خوانم منزلت تن	همه بد و شاست بکلی زشت	که ز بند جاست زبده
سرا جود و یزدان بود	خود مندا و شاد و خندان	از اینست که دو شاست	دل و منشش از دشت
سینه نه گفتار مرد جوان	فزون کشت قوت و از و دان	پراکنده گشتند از آن سخن	پراز آفرین زو زبان
دگر سینه در سخن دل سر یار	همی بوده اند با خواستار	دلش گشت پیکه کشید	کجا خواست که آید آهسته
بر قند اندکان سخن	جوانان جهان دیده و مکن	سرا از او زو زهر جوان	بشد با حکیمان و سنان
حکیمان اند و سوختند	رسیدند نزدیکت بند	نماند رخ سوی بود زهر	که گری می زو را ز اخلاص
ازین کی بود فراز تر	بر سید از و از خدا قدر	که انجام و آغاز جوی سخن	جکوست این را که آنگه سخن
چنین داد باج که جویند	دو آن شب روز با کار کرد	بود روزی او بر دنا و دنگ	جوی اندرون آب با درنگ
یکی لی سر خفته بر تخت تخت	همی کف شانه بره بر تخت	چنین است رسم تقاضا و قدر	ز بخشش نابی بپوشش کرد
جهاندار و انای پروردگار	چنین آفرید آخرت و کار	دگر گفت آنگه که روزی خور	که است روزی که از خور
چنین داد باج که پستی	کرمی و موی و شایستگی	زوتن کند که درش خویش	بخشد ناز بهر بادا
بپوشش که بد زبانه	نوا به حکام با مریان	دگر گفت که نذر خورده	سر چست حکام نمک نبرد
چنین گفت آنگه که آسوی	بداند که بگرداند آسوی	بر سید و دیگر که در زمین	جساز کی که کشته شود در زمین
چنین گفت با نه که کرد	درش بکن رست را سر	بدادوست و رکنه است	بند در کژی و کاستی

بخت

کینه تن و دگر می	بناسد ریش تن و ناز	بر سید و دیگر که برین	بماند کد است و خوش
چنین گفت آنگه که پادشاه	زشت از کرمی و آزاده خو	بکار و بستی و پیشکار	و دید آن نر و نر و نر
دگر گفت که در بخشش بخونی	که است بیکو تر از هر دوری	بکار و کینش را آورد	بسال و دگرش با آورد
چنین گفت آنگه که پادشاه	بخشش شود جان راسته	دگر بر ستانده داد و بسا	ز خشنده باز آمد کانی شاست
دگر گفت بهره بهر چست	و زمین بیکو بهر کانیست	چنین داد با بسخ که کشد بر	که او بیکو بهر کانیست
بنا که بگردان بر سر بلند	بیا بیز کر که کرد و زنده	بر سیدش را دیکل و از و کرد	که بروی پرستش نیا بد
یکی گفت که در سر می	بنا شد خورده و دود رخ	بر سیدش را تمام و بیکو آورد	وز آغاز فرجام نیکو آورد
دگر گفت و در پیش زدن	جهان را از سر تن خویش خواه	سران چه کانت نیا بد	تن دوست و دشمن و آن شد
دگر گفت که در پیش زدن	جکوی کرمی که کد است	چنین داد با بسخ که کشد بر	جود اندیشه چری از و خورد
زشت بشت دگر گفت	دگر بر کوه میده باید که رست	چنین گفت آنگه که یزدان پاک	فزون ارد امیدم ترش پاک
دگر گفت که در پیش زدن	سرت از بر رخ نیکو کرد	که است طرم تر از و ز کار	ازین رسیده جود با پادشاه
سخن کوی رخ چیلن با و	که سر کشت این کی پنا	ز نه کوی و داد و داد	سز و کینه جود از و داد
بر سید و دیگر که آنگه	کبکی که با شمش از و شاد کام	چنین گفت که بود بر بار	بزد و یکا و دوی ستم خوار
دگر گفت که در پیش زدن	که آید خور و زو کرد	چنین گفت که کوه بود خور	نواردم آن کران کرد
دگر از حیدر سباده	بند و دل اندر ترش پاک	مر آنکو ز ما بود نیا	بزد و بر ز جود از و داد
دگر گفت که در پیش زدن	که در انجا که رفت با	بیا بیز کر که کرد و زنده	دگر سید و پستی
چنین داد باج که کرد و زدن	دگر سید و پستی	کسی را نند و بکند و بوست	بود بر دل آغش نیر و دست
همه کار و شمارش شایسته	ابا دشمن دوست کیسان	دگر گفت که بود زو کرد	بگرد و بزرگی بود از جند
چنین داد باج که کرد و زدن	بسان خفیت با بار	بر مانده و کوفت با و بد	که آن چرخ کی کینه و بد
چنین داد باج که کرد و زدن	کجا بد بود و نیر و دست	دگر گفت که کرد و زدن	که بر تار که کسی نیست
چنین گفت که جان داد	که بر آرد و احوال او	بد و کشت شاه ایضا و زنده	جود بهر بای فزون است
چنین گفت که شایسته	بر و کرد و دیز و ان	بر سید کینه و زیست	کران بر و زو ز خورده
چنین داد باج که کرد و زدن	مدح سر کر بنا با	جو کرد و با نیا ساسی	بخت خشت و اندک
یکی گفت که زمانه	بدین دشتی نشانه	روا باشد از دشتی	و کرم بر رخ و مای کرم
چنین داد باج که کرد و زدن	که کج زنده سر با	جهان را چنین سر با	از بر چنین سر با

میگفت های مردن سارکا	خدا نم کرد اندران در دغا	که سبب بدست داشته شد	چنان در راه در زبانه شد
مکر کار آشکارا کند	دل و مغز پر در اکنه	که آلوده بنهم می زد سخن	هر از دردم از در زکار کن
میفت بادل را ز دروغ	در آتش رخ دید با چشم	بزل سید از زمان شهر	سراپه در لب جو چادر
زجاد و سخن رفت و نماند	بد و بخت است این سخن	نمی بود اذن به بر پیش	نفرز ندا تا جو است تا
بیاخ سخن کرد از ان نشیند	ز درون کینه کاری آید	چو بخت کسری سخن با کوی	بخت به در کوی نوبی
که کوی نیا به مکر کار بد	دل یک بر کرد از یار بد	سراسر سخن است از روان	نغمه به آید از دیدار
که بر آنگاه اوسوی جود	تن خویش را کرد پرورد	چو بشنید از شهر یار بلند	هم از زمان ی او کرد جود
طلب است آید به شمع جود	کز باز برسد کنه	بد و بخت شاه سرا از درد	که کرد کوی ای کوی
که این کار خود بود با کوی	ز کت در غایت می رسد	جود از جهاندار زمانه دغا	که پند کس راه نیت زات
بگفت این زردان به آنگاه	سخن به اندر زمان رفت	جهاندار بشنید و خیره	رد و مود و مرز با زانو
و کباره کرد آن سخن خواست	پیش دهان داد کمر	چون مود بس تاده در بند	خوشت از داری کن
بزد و در غم پیش درش	نظاره بر در کسور	یکی به زردان و دیگر جود	کشند به بخت نندی
یاران سکن یاران تر	به اندر به بنه یک شیره	جهان را بناید بر دین	که بریدگان پیکان
ز خویشان سبزه جود	کز این نیا به کوی نماند	یکی خفته یافت بویش	سرمه و کز نایه کوی
همه کج از دین نماند	همه کج به زان مرد جود	به انش می بود به بان	بش تیره کار و کزبان
زندان سخن است زینا	همه سخن خون دل در کنار	بد ویش بخشید بسیار	زبان پر از آذین
کسی نبود پاک زندان	نیاز بود که در بدست	اگر چند کرد آن سان بود	بزم جام از جات اسان
اگر دل کف را شود	نماند نان آشکارا	اگر چند فرست آواز تو	کساده شود عاقبت از تو
نماند که از مردم نماند	مان که سکنی کوی در جهان	جوی رخ باشی با کز را	از بهره یانی به در
کونک زردان مرد جود	سرا در خور با بایستد	اگر اد که باشی به یار	مانی و نامست بود
تن خویش شاه پدا کرد	چو کور و خیزین نادر	اگر پیشه دارد و دست راستی	چنان دانکه کتی تو آراستی
چو خواستی تیش بس کرد تو	چو خواستی تیش بس کرد تو	چو خواستی تیش بس کرد تو	چو خواستی تیش بس کرد تو
از ان س کتی بدست راست	چو آفرین در بزرگی	بخشند برشت خور و بزرگ	بیاخورد آمد می شمشیر
مان کمتر ایام استند	بدیم به نام او خاستند	بر اسود کردن زبانه زده	ز جوشه کشادند کز ان
ز کوبالی قهر پیا سو گوش	چو آواز از اش نایه گوش	کسی نماند با جاندا	به یوست از سر سویی

جهاندار و دشوار آسان رفت	به ساد و بخیر میدان رفت	نشت اندر ان کور کار	سیرای زو بای و میگش
یکی شادمان کرد بران ام	زودان ده و قوسکی با	بد و اندون کاخ و میدان	بیکست و بد بیکش راغ
چنان شد بزم اندون	که کسری به پیوند داشت	انده کاخ جایی بر او بلند	بند و جهان ز کس بسند
یکی کاخ کرد اندون	بد و اندون کور کار	همه به سبط قاسم وزر	بند و اندون چند کوی
یکی کینه از آفرین ز غاج	به پیکار استه و تاج	زودم ز بند انک است	و از استاد خویش مرگ
از ایران و از کسور غرور	همه کاره از ان کسری دوز	همه کرد بر کرد ان شادان	که هم شادان بود و شادان
ایران کرد بر بر آورده بود	زیکان و از سر که آزرده بود	بدین شادان اندون	دل آرای را کسور آرای
جواز شمر کس به خشت	کرد اندون دست خشت	به آرات از سر سویی غار	زین مردمند و موده
کردگان که از کوی خورده بود	ز ترکان انکس که آزرده بود	ازین بر یکی ای کوی نماند	به شادان و ویران
یکی به کایه کس پشور	یکی انک خور و بالای درز	چو از او آواز داد و کون	بنودش دل شکار و نمان
در ان شادان کرد پیری نام	که در شادان به جهاندار	به ان نیز او را زبانی	سان تاج او به کوی
چنان دانکه کس به پیش	بندی و بستی نماند کس	کنون چنگه خاقان تال	چو چنگ آت کرد کوی
داستان خاقان چین با هیستال			
چون از دین سبزی یاد کرد	که از نامداران فروداد	کر از نامداران فروداد	کر از نامداران فروداد
چو گفت پر یار وستان	که شسته ز کس زکار جهان	مان تال و دین و دین	بر خوانده نماند آذین
چو خاقان این کس نمود از میان	بکل زین بود از ان دغا	سخنای کسری کرد جهان	به انکه کس است آرا
سیدار بان کرد و کج و تاج	بزرگی و آیین شستی	خود مند خاقان به ان دغا	همه دست جت شادان
مردی و دینا می و خوی	به نامداران شند انجی	با غار خشنوئی شادان	مان از در و دین راه
به پند نشسته به ایان	همه یاد کرد از در کار	دکسان با نایه دینا	زخت و تاج و زین
یکی به آراست بس شهر	بیاران از در دین	زینمای چینی ز بهر نمان	بکجور و مود تا صد هزار
نظارت به باشد به ایان	ده شسته ز کس در کار	سخن کوی مدی به تاج	خود مند و کشته بگرد جهان
بیاورد و بیا به یار کرد	ز خاقان چینی به بر جبر	نخستین به رسم آیین	سوی با صد هزار آذین
بفرمود تا نزد کشید	همه راه بر تن و کوی	بشد اندون تا کج	کینه رده تا بیست شاه
کند و را سویی تال بود	بزم اندون تا بهر دار	چو اگر شد از کا خاقان	وزان به نیت یاران
کونی تا نام سار شادان	سخن به بر شادان	چین کس تا کس تا	کر از از آخر جاد

جو بینه سرب باریک تاج سردستارید و چون می ار نست و کی زاجو بنواهند بکشند ازین نیز یکست نشت از بخت پرور بنوا مخا و اران جو کشند کرد زبس هر دوازده و زمره افزون کردن بسایر به دگر بناد رزم اندرون زنده بکشت جوانست خاقان که بابا باشد	نشت از بر خندان تاج به دندان کرد و میشتار بسی زبان آفرین ساختند هر روز سر از کوه تا بقیع دریا قوت بناد بر سر کلاه فرمان بر نهشت میزد کرد که پیداشد از کشت خاقان که نشت کشید در شکاه بزم اندرون که کوه تماش بناید بر سوزد و بست راه مستمران در پناه ویند فرستاده را پیش نهاد نشاند که لب است از اینا زار بود بزرگت باد انش افزون جسم خود کار را بکند بزرگت باد انش افزون خاقان چن بر گزانی ترست سخن را به پوسکی داد ز ویدار انگش شدند ز خاقان فراوان بختیار	رو کردانی به داشتند ازین دین و دین و دین نهادن ایشان کی جایگاه بفرمود تا موبدان و دکان چنین کشت کانا به پرور چنان نامه بر نهشت ایرا بخاند سه سر از ان پرور کار بر پرور زنی فرود آمد معدنشان پیش او بگرفتند بناید بدین کار کردن در نهشت جو بینه گفتار آن خندان نشت بسیار بنواختند جو بینه نهاد آن بختیار بوزند پیوند جوید می بنازم و این را نفع کنم بوزند پیوند جوید می به چید که تا چون بدر ما شین در ستادگان خواند تا ازین نشتا بشت ازین سخن بفرمود تا نامه باج توشت	رسیدند نزدیکی خست بلند دخت از آسمان زمین مانند پادشاه دستور بناد نشتیانه و فرودان بیار و خند بینه شین یکی باغی در دست ختی بناد سایر که منتظر بر نهشت بجوین دین و دین است او اگر کشته را خود اندر خندان که شد از پیوند او شین بزرگان پادشاهان خندان بزرگی بخت بنامشان ز کردار چنی باور زرم رخ استی را بنو بدی چنین گفتن خوب باج کنم رخ استی را بنو بدی بدست از زار دینان کو شین که از شاه شاد است خاقان بر دتا زنده اند بان کین که زنده غنای فرج تو شین جهان او پرور و پرور هم ادیت بر نهشت و کرد بکشد و دل اندر کین با تو بکشد و خاقان بوزند ریوشده فرزندان
---	---	--	---

ز ستاد ام یک کی سو شند
 که در دزد جان دزدند
 و دست و پست بماند
 بنام ده مری برور ز شد
 بکام نام بود هر اسکنده
 که روشا ده بر وز با مهر دوا
 بدو یک باید که مانی دست
 که با فز و بار و با افرست
 بدر کرده خاقان تا آفرین
 پذیره و ستاد و بندی با
 یکی مایه و رجا یک خشت
 فریخ و ز شکری کردا
 که ما را فرایده از آب و
 فراوان من خواستش من
 پرستار و پدار دل بیکان
 که در کس از جهان جای تو
 بر تخت اورفت نام و داد
 بر و تا کرامتی اندر رفت
 به راز و مهر و رشید و پادشاه
 همان یاره و طوق و کوشش
 جو آرایش کرد مارش بود
 یکی را بهیدار چون او ندید
 بهویند از آن تازه شتر خرم
 که زدم که بس رود است
 کنوید یکی سخن دیندار
 به از پرستیدن شهریار
 میث و جان پر از شرم باد
 به او چون شمشیر کلمه زدند
 که زین که پیری خود منور داد
 چنین گفت کسری بهر آن ستاد
 شبنام خانه و یک سخن بخت
 پس برده اوستی حضرت
 بهر سپیدار غنچه و چمن
 خاقان و آگاهی آمد ز راه
 همانی چون دید به خوش
 محمدی نویش روان کرد
 که من خضری و ادغام
 بهیدار و دینت اندر تمام
 جا دست نیز از پرستندگان
 به و گفت خاتون که بارای تو
 بیاید بهرگاه هر آن ستاد
 یکدینت به و داد و گفت
 شبنام مستی به آراسته
 که رفت خاتون که اندر داشت
 ز کرده برج به رخا رخس بود
 جوهر آن ستاد اندر و بیک
 به ستاد و دستا و رخ چشم
 من این را که بی تاج و ادا
 به و گفت خاقان که ای مرد پر
 به بالا جوهر و رخ چون

شود کار کرد دست با فراخ	شد کفش در باغ و ایوان فراخ	بسی آید بر آرد و بشود	بسی آید بر آرد و بشود
فاز آید است که خواست	شد کاغذ و ایوانش آرد	خوار آورد و سوی نیم رخ	خوار آورد و سوی نیم رخ
نوزد ماند نه تخت و کلاه	نزد ایوان شامی نیم رخ	پیشین رسد پیکان کج	پیشین رسد پیکان کج
جواز دزد باز و بکره آورد	ز حسد سان بودنش بر کند	ز کتی بکند کسی یاد او	ز کتی بکند کسی یاد او
بدین کار چون بکند و درگاه	خان مرد به شرم پرستگار	چو بکشد آن حسن داد او	چو بکشد آن حسن داد او
ن آزار و سود مند کی کرد	کر اینت فرستد آینه دین	کن خشم را که نا توان	کن خشم را که نا توان
چو بکند در شش دل شریار	خواد آن سخن کرد از دهانش	زمین یا کارست چنان گشت	زمین یا کارست چنان گشت
چنین گفت که کوه و پشته	بزدست آمدن او را ز راه	بدو گفت قریح که است مرد	بدو گفت قریح که است مرد
بدو گفت فرجام از دست	که اندر دکتی بود فریست	بر رسیدش از کوه راه دیو	بر رسیدش از کوه راه دیو
نکند جهان مرد بر ترش	که باکی و شرمست پیش	در بدتری راه امر مست	در بدتری راه امر مست
نمایر بد و رادی و راستی	نمود بد و گریه و کاستی	چو جانش تنش را که گمان بود	چو جانش تنش را که گمان بود
از بهر ده چندی دارد رخ	که بر نیاست با هر رخ	مران چو بکند بره قن بود	مران چو بکند بره قن بود
چنین نشو در داف و منش	که با جان روشن بود بکشت	کسی کو بود بر خود بادش	کسی کو بود بر خود بادش
کزین کند و سوز از اشک	که از پاک بزدان دارد سبک	چو شسته باشد بیک سرای	چو شسته باشد بیک سرای
مان هر جانست که و انش بود	نماند از داف و انش کبود	در رخ آیدش بره قن بود	در رخ آیدش بره قن بود
چنین گفت که کس که امانت	بر آرد و بر تو امانت	بر رسید گریه که از مود	بر رسید گریه که از مود
چنین گفت که کس که امانت	بر آرد و بر تو امانت	که است نادان بدو گشت	که است نادان بدو گشت
چنین گفت که کس که امانت	بر آرد و بر تو امانت	کسی را می خیزد زبان بود	کسی را می خیزد زبان بود
ده امر مندان بنده و بی	که آمد جان و خود را ز	بدو گفت که کس که امانت	بدو گفت که کس که امانت
چنین داد باخ که کس که امانت	سگ و ده دیوی بود در	سر او را نه پند چشود	سر او را نه پند چشود
چو بکند و سوز از اشک	که در دمنده کسی اگر	نه پند شود جان و ده	نه پند شود جان و ده
در کس دیون بود پستیز	همیشه بید کرده چنان تر	یکی دو گشت پر جو خشم	یکی دو گشت پر جو خشم
در کس دیون بود پستیز	نمود زانده سخن بر رخ	ماند سخن چو در دیو	ماند سخن چو در دیو
سیان ده تن خشم و کین	بکوشد که بکوشد کین	در دیوی دانش بهاس	در دیوی دانش بهاس
بزدیک و شرم و دل آید	بجوشد و بکشد کین	ز دانا بر رسید بس شرم	ز دانا بر رسید بس شرم
منده و دست کین	که از کار کوه کند دست	چنین سخن واد بس رود	چنین سخن واد بس رود

دل و جان دانا بدو گشت	ز شیشه و جان خود گشت	دل و جان دانا بدو گشت	ز شیشه و جان خود گشت
کرای در از سبیل رخ	کرای در از سبیل رخ	کرای در از سبیل رخ	کرای در از سبیل رخ
نماند نه تنش این رخ	نماند نه تنش این رخ	نماند نه تنش این رخ	نماند نه تنش این رخ
سشتن رست دم کوشش	سشتن رست دم کوشش	سشتن رست دم کوشش	سشتن رست دم کوشش
سوی یکو خیمه نماید	سوی یکو خیمه نماید	سوی یکو خیمه نماید	سوی یکو خیمه نماید
ماند سال با آبروی	ماند سال با آبروی	ماند سال با آبروی	ماند سال با آبروی
بر آسوده از رخ پشته	بر آسوده از رخ پشته	بر آسوده از رخ پشته	بر آسوده از رخ پشته
که کرد از مرد جوینده	که کرد از مرد جوینده	که کرد از مرد جوینده	که کرد از مرد جوینده
از انجام و فرجام و آما زو کا	از انجام و فرجام و آما زو کا	از انجام و فرجام و آما زو کا	از انجام و فرجام و آما زو کا
سخنای دانا گفت در کم	سخنای دانا گفت در کم	سخنای دانا گفت در کم	سخنای دانا گفت در کم
که زینت دانا است	که زینت دانا است	که زینت دانا است	که زینت دانا است
تن خویش او در داف و منش	تن خویش او در داف و منش	تن خویش او در داف و منش	تن خویش او در داف و منش
بود خشم و دوش و ان خود	بود خشم و دوش و ان خود	بود خشم و دوش و ان خود	بود خشم و دوش و ان خود
بزدیک و سوز از اشک	بزدیک و سوز از اشک	بزدیک و سوز از اشک	بزدیک و سوز از اشک
اگر یاد کردی زمین در بدر	اگر یاد کردی زمین در بدر	اگر یاد کردی زمین در بدر	اگر یاد کردی زمین در بدر
ماند نه دانا پند	ماند نه دانا پند	ماند نه دانا پند	ماند نه دانا پند
خود منده و داف و انش باز	خود منده و داف و انش باز	خود منده و داف و انش باز	خود منده و داف و انش باز
کران نماند و فرسنگ جو	کران نماند و فرسنگ جو	کران نماند و فرسنگ جو	کران نماند و فرسنگ جو
چناندم جفت با یکدگر	چناندم جفت با یکدگر	چناندم جفت با یکدگر	چناندم جفت با یکدگر
اگر رفت چادر بر پشت	اگر رفت چادر بر پشت	اگر رفت چادر بر پشت	اگر رفت چادر بر پشت
چو خانی که پند دارد پای	چو خانی که پند دارد پای	چو خانی که پند دارد پای	چو خانی که پند دارد پای
بر آسوده و کد است گفت	بر آسوده و کد است گفت	بر آسوده و کد است گفت	بر آسوده و کد است گفت
نماند نه دانا پند	نماند نه دانا پند	نماند نه دانا پند	نماند نه دانا پند
که کام با بد و فرسنگ	که کام با بد و فرسنگ	که کام با بد و فرسنگ	که کام با بد و فرسنگ
چنین داد باخ که کس که امانت	چنین داد باخ که کس که امانت	چنین داد باخ که کس که امانت	چنین داد باخ که کس که امانت
چنین داد باخ که کس که امانت	چنین داد باخ که کس که امانت	چنین داد باخ که کس که امانت	چنین داد باخ که کس که امانت

یکی را ز کرد ان کو بودی	یکی سوی طلحه بد رهنمای	زبانها ز گفتار ما شده توه	آهسته یکدیگر می گم کرده
پیر آمده است آن بزرگوار	بهرین شهری همه تن	یکی سوی طلحه پنهان کرده	زبانها ز کرد ان کو بودی
و کسوی کورفت از دست	که از شاه من جان ندارد	پیر آهسته شد کشته رسیده	از ان پست جان داد
خود من کو بد که در یک سر	جو فرمان دو کرد نماید	من گای آه طلحه دو کو	که بر رزنی را یکی پس
عده شریک کند از	نباید که در اندک زمان	ببودند از ان یکی سر	عید استندی بشوید
خان بد که روزی در	بر خندلی کشته بجلول	زبان بر کش و نیک با نگر	پیر آهسته جبر و پراختن
طلحه گفت ای برادر	که اندیشه کشته را سخن	باز و ساز و مبدی بوی	که فرزانگان این پند
شیدی که جمهر را زند	درامای چون یکین بود	بر داد و من مانده روز خود	یکی تخت را خود توان
جنان پر ز جوی بد از دانی	نیارت چنین کسی جای	برادر و را بچو جان بود	نشای و را خواستند سخن
اگر بودی من سزاوار	نگردی بای اندون کس	بر آیس ما بان شین	ز فرزانگان یکدیگر
من از تو بسا بدتر	تو کوی کس منم و منم	کن نامه تخت شای بوی	مکن روی شور پراختن
چنین گفت طلحه با نگر	با منون بزرگی بخت کس	من این تاج تخت از بد	ز تختی ترا کشت برافتم
مهر بادشای و کینه پیا	ازین بس شیشه دارم نگاه	ز جمهر و از نمای خبر	اگر با منی تخت داران جوی
بازید چنین باز آمد	بشتر اندون روزمانند	بسیای شهری در روزی	بدگاه شاهان نماند
کردی طلحه کردند رای	و کرد ای کو بود دل در نهاد	برادر و خوشتر از بد	یکی را بنود اندان همراه
دیکه نمای بدر بر کشد	به راه ترک و جوش		بودش چنین از دیر
که تا چون بود کردش آسان	که ازین دهنه سر آوردن		دادم و خرد را ز پست
بویسته طلحه جوشن	مخون رخمن حکما رشت		دادم و پاید ز سر سپاه
بدان تیزی از جای بر کشد	بجاست پان یار استند		میشد روح بدر از ننگ
عده شهر پر ز کینه سدی	عده کوش بر نادر کس نای		تو گفتی می ده خورد زین
بهر اندران ز کینه خور شد	ز کینه سپه جهنمای شد		بمیشش می نماده و
بیار است طلب با سیر	تو گفتی زین کو بشد کینه		ز دوری آواز و مینه
دختر دین سهر بر	یکی یکدش برود و کوی		دو شاه را فرار ز پست
نمک کرد که اندران شست	سوادید چون شست جلی		برادر و شایسته کارزار

ز طلحه چند جانش سوخت	خود هم بسیار زور را بدخت	کزین کرد دی سخن کو	که از منتهان او بدین
که روزش طلحه و او را بود	که پیوده جنگ برادر جوی	که سرخون که آید کیم	تو باشی بدان کیم آید
یکی کوش کبکای بر بند	بگفتار بد کوی سخن	پیر نیز ازین رزم و سخن	بهرید از برضه خون
ز حسن ز خاوند خرسید	که کم کرده چکان رسم راه	دل من بدین شستی	ز و ام خود کردن آزاد
به چای ازین زمانه	ترا با چند آنکه خوی زمین	مهر با جان برابر کنم	خود بر سر خوشتر کنم
چشم شای که از کج	که این تخت و افتر نفع	و کز چند پیداد جوی	پر اکندن کرد کرده
بدین کتی اندر کوش بود	م این را بدان سر ز مش	مکن ای برادر به پیداد	که پیداد را نیت باداد
فرستاده چون شطرنج	به پنهان کو از در بند شد	چنین داد با نگر	که در جنگ چندین بهانه
تراس برادر نخواهد بود	نه مغزمن آرزو تو نه پوت	مهر بادشای تو دیران	جو آنکس جنگ دیران کنی
مهر به سکا لان به تو اند	مهرام روز او روز تواند	کنه کاوش شین از ان	که بدنام بد کور و بدوی
مران جوسا که ریزند دگر	تو باشی جزین من با خیر	و دیگر که کتی خشم	سنان دشمنی خشم
که اندر تو مشهید ری کتی	را مر ز خشی و یا ری کتی	خواهم که جان شد اندر	و کز چشم بر تاج و کلاه
کنون رسیدم به دره	سوا شد جوی پای جلی زده	ز بس تیر و ز بین او کس	نه اندکی که یک از عیان
باورد که بر پست کن	مهر کشتی را خوش کن	بدانسان سپاه اندر	که شیشه آید از جای
یار بد کور از کون سست	بیا منی مایه فاکم با کتب	و کز ننگان نیز با شیار	بنوشد کسی جوشن
جوان شین آن سکی کو	بیا مدتی یک یک یاد کرد	نمی شد دل کو جوی	که طلحه را جوشن
را نیش فرزند را پیش	ز با نغ فراوان نخبه	بد کف کای و دگر	یکی عاده کار با بازی
عدت غوغا می تن سرت	بیا از دور و بیک اندر	بنا به کزین جک و جام	با باز کرد بد روزگار
بد کف فرزند کای	بنا به ترا پند آموز کار	کرا من می از جوی	جنگ برادر و شتی
م اکنون فرستاده جوی	را فرار و پادشای	بیا فرستاده داد او	نمک کرد او اندر
بدوده به کج نایب	تو جان برادر کزین	جو باشد ترا تاج و	بدینار با او مکن
نمک کرد از کردش	مرا و برادر می سر آید	ز کورده مفتاض	یکی را ندیدم برادر
نمک کرد او هم درین	بنا به کزین ترا کار	مهر و شای و تخت	بدان تاب بر دل
و کز جوی بر آب	بدنه تا ز جانش	تو کز شریاری	بکار سهری تو
ز فرزند شین شاه	دگر باره دای نو	ز در برادر	نمک کرد و یک

بر کوفت کوشش طلوع رو	بگویش که برادر دین است	زین کوشش جزو این کارها	نخو ابر از داد کرد کار
کر کرد آرد اندر دلت موی	نمای زنجبک برادر تو چهر	ز زار زار که بزرگ است	فرینده جان تا در گشت
بر سر این شمار ده دوست	که چون خواهر این کار کرد	اگر چند تیزی و جنگاوری	هم از کوشش جح بر گذری
نکر کرد بگردان دوست	جانی پر از دلم است	هم از شاه کشته صفور چین	که گشت ازین کار رزین
نکوید به چشم از راه دوری	هم از ناداران بر جانجوی	که گویند که بهرخت دکلاه	مرا ساخت طلوعه و کور مگاه
بگویم که هم ترا ده ندانند	همان از بد پاک زاده اند	کفتار پاک دل و سنون	می دست باز دوشین بون
ز لشکر آری بزرگدین	در شان خود جان تا بیک	ز دیار و دیار بستان	بخشم تو ام که باشی
هم از دست من کشته رفت	بیای مان بایر طوق حاج	ز سر برادر ترا گشت	ترا از خود جدا گشت
اگر چندین یک یک بشوی	بوجام کاره بشان شوی	فرستاد آید جواب	بزرگیک طلوعه تره روان
بگفت آنچه گوشت بخور و نیز	ز شای از کج دنیا چهر	از ان کا سما زاده کرد	بگفت برادر نیامد زار
چنین داد ماخ که کوراکوی	که هرگز ببادت بر جاره جوی	ششیدم به خام گشت تو	ندیدم چسبه عاده باز تو
مانا زانست فراز آمدت	که چندین صفت نیاز است	پناه بسته و چن بر دو	بآور میدان پیکار
فراز آرسک پادار بند	بر زم اندرون صفت جند	چنان می از من کوشش	که دوش ستاده و بیاید
ندانی جز اسون انداز	چو دان که آب پشت تب	از اندیشه دوری از تاج	نخو از ترا دانی گشت
فرستاده آمدی بر زبان	هم باخ بادش که یاد	چنین تابش تره بخور و	فرستاده آمدی زین
زود آمدند اندران ز رنجا	یکی کف کردند پیش پای	طلایه گشت بر کوه و	بدین کوه تا آن شب اندر
چو بر ز سر از برج شرافت	زین شد بگردان دیار	یکی حادر آورد خورشید	بگردد بر کعبه لا خورد
دشمن دوشه نو آید به	به سهره عینه بر کشید	دو شاه را فرزند طلوعه	دو دستور فرزند دوش
بغزانه خود عینه بود	که کوبد با و از پیش رو	که بر بای داری کفر و	کشته به ستیان بکش
یکی از یلان پیش منید	بیاده نباید که چند زجا	که هر کسی تری کند در جنگ	بناست بزمه و با در جنگ
به هم که طلوعه با این سپاه	چگونه فراموش با در ده کاه	بناشد حکم ز دیان	ز زنده خورشید تره
چنان دارم امید ازین کار	که مان روستنای و در کار	زیند از معدوم و جدی مهر	بگنم طلوعه غم و جگر
کراید و نکه مصور کرد سپاه	در بر هر کس مور و	زیند خون از پی خواسته	که باید که خود آداسته
و کرنا داری بود زین	که اسب کند تره در فلک	چو طلوعه را با بد اندر	باید که بروی نکر
بناست کن پیش پل	باید شدن تنگ بسته	خوشی برادر که زمان گنم	ز نهار دست آید این گنم

وزان روی طلوعه پیش پای	چنین گفت با بهسانا کاه	کراید و نکه به چشم هر روز	در هر کوشش اختر بند
به بهنمایند را بر کشید	به زان بناید و دشمن	تا نکه خوشید که نای	بر اندر میسر بر سپاه
نکر کرد و یا بر آگشت	تو گفتی بهر روان باز گشت	ز بس بزمه و جاک جاک	نداشت کسی بایستی
ز زنده بیکان و پر حجاب	می اس اندر کشید افاد	زین شد بگردان دوری	سر دست در زیر کرد از
چو پل زبان ایستاده	بر آمد خوشیدن از فلک	خوشی بر اندر طلوعه و کوه	که از باد زین من دور
چکای بار کن منبت	نه بد تا نکه آرد تو جان	همی این بگفت دادم بدین	چو دریای خون شد سر آمد
بلان که بود نه خنجر که	کشید پیران کار زار	بدان کوه تا خور ز گشت	از انداز به پیکار اندر
خوش آمد از دست او	که ای چکای زان کرد ان	هر آنکس که خواهد زانیا	در پید از کینه دکار
بر آنکه گشتند سکر	و به بی بستان و بستان	چو طلوعه بر پل تنایان	که او را با و از جندی
که روی برادر با جوان	نکه کن کند از چان خوش	نیای ز شکرها تا دوش	که ماند ازین نادار سخن
همه خوب کاری ز زان	وزود آرد زنده با بی	که زنده بستی تو از دست	نه شکام ریاست در زدن
چو شید طلوعه آرد از کوه	شد از جنگ جان بر روی	بر غ آرد زنده آرد کاه	فراز آید زنده و کوه
در کج بکشا دور و زار	بسیای شد با و با کام	بدینا رنجی شکو آگشت	دل جنگوی از غم آگشت
پیاوی فرستاد و زد یک	شد از جنگ جان بر روی	با تشنت ناکان سخن	کج چشم آرم بر دوش
بدان که گشتی زبانی کرد	دست را بر زان را منون	بیاده فرستاده زد یک	بدود و دینام آن شاه نو
چو بشید کوه آن نام	دشمن را زهر برادر	دشمن از آن سخن گشت	بزدان گشت این گشتی
بر کوفت فرزند کای	تویی از پدر تحت پاد	ز دانش برون تو دانای	هم از تا جداران توانای
را این دست گنم	ز زنده خورشید زین	که این نامور تا نکر و ملاک	نکرده چو ما اندرین
بناید سخن سوگفتن بدو	که او را دل از شکاف	بناید شدن از خورشید	دو کوشش به پند و مژده
بیانخ تو را و دشتی کوی	به پوند آرم او راه	که کوشش او بکار	به سازن که آن گشت از
اگر جنگ سازد سازم جنگ	که او با شتاب با دار	به به دست و پیش	نخو فرادان بکجا براند
بر کوفت و ببارد کوی	که چندین دشتی و تندی	دشتی ز پاست از شهر	به زنا مور بود تواندار
را این دست گنم	تو دوری دوری ز پوند	و لیکن مرا از گشت از	که توانا مور باشی و نیکو
نخو هم می زانکه اندر	نخو هم گشت چون داشت	ز اسیر به پند و ستود	ز آسانی در این راه
کوی برادر سخن	که از داد کرد روان	سوی ششی باز تا بر	ز کج و ز مردان خبر

نیم یک سبک پیش	بندم روان اندیش تو	که اندر دل من بخت	بیا که از جان تو شاد
باید که با هم که نام	از بشنو مردم خوش طام	باید و نه رایت هر جنگ	خونی و پشه نه آنکست
باید که کون جنگ لشکری	که باید سپاه را لشکری	ازین روز آباد مانده ام	سپه را پیش پایم
باید که سازم که سپاه	بدین جنگو بنسندم راه	باید که در آب انگنم	باید که در آب انگنم
بدان نام را کس کی بکشت	دکنه باشد و راه است	ز ما که پیر و ز کرده جنگ	برینم تو نشانی
دستاده برکت آید جو	بره بر خنای کو که یاد	چو طغی سبک کفار کو	ز لشکر که کشتن بدین
چو نو تا بشنوا خاند	سزاوار جای شادند	همه با سخ کو پیشی گفت	همه را ز ما برکت
بیکارین کون کس چنگ کو	بریکار که اندیشه کرد	چو بند این اجد رای آورم	که اندیش و ادبای آورم
الرو و خواستد بان کی	نیکه کسی سر زنجیر اندکی	اگر جنگوی چه دریا جوده	چه در جنگل کس که کونم
اگر دریا سپید به جنگ	از آواز شیران تر شد	راکتی جویند نام است	ز کشتی به بند کاه است
جما بوی اگر کشد که دنا	به از زلف دشمن و شاد	فرا آید آن روز که از کس	بما مونید آمد از پیش کس
که کس که جنگ ستی کند	میازی جو پرستی کند	بیا پادشاه می خواسته	پرستنده و است
خشم شمر بر سپاه	چو فرمان را باشد تاج و کلاه	ز کشتن پیش رویا چن	بر سر یاری کند آفرین
بیا که همه آن پیش او	یکایک شاد و ندر خاک	که مانا جویم و تو شکر بار	پیشی کون کردش و کار
ز درگاه طلعه بر شد	ز کس که شود آید جو	به راحه سوی دریا کشد	وزان سپه به پنا کشد
برابر خود آمدن آن شاه	که بودند یک باد که گشته خوا	بگرد اندرون من ساخته	چو شتر ز فایا انداخته
دش بیکش بد جفت	سواران همه بر لب درو	بیا راسته و آب با سینه	کشدند پیش دریا بش
دش که را نایه رویت	نما در پشت پلان و زین	بیک اندر فاخته جان	شده که لشکر آفرین
زمین تار شد آسمان شش	ز بس نزه و بریان شش	سواران کرد به آفرین	ز نایب و ق او را کرد
تو کنی که با پوسندی	نیک اندرون خون خون	دزدیم بر زمین کوبال و تخ	ز دریا را یکی سز مع
چو دیش خورشید آید	فغان شد کس سبیل بر	از انگنه کس بران کوش	که کس ناست بر سر کشت
کرومی بکنده و درون پر	در کس بکنده کمنون	ز دریا میخواست از سر و پا	بیا اندامی می خون
نیکه که طلعه از پشت سیل	زمین دید مانند دریا سیل	همه باد بر سوی طلعه است	براه و آب از رو کشت
نیا و ز خورشید و خورشید			
بران زمین زین است	که کس و کس که آید		

هلال شد طلعه همیشه بید

آن اندامی پر و اندامین	ز کشتی شد و مان کزین	اگر خورشید از این رخ	که خورشید منی خورشید
ز کشتی سبک چون که کرد	نمید آن درش سبک از نو	سوارای ترسند در پشت سیل	که کرد و جوید می سیل سیل
به بند که آن خورشید	که بود و روی سواران	کجا شد که اویت جو یا نزه	که چشم من تیره تر شد ز کز
سوار آمد و بر سبک	درفش سر تاه اران نمید	همه فلک که در پیکت کوی	سواران بشکر همه راه جوی
دستاده برکت آید جو	بر که برادر و رار و دود	سبک خود آمد از پشت سیل	بیاده میرفت کریان و میل
بیاد بر سیل طلعه زد	چنان یافت او را که زنده بود	برادر چو طلعه را در دید	رخ شکر از در بر و دید
سوارای و یک یک بکشد	که جای بر پوست خسته بود	خوشی می گفت شای بکشد	شست از برش سو کو از کز
کشت زارای نروده چو	که رفتی پر از در و تیره در	ترا کردش اختر بدست	که ز نروده با تو باد دست
بچند از آسز کاران	تو رفتی ریزه دل داشت	بود از پی تو پر آسز غم	ز کشتی روز باشد غم
چو بی سبک را زده با تو	نیاد ترا چند من سودمند	چو فرزند که بد این رسید	همه از در طلعه را در دید
ازان مهربان است و باشد	بدو گفت کای شهر باشد	ازین زاری سو کو ای سود	چنین رفت این و بی کار
بیا س از جهان آفرین	که طلعه در دست تو کشت	کمی گفتی کفته بودم ش	نیکوان و بهرام خورشید
که خندان به بعد جنگ	که بر خویش بر سر آورد	کمنون کار طلعه چون کشت	بیادانی و نیک در کشت
بیا س خندان برادر خود	سراسر بر تو دارم چشم	بیارام و مارا دل آرام	خود را از آرام دل کام
که چون باد را نه پنا	پراز در که بان کی آید	بکا دیش نزه با آید	خود را یکسرخ کرد و بود
بگرد و جانی کلاست	که از باد و از کرد و تاه	ز دانا خود شد سینه بند	خوشی برادر ز کشت
کوان تاه اران و کرد	بیا سید کمن درین نگاه	ازان شکر کمن ازین	ساخت باید بدو آفرین
به پاک از زینار	هزان پرش با کارمند	چو داند کار ازان	ز دکان می چون دل شانه
یکی تنگ تابوت که ز نایب	ز ز و ز پر زده و جویب	شده آن نامور نامبر آید	پوشید و پیش جویدی
بدقت و بکا خورشید	سرنگان بدت را کرد خوش	و ز این یکم ز کشت بر اند	براه و بهزل فراوان مانده
چو شاکر زیند جای	شده از خواب آرام خود	ز بالا درفش که آید	مردی کسور سپه کشته
خورشید خون از رویش	خون از دهن غرق کشته	مجاهد بد و بد و بکشد	بجوید و کج آتش افکند
مکاخ و تخت بزرگ	وزان سبک آتش بر تو	که تاق مسوز و باین	ازان سو که بد کند
چو از ماد اکای آید	را کشت آن با و تیره	بیاده و رانک در کشت	براه و خون و خواست
که اماد مهربان کوشد	که من کشتن ازین کار را	نم کشتن او را نه باران	که کردی ز کردان این

کشتن بخت آزارین	که دست شمشیر در جان	یکی است که شاه خورشید فر	که چون تو بخت هماره بود
یکی و چشم جویند و آید	که آید برده و بداد	یکی نه بیکه و از راه راو	غلامی که دست آزار او
بیتن داد باج که از پادشاه	وراست بر دست بر جان	بداد او در میان من ز کج	بدان روز آتش شمشیر
من از بر آن دارم او را	که از دامن بارم نشد	در کشتن کای شاه فر	خداوند بخشش خداوند او
دعا گوشت این دامن	چو قوت و نبرد و کار	بخت باسم بدین خدای	که چون در دهنه کوب
لکشم ز توقع نیروان	نهان بر اندیشه او جان	در طبع شکفت اگر ترشت	تندی چو آتش آید
میکشیم این نامه واحد گاه	در شایسته سلطان محمد دانا مراد میر حان		
چو تاج سخن نام محمد کشت	تایش آفاق هر جود	زمانه بنام وی آباد باد	بهرار سرتیج او
جهان بسته ازین رشتن	یقینی که دارد جودش	زشت و سهر از خورشید	بخت و سراز از خورشید
جهان را دادی کش	نشاند و کج بی سرزنش	فراینده نام قشت قباد	که ایند بخت چو شمشیر
که با درویش زیند	زنج بر کی سید و بکام	سوی هر مرد پاک فرزند	بیرینه از دل مرست
زیر دامن بود شاه و پادشاه	میشد جهان را با تاج و تخت	ماه محبته بخود او روز	بیک اختر و فلک کجی خور
ناریم بر سر تاج زر	خانم که ما یغتم از بدر	سان آفرین نیز کرم یاد	که بر تاج ما درخشا
تو پادشاه جهان	خود میدارد و بی آزار	بناش فراخ پندار	که او باد جان تر از خدای
بر سیم اندر دین	کسی کوب و خور و کمن	که از ما پندار که نزد کشته	که ایندی راه بار کشته
یقینی دارد که آتش	چو خدای ز پروردگار او	که دامن فرودانی ندارد	بناش فرودانی ندارد
بناش بود شاه و پادشاه	که در اندام او میزد	مباد اگر باستی تو جان	که خاکت چو شکر و ان
یاد او فرایند ان گشت	بخت را بد کوی سار کوش	بهر که در زمان کن و بداد	که از او بادش روان
زبان را که در دروغ	چو خدای که از تو بکردار	که در زیروستی شود کج	تو او را از ان کج کج
که چهره گشت شبنم کج	بدان کج شو شاه و کج	که در زیروستی شود کج	که در زیروستی شود کج
سوی پناه تو باید گشت	اگر شهرارست کرد	که سکی کند با تو بادش کن	که سکی کند با تو بادش کن
و کردی اندر جهان را	ز در و تاندیش و در	سرای بخت و چو کشت	سرای بخت و چو کشت
سز جوی و باد و آتش	چو خدای که با بی زدا	بدان کج شو شاه و کج	بدان کج شو شاه و کج
که ای کن از اگر پیش تو	بهر که در جهان بادش	چو بر سهرنی تاج	چو بر سهرنی تاج
میشد کی انشی پیش او	و راجون روان تن خوش	بزرگان باز از کار	بزرگان باز از کار

کسی که ندارد سز یا شاد	کمن نیز از کم و از پیش باد	سده دینی آزار سازد	که چون آزادی نیابد
بدین برکت تر او بدست	دو کار آید پیش تو آید	سیح تو در کار آید	مان بر تو روزی بکار
خفتی بر مردم مستند	ز در و در پیش و کج	میشد نماند خوشی	کمن را دینی داد و کج
مان نیز را در انداخت	ز در و جهان دیده بشو	بدی کرای بدین چشم	که از دین بود در انداخت
هرینه با ناز و کج کن	دل از پیشی کج کن	بکرا و شایان شین	بناید که با شین
که نوزین بود بر پیش	توجه او بسند نوزین	کلی آن سر تاج شایان	کلی آن سر تاج شایان
زین سخن و کار	سرای سنجی نام کس	که از دین و دین	که از دین و دین
بخت بدین و بدست	دل از دین و دین	بدین تر از دین	بدین تر از دین
برادر خداوند خورشید	بر و در کن و در	بر و در کن و در	بر و در کن و در
اگر با دکانی در جهان	زانت بزرگ کرد	که چون شاه که کرد	که چون شاه که کرد
شاه تر از راه آورد	بر و نام تو آید	خداوند کستی پناه	زمان و زمین
بکام و کج و کج	ز تاج و دین و دین	چون تاج و دین	چون تاج و دین
زانت تر از راه آورد	چون تاج و دین	چون تاج و دین	چون تاج و دین
زاج تو خشنود کشته	دیویری بر و دین	دیویری بر و دین	دیویری بر و دین
بختی که کین سز	جهان سز از مردم	جهان سز از مردم	جهان سز از مردم
اگر بزم جود می	یکی بر بد و دین	یکی بر بد و دین	یکی بر بد و دین
که آن هست که کج	یکی دست برد	یکی دست برد	یکی دست برد
بوی بدین کشت	بوی بدین کشت	بوی بدین کشت	بوی بدین کشت
بهر که کجی که کج	بهر که کجی که کج	بهر که کجی که کج	بهر که کجی که کج
خوش باشد سر و دین	خوش باشد سر و دین	خوش باشد سر و دین	خوش باشد سر و دین
بهر که کجی که کج	بهر که کجی که کج	بهر که کجی که کج	بهر که کجی که کج

از ریا سرخو اندیش سنای	بر سید و مکر گران خواسته	بدانی کرد در دل آریه
که است که هر چه زود	خست آنکه بانی بد آورد	ز ستیش پیاورد یکنو
حال سکندرم کور شاهوار	دگر گشت تا ج نام بلند	گراخه ای از خرد و اس
که این بود در دین	از آوازه او بدو اس	نهین زین خستش
بستی به این رخ درویش	چنین خست آنکه گشتش بند	خستش غدا و نه در
چون در جهان نرسد	از دانه امان فرو ماندند	مهم زان بفرین خوانند
سید		
کفتار دانش توانا بدند	لغبت مکر و مهر کسی	مانا بندش نیاید
که از جادو شرم کسان چهر	سخن کوی و انا زبان	زهر کوه دانش نمید
که پرویز با او است	دگر گشت مردم کرد بلند	مگر سببه چدر ز راه
سخن یافتن را خود باید	در نام حسن دلیری بود	زمانه ز بد دل سیری
چو سبزی و دسرخ بر پاشد	چو بر سبزه بر سبزه گشت	نشت بک باخ دیلم
بدین دستان زد یکی شمر	تا آنکه خستش بود شمر	لغبت نه ای دار
بگردانید آن دستان	فزون بود که دارد خرد	بهرش می در نزد
ز کیش خون کرده آرد	خود در جهان خون خست	وز و پستین دل و دنا
چو آوازه می زده اس	کمن بک مردمی روی کسی	که باد آتش نیکی پانی
انوش که بود در باد	هر آنکس چو بدی برتری	سزایا بدی دوری
دوم آذایش بیا بد	سیم یاب باید بیکام کار	زینک و بد بر کفن شمار
شمر کوشش آردی	وز و چون دنا جنت کرد	مهر خیره ای از پست
هر روز و شکست آید	چو کوشش باشد تن زود	نیار و سپر از دنا
جان دانه آن در کوشش	خوی مدد دانا بگویم	دین رخ عادت با شوق
باشد بر آنکه بر خست	خست آنکه هر کس دارد	ندارد غم او کرد بک
اگر کند روز و سوغه	بنا بود دنیا دارد اسید	بگوید که بار آور
زنا بود دنیا اس	چو خستش پیش آید	شود پیش بستی
یکی آنکه شمر آورد	کشته کند کج بر ناس	نه زود و نه بد

تن خویش جهان شای	بهارم که با سستی	بگوید برافزود آرد
تن خویش دارد بد و از	شمر کرد و این زنا	می بر نماند چو از
به بی شتری از دل	جهان دان و ای شمر	که از بد نه چندی
از ان خامشی دل	شمن تخمناز اس	که حاجت برخت شای
بکفتار کبش می بند	چو کشته خواست	بهان بکش می چو
ز بدست کرد و در	زدانش بد و در	مگر تا کردی بگرد
مان تا بگوید تو	بکفتار که با توانا	بکوی بدان نکر
و کجداره سخن آید	ز با نرا چو بادل	بند و ز سر سود
جبار از آموختن	بسیار از نو بد	که اندر حاجت
ز جنگ زمانه را می	مین داد باخ	سر خویش را خوار
بود و داند دوزخ	بد و کشت اگر	نه دانش برود
نه بر سر او کی	دگر گشت کز با	که فردا بکار
و کسایه او پی	چنین داد باخ	نه بد بسته
بود بد دل	مهر کار و شو	در او شمن دوست
کند و بزرگی او	چنین داد باخ	بسان درخت
درشت بکوشش	بدان کوز با	چو خوش خواست
جز از پیشکش	و کز بد بیای	کریز در از
بهر سز او	نیار بکاری	نیار از که
بی روز نا آمد	نشد دی که	خود مندر آن
بکوشش که	که اندر جان	جان کم کوی
دل و دم خسته	جهان زنده	میشه جبار
کن گفت بد	سودنست	برفتد جانی
کفتار در محراب		
بایوان خراش	بسیار از	ز تری و آرام
ز جام و ز جام	سخن کرد	بهرش کشت

زنده بود آن زمان که گفت
 داد و بدانش تاج و تخت
 ز زندان برسد که در یک
 بناید که اندیشه رنجور
 بدوان است کوی دل آرزومندی
 سخن کوی روشن دل اوده
 بداند که شود تاج خیمه بلند
 خود اند زمره انشی انگلی
 کسی کو بباد از ده درخت
 رکنش باشد ز بنیان
 بسبب خوشی دارد سپاه
 سه دفتر با بستای بر
 دوی دور کشتن مرغ هوا
 ز دست از دانه اش آفرین
 مرا نسی که باز به پادشاه
 و کرد شنی یا با اند دلش
 جو باشد جها جوئی از خوش
 بناید ز دانه نشین سخن
 زستان همانا جها جری
 که آفرین تاج بر شمر
 جو بر کرده ان حرج ناپای
 ز کشت را و انجی خد کشت
 وزان بنده دارد به برگ

که رخشند که تر از آب است
 بغیر و هم بود بران خفت
 ز انعام از فرام و یکنه
 بود جرسندیده که کار
 همیشه جها ز ادب روی
 کما ز انکه داده به رای
 که انا بود نزد او از جند
 ماند جها ندای با فری
 یکی بد زادت از کورست
 که کار و کردم یکماه
 بر آساید از در فریاد خواه
 بر آری بنگام پیش از بزم
 خود را بدان کار کردن
 ز کرد بود دلش از خوش
 دل شاه را زان ناید
 تو باشد از دستش
 بناید که دارد به کوی
 جو بد که بد از دانه
 ز پد که دیو آورد کاستی
 شوقش می بداند
 از فرام سگی بود یادگار
 به رای ز انکه کن ترشت
 دانش پر از در خوشایند

یکی آفرین کرد به زخمه
 به برینه کاری کند شیار
 خود را کند بر هوا بادش
 از مردان شناسد به خوب دشت
 را نسی که باشد در آفرین
 کسی کو بود شاه را ز دست
 که داشت کار درگاه را
 بناید که چشید کسی در دشت
 کند داد و در از میان کرده
 بزمان زندان ناید
 جو از ترشاشی بدین برای
 ز چیزی که کرد و شکوید شاه
 فرزند و نوزند بر هر خوش
 کسان بر روی خوش
 جو بر کشتن دست کرده
 اگر در میان تیره و شود
 ز دستور به کور و جفت
 همه راستی باید آفرین
 چنین گفتا بشنو دیار
 بناید و در تاج شاهی
 ماند تا دور ماند جوان
 جو خوشه دان این سخن شوند
 یکی انجی دل پر از آفرین

که ای شاه روشن دل خدیو
 جو سگ بود بر سر تاجدار
 بناید که کفتم آورد پروا
 باد اش نگر جو بدشت
 سبک بناید از دل انجی
 بناید که با بد ز جانی
 بزمر آفرین کام جو خواه
 که بناید که شاه را زان
 بی آفرین ز دانه در دست
 بزنده به دست انچه کرد
 به اندیش را دل بر باد
 کوس بود بر زنده
 جو در آب دیدن به خوش
 بناید که یاد آورد مرغ خوش
 بخون هر بزمان زندان
 در دشت شای با آفرین
 بتای به همه شان نزد
 ز کشتی دل خوشی پر است
 خود را کند به شای
 به اندیش خود کرد زشت
 ز میانه جان نویسنده
 بر زبش خد کند به فرزند
 رفته از ایوانش زمین

هشتم چون وقت گشتی زد	برین نیز بگشت گشته زد
چون بود چون نزد دگر	جهان دیده دگر کرد
سر بود دهم آن اردشیر	

تارستانا کویندگان
 برانده کن گشت شاه جهان
 چنین دو باغ که از دشت
 اگر گویند زبان از دروغ
 و دیگر از کتوان پرده
 ششم بر سر دشت
 کمره دولتش بر از محنت
 دل کین ارشاد نایب خود
 چنین گفت پس بزرگ در
 همان جز بیدار بود نه
 دل شاه گیتی را در گشت
 اگر کام داری که شکم
 جو برده و روشن کند او را
 نازد روان در دست چون
 چنین گفت کان شاه خورشید مهر
 گویند ده کار بر کرد
 بهبه که باشد کعبان
 بر شکم که باشد تن در
 همان نخل کوثر گشت آرام خوا
 بنفتم خود من که خشم
 همان خرد که یار خود
 جو آتش که گوهر دیا بد خوش
 اگر داد که باشی ای شرم

خردمند و پدار کویندگان
 که با کیت این انشاندند
 در شان شود خرد و هم گدا
 بخوبی بکستی ز کشتی فروغ
 بخوبی سه نام و سه
 بنان هر دو در که بدست
 بداند شکان مغز خوش
 خرد نام و در جام را پرورد
 که ای شاه دانی انشاند
 ای اندیشه دشت بر کرد
 روان و را دیو انبار
 بر سپید جهان و نرسد
 بکمره ز پند و متری
 ببادش توان ببادش
 بکام استبداد و کشتن سپهر
 گویند تر دید انشاند
 بسای او سپهر چید زنج
 چهار جوان ز دارد کرد
 ز دریا مرغ آیدش روشن
 چرخ کسای کار و خوش
 پیمان شود هم بگوید
 که در پستان بود پرورش
 از و مادی در جهان پاک

بر اینده بود ز جبهه جوان
 که درین زوان میروند
 بود با داکش به از پنج بند
 بهبه بداد و خنایست
 بنم جهان را بکیو سخن
 بنفتم سخن که به دانا بود
 باز اوست از خود کسی
 نشسته و کم دانی که گشت
 بر شاه زشت خون رخت
 همان خردمند که در سینه
 در اید و که حاکم بود تیز نو
 تو اگر که باشد دلش شکم
 جو کوی بود نیز نا خوش بود
 جو بود ز جبهه آن سخما
 همان داکش که در دارد
 بکام حاکم بود بد فروغ
 کرد انشاند که از بند
 جو درویش مردم که ناره پیر
 و کرد نو شین جو جبهه
 بستم بادیان نایب
 دل مردم بخرد تا ز روی
 و شاه نو شیران نشاند
 بنان که از شاه نو شیران

وینا بر شاه نو شیران
 همان تاج شاهی بی آید
 باند بس بر کنان مش بند
 ز تاجش زده به بار است
 که تاجش کند و بکستی گشت
 زبانش بکشتن تو از بود
 خواجه بنان از از خرسی
 منم کم ز کشتی کسی نیست جنت
 باندک سخن دل بر اکمن
 کند دل ز نادانی خویش تر
 نیاید ز کشت و داکا نگر
 شکم بر زمین بود بدست
 بس از دین جانش آتش بود
 شیند و بانش پارت من
 بانش روانی می پرورد
 بکشد بر در دانا فروغ
 نرسد جو چهری بود آن
 که آن چیز گشت زرد نیز
 بسای که بر رفت مرند
 بزدن کمال کسی است
 بر انو که بر دل شکوی
 سران جهان شل او بند باد
 که او خاک شد نام دارد

بشد اند جان کار او سکار
از دمانت را و یادگار
بزد اریلو بود بدکار
چون نام او زده اند جا
بوت با بیت حد و زمین
اکامی باقین کسری اندر ک
ار جانش از خود آن زمین

توبه داران را از بی	عاشق و دینار	زینهار برینست	توبه بخ کند و توبه
برسم که در سرش	درست بر سرش	توبه بخ کند و توبه	بر اندیش و از توبه
وزان سر نهاده باید	بر سر نهاده باید	بر کنت برام ایون	ازین بر کنت برام
بوده است آنجا که	چونش از دوری	بماند ازین بر کنت	بماند ازین بر کنت
بزرگان ایران بدان	شدند ازین تا	زدر برده بر داشت	بر کنت برام
و محرم از دستان	چو سیمای برین	نشسته بر کس	بر کنت برام
بهرام از دستان	که سیمای برین	سزاوار کنت	سزاوار کنت
بمانت برام از دستان	که آن پرست	جلوت و آن شاخ	جلوت و آن شاخ
سراج نام جود خدای	بنا به ازان	چون کنت برام	چون کنت برام
که درانی شهر ایران	که نه مزه	چو سیمای برین	چو سیمای برین
به دیدن زین تا	ز کردار کنت	بر کنت برام	بر کنت برام
کزان چو بنده	و ز آتش	چو کسری را	چو کسری را
ایا و پر بر	و ازین	بر کنت برام	بر کنت برام
بکتر دم	که باشد	چو کسری را	چو کسری را
که این که زاده	کس را	کونان	کونان
تو کنی که مرز	که آن است	چو کسری را	چو کسری را
ز شیر مرغ	ز سیمای	تو حه دانی	تو حه دانی
بسم شب جو	که ای	یکم	یکم
بیای فرست	نودم	بر کنت برام	بر کنت برام
بر پیش بر	بر کنت برام	چو کسری را	چو کسری را
ترام و دین	بر کنت برام	چو کسری را	چو کسری را
بامش جو	چو کسری را	چو کسری را	چو کسری را
شیر تر	چو کسری را	چو کسری را	چو کسری را
چین دو	چو کسری را	چو کسری را	چو کسری را
نوشته	چو کسری را	چو کسری را	چو کسری را

جو بر شیند آن	بزرگ و کج	بزرگ و کج	بزرگ و کج
بدان مهر	بزرگ و کج	بزرگ و کج	بزرگ و کج
شاید کج	بزرگ و کج	بزرگ و کج	بزرگ و کج
بشنه و ق	بزرگ و کج	بزرگ و کج	بزرگ و کج
که مرز	بزرگ و کج	بزرگ و کج	بزرگ و کج
به به آ	بزرگ و کج	بزرگ و کج	بزرگ و کج
دو چش	بزرگ و کج	بزرگ و کج	بزرگ و کج
و شش	بزرگ و کج	بزرگ و کج	بزرگ و کج
بر کنت	بزرگ و کج	بزرگ و کج	بزرگ و کج
بدانت	بزرگ و کج	بزرگ و کج	بزرگ و کج
و کس	بزرگ و کج	بزرگ و کج	بزرگ و کج
زوی به	بزرگ و کج	بزرگ و کج	بزرگ و کج
ز سال	بزرگ و کج	بزرگ و کج	بزرگ و کج
چو جان	بزرگ و کج	بزرگ و کج	بزرگ و کج
اگر کنت	بزرگ و کج	بزرگ و کج	بزرگ و کج
دم لب	بزرگ و کج	بزرگ و کج	بزرگ و کج
بهر کس	بزرگ و کج	بزرگ و کج	بزرگ و کج
بهر جود	بزرگ و کج	بزرگ و کج	بزرگ و کج
چنان	بزرگ و کج	بزرگ و کج	بزرگ و کج
بیامد	بزرگ و کج	بزرگ و کج	بزرگ و کج
خداوند	بزرگ و کج	بزرگ و کج	بزرگ و کج
یا موم	بزرگ و کج	بزرگ و کج	بزرگ و کج
زبان	بزرگ و کج	بزرگ و کج	بزرگ و کج
در مهای	بزرگ و کج	بزرگ و کج	بزرگ و کج
بزرگ	بزرگ و کج	بزرگ و کج	بزرگ و کج

بشید بکار و بستانان	نمی که خوام ز یک نهایی	بگویم تو هر چه دانی	خون من یاد آید بگویم
دوستاده آمدی به یار	بگفت ای پندیده جوان	چنین دایم با حق کن	خوانده بازای خود من
ز ره باز گشتن آید نال	بپرسد شود زین غنای	چو هر روز کردم پیام برت	در نشان کنم کسور و کشت
دوستاده آمدی و یک شاه	بگفت ای پندیده از آن خواه	ز قوت راوش خوشدست	کما چو می پوینده بی سوت
سینه سپار کرد بر راه	برایشان می نام یزدان	میرفت تا شور و خیزان	ز لشکر نامی از آن
زنی با جوالی دران کجابه	می رفت به بان میان	سواری با هم گرفت آن حال	خداش با همه حال
مردشان زن آمد بهر دست	که کاست خنجر از دست	همای جوالی سید ششم	به پیش سپاه به نام
کوه سته از من سواری	که در دهر بر ز آس	جستند آن مرد و در دشت	شیدند سوی سبده
ستایند راکت بر کام	که این هم چنین غریب	دوانش پیش بر پرده	سردت با شکر
نیایش خنجر بدو نم کرد	دور کمرش می کشید	خوشی برآمد ز دهر	که ای مداران باز را
مرا کس او پیکانی ز کس	ساند بنامش ز یاد	بیانش خنجر کم برد و نیم	چو ز چندی که با شرم
می بود از اندیشه مرد مرغ	از آن لک ساده و پلنگ	بدل دواند به بیارت	ز کلام پر درد و تیرا
شاید تیره بر زه مرز مرغ	غریب از بر زین چنین شاد	که بر سازه ای دشمن شوی	کوشی که از تاختن غوی
پاشش که کی که جزو داند	سید کاست مردان کرانه	بفرمود تا نامه بپند	نوشته ز دیوان پرگار
مان نامه به یار	بی نام و نشان	بپیغام همتا کن هر حساب و ستاه	اگر از آن بگریز
دوستاده راکت سوی	می شو بداند لشکر	خان داند بهرام حکمت	پندار کان لشکر کمر
از آن ره بزدیک بهرام	خون از پندیده ز کوی	بگویش که من با خود خوام	کشته د خوام می غریب ام
بناید که بداند و از تو	و کشتن و نام و آواز	من او را بدست از آوار	سخنای خوب در آوار
بیارت خوار بر زمین	بیام از آن که فرموده	چو بهرام را دید باو کشت	سخنای که میداشت از دست
دوانما یک سده سوار	بجای که بدجنگه پل	و را دید ستود و بدست	شیدند می رفت با او
بفرود بنامش از مردی	بدان شود لشکر از دهر	بیام بدست بر نیاید	سر پرده زو بر لب
طلایه بهادر لشکر راه	دیدند بهرام را با سپا	طلایه بدید آن دلاور سپا	بیام دوان بر ساد
کشت آنکه با نام و دهر	یکی لشکر آمد به دست	سخنای پندیده از ساد	پرازیته شد و جو
زینیه دست از پیش	خوبی و اوان سخنان	بدو کشتی می بر فر	مگر کز فزونی ندیدی
برقی ز در کان خوار	بدان را دهم ساری	چند آوری با دمی	زنی ضربه و غری

چنین کشت خوار بر زمین	که پیش سپاه اندک سپاه	که آید بر دستی غنی بهر	که در مرز بانی بود بر کمر
نکر زین کشتن می	ز لشکر سوی بهادر	و را دید و نگه با دکان سپا	بیام در دست این راه
که بسته که آرد برین دهر	و کوه دریا شود جنگی	ز قوت راوش و شسته سپاه	بدو کشت مانا کایت راه
چو خوار بر زمین سب	برآمد شب تیره از کوه	بسیج و بر ساخت از کمر	بدان تا نیاید برور ستیخ
از قوت شب تیره از کوه	بفرمود و غنور تا سپاه	ز پیش بر زه در دهر	بیام در دهر و دهر
چو آید بر زمین سب	سواری بر افتد ز کوه	که بر سر کان کشتن	وزان آخن سخن
از قوت شب تیره از کوه	خود شید کان ماران	بسیج که است ساد	بر زه اندرون نام بهر کشت
که غنور بر زمین سب	می دید خوار و با سپاه	ز لشکر سپاه می دید	بهرام کشت از پندیده از دهر
بسیج پاد زره برای	نشان در قی سربا	چو غنور چو پندیده	سخت کشته می دید
بسیج دکت از کار	نوشته کاه	شیدند که از کوه	که آرد کشتی خون
بدو کشت بهرام کس خود	که با شاد ایران کم	من آید بر زه دهر	زینیه دهر و دهر
چو زو کس را و شاد	بیام دید آن کاه	مرا کشت و دوا	بکر و دستان بکوه
چو شید غنور و بر کشت	به پیش بدست کشت	شیدند آن غنور	فرموده را خواست
یکی کشت خوار بر زمین	ی آمد خنجر	چین کشت بر ساد	که این کان دهر
بسیج پاد زره برای	طلایه چو شید غنور	وزان کشت در دهر	بزرگ بهرام حیدر
بدو کشت بهرام کس خود	که بدیدند کشت	نوشته کاه	زهره و دهر
دوستاده آمد بهرام کس	که راوی کردی تو	ما را ز خود را با	که معلوم کرد و دهر
کاین شریار بدست	خوید می سب	بدو کشت بهرام کس	که در دهر و دهر
کرایه و کمال این	می کشتی جوی اندر	ترا ازین دهر	بیزی که خواهی تو
بخش سپاه ترسیم	که در دهر آید	سواری فرست	بدان تا بهر آید
سان مان طغ	که در دهر آید	و را دید که کشت	بهرام کشت
چنان ز کردی بهر	که بر تو بکشد	بیام در دهر	بهرام کشت
دوستاده بر کشت	بیام چو بکشد	چو شید غنور	بهرام کشت
زان کشت	رغاش زان	دوستاده راکت	بیام بر زه
بگویش که دهر	نه از کشت	خوشه و دهر	را کمر

که از آن که زنده اند ای من	ست بر زانم ازین آفرین	فرمان چای زمین هست	شود شکر تکیب آفرین
که گشتی سوز و دیوانگی	خوبید بوی رودی	دستاده در کردن فراز	بیاید بر دین سبب آید
بر آید آن که آینه سپاسم	که با رخ ز مهرت نیست	مجلس در احوال	عنا که بدین سخن کام او
چو بینم چنان بام دلت	بگری فریدی بخت تو	بگویش که گریه چنین گهرم	به نیک آید از کشته تی بریم
ششایه با رخ ز مهرت تو	بیزد که بریزد سازم	من از کشته تی آدم بپاسم	که در میان کنم لشکر ساده
بهرم برت را بریم زنده	دستی بر شست بخت خود	چون زمین روی بود بخت تو	بدین کشته تی کردن گشت تو
نیمتی و اجر بر تو میبرد	دستاده شاه بودت	که دیدار آن از دمار گشت	نیام شتم سر ز گشت
چو بینم گشت زای دشت	براد خود کشیدن کاه دم	بهر سوختا کوس پروم بند	از آزار زبان بهامون بند
بهرت شکوه از کردم	بیامد زره دار کردی بخت	چو بینم بگرام کاه سپاسم	درویش سخن و بگو دو سپاس
به را بخود تا بخت	سبای همه کینه کش کیره	بیش به شارسن بیری	بیش از خون تی زدن بشیری
یاراست مینه سیره	بادایش و ساز آن بخت	تو کنی جهان کیه از بخت	ساده زدن کن نشان دشت
که کرد از آن رز که سپاسم	چاندیده و عکله از خوش	هری از بخت بگرام دید	همه جای خود کند و ناکام
چین گشت به سواران چش	گرفتند بای من خاریست	که آمد فستاده از دین	از آن تری لشکر باغن
می بود آن سبه شارسن	چندین کلاه و جبهه کلاه	بدان جای تنگی صفی کشید	سوا اینگونه شد زمین تاب
بهر بود بر مینه جل زار	سواران ز زمین در نبرد	مان جل زار از دیوانه	بیش لشکرش بر مای کر
بقیاد و فنا موصل زار	فرزاد و ریدند و رفتند	ز لشکر بی نیز بجا بود	بدان گشت از گرفتار بود
چو دیدار سپان پیش سپاسم	که یکبار خواهد شد گشت	بر آنکه غمی شده دل سپاسم	که تنگ آمدش با سپاسم
تو گشتی بگریه گرفت او	گرفت بهر ترایخت	دگر باده کردی زبان دوی	فرستاده مردی دشت مری
دوست و نزدیک بهر گشت	جوابان بود از گمان	می نشوی جندینه و سخن	خدیار کن چشم دای زدن
در این یا منی که اندر جهان	دگر بر زنده و فرخ نشا	چو خدشید بر آسمان دو	ز مردی نه ساله در خوشند
یکی من گشته جهانم بر باد	خدی ز باران ابرها	پیام زنده تر ز بخت	اگر بشود دم بخت
در آن پل سبک کینه	اگر بشیری نیز کرد کرده	سلحت و خاکه و در برای	ز آن که اندیش آردنی
زاسبان مردان پایان	دگر که آید بودی مان	همه ز بان را کشته	اگر کشته خود اندوزند
اگر آب یا دبی آب یادمان	دست زانم بدست	نه بر که از جان کج خور	سیح را ساز رخ مرا
به مینه بار سحرمان	دست زانم بدست	پیش زانم بدست	پیش زانم بدست

کرم ز جان اندر آرم سپاسم	بند بر سر و بر لب راه	مان پل و پستوان و دزار	که گشت زنده از مای شمس
بهران و توران که پیش آیدم	کران آمدن رخ بخوایدم	زایر حراتا در طبعند	سپاست و کینه زبون
تران به اندیش بدینیت	فرستاده تو کمر شغیت	ترا بر آویختن مهریت	دگرست هر ترا جبریت
بهر بند ازین چکن پیش آیدم	نام که باشی زمانی بای	تر که خدای دخته دم	مان و صندلی افسردم
بای به دیکه بختی	شوی سینه یار از کشته تی	چو گشته شودت ماران بخت	تر آید آن چو خوش بخت
زمان کنایه آریست	را بر تو بر جای نشست	بدین خودی خواهد سپاسم	ما بر یکی بختم روزگار
بنای جویان نیز پیغام	اگر سه به چانی از کام	فرستاده گشت و بخت	چراغ سخن تیره آید بدید
چین داد با سخ که آید	سیان بزرگان و کرد گشت	جهان را بری بود بسیار کوی	تا نشد زدن کی آب دوی
بهر پیشی سخن و بختی ز بس	کنایه دیدم دست و سس	کسی را که آید ز دانش سپاسم	زردی کنایه بود سپاسم
بیشم گشتا ناما مو بخت	دگر گشت ترسان ز بیم گشت	یکی که گشتی کشم شاه را	سپاسم تو کشته کرد که را
یکی داستان ز بدین مرد	که در پیش را چون نیارین	بهر جای کوی که هست بهم	سعد بنده بود بهم بهم
چین کار و بار نیامد و روز	که بخود از جرح کتی خود	که بریزد بهر دستم زین	دستم بهر دیکه کرد گشت
دگر که گشتی تو از دخت	سم از کج و از لشکر و از گشت	مرا از تو انگاه بودی سپاسم	ترا خواندی شاه کی شناس
که در خرا وادی از آن	که از گشت ایران بودی	دستاده گشتی آه آه	بزدیک من دخت و خواسته
چون دست بودی باران	به آید و دیران ترا	کون تره من بخت سپاسم	سرت را بخیر خواهم برید
چو رفتی به تاج و کج گشت	مان دخت و دمه رفته	دگر که گشتی خرد و زینار	مرا ج و بخت و پل و سوار
چین داستان ز دیکه گشت	که چنان شد از صفت زار	که چندان کند کس خبری	که از جای داد و در تراب
بهر دین و ان گشت از دگر	که زده یک شاه آدمی ز خواه	به چینی ز باد افرو از دگر	هم از کرده و کار دگر
دگر که گشتی مرا کمر بند	بزدگان که با تاج و با از دگر	همیشه گشتای کتی مرا	زمانه بدین رک گشت گشت
سودا شارسن گشت	چو کشته بدین راه بود بخت	اگر تو بکوی در شارسن	بختی نیای گشت گشت
دگر که گشتی خواند	زردی را دور بخت	چو چینی سنم غم	مان زردی گشتی نفهم
سپاه ترا رسم راه ترا	مان زنده چنان و گاه ترا	چو صفت بر کشته اندم	خند بش از شکر بخت
اگر شریاری تو چندان	بکوی کیمیری ز کتی فروغ	زمانی ادم شاه از دگر	که به اسود رخ کتی خود
بهر دست را بران	بیزره به پشته پیش شاه	دستاده آمد رخ چون	سده بار و دخت بران
نیکت پیغام با سپاسم	چو بخت شد سوی مهر سپاسم	بگو گشت و بخت کس گشت	بران شاه گشت بخت

ز دل گشته اوج زاده رکن
 جواز جنگ آن لشکرا سوار
 جوهرم نهادند و ابواب گشت
 بیخ سواران چرخ کردید
 یکی نام نوشت زنی شهریار
 که از چشم او سوی جاوید
 بسته کرد و ز آنا رسی
 همان سینه را گفت سی هزار
 که اندازد از او در برون
 بیانی دست دهر مود را
 که آن جان حسن ساخته
 مهر ترکان ترا بس بود
 در باره بختی و زلفاره
 اگر کج داری و کشوردار
 ترا به مستدان مه کنم
 کشادگی آن را زبان کوی
 برون کوسن این کینا باز خوا
 چنین داد باغ که اورا بکوی
 برپروزی افروخته شستی من
 ز منته غنیمت کردن کس
 بهرم آن خانه ایدارد
 بخت آنکه اورا بایست
 یکی آنکه کنی سستای پناه
 بر آنکو چنین بود برشت روز
 کسی که خون را من شست
 که از شهر زکان را در دما

خونی نش بر می خورد
سنگ کشت و بر شود
بالا و بنا کی سورت
نام صحرای جوی
ز بر شود و سنگ پستار
از خاک یک خوار و آرد
ذات سامان چکش کسی
از آن رزمه بر کند سوا
چو مندر و دشت خون جوی
ران ستر کشور و دود
بجان عم کج آن سستگاه
جواب تواند جهان کس
بر شا کتی شود بار خواه
که دنیا دست بر شرم
از اندیشه رای تو بگویم
جو کاردت جین کشت و روی
و دخواست تنگ ناید
و از جهانی تا نواف جوی
که کردونی ست کتی کن
درام بل سپ بودم بل
که دیدی و راد و کاد
به پدید از انیت آتند
ز دست به از تابش بود
نمانی تو دشت و کتی فروز
الاشن از دی راند
می کنی خواندند و کار

جویشند بهرام از دبارت
 انگشت بر کرد و دست بزد
 خانه های رانده اران بی
 اندک حال محمود
 بگفت اندک راه آید
 دین روی قاقان در روز
 چنین گفت ازان سر که ساسان
 بزم و تمار کر یا فست
 بدید در دزدیدان روز
 که ای ترش و از کان
 کجا آن می پل بر گشتوان
 نشستی کنون در دزدی چون
 دزدی کنج دینار پیرون و
 هرگاه شات نیایی منم
 در آید مکه رازت زدی
 در کجک رایار داری کبی
 جو آمد و ستاد کشتان نام
 نوکستخ کشتی بگیتی مکه
 خاند کسی از کردان سپر
 دروغ آزمایست خرج
 زمین هم آب و راهند
 سزایر افسوس نشان
 ستوران و پلان جوخ
 می ترس از آن کس که نایب
 بریزند و نشینم
 چنان نیامدنی

که بد سازد و خوش آید
 سرکش زاذن دور کرد
 می کسی خواند بگرام یل
 چاکبک همه بیون آن کشید
 زنگنه آن شهزادگان
 بانو اندیشگان برفت
 خست بکار کردن در خانه
 کردن زدن زود پستند
 چهارم جو برفت کسی خود
 زینتی بر آورد بر کین
 بکار آن بزرگان دوشندان
 پراز خون دل دست بر رزنا
 به پدر مومن امون تو
 نه دشت ایران ترا دشمن
 کردش کن در آتایک تو
 مان کج دنیا را در ایسی
 جو بستند از دم جویند کام
 که برخی که بردی نو آید
 زمرگز نماید باینز حسر
 تو در آبگستاخی او بند
 فلک بر پیش تو بوند بود
 گمان دشمن از دور خندان
 شد از دم پر آسپا
 که زرش آمد بدین می
 که اورفت خون سپهر گمان
 که دیوانه خواند میگزاه

[illegible]

بویکی برادرم بیت عار
 نه نام جوام شد شاد کام
 زنجار درازم حصار شد
 زبان بر تن و دهن خوار شد
 بدان امور سخت شای نشاء
 بنایش کم پیش او رسد با
 که خود را می نه کتی سخت
 بیدار و ساز زنگار جن
 جو داشته شستی زین غنی
 بجز بی خوادان فخر سازد
 بر هر صر در نه اندر
 در اینر بلوان شتر و
 برزد در نه بنارست

ازین بس ورنه جز از دم ترا
دشمند بنامه بر سودمند
یکی خمر و منشور باید می
جو نامه بیا به بر ذکبشه
بهر سود نامه بر خواندند
که خاقان چن کشته ما بود
مخونش بر ترشش ندان
ساکس از خانه اندر بسته
شام نذران ستایش سینه
که خواست بر کوه شامو آ
در ستاده را نیز دنیا رود
بزمود بس نامیاد و بیر
بدین هر و منشور نذران کوا
و خلعت خاقان
خیقت که از لشکر شایانی
یکه کن بای کردش بود
بدان نامه دیگر از من خواه
بدان نامه در نام شایان
جو نامه بیا به بر هلیوان
مان ملت شایان آورده
ز کردان ساجدگی خیزد
بدان دوزخ ستاد زدی او
هم خواسته انچه بد و صابر
میرت الکر از دزد راه
دستا دو او پایاد ز راه

بدان نامور و جوم کانه روا
بنه وید و روزش و بلند
همی خرقه و سه ریای می
با بر اندر آرد و فرخ کاه
خوانده بر کور افشاند
سپید افرا بود
سپید سر و رز جویده
که او دادمان بر تین طای
همه بگویی و فرمایش کنند
یکی جامه با یار کار کار
یکی دیره و هنر سوار
نوشتند از آن ماه و روز
که مایند کایم او باو داشت
پراز آرزو ماه و چوشت
پدان بندگی نیز شناخت
اگر دشمنی را نسیم و
ز سمت جن آینه آید
و رنجی که حسبت بماند بر
دل نامور زان خبر شد
بر و آفرین کرد هر کس که بد
نه گفتی بخت و روی زمرت
در خنده شد جان تاریک
نوشتند فیضی که آمد کایم
که داج برام بل را نیاید
یا و دو بماند به دین

[illegible]

بشکر جنین گشت سب جوان	که پدیدار باشد در دهن را	که خود بر زمین بر شتر یار	نخامای پوشیده کرد اسکار
کنون یک یک جاده جان کنه	همه با من آمد و ز جان کنید	که کشتی ستم ز شتر راه	که دارنده مار از لشکر گناه
و کرده آمد و ز برکتش که	یکایک سپه را نه گشت که	گشت این خود ز دیگر گشت	نکه کن کنون تا بانی گشت
بر مانده بر کرد لشکر سوار	بدان تا نماند نه سفر یار	نیاید بزرگ یک پراشان	بند خیر یار او را میان
برین نیز بگشت یک روز گاه	خو انداختن نه ستر یار	وزان سر که نایکار از راه	بسی راز دل پیش ایشان
همه آن گشت بر بزرگ	وزان سینه آن نامه او تر گشت	جو بسمه ام کرد سینه گشت	جو پیدایش آن خود گشت
سیرای زو با جنین ستره آن	که میده نه شتران و گند آوران	جنین گشت بر سبلان سپاه	بدان لشکر تر گشت کرد
که انما داران کردن خزان	برای شاکه کی این ز	فرامته آرزو شد پیکانه	جنین سسمه به عید از زنگاه
به سادید و در مان این گاه گشت	نباید که بر بیا به گشت	هر انکس پوشیده در از گشت	ز در کان خود رفت خوین گشت
زده اندکان که بر سیم راز	شود کار آسان به راز	کنون در دمنده من اندر گشت	بگویم به اندکان جهان
برغم از ایران جنین گشت	بدان مایه لشکر جو پیکانه	ازان پیش دشمن چندی گشت	و گزیده باشد بکیتی سی
به برموده ترک با سادید	که کرسی ایران کشیدی سپاه	نیز زیدی ایران پیکره ام	وزان سر که کرد آن گشت
ببرموده و سادید آن سید	که کرسی جهان آن گشت گشت	اگر چه خاوان کشیده مرغ	نه نشان بل نه از گشت گشت
بنوی کی گنج بنیاد شاه	تو اکثر شد آشته شد سپاه	کنون جاده کار را و گشت	که آسان سر از گشت گشت
ششاه را کار ساخته	وزین کابی مرغ پر گشت	نمای کسی جاده جاب گشت	بر این در آناه در گشت
من از راز پرده خفته کردم	ز تار جاده ای گشت	بیس پرده نامه مور سبلان	کی خواهرش مهر و گشت گشت
زده مندر اگر دید نام	مرا من جنین چهارم با مو بلان و خنای گشت		
چرا ز پرده گشت بر آگشته	بر آشت از گشت گشت	وزان گشت گشت گشت	وزان گشت گشت گشت
برادر گشت و ز امر شیند	نوا سر جو دیوان گشت	جان هم ز گشت راز گشت	چنان هم ز گشت راز گشت
جنین گشت بر کرد سپاه	که این نامه داران جو گشت	نکته ز قاشش جرم مانده	نکته ز قاشش جرم مانده
جو پیکه سپه بجای راز گشت	جو یادی دیده اندر گشت	از ایران سر اینده گشت	از ایران سر اینده گشت
جنین گشت از گشت گشت	که ای زکر انما یکان گشت	زبانای ماکر شود تن تیز	زبانای ماکر شود تن تیز
نه کارهای شما از گشت	زهری از دانش گشت	نباید که رای گشت آورد	که با گشتی گشت آورد
نایب که داند گشتی گشت	که این در مراد گشت گشت	اگر گشتی ز تو یار گشت	پیش سران گشت گشت
نوشته به نه زاده گشت	برایم که جادید گشت	جو چهارم شینا گشت	میاجی عید دیدار او

ازان سر بر سینه گشت	که اکنون چاره ای تو گشت	یاد سینه گشت ای جانده گشت	هر انکس که او را نه گشت
جو پیکه زدی زدی یاد	بسی بدی چشمانه گشت	که از آن زین زین گشت	روزه به رخ روزه گشت
جو پیکه ازان تراف گشت	مان لشکر کوچ گشت	ازو کرد بری فروز گشت	دل از نامهای پرازان گشت
وزان سر بهرام گشت	که ای خود را و بار گشت	کلوی گشتی گشت گشت	فریشت فرجام گشت
نندید بهرام ازان گشت	وزان سر با نداشت گشت	به گشت جده آنکه این گشت	ماند شود سینه گشت
ز گشت این راه گشت	که این خود را خود گشت	جنین گشت دیگر نه گشت	که ای سر زن شیراز گشت
نه بهی گشتی تو در کار	به دخت شای سواد گشت	جنین گشت بند گشت	که ای زبلا ز جهان گشت
کی بودی استان دوی	که سر گشت دانه و گشت	اگر با گشتی گشت گشت	روانش پیرد سوی گشت
به از گشت بود بل گشت	کج جاده نام باید گشت	جنین گشت بر بزرگ گشت	که گشتی گشت گشت
پیر بزرگ ازان گشت	با بنوه اندیش گشت	وزان سر جنین گشت	که سر گشت جوید زان گشت
جو در خود بخود یاد گشت	فرانست با گشت گشت	ز چهری گشت گشت گشت	چنان دانه گشت گشت
بهان گشت ازان گشت	که تا خفته در شب گشت	نخ به کلوی بروی گشت	شود پاک کرد از زان گشت
بکوی خفته دانی بجای گشت	زینک و در روز کار گشت	جنین گشت همان گشت	که ای زو بر میکان گشت
زنا آگاه به برسی گشت	ز دیم شای برسی گشت	بکن کار کرد و زان گشت	نکته جاده بازی گشت
تن آسان جو کرد گشت	همچو جان شد و گشت	نکته زان خاوه سبلان گشت	می بود چنان دیره گشت
بدان اوری گشت گشت	ز بر گشت گشت گشت	بد گشت برام گشت	به بنی گشت گشت
وزان گشت گشت گشت	نکته زان گشت گشت	جنین گشت دیگر نه گشت	که ای مرد بس زان گشت
کات گشت گشت گشت	ساده زونی پیر گشت	ز گشتی گشت زان گشت	ازان نامه داران گشت
اگر شای سانه از گشت	بدین نقش قویا گشت	هر انکس دانه پیکر گشت	زهر گشت اندیش گشت
بر آشتان شین گشت	نخ جاده زان گشت	جنین دانه جاده گشت	که گشتی گشت گشت
مان گشتی گشت گشت	بدان گشت گشت گشت	مان خواهرش زان گشت	گشت آن بدانش گشت
کوثر گشت این گشت	بکوی خاوه گشت	بسی به گشت گشت	نکته ازان گشت
جاده زان گشت گشت	بکوی گشت گشت	بنوه زان گشت گشت	نکته زان گشت گشت
نیکه زان گشت گشت	سرای بزرگ گشت	ز کاسه شاه اندیش گشت	که او را زان گشت
که بر آسان خاوه گشت	نم جاده زان گشت	نکته زان گشت گشت	ازان گشت گشت

جو خورشید باشد و رای در دست	به چند زمین را زدی در دست	جو آرد همای زین برینم	سخ ساسان زین برینم
تا این که رسید زانجا	که برینم از وی نه آردین	یاد فرستاده یکنه	بنداد بنام داران دی
تا نایب و یک سر رسید	رخس کشت از آن به پیش	با آگای آمد ز سر و دم	یکایک بدان غم مغرورم
به چند دست بر سر بد کن	بنا با این کتب از زمان	که خسرو زردین می رسد	که از نامی سر و پا کشید
درم را می هر دو دین	نوام پشش اندر آید بجز	بناخ خفتن کتب این شب	که می تو پشش کنی میان
چنین کتب هر دو کتب نامگان	درین شوم را که گم از جهان	چنین کتب با نام و نامی	که می تو پشش کنی میان
شانی کی مرد را خواندند	شب تیره با شاه بنامند	بد کتب سرور که فرمان کن	ز چشمو بر آید و زین
چنین داد باخ که ایدون کتب	با سون ددل هر دو کتب	کون ز سر و پا که از کتب شاه	به اوست کرد و بشان سپاه
کم ز سر بای عام اندون	از آن به کی دست از دم خون	خود که خسرو ازین بر کند	نشسته با اسکا از کتب
هر را شد و رود و کادو	یک کتب دور و ز شکار بود	شب و سوار و بی خوشکوار	به سینه اگر بند و ز کار
از آن ساختن حاجت کاشد	به کام و آرام کوتا شد	با ده مان پیش خسرو کتب	به راز و بار کتب
چو بشنید خسرو که شاه جهان	می خون او جوید اندر نام	شب تیره از طبعش کتب	تو کتب کتب از نام
خدا و آن سپهر پیا و کات	می خفت تا از آید کان	جو آگای آمد بر متری	که به مرزبان به کتب
که خسرو سپاه زور بر شهر	برفت تا خا را به سوار	به رشتن که خفته کرد کتب	بجای که بود از کتب
جو بادان پر و چون نزل	که بادا دل بود و باز دل	ز کربان جو پر و ز کربان	ذیشان چون سالم اسندار
یکایک خسرو دنا دزدی	سپاه و سپه به نامی	می کتب هر کس ای پادشاه	تراز پیدان تاج و کتب
از ایران از دست نبرد	ز خج کز ان و کتب	که نامی از اسل و کتب	بزی شاه و آرام دل از کتب
زمانی بجز تا زلم اسب	زمانی نوان من از کتب	بکارینان کتب	زانش نردان نایش کتب
که از شهر ایران به کتب	که نردان نایش کتب	به رشتن تو نیش کتب	بجای بران کتب
بایشان جهان کتب خسرو	پرازم از شاه از کتب	اگر پیش از کتب این کتب	بباید و سو کند ای کتب
خزنده و رایک این کتب	که چنان من زان کتب	بناشم بین در زبانی	ترسم ز پکار ای کتب
بلان چون شبنم کتب	به سوی آتش نالد و کتب	خورد و کتب ای کتب	که مهر تو ناید و کتب
جو این شده آن کتب	ز سر و پا کتب کار کتب	که تا از کتب کتب	که تا از کتب کتب
چو بشنید خسرو کتب	بزدان بر و دنا کتب	بناشم بین در زبانی	ترسم ز پکار ای کتب
که کتب کتب	بناشم بین در زبانی	ترسم ز پکار ای کتب	که تا از کتب کتب

چو آمد و شد ما زین بزم را	چنان حسد و مر و کتب	شاد این کتب از کتب	که آن رای را چون در کتب
بد کتب کتب کتب	نخنی چوین زین کتب	می چون من کتب	نخنی زین کتب
در از او بای کرد	دستی و کتب کتب	بد کتب کتب	که این کتب کتب
بای دستم تو سالار کتب	بدست اندون زین کتب	نخنی زین کتب	بدان تاجه پنی بر کتب
اگر متری جوید دل کتب	به چند کتب کتب	اگر کتب کتب	بفرجام کار کتب
ز کتب کتب کتب	کلاه بلا نش کتب	و ای کتب کتب	در کتب کتب کتب
می خفت این کتب	بکی شاه فرزند کتب	یکی مرد بدست از کتب	فوستا کتب کتب
ز شهرت یکی کتب	بجویم عانا که خود کتب	را اگر خواهی تو از کتب	دوان تا تو ام بدین کتب
به پیش و با جان کتب	جو بایم زین کتب	فوستا کتب کتب	کسی از کتب کتب
که کتب کتب	بزدان کتب	به کتب کتب	هم اکنون کتب کتب
بد کتب کتب	به پیش تو کتب	یکی مرد کتب	جوای کتب کتب
دیکن کتب	اگر کتب کتب	بد و کتب کتب	چنان کتب کتب
بیار و این کتب	بمیر اندون کتب	بدین کتب کتب	بجای کتب کتب
ببر سید تازان کتب	کسی دارد از کتب	یکی پرازان کتب	که از آن کتب کتب
بد کتب کتب	بزد تو کتب	یکی پرازان کتب	که کتب کتب
نخنی کتب	بجویم عانا که خود کتب	یکی پرازان کتب	که کتب کتب
جو آمد بر سید کتب	بدان کتب کتب	بد کتب کتب	که کتب کتب
بستر بران کتب	و کتب کتب	بند کتب کتب	که کتب کتب
می کتب کتب	نهان که از کتب	بد کتب کتب	که کتب کتب
به پیش زین کتب	به کتب کتب	بد کتب کتب	که کتب کتب
چو بشنید این کتب	بیار و کتب کتب	بد کتب کتب	که کتب کتب
که کتب کتب	یکی کتب کتب	بد کتب کتب	که کتب کتب
یکی کتب کتب	بکی کتب کتب	بد کتب کتب	که کتب کتب
می کتب کتب	بکی کتب کتب	بد کتب کتب	که کتب کتب
نوشته و دنا کتب	جو کتب کتب	بد کتب کتب	که کتب کتب

چو کنت بین نامه اندر نامان	هر روز و نزدیک شاه جهان	چو باغ کند دود و دود منار	مکر تا باشی بر کسب یار
از دست آن نامه رود چون	ز رفتن بر اندیشه پیشان	کجاست زندان به کران	کیشم به دنیا جان و جان
راینه زندان از آن شوم	وزان کرم و تمار و چشم	کنون با ذکر دم سوی طینت	پوشش آرد از تنم مژده
زمانی می پدید بر نماند	بس آن نامه شمشیر کشت	چو آن نامه به لاله ایواند	ز کار جهان در کفنی مانده
کران در محاسبه به نام نخواست	هم کنت این هنر از سر است	خونم کنون چون شتاب آید	مگر یاد این خواب در سر
به پند کنون راه خون دشمن	بر آساید از رخ و دامن	بر اندیشه دل زده بازگشت	چنان شد که با یاد آن
چو زدی که آن نامه در راه	کسی را ندید اندران که کاه	نشته خیمه در آیین کسب	نیکوتر بر اندیشه داس
چو محاسبه آید در راه	کشتن این کشتن است محاسبه		
بیشتر ز دست خود زبرد	چو بجای خدی بره لایه کرد	هم کنت گای مردم کرده راه	بر انت کردت با دود
چنین داد بان که کز خواستی	هر کدم که بد کردن آهستی	بزد کردن بسته نامه ار	نه من خواستم زنده بماند
ز خیمه پیاده در خون سرش	که اگر بنده زان بر شدش	بادا که تنها بود ناجوی	پوشه که در دوسوی ارم
چو از خون آن کشته در ارم	غناحت تاپس بر ارم	بدو کنت کابین سر شمت	که او بد کالیده بد رفت
چو بال کشته می پیش تو	بنده اگر از دامن کش تو	بر سید بر ارم کسب کرد	بدین سبب می خواهم کسب
بدو کنت آیین کسب سوار	که آمد یک از در شهر مار	بدو کنت بجو ارم کسب	بدورفته بود از در باستان
که با شاه بار داده اشتی	خواب اندرون سرش برشته	تو با دانه این مانی زمین	که بر تو بگوید بر این سخن
بر نموداری ندان بر درش	نظاره بر شد سرش	کنون نشاند زنده بر در کرد	دل در بد کار پدید کرد
سواران که آیین کسب سوار	پیاده بود از در شهر مار	چو کار سبب پیغام شد	زدم می پیش بر ارم
کوهی سوی خسرو آذرگاه	خی چند رفت نزدیک شاه	چنان که بی شبان روم	بر آکنده کرده بر دود
چو آگاهی آمد سوی شهر مار	ز آیین کسب آن کوه نامه	از اندازده در بار دادنت	نویده کسی ز با می بر
بر انداز نام از خور و دود	می بود با دید کان پریاب	بدور یعنی رفت خدی زنا	که پرده فروشت از ارگاه
کمی کنت هرام شد چگون	تخت بزرگی نهادت روی	کمی کنت هنر و از آذرگاه	می سوی ایران که از در سپاه
ماند از آن کار کرد آن	می هر کس ای دیگر گرفت	چو از طینت بر شدان کشت	از آن داسی به بندان
سر بند کانی خبر از دود	کز دند نفین می از آذر	پناه اندکی شد بر کاه	چنان تنگ شد بر دود
بندوی کسب گرفت آن	کسب کسب کسب کسب	عمد کان بند بر دود	کمی را بدان کار به کشتند
که آن آگاهی ز داند حرکت	ز چکار و داند حرکت	کشتند زندان بر شد	بدانسان که داسی را کجوش

ماند از چاره اندازی	میرفت بند کسب	سواران هرگاه رفتند کرم	بجایک زنده به شمشیر
ز باز از ترس پاد آمدند	کربت نواید یک بیان	بجوید آرم شاه اندکی	که حرکت خواسته با میانی
بیا دانه آن پاد ریدت	شمار سپاهیم بر این سخن	ازین سواران خواهم شاه	نکوتر کشت بر سپناه
شمار سپاهیم بر این سخن	بکنایه کسب سپاه	نشانیم هرگاه او شاه	شمار ایدم اندرین شهر
بکنایه کسب سپاه	بکنایه کسب سپاه	ایکسو خواهم با سواران	کمی کشته ای کسب از جهان
بکنایه کسب سپاه	بکنایه کسب سپاه	کرونی است باز خون سر	که در کربلا و جین تاجور
بکنایه کسب سپاه	بکنایه کسب سپاه	بزرگ آن کنت با فری	شدند اندر ایوان شمشیر
بکنایه کسب سپاه	بکنایه کسب سپاه	شد آن شمع رخشان عاقل	نماند سنان به شمشیر شاه
بکنایه کسب سپاه	بکنایه کسب سپاه	تود زنده کاشین سوسند	چین است کرد بر چرخ بلند
بکنایه کسب سپاه	بکنایه کسب سپاه	کشت آن سخن کایه اندرگاه	که قصد بود سال اگر قصد ناز
بکنایه کسب سپاه	بکنایه کسب سپاه	بکنایه کسب سپاه	ما کاه کسب با دود کسب
بکنایه کسب سپاه	بکنایه کسب سپاه	کد شمشیر به نیر از راه نو	ز ستاده آمد بر شاه نو
بکنایه کسب سپاه	بکنایه کسب سپاه	بکنایه کسب سپاه	چین کنت کوه ز راه خود
بکنایه کسب سپاه	بکنایه کسب سپاه	خود خواب در آتش آید	کزین مکر کفنی خوش آید
بکنایه کسب سپاه	بکنایه کسب سپاه	بکنایه کسب سپاه	نم اندر زبان این دل سپاه
بکنایه کسب سپاه	بکنایه کسب سپاه	بکنایه کسب سپاه	چو آید بنده از دوا کسب
بکنایه کسب سپاه	بکنایه کسب سپاه	بکنایه کسب سپاه	بگیره شد شمشیر بزدگان شهر
بکنایه کسب سپاه	بکنایه کسب سپاه	بکنایه کسب سپاه	بشمار اندون رفت خسر دود
بکنایه کسب سپاه	بکنایه کسب سپاه	بکنایه کسب سپاه	کمی را می تیج شای
بکنایه کسب سپاه	بکنایه کسب سپاه	بکنایه کسب سپاه	بپوشد به پاد و خیر
بکنایه کسب سپاه	بکنایه کسب سپاه	بکنایه کسب سپاه	اگر خور و دود خور و دود
بکنایه کسب سپاه	بکنایه کسب سپاه	بکنایه کسب سپاه	سران کوه کسب و داس
بکنایه کسب سپاه	بکنایه کسب سپاه	بکنایه کسب سپاه	چو خور و دود از رفت ز
بکنایه کسب سپاه	بکنایه کسب سپاه	بکنایه کسب سپاه	بجوید جین کنت کسب تیج

کشتن خسرو و پیر و پیر بیای شای

دوره ۱۰۰ سال که سازند
ولا و در کاه شاه آمدند
یکین بزرگان ایرانیان
بدور یکند آب ایریکت
و کسب کسب کسب کسب
کشتند فتنه بن پادشاه
کمانه زدند آتش اندر
ز تخت کسب کسب کسب
کسب کسب کسب کسب
از ایران گای نو شود
چنان شد بر کسب کسب
سود زنده کسب کسب
در ایران کسب کسب
میرفت نامه کسب کسب
چو کسب کسب کسب کسب
ماند لوق زیر پیر تیج
که کسب کسب کسب کسب
ناردم و خوابت بجای نفت
بنامیک ام هاک اندرند
اگر به بدی مرد اگر به بدی
چو کسب کسب کسب کسب
بدان تخت ز کسب کسب
نیاید کسب کسب کسب

بستم و بند و ن فرزند شاه	انداخت برضا و نذران گناه	چنین بزرگان روشن روان	همی داشت با جسته و نه روان
چنانچه هم نامش نازید	که آه سپید بر پر نامیده	جویند بهرام لشکر برانده	همانند کای زبانه خوش خوانده
نشد باقی بستم	چند سپید فراز و نه خیم	بیشتر بی بندگی تیغ بود	که در زخم جانش زخم بود
چو برق در شان میرانید	بست بیش برین آید	چونکه و شب و دیار سینه ناز	برفتند برین بستان
سه ترک و لا و ز نایبان	بر آن کس هم بستم	بدرخت بر کس چون دشت	به چشم دور از میان سپید
اگر کشته اید او را برت	بیاوریم و آسوده شد	ز کسوی حسود و کربلا	بشمارند و نذران روان
نار برت و از درویش	که با چون و ملوک نشنا	رسیدند برام خبر	کشت و یکی بود و یکی ندم
نشد جاندار بر یک علاج			فریدون یل بود با فرو کج
ز دیار زبست پستی قبا	چو کردون پیش از شش و نه	چو بدوی کشته در شش شاه	چو فراد برین زمین
نه زو و آرمین سیم اندر	نیاقوت به اندر و کوه	چو بهرام و دوش شاه	نه از خشم و نه شتاب
وزان بس مین کشت بر	که این دوشی با پستان	دستی و کندی بودی سپید	توانا شد و کرد که کند
بود آتش خط بر کلام	نزار از خست و زیان	بیاوقت آیین شام	بزدوی بر بستان
به راتابین و شیردان	میر اندام حلف تیره روان	به پند لشکرش اسیر	که تا کشت نشان کی
سواری نه خیم می رزجوی	که با ما بروی اندر آورد	به پند کنون کار مردان	یک سب و نه کرد
مان زخم کوبال پکان	خوش جان و دادر	چو من سپاه اندام زیبا	نزار با در و کپل بای
از او از من کوه و زنا	نه بر لا و کریان شود	بخج بر یا بر ارضون کنم	همه آجب سر سبون کنم
کنت بر آن کشت بن زجا	تو کشتی شد آن باره بران	یکی نگ آورد کای کشت	همه تشنه جنگ حسود
از او که شد سوی نذران	می بود بر پیش فرخ	تی چند با و از میان	که کن دران در المی سوار
چنین گفت خند و بران	ز بهرام چو چمن دار نشان	بد کشت کرد و کای شرم	بر بری سخن باخ آورد
چنان کشت کرد و کای	بزدت مرکز حین کی کان	وزان بس مین و کس کشت	که یکم این استان
نه خیم می در شش کتری	نزار و شش رای قبا نری	چو بزمین چو پنه را تیره	که به پند راه کسان
که در دنیا به بزرگ بار	تو بار کزان می بستان	بر جنگ چو پنه را می	بدش از و نداد و کای
مر آنکس که از آتش	نکه کرد باید و نه تاج	که در جنگ دانه کرد و کشت	بر از در و کشت از کشت
چو در جنگ و زنی بر شش	به ران جنگ و پنه خنجر	دشگاه مردی بود و کشت	بای کرد و در دانه کشت

بنا شد از این دست	بر شش کی تیغ دست	ازان بگرفت و پستی کنم
ز کین بدین کشت کرد	ز کین کی کوشه و زدم	بای زبانه و نذران
بدین روز که زان آید	براد آستی سود مند	خود پکان تیغ بند بود
انوش بزی تا بود و روزگار	سه کورانش از اندر	تو از آن ترانچه و ال
ز پسر را ز مژده و کای	چو شید خرد و پود راه	فرمان پایده شش
همی بست کلاه از زم سوز	بهرام کنت ای مرا از در	بکوشانت کانت بدست
مان تخت و دهم را می	ستون سپای بنگام	که شش در شان و کس از زم
بذارد و از نده با زانو	کالیده ام و ز کار ترا	چو می بسند و کار ترا
ز پسر و نه مان کنم	بهراد ایرات خوانم	کنم آفریننده را بر تو یاد
عنا باقی مشک و اسپر	همه بستان و به شش	می بود پیش زانی در از
سوال و جواب در پستی با حسن		
که نه بند انی زشت	الان شاه چون شرم	ازان بگرفت و پستی کنم
بوی کشت با لید ام	بزد و کای و اسام	دوست خیم نم کند
به پستی زمین نمی تو دور کار	چو سه و ز بهرام با شش	دش کشت چون کل شش
کویه جنین بر دین ان	چو همان عیان تو آید و دور	تو دشنام سازی مشک
نه آن سواران و کشت	نه تا می جنین کرد و زاری	اگر شری سال سباری
تو کرد و نه سپاسی کرد	چو همان است و از فرخ	بدین کوه بر دین باخ
که بر کشته چنانی و ای شرم	ترا جاده بر دستان و شش	که کای زبانه و نه سپاس
که زنده است و جاده و زمان	راجون الان شاه خوانی	که کوریک سون نیمی
نه زیات برین کلاه	چو کسری نیامد و زجر	که ادانی از من سوار
بکشت کرد و از چو پستان	عقین ز همان کشت	رشت بد و زکار کن
ترا عینا کشت و کج	الان شاه بودی کون	هم از بند کس از کتری
بشای و پاری از زمان	بشای و از نده اند از من	نام کپی برین
ز پد تراشای و متری	ازان کنت ان سوار	که هرگز میادی تو پشگاه
بی و کشت خست و زین	به و زرت برت و ک	بنا شد کوشش

برگشت سر که ای پیش	چرا گشت تیر و زهر ز پیش	که آتوت بر دهن ز پیش	ترا اندر آغا ز پود این پیش
ز غم تو رفت ریش ز	خاک نامور که غم زور	مراد دیو کا پیر ز پیش	ز با نش کین ز کرد
نام کج چون تو کی بیرون	بترستی که ز غم زور	ز کرد ز دل چشم برون کتی	بجوی و برستن ز غم زور
ز دامن دای که زور	خود را بدین کای زور	یکی کوه داری پیش از زور	
که از تو کی غم زور	نیلان بن به بار آمد	ترا ز دل اندیشه زور	کزین نیک بر تاج باید کرد
ز غم و نه مان به نوم زور	یکی کس بادای سیاه زور	بدین خواست جز نام زور	کچری تو رفت تا زور
ز پیش بد نکند آرد زور	چند بوی بار ز لای کران	بخشد شای کس کتی زور	ز اندر خونی زور
تو خود ز مان کس زور	می آب سرت بنا چیشم	ز مان خشم آردت زور	بدین ن ج کس زور
چنان گذارشی ز داد زور	اگر از سر یا ز داد زور	بد آنکس و ده کوه زور	خود را ز غم زور
الان شاه ما را بر کشته زور	که برین ز کشته زور	کنون تا یزدوم واداشتی	بزرگی ز غم زور
بجز غم این از غم زور	سند اسکر زور	پسندوی مرد زور	که او داشت تاج زور
هم از غم و زور زور	بزرگان دکار زور	بدانین که آرد زور	خود را تیر زور
که بجز از این زور	بزیوت ز کشته زور	مر آنکس که با خود زور	و کز آنکه زور
همیکه اندر پناه زور	اگر ز غم از یکنوا زور	مان ز غم زور	خوام کسی زور
ز غم که و بران زور	بجایی که زور	تو اگر کم زور	پراگنده و مردم زور
مر خاسته نام کم زور	بر از مردم و بار بایان زور	نام کی خوی اندر زور	که نام بس از زور
چو زور زور زور	زین و زور زور	بسر گمان از زور	کلاه و کمر زور
تو ای پیکر زور	که جستی زور	بندج چو زور	و کزین و کور زور
که از زور زور زور	کم زور زور	کنون تاج را زور	چون ما سزایم زور
بد کنت بهرام زور	ز آن زور زور	جواز زور	که اسکا زور
زور زور زور	ببر زور زور	کنون سال بر زور	سود تاج سامیان زور
کنون زور زور	سود کار با زور	چو زور زور	مین زور زور
چو آخه زور زور	برای زور نام سامیان	زور زور	سود تاج سامیان زور
زور که اسکا زور	اگر بشود زور	چون زور	کرای پیده و زور
که زور زور	خواهد شد تو کی زور	در این زور	می کنت با زور

یک که دشت ز تخت کین	بخواهد شد تا بنده میان	پرستند بهم با کینه	سازم خوش جز زور
ندام کج اخرون زور	بجز پرستش بهم کین	در آید دنگه این دشت	پرستند بهم با کینه
تو پر و زور و ان سپاه را	به بند و تاج دکار	اگر کام دل یافت زور	سازم خوش جز زور
مان زور و زور زور	ز غم بدین زور	پرستند کار زور	سازم خوش جز زور
مان به زور و طوق با کوشا	مان به زور و طوق با کوشا	ز بهر امیان هر کوه کوشا	به پیش می آرد کوشا
به زور و زور زور	دل به زور و زور	کشتان از جای زور	سندیه کینه زور
ز جای پرستش با کوشا	بهرام چو چینه آرد زور	کوه ای دوزخی زور	خود و زور زور
سجاده و دیوت به زور	کین کوه زور	بجای خور خشم کین	ز دیوان می آرد زور
ترا کارستان زور	یکی دوزخی زور	چو زور زور	زبان دشت زور
بشای می زور	که بر کس زور	فشت سر کین	بشاید زور
ترا زور زور	ندای زور	ایا زور	بنا به زور
چو زور زور	بزرگان زور	بزرگان زور	کرمین پام زور
اگر زور زور	راجه زور	سخت زور	که پر زور
اگر سزایم زور	بها که زور	چین واد با زور	که ای خور زور
بدرست زور	که زور زور	چو زور زور	خوار زور
بس او جان زور	خود زور	تو زور	زور زور
کرای دنگه زور	زمان زور	تو زور	بایران زور
ترا زور زور	یکی زور	مان کین زور	اگر زور
کنون زور	کوه زور	که زور	کوه زور
ازان مس پایی کوشا	زور زور	و کنت زور	که زور
نوشته زور	سخن زور	مهر زور	دو زور
نوشای می زور	یک زور	لاری زور	که زور
میانه زور	کوه زور	وزان زور	دی زور
نیا و چن زور	ازین زور	اگر زور	نادر زور
تاج کین زور	که از زور	مکون نام زور	سخن زور

چون تاج را در خور کار چنین گفت خضر که این را که چون خواهی بنیاد بفرجام کار آید خاک و سار و کرد گشتن کنون نام جویند بهر گشت به گشت هرام که پیش خی داغ بر چشم نهان بدین کار خفا که آید بر از انم اند جان واد غیر به جای دیگر گشت کنند زمین راست آید تو خود و آن که گشت نیز گشت آن بهادر می بوی تاج آید از خرم بدو گشت خضر که ای شوم خواست کس نام او در جهان ز خاک به است چنین بر کشید نخواست ایزد که ایران چو از نه جوخ بر دانی تو با جبهه دیو و عرک خاک نوشتی می نام بر درم مران خون که کرد بخت ایا در بد بخت پیدا کرد کمان رمن بر تو مگذرد	جهان به از خور کار چو دانسته یاد آید که در این زمان چه گشت بگرد و نام به سان کرد گشت ای زینگی نشان کمان تخت شای ترا گشت نیز پیدی بر تو هر گشت سخن زین نشان که ماند نماند که بر گشت کنم آید این که میداد کمان شمشیر بر زین منم نه نور و زمانه جیش بر و جبار حد بهر فرار من از هر فرخ و شان یک می تخت علاج آید از خرم چو ایاد کر گشت کز دی فره مایه بود اندر نشان شد آرزو ز چشم نماید بوی رانی آید ز کردان که در باد شای شود کار بادی بستی چو اندر خاک ز کبی ترا خواستی کرد کم تو باشی بران کتی آید همه روز کادت بکزی زمانه هر کسی بند	کس ح یک زار بن بر کم سیح بزرگ بنا پید گر کناک زارستانی من ز بهر کور آمد ترا گشت سرت مست شد باز گشت بران تخت بر ما خواهی که چنان بزدان گشت همه دوستان بر تو بر گشت بزرگی من از بارش ز من آن خمر و نامور گشت بایران بیاد جان شاد عبده بود و اندر ایران ز پلان چکی مراد و دست چنان دانم کس بی خرد اگر با تو یک به کین آورد که اندر جهان یا گشت بیاد که انام به مهران ترا و آن کج و سیاه ترا بود بر کشتن یا چو سگندی باید اندر جان نیز برای کار کرد تو بود بیرا تو اندر جهان مایه بیای شب تیره از ان خوشنودی ایزد آید چو ادل بکزی بیارستی	چو زدن کنی چه خواهی ترا و کبیری زمین سر گشت که هر که بر کرد از دین پاک بیا پیش کفن نوزاد بر بزرگ بر کمان خون تو ایمان آری زمین کی اگر خیزد بر دلت گام شیدی که خنک شد آب بسات به بندگان چو هر دشتی تو بر ساد نیاید که بدست من بر شود بوم ایمان آید چنین گشت بر نام کاش فران که آتش را بید در خشت گشت تو سر اگر تخم شد کجا شد زاد گشت و خندید بگشت از چو گشت بود هرام را ازین داری که باک چو زدی گشت خنک کازا بزرگ که کند وی کرد گشت با شاه رزم آید چو خاثر شایند کاد زار بخت آن نامو خورش بدو گشت کای مهر حکمی	کسی بهی شای تراست کمی باز گشتن بنا شای زیندوان ندارد دل ترن پاک گشتن تنی بر گشتن پراه همی خواهد این گشت از دین تو ز کشتار نا خوب کرد از خوش سخن کبی دیگر آدم نه گشت ز دیو و ز جادو جهان بر دل زنده و دره کان بدان بر نهادن کیس سوند این دین از ترن پاک گشت اندر آید تخت می منو جبهه با کله و سپاه برای و بتد پر او زمین بود سخن کر گشتن بنا شد نیاید گشت ر پیداد سوی لشکر و شین بنادور که مار و زجند از پی نام ولاورد و تندوی پاک بود همی بود نازان پیرایه بیراز سوار و شنبای نیدی در پیش و بر بیای	بدین کتی اندر بن ساد تشیب کردان کم گشتن از دین بسیای او باید گشتن چو بر گشت کتی شود بهر و کردی رانی از دین من نشان تو بهای ری و پندار و دست بر پر و زدی از جین گشت چو زدی و دل منتران بر چو من کج خویش آشکارا کین من شای پند بر گشت خو ام که چکی سپاه بران که بد شاه سخام آید چو گشت خضر که ای بد چو گشت بجر ام که زاداد بدو گشت خضر که ای بد بدین موش این بای دینی ز خاک تا بیان آن سر زک اگر دزد از زنده بالاش بیراز بر خا جوی و درم ببنداخت آن تا شاد کند بدان ترک هرام بد گشت بس آید بکری خویش از	تن آسان و دراز گشت که زرد گشت کوی زنده چو بندش بیاد و اسود بیا پیش گشتن هم از دین سر از دوا و از شایران چو نیم ترا شای تدرست از اندیش کج گشت فریدون فرخنده با او دل چکی بر دارا گشت چو از خواسته بر گشت همه نادران و کد آید سراید کج بر این گشت که دانی که او بد شای تو از تخم ساسانی ای بد نه قج بزرگی به سان چو بی می تاج شای که ارغنه بود بر سان ببش تو آید پیش گندی بازوی او شای سر شاه رازان یا دگر که بر خاک تیره بیا گشت روانش بر اندر و دل بیراز در و بر گشت از دین دل حسته از در و تره کروان تو در شای رانی
--	--	---	---	--	--	--

چون تاج را در خور کار چنین گفت خضر که این را که چون خواهی بنیاد بفرجام کار آید خاک و سار و کرد گشتن کنون نام جویند بهر گشت به گشت هرام که پیش خی داغ بر چشم نهان بدین کار خفا که آید بر از انم اند جان واد غیر به جای دیگر گشت کنند زمین راست آید تو خود و آن که گشت نیز گشت آن بهادر می بوی تاج آید از خرم بدو گشت خضر که ای شوم خواست کس نام او در جهان ز خاک به است چنین بر کشید نخواست ایزد که ایران چو از نه جوخ بر دانی تو با جبهه دیو و عرک خاک نوشتی می نام بر درم مران خون که کرد بخت ایا در بد بخت پیدا کرد کمان رمن بر تو مگذرد	جهان به از خور کار چو دانسته یاد آید که در این زمان چه گشت بگرد و نام به سان کرد گشت ای زینگی نشان کمان تخت شای ترا گشت نیز پیدی بر تو هر گشت سخن زین نشان که ماند نماند که بر گشت کنم آید این که میداد کمان شمشیر بر زین منم نه نور و زمانه جیش بر و جبار حد بهر فرار من از هر فرخ و شان یک می تخت علاج آید از خرم چو ایاد کر گشت کز دی فره مایه بود اندر نشان شد آرزو ز چشم نماید بوی رانی آید ز کردان که در باد شای شود کار بادی بستی چو اندر خاک ز کبی ترا خواستی کرد کم تو باشی بران کتی آید همه روز کادت بکزی زمانه هر کسی بند	کس ح یک زار بن بر کم سیح بزرگ بنا پید گر کناک زارستانی من ز بهر کور آمد ترا گشت سرت مست شد باز گشت بران تخت بر ما خواهی که چنان بزدان گشت همه دوستان بر تو بر گشت بزرگی من از بارش ز من آن خمر و نامور گشت بایران بیاد جان شاد عبده بود و اندر ایران ز پلان چکی مراد و دست چنان دانم کس بی خرد اگر با تو یک به کین آورد که اندر جهان یا گشت بیاد که انام به مهران ترا و آن کج و سیاه ترا بود بر کشتن یا چو سگندی باید اندر جان نیز برای کار کرد تو بود بیرا تو اندر جهان مایه بیای شب تیره از ان خوشنودی ایزد آید چو ادل بکزی بیارستی	چو زدن کنی چه خواهی ترا و کبیری زمین سر گشت که هر که بر کرد از دین پاک بیا پیش کفن نوزاد بر بزرگ بر کمان خون تو ایمان آری زمین کی اگر خیزد بر دلت گام شیدی که خنک شد آب بسات به بندگان چو هر دشتی تو بر ساد نیاید که بدست من بر شود بوم ایمان آید چنین گشت بر نام کاش فران که آتش را بید در خشت گشت تو سر اگر تخم شد کجا شد زاد گشت و خندید بگشت از چو گشت بود هرام را ازین داری که باک چو زدی گشت خنک کازا بزرگ که کند وی کرد گشت با شاه رزم آید چو خاثر شایند کاد زار بخت آن نامو خورش بدو گشت کای مهر حکمی	کسی بهی شای تراست کمی باز گشتن بنا شای زیندوان ندارد دل ترن پاک گشتن تنی بر گشتن پراه همی خواهد این گشت از دین تو ز کشتار نا خوب کرد از خوش سخن کبی دیگر آدم نه گشت ز دیو و ز جادو جهان بر دل زنده و دره کان بدان بر نهادن کیس سوند این دین از ترن پاک گشت اندر آید تخت می منو جبهه با کله و سپاه برای و بتد پر او زمین بود سخن کر گشتن بنا شد نیاید گشت ر پیداد سوی لشکر و شین بنادور که مار و زجند از پی نام ولاورد و تندوی پاک بود همی بود نازان پیرایه بیراز سوار و شنبای نیدی در پیش و بر بیای	بدین کتی اندر بن ساد تشیب کردان کم گشتن از دین بسیای او باید گشتن چو بر گشت کتی شود بهر و کردی رانی از دین من نشان تو بهای ری و پندار و دست بر پر و زدی از جین گشت چو زدی و دل منتران بر چو من کج خویش آشکارا کین من شای پند بر گشت خو ام که چکی سپاه بران که بد شاه سخام آید چو گشت خضر که ای بد چو گشت بجر ام که زاداد بدو گشت خضر که ای بد بدین موش این بای دینی ز خاک تا بیان آن سر زک اگر دزد از زنده بالاش بیراز بر خا جوی و درم ببنداخت آن تا شاد کند بدان ترک هرام بد گشت بس آید بکری خویش از	تن آسان و دراز گشت که زرد گشت کوی زنده چو بندش بیاد و اسود بیا پیش گشتن هم از دین سر از دوا و از شایران چو نیم ترا شای تدرست از اندیش کج گشت فریدون فرخنده با او دل چکی بر دارا گشت چو از خواسته بر گشت همه نادران و کد آید سراید کج بر این گشت که دانی که او بد شای تو از تخم ساسانی ای بد نه قج بزرگی به سان چو بی می تاج شای که ارغنه بود بر سان ببش تو آید پیش گندی بازوی او شای سر شاه رازان یا دگر که بر خاک تیره بیا گشت روانش بر اندر و دل بیراز در و بر گشت از دین دل حسته از در و تره کروان تو در شای رانی
--	--	---	---	--	--	--

بر آنکه او را که در کوه است	زندی که زنی می برد	جو آید بدین نزد کشند	لشکران بدین کشند
بدین بار که شش سیصد	باید تا کرد و او سر داز	بندیدم در دمان سپاه	خوشتد بازش بدین بار
جو بشد خبر و دلش تیر کش	و چشمش ز کفایش چرخ	چنین و ادب حاج که از تخت بد	نزدین نشانی بر جوی
مختار در از دست دای دشت	نزد آن کوه تا زبسم نش	بر انداخت کشت از جوی	همانند بر تا زکافوت
باید که در دمان دشت باز	جاد که آید بدین یاز	جو او باز کشت آن دیکه	از و باز کشت بدین سر
ز راه اندازد او است			
ز دهن رسیدند نزدیک	زنی از کان ز کرد تخت	نگذند که در کوه	نگذند که در کوه
بدان یار حاج و استون	یاد خمر و سر	سخت	سخت
چنان است کرد از کرد	کمی نوشش از دکان	اگر مایه اینست سودش	اگر مایه اینست سودش
جو شد کاش روزی	تنی از دقت و ز خد	سما که به ریخت آواک	سما که به ریخت آواک
درفش سپید سما که در	بدید آمد اندر میان سپاه	جفا پیشه بدوی کس	جفا پیشه بدوی کس
چنین تا خمر و سر	جها بخوی چون دید نشان	بدانست کایش دود	بدانست کایش دود
بر خا و به جوی	کرد آن سخن بد لیان	بدین سخن گفت کز شاه	بدین سخن گفت کز شاه
بیا بن کز سید در راه	مدارید کسرت از رخ باز	جو بهرام رفت اندر او	جو بهرام رفت اندر او
ز راه دار و شیر زن	بدان تا شود از بس شهر	چنین لشکر نامه بر	چنین لشکر نامه بر
وزان روی چهر و پیا	حی ای دشمن جان	چنین تا کینه با کل	چنین تا کینه با کل
حی خواندیش یزدان	رستگش بود فرزند	نشن که سود گواران	نشن که سود گواران
چنین گفت خرد و دوان	که از خوردنی حج آید	سکوبا بدو گفت کانی	سکوبا بدو گفت کانی
کر آید و کشتاید ترا	مبادت جو آن تو شد	ز اسب اندر آمد بسک	ز اسب اندر آمد بسک
جها بخوی آن دهن	گرفتند با بر رسم	نشد بر زم	نشد بر زم
چنین گفت بر سکوباری	نداری تو ای پیر	بدو گفت طای و د	بدو گفت طای و د
ازان ست خنجر و شمشیر	بهرخی جو چاده در افت	سما که یار و د	سما که یار و د
خورد از زمان خمر و دای	چنان کس که بر د	جو شد خوش از باد	جو شد خوش از باد
بنا د از بران بدوی	روانش بر از دخت	همان رخ ابا اندر	همان رخ ابا اندر
که از راه کردی بر	بس کرد میره فرادان	چنین گفت خرد و د	چنین گفت خرد و د

نوردم بجای است	فر از آمد از دین	نوردم بجای است	فر از آمد از دین
بنای کشتی کوش	در اندرین کارهای	بنای کشتی کوش	در اندرین کارهای
دلیکن قدر کرد با بد	به پیش به تیر مرد	دلیکن قدر کرد با بد	به پیش به تیر مرد
که هر کوبد بر در شمشیر	بنا بد بران کشتی	که هر کوبد بر در شمشیر	بنا بد بران کشتی
جو با خیز خور آمد	همان د بر بای	جو با خیز خور آمد	همان د بر بای
بدو گفت بدوی کس	مرا ده بین کوش	بدو گفت بدوی کس	مرا ده بین کوش
بروی سپاسم اندر	جو کشتی که ملاح	بروی سپاسم اندر	جو کشتی که ملاح
جو خمر و سر	جها ندیده	جو خمر و سر	جها ندیده
خود اندر پرستش	برودی در آیین	خود اندر پرستش	برودی در آیین
میخواست از او کرد	که پروز کرد	میخواست از او کرد	که پروز کرد
جو شد بسط	بر بر خفا	جو شد بسط	بر بر خفا
می بود تا	رسیدند نزدیک	می بود تا	رسیدند نزدیک
بدین دشت از دور	مان طوق با کوش	بدین دشت از دور	مان طوق با کوش
جو بدوی شد	سما که به ریخت	جو بدوی شد	سما که به ریخت
چنین گفت کای	کر او ام اندر	چنین گفت کای	کر او ام اندر
جو یورسیا	منم پیش رفت	جو یورسیا	منم پیش رفت
سوران	ز راه دراز	سوران	ز راه دراز
جو پیدا شود	کنم دل ز کار	جو پیدا شود	کنم دل ز کار
بدین برگ	اگر یار منم	بدین برگ	اگر یار منم
اگر بدین	بکتر نه	اگر بدین	بکتر نه
ز خنده	بنا شد	ز خنده	بنا شد
دگر که	بر از	دگر که	بر از
دگر روز	زدیوار	دگر روز	زدیوار
چنین نام	پرستند	چنین نام	پرستند
بیا سید	همان	بیا سید	همان

دست از کارم نک و کشته آید پشت بزد بگوید و هر دو اندیشه سپید اندر آید هر ملون بندوی گفت ای بد جاره چو و کز به شمشیر بزد بگفت بندوی که یزدان بدان کان نشاء خورشید چو بشید بجم کام سپاه ز کار تو بود این فرود بدو گفت کان کشتش تو چست و تو کشتی کی نه اگر دشمنان وایت کرد لیکن تو کشته بردی نهادند بریان مذوی بند چو خورشید خیزد از نیم بهر جای که سی زمین نهاد چنین گفت از آن سبک بلند که از بوشی بر او کنون تا بدید اندر من که او بدید اکنون منده میان شدند که گفتن این سخن بکام نام او بود و بران گشت بدی خود بندوی بگوشاید زنی بری تو بستی میان	مکر تیر کرد و بیاید جنگ برارد زانه نه هم کرد میو خنده آتش از دست تو این داد و دیا بجم کام کوی جنگ اندر آدم خدشید کرد زمن سستی جویت تاسی بر زکی و رادش شمشیر سوی روم شد خیزد و خیزد می بی من خیزه سبک دست فر چنده و از این سر زشت چا ندیده کردی از کوه تو کمره کار کردی کرد شوی زود و خوانی بر او بهرام دادش بند کرد بدید آمد آن مظهر زرقام	بستان آید و کی سگرت نان به کرد و بر بلبلان چنان تم می بود تا شکوه جو روی زبکشت و خیزد بگویم سخن مرده بر سوز من چو بشید بجم کام از این سخن بیان چنین گفت که کوه زود آمد از بام مذوی شمشیر ز پور سپاهش بر آشتی چا بخوی بدوی را پیش فر سپاه راجیزه بغیر منی کنون آمدی با دم بچین بدو گفت بجم کام من زین بغیر و کار ندیده کران می بود تا خورشید اندر ز ستاد و کرد گفت زاده	همان تیر و سید و کشته اوست برم می بین کوه و بلبلان برای یکدیگر اندر آمده کرده چا نیکو ندوی بر شد بام زکی و شمشیر این سخن دلدار بر بخت کار کن اگر من زارم ز بندوی چرا نماند از این دل بدو گفت کای من شود چشم بهرام بودی شانه ز بد که تو خوش نشکستی که من تو کنم روزگار که کردی توانست زان ز پور و زودان اندر بیاید بر اندیشه دل گفت بر اکلن تا بعد از این
--	--	---	---

سخن بهیدن بجم کام حیدر اندر ایرانیان

که هر کس است از شما از چند که از کشتن ایرانش است یکی نام داری ز تخم من بجای آورد آیین و رسم کن که آن نامور ببلو اکلند کو هر سمره در سن که آمد بدین شهر با سپاه که آن رخ بگذاشت ایرانیان	ز شاهان صفای که در کس که خیزد و آن برید و دوشم که ز پادشاهان تخت را بدر آن آفتاب بلند نه چو کس دل ز گفتار رشت چنین گفت که نام داریان ز کس برادر و خواست بسیار بار از طایف صند
--	--

پیکو به تیر و کشتند باز سی کو به بند و زمان ما بگفت این و بخت بر جای بگویم که او از بخت سخن لیکن کی استانت نغز به چو پیکال نه شمشیر چو برد او شد شمشیر شو از آن پس ز او خبری نماند اگر داد بر بود کس سپاه اگر به بندت گفتار ما انوشیروانی شاه تا جاوید بدو گفت کاکون که جید من سراجام اگر راه جوی هر ز کار که شمشیر بوزش کردی و کیم داری ز خورشید بوزش یک اندر و در میان کنون دست از داری بود نهاد می گفت جیدی بداد چنین سخن گفتن بندار خوانسان سخن پرورش گفت همان فرودان سلا بود بران این سخنان و کاه پیش ز سخنان تازی گفت اندر در آنکه بدو کمر افراست سید که سگد که از زورم	آسو و ایران ز کرم دکان و کرد و ماند ز جهان ما سبید خورشید پادشاه چما بخوی اندر و کون اگر بشود دوم پاک مغز حان مایه سودمند شمشیر شش زود باید کردی سخن از آن پس بر لود و است که باشد ز گفتار پیداد برین ست سرور کردار ما ز تو دورست که ندان سرایند بر ما و رو کون چو بی بر کشتن کردار ما سوی تخت کسار گذار ما دل از با سر و طیفون که حسنه و آید برای تو باز بوزش شاه با داد و که بی نام داران فرخ نزار که هر ملوئی شود شهریار بگویم که آن خود جوخت که گفتار او با خود یار بود بر کار با بخت سراج پیش که پیداد کرد و با پاک رای ز تو دران بران کوه بگذاشت بایران و ایران شدن از زورم	تو تخت ایران زوار است بنامش آیدم اگر جوخت چنین گفت کای دهانش بود چو آن سخن بهاز تو یاد کرد که زودت کوید به ستاد رسال اگر باز نماید بر او از و سان گفت این لب است چنین گفت کای مته سودمند بهرام گفت انوشیروانی بدین کار شمشیر که ز پور بگفت این بخت مرده و لیر کعبه و گفته هر کس شمشیر حانید تا خیزد و فراد که تا زین باشد جهاندار بشهر خوانان تن آسان بدی چا بخون خورشید کردی خودان استاده بر جای شندم سخن گفتن متران خود مند بسند و این سخن فرخ زاده بود و گفتار شد چو اندر ز کوی زبان کرد که تا آفرید این جهان کرد که جبهه بر ترش گفت بزرای سوزند نامدار چو دارای شمشیر زن را	بدین بر کوفت به از است و کرد است از حضرت که چنین سخن گفت پس کرد دل این یک بگذاشت کرد که هر کس از کرد کار بلند باید شمشیر کشتن نماند بیا بد جایی که بود شمشیر سخن گفتن و آید به بایستد چما ز کعبه ز تو شمشیر بدی ز تو پاک شد بر ز کعبه خود و از آن خسرو پادشاه ترا سپهر راه باید کرد بگوید با ندیشه راه دراز بشید با شمشیر و ارکان که آزادی و مته ای اندر با ندیشه دل کردی شمشیر و کرد از فرخ می بایست که مستند از ایران کرد که از آن کم شود در آب دل مردم بخود بود کند چنین گفت کای سهرورد بدید آفرین کردش روزگار به پیداد بگرفت گشت بشیش برید و بر کشت کار خود خواب ایران شد
---	---	---	---

بهرام چون با کمال خشنی بکشد شتادمان تا کمال که گرفت شایسته و بجا چنانچه بسیار بر بخت کنون تا کسی از زاده کن سر چنان که نخواستند بهرام بر سرش آید چو دیدند که از سر نی که بهرام شایسته مانده چنین گفت که کاش بخت بکشد این از پیش زاده چو بداند آن جادو بیا در هر دو مندراد که بهرام شایسته و بخت نوشته بدان پر بخت که بهرام شایسته و بخت بدان نامه چون نام کرد چو بخت نیست بهرام بدو گفت که شایسته بهرام بر سرش آید شاده بای بخت قنای چنین گفت از آن سرایان بایران بایش میزنند نه از دل به خواندند بر خند از آن چو نازدند	که کم شد ازین بوم و زمانه کنون شد سخت شاه جهان سوی ایشان شد و رفت میان سینه و تنه میزدند بیا به بندد که بر میان بر دست و تن از میان ز جانش بر آمد و دست که سالار با کمال کرد بر دشمنانش تن میزدند بیا در بیا و دشمنی بیا به سوی کشته شد دشمنان شایسته و بخت دوات و قلم پیش و زمانه مژده از تاج و تخت ایرانش پادشاه در جهان نهاد اندر ایوان بهرام بهرامی هر روزین نهاد	چو پروزشای پند اختری کس اندر جهان این گفتی چنین گفت که بیا بر بخت مان بیا بر سرش بخت اگر با بیا بهرام در بخت میان شواران بواران یکی نو سخن را بیا رخت بزد و مندی و استی زید سپهوار کرد در دست بهرام بر سرش آید چو بخت نیست بهرام بیا در بیا و دشمنی بیا به سوی کشته شد دشمنان شایسته و بخت دوات و قلم پیش و زمانه مژده از تاج و تخت ایرانش پادشاه در جهان نهاد اندر ایوان بهرام بهرامی هر روزین نهاد	بها کینه و از ناداران سری که اکنون نوی یاران رسید ز کفایت او گشت بهرام زرد بزرگست و باد و بخت که گشت و بخت و بخت اگر با بیا بهرام در بخت میان شواران بواران یکی نو سخن را بیا رخت بزد و مندی و استی زید سپهوار کرد در دست بهرام بر سرش آید چو بخت نیست بهرام بیا در بیا و دشمنی بیا به سوی کشته شد دشمنان شایسته و بخت دوات و قلم پیش و زمانه مژده از تاج و تخت ایرانش پادشاه در جهان نهاد اندر ایوان بهرام بهرامی هر روزین نهاد
--	---	--	---

تنبه ن بیا و بخت که از شاه ایران شواران جهان آفرین برتن کشت ز دستان زاده و بخت بدین تاج و تخت آید ز بند تو آید شواران که کشته و آید بدین روز که در برتن من بیا بخت چو بخت نیست بهرام بیا در بیا و دشمنی بیا به سوی کشته شد دشمنان شایسته و بخت دوات و قلم پیش و زمانه مژده از تاج و تخت ایرانش پادشاه در جهان نهاد اندر ایوان بهرام بهرامی هر روزین نهاد	که از بند او گشت بهرام که از شاه ایران شواران جهان آفرین برتن کشت ز دستان زاده و بخت بدین تاج و تخت آید ز بند تو آید شواران که کشته و آید بدین روز که در برتن من بیا بخت چو بخت نیست بهرام بیا در بیا و دشمنی بیا به سوی کشته شد دشمنان شایسته و بخت دوات و قلم پیش و زمانه مژده از تاج و تخت ایرانش پادشاه در جهان نهاد اندر ایوان بهرام بهرامی هر روزین نهاد	که از بند او گشت بهرام که از شاه ایران شواران جهان آفرین برتن کشت ز دستان زاده و بخت بدین تاج و تخت آید ز بند تو آید شواران که کشته و آید بدین روز که در برتن من بیا بخت چو بخت نیست بهرام بیا در بیا و دشمنی بیا به سوی کشته شد دشمنان شایسته و بخت دوات و قلم پیش و زمانه مژده از تاج و تخت ایرانش پادشاه در جهان نهاد اندر ایوان بهرام بهرامی هر روزین نهاد	که از بند او گشت بهرام که از شاه ایران شواران جهان آفرین برتن کشت ز دستان زاده و بخت بدین تاج و تخت آید ز بند تو آید شواران که کشته و آید بدین روز که در برتن من بیا بخت چو بخت نیست بهرام بیا در بیا و دشمنی بیا به سوی کشته شد دشمنان شایسته و بخت دوات و قلم پیش و زمانه مژده از تاج و تخت ایرانش پادشاه در جهان نهاد اندر ایوان بهرام بهرامی هر روزین نهاد
--	--	--	--

بدو گشت ای به ترا که کرد بشماران و ناکش گشت پیشدین جوشن و بخت گرفتند از آن راه که کرد ز میدان و بهرام بر وی کشید سرسید کنعان ندوی را که او چون این حال آگاه شد بدو گشت آتش که دشمن ز و کرد آنکه بر پادشاهی تن خویش را بدهان بخت سختی آتش که کشش آید کسی را کی گور شد و نمون که آرزو ز کسی خورد زمر برین کرده خویش را بد گشت نمی گشت هر که بد بدنی جو موسیل را دید بر شکار که در روم آید و خبر کرد بد آنکه که بگرفت از طغیان ای مردم خویش شد موسی تمناخت خرد پیش از آن	بسیار آن که پوشد زره زیر که بهرام گشت ناکش گشت سیان بی تاخن را بست بدان نامه چند از دست معی امن از چشم در فکشد از آن پس بهر سو می رود مانا که با بر سر آمد ند از میدان از مغرب و بخت جهانم که بگرفت از وی وزان رخ تن در بخت بو آید که در آب کرد شست مانا که در از اندرون از آن خوردنش در دست به پیغمبر تارای زده گشت برای که موسیل بود از گشت آن غنا که پوشش از نمی گشتی نو کند یا ببرد ز کرد از سپهر و بگویم که	بخت این دشمن کن کرد جو ندوی از آن گشت آگاه ایا چند گشت بر شاه راه بفرست رسید او در افروخت بدان گشت کار بندوی بود بهر گشت کای شهریار بیشان شد از گشتن یار یکی گفته بر تن دندان پل و کرد که جنب اندو که در بخای بر جان این در جهان و کرد جنبه خواهی پی جشم مانا که بر دست زار گشتیم بدوی از گشت از آن روی ندوی اندک جهان بخوی بدوی تنها رفت بدو گشت موسیل زاید و وزان شایان خود را اند بر رفتند نزدیک او از آن براه بیابان از آن گشت تمناخت زنده از آن گشت کسی را که از مردی بود نودوی بیاید از ایران و کرد که آید کنشانی م از زمان شش خرد و بدان ماندکی سنگدل گشت	از آن شهرم در زمان بخت شده گشتند و پیروان بر آب و تات بخت که مانا که گشتیم که گشت جو بر شاه تازی بگشت زایش بر آنکه خدی خوردند و نان فراوان بدان داد که گشتی آفرید بزدن آن گشت گشت گرفتند از آن بر آفرین بدو گشت معاد و سنگش بدو گشت خرد و این گشت یکی مرد با زار کان مایه بدو گشت از خور و آتش از دو شربت از آن گشت بدو گشت خرد و گشت خویش برد و بخت خود جواز در خرد و بخت بسیار از آن گشت پرستی پرستند و داشت جو باز از کان راه نمودن مراجای در خور و آتش بزم و تانام بر ناده جو بگشت لک از آن بوم جواز در و ترساید آن	سیان کی تاخن را بست یکی پیشه دیدند آن از بخا بدین پیشه بدو میونی پیاور و داده زهر جو زدن گرفتند از آن گشت بیاراسته و معده های خوا نوامی و توان آفرید زمر معده های زنی ترست که ای یک دل خرد و بخت شمارا بیابان و گشت که با توشه شمشیر و نهایی بیاید همانکه بر شهر یار یکی مرد با زار کان مایه بدو گشت از خور و آتش از دو شربت از آن گشت بدو گشت خرد و گشت خویش برد و بخت خود جواز در خرد و بخت بسیار از آن گشت پرستی پرستند و داشت جو باز از کان راه نمودن مراجای در خور و آتش بزم و تانام بر ناده جو بگشت لک از آن بوم جواز در و ترساید آن	تمناخت پیش از آن بدو آمد از زمان کار بدو گشت خرد و بخت بدو گشت یکدم تمام گشتند و آتش بر آفرید گشتند با زانکه بدین بخت زمانی گشتند بر جاستند از آن پس یاران جی گشت مانا که در دارد امید بسیار از آن گشت جو دستور باشی و گشت میونی بر آنکه تازی بدو گشت شاه از کای بدو گشت تات و گشت خویش مستعد آنکه انداخت سر بار بخت و زار کان خویش خود و شد و گشت ز باز از کان گشت و کرد از خرد و بخت از آن پس از آن گشت بدو گشت کای نشانش یک یک گشت بسیار از کان گشت جی تانام و گشت بدان راه اندو گشت	ندیدند از آن گشت شهر بود و پیش از آن جو درای همان گشت براه تانام و گشت کدامت و من جو شوم براه آورم گشت مانا که بر راه پیش یکی رفته خواستین بودی جی تانام و گشت کر جی زار کان گشت دستم کان تانام و گشت بسیار از کان گشت بدان تانام و گشت از بخت آن گشت که کنون سپر را گشت ز باز از کان گشت وز و سراج را گشت خرد جان و تانام و گشت که قصیر و را خور گشت در شاهستان گشت
--	---	--	---	--	---	---

ازان شهرم در زمان بخت شده گشتند و پیروان بر آب و تات بخت که مانا که گشتیم که گشت جو بر شاه تازی بگشت زایش بر آنکه خدی خوردند و نان فراوان بدان داد که گشتی آفرید بزدن آن گشت گشت گرفتند از آن بر آفرین بدو گشت معاد و سنگش بدو گشت خرد و این گشت یکی مرد با زار کان مایه بدو گشت از خور و آتش از دو شربت از آن گشت بدو گشت خرد و گشت خویش برد و بخت خود جواز در خرد و بخت بسیار از آن گشت پرستی پرستند و داشت جو باز از کان راه نمودن مراجای در خور و آتش بزم و تانام بر ناده جو بگشت لک از آن بوم جواز در و ترساید آن	سیان کی تاخن را بست یکی پیشه دیدند آن از بخا بدین پیشه بدو میونی پیاور و داده زهر جو زدن گرفتند از آن گشت بیاراسته و معده های خوا نوامی و توان آفرید زمر معده های زنی ترست که ای یک دل خرد و بخت شمارا بیابان و گشت که با توشه شمشیر و نهایی بیاید همانکه بر شهر یار یکی مرد با زار کان مایه بدو گشت از خور و آتش از دو شربت از آن گشت بدو گشت خرد و گشت خویش برد و بخت خود جواز در خرد و بخت بسیار از آن گشت پرستی پرستند و داشت جو باز از کان راه نمودن مراجای در خور و آتش بزم و تانام بر ناده جو بگشت لک از آن بوم جواز در و ترساید آن	تمناخت پیش از آن بدو آمد از زمان کار بدو گشت خرد و بخت بدو گشت یکدم تمام گشتند و آتش بر آفرید گشتند با زانکه بدین بخت زمانی گشتند بر جاستند از آن پس یاران جی گشت مانا که در دارد امید بسیار از آن گشت جو دستور باشی و گشت میونی بر آنکه تازی بدو گشت شاه از کای بدو گشت تات و گشت خویش مستعد آنکه انداخت سر بار بخت و زار کان خویش خود و شد و گشت ز باز از کان گشت و کرد از خرد و بخت از آن پس از آن گشت بدو گشت کای نشانش یک یک گشت بسیار از کان گشت جی تانام و گشت بدان راه اندو گشت	ندیدند از آن گشت شهر بود و پیش از آن جو درای همان گشت براه تانام و گشت کدامت و من جو شوم براه آورم گشت مانا که بر راه پیش یکی رفته خواستین بودی جی تانام و گشت کر جی زار کان گشت دستم کان تانام و گشت بسیار از کان گشت بدان تانام و گشت از بخت آن گشت که کنون سپر را گشت ز باز از کان گشت وز و سراج را گشت خرد جان و تانام و گشت که قصیر و را خور گشت در شاهستان گشت
--	--	---	---

زود اندازان شاه ستمی خورشید فستنه و یاری سکانه براد یکی تیره جوغی زیره شب اندر کشید هر بر زنی بر علقه سناشد بهر ندایا لبز دیکشاه بدان شادستان دگر کشید ز داشت اندر آمد با جاکش جواد جایی جنگا کش از ان شادستان دگر کشید سکوب و ریان سو کشید می گفت بر کسی باند نام با بر اندر آورده برین بی راه بید یکی دیر بود درد بر دیرینه آید تا می راب جو آید زدست یکی بکشید بکشید او در شگفتی بانه رستند چون دید برین بیا می پیش مقبره دکتر را بر یک جویین بیاید دروغ اخذ وین ز کت را دماند خروشت بدین آمد شاه و کشید ز قیصر بیا بیام و سپا	هر روز بماند لشکر روز که بر ما از ان کا کار کشید بغیر برسان جنگی نه بر ز باره یکی بهی سناشد سپهر سکه با برون باخته که میداشت از داد بران که با کاشن ابر کشید فرادان ان شادستان سراسر دزدی در ان کشید که از انجا غوی نو خواند برفتند با هدیه و بانار بکشتار چهره و سر افکند جانبوی شد سوی او فرغ جانبوی آواز را شنود	هر روز در چهارم کسی که دیکشایان سخن خار بود از ان برد شادستان سپهر شادستان اندر کشید از چهری که بود اندر ان زد جو خرو و جوان و برتر فرادان و بدیده و برده بود سهره میان آفرین خواند بقیصر یکی به نبوت شاد زمانه و بیان هر کسیدار بود میرفت شاه خدی بخن بود اندر ان شهر خرو روز که از ان بدنام ان شادستان بزدیک ویر آمد آواز داد	که نزدیک شادستان لشکر کسی بکشید هر مست نامار بود ز سر بر زنی بماند فریاد ز دوان ستم و شادستان ایمان تخمهای که خیزد ز دم بیدش کن کرد از بدی هر نامان قیصر و برده بود بیا ان در شش کوم شاد از ان و باران ارسا خود مند و راد بی آزار بود ز باران ان شادستان جها م جو بزدخت کوی بد و در جلیب و بیا رستنا که کرد او تو هر بر شاد زینکی شادستان و راد ز دست بد شادستان دل سر از مهر و آواز بهر سیدن مد و زده است کرم قهری ام زار کشید که کن که فرجام من بود را هر زمان از بایش من سر انجام از بینه بکشتی بهر سزل از من این بدین که زیدان ترایی نیازی جهاندار پیدار و رت بود
---	--	--	---

فرادان کند روز شادستان بریز خوشش بومان تو که آید دایا دشتای جنگ تو کردی شمشاد کیتی قورن یکی پر شش شادستان که خیزد از دود و رخ دگر کند تو گوی که ستم اندر زرد ز کپی ستم منی می رخ دین کرمین سس نیامی بر آفرین وزان سس باشد بحر کام تو دست را بدین کار بریده جان سپر نامبر دار شاد بهر سیدن دانش مباد ای سخن گفتن ناسر انندی کمزید سخن گفتن نامبار اگر شاداب دل شاد و برادر کسی را که از پردی بود بحر مدار آرزو کا بدل در خانه نمرد که اندیشی از ادبش	در ان رزم جایی قند در شد بدو گفت خرو و جوشش چین داد باج کرده با دود بهر سیدن خرو و کرمین یکی مانی ان مدور اخلاص بر آشت خرو و کستم گفت برامب نمودش کراختال بدو گفت خرو و کرای دین بیاید بروی تو هر کز بدی اگر چند بر کرد این کان بیا کیزه زیدان که ماه آفرید که تا ستم ستم در استی جهان از ان این جهان آفرید بر اینی ده ز کت را د ز تو نیز هر کز ندیدم بدی وزان دیر چون برق رشان جو آمد بدین شادستان که هر چند کین دشتای جد است مدوم یکسر ترا کشیدند	هر جام بگرید وین شاد جو دوری که زید زحمان تو جو کویین چند باشد رنگ اگر بر سهر آید و خرو روز چین داد باج کسب نام بهر سیدن از ان مدور سناشد ترا دشت نام ستم کرد بدو گفت ایک آری من بدو گفت راب که ندیش زین شود ساکن این سر کش آرام تو بدو گفت کس کای شرایر باز کشید تخت و کلاه دگر بر برین کونه کستم ای بکشید جادو کمر و کوی چین گفت خرو و کز برین کار براب چینی گفت بس نه بذیره شندش بزرگای که چهری کرمین از بیا دخواه بدین شهر باین و شادستان ز ان سارم سار و سپا جو بشید خرو و شادستان بهر آید بر دوش پور شیر بوشید ز رسته چینی قبا خود مند بشید و روشن ردا شمار اندر عیدان خوش	فرادان رزم جایی قند در شد بدو گفت خرو و جوشش چین داد باج کرده با دود بهر سیدن خرو و کرمین یکی مانی ان مدور اخلاص بر آشت خرو و کستم گفت برامب نمودش کراختال بدو گفت خرو و کرای دین بیاید بروی تو هر کز بدی اگر چند بر کرد این کان بیا کیزه زیدان که ماه آفرید که تا ستم ستم در استی جهان از ان این جهان آفرید بر اینی ده ز کت را د ز تو نیز هر کز ندیدم بدی وزان دیر چون برق رشان جو آمد بدین شادستان که هر چند کین دشتای جد است مدوم یکسر ترا کشیدند	فرادان رزم جایی قند در شد بدو گفت خرو و جوشش چین داد باج کرده با دود بهر سیدن خرو و کرمین یکی مانی ان مدور اخلاص بر آشت خرو و کستم گفت برامب نمودش کراختال بدو گفت خرو و کرای دین بیاید بروی تو هر کز بدی اگر چند بر کرد این کان بیا کیزه زیدان که ماه آفرید که تا ستم ستم در استی جهان از ان این جهان آفرید بر اینی ده ز کت را د ز تو نیز هر کز ندیدم بدی وزان دیر چون برق رشان جو آمد بدین شادستان که هر چند کین دشتای جد است مدوم یکسر ترا کشیدند
---	---	--	--	--

سوار می پیدانند که این بر قیصر کی نامه باید نوشت که ز یکا فیلسوفان چون نامه خواند زبان بگری ز چنان دسود و سودمند چیزی که بر پانیکست شینه گفت رفیع و بر یک قیصر نامه زد رسیدند نزدیک پادشاه نشاند بر نامور تخت عاج که نایب کسین پیش رسیدند نزدیک قیصر و از جوشیدند بر زمین نشاند نشاند آن سیر پادشاه چنین گفت خاد بر زمین که بندگی را بسند است خوادر بر زمین زبان بر خست آفرین بر جهاندار کرد بنامان که گفت کرد آن سپهر بهر و ستاده بر کرد اند چنین پادشاه آفرید و سپید روداد چنین تا که کعبه نمونه بودند این دود را که داد و خواهم ز پیداد کرد شاه که این است این نوی	دیویری و نیروی شیران بر خویشد تا با من هم بدان کشتار یا دوشنوند گفتار با تو ندانند بای تواند سخن یاد کن نمودند بیشیم با آن بسایم است چنانند کردان روشن بر زکات و روشن دل زار بنشین دست و جندی سپا بهر بر نهاد آن فرود تاج بساج و شاپور و کردی کو جو دیدند بر دند میشن بر تخت بنامه شایسته می بود خاد بر زمین بای داد بر دکی نهادت راه به بنام شمس سودمند است	خوادر بر زمین بنمود شاه کنهای کوتاه و معنی بسی سه دست از سخن شمرند بیای گفت این قیصر زمین بدان سخن تو زبان منی تو چنانها از من اندیز بنمودند آفرین سر بر جوشید قیصر که ایران بیار است کانی به بیایم بنمود تا پیر و بر شد جو خاد بر زمین و کرد اند خستین بر رسید قیصر و شاه بفرمان آن نامور نهاد بدو گفت قیصر که بر ز راه که در مش قیصر ما نشست بدو گفت قیصر که کشتی از	که چنی خیر آرد و دست کران رام که دول بر کسی بنامید که بر نامه قیصر کشتی زین بر سپهر افین هر یک و بر تر و منی سخن سر چه گفتیم به دیگر که بود تو سبب آسای دست و دشت و دشت سه بکشت کوه و دشت زد میسر شایسته بمیان بر سپهر کریم از ایران و از لکن نهادند که بر زمین نهاد نشاند کسی که به پیر و راه چنین نایب شاه بر داند بدو گفت آن خود منکران بمباش گفتار خضر دیا توانا و دشت و دشت که او بر تر از زمان نخستین کیوشت و اند کرد بنو دشت کار این دشت بنامیدند ده سر کز کنون بنام خیر کشت و بر کشتی او بر شیندخت خاد بر دکی و کوه و دشت بران پودا کامکار دشت	که برینده بشیم کرد جهان کل شیندیش پادشاه جو ادب بر زمین جهاندار بناخت و هم کشت و هم کشت و پیر جهانیده را پیش خاد بنمود تا نامه را خاد نوشت جو کشت از نوشتن بنمود بدو گفت و پیش قیصر کوی و کشتی این ز کشتوری بناشت اندین نوم تره ران کنون تا شمس و سپاه دوم ز سپاه قیصر پادشاهی جو سازیم تا او پیر و شود بیاید تنی چند بیدار دل جو امان و پیران روی زار ز سر غارت و جنگ و دشت یکی خاشی بر کزین از زار م اند زمان و خاد و دشت ز کشتار پیداد اندگان ساختند قیصر آوردش چنین و باج کوی زمین بهر دشت و کشت از زمین به پیداد کرد و جنگار دشت که هر کس که از دشت شد زبرد شدند و کشتی	بهرم آیدم از کمان و دشت زبان و روانش پادشاه که این است بر دشت و دشت شمار اندک تا جهان خورست بیار است جو مهر و دشت که کشتی بر دشت و دشت که این است پادشاه و دشت درم خواستی ز سر دشت که این است کرد و دشت خاد آمد و دشت و دشت پیران دشت و دشت و زمین کشت و دشت که بنده با ما دشت و دشت بختیای دیرینه کرد و دشت ساختن پیکر خیر و دشت جوشیدند و دشت و دشت پای آورد این دشت و دشت بختیای دیرینه کرد و دشت سخن گفت باز و دشت و دشت که پیش آمد از دشت و دشت شاد و پیران و دشت و دشت ز کردان و پیران و دشت و دشت م از آفرینده و دشت و دشت بلندی و کز دشت و دشت	جو قیصر بد انسان شیند چون نامه بر خواند و دشت در خنده از خویش و دشت اگر دیده خواهد نه ارم ز بس بد و دشت و دشت خود مند و کویا و دشت درم دشت و دشت و دشت بدان تا از دشت و دشت جو کای پادشاه و دشت بر سر و دشت و دشت بهر دشت و دشت و دشت بهر دشت و دشت و دشت دشت و دشت و دشت که ناما کشت و دشت و دشت کنون یک ز دشت و دشت اگر پیران و دشت و دشت کزین و دشت و دشت و دشت جو آمد و دشت و دشت و دشت جو دشت و دشت و دشت می بر دشت و دشت و دشت که کشتی و دشت و دشت سزد و دشت و دشت و دشت بنا کمان و دشت و دشت کنون این دشت و دشت و دشت	بر خارش و دشت و دشت شد آن تخت و دشت و دشت ز جان سخن کوی و دشت که دشت و دشت و دشت بران سپهر و دشت و دشت ازان روز تا روز و دشت سخن کوی و دشت و دشت ز جویند و دشت و دشت بایران خدای و دشت و دشت کشی ز دشت و دشت و دشت بختیای قیصر و دشت و دشت ز کشتی و دشت و دشت که از فیلسوفان و دشت و دشت که از فیلسوفان و دشت و دشت از ایران و دشت و دشت بپیش اند و دشت و دشت بدست آورد و دشت و دشت بختیای ایران و دشت و دشت بختیای و دشت و دشت و دشت رخانش ز دشت و دشت و دشت باین جهان و دشت و دشت کزین جهان و دشت و دشت که این و دشت و دشت و دشت بروی و دشت و دشت و دشت که بشد و دشت و دشت و دشت
---	---	---	---	--	---	---	--

خوادر بر زمین بنمود شاه کنهای کوتاه و معنی بسی سه دست از سخن شمرند بیای گفت این قیصر زمین بدان سخن تو زبان منی تو چنانها از من اندیز بنمودند آفرین سر بر جوشید قیصر که ایران بیار است کانی به بیایم بنمود تا پیر و بر شد جو خاد بر زمین و کرد اند خستین بر رسید قیصر و شاه بفرمان آن نامور نهاد بدو گفت قیصر که بر ز راه که در مش قیصر ما نشست بدو گفت قیصر که کشتی از	دیویری و نیروی شیران بر خویشد تا با من هم بدان کشتار یا دوشنوند گفتار با تو ندانند بای تواند سخن یاد کن نمودند بیشیم با آن بسایم است چنانند کردان روشن بر زکات و روشن دل زار بنشین دست و جندی سپا بهر بر نهاد آن فرود تاج بساج و شاپور و کردی کو جو دیدند بر دند میشن بر تخت بنامه شایسته می بود خاد بر زمین بای داد بر دکی نهادت راه به بنام شمس سودمند است	خوادر بر زمین بنمود شاه کنهای کوتاه و معنی بسی سه دست از سخن شمرند بیای گفت این قیصر زمین بدان سخن تو زبان منی تو چنانها از من اندیز بنمودند آفرین سر بر جوشید قیصر که ایران بیار است کانی به بیایم بنمود تا پیر و بر شد جو خاد بر زمین و کرد اند خستین بر رسید قیصر و شاه بفرمان آن نامور نهاد بدو گفت قیصر که بر ز راه که در مش قیصر ما نشست بدو گفت قیصر که کشتی از	که چنی خیر آرد و دست کران رام که دول بر کسی بنامید که بر نامه قیصر کشتی زین بر سپهر افین هر یک و بر تر و منی سخن سر چه گفتیم به دیگر که بود تو سبب آسای دست و دشت و دشت سه بکشت کوه و دشت زد میسر شایسته بمیان بر سپهر کریم از ایران و از لکن نهادند که بر زمین نهاد نشاند کسی که به پیر و راه چنین نایب شاه بر داند بدو گفت آن خود منکران بمباش گفتار خضر دیا توانا و دشت و دشت که او بر تر از زمان نخستین کیوشت و اند کرد بنو دشت کار این دشت بنامیدند ده سر کز کنون بنام خیر کشت و بر کشتی او بر شیندخت خاد بر دکی و کوه و دشت بران پودا کامکار دشت	که برینده بشیم کرد جهان کل شیندیش پادشاه جو ادب بر زمین جهاندار بناخت و هم کشت و هم کشت و پیر جهانیده را پیش خاد بنمود تا نامه را خاد نوشت جو کشت از نوشتن بنمود بدو گفت و پیش قیصر کوی و کشتی این ز کشتوری بناشت اندین نوم تره ران کنون تا شمس و سپاه دوم ز سپاه قیصر پادشاهی جو سازیم تا او پیر و شود بیاید تنی چند بیدار دل جو امان و پیران روی زار ز سر غارت و جنگ و دشت یکی خاشی بر کزین از زار م اند زمان و خاد و دشت ز کشتار پیداد اندگان ساختند قیصر آوردش چنین و باج کوی زمین بهر دشت و کشت از زمین به پیداد کرد و جنگار دشت که هر کس که از دشت شد زبرد شدند و کشتی	بهرم آیدم از کمان و دشت زبان و روانش پادشاه که این است بر دشت و دشت شمار اندک تا جهان خورست بیار است جو مهر و دشت که کشتی بر دشت و دشت که این است پادشاه و دشت درم خواستی ز سر دشت که این است کرد و دشت خاد آمد و دشت و دشت پیران دشت و دشت و زمین کشت و دشت که بنده با ما دشت و دشت بختیای دیرینه کرد و دشت ساختن پیکر خیر و دشت جوشیدند و دشت و دشت پای آورد این دشت و دشت بختیای دیرینه کرد و دشت سخن گفت باز و دشت و دشت که پیش آمد از دشت و دشت شاد و پیران و دشت و دشت ز کردان و پیران و دشت و دشت م از آفرینده و دشت و دشت بلندی و کز دشت و دشت	جو قیصر بد انسان شیند چون نامه بر خواند و دشت در خنده از خویش و دشت اگر دیده خواهد نه ارم ز بس بد و دشت و دشت خود مند و کویا و دشت درم دشت و دشت و دشت بدان تا از دشت و دشت جو کای پادشاه و دشت بر سر و دشت و دشت بهر دشت و دشت و دشت بهر دشت و دشت و دشت دشت و دشت و دشت که ناما کشت و دشت و دشت کنون یک ز دشت و دشت اگر پیران و دشت و دشت کزین و دشت و دشت و دشت جو آمد و دشت و دشت و دشت جو دشت و دشت و دشت می بر دشت و دشت و دشت که کشتی و دشت و دشت سزد و دشت و دشت و دشت بنا کمان و دشت و دشت کنون این دشت و دشت و دشت	بر خارش و دشت و دشت شد آن تخت و دشت و دشت ز جان سخن کوی و دشت که دشت و دشت و دشت بران سپهر و دشت و دشت ازان روز تا روز و دشت سخن کوی و دشت و دشت ز جویند و دشت و دشت بایران خدای و دشت و دشت کشی ز دشت و دشت و دشت بختیای قیصر و دشت و دشت ز کشتی و دشت و دشت که از فیلسوفان و دشت و دشت که از فیلسوفان و دشت و دشت از ایران و دشت و دشت بپیش اند و دشت و دشت بدست آورد و دشت و دشت بختیای ایران و دشت و دشت بختیای و دشت و دشت و دشت رخانش ز دشت و دشت و دشت باین جهان و دشت و دشت کزین جهان و دشت و دشت که این و دشت و دشت و دشت بروی و دشت و دشت و دشت که بشد و دشت و دشت و دشت
---	---	---	---	--	---	---	--

یکی سوی قیصر بران رود	بجویش ز کتانی زنی برید	ز کمان بزرگ کند از خود	که فرجام بریند و بگذرد
ازین سن آرام جیم	بکر کشم امن از تره آب	جودی نیاید بفریاد رس	بزدیک خاقان فرستد
سخن بر جلفم میخیزد	که آب روان از بنه تره نو	وست دکانم جو آید باز	بدین شارسن در غم
بایرانیان گفت فرمان	دل خویش را زین می کنند	که بزدان پرویز کردار	جو از دی و مردی کاردار
بدین گونه بر باغ اوشت	از هر کوه اندر خوب و دشت	گرفت آن سخن بر دل خویش	وستاد نامه بزد سوار
بیامد ز یک خضر توار	چنین تاد قیصر نامه	جو قیصر که کرد نامه خواند	ز هر کوه اندر دل بران
ازان پس دستور بر گشت	که این راز را باز حوی از	روان داد کتاف او را از او	ز کاد که گشته فرادان
نکته کی که خضر و دین و کار	شودش در کرد از کار	که اید و نکه گویند پر دست	ازین سن از نو در دست
حیثم تا سون خاقان شود	جو پارسه زنده در مانع	که اید و نکه پرویز کردار	بشی بسان در پادشاه
مانان بکر از او شود و پیا	مکینت در دل اندر نگاه	جو بشنید دستور از انان	به خود تاجی دکن
به دزدان از انان	سخن را ندیدان در انان	سرایم در دستا رشم	بجویش چنین گفت از خود
نکته کردم این زنجاری کمن	که اختر فلطون مکنت بن	که در دم را دایا بید	هم این روز تره از کاد
بدین گونه بر سال تاسی	بود کرد تره نیار و کدشت	جو بشنید دستور از انان	که پرویز شد این راز از انان
جکوبم و او را به باخ و دیم	بیان بدین رای فرخ نیم	که اید و نکه گویند پر دست	که در آسمان از انان
بردی دانش نه برداشت	جهاندار باد از اید و دیم	جو پارسه زنده در مانع	از و یاد او از انان
چو لشکر زجای و کس از او	که کن تو سر که پرویز از او	نکته کن تو اکنون که اید	بدین آرد و پرویز از او
چنین گفت قیصر که اکنون پیا	فرستیم بهار و یک شاه	سخن چند گویم همان که کج	کتم خاقان از دکانم
تا که کنی تا بنوشت زود	ازان آخرین فرین بر فزه	که با موبد یکد لپا کرد	ز دیم از بدوین که کد
ز هر کوه دست نهادیم	بدان رای پشنه با نام	کمون رای و کتاف از انان	کشم در کتاف از انان
بسط طعن فزون پیا	ندارم که در اندر کد	سخن چند گویم آنرا	ز هر کوه از انان
حاکم جو آیدم در زمان	فرستم بزد و شاکان	توخت دین را از انان	وزین شکر که اید
ازان به که کرد و رای کمن	می یاد کرد از انان	بنگاه پور شاه و دیم	دل در بر نامه از دیم
که در دوی در کین گرفت	بناید که آید از انان	که از او دینت در دست	باید ابدی کردن آن
نیمم جزئی به از دینی	موشن دور از کوی و کاسی	ستید که از انان	وزین در فرادان
با منون دل رویان که	سز بر برین تره	بران بر نامه دیکه	مکونید کس از دکانم

پند که زمان دیان کند	روانها به چنان کرد کاند	شمار از من و او با پیا	که بر مانک و کس دکان
جودی که تاس بوم شهر بار	یکم چنین برینا ست	خوامن از رویان	نه بود شمشیر این برینا
که هر چه در اندازین در دیم	از ایران کسی سپرد	بدین آرد و پرویز	باید با ما و خویش
شمار اهر که کار می بود	که تاسه کار از انان	همه دست از او بر انان	بود نیز که که گشت
جو کرد و اندازین شهر با	بر این تاسه آید	ز نور و رسم از انان	ازان پیده رود کاد
ازان پس کتاف از انان	جدای تو ایام از دیم	پس پرده مایک و دیم	که از دستان در دیم
خواید بر پایی دین	خواجه خون بود رسم	بدان تاج و زین	به دین اینج نیاید
ز آستین از جنگ روی	بر آساید راه جید	کمون جوشم خرد	بر این راجه از دینی
مانان ز پند چنان	ز بزدان خست و دیم	ز سخام پرویز تا خوشوار	مانا که یکدشت روز
که سپهر به او اندر دیم	جهان از میان کس	سج سپهر چنین کرد	که پید خرد و دیم
کمن یاری در میان	که چنان شکر کس	مانان شاه مغز کد	که چنان شکر کد
کمون نامه من سر	که انکشته جودی	نکته کند او با	سخن بدین فرخ
خوامن که این راز	تو باشی نویسنده	جو بر خوامن این	به پشم دل در دکان
مانان سیح و سپاه	فرستیم تا دل خدای	بر انکس بر تو	که کرد تو نیز
ابا او که و کینه	بردی ز دل کینه	کمنش پرویز	جو خدای که اید
ز چهر کسان دست	روانها سوی	خداوند مردم	کمنان کوشنده
خوشنده باشی و دیم	ننا و تاج تخت	ز شامان بر انکس	ننا از دشتن
جو پاکس کد و دیم	پرویز و شان	بزدکی که خوا	تن خویش از دکان
کمون مایک یک ترا	زبان بدت	جو خوان نامه	برو بر نامه
بدان نامه به	بدا دشت بدست	جو نامه بزد	نویسنده
بایرانیان گفت	و کد که دیم	ز بقصر کتاف	سخن کتاف
می راه جوید که	بهر دزدان	چنین با	که که که
جوید کس از	مانان	کمون	نویسنده
جویش بدین	برداشت	دوات	بر این

پایان سخن حسن و نام قیصر

سرمای آن زنی که می گفت زن کو زخم بپشتش برش بیچی کراج اندرین کاه خا نیم می خنید با چس طی است این میان جوانی شود شاه خدای یکی خانه دارم باوان جو منی برای که آن بپیش کی جای کرد بپایستاده ملکی سوار برام کرین خوشتر کن بدو گفت قهر بگو کی طلم که کشک او دفتر مندان زین پرستند کان بر بزدان کز نو کرد آن هر که کشک رفت آتش بر که دانا اندیش خواند ازان ناکر آتش از نچی که عیسی بر حکمت اگر بر دلف مخرج تو زن بخانی با مدت نام بدین سربند بر این که او انان کیوان سید هر جا ز پدا دگر کشید	پرستند کار از براد پرستند باری جراف جبارت خنید اندی جوانت جانی بنان بناسد بر طوفی طلم که با او کتتم شناخت شاده رخ و سیم و نان کران ترانده توان طلمی است کرده ایر سوار ستاده در و ر بیاید بر قهر نامدار طلمی از کار و دانا بلکه نه ساد است چان مخاند بدان علوم جهان عجت پرستند اگر خود ندارد کسی بر تن خویش شد اندر میان شستن سخنهای خوب ساد و د می خوشتر را بر و بدانکه که یک در از شود فرزند از شمش خود مندان نام مست بی آزار ازین نرکی بگردون سکه کجانی از آسودگی تنها بر	بسی گفت و زن سچ با اگر خود در شکست سرکش کرانداخت کج سرکی می دیگر انداختی بقصر آمد بخندید و برای اینان بر خندی بدو گفت قهر که جایدی یکی آب در بر و ر جو خود برین شینان کجا چشم خنده جوان جنس گفت که آست این بناید که مانده ز دانا که انا و راقی طلم بر رسید قهر که من چنین گفت خود بر ز خورشید کردن بر یکی آتشی دید اندر چین گفت کاشک مان گفت و کوی شایست که پر است کرستان میاد تو چشم کن روی بگرفت شش کم کن شاه و ابر حرد شاه ایا بخانی ز جنان نمجه چشمه کرد و	یکی بی خواب و درویش بود چو آورد در وجودش تو کوی که او را زنی ببغیر از سکا مخندید بدین وجود جوبی ز دین کیو بهانجون دستان بزدان نماید بر بناسد شمان و عشیدن کاههای بر بوم دارد و جوشید قهر بند سخنهای که از تو درم خواست از ازان پس جودا سلج درم خواست بدانش محروم بدرفت و خورش عاری پادشاه پرستند می وزان پس پاد روی مان نیز بدین گفت ازان خواسته مان عابد است	که نامش ز رخ تن جوبی با و چاره کعبان و کونیه از بر این زیر تو با این خرد هم از راه و جو با با برسم خواهد بخت بزمان ارنه دگر شد در جور او را سخنهای او تو داری در یکی از جهان شد سر آمد برود یا سیکش خلیجش کر ایوان کران شد پری جبه سمان نیز فزون بر درم داد	بر از تو ش و شش مان کشته را جو روشن روان تو کوی که فرزند و که کوبند نشان سمان بیدار سید جور از بدو گفت کسی که بمردود کرین یکی دخترش ز کسزدنهای جبل مید خود من ز زین وزان از آرام فرستد چین گفت	مرا در از تو شش بدان دار عن کوی بدان دار بزدیک جوان بند ازان شکی که از آب و خنید نام بوشند بر و با ترانده سرکش که آید همه نام خود من میخواست بر پیکر ز کون بر اسد زیا قوت خود من هم از ز کون بزد که
--	---	--	---	--	---	---

یکی بی خواب و درویش بود چو آورد در وجودش تو کوی که او را زنی ببغیر از سکا مخندید بدین وجود جوبی ز دین کیو بهانجون دستان بزدان نماید بر بناسد شمان و عشیدن کاههای بر بوم دارد و جوشید قهر بند سخنهای که از تو درم خواست از ازان پس جودا سلج درم خواست بدانش محروم بدرفت و خورش عاری پادشاه پرستند می وزان پس پاد روی مان نیز بدین گفت ازان خواسته مان عابد است	که نامش ز رخ تن جوبی با و چاره کعبان و کونیه از بر این زیر تو با این خرد هم از راه و جو با با برسم خواهد بخت بزمان ارنه دگر شد در جور او را سخنهای او تو داری در یکی از جهان شد سر آمد برود یا سیکش خلیجش کر ایوان کران شد پری جبه سمان نیز فزون بر درم داد	بر از تو ش و شش مان کشته را جو روشن روان تو کوی که فرزند و که کوبند نشان سمان بیدار سید جور از بدو گفت کسی که بمردود کرین یکی دخترش ز کسزدنهای جبل مید خود من ز زین وزان از آرام فرستد چین گفت	مرا در از تو شش بدان دار عن کوی بدان دار بزدیک جوان بند ازان شکی که از آب و خنید نام بوشند بر و با ترانده سرکش که آید همه نام خود من میخواست بر پیکر ز کون بر اسد زیا قوت خود من هم از ز کون بزد که
---	--	---	---

ز کس نه شایسته تر در جهان یکی را ز دست بادوش بدان آفریدش خدای مه یار کرد این بنامش بمنده قیسه بهرام روز بفرمود تا یم آید پیش بر منده بناید که خسته و ترا بناگوش جگنی برادرش بود سردم ترا در خرفه خواسته میرفت لشکر بر راه فرغ اوج آمد بدید که در سرت دل حسرت از سر تا پا بناطوش را دید و در بر گرفت وز انجای سوی عمار کشید بیاد و دلش گریه سر گرمه شرای میار کشند دیش چنین گفت کاکلوان که زید و فتنش کوفتی ترا سیمو اندر کرد کار آفرین بدان همت را گفت اگر کرد کار باشید از سر آمدن لاشی بفتم یار است آن خواجه در منته براد به شاه مرا پرده و شاه برداشت وز انجای که با سواران کرد	بناشد کسی در میان همان که فرود شد آزادگان را کراوشا را کند در همان بر منته باد انش و رمون بیک اختر و خال گیتی فروز سخنی گفت تا او ز هم کم پیش به پند بجای و رسد ترا بدان خلد سالار لشکرش بسی بدین گونه آراسته بناطوش در پیش که ز توغ دش سواران حسن و دار خدیو چون کل بوقت بنا بهر سید و آزادی اندر گرفت پرده درون روی پریم بد پرده عیال را ساختی بناطوش را پیش او خواستند که آمدند کرد ان جنای و ران گرمه سواران حیرت دار که جعفر آفرید و زمان آفرین را یار باشد بدان روزگار گرمه گفت بر رخاشی سیر را بگرد اگر در آن سپه	جوش بود و منتر کونجی بود جو خرا و بر زمین ز پند کسی جو خورشید تابنده باقی ستاره شمر پیش از بنام سرمه ای گرفت قیصر بر راه به دو کنت تا در زیر اینان بگفت این و بدرود کردش ز مهر به دو کنت یم خون خوشش بناطوش کینه بدین گرفت جو بستند خرو که آمد سپاه میرفت لشکر کردار ابر دل از شادمانی نمی نگرده ز قیصر که بداشت زان که نطق بویید و بردت او بوسه سخنی گفت و بشت با او ایامش کشت و کشت جگنی بهم بناطوش بگریه رساند جو خسر و بدیدان گریه همان بر بناطوش و در لشکرش توانای خویش بهر اکم بباد و جانی نه داشت بسی یار و در ز آزادگان	که اندر تختها میبختی بود و که خنده و دلش بیستی مه کار و کردار را در دست که تا رفتن کی را بدیدی چهارم یار بهر سبب نکند و کشت رخ از پیرنایان که یار تو یار در رفتن سپهر بران بر نهادم بر کشت جهاندار قیصر به محدود ازان شایسته است که پیشش نه خرد و خود کرد وان باره را ایستادند که از بهر حسد و آبی از آن زدیدار آن خوب و کشت چهارم جو به خوشی کی دوز سران سپاه پیش و کم که آورد جوینه و دوزخ سواران کرد کشت و نوا جو به نام و قیصر و لشکرش زمین را بکوبد جو در نام شود کار جو از جیاهوستان یاد سوار از آزادگان دادم بشکر که آمد سپاه به دو کنت لشکر قوی بودم میر اندر جان دل راه جوی
--	---	--	--

بجای که موسیل بود این جو از خشن خرد و آگاه شد کشتیم کشت ای دلدار و درد چنین کشت کای شهر یار به دو کنت خرد و جوی که عارف بهر سبب به دو کنت کشت شاد شد نماند که خسته و زرد شد بهر سبب خرد و جوی وزان عارف و خوش کار تو موسیل را چون نری بهم ز خراگاه و خمه سرای نیایش بر کشتن شاد بود بدان نامت از منم آن شد تا بش کز خرد و زب ترا برادرم ز کرد کشت نام خرد و خرد و عیب و را	که کردی میان سواران ازان دشت نماند سوار چنین است ازان دشت نبرد بر نام که آن در ابلق سوار تو بندوی را از بهر جوی که باک نبرد از بهر دوار بدان سبب که کرا خال بیاده شد نماند از شاه که کفتم ترا خاک یا همت وزان عارف و خوش کار که تا تو زایران شدستی بدم خراوان سپاست باو هم جهاندار خرد و جوی به دو کنت موسیای شای به دو کنت خرد و جوی بران کرد بمانی خود از جو یار شد و در آن شد	که موقت بجای بندیدی برفت آن دو کرد از میان یکی سواران کشتن برادرم بندوی جگنی که تا کوی خشن گفت و کوی اگر زلف کوی نرندان جو آید بهر دیک و باشد جو رفت ز دیک خرد و جوی بخش و بگفت انچه بروی میگفت و خرد و جوی که تا تو زایران شدستی بدم خراوان سپاست باو هم جهاندار خرد و جوی به دو کنت موسیای شای به دو کنت خرد و جوی بران کرد بمانی خود از جو یار شد و در آن شد	که موقت بجای بندیدی برفت آن دو کرد از میان یکی سواران کشتن برادرم بندوی جگنی که تا کوی خشن گفت و کوی اگر زلف کوی نرندان جو آید بهر دیک و باشد جو رفت ز دیک خرد و جوی بخش و بگفت انچه بروی میگفت و خرد و جوی که تا تو زایران شدستی بدم خراوان سپاست باو هم جهاندار خرد و جوی به دو کنت موسیای شای به دو کنت خرد و جوی بران کرد بمانی خود از جو یار شد و در آن شد
--	--	---	---

اکای با فتن هم امیر مینا از ادب حسرت

دلش بود یکسر در دوز بر آتش برانگیزد جوی سرو نمنا اندر آفرین خاک بگفت این و در دست زری جهان تیره کشت از دست که آمد ز بهر کشتی یا در بهر دیک خرد و جوی	بشد میر به زند را تا نیایش کنان پیش از تو دانی که برد از نام سوی شت در اندر آفرین فرستاد و در کار جهان به کوی سبب برشت جو آمد بهرام ازان کن
--	---

نه خند ز سر کی ناهجور	نگه کرد باد انش آفتاب	کجا تمام او بوده در این راه	که بچرام را او بدی مگو راه
دیر سوز را پیش خواند	سخنهای مایه جندی براند	بفرمود تا نامهای بزرگ	نویسند از مهران سترگ
بگشتم بند و بکر و کرد	که از مهران نام کردی در	بش بود و سم اندامی در	و اگر آنکه بود از طایف در
سمان بزرگ در از زانو	بزرگان در کردان ارمان	سزنا مکت از بهمان آفرین	میخواهم اندر میان آفرین
که پیدا کردید یکسر زو	یکسری بر بود بدین شایب	که تا در جهان تخم ساسان	بود آمد اندر کن دوستان
تخت از سر با بجان آورد	کز تاز سده در جهان	زمانه ز شمشیر او چرخ گشت	دل نامداران ستر گشت
ز ساسانیان تا ندادید	بجوید یا قوت از سرخ	خسبش سخن گویم از او در	از آن نامداران در شش در
که از نامش گشت سستی	پراز در دشت جابجا	شیدی عاقل که بر سو فای	چه آمد ز سرون ناکارای
رما کرد از بند پای قیاد	وزان مهران داد او در	قیاد بداندیش بزرگ	سزنا می شتابد از او در
جنان تا سورتش در گشت	بروشد دل ناه اران	کسی کوفت بدید به بند خویش	سوار بر کزین بدین خویش
زین مکان مژگن	بخوید کسی حاج از جوش	چو این نامه آمد بر دشما	که فرخنده باد از دشما
بزرگ بدین میان روت	برو استین هم ز سر	یکی بود خور و آرام خوا	اگر تیره شب که از آفتاب
چو آید کسیر بزرگ من	شود روشن این جهان	بندش از دم از شتاب	بباید اندر آدم هرگاه
نمادند بر نامهای	بیامد خستاده را جوی	بگردار باز از کمانان	بدرگاه خسرو خرامین
یکی کاروانی زمره کرد	ابا نامها بدید بهشت	دید آن بزرگی و خدایا	که گفتی می بر زمین نیست راه
چنین گفت بر خوشتر بود	که کاری به پیش آمد کزیر	بدین فدا و درین این شریا	که خواهد بچرام بل بنیاد
یکی مدتی دیشتم باری	سمان را دردم شتر اری	خرا خوشتر کرد باید باک	بلندی بدید از گشت این
شوم تا مماند خسرویم	بزرگ و بدید تو بدم	براندیش آمد بدو گاه	ابا بدید و نامه دگینه خواه
درم بود و با نامها بدید	سخنش بر شاکه می شود	جهاندار چون معا و ناه	مرا در ابگر می زمین نشاند
بدو گفت کای بدید	تو مبرام را ندهد خواران	کنون زانو کردی سیدی	خزون زمین بجوی اندر بکار
بفرمود تا پیش او شد	مران باغ نامها کزیر	نوشت اندران نامهای	که ای ستر کرد کردن
عده تا معان تو بخواندم	فرستاد پیش خاتم	بگفتار و پیکار خسروم	بدان تو همچو پیکار تویم
چون کرباری بدین روز	که اندیش از روی روز	همه پاک شمشیر بگشتم	بجنگ اندون رویا گشتم
خسرو بدید سپاه	سمان مردی دستجا	دشمن روز پیکار از ناک	زیست جود و به کز آن
بدان نامها نهاده	ببروان سندی بگو	بدو گفت خبر که ای ستر	بر کج یابی ازین کار

مراور کرداد و دنیا روز	که باقیه یا قوت بسیار	بدو گفت کین نزد چوینه	شبنم نهند بر سر
چو رشتن شود دخت کردن	ترادرم از چرخ آلی	سند و نامه سبک باز گشت	چو آتش که با باد انبار گشت
برفت اندر شاه در این راه	بگردار باد از آمد بر	چو آمد بدید و جهان زود	بدرگاه بچرام شد بخود
چو مرد خنای می ناه خواند	سواران خود را بر	از آن نامها سازد خن	بماند از اریانان در گشت
برفتد پیران بزرگ	چو بدیدند کرد او با یک	می گفت سر کس آید در	چو رفتی کین کرد این روز
اگر خسرو آید بایران	نه پند بجز کرد و شمشیر	بدین تخت شامی بخورینما	می خضره بغریدت دورنگار
نیاید به نهند بر و کاک	بفرمود تا وقت لشکر	نه بر نهاد و سبب بر نشاند	بزرگ کون از سر لشکر راند
همه خفت تا از آفتاب	سپاه و لاور ز آفتاب	سپاه اندر آید پیش	بمستد بر مود و بر شمشیر
چنین گفت بس ستر گشت	که من کرد خواهم بشیر	به چرخ که روی سواران	سپاهی که آمدند در آن
همه بر نشسته در آن	میان سینه و گرد آید	بدیدار آن لشکر گشت خواه	که از آن یگان بر گشت راه
چون لشکر بدیدند باز آمدند	بزرگ ستر فراز آمدند	که این بی کرانه یکی شود	که از این شمشیر نامی بگذرند
وزین روی روی سواران	برفتد پویان بدان	بمستد بر پیش من و من	که با جنگ جویم ز اریانان
بدان کار عدلستان گشت	کزان آرزو داشت	چو خورشید بر سر آید	خروشی بر آمد زمره کرده
که گفتی زمین گشت که در آن	کزان تنها تر شد روی	بیاراست تا مینه میر	زمین که گشت این کین
از او از کسان به کسان	کجی خراج کون بر کشند	نیاید بدیش اندون بر کشم	سیابان می جت بر کوه
چو بچرام جنگی بدید	همه کشد دوک بر کشند	می گشت کرد سپه یک	دل شیر در دشت بر کشم
بایرانان گفت صحبت کشند	می بکش در پیش روی	چنین گفت کار و جنگی	که دارد که میسر
بدین سینه را گشت در جنگ	همان دید که ز کس	رخ شید تا بان دگم	بگاه که زینش در کشم
همه کرد خسرو بدان	بیالاکه شسته از آن	چو بزرگ است از کون	تو گفتی می سخ بار ز بار
تا طوس و گشتم بدو	بهر از رخا که دشمن	چو خسرو بدین کوه	برفتد که دان پرخا می
تو گفتی زمین کوه سن	که از بر تر از باک	که بر کرد و از دم	فلک بود و در زین
بزرگان می گشت بر بند	جهان شش چشم می	چو بگشت کون از میان	که اند چنین خزان
دل جان خسرو بر اندیش	چو زدیگتر شد بدان	بخر و چنین گشت کای	از آن کرد که سپه
بیامد دوان از میان	که کون کاران شد تو	به من از جیب کرد	بیکه کن که این
که با او بر ابران رفتی	کون کاران شد تو	به من از جیب کرد	که تا از میان بزرگان

چنین تا به پیش که زار	به پند دل و زار مردان کار	چو بشنید خبر و ز کون این	دلش گشت بر در و در گزین
که اگشت کردم بگریختی	سپید سواران خود بخیتی	و از آن تن من پیش نهاد	دلش گشت بر خون بس
چنین گشت بر کون شهریار	که رویشان مردان تو	چو چند تراشت آید بکند	تو که ز تابش خای زند
چو بشنید کون این سخن	تو گیتی که با دانا گشت	بیمت جوشان و نیزه بد	با و در دگر دشت جویان
عنان سینه بهرام را با کرد	که پیدارسای سوار کرد	که آید یکی دیو چون کل	لکدی غزال و نیزه بد
چو بشنید بهرام تن ازین	بر سخت جویان و در کونین	چو خمر و جان دید بر بانی	از آن کوه سر سر کرد
نهاد بهرام و بر کون چشم	دو دیار را از آن (چشم)	چو روی تیره بر آمد ز جای	جما بخوی بر بانی
خوینزه نیامد بر و کار کرد	روی اندر آورد چکی بر	یکی رخ ز بر سر کردش	که ناسینه به بهشت
چو آواز میشنید خبر رسید	خندید کان زخم بهرام بد	بنا و شش بختی غایبم	وزان خند خضر آید
بشر و چنین گفت که نامدار	نه بگو بود خن در کار زار	ترایت از دهم هر یکما	دلت خنتر من بکین
چو کون ترار و بیرون	نه پیشه سرگز با یاد بوم	خدی می زانکه او گشته شد	خان دانم که تو گشته
چنین دانم که سرگز گشته شد	سویا بد از جرح که گشته بود	بد و گشت خن و من از گشتش	خدم می ز بریدش
هر اگشت که بنده بگریختی	بنودت مرز تا نیا و بختی	ازین بند بگریختی	که ز خن بر بانی
وزان روی بهرام آواز	که ای نامه ارا از فرخ زار	یلان سینه و رام آید	دران گشت رایت
فرسند از اید بر بکوش	بدان تا برید به پندش	سر کون رایت بر بخت	بیکسی بستند دران کن
وزان اسب با در دگر	می شد لب که خوش	از خن از کون گشته شد	که نه از آن گشته بود
بدان خن گشت از آن گشته شد	بزمود از آن کس که دوزخ	که با سب بر دشت می	روزه در بخت سینه
بزدیک خن ز سنان	که شیران من دیر ساز	بدین کوز زرد می روز	از زرد من گشته شد
به رویان دل گشته شد	دل با گیتی جک گشته شد	میر خن بطریق دوی	سرخ بر از آید
بیامد ز کون گشت زار	میر جلیقان کرد و سوار	یکی حمله برد از دین	بدرید از آواز روی کرد
جکا جاک بر خاسته با گشت	سنان زخم شمشیر کرد	تو گیتی که دریا جوشیدی	بهر رویان خون خروشیدی
نه گشته از آن با گشت	ما نذر جای و بر بخت	ازان رویان گشته شد	هر آنکس که بود از دین
دل خن از دین	تن خن از دین	هم گشته از این	تو گشته برسان
میخواندندش بهرام	بهرید خن و روی امید	هم گشت که در دوی و پاد	کندم بدین و زار
چرا ز تو بی گشته بود	هم تنخ بولادشان	برکش خن گشت بر بخت	که خود امیر جلیقان

تو ز دایه سنان	برام از ایرانیا گشته خوا	با ایرانیا گشت فردا	شمارا بیا به شدن بی
همه و گشت گفت این گشت	که کوه و در دشت با من گشت	چو بر ز دینا در دشت	ستاره شد از تیرگی
خیره دنان از دینا	برفتند با من با گشت	چو سنان از دینا	سنان من پیل و دینا
تو گیتی خن گشتی	شده روی خن گشت	چو ایرانیا بر گشت	همه نیزه و تن گشت
زین سر گشتی از گشت	شده ز دین سنان	چو خن و پاد گشت	سودل گرفت کیه سیه
و را میمنت از گشت	که کرد و دینا	بدت جستن دینا	ابا جستن و تن گشت
بنا ز جوش و در دینا	بدان خن گشت	می بود گشت	کرد ارد و ارد گشت
چو بهرام پیل و دینا	در گشتی شد و خن	بزمود تا کون بر گشت	بستند و شد و گشت
گشت از گشت	هم آواز گشت	سیران آن پیل	بزدیک پیل
چو آمد بزدیک	بنا پیل گشت	ز پناست این دینا	که پیش از دینا
نه این شد آگاهی از دینا	می گشت دینا	بد و گشت	سرخوش در بندگی
ازین نامه که بود نام	که کوی می گشت	که ای نامه خن	که آن نامه با دینا
بنا و دینا	خان نامد از دینا	چو گشت نام	ز اندیشه بدین
چو بهرام او را خن	بنا دینا	براشت از آن	چو او غنچه شد
جناشته پیل تن	سویا خن	چو خن و دینا	چین گشت کون
بدان پیل بر تیر	کنا جابره بهرام	از ایرانیا	سنان بر دینا
ز چکان جنان گشت	که گشتی شد از دینا	ما گشته بهرام	یکی خن و آواز
سنان تیر باران	بران اسب بهرام	بیاد شد آن	ز دینا
بنا و دینا	برام از دینا	با دینا	سنان دینا
یکی باره بر دین	سید گشت از دینا	خوشان دینا	بنا دینا
دینا سید گشت	سید پاک	بنا دینا	دینا دینا
چو خن و دینا	می گشت دینا	کنا دینا	کنا دینا
بدینان بر دینا	می گشت دینا	دینا دینا	دینا دینا
بد و گشت کردی	تو گشتی از دینا	اگرچه براد بود	چو دینا دینا

مناخه ویند بر باد	تویی برمان بمان	همی بود هر ام کج که	خاقان نمی کرد بگو
به چیدم که ز کشت ای	که خودم از	بر باد ای می کام	چنین ترک دنیا خواهد
بختی بر بختی	بمقام سخن در کی تر	بدو گفت خاقان که آیین	جیست افروزش
که از نامه انکس که جکی	بدینا رخوایم بروی	جو زود باز گیم بوسه	همین وز او ز راه
فرونی و اور است بر کون	تو کردی و را خیزه بر	جو باسد جاندار	ز لشکر شود روز
جما بخوی گفت ای سر	کر ویره آرام او	بدو گفت خاقان که	غنا را بکشت
اگر زه نام زانایت	سر آورده باشی	بدو گفت خاقان که	بدین آرزو رای
م اگر توانی رانیدن	ده بخش و روی	بدو گفت خاقان که	جو آید منو
بخت و بروج کشتی	ز کشتار و ترک	کشت آن شب	جو آمدن
جما در خاقان در	جو اکتم او	خاقان مناخه	یکجا بر آشت
خاقان جیست کشت	سپاه از او	کما که این	که آمد بدین
بکشد می تا به	بر زم اندرون	بدو گفت بهرام	دیدن و مردان
بران که گشتی	سر کشت بر	بزرگد که	بفرز و دنیا
مناخه بشنید	بر زم اندرون	خشم و تیری	یکی تیر بود
بدو او کشت	لشکرش	خود دایمی	همی در پیکان
جو بشنید بهرام	یا سود در	بدو او گفت	بداد و پین
مناخه از پیش	را منون	خود را من	بسیده ز کوه
مناخه چون شد	ایا سید	بدو گفت	کر این می
تو باشی	دو زاغ	ز و تیر	جوشد غای
مناخه که از	سنت	زمانی	که تا شد
بدو بر کاه	خود	بدو گفت	اکشتی
مناخه بداشت	اگر نشوی	که کرد	که آس
جو گفتی	شد از	مناخه	باور
بزرگ میان	مان	خاقان	همی

بدو گفت خاقان که	که اوخت بر	بدو گفت بهرام	سم کنون
تقشمن تو	بر آسود	سواران	بزرگ یک
در آمده	کلاش	بختید	سخت
پراشته	ز کوه	سلاح	سمان
زینار	شب در	نوست	بکجو
جندی	بسر	جان	دو دام
دوی	خود	بن	ندیدی
دوختش	اگر	همی	میشه
یکی	کرنا	دوب	دو
بدان	بدشت	جان	همی
جما در	ابا	همان	میرای
بشد	سر	جو	فراز
بلکم	جو	جو	سمان
زود	ازان	سمی	کر تا
جو	زیر	سمی	بر کس
جان	که	بدو	میرا
بهر	سرتاج	بزرگ	کر
بایران	بدو	جین	سزد
کنون	جو	خوا	جو
یکی	خود	توا	اگر
بدو	خود	سمی	یک
جو	بجای	اگر	بگویم
بر	زن	خان	منا
فرستاد	جو	جو	بشد

فرادانش بنده و کردار بدگفت بگرام زمان چو انان چنین اندر ان بدان کن خادایان یکی دختر بد خاقان بیاید بکوه اردای درم بدین شهر و دهوانی بسیار خندان غار نورده دل رود جنگ بدگفت بگرام و دایگاه پروازم از دایگاه برکنده گشتند و شاد فرادانش بنده و کردار بدگفت بگرام زمان چو انان چنین اندر ان بدان کن خادایان یکی دختر بد خاقان بیاید بکوه اردای درم بدین شهر و دهوانی بسیار خندان غار نورده دل رود جنگ بدگفت بگرام و دایگاه پروازم از دایگاه برکنده گشتند و شاد	کر آبا با او از تری بدین آرزو کام بان یکی جشن سازند که این کشور از دایگاه که خورشید خاندان فروردان ماه رخ را همان نامور بلوانی سواران جنگی مردان را در ایام شیر و پلنگ بیایم به پهن آن جگه چو شکیر و انا ندره وز انجای کس باوان کرایش از ان در	یکی آرزو خواست از تری بدگفت خاندان که ای از ان سپهر بر تری یکی شیر پرورش دای زیران شدوی آن جگه کنون از دایگان شدند از دای شیر کس جوازده و پهن جگه کس از دایگان بیردی از ان که او چو پیداشد از آسمان چو پیداشد از گنج کند و کان رود و بود	که بشم بدان آرزو کام یکی در خوار است ز پادشاهی یکی کن پنهان تر ز قار چو این نیز پنهان دای چو خاقان پنهان خانم پنهان برکنده از دایگان مرد و دایگان چو پیداشد از آسمان چو پیداشد از گنج کند و کان رود و بود
بند چهارم			
چو سودا با ز کرد کرد کازا با نیک خاک پنهان و دای چو تیره جرم زرد دای بستم ز تیره جگه بند تیره بر میان دای سازن جرم کرد و بکند خودش براند ز کردان گشتن سید و چمن دست دای و چمن خاقان چمن کی نام کرد	چو سودا با ز کرد کرد کازا با نیک خاک پنهان و دای چو تیره جرم زرد دای بستم ز تیره جگه بند تیره بر میان دای سازن جرم کرد و بکند خودش براند ز کردان گشتن سید و چمن دست دای و چمن خاقان چمن کی نام کرد	چو سودا با ز کرد کرد کازا با نیک خاک پنهان و دای چو تیره جرم زرد دای بستم ز تیره جگه بند تیره بر میان دای سازن جرم کرد و بکند خودش براند ز کردان گشتن سید و چمن دست دای و چمن خاقان چمن کی نام کرد	چو سودا با ز کرد کرد کازا با نیک خاک پنهان و دای چو تیره جرم زرد دای بستم ز تیره جگه بند تیره بر میان دای سازن جرم کرد و بکند خودش براند ز کردان گشتن سید و چمن دست دای و چمن خاقان چمن کی نام کرد

فرادانش بنده و کردار بدگفت بگرام زمان چو انان چنین اندر ان بدان کن خادایان یکی دختر بد خاقان بیاید بکوه اردای درم بدین شهر و دهوانی بسیار خندان غار نورده دل رود جنگ بدگفت بگرام و دایگاه پروازم از دایگاه برکنده گشتند و شاد فرادانش بنده و کردار بدگفت بگرام زمان چو انان چنین اندر ان بدان کن خادایان یکی دختر بد خاقان بیاید بکوه اردای درم بدین شهر و دهوانی بسیار خندان غار نورده دل رود جنگ بدگفت بگرام و دایگاه پروازم از دایگاه برکنده گشتند و شاد	کر آبا با او از تری بدین آرزو کام بان یکی جشن سازند که این کشور از دایگاه که خورشید خاندان فروردان ماه رخ را همان نامور بلوانی سواران جنگی مردان را در ایام شیر و پلنگ بیایم به پهن آن جگه چو شکیر و انا ندره وز انجای کس باوان کرایش از ان در	یکی آرزو خواست از تری بدگفت خاندان که ای از ان سپهر بر تری یکی شیر پرورش دای زیران شدوی آن جگه کنون از دایگان شدند از دای شیر کس جوازده و پهن جگه کس از دایگان بیردی از ان که او چو پیداشد از آسمان چو پیداشد از گنج کند و کان رود و بود	که بشم بدان آرزو کام یکی در خوار است ز پادشاهی یکی کن پنهان تر ز قار چو این نیز پنهان دای چو خاقان پنهان خانم پنهان برکنده از دایگان مرد و دایگان چو پیداشد از آسمان چو پیداشد از گنج کند و کان رود و بود
بند پنجم			
چو سودا با ز کرد کرد کازا با نیک خاک پنهان و دای چو تیره جرم زرد دای بستم ز تیره جگه بند تیره بر میان دای سازن جرم کرد و بکند خودش براند ز کردان گشتن سید و چمن دست دای و چمن خاقان چمن کی نام کرد	چو سودا با ز کرد کرد کازا با نیک خاک پنهان و دای چو تیره جرم زرد دای بستم ز تیره جگه بند تیره بر میان دای سازن جرم کرد و بکند خودش براند ز کردان گشتن سید و چمن دست دای و چمن خاقان چمن کی نام کرد	چو سودا با ز کرد کرد کازا با نیک خاک پنهان و دای چو تیره جرم زرد دای بستم ز تیره جگه بند تیره بر میان دای سازن جرم کرد و بکند خودش براند ز کردان گشتن سید و چمن دست دای و چمن خاقان چمن کی نام کرد	چو سودا با ز کرد کرد کازا با نیک خاک پنهان و دای چو تیره جرم زرد دای بستم ز تیره جگه بند تیره بر میان دای سازن جرم کرد و بکند خودش براند ز کردان گشتن سید و چمن دست دای و چمن خاقان چمن کی نام کرد

توانم جو ازین بستان	فراوان جستی زمر در چین	کنون خور و نبات ه در دست	مان پوشت جباری است
خان بدو بکنده امون است	خان ز کانه زور و زین	کنون روزگار تو بر سر گذشت	مانا که سال تو شتاب گشت
از دیک برام بایک	بروت بنایه فرادان بدن	پوشی جان بپوشن نی	یکی کاره بستان سپرد راه
کنده از ان روز بهرام	برو تا در کیتی فروز	وی آرزو زار شوم در اقبال	مکنده استم بسیار سال
نخواهد که انبوه باشد بر ش	بد پای روی بوشه ش	چنین کوی کردنت تا بیا	ساقم بدین ترش کاه
مان دارد در استین زین	نمیدانم خور و دست بخت	جو نزدیک جوینده آی فرا	چنین کوی کان دخت فر
در گفت چون راز داری بگو	نمنا ز پیکانه مردم شن	جو کوبه پیش آس کوی	تو بستان نزدیک هم کوی
بدین کار و نافرین را	وزان بس بجه کربانی	در انکس که او از تو بشود	ز پیش سپید با خود
یکی سوی فرش و یکی سوی کج	نیاید ز کشتن رن تر	و کرد گشتند جهانمده	همه نیک و بد اسبیده
مانا بتو کس نپرد از د	که با تو بدیر اسباید	کراید و گویای ز کشتن	جهان را فریدی و ددی
تراش و برین شهر	مان از جهان نیز بری	چنین گفت با مرد انا فلان	که اکنون نیاید در سنون
به چهار کی چند خواهم	مانا در سال برصد	فدای تو باد اقی و جان	به بیار کی در توئی مان
جو بشنید خواهر بر زین	از ان خانه تا پیش خالو	بدو گفت که کی از وی	بگویم ترا ای زن نیکو
بند اندر آنگ بگ	سز و کشت ده کنی بای من	یکی مهرستان ز خالو	جنان در آنکس کای جان
بدو گفت خالو ز کشت	مگر کل نهم بر کنش	نه خاد بر زین کل مهر خوا	باینست آمد از پرا
حل از سیاه کنش	باید بدان مرد جویند	به آفرین کرد و د پر	بیاید سپرد آن بدان
فلون سست آن مهر و تاراج	بیاید ز شکرش تی عرو	همی بود تا روز بهرام بود	که بهرام را آن بندرام بود
ای نه درون بود بکوی	نماده بر ش سینه یار و بی	فلون رفت تنها ز دیک	بدان چنین گفت کای نامور
من از دخت خالو فرست	نه چکی کسی نه آماد	یکی راز گفت آن زن پاد	بدان تا بگویم بدین پاد
ز مهر تو آواز در بستان	مان نیز جبار و است	که اگر کنی تا سام نام	بدان تا جبر مهر سندان
بشد پره در کاران	چنین قادر خانه ببلو	چنین گفت کای بدین	فرستاد بپوشن ش
می گوید از دخت خالو	سام بدین مهر شاک	چنین گفت بهرام کوراکو	که سم زان در خانه بنای
بیاید فلون تا به نزدیک	ز کاف در خانه بنود	جو پیش کی بر بدست	بدو گفت که نامه داری
بدو گفت شایه است	نخواهم که کویم نمی شن	و راکت زود اندر ای	بگویم همان بهانه مجوی
فلون رفت با کار و در	بدیدار شد کوی و کان	همی شد که تار و کوبید	رو ز شنه در خانه ز شد

چو بهرام گشت آدم ز راه	بر سید از نا که راست	بر قند بر کس که بد در سای	بر قند پریان نزدیک
چنین گفت کین را بکنده ز	بگرشته و بگداز آید	همه زبون از دست مرد	مان بر راس گشته
به نزدیک بهرام باز آمد	همی پاک بر کند و از سرش	شاد آن سرشته را	بمان پر زده در رخ
بیادتم از زمانه خواست	کر و شنه کده آشتی ز	که بر دین ستون جهان را	میگوید با خوشن کاهزار
همی گفت زار و ایه و دل	جهان گیر و نایاک بر او	دختر و پستی و نیران	بدین بد که بد پشته و است
الایا سوار سپید	همه در یای جوشان ز کت	که کند انجین سبز	تن ببله ان جهان است
الایا بر او برده کوه	که اکنده کوه روان	که از تخم سان اگر خد	که اکنده خاد این بجای
که اکنده کوه در خاک	که شخ و خاد ازین کن	که از تخم سان اگر خد	بشکر ن در بنادیم خار
همی گفت کای مهر انجین	از ان تخم که بدل کند	سپیدار سینه	بماند بسو بر بند افری
همه شرا بر انش فرمان	بدید آن دل وای بسیار	بناخن ز جان خد کد	بناخن کفن سوخت
چو آن خسته شدند کن	چنین گفت کای خواهر	ز پندت بند هیچ مانده	براز خون ل و دیده
برای سستی زین ک	خ کرد کای کین جو ندر	که تا دگ کون باب بر	ولیکن را خود بر اید
بد شنه بدین کوبه بد	نمیدانم کای بدنه خواهد	همه نیت تو یاد ک	غم و شادمانی هم باز
نوشته چنین بود و بود	نمناست مای من نر	شمار وینا سوی ز	سخنای تو کوشا
سرا کون کار پدید	مکویور اندوه و شاد	بهودم کیتی جرای	همه نیت بر نخت خدان
دینا جهانداران پس	بردم زانیت پرا	نمکه کن بدین خواهر	سرا کون رفتی ام
مان سینه راکت	جدایی ب و دایان	دین بوم دشمن مایه	بکیتی بس و تر از
بشیده بکین ز دگر	مکویور کنه را	که آدرش آید	کوس مانم و کسم از
همه بکمر پیش خرد	بر کای کج بوم ویران	بسی رنج بوم ز خالو	چرا در انچه خد سید
مرا د خد در شهر	که دیوی و سید	ولیکن مانا که او	نمیدم که کیر و ز
نه این بود از ان	بمان و بر در سنون	بفرمود بس تا	اگر بشنود در
بنود این جواز کار	بناری خادای	توان مانده ک	نویسد کای
باید خالو که	همه راستی حستم	بسی نده تا	در رخ و بدی
کوس مانم که	دو شش بر از خون	برو کس از	جو در بر کشت
دمان بر نا کوش			برود دل اندر

یکی چون خورشید خیزد ز د	سینا را بر سر بید کرد	ز قیام شد دلش بدو دم	یکی تنگ تابوت کردش نیم
بر بیابان رات جنگی تنش	قفس بود در زیر آتش	عجزت که نور کرد اندر	برین کونه بداند شد سرش
غیر است رسم این			چو دانی که ایدر غایب رخ
چو شید خاقان که حرام	چه آمد بدی از پی نام را	مان نامه نزد یک خاقان	شد از در و گریان جوانه
همچین روز از در برایش	انی آتش از در برایش	یک یک همه کار او باز	بدان جست تا بر که آید دست
قلعه را بخواران و زانو	زیر کونه خوشی بود	بود آتش شد آتشی بود	سر او بر زن است
وزان سر کزوت خاقان	نیرده بیکو شاد بود	بایو ان کسیدن سر	نکود ایچ یاد از بنه رنج او
دستاد بر سر نهان است	رینامش خوار بر زن	چو خوار بر زن سر رسید	گفت آن کی کرد و میشد
آل شاه پرویز از ان شد	کزان بر سر دشمن آزاد	بد رویش خشنید کرم	ز پوشید نهاد از شو
بر بادش می خود گاه	نوشته بر بلوئی نام	که داد اردن بر آن	زدش کونه بر او در کرد
بقتضی نامه نوشت	چنان چون بود در خور نگاه	یک هفته طلب پادشاه	ز بر زن رود زن خوا
بانتک در دست جز	ران بود ان خلعت کند	چو از بر زن جنس کند	که ز پیرا کرد تم تاج گاه
دانش پیر از کوشا	بیا کسند دنیا چون بد	میرخت کف در بابی او	بدین کونه تا کند شجائی
بدان گفت هر کس چید	شود در درویش بر او	چو بهرام باشد بر وزیر	که ز پیرا کس بر او در کرد
سرمه بدان خواند	که بی تو نیست و کزین	چو بهرام باد که با بر تو	نخواهد که در پیش و در تو
ازان سر خاقان برد			ز خونش که کور چرخ کل
خسین گفت کیه و ز گشت	نیاید مگر که رانند رست	بدان نامه ادی که بهر کم	مرا و بدید امش کلام بود
مکتون من ز کسایان نام	چو ابا زانم جنس ست خوا	نموش کند هر کس این شود	ازان پس بگو کند من بود
خوردم غم خورد و زانو	نه اندیش از خوشی و غم	چو با ما بخورند بر سر	بهر و خرد جان دل بسته بود
بزم و دانه برادرش	سخن گفت با او زانده	که کسای برام بی این	برایشان فراد ان جوان
بدین سر سر چند آید	و کز آسمان بر زمین دم	چون روی شود چشم	همه شهر فخر و آون
ز فرمان یزدان کس کند	جنس دانه اندک در	بگو آنکه من خود بگو خسته	بدین سوی تا دهم تمام
که ویران زانده بدان	سرمه تبیل و دیو در	سوی کردیه نامه برید	که ای پاک دامن زن
ز کار تو اندیشه کردم	نشسته خرد باد من از	به از من باشد ترا که خدا	بیادای من پرده بار
یادرم ترا چو جانم	بگو شمع کپال تو کسم	وزان سر فرمان	که کان کنم دل بر آنست

کنون بر چه داری همه یاد کن	پیش خرمه منکوی بر خفا	وزان سر پهن تابان زدن	بنوشتن روانت خود بر کار
خود را بدین مردمان گنا	مرا از ان سکا به آگاه	همی گشت برسان قوی سر	یکی شد برادرش ازان
جنا بخوی نامه و نام شد	بر نزدیک کسای بر اکم	گفت از خاقان بدو گفته	که از کین آن کشته شده
وزان سر چنین گفت که	بسنیده و منتر بود ان	شمارا بدین رز بسیار	دل دشمنان بر زن زار
یکی ناکمان سوخته بود	که کسر در میان این کان	بس آن نامه بنهان نو	سخنهای خاقان میگوید
چو او گفت آن مال	ز کف را و خاقانی	وزان سر چو بخواند ان	سخنهای خاقان خود گاه
خود را چو بدانشان کرد	بدل باسخ نامه را باز کرد	بدو گفت کین به بخوانم	خود را بر خویش نشاند
چنان کرد خاقان کز	جهان دیده و پشی مان	بدو باد درویش جهان من	که جوین خود بد کسی گز
ماناد کتی ز خاقان	بدو شد با داکله	دل او تیار خسته	امید جهان نکسته
کنون چون نشستم	نخوانم نامه همه در	بدان کوب ز کشته	بیکایک بدین آرزو کرد
کنون دود را بر سر	ز سکا تو این کشت	چو سوک خان مهر آید	ز زمان خاقان شد
را خود بایر اندون	زن پاک را بر تر شوی	خود مندی شرم خواند	چو خاقان بی آرم اند
بدین سوک چون کرد	سواد می زستم ز نو	نمیشوم همه بای	ز کونه تاج آید
بیکایک بگویم بنام	چو آید بدیک من	توانون از ایدر	بخاقان کوی ایدم
فراد ان در ستاد	جهان دیده از و	ازان سر چو ان	با دام بست بران
مین کت کایدی	که جای بدی	جهاندار خاقان	سخن زمر کونه
از دست آسوز	دلیر و حلاوت	ولیکن چو با ترک	بگو سنج خوشی
ز پوند از بدین	غم و رخ پند	نکوتایر دیش	به بر خرد جزا
سرفروش داشت	چو انی کوب او	سکان تره کرد	ز تودان ایران
بسیار زید تا ساز	بایران بریم	کبروی من	سم از پیش
که بر شاد پد	بگوید بدو	نیروی یزدان	بدین جرب
بدو گفت هر کس	بایران چنین	خساعت ز آسن	بسیار بدی
زدم سر من و پد	ز دست و دانه	همه کت این	بسیار بدی
چو شید از شاد	درم داد او	بسیار بدی	بسیار بدی
کزان سر ساری	نمیرگاشتی	درم داد او	بسیار بدی

سپاه پران که در این	می ناخت تا پیش نمازون	چون ز یکی که آن سید	سید را بدان پیش اندکید
همی بود بر سویی	از آن تا حق و کین سخن	بر سر که چکار مردم در	سر اسیر همه بنده او شد
همای کجاست که شاه بود	که گفتم از آن لشکر آگاه بود	بیش بر سر ایشان فرود آمد	به راه اسیر هم بر روی
اگر آن نفس جو که می شد	بگفت آن کجا خواست سپاه	بدان مرد از آن خاقان کرد	که در مزایشان برادر کرد
از آن روی گفتم شنیدند	که بفرام می را بدید آید قیصر	همان کرد به پاسبان بزرگ	رفت از دنا به دست
بر اسپای پادشاه کین	چه کرد او بدین نام از آن	بیزر شده را به برین	از آن شد چون لشکر باز
چو آگاه شد که به پیش رفت	از آسوی نام از آن رفت	چو گفتم دید آن سپاه از راه	بر آن گشت اسب از میان سپاه
پادشاه بر کرد به پیر زود	فرادان ز بهرام تمام خورد	همان حال ندیدی او گشت	همی است از خون برگان بر
پادشاه را دید او گشت	دود آید از دهکده که با آن	بگفت آنکه ندیدی او گشت	بگشت و بر شد از دهکده
تا از بهرام آن خون او بود	تو گفتی نه از خون او زاده بود	را و او را به چون و گشتی	روان من گشتی در دشتی
نخستین زن دست پادشاه بود	بر آن که از کوه او گشت	شمار را بدو چست کنونی امید	که هرگز نیاید در دشت
بشمار از آن گشت	چو او چرخ یاب به برین	چو از دور پندیدان سپید	بر آتش بود و گشت کینه
که بسا لار بودی تو بفرام	از دانی در جهان کام	از دور که اندیش برین	گفت و در او گشت تیر
رند و خانه از به پادشاه	ز کردار او تا با گشت	که ایدر یکا شد با نام	ز نیم از این برین
بیزرنت از به پادشاه	همی گشت برین را کرد	از آن نیز با کرد به کرد	همی کرد از بهرام
ز کردار او که گشت	شد اندیشه بر دشت	به بود و گشت نزدیک او	در دشت نشاند آن را کرد
پادشاه را گشت	چگونه به جوید از آن	چین داد باخ که گشت	بگفت بسیار دل شومیش
پادشاه را گشت	بگفتی ترا دیدم را ازین	ز خاقان که از کوه پدید	که رای تو از آگاهان کرد
چگونه ز گفتم علی خال	تا آنکه سپید سر می سپاه	بدو گفت میوی که از آن	از خنده نه ایران بود
پادشاه را گشت	ولا و کوی بود فرخ ترا	عید است چون کی ناز	که اندر مینوی می سپاه
سپاه که از نزد خورشید	بدو در کار کین بود	هر آنکه که دیدی گشت سپاه	که از امید اشتی دنا
سوی او گشت آن بزرگ	از ایران که گشت آن	از آن کس که ز کار آگاه	نه فاش کرد از دنا
بگفت که گشت تا به پادشاه	ز گفتار چشم لای فرشته	چو سازندگان می خواست	همه کاخ خورشید را گشت
ز سپاه مردم به پادشاه	نشاند بر دشت از بهرام	همان نیز کردی خورشید	بگفت که گشت از پیش کم
بگشت از ایدر فرادان سپاه	با من فرستادیم گشت	چو خسته و بسته باز آمدند	ایمان را به که از آن

سکون ندین زاری گشت	کز آن یاران تن گشت	سوی بهرام چو پند که کرد	همیشه می کرد به کرد
سکون عبادت نزد کین	که از آن بر سر سخن	سوی کرد به نام به پادشاه	چو چو بر زاری پادشاه
کز آن تو می گشتی گشت	بر کار و بهرام به پادشاه	براد بدین روز کار کرد	زبان بر آید گشت
سکون رو دگر گشت گشت	که کرد می از جویان گشت	بگفت که گشت به پادشاه	کز آن کم بود گشت
چو گشت از پسر گشت	دل و جان را گشت	چو این کرد به پادشاه	همان در جهان گشت
بزرگ من شاد و در نیار	بر جوی بر زبانه خوار	کسی را که خواست گشت	که کرد بهرام گشت
تو ای مشکوی زین	سر او رده با می گشت	برین بر خورم چند گشت	فرام بدین گشت
هر چه این دل ز گشت	مباد از من گشت	بدو گشت که گشت	چو نامید در هیچ گشت
تو ای که گشت	بر و بوم و آبا و دوسو گشت	بجای گشت که گشت	کز آن چو نامید گشت
بدین گشت گشت	در دشت گشت	یکی نام خواست گشت	همان خط او گشت
چو نام گشت گشت	کم دور ازین گشت	بدین نیز گشت گشت	بنام تو پادشاه گشت
رای بهرام چو این کار کرد	بدین گشت گشت	چو گشت بهرام گشت	همه بهرام گشت
ما که ز بخور ترا گشت	ز مشک به کرده گشت	یکی نام به نوشت گشت	همان بوستان گشت
پادشاه و پادشاه گشت	پادشاه و پادشاه گشت	پادشاه و پادشاه گشت	پادشاه و پادشاه گشت
چو گشت عوان آن گشت	چو گشت عوان آن گشت	چو گشت عوان آن گشت	چو گشت عوان آن گشت
یکی نام به نوشت گشت	یکی نام به نوشت گشت	یکی نام به نوشت گشت	یکی نام به نوشت گشت
گشتایش آرا دین گشت	گشتایش آرا دین گشت	گشتایش آرا دین گشت	گشتایش آرا دین گشت
که او رفت از پسر گشت	که او رفت از پسر گشت	که او رفت از پسر گشت	که او رفت از پسر گشت
ز گشت او سپید گشت	ز گشت او سپید گشت	ز گشت او سپید گشت	ز گشت او سپید گشت
گشت آن زن جاده گشت	گشت آن زن جاده گشت	گشت آن زن جاده گشت	گشت آن زن جاده گشت
از کرد به پادشاه گشت	از کرد به پادشاه گشت	از کرد به پادشاه گشت	از کرد به پادشاه گشت
بر آن نام گشت گشت	بر آن نام گشت گشت	بر آن نام گشت گشت	بر آن نام گشت گشت
خند گشت این سخن گشت	خند گشت این سخن گشت	خند گشت این سخن گشت	خند گشت این سخن گشت
چو گشت دلب زود گشت	چو گشت دلب زود گشت	چو گشت دلب زود گشت	چو گشت دلب زود گشت
چو گشت تیره بر دشت گشت	چو گشت تیره بر دشت گشت	چو گشت تیره بر دشت گشت	چو گشت تیره بر دشت گشت
گشت گشت گشت گشت	گشت گشت گشت گشت	گشت گشت گشت گشت	گشت گشت گشت گشت

از آن مردمان که باز آمدند	بیا این آن نامه را آمدند	بیشتر از آن که در دست	هر آنجا که گویا در دست
بسیار بنا بر یک آن آمدند	بدر روز روشن آمدند	بهر از آن که در دست	بر بر زنی آتش آمدند
چو آمد از سبیل آن شد	نشان روی سبیل	بشیر و ایرابنا را آمد	نحسای رفت برایشان را آمد
بس آن نامه شد بر او	ایری و تندی میزدند	سکین آفرین خواند	بدان نامه بر کوثر آمد
دوات دلقق است بر آن	آرام نشسته بر آن زن	یکی نامه نوشت نزدیکه	نورخواه و او مردم بگویند
پراکنده گشت آن پیکار	نخست جماعت را در سر	سرا که در آفرین از دست	نماند کسی که از آن اول گشت
در گفت کار و کردار	برآمد بکام دل بنگر	ازین سر کونج و دنا	چو آفرین از کوثر آمد
چو آن نامه نزدیکه رسید	از آن زن و شاه را آمد	فرستاد بهت برین زبان	بلند افتاد و در دست آمد
یکی نامه برسان از زمین	دوشت و کردند آن زن	که انایه ز زار آمد	بنا و در آن نامه خواند
نمستاده آمد بر آن چو کرد	نشان سر و سر آمد	زن شیر از آن نامه سر آمد	چو خنده یکی نامه بهار
بسیار آمد خواند و در آن	چو در روز روشن آمد	چو آمد بر وی که شریار	ببین شدش شکر تاجار
زهره چون که آمد بهار	دل خیز از خوبی آزار	بیا در از آن سر آمد	راکتس بود و با او آمد
بسیار آن خواسته شد	بکایک بگویش بر شود	زویا را و او که در شوار	کس از آن است کردن کار
زدهای ز جنت آید	مان تخت زرین و زرین	نکه کرد سر و در آن زار	برخ چون بهار و برین تزار
بر خفا و چون در دست	می در بار و تکیه زک	در از سبیل آن دست آمد	ز کس نیز و تر شدش بکار
فرستاد نزد برادرش کس	مان پیش سینه و زار	بر آیین زده شد و آمد	به رفت و با جان میشت
بیا دانش بر طاعت اکتفا	درم داد و پناه بهار	و گفته به راه به و گفت	فرستاد و به دست کلاه
که پد آنی جنگ خاقان	جندی بنام کرم بر میان	بدو کرد و گفت و شد	دوازده برادر تو شد
بزه های تابست زین آورد	کند و کان و کین آورد	مان نیز و خود و خندان	یکی رکش اکتفا به خاک
بسیار از آن مردمان	که در باغ و گلشن بیاورد	برفته پدید اول شدگان	ز ترک و زردی پرستندگان
ز فغان خرد و زار دوست	تو گیتی باغ اندرون داشت	چو در سینه برین میشت	خواند نالای سبیل سون
بسیار که تا بهر یک ماه	نزد خواست باز کرد	بیا در فغان ز جانی	که بر میان است و نیزه است
بدان پرستش و بنمود	که در پیش تو بر آید	بشاه جهان گفت و سوز	یکی چشم بکشت زید و در
مان پرستش و بنمود	نشان بر تازی بیا	بن نیزه را بر زمین راند	ز بالا برین اند آمد
باغ آفرید و کای گفت	جیب و دوات بکار آمد	می در زمان آب بر کاستی	از آب سینه به کاستی

چو کردم جان شیر و در	چو در پیش جان کوثر شد	بر جاکیه بر کشت زده
بدان بر زده و باز آمد	چنین گفت با که به سر آمد	کوبی می از کوشش زده
می تخت با کس است	کرد جهان با کس آمد	که سینه بر جاکیه آمد
نمایک با طوق و با کوش	زین سر کند از این تو	که با رخ و تیا خوش تو
چو از نو اگر نو در کن	شید آن سخن کرد به کشت	زین زده دشمن آرا گشت
می آفرین خواند بر فراوی	بر آمد بدین نیزه روزی دراز	زینت اختر نام در جوار
بزرگان و زره آمد	بدان بکس از کس نام بود	نوشته بر آن نام بر آمد
وزان کسی دل بهر خشت	گرفتند نغزین همسر ام	بدان جام و آرنده جام بود
بگویند پیدان کسی بی	مردم از شهر بر کشت	سراسر در بر جوامد
چنین گفت کاکون در جوم	نمکن که شهر بزرگ تو	نشانید که سینه پیدان
که انایه سینه با سر آمد	بدو گفت خرد که از بهر آن	یکی مردی دانش پر زبان
که زده آن کا و آمد	بجویم آن یکی با کاد	بدان که خواست می نماند
بدو گفت کای خرد و با فرین	چنین گفت خرد که بیا کوی	یکی مرد با کای با کوی
و لیکن حور می بود تاجار	زنده اختر نام کس نشد	که دیگر باشد بدان لاج
تس زرد پی کرد و شد روی	یکی مرد بد نام در دست	بدانیش و کوتاه دل بر زد
تس زرد و چو کرد و شد	دو تا چشم چون خون اندان	براه اندرون کردی بر کرد
مان بدو و شد و میزد	می جنت کس کرد جهان	ز شهر گمان از کمان جهان
مان مبدان نامه و دست	بیدم بیا رم بزمان کی	بدان نافرستد از خرد
چنان بدو و کاسی شش	برو نه ازین کوته و شش	خندید از خرد و شش
بفرمود و پیش آورد	چنین گفت با شاه که کاد	بیا بیا م وقت در من خود
بدو گفت خرد و کردار	سرایه من در وقت و پس	سوی راستی چشم است
سخنی بر کوی و در کون کم	بدیوان نوشتند منشور	ز شش بزرگ شد آن سوم
بدو گفت خرد که با خرد	چو آمد بر مرد ناتندرست	دل و دیده از شرم بر داشت
چاه پر اکتفا آورد	انان سر کردی بر کشت	دل که خدا مان بدو شد

۱۰۰

کهنون از دین سخن نو گویم چنین گفت روشن دل پاک	کهنای ایوان خسرو گم زایوان خیمه مکنون پنهان	کیموم کوشش آذر آستان که بکشت با کام لایق
که خرد و سنا و کسب بدم از ایشان هر انکس کیست	بند و عین و با باد بوم زفت و زنج و به شهاب بوم	زمر کوشی آنکه در خدای از ایران و او انا از دین
وزش آن دلاور که زیدی یکی جای خوام که زیدین	ازین دود و دی یک یک معان تا دو صد سال بدین	سخن هر کجایم زین کس زبان و ازین آواز
سندس بدرخت ایوان زنج بود و از کسب نیا	بدو گفت آدم من این است جنین خدای آن که بود شمر	نشد بد و در کرد و خد خود بود و نیا و ده شاپوش
که کر شاه پند یکی کاروان بد و داد از آن که در گم	که شسته بود سال بسیار فرستاده بود صد ان پیکار	بیاد به پیش خدای که در ای سندین با مردم کجای
زبالای دیو اراویش پس سوی کج شمشیر	برفتد و کرد و دیوار است به چو دنا خاک دیوار است	بریشم بیاورد با انجمن جو بالای آن آب و آهین
چو زمان دهنه در دوز جو سکا زخم ایوان بود	ابا هر کجور اور اسیر بگیرم به آن کار کردن	کرد دیو اراوین بر باد ز کار و کیران ساه بگزیدم
بدو گفت خرد که خدایان بوم و تاسی نه ارسولم	بلند ای ایوان جو کوان چرا خدای ازین توان	بدان خشم ز خست نیا بود بناید که داری تو زمین
که کیه که از کار و ابرایش جو شیشه خرد که خدایان	با دند تا ازین شد زخم اگر بکشد که کند تا آن	بدانست کادی که ازین کو شب آمد شد آن کارگر
بزم و دنا کار او بگذرد بسته که کسی دیو ازین	بگوید به چشم فرمان بر سرمه و میاز ازین اند	خسین گفت که زاکر و شمشیر دگر گفت که کیران آرد
کران شهر کار و کیران بسی یاد کردند از آن کار	ز بوم و بر شمشیر تا نماند آن کار و کیران	به چادر کی دیت از اجازت عجبت است و تا سال
سما خا و روی پادشاه چنین روی را که شمر	سال چهارم به یاد ای بدو گفت شاه ای پادشاه	یکی بر دیدار با دمی نکر تا خدای کون بود
فرستاد و در رفت زایوان کمرانایست و با کلاه	فرستاده را با کلاه کمرانایست و با کلاه	کیموم بدان کار و با بوم سخن مرد و این با بوم

پس چو دینای کار و کیران چنین گفت روی که زخم	کم آورد کار ازین شمشیر بر آوردن از شمشیر	سپید و دینای کار و کیران چنین گفت روی که زخم
بدانست خرد که کسب مرا و رای که بدین دینار	کسی رستی این رخت برند اینان خیر سیار	بر آوردن از شمشیر کسی رستی این رخت
جو شد بخت سال آید ایوان خی بر کس یوان آن	بسنید به مردم شمشیر بوز و زخمی بد افغان	مرا و رای که بدین دینار بسنید به مردم شمشیر
یکی حلقه از زلف و زخم جو رفتی شمشیر زخم	از اینای خوم در آید بیاد خدای زین خراج	بوز و زخمی بد افغان از اینای خوم در آید
خود تر و زود و مازادی خود نایه بر جای ده پیش	بزرگان و روزی از این یکی خرد سنا ز کوشش	بسنید به مردم شمشیر بوز و زخمی بد افغان
و زایوان از آن بهر دینار مرا کس که افغانی	کران و از آن دل جوین کند کرد و ازین راه	بسنید به مردم شمشیر بوز و زخمی بد افغان
و زان بس تن کس که زار با رز زینان و اوجا نه	کران کند و کرد و بدین زود و سیم و با قوت که کوشش	بسنید به مردم شمشیر بوز و زخمی بد افغان
بدان کاره ایوان شمشیر سنا و کیران دگر ازین	برخی که باز کشن گای بدان تا سید امین و دین	بسنید به مردم شمشیر بوز و زخمی بد افغان
بکا را از دینا شمشیر بنداخت بید بر کلاه	بدان تا سید امین و دین مخانی داند و با کسب	بسنید به مردم شمشیر بوز و زخمی بد افغان
سرا کس که او را دارد کهنون ازین بزرگی	بسنید به مردم شمشیر بوز و زخمی بد افغان	بسنید به مردم شمشیر بوز و زخمی بد افغان
بدانسان بزرگی که ازین شرد که کیموم کس است	خوار و بیاد از کمان که به شد خردمند است	بسنید به مردم شمشیر بوز و زخمی بد افغان
بیا زاج با آرد و با کس یکی اندر آید دگر کند	زمنل کس و کس زمانی بفرز حدی و جود	بسنید به مردم شمشیر بوز و زخمی بد افغان
زیر و زبون است بخت زین شوی با بدین	بسنید به مردم شمشیر بوز و زخمی بد افغان	بسنید به مردم شمشیر بوز و زخمی بد افغان

صفت بزرگی و کج خدایان حسرت

مان زمان که پیشتر	نه چاره دارد و نه شرف اند	زمن هر جگونی با تو مان	شوند این کس بر تو برادر
مان بنده زور و ستم	کسی اینانی تو فریاد رس	از میان تو دل پرست	کنده خرازی با ایست
نخج ترا این سخن در ده	نه جان تو ز من است نه جان	ولیکن من ز بهر خود کار	که بر خواند این ملو را
سان در میان یا که زدی	خود من را کف روی	بر از نام انکس که کند	خوانده باشند بازار
دبر طاس از جن سبب	سبب بهر جان شایم	بزدند بر دیگران تاختن	بیادست کردن از ختن
چو دشمن ز کتی پراکنده	همه کج فکیر اندیش	مردم شد پیش کا و کو	نه در یکسیدند خدایان
که طالع گشت از کسیدنت	واجب بود و در کوه	چو کج در میان کند	ز دنیا و نوبه اندک بشد
زیاقت از کوهش موار	مان و آلت کارزار	بودیم مست شکرست	ز کوه کج فکیر که گشت
درم را یکی سخن خوش	سوی شادی غمی آختم	هر آن سال چون ساجد شام	جو صد بار دینار بود
براکند و آنکه انداوی	مان نیز مدادی باری	هر پرده درده و دره زار	براکند دنیا و بدست موار
چو از بار و دنیا رسد	چو از کسور و دم جاد	چو از پند و بار کسور	ز هر زاری بر منبری
چو از دم خود ز آس	نه اسباب پند خوب	چو از خوش و رخ و کوا	زمانه بودی که ای دروغ
چو از سنگ کاغذ و خود	ز کوه نمری در تو	هر آنکس که را بدی و بد	چین را بر میوه ن مست
که گشتندی بدگاه	نه بچید کس کردن از راه	ز هر دو خوادان کسید	بدان تا بیکند ازین کوف
فراوان زمانش من را نیم	بهر جام بهد از شمش	در کج خضره کج غور	کشایم از بهر روز کس
خسرت شش سال شش	بجز بار و جرج برشت	همه کس از آن تر آسان	بر اندیش کیم بر آسان
خاخن سبب مژدن تو	بهارا بهد از نمان تو	بناید کردین جو از خشی	نماند کس از جهان رانش
نیک و خاس جهان پر کند	پراز درد و رنج نماند	مان پر کند آن که زده	که تیره شبان او مرد
میداد خواستد تحت بیا	بدان تاباناشی مکتی	خود بودی خود مندی	که روشن مندی جان
بدان نود کی از میان	که کجی رسیدی از اینان	ایا بودم روز اندک خود	رواست زانی که خورد
جان آنکس کج بخت	زایه کون و درشت	هم آرایش شای بود	جهان پر دم در تابی بود
شود پدرم شاه میداد	تو دست نیست بر من	بخش نشد در آگاه	بزدگان فرسیدند شانه
کرایه کند از تو بدین	میست جوت بر من	ز توان پرستند و کس	بر نام داد و در گشت
توبی کج با بی بخت	تراز و رستان خواند	سکای که خواند با نان	جویرش کج دشمنان بود
براکند کجی ز راه سپاه	که در بهریشان نشاند	بی دشمنان نیامد	ندانم می راه سود و گزند

خاست باج که از رخ من	فرا آید ایام چن	ز یکسک خان شد بخت	همه دشمنانم بر دم
بدان تا بام برخت ناز	نستم میدرم و کج	سواران پراکنده کردم	بید آمدن ز کارزار
چو از هر سوی از خا سپا	کند نه پیشه بدانش	که این جواعت درم	سکته همیشه کج
بر از کس سبب نماند	جو بالینه کردم ز مردم	هر غم یکایک ز من رکن	همه شایخ نادر و بی
سپاه و سلطنت بازار	بر جای بریزد نافر	اگر بختی خنده دیوار	چه در باغ و دشت و جزار
نمونه دید و اد سنگی	دل بست ایران شکی	کزان بس بد غارت	خوشی اراکین
زن و پاک بود از راه	باندیشه بر من در میان	چو بی چنین بر تو بکن	خود منده خواند ترا
نماند و دین شیشه و کج	می مردم ناسزا	چنان دانک و شیشه	باند روز نامه چین کرد
که هر کس پیش من دین	می خوشی را بشود	اگر چون از خواهر کس	بباندیش با او کس
و کرا کند ادی فقیر	را خواندی دل شاک	سخنهای یاد کار تو بود	که گفت را آموزگار
بخاک کردن او با زدن	تو فکری شای و فک	تو دعوی کنی تم تو باشی	نداری چنین
جو قهر ز کرد بلا رخ	بختی جو پر زراد	هر آنکس که کج بد بسزد	بهر اندرون آنگاه
بدان که کج برام بسته	ابا او یکی گشته ایران	بر روی ستای نباشد	نشاید و این بکوه
بدان زرم بدان را با	سپاه جان پیش من	ترا بر ازین نباشد	شود دنیا را با
در این چیزی که باست	کجی بی تابش ز زده	ز خوبی و از مردی کرد	بیاد کس و روز شرم
بگوید بتو زاد رخ	جهان را چشم جوانی	شب آنکه بد نیز کج	مان موبد و پال ستور
هم از کج می برده بد صد	که درم بدان رویان	بنا خوش را بهد از	هم از رخ و رخ از
کج شد بر من از بد	ز مثال کجی جو کردم	مان جامه و پانی	بکارد استا و بر
مان در خوشاب بکند	جان کرده شهر	که سر کمری را درم	بدادی به مردم
صلب کرانما به بجز	هم کرده از آخور	دکریه با جی	کرد دشت و در باد
بزد یک قیسه ز ستاد	وزان بس بر خوانم	ز او سبب کجی	کج اندر آنکه
نبودی در هیچ سود	نه ترشندی تو از آن	سکنت آدم ز آنکه	سرا از کردی کج
همه کرد بر کرد و	همه طیفانم	که بزدان از آن	کج این خند
کزان دادی بر زدن	سرمه را از مردان	برقی خود از کج	سیاحتی در
و کرا کند کجی که	کنون تو کن راه	و را با نماند	زبان و دست

کجی ت آن س کون برین	کجی ت آن ل رای رشت	باد اگر کتخ شش	که زمرش فروخته از مای زمر
سرخو استی تا بود یا رشت	سکون از سر بندت آید	وزندش با ن بنده	ز رخ زمانه بی آید
ششاه را جو که نه	جو بالای در زده اوست	هر آنکس که او کا رشت	کجی ت بایده شش
سرد بود ایران تو دیر	کدام بلجان سیر	سرخ مسافران بود	که چون او نه پند کرد
شده این قهر ایران ایران	بر اندر کا - دیر	فزون زین بناسد کسی	ز ک که آید شش
کرند آمد از با سبان بزرگ	کون اندر آسمی رخت	نماند سپه تو هم بیدار	جو بر خیزد از جای سوکار
روان تر او که یار باد	سرد سکت کون سار	پزدان نام توانی شهر	بنو و زو و هر و خیم
که دست من دینی بس نرود	بسا زده جاده ابرو بدرد	بوزم کون آلت خوش	بدان تابوشم به اندر
بر بر سر جارا آلت خوش	بریده می است از دست خوش	جود خانه شد آلتی برود	همه آلت خوش یکسر
هر آنکس که بزرگ با شتر	شبه روز ترسان برادر	جو شیرین تر سوز خام	همان تخت من است
بد است مردم شکر کردید	که روز بزرگان بخورید	برفته هر کس که برگرد	بدان کارشان اندر
زور کا که یکسر به مشق	وزان کار پیدا کردید	که یکبار کفتم و این دیگر	ترا خود جرایم ادوی
شسته پند شمرک بود	یکی کا در ادوی دیر	جو خوشی فراید بر با	همه بزرگام سیر
نایم اندرین کار محنت	زین پیش این دین	سیر سیروی در سیر	که در جنگا ن کی من بود
چنین داد به بزرگ برام	نیار و مردم دست نام	شاه را سوزی نه بدین	بدین آرزوای پادشاه
بجو میدا کت اندر جان	که این و بزرگ بر سر	کنده می جت به خوا	بدان تانای کنش تاه
کس اندر جان زمره آتا	زردی می جت آن داشت	که خوش خان ضروری	سان از در کین در او
در سوزی جت به خوا	چنین تا بدید زردی بر	و جیش کبود و در خوا	تی خوشک پر بوی لب
بر از خاک بای دست	سر راه پیر او که بر	ندانت کس نام او در	میان کمان و میان
بر زاد فرخ شده آن مرد	که کم ز مینا د خرم	بدوزاد فرخ همه	ز حبه و سوز اندر
بدو کت کین از مکار	جو شیرم کنی این	بدو کت رو این کف	وزین نرنگی یک
یکی کس دین را	جو فرزند او را	یکی خجری نزد او	بیایه شند یی
جو آن کنش زین	و را دید با شند	بر زید حسه و جوار	سرخش زمرگان
بدو کت کین دست نام			بدین کتسم رای کام
در امر مرز و خا	خیم بدین شهر	چنین کت حسه و که	همان کوی باد اندر

مردم نماند هیچ	بستی بخود کسی	یکی کوی پیش او	بریک چنین کت کای
رو طشت و آب و دست	یکی پاکم جا	پر سخته بشند او	بدانت زنگ می
ز پیش با برست	یکی طشت زین بر	ابا جا و آب و دست	می کز حسه و بر
جو برسم بدید اندر	نه کاه سخن بود	جو آن نه نه بود	بر خرم می تو بر کرد
یکی جا و نو سب در	بدان تان جا	بشد مهر مرز و ج	در خاد با و شاد
سبک رفت و به	حکوه شاه جهان	بدین کون کرد جهان	نه راز خویش از تو
سخن سنجی به	نه پند کرد او	اگر کت داری کر	غانی می در
ی آزار می	جو خواسی کرای	بسا این سینه	که فرجام از مکار
جو دانی که	ابا ج کت کرد	جو آگای آمد	که حسه و بر
همه بد کمان	بزرگیک آن	کرای و بزرگ	در ایوان شاه
بزرگان شند	بدانکه که	همانند چتری	می آید اندر
جو بشند سیر	وزان کس	بدان تان و کد	بدار دین زمرگان
شد آن باد شای	بزرگ شای	کس ز شاستان	نه از نام ایران
جان داشت می	که اندر جهان	جو بکشت کد	نه سودش کل بود
یکی کت با	بیاید نه	خود منکو	مر آنکس این
جا زرا	ناید بد	سرا کون	مندان تا
جو آوردم	ز سیر	مر آنکس	جو جوینده
جو کس بدین	بروز سید	از درجه	اراید و کد
بدان خویش	اگر دست	جو خردی	نه سوزی
بخش و عود	جزین و	جوینو	وقاداری
داستان شیر و به با شتر			
بیشتر فرستاد	مرداری و	مجاویز	بایر کت
تسلیم شدی	بجاده	پرسای	در ایوان
بر آمنت	ازان	چنین کت	بر زده
نه شمشیر	نه شمشیر	پرسی	ساز

بدان مرد انداز کرد	سعد خسته پیش از کرد	بمداشت فتنی بصدوق دهر	که زمرش بنایت حسن شهر
بمیداشت آن ز با حیرت	مید وخت سرد چمن را کن	درستا و باج میزدید باز	که ای با چو شمشیر کون دواز
سخن گفتی تو بکرت با	دل جان آن کنش است با	که او در جهان دوی هر نام	شودت بودت ازین نام
اگر شاه ازین کس از او بود	که رای دای از او دوی بود	که چاه دبی کس نکوی او	پیرده بودی یکن روی او
را از پی فزنی داستی	بگیر و جستم بر دشتی	ز مشکوی زین اخلاقی	بیدار من جان پیار منی
زلفه جوین من شرم دار	کنو به خنکای کز شرم دار	ز داد ایر منی بسند یاد کن	بر پیش من از کوی این سخن
بروند باج بزد گشت	براست نشسته بر گشت	چنین گفت کز آمدن گشت	بنو هر زمانه که گشت
بوشنیدین پرازد گشت	بچندین رخسار گشت	چنین داد باج کز دوزن	بنام کرم با کبی این سخن
چو بکشد پیش تو دانه گشت	چنانچه دهر و چرخه اندک گشت	فرستاده بشود به جای	بیا و رود از دانه سالو رود
وزان سبب من دشت گشت	که بر خیزد پیش از دشت گشت	جو شیرین بید آن کبود گشت	چو بشود آمد به روی گشت
بشد تیر با کشتن شاه گشت	که بد جای گویند از او گشت	نشت از بر باد و باد گشت	بخانجون بود مردم پادشاه گشت
بزد یکا و کس فرست گشت	که از سول خسته بر باد گشت	کنون جنت کشتن بر خور گشت	بدان تاسی کمر آن گشت
بدام تمام بان بد گشت	وزان نیز نای تو دخت گشت	بد گشت شیر کی دخت گشت	بده انگی جان من شامت گشت
وزان سبب سیم از گشت	وزان در ای دل دخت گشت	بزن گشت بشود به گشت	که بر گوید آن خورج دشت گشت
زن منزه از پیره آواز گشت	که انکشت پیر و باد گشت	تو کنی کس مرزبان گشت	ز باکی از دشت گشت
بد گشت بشود به گشت	نیز می جو انان کمر بند گشت	چنین گفت شیرین از او گشت	که بود از دشت گشت
چو دید از من نما از گشت	و تار می کز می تا خور گشت	بسی سال بوی ایران گشت	بخر کار بست و ایران گشت
بستم حشمت در از گشت	زین دور بگری گشت	خواه از او از او گشت	که او از او از او گشت
اگر که در دخت گشت	نه برید غم دخت گشت	بسی کس گفتار من گشت	بهر بود از او از او گشت
بدان که دید از بد گشت	و کس با تاج پیر گشت	چو بشنید گفتار من گشت	چنین گفت شیرین از او گشت
که در دانی نماند گشت	نه بر آشکاره از او گشت	یکی انکه با شرم با خور گشت	که خفتن و خور گشت
و کز انکه در دشت گشت	ز شوی بسته نماند گشت	سکیر که بالاد و دشت گشت	بزیار اندون غم و دشت گشت
و کز انکه در دشت گشت	زین این سخن نماند گشت	بدانکه کس جنت غم و دشت گشت	بهر پوسنی در جهان گشت
مر با خوان دهم از او گشت	ازان بر چه پیدازد گشت	بناید سخن بچ گفتن دشت گشت	چو داند از دشت گشت
بمکشد زبانی از او گشت	زبانی باج زیار گشت	که ای مود با نوبی از او گشت	چو کوی دانه و دشت گشت

بیزوان که کز تر کس بدید	نیز از بس برده آور گشت	بماند از کشتن کس بدید	بماند از کشتن کس بدید
که یار و بدی سخن از او بدید	بدی کردن از روی تو گشت	چنین گفت شیرین از او گشت	چنین گفت شیرین از او گشت
بدر را بکشت از لای کج گشت	کزین سس پنداشت گشت	که در کس را پیش دید گشت	که در کس را پیش دید گشت
ریانی فرستاد و دشت گشت	که با رید شد جان تار گشت	بدل گفت این کس ز دشت گشت	بدل گفت این کس ز دشت گشت
بیدار کردم نه راه خوشی	پراز دود دوم ز دشت گشت	بسی کس بر سر گشت	بسی کس بر سر گشت
که گفتار او و دشت گشت	م از دشت بریز گشت	چو رفتند گویند کان گشت	چو رفتند گویند کان گشت
بهر سید شیریه کان گشت	سید کبر چو چرخه گشت	ز دست دشت شیریه گشت	ز دست دشت شیریه گشت
کشم در دشت گشت	بیدار او آمد گشت	چنین گفت شیریه گشت	چنین گفت شیریه گشت
کنبان در دشت گشت	ز دشت رسا مویه آغاز گشت	بشد روی بر روی گشت	بشد روی بر روی گشت

بخت شیرین و دشت

ببیند کس که کاه دشت	ببیند کس که کاه دشت	ببیند کس که کاه دشت	ببیند کس که کاه دشت
بران همه آن عدل جان	چو بشنید بشود به گشت	چو بشنید بشود به گشت	چو بشنید بشود به گشت
ز دشت ز کاه دشت گشت	دوخته شاه گشت	دوخته شاه گشت	دوخته شاه گشت
چنانکه از شاهان بر دشت	بشوی براد و بشوی بر دشت	بشوی براد و بشوی بر دشت	بشوی براد و بشوی بر دشت
بستم ز کاه دشت گشت	بکشی بی بر از گشت	بکشی بی بر از گشت	بکشی بی بر از گشت
کزین شان می تاج بر گشت	بنام کوه کوه گشت	بنام کوه کوه گشت	بنام کوه کوه گشت

بخت دشت

از ایران بر رفتند به دشت	بسی کس از آن گشت	بسی کس از آن گشت	بسی کس از آن گشت
ز جایی که دانا حوین گشت	زبان بر کشید از گشت	زبان بر کشید از گشت	زبان بر کشید از گشت
کشم از زبان دشت گشت	بر آیین شان گشت	بر آیین شان گشت	بر آیین شان گشت
سه کار و کردار او گشت	بهر کسند کاه گشت	بهر کسند کاه گشت	بهر کسند کاه گشت
سه سینه میا سوید گشت	کمران میا کاه گشت	کمران میا کاه گشت	کمران میا کاه گشت
کشم از دشت گشت	و کس جهان گشت	و کس جهان گشت	و کس جهان گشت
ز کوه اندیشه گشت	چو بشد سرو تاج گشت	چو بشد سرو تاج گشت	چو بشد سرو تاج گشت

چو تودفت نشت برین
 سوده پروم و چمن
 که چون چرخ بپندند
 که جان به راجان خوار
 جهان آفرین بادل سده ام
 ز دانش کرم سبب ازین
 سینه گفت از آن
 که اکنون کی از او ماند
 بیدار آن منرا با دشت
 که شسته خنیا بر کرد یاد
 ز شیرین روانش پرازد
 رفت و بکشتی تا شش
 زویدار او بر زنجیر
 بدین برینا دشتی روزگار
 سانقت شای سبب
 بدی بر تر از کوه گشت
 ترانام با بد کتن گشت
 بگویم چو شش آمد بکثر
 بدان که کوه سبب
 چنین گفت کاه گشت
 مان از پی دشت و دشت
 ستم رکازا خور گشت
 به ستمگان نیز گشت
 پراز باغ و کوه دشت
 چو خواستم شای گشت

سرانی که بکار گنجینه است یکی دختر بی بد تو دران تمام باران را که بکشد به نام کسی که در پیشگاه زنج ز کشور کنم دور به خواه را چون ششوم از لب خرد در دم من که کشیده اورد که ز کراست بدو هم بتمام آن بهمن نامه از به دست خنجر پراخته است که کشد که زنده آن و سوار بنای خود را به با هم کشد از اسبی دریا و زمین کن جوانا و دید من رو شد ما را ز خشت و انجلی از شات واران فراوان کرازان جهان دید با انجلی جوین به پیش ما بخت لب ز باد اندر آورد که ز کرا بی رخ ز بر سر و کوشش بک زین گفت من و سید از ایشان فرادان گرفته ازان روز که زو شادند بزدیکه بر دیر زار ز کاردی که کردی بیانی	چون تیر تیر است که آتش برفته ز یک آن کاسه تا که کنم تا فغانه برنج بر این شان کم کاه را به هم ز آیین و راه رود غافم بدخواه او روزی نشته به دو دین نام که روزی بودی به کار زار شد آن که کشن ادا شد به زمین آید شان شد زار سر نیزه از کشه در خوشد تو گیتی بود ندیام کرده رفته کی رخ مندی بکشد بند پای آورده روی رنگ	مردان وقت شامی نشاند چون کشت دوران زانی بباد اکتی کسی سستند زایان هم به کمر مان از از بدست کوته کنم نشان زد و خوشتر است چون برون بزدی تو را که سید به ده آه تو دران سپاه کرا بزدیکه ایشان فرستاد چون سید را با او دید برای برکتی فزود آمدند زنده و سپه خواست از کون شد از نای و دیوانه با کشت بزدیمند جلوه بر سپاه	اگر به داشت اگر به داشت بزدگان برو کوشش اند خواهم بر کشتن جان کرا از رخ او ابروی کز بنا خون بود و ستم نشاند سوی او فکری می ده کنم بیاد و پیکانه بر درشت ز لشکر کی نامور بر کزید ای ترک و روی بر کشتوان بسی اندر زاده و ادان پیش پیش سپاه آید می شایم در آید چنان است زرد و سبزه نه کوشا کرده با بیخ نکشته شد آن سپه کز دگر جلالت کوه و پشت نموده دلیر با او بر نماند بر رخ زنده اواز سید او در دایره می خورد پاسش زمت گرفته باز کرا کشه سولمان شاد بسی ز کجای بکاشت از تاج او ازین کسری بدان کاردان کینه جوی باین دیوانه بر زشتی
--	---	---	--

حاکم ز آفرین کی خواست چون آن کس تیر نماند برین که با کس او را می تاختی چنین نامه بر بدید به جرم چرا نه بدید نامه مکاتبه چون ششاه بکشت بر کاردی چنین است و بیخ رو چون بکام دل کامکاری چون صیال نماند به جرم رایا کرد از نو بهادری با سوختن که بندر میان یکی دختر دیگر از نام سخت چنین کشت کا و زدن همه کار بر داد و آیین نم بریده به شش ابدار هم زاد و شش کوز آیین ز ترک و زنده و زدن ز آندم کس با زرم شست همه کار کرد نه جرم چون که کرد با زیا به روتا نماند از اید از خنجر ز جرم زنده زاد را خوا چون زمت شست ز آفرین ز کسری را کس که کز بدارش چون جان پاک ازیند	زین اندرون نوز نماند بمیدان کشیدان خداوند زمانه زان شش پنهان بهرت خون از برین زرم چنین از ره داد و زدن بیدار مکان کسری تا ناما به کار و ناما توان چرا ز آفرین نماند چون ششاه بکشت بر کاردی چنین است و بیخ رو چون بکام دل کامکاری چون صیال نماند به جرم رایا کرد از نو بهادری با سوختن که بندر میان یکی دختر دیگر از نام سخت چنین کشت کا و زدن همه کار بر داد و آیین نم بریده به شش ابدار هم زاد و شش کوز آیین ز ترک و زنده و زدن ز آندم کس با زرم شست همه کار کرد نه جرم چون که کرد با زیا به روتا نماند از اید از خنجر ز جرم زنده زاد را خوا چون زمت شست ز آفرین ز کسری را کس که کز بدارش چون جان پاک ازیند	بشش بران بهمن زین سواران میدان دستا از روی زان شش می برین سراجام ما زانوار می بمیدان تیران چهارم پایه پارت شست و بر چون ششاه بکشت بر کاردی چنین است و بیخ رو چون بکام دل کامکاری چون صیال نماند به جرم رایا کرد از نو بهادری با سوختن که بندر میان یکی دختر دیگر از نام سخت چنین کشت کا و زدن همه کار بر داد و آیین نم بریده به شش ابدار هم زاد و شش کوز آیین ز ترک و زنده و زدن ز آندم کس با زرم شست همه کار کرد نه جرم چون که کرد با زیا به روتا نماند از اید از خنجر ز جرم زنده زاد را خوا چون زمت شست ز آفرین ز کسری را کس که کز بدارش چون جان پاک ازیند	کند و کردن دره با شش بزرگ یک بر کرد و کند یکی که بر چند بود ازین چون ششاه بکشت بر کاردی چنین است و بیخ رو چون بکام دل کامکاری چون صیال نماند به جرم رایا کرد از نو بهادری با سوختن که بندر میان یکی دختر دیگر از نام سخت چنین کشت کا و زدن همه کار بر داد و آیین نم بریده به شش ابدار هم زاد و شش کوز آیین ز ترک و زنده و زدن ز آندم کس با زرم شست همه کار کرد نه جرم چون که کرد با زیا به روتا نماند از اید از خنجر ز جرم زنده زاد را خوا چون زمت شست ز آفرین ز کسری را کس که کز بدارش چون جان پاک ازیند
--	---	---	---

باز شاهی از می دخت چهار ماه بود

کسی که ز زمان پاکدرد همه شهر ایران زو شاد بزرگان بر او زرخ می بود بر خشت جا را شد از نو آن وقت بی شاد کراست و خشت می چونیکو بود داد و شهر ز زافون فراید ز کرا	کسری بر خشت این کنم ز دست و در می توانی بشای به با ما و بزرگ و او را بدی به آفرین پل زدن افته می زرم شست ز پرورد و خویش پر کس نه کردن کام دل دوست با فرم است کادش برنج	بیشی و شش بر جهان چون ششاه بکشت بر کاردی چنین است و بیخ رو چون بکام دل کامکاری چون صیال نماند به جرم رایا کرد از نو بهادری با سوختن که بندر میان یکی دختر دیگر از نام سخت چنین کشت کا و زدن همه کار بر داد و آیین نم بریده به شش ابدار هم زاد و شش کوز آیین ز ترک و زنده و زدن ز آندم کس با زرم شست همه کار کرد نه جرم چون که کرد با زیا به روتا نماند از اید از خنجر ز جرم زنده زاد را خوا چون زمت شست ز آفرین ز کسری را کس که کز بدارش چون جان پاک ازیند
--	---	--

بهره فرستاده این آرد	ازین فی سحر حیه ستان	که این کیش را روزگار	و ساسانیان شرمایه
چو بخت منبر برآید	بجه نام بو بکر و عمر	تیر کرد این ربانی	نیشی در ازت سینه
نخست و نه دیم	ز اختر تا ز یار است	به روز اندر آید برادر	شودش از نواستی
بوسه زین کوه	ز دیبا سندان بر	کش در ز جلی شود بی	زاده سر کمر آید
تاج و تخت و زر	ز کوه نه افه نه کوه	حاج را کسی دیکه آید	بداد بخشش بدو نکند
شب آید بی چشم	نقشه یکی را خودشان	شسته روز و شب	کر بر میان دکل بر
ز چنان بکر و راسی	کرای شود کوی و گاهی	یاده شود مردم حکوی	سوارش لانی آورد
پاشد دین از آزادگان	بنده ی کر بنده پاش	ربایدی این از انان	ز نوبن نه اندازان
نماند از راس	دلش چون سکه خا	بد اندیش کرده بد	بر چنین برادر چاره
شود بنده بی سز	زاد و بزرگ نیاید	بکشی کسی را	روان و ز زبانه خود
ز ایران از ترک	شادی بید آید	نه دستان و نه ترک	شما بکار باز
بازایش زبیر	ز سر کوه نیز جو	دینان پندار	نفر آید از جرح
بکجه زبرد امان	بیرند کوشش	بود زاده و انوش	بکوش ازین تا
بر با سبک	خورش کس و بس	زبان کسی از	بجو سندی
نخ و نه و اش	بچاره ز سر کوه	نیاشد بهار و	نیارند شکار
ز پشی و پشی	خورش تان	جوبسب را	کسی سوی آ
دلک پرا	دین شکله	که تان شدم	چنین تیره شد
فین سوفا	درم کشت	رایر پکان	سی بر بر
اگر کوه	اره کند	معان خ	بکشتن بر
بیره ی بو	زدانش	راکاشکی	که اکای
ز رکان	درشت	کانه	ز دمن
در اسب	نه اند	جو بر	جه سود
ترا ای	دلش	که این	کنن خوش
نشین	تو در	توید	نذاکن
که دود	جو کردن	چو	که بو

فرستاده خواست چون	فرست و تا زان	یکی نامه	بگوید چو
بخوان برادر	جهان بلوان	سوی حد	جهان کرده
سر نامه	بیاید	کر و	جهاد
از دباد	که ز پهای	کردار	نقد
پیش آمد	هر بود	نماند	جهادی
بزد که	بر من	بنای	نیریل
بایران	کوتاج	که با	بدر
بیدار	بالای	سر	کشد
بخش	که در	سک	که باز
بسی	نیامد	که او	که در
سوی	کشت	شمار	ز راه
بدان	جرات	مان	سین
سخت	جهان	به ان	تخت
سواری	بجو	تو	که فر
بیره	که باد	بدر	زمانه
جانی	شود	کو	بخوید
نکدن	سکن	خونامه	به پرو
بر	از ایران	نه غرقه	بهرای
جوش	بیرزد	بمشته	چنین
مر	به	بهر	درود
بشبه	که این	فرشته	بزرگ
جو	که	نماند	نشت
نشت	سواران	بزر	بای
مطوق	سر	جو	بیاید

شود و خوراکش بود از چندی	فردی را دست کرده بلند	بر آنکه کرده بدی در جهان	کز نداشتش را و غول نه
هر کسوری در سینه	بید آید از دورت ز	نشان شب تیره آمد بدید	ز ماتخت فرخ خواهر بر
کون با بستور و کون	نمان بملوانان پاکش	بودی غسان نادم در	برادر بر شوی آرم جوی
کون کون و کون و کون	بیا بر بادین درگاه	بخت آمد از شایستگی	سم از بندگی کم زبایستی
بندم این در زان	بندی سستی و عادت	درین کسب نتایج من	در لاجوردی ز حسن
جان جو محمود و دو کس	ز خوبی نزد انچه پوشید	وز پخی یکشد بهر کس	بژدنده کار با شکر
خیش کشش را در گشت	بدرین کس در تابان	نشینم بکنتم باران زن	سم بملوانان حشده
ز کون کون و انداختم	سرانجام یکسر بدین قسم	که از قیاح از گشت درون	سمان عاده روم و کوشش
ز پرده چری که نایب	ز غنچه و از قیر و آن بر	مهر به آن نایب گشت	اگر بوشش است اگر افکند
ز چری که از آن یک	ز وینه و جاده نایب	م از خوردن و هر کس	که مار با بیه بر دزدان
که این خوردن که در گشت	یکدیگر و ز بانان را	ز کادان کرد گشت	بخوشه درون گندم آورد
بخواند از آن سه و دواز	برنج آورد اندر و روزگار	مان از زن بسته نادر	بیاید یکی بر بدکاران
بخواند از آن سه و دواز	فروستیم تا بر کرده فلک	شتر و از آن ازین شتر	بیاید کشتی که آید بیار
ز خانه زاده و شکوه	میوان ز غنچه بیاید	بیاید یکی موبد با کوه	ز کاه و شیران از زاده
بیدار بران و فریاد	بزرگان کوه از کوه تار	ازین موبد باید بداند	یکی نامه بخور ماراد
و خود بهارند با خوشی	بزرگان که باشند از آن	بماند بدان دانه کوه	ز ترک و ز تازی نیاید
شمار این روزگار در	یکی است بشد بر بزرگ	خود مند بکیره و دست	بغزاید اکنون بکجور
که هر کس این اندر برنج	فرستد و خانه میخانه	یکی غلب بر بند بکجور	بیاید بخرام ازین برنج
این روزگار در	بیاید ز کجور با جل درم	بسیک کسی کو بود در دست	یکی زمین در بر کراشت
ازین شتر بر شتر	بیاید بوشته خواند با	یک روی بر نام یزدان	که امید از دست از تر
و کیکو افه و جبر	زین راه در گشته از	نور و زین و آن هم	دو چشم بزرگ از پای
چون سوار می کنی	نه کوشش خود منم کز شود	غیر و فتنه سوری که	میوی مستان برادر
بیزره شمشیر سپاه	میزره و اران خوش	جویده ارشد از درگاه	دوش بزرگ بندان
بیا و بسند از آب	شست و را بکشد خود	نیمه فتنه از برفا	ده دیده پرازد آب
زین بوسید و بد	می بود شش دانی دراز	بشدش خود اند ازین	بر خنده کریان سرزمین

فرخ زاد چون روی مامون	هر سبب سبب شده بگشت	ز مامون سودی لب گشت	برو بر بی بند کز
که این شاه را از زاده	سردم تو تا جندی میان	نمانی که با دی بر جند	و کز سببای بر بند
دارفت باید می سوری	ندام که کی منم این	که چون سن و زوان و دکان	بهد از جک این نیزه
بدو گفت مامون کای	مرا شاه جنت روشن	بدر فتنه این زمین	سپهر را ستر یا ترا
فرخ زاد را مرد از آن	سوی دی بیا بهر زمان	بدین نیز بگشت جندی	چند شد ز موبد اندیش
شترای می کرد عنت آزادی	و کردش برای و این	من خویش بکنده چار کرد	پرستیدن شاه شوار
یکی بملوان کرد کشته	ز او شش زلفی	نشش بر زمر قد بود	وزان از جندی بود
چو مامون بخت خود	از زنده شدن کی	که ای بملوان زاد کی	یکی از پیش آمدت
که شاه جهان بسبب	شش ز کشتی بر و اند	کرای سرو قاج کاش	بمن کاه قوت و سبب
ز کین نیاکان دل	بدین خنده برداد	چو پرنه کرد و آن	بمانش مامون خود
بستر گشت ای سر	چو یاری بیا و آید	بیاری مامون اگر	برام شود کادم
نمشاد و برنگ مدی	و لهری و تندی و کردی	بنت اندرون خدا	چو چاره ترکش بود
ز سرکان می در شش	یکی کالی تخ در شش	سختی کجی شب تیره	یکی اسپا دید پر آب
فرزداد از آب	ز به خواهر اسپا	سواران محسن نهاد	مهر زم از گشت پرکت
از و زان اسپا	بویند شیر زین	بدان بخش اندر	بدان ساروان
نان شاه در خانه	نشت از بخت	خیش است هم برای	فرارش بلند
بدانکه که پیدار	بکوه و کیشی	سکون اسپا	ز شدش فادان
چو بندی دل اندر	که مرغان کوش	نه پنی جاز	خودش برادر
دکان نا جوده	می بود تا بر کیش	کشت و اسپا	بشت اندر و باد
فرزداد بود چهره	نه شش و نه نام	خوش ازین اسپا	بکا در کزین
کوی دید برسان	نشته بدان خاک	یکی از جندی	دوش ز دیای
دو چشم کون	شدیده از دیدن	بر پیکر کیش	ز خورشید
که کرد خور و بد	بدان خنک نام	چو کشتی شاه	بدین اسپا
چو جای شست	بر از کندم	چو می بدین	که چون تو
از ایرانی نام	نزدت گزینم	بود اسپا	که جوی نوایی

زنجون که ز کوه پشته چو کرد	دل از شاه ایران شده برزید	سای گشتی بر آید ز آب	که از کوه پشته ابو آفتاب
سیدار پشته ز پیش سپا	یاد که سازد یکی رز سکا	چو سوسوی سوسو بر آید	تو کفنی که از جانش برود
ز پیش جوشن خود چو کرد	ز پیش نیزه و کوه خونی تر	شتر و ارابه نیزه بر آید	ز لشکر می شد به یک کران
فی شهر برار حسن برکت	موا یکنون شده بین آید	چو پشته سیدار است کرد	بر آید رانان بر کف است کرد
به از دست سوسو از آن کجا	خوشان رفت از میان سپا	نمک کوه پشته و دشت می	بدانت کوهت خواهد کرد
هر سام فرمود کز ملک کجا	بیکسو که از آنکه دار سپا	باید که سوسو سوسو زنج	برسد غلمان کشته بدینجا
بپیزی رو و جسم از بر باد	که با او هر کوه سازم کجا	چو بر سام حنی درخت می	بهر راسه کوه کشته
نماخت تا پیش مهر و زب	بر آید کف بخ پر زشت	هر و دایر یک ذب بریت	رکابش کران کرده اندر شست
چو نزدیک با او بر بند	بر زنج او و او پیری نو	کوه سیدار کوهت او را زین	بر او و آسان ز برین
فرود آمد و دست او است	به پیش اندر اکلند و خور	مانند سیدار در آن دی	به دست از او شد پراگشت
بر دست گفت کین را چه	بباید زدن کوهت کدر	چین و او باخ کوهت	کزین تا خن پشته آگاهت
مانند پشته سیدار کجی	که آمد بدست آن آید	جای خوی سوسو سوسو	به آید خوی بر خور و کشت
چو سینه پشته لشکر شد	بنازید و زانند از او	شرای زانند از برین	میرفت سوسو چون دگر
کینه کار چون روی پشته	خود شد ز موش و ناله	شده از پشم چون تن می	بهر بر رانده یک وان
بدو کوهت پشته ای پشته	که چون تو پشته کوهت	چو کشتن آن و او کشته	خداوند پیروز کاه را
بهر بر پشته و خود شتر	ز نو شیر و آن در جهان	چین و او باخ کوهت	بباید که کشتن و سر زشت
بدین یک کوهت کوهت	چند از در پیش این	بهر سید کشت بدست کوهت	تشت را به آن کینه در کوهت
نمانش در است و دگر	بباخ زمانی می بود	چین و او باخ کوهت	که کین از دل خویش برود
بدین دوی و از پیش رانی	سکاه و تخت آمد از روی	چین و او باخ کوهت	که این دست را در بدی
چوستان هر کوهت کوهت	بهر پشته تا ماند ایدر جای	بفرمود تا کوهت کوهت	بریدند خود و بار کوهت
بفرمود کین را به کوهت	به او پشته و خواست از پشته	فادیکری کوهت کوهت	بهر کاه بر خیز و کوهت
که ای پشته کوهت کوهت	شورید پشته به کوهت	چو ما سوسو آن که کوهت	محمود هر کوهت کوهت
بهر کوهت کوهت کوهت	مانند سوسو باخت از پشته	مانند سوسو آتش بر کوهت	هر راه به به کوهت
از آن کوهت کوهت	و کوهت کوهت کوهت	بزرگان آن دود کوهت	به از کشتن شاه بر کوهت
کوهت کوهت کوهت	که او را زین زمین کوهت	کوهت کوهت کوهت	چو دین آورد و کوهت

چو دشت سال از پشته کوهت
 بنام شاهان پشته ز آدم
 نشت کوهت رومن از دود کوهت
 پشته کوهت از دود کوهت
 از دود کوهت کوهت کوهت
 کوهت کوهت کوهت کوهت
 کوهت کوهت کوهت کوهت
 کوهت کوهت کوهت کوهت

کتاب در خط کاتب

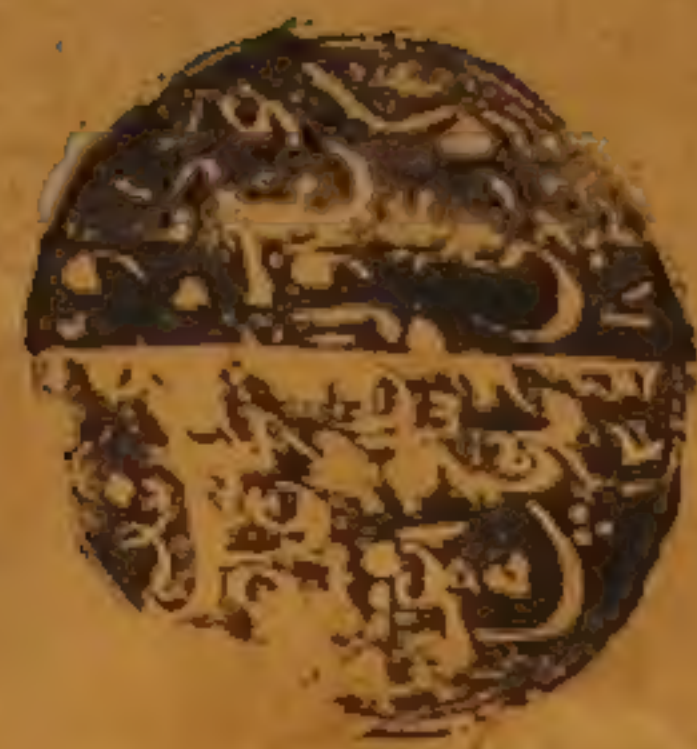
بیشتر از پشته کوهت	بزرگان پشته کوهت
تو کوهت کوهت کوهت	چو کوهت کوهت کوهت
علی بود کوهت کوهت	چین کوهت کوهت کوهت
وز و پشته کوهت کوهت	نیم کوهت کوهت کوهت
چو کوهت کوهت کوهت	چو کوهت کوهت کوهت
تایشت و راد کوهت کوهت	کوهت کوهت کوهت کوهت
در کوهت کوهت کوهت	چو کوهت کوهت کوهت
ما کوهت کوهت کوهت	ز کوهت کوهت کوهت
چو کوهت کوهت کوهت	ز کوهت کوهت کوهت
از آن کوهت کوهت کوهت	کوهت کوهت کوهت کوهت
کوهت کوهت کوهت کوهت	کوهت کوهت کوهت کوهت

نعت کاتب مومن الملک الوهاب فی آت شهر خرم
 یا خیر و الطیر سنن و یقین و تائید اللهم اغفر
 کاه و تقاریر و لمن نظیره و یرحم الله عبد الله آت

خون کوهت کوهت کوهت
 بنشیند کوهت کوهت
 کوهت کوهت کوهت کوهت
 کوهت کوهت کوهت کوهت
 می غلظت اندر کوهت کوهت
 کوهت کوهت کوهت کوهت
 همیشه کوهت کوهت کوهت
 می زیر پشته کوهت کوهت
 بنام کوهت کوهت کوهت

کتاب در خط کاتب
 کوهت کوهت کوهت کوهت
 کوهت کوهت کوهت کوهت
 کوهت کوهت کوهت کوهت
 کوهت کوهت کوهت کوهت
 کوهت کوهت کوهت کوهت
 کوهت کوهت کوهت کوهت
 کوهت کوهت کوهت کوهت

کتاب در خط کاتب
 کوهت کوهت کوهت کوهت
 کوهت کوهت کوهت کوهت
 کوهت کوهت کوهت کوهت
 کوهت کوهت کوهت کوهت
 کوهت کوهت کوهت کوهت
 کوهت کوهت کوهت کوهت
 کوهت کوهت کوهت کوهت

عدد اوراق ش. ه نام چهار صد و نود و نه

هفت
مهر

مهر آینه های نوین

مهر آینه های نوین

